

พระคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่

Thai New Buddhist Translation (TNBT)

มัทธิว

มัทธิว 1

ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์

¹ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมอีกทีหนึ่ง ² อับราฮัมมีลูกชายชื่ออิสอัค อิสอัคมีลูกชายชื่อยาโคบ ยาโคบมีลูกชายชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา ³ ยูดาห์มีลูกชายชื่อเปเรศกับเศราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศมีลูกชายชื่อเฮสโรน เฮสโรนมีลูกชายชื่อราม ⁴ รามมีลูกชายชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับมีลูกชายชื่อนาโชน นาโชนมีลูกชายชื่อสัลโมน ⁵ สัลโมนมีลูกชายชื่อโบอาสซึ่งเกิดจากนางราห์บ โบอาสมีลูกชายชื่อโอเบด ซึ่งเกิดจากนางรูธ โอเบดมีลูกชายชื่อเจสซี ⁶ เจสซีมีลูกชายชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดมีลูกชายชื่อซาโลมอน ซึ่งเกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเคยเป็นเมียของอูริยาห์ ⁷ ซาโลมอนมีลูกชายชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมมีลูกชายชื่ออาบิยาห์ อาบิยาห์มีลูกชายชื่ออาสา ⁸ อาสามีลูกชายชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชายชื่อโยรัม โยรัมมีลูกชายชื่ออูสซียาห์ ⁹ อูสซียาห์มีลูกชายชื่อโยธาม โยธามมีลูกชายชื่ออาหัส อาหัสมีลูกชายชื่อเศเชคียาห์ ¹⁰ เศเชคียาห์มีลูกชายชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์มีลูกชายชื่ออาโมน อาโมนมีลูกชายชื่อโยสิยาห์ ¹¹ โยสิยาห์มีลูกชายชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เขาเกิดเมื่อคราวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

¹² เมื่อถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็มีลูกชายชื่อเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลมีลูกชายชื่อเศรุบบาเบล ¹³ เศรุบบาเบลมีลูกชายชื่ออาบิยูด อาบิยูดมีลูกชายชื่อเอเลียคิม

เอลียาควิมมีลูกชายชื่ออาซอร์¹⁴ อาซอร์มีลูกชายชื่อศาโตก ศาโตกมีลูกชายชื่ออาคิม
อาคิมมีลูกชายชื่อเอลีอูด¹⁵ เอลีอูดมีลูกชายชื่อเอลเออาซาร์ เอลเออาซาร์มีลูกชายชื่อมัถาน
มัถานมีลูกชายชื่อยาโคบ¹⁶ ยาโคบมีลูกชายชื่อโยเซฟ เป็นสามีของนางมารีย์
พระเยซูที่เรียกว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ก็เกิดมาจากนางมารีย์นี้แหละ

17 ตั้งนั้นตั้งแต่อัปราฮัมลงมาจนถึงกษัตริย์ดาวิด นับเวลาได้สิบสี่ชั่วคน
และนับตั้งแต่กษัตริย์ดาวิดลงมา จนถึงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน เป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน
และนับตั้งแต่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน จนถึงพระเยซูกินเวลาถึงสิบสี่ชั่วคน

การเกิดของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

18 เรื่องการเกิดของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นดังนี้ คือแต่เดิมนั้น โยเซฟได้หมั้นนางมารีย์
ผู้เป็นมารดาของพระเยซูไว้ก่อนที่ทั้งสองจะอยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า
นางมารีย์ตั้งครรภ์แล้วด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า¹⁹ แต่โยเซฟคู้หมั้นของนางเป็นคนมีคุณธรรม
ไม่อยากจะเผยแพร่เรื่องของนาง คิดว่าจะถอนหมั้นเป็นการลับ

20 แต่ขณะที่โยเซฟคิดในเรื่องนี้อยู่ในใจ ก็มีทูตของพระเจ้าองค์หนึ่ง
มาปรากฏกับเขาในความฝันว่า “โยเซฟลูกชายของดาวิดเอ๋ย
ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้า
เพราะว่าผู้ที่ปฏิสนธิในครรภ์ของนางนั้นเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า²¹ นางจะได้ลูกเป็นผู้ชาย
แล้วให้เจ้าตั้งชื่อว่า เยชู เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทำให้ชนชาติของเขาหลุดพ้นจากความผิดบาป”²²
ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพื่อจะให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้าที่ได้กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า
23 ในตอนนั้น จะมีสาวพรหมจารีคนหนึ่งตั้งครรภ์และนางจะมีบุตรเป็นผู้ชายคนหนึ่ง
และคนจะเรียกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า อิมมานูเอล (แปลว่า พระเจ้าอยู่กับพวกเรา)²⁴
เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นก็ได้ทำตามคำของทูตที่บอกนั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา²⁵
แต่ไม่ได้หลับนอนกับนาง จนกว่าจะคลอดลูกชายแล้ว และโยเซฟได้เรียกชื่อลูกชายนั้นว่า เยชู

มัทธิว 2

นักปราชญ์เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม

1 พระเยซูเกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมมณฑลยูเดีย ในรัชสมัยของกษัตริย์เฮโรด
ต่อมาภายหลังมีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม ถ้ามว่า² “มีเด็กคนหนึ่ง
เป็นผู้ที่จะเกิดมาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว เขาเกิดอยู่แห่งใด พวกข้าฯได้เห็นดาวของเขาปรากฏขึ้น
จึงได้พากันมาเพื่อจะกราบไหว้วันมัสการ”

เฮโรดให้นักปราชญ์เข้าเฝ้า

3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้นแล้ว ก็รุ่มร้อนพระทัย

ชาวกรุงเยรูซาเล็มก็รุ่มร้อนในใจเหมือนกัน⁴ แล้วเฮโรดก็ได้เรียกพวกมหาปุโรหิตกับพวกคัมภีร์อาจารย์ให้มาประชุมกัน แล้วก็ถามเขาว่า “พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ จะเกิดอยู่ที่แห่งใด พวกเจ้ารู้ไหม?”⁵

เขาบอกเฮโรดว่า “เกิดอยู่บ้านเบธเลเฮมมณฑลยูเดียพะยะค่ะ

เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าได้เขียนไว้ว่า⁶ บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดียจะไม่ได้เป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดในสายตาของผู้ปกครองแผ่นดินยูเดียอีกต่อไป

เพราะว่าคนสำคัญคนหนึ่งจะมาจากที่นั่น เขาจะเป็นผู้ปกครองพวกอิสราเอล ชนชาติของเรา”⁷

แล้วเฮโรดจึงได้เชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาพบเป็นการลับ ถามเขาจนได้ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น⁸ แล้วเฮโรด ก็ได้ให้พวกนักปราชญ์เดินทางไปยังบ้านเบธเลเฮมบอกพวกเขาว่า “พวกท่านจงไปค้นหาเด็กน้อยนั้นเถิด เมื่อพบแล้ว ก็ให้กลับมาบอกเราด้วย เพื่อเราจะได้ไปกราบไหว้เขาด้วย”

นักปราชญ์เดินทางตามดวงดาว

9 นักปราชญ์เหล่านั้น จึงได้ไปตามคำแนะนำของเฮโรด

และดวงดาวที่เขาได้เห็นนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่ทารกอยู่นั้น¹⁰

เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวดวงนั้นแล้ว ก็มีความยินดียิ่งนัก¹¹ ครั้นเขาเข้าไปในเรือนก็เห็นทารกนั้นกับนางมารีย์ผู้เป็นมารดา เขาจึงได้กราบไหว้เด็กน้อยนั้น

แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์สมบัติของเขาออกมามอบแก่ทารกนั้น เป็นเหมือนกับเครื่องบรรณาการ ได้แก่

ทองคำ กายาน และมดยอบ¹² แล้วพวกนักปราชญ์ก็ได้ยินคำเตือนในความฝัน

ว่าไม่ให้กลับไปหากษัตริย์เฮโรดอีก เขาจึงได้พากันกลับไปยังบ้านเมืองของเขาทางอื่น

โยเซฟพามารีย์และลูกชายลี้ภัยที่อียิปต์

13 เมื่อนักปราชญ์พากันกลับไปแล้ว ก็มีทูตองค์หนึ่งของพระเจ้า

ได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันบอกเขาว่า “โยเซฟ จงพาลูกชายของเจ้า

กับภรรยาของเจ้าหนีไปประเทศอียิปต์ และให้พักอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า

เพราะว่ากษัตริย์เฮโรดจะแสวงหาเด็กน้อย เพื่อฆ่าทิ้งเสีย”¹⁴ ในตอนกลางคืนนั้น

โยเซฟจึงได้พาลูกชายกับภรรยาของเขาเดินทางไปประเทศอียิปต์¹⁵

และได้พักอาศัยอยู่ที่นั่นจนกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า เราได้เรียกลูกชายของเราออกมาจากอียิปต์

การประหารเด็กทารกที่หมู่บ้านเบธเลเฮม

16 เมื่อกษัตริย์เฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกลวง ก็โกรธแค้นยิ่งนัก จึงได้ใช้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทั้งหลาย ที่บ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงจนหมดสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่พระองค์ได้รู้จากพวกนักปราชญ์เหล่านั้น¹⁷ เหตุการณ์เหล่านี้ก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่ได้กล่าวไว้โดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า¹⁸ ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามாத เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้ คือนางราเชลร้องไห้คร่ำครวญ เพราะลูกทั้งหลายของนาง นางไม่ได้รับคำปลอบประโลมใจ เพราะว่าลูกทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว

โยเซฟพามารีย์และลูกชายกลับอิสราเอล

19 เมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ทูตของพระเจ้ก็มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน ที่ประเทศอียิปต์อีก บอกเขาว่า²⁰ “โยเซฟเอ๋ย จงพาลูกชายกับเมียของเจ้ากลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล เพราะว่าผู้ที่ฆ่าลูกชายเจ้านั้นได้ตายแล้ว”²¹ โยเซฟจึงได้พาลูกชายกับเมียของเขากลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล²² แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาอัสปกครองมณฑลยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา ครั้นจะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้รับคำเตือนในความฝัน จึงได้เลยไปยังมณฑลกาลิลี²³ ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อว่านาซาเร็ธ เพื่อจะให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ

มัทธิว 3

ยอห์นคือผู้ที่ศาสดาพยากรณ์ทำนายไว้

1 ในตอนนั้นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ ได้มาเผยแพร่ในถิ่นทุรกันดารมณฑลยูเดียว่า² “จงกลับหลังหันจากความผิดบาป เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว”³ ยอห์นผู้นี้แหละ เป็นผู้ที่พระเจ้าได้กล่าวถึง โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า “เสียงของผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมทางของพระเป็นเจ้า จงทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป”⁴ เสื้อผ้าของยอห์นผู้นี้ ทำจากขนอูฐและเขาใช้หนังสัตว์คาคเอนเป็นเข็มขัด อาหารของเขาคือจิ้งจันและน้ำผึ้งป่า⁵ ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนจากมณฑลยูเดีย และคนจากลุ่มแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหา ยอห์น ยอมสารภาพความผิดบาปของตน⁶ รับพิธีมุดน้ำ จากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน

ยอห์นทำพิธีมุดน้ำประกาศสั่งสอน

⁷ เมื่อยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำเห็นพวกฟาริสี และพวกสะดูสีพากันมามากมาย เพื่อจะทำพิธีมุดน้ำ ท่านจึงได้กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “พวกชาติผู้ร้าย ใครบอกพวกเจ้าว่าจะหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่จะมาถึงพวกเจ้านั้นได้ ⁸ พวกเจ้าจงพิสูจน์การกลับหลังหันจากความผิดบาปด้วยการหยุดทำความผิดบาป ⁹ อย่าคิดเหมาเอาในใจว่า พวกเจ้ามีอับราฮัมเป็นต้นตระกูล แล้วก็จะทำอะไรก็ได้ เราขอบอกพวกเจ้าว่า พระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจ สามารถจะให้อับราฮัมมีลูกจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ¹⁰ ตอนนี้ชวานก็ได้อ่างไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดแล้วก็โยนทิ้งในกองไฟ ¹¹ เราให้เจ้าทั้งหลายทำพิธีมุดน้ำ แสดงการกลับหลังหันจากบาปก็จริงอยู่ แต่ผู้จะมาภายหลังเรามีฤทธิ์อำนาจมากกว่าเราอีก เราไม่สมควรแม้แต่จะถอดรองเท้าให้ท่าน ท่านจะให้พวกเจ้าทั้งหลาย เป็นชาวอิสราเอลใหม่ ด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และด้วยไฟ ¹² มือของท่านก็ถือพลั่วพร้อมแล้ว และท่านจะปิดลานข้าวของท่านให้ทั่ว ท่านจะเก็บข้าวของท่านไว้ในยุ้งฉาง แต่ท่านก็จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้จักดับ”

พระเยซูรับพิธีมุดน้ำ

¹³ แล้วพระเยซูก็ได้จากมณฑลกาลิลี มาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดนเพื่อจะทำพิธีมุดน้ำกับเขา ¹⁴ แต่ยอห์นได้ห้ามพระองค์ว่า “ผมจะต้องทำพิธีมุดน้ำจากอาจารย์มันจึงจะถูก ไม่ควรที่อาจารย์จะมาหาผมเช่นนี้” ¹⁵ แต่พระเยซูได้ตอบยอห์นว่า “ตอนนี้ก็ให้เป็นเช่นนี้เถิด เพราะว่าด้วยวิธีนี้ พวกเราจึงจะทำให้สำเร็จทุกอย่างตามที่พระเจ้าต้องการ” ฉะนั้นยอห์นก็เลยยอม ¹⁶ เมื่อพระเยซูทำพิธีมุดน้ำกับยอห์นแล้ว ในทันใดนั้นเมื่อพระองค์ขึ้นมาจากน้ำ ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ก็ได้เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นเหมือนนกพิราบ ลงมาอยู่กับพระองค์ ¹⁷ แล้วก็มีเสียงดังมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ผู้นี้แหละเป็นลูกที่รักของเรา เราพอใจเขามาก”

มัทธิว 4

มารมาผจญพระเยซู

¹ ครั้งนั้น พระวิญญาณของพระเจ้าได้นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาทดลองพระองค์ ² และพระองค์ก็ได้อดข้าวอดน้ำสี่สิบวันสี่สิบคืน ต่อมาพระองค์ก็อยากรับประทานอาหาร ³ ส่วนพญามารได้มาหาพระองค์ และพูดว่า “ถ้าเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นข้าวเป็นน้ำสิ” ⁵ ฝ่ายพระเยซูก็ตอบมันว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยข้าวด้วยน้ำอย่างเดียวก็น่าได้ แต่จะต้องบำรุงด้วยพระคำของพระเจ้าที่ออกมาจากปากของพระองค์ทุกคำ” ⁵

แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์นั่งอยู่บนหลังคาของพระวิหาร⁶ แล้วมันก็ได้พบกับพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้า จงกระโดดลงไปสิ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พระเจ้าจะบอกให้พวกทูตสวรรค์ของพระองค์รักษาเจ้า และพวกทูตสวรรค์จะเอามือประคองเจ้าไว้ไม่ให้เท้าของเจ้ากระทบหิน”⁷ พระเยซูจึงได้ตอบมันว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้อีกว่า อย่าลองใจพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า”

⁸ อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูง และได้แสดงอาณาจักรต่าง ๆ ในโลก ตลอดจนความรุ่งเรืองของอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ดู⁹ แล้วมันก็ได้พบกับพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าจะก้มลงกราบไหว้เรา เราจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้แก่เจ้า”¹⁰ พระเยซูจึงได้ตอบมันว่า “ไฉนมารร้าย เจ้าจะไปไหนก็ไป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า จงกราบไหว้พระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า และปรนนิบัติรับใช้พระองค์เพียงผู้เดียว”¹¹ แล้วมารก็ได้หนีจากพระองค์ไป และมีพวกทูตสวรรค์มารับใช้พระองค์

พระเยซูเริ่มต้นทำงานของพระองค์

¹² เมื่อพระเยซูรู้ข่าวว่ายอห์นถูกจำคุกแล้ว พระองค์ก็ได้ไปยังมณฑลกาลิลี¹³ แล้วย้ายที่อยู่จากเมืองนาซาเร็ธไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เป็นเขตของเผ่าเศบูลุนและนัฟทาลี¹⁴ เพื่อจะให้เป็นที่ไปตามพระคำของพระเจ้า ซึ่งกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า¹⁵ ดินแดนของเศบูลุนและดินแดนของนัฟทาลี แห่งนี้แหละเป็นช่องทางที่นำไปสู่ทะเลทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือมณฑลกาลิลี ที่คนต่างชาติอยู่¹⁶ คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในความมืด จะได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่อยู่ในดินแดนแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องมาถึงเขาแล้ว”¹⁷ ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็ได้ตั้งต้นสั่งสอนว่า “จงกลับใจหันหลังจากการทำความผิดบาป เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้แล้ว”

พระเยซูเรียกชาวประมงสี่คน

¹⁸ ขณะที่พระเยซูเดินอยู่ตามชายฝั่งทะเลกาลิลี ก็มองเห็นพี่น้องชาวประมงสองคน คือซีโมนที่มีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตรกับอันดรูว์น้องชายของเขา สองคนนั้นกำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ¹⁹ พระองค์ก็ได้พบกับเขาว่า “จงตามเรามา และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้หาคนเหมือนดั่งหาปลาที่นี่แหละ”²⁰ เขาทั้งสองได้ทิ้งอวนไว้ แล้วก็ตามพระองค์ไปทันที²¹ เมื่อพระองค์เดินต่อไป ก็เหลือวเห็นพี่น้องอีกสองคน ชื่อยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขากำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีพ่อของเขา พระเยซูก็ได้เรียกเขา²² ในทันใดนั้น เขาทั้งสองก็ทิ้งเรือและลาพ่อของเขาติดตามพระองค์ไป

พระเยซูช่วยเหลือประชาชน

23 พระเยซูได้เดินทางไปทั่วมณฑลกาลิลี ได้สั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าของเขา ได้เผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระเจ้าเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และได้รับการรักษาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หายด้วย 24 ชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงได้พาคนป่วยที่เป็นโรคต่าง ๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นง่อยมาหาพระองค์ และพระองค์ก็ได้รับการรักษาเขาให้หาย 25 และมีคนมากมายมาจากมณฑลกาลิลี และมณฑลทศบุรีและกรุงเยรูซาเล็ม และมณฑลยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนพากันออกก็พากันติดตามพระองค์ไป

มัทธีว 5

คำเทศนาบนภูเขาของพระเยซู

1 เมื่อเห็นคนมากมายเช่นนั้นแล้ว พระเยซูก็ได้ขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อนั่งลงแล้ว พวกสาวกก็มาหาพระองค์ 2 แล้วพระองค์ก็ได้สั่งสอนเขาว่า

ลักษณะของผู้ที่เป็นสุข

3 “ผู้ใดก็ตาม ที่รู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเขาแล้ว” 4 “ผู้ใดก็ตาม ที่รู้สึกโศกเศร้าเหงาใจ ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการปลอบโยนจากพระเจ้า” 5 “ผู้ใดก็ตาม ที่มีใจนอบน้อมถ่อมตน ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” 6 “ผู้ใดก็ตาม อยากทำตามความประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าพระองค์จะให้เขาอิมบริบูรณ์” 7 “ผู้ใดก็ตาม มีใจเมตตากรุณา ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับความเมตตากรุณาจากพระเจ้าเป็นการตอบแทน” 8 “ผู้ใดก็ตาม ที่มีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า” 9 “ผู้ใดก็ตาม ที่สร้างสันติ ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นบุตรธิดาของพระองค์” 10 “ผู้ใดก็ตาม ที่ถูกข่มเหงเพราะทำตามความประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเขาแล้ว” 11 “เมื่อใครก็ตามจะติเตียนข่มเหง และนิินทาว่าร้ายพวกเจ้าในเรื่องที่ไม่เป็นความจริง เพราะเรา พวกเจ้าก็เป็นสุข 12 จงชื่นชมยินดี เพราะว่ารางวัลของเจ้ามีอย่างมากมาย ในอาณาจักรของพระเจ้า เพราะว่าเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระเจ้าที่อยู่ก่อนเจ้าเหมือนกัน”

เกลือของแผ่นดินโลก

13 “พวกเจ้าทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร ตั้งแต่นั้นไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งสำหรับให้คนเหยียบย่ำ”

ความสว่างของโลก

14 “พวกเจ้าทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก เมืองซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ 15 เมื่อจุดตะเกียงแล้ว ไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ มักจะตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง ก็จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนั้น 16 พวกเจ้าทั้งหลายก็เป็นเหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่เจ้าทำ เขาก็จะได้ยกย่องสรรเสริญบิดาของเจ้า ผู้อยู่ในสวรรค์”

คำสอนของพระเยซูเรื่องธรรมบัญญัติ

17 “อย่าคิดว่าเรามายกเลิกหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส และหนังสือสาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า เรามิได้มาทำให้ครบถ้วนทุกประการ 18 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ตราบใดที่ฟ้าและดินคงอยู่ แม้แต่อักษรหนึ่งหรือขีด ๑ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าสิ่งที่จะต้องเกิด ได้เกิดขึ้นแล้ว 19 ฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยแม้แต่ข้อหนึ่งในธรรมบัญญัตินี้เบาขึ้น ทั้งยังสอนคนอื่นให้ทำเช่นนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ผู้ใดที่ทำตาม และสอนตามธรรมบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระองค์ 20 เราขอบอกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าบุญของพวกเจ้า ไม่มากกว่าบุญของพวกคัมภีรจารย์ และพวกฟาริสี พวกเจ้าก็จะไม่มีวันจะได้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า”

คำสอนของพระเยซูเรื่องความโกรธ

21 “พวกเจ้าทั้งหลายเคยได้ยินคำที่กล่าวไว้กับคนโบราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษ 22 เราบอกพวกเจ้าว่า ใครก็ตามโกรธให้พี่น้องของตน ผู้นั้นก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘ไอ้โง่’ ผู้นั้นก็ต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘ไอ้บ้า’ ผู้นั้นก็มีโทษถึงไฟนรก 23 เหตุฉะนั้นถ้าพวกเจ้านำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และคิดขึ้นได้ว่า เจ้ามีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับพี่น้อง 24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชานั้นแหละ แล้วกลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของเจ้า 25 จงปรองดองกับคู่ความของเจ้าโดยเร็ว ในขณะที่พากันไปศาล เกรงว่าคู่ความนั้นจะมอบเจ้าไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาก็จะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และเจ้าก็ต้องถูกขังไว้ในคุก 26 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้จนครบถ้วน”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการล่วงประเวณี

27 “พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำที่พูดไว้ว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา 28 ส่วนเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ใดมองดูผู้หญิง โดยคิดอยากร่วมเพศกับผู้หญิงนั้นในใจ คนนั้นก็ล่วงประเวณีในใจกับผู้หญิงนั้นแล้ว 29 ถ้าตาขวาของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย เพราะว่าเจ้าได้เสียอวัยวะอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ดีกว่าตัวของเจ้าจะต้องตกนรก 30 ถ้ามือขวาทำให้เจ้าหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย เพราะว่าเจ้าได้เสียอวัยวะอย่างหนึ่งอย่างใด ก็ดีกว่าตัวเจ้าจะต้องตกนรก”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

31 “ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่าให้กับภรรยา 32 ส่วนเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นขู้หรือมีก๊ก ก็เหมือนกับว่าผู้นั้นทำให้ผู้หญิงคนนั้นผิดศีลล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงที่หย่าแบบนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ผิดศีลล่วงประเวณีด้วย”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการสาบาน

33 “อีกอย่างหนึ่งพวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำ ที่กล่าวไว้กับคนโบราณว่า อย่าทำผิดต่อคำสาบาน คำสาบานที่ได้ให้ต่อพระผู้เป็นเจ้านั้น จะต้องรักษาไว้ให้มั่นคง 34 ส่วนเรบอกพวกเจ้าว่า อย่าสาบานเลย แม้จะอ้างฟ้าสวรรค์ก็อย่าสาบาน เพราะว่าฟ้าสวรรค์เป็นที่อยู่ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็อย่าสาบาน เพราะว่าแผ่นดินโลกเป็นที่รองเท้าของพระเจ้า หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็อย่าสาบาน เพราะว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงของพระมหากษัตริย์ 36 อย่าสาบานโดยเอาหัวของตัวเองเป็นประกัน เพราะเจ้าจะทำให้ผมขาว หรือดำไปแม้แต่เส้นเดียวก็ทำไม่ได้ 37 จริงก็ให้ว่าจริง ไม่จริงก็ให้ว่าไม่จริง พูดเพียงแค่นี้ก็พอแล้ว พูดมากกว่านี้มาจากมารร้าย”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการตอบแทน

38 “พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำที่กล่าวไว้ว่า ตาแทนตา และฟันแทนฟัน 39 ส่วนเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า อย่าต่อสู้คนชั่วเลย ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของเจ้า ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาล เพื่อจะปรับเอาเสื้อของเจ้าไป ก็จงเอาเสื้อคลุมให้เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ให้เจ้าเดินหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอรอะไรจากเจ้า ก็จงให้อ่าเมินหน้าหนีจากผู้ที่อยากขอยืมจากเจ้า”

คำสอนของพระเยซูเรื่องพรหมวิหารสี่

43 “พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินคำที่เอาไว้ว่า จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อคนสนิท และเกลียดชังศัตรู⁴⁴ ส่วนเราบอกเจ้าว่า จงมีพรหมวิหารสี่ต่อศัตรูของเจ้า และจงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อผู้ที่ข่มเหงเจ้า⁴⁵ ทำเช่นนี้แล้วพวกเจ้าทั้งหลายจะได้เป็นลูกของพระเจ้า ผู้ที่อยู่ในฟ้าสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ได้ให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ ส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเท่ากัน และให้ฝนตก แก่คนบุญ และคนบาปเหมือนกัน⁴⁶ ถ้าพวกเจ้ามีพรหมวิหารสี่ต่อผู้ที่ข่มเหงต่อเจ้า จะได้ประโยชน์อะไร แม้แต่พวกเก็บภาษีก็ได้ทำเช่นนั้นมิใช่หรือ?⁴⁷ ถ้าพวกเจ้าทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว เจ้าได้ประโยชน์อะไรเป็นพิเศษกว่าคนทั้งหลาย แม้แต่คนต่างชาติก็ได้ทำเช่นนั้นมิใช่หรือ?⁴⁸ เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงเป็นคนดีครบถ้วน เหมือนกันกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้ที่อยู่ในสวรรค์ พระองค์เป็นคนดีครบถ้วน”

มัทธิว 6

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการทำทาน

1 “จงระวังให้ดี เมื่อพวกเจ้าให้ทาน อย่าทำทานเพื่อจะอวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้นเจ้าก็จะไม่ได้บุญ จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์² เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าจะทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าเหมือนคนหน้าซื่อใจคด กระทำในวัดหรือสุเหร่า และตามถนน เพื่อจะได้รับการยกย่องจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า เขาได้รับบุญของเขาแล้ว³ ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายเมื่อจะทำทาน อย่าให้มีมือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น⁴ เพื่อทานของเจ้าจะเป็นการลับ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้มองเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะโปรดประทานบุญแก่เจ้าอย่างเปิดเผย”

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการสวดอ้อนวอน

5 เมื่อเจ้าทั้งหลายอธิษฐานสวดอ้อนวอน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยีนอธิษฐานสวดอ้อนวอนในวัดหรือสุเหร่า และตามถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า เขาได้รับบุญของเขาแล้ว⁶ ส่วนพวกเจ้าเมื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอนจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้ที่อยู่ในที่ลับ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้มองเห็นในที่ลับจะโปรดประทานบุญแก่เจ้าอย่างเปิดเผย⁷ แต่เมื่อเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระเจ้าจึงจะฟัง⁸ อย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดที่เจ้าต้องการ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้ารู้ก่อนที่เจ้าจะขอลงอยู่แล้ว

9 เหตุฉะนั้น ขอให้เจ้าทั้งหลายจงอธิษฐานสวดอ้อนวอนตามอย่างนี้ว่า สาธุ
พระเจ้าผู้เป็นพ่อของข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้อยู่ในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นที่ไปตามใจของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร
ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก 11

ขอได้โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในกาลวันนี้ 12
และขอได้โปรดยกโทษบาปผิดของข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้ายกโทษให้แก่ผู้ที่ทำผิดต่อข้าพเจ้านั้น

13 และขอย่านำข้าพเจ้าเข้าไปในการถูกลองใจ แต่ขอจงช่วยให้พ้นจากความชั่วร้าย
เหตุว่าอาณาจักร ฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ สาธุ 14
เพราะว่าถ้าเจ้ายกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์จะยกโทษให้เจ้าด้วย
15 แต่ถ้าเจ้าไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าจะไม่ยกความผิดของเจ้าเหมือนกัน

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการถือศีลอด

16 ยิ่งกว่านั้น เมื่อเจ้าถือศีลอด อย่าทำหน้าที่เศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด
ด้วยเขาแสร้งทำหน้าที่ให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนอื่นเห็นว่าเขาถือศีลอด เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า
เขาได้รับบุญของเขาแล้ว 17 ส่วนพวกเจ้าเมื่อถือศีลอด จงขลิบตาที่ระหะและล้างหน้าล้างตา 18
เพื่อเจ้าจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถือศีลอด แต่ให้ปรากฏแก่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในที่ลี้ลับ
และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้มองเห็นในที่ลี้ลับ จะประทานบุญแก่เจ้า

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการสะสมทรัพย์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายได้
และที่ขโมยอาจขูดข่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์
ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขูดข่องลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติอยู่ที่ไหน
ใจของเจ้าก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องความสว่าง

22 ตาเป็นแสงสว่างของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของเจ้าดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง 23
แต่ถ้าตาของเจ้าชั่ว ทั้งตัวของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวเจ้ามืดไป
ความมืดนั้นจะหนาที่บดบังเพียงใด

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องพระเจ้าและเงินทอง

24 ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง
หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะคูหมั่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง
เจ้าจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองไปพร้อมกันไม่ได้

คำสั่งสอนเรื่องการไว้วางใจในพระเจ้า

25 เหตุฉะนั้น เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า อย่าวิตกกังวลถึงชีวิตของตนาว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่าวิตกกังวลถึงร่างกายของตนาว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ? และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ? 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์ได้เลี้ยงนกกไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ดีกว่านกหรือ? 27 มีใครในพวกเจ้า โดยความวิตกกังวลอาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ? 28 เจ้าวิตกกังวลถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม? จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร? มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย 29 และเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง 30 ถ้าพระเจ้าตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อ้อย พระองค์จะไม่ตกแต่งเจ้าให้มากยิ่งขึ้นหรือนั้นหรือ? 31 เหตุฉะนั้น อย่าวิตกกังวลว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม 32 (เพราะว่าคนต่างชาติก็แสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้อยู่ในสวรรค์รู้แล้วว่า เจ้าต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ 33 แต่เจ้าทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และบุญบารมีของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้ 34 เหตุฉะนั้น อย่าวิตกกังวลถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการวิตกกังวลสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอลอยู่แล้ว”

มัทธิว 7

คำสั่งสอนเรื่องการกล่าวโทษผู้อื่น

1 “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่กล่าวโทษเจ้า 2 เพราะว่าพวกเจ้าทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร พระเจ้าก็จะกล่าวโทษเจ้าอย่างนั้น และเจ้าจะทำกับเขาอย่างไร พระเจ้าก็จะใช้มาตรการเดียวกับที่พวกเจ้าใช้ต่อคนนั้น 3 เหตุไฉนเจ้ามองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของตน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตัวเอง 4 หรือเหตุไฉนเจ้าจะพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘ให้ข้าฯ เชียผงออกจากตาของเจ้า’ แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของเจ้าเอง 5 โอ คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของตนเองก่อน แล้วเจ้าจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชียผงออกจากตาพี่น้องของตนได้ 6 อย่าเอาของดีให้แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำ และจะหันกลับมากัดเจ้าด้วย”

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการขอ

7 “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่เจ้า”⁸ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ คนที่แสวงหา ก็จะพบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้แก่เขา⁹ ในพวกเจ้ามีใครบ้างที่จะเอาก่อนหินให้ลูก เมื่อเขาขอขนม¹⁰ หรือเอาเงินให้เมื่อเขาขอปลา¹¹ เหตุฉะนั้น ถ้าพวกเจ้าเองผู้เป็นบุตรคนบาป ยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้อยู่ในสวรรค์จะให้ของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์¹² จงทำต่อผู้อื่นอย่างที่เราอยากให้เราทำกับเจ้านั้นคือธรรมบัญญัติ และคำสั่งสอนของบรรดาศาสดาพยากรณ์”

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการไปนิพพาน

13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก¹⁴ เพราะว่าประตูซึ่งนำไปสู่นิพพานนั้นก็คับ และทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องคนดีและคนเลว

15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาเจ้านุ่งหมุดจุกแคะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า¹⁶ เจ้าจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา ผลองุ่นนั้นเก็บได้จากต้นไม้นามหรือ? หรือผลมะเดื่อ นั้นเก็บได้จากต้นหนาม¹⁷ ต้นไม้ดีย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว¹⁸ ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้¹⁹ ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลง และทิ้งเสียในไฟ²⁰ เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องคนที่จะเข้าสู่นิพพาน

21 มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘อาจารย์ครับ อาจารย์ครับ’ จะได้เข้าสู่นิพพาน แต่ผู้ที่ทำตามใจพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์จึงจะเข้าได้²² เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องเรียกเราว่า ‘อาจารย์ครับ อาจารย์ครับ ผมเคยพยากรณ์ในนามของอาจารย์ และได้ขับผีออกในนามของอาจารย์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในนามของอาจารย์มิใช่หรือ?’²³ เมื่อนั้นเราจะบอกแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่ว จงไปให้พ้นหน้าเรา’

คำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องการที่ปักสองชนิด

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและทำตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มิสตีปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา²⁵ ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลแรง ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากฐานตั้งอยู่บนศิลา²⁶

แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ทำตาม

เขาก็เปรียบเหมือนคนที่โง่ที่สร้างเรือนของตนไว้บนทรายโดยไม่มีเสาเข็ม²⁷ ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลแรง ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

สิทธิอำนาจของพระเยซู

28 ต่อมาครั้งพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว

ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์²⁹ เพราะว่าพระองค์ได้สั่งสอนเขาคด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกคัมภีรจารย์

มัทธิว 8

พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อน

1 เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป² ในตอนนั้นมีคนโรคเรื้อนมากราบไหว้พระองค์แล้วกล่าวว่า “อาจารย์ครับ เพียงแต่อาจารย์เมตตาสงสาร ก็ะบันดาลให้ผมหายสะอาดได้”³ พระเยซูยื่นมือถูกต้องเขา แล้วกล่าวว่า “เราพอใจแล้ว จงหายเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย⁴ ฝ่ายพระเยซูสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว”

พระเยซูรักษาทาสของนายร้อย

5 เมื่อพระเยซูเดินทางเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม ก็มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์⁶ ว่า “อาจารย์ครับ ทาสของผมเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก”⁷ พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”⁸ นายร้อยผู้นั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ไม่สมควรที่อาจารย์จะเข้าไปในชายคาบ้านของผม ขอเพียงอาจารย์กล่าวออกมาเท่านั้น ทาสของผมก็จะหายโรค”⁹ เพราะเหตุว่าผมเป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา ผมจะบอกคนนี้ว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกทาสของผมว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”¹⁰ ครั้นพระเยซูได้ยินดังนั้นก็ประหลาดใจนัก บอกกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดีกเท่านี้แม้ในพวกอิสราเอล”¹¹ เราบอกพวกเจ้าว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาร่วมรับประทานอาหารกับอับราฮัม และอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์”¹² แต่ชาวอาณาจักรนั้นจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”¹³ แล้วพระเยซูจึงกล่าวกับนายร้อยว่า “ไปเถิด เจ้าได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้น” และในเวลานั้นเอง ทาสของเขาก็หายเป็นปกติ

พระเยซูรักษาแม่ยายของเปโตร

14 ครั้นพระเยซูเข้าไปในเรือนของเปโตร

พระองค์ก็มองเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่¹⁵ พระองค์ถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นรับใช้พระองค์

พระเยซูรักษาคนป่วยในเวลาค่ำ

16 พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์

พระองค์ก็ขับผีออกด้วยถ้อยคำของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้รักษาเขาให้หาย¹⁷ ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระคำที่ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์กล่าวไว้ว่า ‘เขาได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป’

ผู้ที่ต้องการเป็นศิษย์ของพระเยซู

18 ครั้นพระเยซูเห็นประชาชนเป็นอันมากมาห้อมล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงสั่งให้ข้ามฟากไป

¹⁹ ขณะนั้นมีคัมภีรจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์กล่าวว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ไปทางไหน ผมจะตามท่านไปทางนั้น”²⁰ พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”²¹ อีกคนหนึ่งเ็นพวกสาวกของพระองค์บอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอให้ผมไปฝังศพพ่อของผมก่อน”²² พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด”

พระเยซูทรงห้ามพายุ

23 เมื่อพระเยซูลงไปในเรื่อง พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป²⁴ ในตอนนั้น

เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์นอนหลับอยู่²⁵ และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ บอกว่า “อาจารย์ครับ ขอโปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด เรากำลังจะตายอยู่แล้ว”²⁶ พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “เหตุไฉนพวกเจ้าจึงหวาดกลัว โอ คนมีความเชื่อน้อย” แล้วพระองค์ลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป²⁷ คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “คนผู้นี้เป็นใครหนอ แม้แต่ลม และทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

พระเยซูรักษาคนผีเข้า

28 ครั้นพระองค์ข้ามฟากไปถึงแดนกาตาราลแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิง

ได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาคร่ำครวญนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้²⁹ ในตอนนั้น เขาร้องตะโกนว่า “เยซูผู้เป็นโอรสของพระเจ้า พวกข้าฯเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรงฆ่านพวกข้าฯก่อนเวลาหรือ?”³⁰ ไกลจากที่นั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่³¹ ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกข้าฯออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”³²

พระองค์จึงบอกแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปเถอะ” ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ตูเถิด
สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น³³
ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น³⁴
ในตอนนั้น คนทั้งเมืองพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว
เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

มัทธิว 9

พระเยซูรักษาคนคนง่อย

¹ ฝ่ายพระเยซูก็ลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์² ในตอนนั้น
เขาหามคนเป็นอัมพาตคนหนึ่ง ซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์
เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงกล่าวกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด
บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”³ ในตอนนั้น พวกคัมภีรจารย์บางคนคิดในใจว่า “
หมอนี้พูดหมิ่นประมาทพระเจ้า”⁴ ฝ่ายพระเยซูรู้จักความคิดของเขาจึงกล่าวว่า “
เหตุไฉนพวกเจ้าคิดชั่วอยู่ในใจเล่า⁵ ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘
จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน⁶ แต่เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า
บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงสั่งคนอัมพาตว่า) “
จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”⁷ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน⁸ เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น
เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันยกย่องสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้มอบสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

พระเยซูเรียกมัทธิว

⁹ ครั้นพระเยซูเดินทางเลยตำบลนั้นไป ก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านศุลกากร
จึงบอกกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป¹⁰
ต่อมาเมื่อพระเยซูรับประทานอาหารอยู่ในเรือน ในตอนนั้น มีคนเก็บภาษี และคนบาปอื่น ๆ
หลายคนเข้ามาร่วมรับประทานอาหารกับพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว
ก็กล่าวกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของพวกเจ้าจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษี
และคนบาป”¹² เมื่อพระเยซูได้ยินเช่นนั้นจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอ
แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ¹³ พวกเจ้าจงไปเรียนรู้คัมภีร์ข้อนี้ให้เข้าใจ ‘เราประสงค์ความเมตตา
ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนบุญ
แต่มาเรียกคนบาปให้กลับหันหลังให้แก่ความบาป”

ปัญหาเรื่องการถือศีลอด

14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ถามว่า “ทำไมพวกผม และพวกฟาริสีถือศีลอดบ่อย ๆ แต่พวกสาวกของอาจารย์ไม่ถือเลย” 15 พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “เพื่อนของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ? แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถือศีลอดเอง 16 ไม่มีผู้ใดเอาผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 17 และไม่มีผู้ใดเอาเหล้าองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด เหล้าองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียหายไปด้วย แต่เขาย่อมเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”

พระเยซูรักษาลูกสาวเจ้าอาวาสวัดยิว

18 เมื่อพระเยซูกำลังกล่าวคำเหล่านี้แก่เขาเหล่านั้น ในตอนนั้น มีเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่ายิว คนหนึ่งมากราบพระองค์แล้วกล่าวว่า “อาจารย์ครับ ลูกสาวของผมพึ่งตาย ขอให้อาจารย์ไปรักษาเขาด้วย แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก” 19 ฝ่ายพระเยซูจึงลุกขึ้นเดินตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย 20 ในตอนนั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายเสื้อของพระองค์ 21 เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้าเราแตะต้องชายเสื้อของพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค” 22 ฝ่ายพระเยซูเหลียวหลังมองเห็นนางจึงกล่าวว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ” นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ 23 ครั้นพระเยซูเข้าไปในเรือนของเจ้าอาวาสนั้น มองเห็นพวกเป่าปี่ และคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่ 24 พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะ 25 แต่เมื่อขับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น 26 แล้วกิตติศัพท์นี้ก็เลื่องลือไปทั่วมณฑลนั้น

พระเยซูรักษาคนตาบอด

27 ครั้นพระเยซูไปจากที่นั่นแล้ว ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า “อาจารย์ครับ ขอเมตตาพวกผมด้วยเถิด” 28 และเมื่อพระองค์เข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูถามเขาว่า “เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” เขาตอบพระองค์ว่า “เชื่อ ครับ” 29 แล้วพระองค์ถูกต้องตาของพวกเขาแล้วว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด” 30 แล้วตาของพวกเขา ก็กลับเห็นดี พระเยซูได้กำชับเขาอย่างแข็งขันว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย” 31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่งิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วมณฑลนั้น

พระเยซูรักษาคคนใบ้

32 ขณะเมื่อพระเยซู และเหล่าสาวกกำลังออกไปจากที่นั่น ในตอนนั้น มีผู้พาคคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ 33 เมื่อจับมือออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ ผู้ชงนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในพวกอิสราเอลเลย” 34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

พระเยซูสงสารประชาชน

35 พระเยซูได้เดินทางไปตามเมือง และหมู่บ้านโดยรอบ ได้สั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าของเขา ประกาศบารมีแห่งอาณาจักรของพระเจ้านั้น รักษาโรค และความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย 36 และเมื่อพระองค์เห็นประชาชนก็สงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง 37 แล้วพระองค์ก็กล่าวกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ 38 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าจงอ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

มัทธิว 10

พระเยซูเรียกสาวกสิบสองคน

1 เมื่อพระเยซูเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว ก็มอบอำนาจให้เขาขับผีร้ายออกได้ และให้รักษาโรค และความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ 2 อัครทูตสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์ น้องชายของเขา ยากอบลูกชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา 3 ฟีลิป และบารโธโลมิว โธมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบลูกชายอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส 4 ซีโมนชาวคานาอัน และยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น

พระเยซูใช้สาวกสิบสองคนออกไปสั่งสอน

5 สาวกสิบสองคนนี้พระเยซูได้ใช้ให้ออกไป และสั่งเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย 6 แต่ว่าจงไปหาแกะหลงของวงศัวานอิสราเอลดีกว่า 7 จงไปปลางประกาศปลางว่า ‘อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว’ 8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หาย คนตายแล้วให้ฟื้นขึ้น และจงขับผีให้ออก เจ้าทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ 9 อย่าหาเหรียญทองคำ เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงไว้ในกระเป๋าของเจ้า 10 หรืออย่ามไปใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน 11 เมื่อเจ้าไปถึงเมืองใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป 12 ขณะเมื่อเจ้าขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น 13

ถ้าครวเรือนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติภาพและสันติสุขอยู่กับเรือนั้น

แต่ถ้าครวเรือนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติภาพและสันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่เจ้า 14

ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับพวกเจ้าและไม่ฟังคำของพวกเจ้า เมื่อจะออกจากเรือนั้นเมื่อนั้น

จงสะบัดผงฝุ่นที่ติดเท้าของพวกเจ้าออกเสีย 15 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”

การข่มเหงที่จะเกิดขึ้น

16 “ในต่อนั้น เราใช้พวกเจ้าไปเหมือนแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

เหตุฉะนั้นเจ้าจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ 17 แต่จงระวังตัวให้ดี

เพราะพวกเขาจะมอบพวกเจ้าไว้กับศาล และเขาจะเขียนเจ้าในวัดหรือสุเหร่าของเขา 18

และเจ้าจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง และกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา

เพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ 19 แต่เมื่อเขามอบพวกเจ้าไว้ในวัน

อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา

คำที่พวกเจ้าจะพูดนั้นพระเจ้าจะประทานแก่พวกเจ้าในเวลานั้น 20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่พวกเจ้าเอง

แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้า เป็นผู้พูดผ่านทางพวกเจ้า 21

แม้ว่าพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงแก่ความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 22

พวกเจ้าจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่ชื่อของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะหลุดพ้น 23

ถ้าเขาข่มเหงพวกเจ้าในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า

ก่อนที่เจ้าจะไปทั่วเมืองต่าง ๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเดินทางมา”

24 “ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านาย 25 ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน

และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล

เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา

เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์”

ผู้ที่เราควรเกรงกลัว

27 “ซึ่งเราบอกแก่พวกเจ้าในที่มืด พวกเจ้าจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งเจ้าได้ยินกระซิบที่หู

พวกเจ้าจงประกาศจากคานาห์หลังคาบ้าน 28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ

แต่จงเกรงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้ 29

นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ? แต่ถ้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าไม่เห็นชอบ

นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้ 30 ถึงผมของเจ้าทั้งหลายก็ได้นับไว้แล้วทุกเส้น 31

เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย พวกเจ้าเจ้าก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว”

สาเหตุที่พระเยซูเข้ามาในโลก

32 “เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์

เราจะรับผู้นั้นต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ด้วย 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์

เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ด้วย 34

อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพและสันติสุขมาสู่โลก เรามิได้นำมาให้ แต่เรานำดาบมา 35

ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดา และลูกสาวหมางใจกับมารดา

และลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน 37

ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักลูกชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา

38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 39

ผู้ที่เอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด”

ผลที่จะได้รับเมื่อต้อนรับศิษย์ของพระเยซู

40 “ผู้ที่ต้อนรับพวกเจ้าก็ต้อนรับเรา และผู้ที่ต้อนรับเราก็ต้อนรับพระองค์ที่ใช้เรามา 41

ผู้ที่ต้อนรับศาสตาศาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสตาศาพยากรณ์นั้น

ก็จะได้รับบำเหน็จอย่างที่ว่าศาสตาศาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่ต้อนรับคนบุญเพราะนามแห่งคนบุญนั้น

ก็จะได้รับบุญอย่างที่ผู้มีบุญพึงได้รับ 42

และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะเป็นศิษย์ของเรา

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนนั้นจะขาดบุญก็หาไม่ได้”

มัทธิว 11

ผู้ส่งข่าวของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

1 เมื่อพระเยซูได้บอกสาวกสิบสองคนของพระองค์แล้ว พระองค์ก็ได้จากที่นั่นไปสั่งสอน

และเผยแพร่มิในเมืองของเขา 2 ฝ่ายยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ ขณะที่ถูกขังอยู่ในเรือนจำ

ก็ได้ยินถึงการทำงานของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เขาก็ได้ใช้ลูกศิษย์ไป 3 ถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ

อาจารย์เป็นผู้ที่ยอห์นว่าจะมาหรือเปล่า หรือจะต้องให้คอยผู้อื่นอีก?” 4

ฝ่ายพระเยซูได้บอกลูกศิษย์ของยอห์นว่า “จงไปบอกยอห์นตามที่เจ้าได้ยิน และได้เห็น 5

คือว่าคนตาบอดก็หาย คนง่อยก็เดินได้ คนเป็นโรคเรื้อนก็หาย คนหูหนวกก็ได้ยินได้

คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และพระคำของพระเจ้า ก็ได้เผยแพร่งแก่คนยากจน 6 ใครก็ตามที่ไม่สงสัยเรา

ก็เป็นสุข”

พระเยซูพูดถึงความสำคัญของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

7 เมื่อลูกศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำไปแล้ว พระเยซูก็พูดกับคนเหล่านั้นถึงยอห์นว่า “พวกเจ้าได้ออกไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่ออะไร ไม่ใช่ไปดูต้นอ้อไหวไปไหวมาเพราะถูกลมพัดหรือ? ⁸ หรือว่าไปดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่ม คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในราชวังมิใช่หรือ? ⁹ เจ้าทั้งหลายออกไปดูอะไร? ดูศาสดาพยากรณ์หรือ? แน่نون และเราบอกเจ้าว่า ผู้นั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก ¹⁰ คนผู้นั้นก็คือยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำนี้แหละ ที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ¹¹ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดมาจากผู้หญิงนั้น ไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก ¹² และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำถึงทุกวันนี้ อาณาจักรสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจกระตือรือร้น และผู้ที่มีใจกระตือรือร้นก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ ¹³ เพราะคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย และธรรมเนียมปฏิบัติได้พยากรณ์จนถึงยอห์นนี้ ¹⁴ ถ้าพวกเจ้าจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น ¹⁵ ใครมีหูจงฟังเถิด”

พระเยซูเปรียบเทียบคนในยุคนี้

16 “เราจะเปรียบเทียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า ¹⁷ ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้ร้องห่มร้องไห้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’ ¹⁸ ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม ก็หาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ ¹⁹ ส่วนบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘เป็นคนกินดื่มและขี้เมา เป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่ปัญญาของพระเจ้าก็ปรากฏว่าถูกต้องแล้ว โดยผลแห่งปัญญาชั้นนี้”

วิบัติแก่เมืองที่ไม่ได้กลับหันหลังจากบาป

20 แล้วพระเยซูก็ตั้งต้นติเตียนเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับหันหลังจากความผิดบาป ²¹ “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดิดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางพวกเจ้า ได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับหันหลังจากความผิดบาปนานมาแล้ว ²² แต่เราบอกพวกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า ²³ และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางพวกเจ้านั้น ถ้าได้ทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ ²⁴ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

ผลที่ได้จากการเชื่อในพระเยซู

25 ขณะนั้นพระเยซูกล่าวว่า “พ่อครับ พ่อเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ผมขอขอบคุณพ่อ ที่พ่อได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด แต่ได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้” 26 พ่อครับ พ่อเห็นชอบดังนั้น” 27 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้มอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระโอรส นอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และไม่มีใครรู้จักพระเจ้าผู้เป็นพ่อนอกจากพระโอรส และผู้ใดก็ตามที่พระโอรสประสงค์จะสำแดงให้รู้ 28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้พวกเขาหายเหนื่อยเป็นสุข 29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีสุภาพและอ่อนน้อม และจิตใจของเจ้าทั้งหลายจะพักผ่อน 30 ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา”

มัทธิว 12

ศิษย์ของพระเยซูได้ตรวงข้าวในวันสัปดาห์

1 ในคราวนั้นพระเยซูได้ไปในทุ่งนาในวันสัปดาห์ และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงได้ตรวงข้าวมากินแก้หิว 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงบอกพระองค์ว่า “ดูซิ ศิษย์ของเจ้าทำสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไว้ในวันสัปดาห์” 3 พระองค์จึงบอกกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ? ซึ่งดาวิดได้กระทำ เมื่อท่านและพรรคพวกหิว 4 จึงได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า รับประทานอาหารต่อหน้าของพระเจ้า ซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้คนอื่นรับประทาน นอกจากบုโรหิตเท่านั้น 5 พวกท่านไม่ได้อ่านในธรรมบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสัปดาห์พวกบုโรหิตในพระวิหารย่อมละเมิดกฎแห่งวันสัปดาห์ แต่ไม่มีความผิด 6 แต่เราบอกพวกท่านว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก 7 แต่ถ้าพวกท่านได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ พวกท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด 8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสัปดาห์”

พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ

9 หลังจากทีพระเยซูได้ไปจากที่นั่นแล้ว พระองค์ก็เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของเขา 10 ในตอนนั้นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวันสัปดาห์นั้นธรรมบัญญัติห้ามไว้หรือไม่” ที่เขาถามเช่นนั้นเพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ 11 พระองค์จึงบอกกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกเจ้ามีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสัปดาห์ ผู้นั้นจะไม่ฉุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ? 12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมมีค่ายิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงอนุญาตให้ทำการดีได้ในวันสัปดาห์” 13 แล้วพระองค์ก็พูดกับชายคนนั้นว่า “

จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมีนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 14
ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

พระเยซูคือผู้ที่พระเจ้าเลือกสรรไว้

15 แต่เมื่อพระเยซูรู้เช่นนั้นแล้ว พระองค์จึงได้ออกไปจากที่นั่น
และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็รักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน 16
แล้วพระองค์กำชับเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด 17
ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้ออกมาแล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า 18 ‘ดูเถิด
ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน
เราจะเอาพระวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 19
ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน 20
ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นค้อนแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ
21 และพวกต่างชาติจะฝากความหวังไว้กับท่าน’

พระเยซูรักษาคนตาบอดและเป็นใบ้

22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์
พระองค์รักษาเขาให้หาย คนตาบอดและเป็นใบ้นั้นจึงพูดและเห็นได้ 23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า
“คนนี้เป็นโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้หรือ?” 24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “
ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น” 25 ฝ่ายพระเยซูทราบความคิดของเขา
จึงกล่าวกับเขาว่า “อาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใด ๆ หรือครัวเรือนใด ๆ
ซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าชาตानับชาตानออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง
แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร 27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล
พวกพ้องของพวกท่านขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า
เหตุฉะนั้นพวกพ้องของเจ้าเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกเจ้า 28
แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้านั้นก็มาถึงแล้ว 29
หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มืกำลังมาก และปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้
เว้นแต่จะจับคนที่มืกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ 30
ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่ได้รวบรวมไว้กับเรา ก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป
31 เพราะฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า
ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้
เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณของพระเจ้าจะยกให้มนุษย์ไม่ได้ 32

ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญูญาณ จะยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า”

คำสอนของพระเยซูเรื่องปากกับใจ

33 “เพื่อให้ได้ผลดี พวกท่านต้องมีต้นไม้ดี ถ้าพวกเจ้ามีต้นไม้ไม่ดี พวกเจ้าก็จะได้ผลไม่ดี คนจะรู้จักต้นไม้ได้ก็เพราะผลของมัน 34 โอ พวกชาติผู้พิช พวกเจ้าเป็นคนชั่ว แล้วจะพูดความดีได้อย่างไร? เพราะว่าปากนั้น พูดสิ่งที่ออกมาจากใจ 35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังแห่งความดีในตัวของเขา คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังแห่งความชั่วในตัวของเขา 36 ฝ่ายเราบอกพวกท่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบในคำพูดเหล่านั้น ในวันพิพากษา 37 เหตุว่าที่พวกท่านจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะคำพูดของพวกท่าน”

พระเยซูกล่าวประณามพวกผู้นำศาสนายิว

38 มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีบางคนในพวกคัมภีร์อาจารย์ และพวกฟาริสีมาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ พวกผมอยากจะได้เห็นเครื่องหมายที่แสดงว่าอาจารย์มาจากสวรรค์” 39 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “คนชั่วและคิดคดทรยศต่อพระเจ้า มักจะแสวงหาหมายสำคัญที่แสดงว่ามาจากสวรรค์ และพระเจ้ายิ่งจะไม่ให้หมายสำคัญนั้นแก่เขา เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ของพระองค์เท่านั้น 40 เพราะว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาใหญ่สามวันสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในท้องแผ่นดิน สามวันสามคืนเหมือนกัน 41 ประชาชนชาวเมืองนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ เพราะว่าชาวเมืองนินะเวห์ได้กลับหันหลังจากความผิดบาป เพราะถ้อยคำของโยนาห์ และขณะนี้ผู้ที่ใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่แล้ว 42 ในวันพิพากษา พระราชินีเซบาจะลุกขึ้นพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ เพราะว่าพระนางได้มาจากสุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และขณะนี้ผู้ที่ใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่แล้ว”

ผีร้ายกลับเข้าสิงอีก

43 “เมื่อผีร้ายออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็เที่ยวไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อแสวงหาที่พัก แต่เมื่อหาไม่เจอ 44 มันจึงได้กล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปเรือนของข้า ที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง บัดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว 45 มันจึงได้ไปรับเอาผีตัวอื่นอีกเจ็ดตัว ซึ่งเป็นผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ลำบากกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

แม่และน้องของพระเยซู

46 ขณะที่พระเยซูพูดกับประชาชนอยู่นั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ ก็พากันมายืนอยู่ภายนอก หาโอกาสที่จะพูดกับพระองค์⁴⁷ มีคนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ แม่และน้องชายของอาจารย์ยืนอยู่ข้างนอก หาโอกาสที่พูดกับอาจารย์”⁴⁸ พระเยซูจึงได้พูดกับคนนั้นว่า “ใครเป็นแม่ของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา”⁴⁹ พระองค์ได้ชี้ไปทางสาวกของพระองค์และกล่าวว่า “พวกเจ้านี้แหละเป็นแม่และพี่น้องของเรา⁵⁰ เพราะว่าผู้ใดจะทำตามใจของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นแม่ของเรา”

มัทธิว 13

คำเปรียบเทียบเรื่องผู้หว่านพืช

1 ในวันนั้นพระเยซูก็ได้จากเรือน ไปพักอยู่ฝั่งทะเลสาบ² มีคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงได้ลงไปนั่งอยู่ในเรือ และคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง³ แล้วพระเยซูก็พูดกับเขาหลายสิ่งหลายอย่างเป็นคำเปรียบเทียบ เป็นต้นว่า “มีชายคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช⁴ และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางก็มี แล้วนกก็มากิน⁵ บางเมล็ดก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย เมล็ดนั้นก็งอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก⁶ แต่เมื่อแดดออก แดดก็เผา เพราะว่ารากไม่มีต้นที่งอกขึ้นนั้นก็เหี่ยวแห้งไป⁷ บางเมล็ดก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามจะปกคลุม⁸ บางเมล็ดก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่าก็มี หกสิบเท่าก็มี สามสิบเท่าก็มี⁹ ใครมีหูจงฟังเถิด”

จุดมุ่งหมายของคำเปรียบเทียบ

10 ฝ่ายพวกสาวกจึงได้มาถามพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์จึงพูดกับเขาเป็นคำเปรียบเทียบ”¹¹ พระเยซูตอบเขาว่า “ข้อความลับลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า อนุญาตให้เจ้าทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่อนุญาตให้รู้¹² เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นมีอย่างเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มีนั้น แม้ว่าที่เขามีอยู่นั้นก็จะเอาไปจากเขา¹³ ฉะนั้น เราจึงได้พูดกับเขาเป็นคำเปรียบเทียบ เพราะว่าแม้ว่าเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น แม้ว่าเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ¹⁴ ความเป็นอยู่ของเขาก็เป็นไปตามคำทำนายของอิสยาห์ ที่ว่า พวกเจ้าจะได้ยินกับหูก็จริงอยู่ แต่จะไม่เข้าใจ จะเห็นกับตาก็จริงอยู่ แต่จะไม่เห็น¹⁵ เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเจริญลง หูเขาก็ตึง และตาของเขาก็ปิด มิฉะนั้นเขาก็จะเห็นด้วยตา และก็จะได้ยินด้วยหู และจะได้เข้าใจด้วยจิตใจ แล้วจะหันกลับมา และเราจะได้รับรักษาเขาให้หาย¹⁶ แต่ดวงตาของพวกเจ้าก็เป็นสุข เพราะว่าเจ้าได้เห็น และหูของเจ้าก็เป็นสุข เพราะว่าได้ยิน¹⁷ เรามอบความจริงแก่พวกเจ้าว่า ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

และคนบุญทั้งหลายของพระองค์ อยากจะเห็นสิ่งที่พวกเจ้าเห็นอยู่นี้ แต่เขาไม่เคยได้เห็น และเขาอยากจะได้ยินสิ่งที่พวกเจ้าได้ยิน แต่เขาก็ไม่เคยได้ยิน”

พระเยซูอธิบายคำเปรียบเทียบเรื่องหว่านพืช

18 “เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจงฟังคำเปรียบเทียบว่าด้วยเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืชนั้น 19 เมื่อผู้ใดได้ยินคำบอกเล่าเรื่องการปกครองของพระเจ้า แต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาหยิบเอาเมล็ดพืชที่หว่านในใจเขานั้นไป นั่นแหละได้แก่เมล็ดพืชที่หว่านตรึมทาง 20 และเมล็ดพืชที่หว่านตกในที่ดินที่มีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระคำ แล้วก็รับเอาทันทีด้วยความยินดี 21 แต่ไม่ได้ฝังลึกในตัว จึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดความยากลำบาก หรือการข่มเหงต่าง ๆ เพราะพระคำนั้น เขาก็หยุดเชื่อในทันทีทันใด 22 และเมล็ดพืชที่หว่านลงกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระคำ แล้วความกังวลถึงชีวิตอยู่ในโลกนี้ และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติอยากร่ำอยากรวย รัศเอาพระคำนั้นเสีย จึงไม่เกิดผลอะไร 23 ส่วนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระคำนั้นและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าก็มี หกสิบเท่าก็มี สามสิบเท่าก็มี”

คำเปรียบเทียบเรื่องข้าวไม่ตีและข้าวดี

24 พระเยซูพูดคำเปรียบเทียบอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “ การปกครองของพระเจ้าเปรียบเหมือน คนหนึ่งได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของเขา 25 แต่ขณะที่คนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของเขาก็มาหว่านข้าวไม่ตีปนกับข้าวดีนั้น แล้วก็หลบหนีไป 26 เมื่อต้นข้าวงอกงามขึ้นมา ออกรวงแล้ว ข้าวไม่ตีก็ออกรวงด้วย 27 คนรับใช้จึงได้มาแจ้งแก่เจ้านายว่า ‘ นายครับ นายได้หว่านพืชดีไว้ในนาของนายมิใช่หรือ แต่ไม่รู้ว่าข้าวไม่ตีมาจากไหน’ 28 นายกะตอบเขาว่า ‘นี่เป็นการทำงานของศัตรูเรา’ พวกคนรับใช้จึงถามนายว่า ‘ นายอยากให้เราไปถอนและเก็บข้าวไม่ตีไหม?’ 29 นายตอบเขาว่า ‘ไม่ต้อง เกรงว่าขณะถอนไม่ตียุ่่นั้น จะถอนข้าวดีด้วย 30 ให้ข้าวทั้งสองอย่างเจริญขึ้นด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว และในเวลาเก็บเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า จงเก็บข้าวไม่ตีก่อน มัดเป็นฟ่อน ๆ เผาไฟทิ้ง แต่ข้าวดีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา”

คำเปรียบเทียบเรื่องเมล็ดพืช

31 พระเยซูได้พูดคำเปรียบเทียบอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “ การปกครองของพระเจ้าเปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่นาของเขา 32 เมล็ดนั้นน้อยกว่าเมล็ดทั้งหลาย แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และเจริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

คำเปรียบเทียบเรื่องเขื่อน

33 พระเยซูได้พูดคำเปรียบเทียบให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “การปกครองของพระเจ้าเปรียบเหมือนเขื่อนซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาปกลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

การที่พระเยซูใช้คำเปรียบเทียบ

34 ข้อความเหล่านี้ทั้งหมด พระเยซูได้พูดกับประชาชนเป็นคำเปรียบเทียบ และนอกจากคำเปรียบเทียบ พระองค์ไม่ได้พูดกับเขาเลย 35 เหตุที่เป็นเช่นนั้น ก็เพื่อให้เป็นไปตามพระคำของพระเจ้า ที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า เราจะอ้าปากพูดคำเปรียบเทียบ เราจะพูดข้อความ ที่ปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

พระเยซูอธิบายคำเปรียบเทียบเรื่องข้าวไม่ตีและข้าวดี

36 แล้วพระเยซูได้ไปจากคนเหล่านั้นเข้าไปในเรือ พวกลูกศิษย์มาหาพระองค์กล่าวว่า “ขอให้อาจารย์ อธิบายให้พวกผมเข้าใจคำเปรียบเทียบเรื่องข้าวไม่ตีนั้นด้วย” 37 พระเยซูพูดกับเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชดินนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ 38 และนา นั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชที่ได้แก่พลเมืองแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่ข้าวไม่ตีได้แก่พลเมืองของมารร้าย 39 ศัตรูผู้หว่านเมล็ดพืชชั่วได้แก่มารนั้น ฤดูเกี่ยวได้แก่เวลาสิ้นยุค และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ 40 ฉะนั้นเขาเก็บข้าวไม่ตีเผาไฟอย่างไร เมื่อเวลาสิ้นยุคมาถึง ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ 41 บุตรมนุษย์จะใช้ผู้รับใช้ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และผู้ที่ทำชั่วออกจากแผ่นดินสวรรค์ 42 และนำไปทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 43 ในตอนนั้นคนของพระเจ้าจะส่องแสงอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเขาดังดวงอาทิตย์ ใครมีหูก็ฟังเถิด”

คำเปรียบเทียบเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

44 “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบคือขุมทรัพย์ในทุ่งนา ซึ่งมีผู้ขุดค้นพบด้วยความตื่นตัว และดีใจ ผู้ที่ค้นพบนั้นจึงได้ยอมขายทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่เขา มีอยู่นั้น เพื่อรวบรวมเงินไปซื้อทุ่งนานั้นไว้ในความครอบครองของเขา”

45 “อีกประการหนึ่ง อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี 46 เมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามากมาย ก็ไปขายสิ่งสารพัดที่เขา มีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น”

47 “อีกอย่างหนึ่ง อาณาจักรของพระเจ้าผู้สูงสุดเปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ได้ปลารวมทุกชนิด 48 เมื่อได้เต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งไป

49 ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นเช่นนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนดี 50 แล้วจะทิ้งเขาลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

51 “ข้อความเหล่านี้เจ้าทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือยัง” เขาตอบพระองค์ว่า “เข้าใจแล้วครับ” 52 ฝ่ายพระเยซูได้พูดกับเขาว่า “ฉะนั้นพวกคัมภีร์อาจารย์ทุกคน ที่ได้เรียนรู้ถึงการปกครองของพระเจ้าแล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

ที่เมืองนาซาเร็ธเขาไม่ต้อนรับพระเยซู

53 เมื่อพระเยซูได้พูดคำเหล่านี้แล้ว ก็ได้ไปจากที่นั่น 54 เมื่อมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว ก็ได้สั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าของเขา จนคนทั้งหลายพากันประหลาดใจแล้วก็พูดกันว่า “เจ้าคนนี้มีสติปัญญาและฤทธิ์มหัศจรรย์แบบนี้มาจากไหน? 55 เขาเป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ? แม่ของเขาชื่อมารีย์ และน้องชายของเขาชื่อยาคอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ? 56 และน้องสาวของเขาก็ออยู่กับพวกเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มาจากไหน?” 57 เขาทั้งหลายไม่ยอมรับพระองค์ ฝ่ายพระเยซูได้พูดกับเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า จะได้รับความนับถือเป็นอย่างดี เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในวงศ์ตระกูลของตน” 58 พระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ในเมืองนั้น เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อ

มัทธิว 14

กษัตริย์เฮโรดจับยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำล่ามโซ่

1 ตอนนั้นกษัตริย์เฮโรดเจ้าเมืองได้ยินชื่อเสียงของพระเยซู 2 จึงได้กล่าวกับเสนาอำมาตย์ว่า “คนนี้จะกลายเป็นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำจริง ๆ มันคงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ฉะนั้นมันจึงทำการอัศจรรย์ได้” 3 เหตุที่กษัตริย์เฮโรดกล่าวเช่นนั้นเพราะว่า พระองค์ได้จับยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำล่ามโซ่ขังคุกไว้ ที่พระองค์ทำเช่นนั้น ก็เพราะเห็นแก่พระนางเฮโรเดียสมเหสีของฟิลิปอนุชาของพระองค์ 4 ยอห์นเคยคัดค้านพระองค์ว่า “ฝ่าพระบาทไม่มีสิทธิเอาภรรยาของพระอนุชา มาเป็นมเหสี” 5 แม้ว่ากษัตริย์เฮโรดต้องการจะฆ่ายอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ ก็เกรงใจประชาชน เพราะว่าประชาชนทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

การตายของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

6 แต่เมื่อวันฉลองวันประสูติของกษัตริย์เฮโรดมาถึง 7 ธิดาของพระนางเฮโรเดียสก็มาฟ้องว่าขอให้นำแขกที่มาในงานนั้น ทำให้กษัตริย์เฮโรดพอพระทัยมาก 7 พระองค์จึงได้ให้คำมั่นสัญญาว่า “เจ้าจะขออะไร เราก็จะให้สิ่งนั้น” 8

หญิงสาวก็บอกเฮโรดตามที่แม่ได้แนะนำไว้ว่า “ขอศีรชะของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ
ใส่เถาตมาให้หม่อมฉันเจ้าค่ะ”⁹ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เป็นทุกข์ แต่เพราะว่าได้ลั่นวาจาไปแล้ว
และเพราะเห็นแก่หน้าแขกหรือที่มา จึงได้ออกคำสั่งอนุญาตให้มายอห์นได้¹⁰
แล้วกษัตริย์เฮโรดก็ใช้คนไปตัดศีรชะยอห์นในคุก¹¹

เขาจึงได้อาศีรชะของยอห์นใส่เถาตมาให้หญิงสาวคนนั้น หญิงสาวก็เอาไปให้มารดาของเธอ¹²
ฝ่ายพวกลูกศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ ก็มารับศพไปฝังไว้ แล้วก็มาบอกให้พระเยซูรู้เรื่องนั้น

การเลี้ยงคนห้าพัน

¹³ เมื่อพระเยซูรู้เรื่องแล้ว พระองค์จึงได้ลงเรือไปจากที่นั่น ไปยังถิ่นทุรกันดารเพียงลำพัง
เมื่อประชาชนทั้งหลายรู้เรื่อง เขาก็ออกจากเมืองต่าง ๆ ตามหาพระองค์¹⁴ เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือแล้ว
ก็เห็นประชาชนหมู่ใหญ่มาหาพระองค์ พระองค์สงสารเขา จึงได้รักษาคนเจ็บป่วยไข้ให้หาย¹⁵
ครั้นถึงเวลาเย็น พวกลูกศิษย์ก็มาบอกพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารมาก และตอนนี้ก็ค่ำลงแล้ว
ขอให้อาจารย์ บอกคนเหล่านี้กลับไป เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารกินตามหมู่บ้าน”¹⁶
ฝ่ายพระเยซูได้พูดกับสาวกของพระองค์ว่า “เขาไม่จำเป็นต้องกลับไป พวกเจ้าจงเลี้ยงอาหารเขาเถอะ”¹⁷
พวกลูกศิษย์จึงได้บอกพระองค์ว่า “พวกผมมีเพียงขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น”¹⁸
พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “เอาอาหารนั้นมาให้เราเถิด”¹⁹ แล้วพระองค์ก็สั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า
เมื่อรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นมาแล้ว พระองค์ก็แหงนหน้าขึ้นดูท้องฟ้า ขอบคุนพระเจ้า
และหักขนมปังส่งให้พวกลูกศิษย์ พวกลูกศิษย์ก็นำไปแจกให้คนทั้งหลาย²⁰ เขาได้กินอิ่มทุกคน
ส่วนเศษอาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้สิบสองกระบุงเต็ม²¹
ฝ่ายคนที่ได้กินอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่ได้นับผู้หญิงและเด็กด้วย

พระเยซูเดินบนทะเล

²² หลังจากนั้นแล้วพระเยซูก็ได้บอกให้พวกสาวกลงเรือข้ามฟากไปก่อน
ส่วนพระองค์รอส่งประชาชนให้กลับบ้าน²³ และเมื่อให้คนทั้งหลายเหล่านั้นไปหมดแล้ว
พระเยซูก็ขึ้นไปบนภูเขาเพียงลำพังเพื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอน เวลาที่ผ่านไปจนดึก
พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นเพียงลำพัง²⁴ ในขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นพัดโคลงเคลงไปมา
เพราะว่ามันทวนลมอยู่²⁵ เมื่อเวลาตีสี่กว่า ๆ พระเยซูจึงได้เดินบนน้ำทะเลไปหาพวกลูกศิษย์²⁶
เมื่อเขาเห็นพระองค์เดินมาบนทะเลเขาก็ตกใจกลัว ร้องเสียงหลงเพราะคิดว่าเป็นผี²⁷
ในทันใดนั้นพระเยซูก็ได้พูดกับเขาว่า “ใจเย็น ๆ ไม่ต้องกลัว เราเอง”

²⁸ ฝ่ายเปโตรจึงตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ถ้าเป็นอาจารย์จริง ๆ
ขอให้ผมได้เดินบนน้ำไปหาอาจารย์ด้วย”²⁹ พระเยซูจึงได้พูดว่า “มาเลย”
เปโตรจึงได้ลงจากเรือเดินบนน้ำไปหาพระองค์³⁰ แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็เกิดกลัวขึ้นมา

และขณะจะจมลงเขาก็ร้องว่า “อาจารย์ครับ ช่วยผมด้วย”³¹ ในทันใดนั้นพระเยซูก็ยื่นมือไปจับเขาไว้ แล้วพูดว่า “เจ้าสงสัยทำไม ช่างมีความเชื่ออ่อนจริงนะ”³² เมื่อพระเยซูกับเบโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็หยุดพัดแรง³³ เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือ จึงมาราบพระองค์ พูดว่า “อาจารย์เป็นพระโอรสของพระเจ้าจริงแท้ ๆ”

พระเยซูรักษาคณป่วยในเยนเนซาเรท

³⁴ เมื่อข้ามปากไปแล้วก็มาขึ้นฝั่งที่เมืองเยนเนซาเรท ³⁵ คนในตำบลนั้นจำพระเยซูได้ ก็ใช้คนไปข่าวประกาศทั่วมณฑลนั้น เขาก็พาคนเจ็บไข้ได้ป่วยมาหาพระองค์³⁶ เขาขออนุญาตจากพระองค์ ให้เขาได้แตะต้องเสื้อผ้าของพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แตะต้องแล้วก็หายดีทุกคน

มัทธิว 15

คำสอนที่ตักทอดมาจากบรรพบุรุษ

¹ ตอนนั้นพวกฟาริสีและพวกคัมภีรจารย์ออกจากกรุงเยรูซาเล็ม มาถามพระเยซูว่า ² “ทำไมพวกสาวกของอาจารย์จึงได้ฝ่าฝืนคำสอนที่ตักทอดมาจากปู่ย่าตายาย เพราะว่าเขาไม่ได้ล้างมือเมื่อกินข้าว”³ พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงได้ฝ่าฝืนธรรมบัญญัติของพระเจ้า เพราะเห็นแก่คำสอนที่พวกเจ้ารับมาจากปู่ย่าตายายล่ะ ⁴ เพราะว่าพระเจ้าได้บัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติพ่อแม่ของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดตำท้อพ่อตำท้อแม่ก็จะต้องมีโทษถึงตาย’⁵ แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะพูดกับพ่อกับแม่ว่า ‘อะไรที่เป็นของลูก ที่อาจเป็นประโยชน์แก่พ่อแม่ สิ่งนั้นเป็นของถวายแก่พระเจ้า’ ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติพ่อแม่ของตน’⁶ เพราะฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายได้ทำให้ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไป เพราะเห็นแก่คำสอนของพวกเจ้า ⁷ โอ คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าไว้แล้วว่า ⁸ ประชาชนนี้ให้เกียรติเราแต่ปาก ใจของเขาห่างไกลจากเรา ⁹ เขาไม่ฟังเราโดยหาประโยชน์อะไรมิได้ เพราะเขาเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาถือว่า เป็นคำสอนของพระเจ้า”

สิ่งที่ทำให้เป็นมลทิน

¹⁰ แล้วพระเยซูจึงได้เรียกคนทั้งหลายมาและพูดกับเขาว่า “จงฟังดี ๆ และเข้าใจเถิด ¹¹ สิ่งที่ยกเข้าไปในปากไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” ¹² ขณะนั้นพวกสาวกมาถามพระองค์ว่า “อาจารย์รู้แล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำพูดของอาจารย์นั้นเขาก็แค้นเคืองยิ่งนัก”¹³

พระเยซูจึงได้ตอบว่า “ต้นไม้ต้นใดก็ตาม ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ ไม่ได้ปลูกไว้จะต้องถูกถอนทิ้ง”¹⁴ ช่างเขาเถอะ เขาเป็นคณนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”¹⁵ ฝ่ายเปโตรพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอให้อธิบายคำเปรียบเทียบบนนั้น ให้พวกผมรู้ด้วย”¹⁶ ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “พวกเจ้ายังไม่เข้าใจหรือ? ¹⁷ เจ้ายังไม่เห็นหรือว่า อะไรก็ตามที่เข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายลงส้วมไป ¹⁸ แต่สิ่งที่ออกมาจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ¹⁹ ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดแผ้วผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ออกมาจากใจ ²⁰ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่การกินข้าวโดยไม่ล้างมือ ไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ความเชื่อของหญิงชาวคานาอัน

²¹ แล้วพระเยซูก็ไปจากที่นั่น เข้าไปในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน ²² มีผู้หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากแคว้นนั้นพบกับพระองค์ว่า “อาจารย์ ผู้เป็นเชื้อสายดาวิดเจ้าคะ ขอให้เมตตาดิฉันด้วย ลูกสาวของดิฉันมีผีสิงอยู่ เป็นทุกข์ลำบากมาก” ²³ ฝ่ายพระเยซูไม่ตอบเขาแม้แต่คำเดียว และพวกลูกศิษย์ของพระองค์ก็มาพบกับพระองค์ว่า “ไล่เขาไปเถอะ เพราะเขาร้องตามหลังพวกเรามาโน่นแน่ะ” ²⁴ พระเยซูจึงตอบเขาว่า “เรามีได้รับใช้ให้มาหาผู้ใด เว้นแต่ให้มาหาวงศวานของอิสราเอลที่เปรียบเหมือนกะหล่ำงหยากเท่านั้น” ²⁵ ฝ่ายหญิงคนนั้นก็มาราบพระองค์ และกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอช่วยดิฉันด้วย” ²⁶ พระเยซูจึงได้ตอบเขาว่า “การที่จะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็เป็นการไม่สมควร” ²⁷ ผู้หญิงคนนั้นก็พบกับพระองค์ว่า “จริงเจ้าคะ แต่สุนัขนั้นก็กินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะนายของมัน” ²⁸ แล้วพระเยซูได้ตอบเขาว่า “หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มากมาย ขอให้เป็นไปตามความต้องการของเจ้าเถิด” และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

พระเยซูรักษาคนเป็นอันมาก

²⁹ พระเยซูจึงได้จากที่นั่นไปยังทะเลสาบกาลิลี แล้วก็ขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่น ³⁰ และประชาชนเป็นอันมากก็ได้มาหาพระองค์ พาดคนเป็นง่อย คนแขนขาพิการ คนตาบอด คนเป็นใบ้ และคนเจ็บอื่น ๆ หลายคน มาวางแทบเท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ได้รักษาเขาให้หาย ³¹ คนเหล่านั้นก็พากันอัศจรรย์ใจยิ่งนัก เมื่อได้เห็นคนใบ้พูดได้ คนแขนขาพิการหายเป็นปกติ คนเป็นง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับมองเห็น แล้วเขาก็ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

พระเยซูเลี้ยงคนสี่พัน

³² ฝ่ายพระเยซูเรียกพวกสาวกของพระองค์มา พูดว่า “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะว่าเขาค้างอยู่กับพวกเราได้สามวันแล้ว และไม่มีข้าวปลาอาหารกิน เราไม่อยากให้เขาจากไป ขณะที่เขายังไม่ได้กินอะไร เกรงว่าเขาจะหิวโหย และสิ้นแรงลงตามทาง” ³³

พวกลูกศิษย์จึงได้พูดกับพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ พวกเราจะไปหาอาหารที่ไหน
จึงจะพอเลี้ยงคนมากมายขนาดนี้ให้อิ่มได้”³⁴ พระเยซูจึงได้ถามเขาว่า “พวกเจ้ามีขนมปังกี่ก้อน”
เขาตอบว่า “มีเจ็ดก้อน กับปลาตัวน้อยสองสามตัว ครับ”

³⁵ พระเยซูจึงได้บอกให้ประชาชนนั่งลงที่พื้นดิน ³⁶ แล้วก็รับขนมปังเจ็ดก้อน
กับปลาเหล่านั้นมา ขอบคุณพระเจ้าแล้ว จึงได้หักออก แล้วก็ส่งให้พวกลูกศิษย์นำไปแจกให้ประชาชน ³⁷
และคนทั้งหลายก็ได้กินอิ่มกันทุก ๆ คน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดตะกร้า ³⁸ ผู้ที่ได้กินอาหารนั้น
มีผู้ชายสี่พันคนไม่นับผู้หญิงและเด็กด้วย ³⁹ พระเยซูได้บอกให้ประชาชนกลับไป
แล้วก็ได้ลงเรือมาถึงเขตเมืองมาคาตัน

มัทธิว 16

ผู้นำศาสนาขอความสำคัญจากสวรรค์

¹ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดสอบพระเยซู
โดยขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์ให้เขาเห็น ² พระองค์จึงตอบเขาว่า “ครั้นถึงเวลาเย็น
พวกเจ้าทั้งหลายก็พูดว่า ‘พรุ่งนี้เช้าอากาศจะปลอดโปร่งดี เพราะว่าฟ้าสีแดง’ ³
ครั้นถึงตอนเช้าพวกเจ้าก็พูดว่า ‘วันนี้ฝนจะตก เพราะว่าฟ้าแดงเข้มและมีดครึม’
พวกเจ้าบอกถึงอากาศล่วงหน้าได้โดยสังเกตท้องฟ้า แต่พวกเจ้าแปลเหตุการณ์สำคัญถึงยุคสมัยนี้ไม่ได้ ⁴
คนชาติชั่ว และคิดคดทรยศต่อพระเจ้า มักจะแสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์
และพระเจ้าจะไม่ให้หมายสำคัญจากสวรรค์แก่เขา เว้นแต่หมายสำคัญของโยนาค์เท่านั้น”
แล้วพระองค์ก็หนีไปจากเขา

เชื่อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

⁵ ฝ่ายพวกสาวกของพระเยซู เมื่อข้ามปากไปก็ได้ลิ้มเอาขนมปังไปด้วย ⁶
เมื่อพระเยซูพูดกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อของพวกฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี” ⁷
พวกสาวกของพระองค์จึงได้พูดกันว่า “เพราะพวกเราไม่ได้เอาขนมปังมา พระองค์จึงพูดเช่นนั้น” ⁸
ฝ่ายพระเยซูรู้จักความคิดของเขาจึงได้ไว้กับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย
ทำไมพวกเจ้าจึงพูดกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ⁹ พวกเจ้ายังไม่รู้และจำไม่ได้หรือ?
เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น พวกเจ้าเก็บอันที่เหลือได้ที่กระบุง ¹⁰
หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น พวกเจ้าเก็บอันที่เหลือได้ที่ตะกร้า ¹¹ ทำไมพวกเจ้าจึงไม่รู้ว่า
เราไม่ได้พูดกับพวกเจ้าเรื่องขนมปัง แต่ได้บอกว้ให้ระวังเชื่อของพวกฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี” ¹²
แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระเยซูไม่ได้บอกเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง
แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

คำยอมรับของเปโตร

13 เมื่อพระเยซูได้เข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี จึงได้ถามพวกลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใคร?” 14 เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีมูมน้ำ แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ กะว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า” 15 พระเยซูจึงได้ถามเขาว่า “แล้วพวกเจ้าล่ะ ว่าเราเป็นใคร?” 16 ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ ก็เป็นพระศรีอาริย์โอรสของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” 17 พระเยซูได้พูดกับเขาว่า “ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้าก็มีความสุขแล้ว เพราะว่ามันุษย์ไม่ได้แจ้งข้อความเหล่านี้แก่เจ้า แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ได้แจ้งให้เจ้ารู้” 18 ฝ่ายเราขอบอกเจ้าว่า เจ้าคือเปโตร และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างชนชาติอิสราเอลขึ้นมาใหม่ และพลังแห่งความตายจะมีชัยต่อชาติอิสราเอลใหม่นี้ก็ไม่ได้ 19 เราจะมอบลูกกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้ไว้แก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะห้ามอะไรก็ตามในโลก สิ่งนั้นก็ห้ามในสวรรค์ด้วย เมื่อเจ้าจะอนุญาตอะไรก็ตามในโลก สิ่งนั้นก็อนุญาตในสวรรค์ด้วย” 20 แล้วพระเยซูก็ห้ามพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกผู้ใดว่า พระองค์เป็นพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็เริ่มเปิดเผยแก่พวกสาวกว่า พระองค์จะต้องลงไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้อาวูโส และพวกมหาปุโรหิต กับพวกคัมภีร์อาจารย์ จนต้องถูกฆ่าตาย แต่ในวันที่สามพระองค์จะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ 22 ฝ่ายเปโตรก็เอามือจับพระองค์กล่าวว่า “อาจารย์ครับ ขอให้เหตุการณ์เหล่านั้นอย่าได้เกิดขึ้นกับอาจารย์เลย” 23 พระเยซูจึงได้หันหน้าไปพูดกับเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น เจ้าเป็นผู้กีดกันเส้นทางของเรา เพราะเจ้าคิดแบบคน ไม่ได้คิดอย่างพระเจ้า”

24 ขณะนั้นพระเยซูจึงได้พูดกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งอยากติดตามเรามาให้ผู้นั้นทิ้งตัวเอง และรับเอาความทุกข์ยากและการขายหน้า แล้วก็ติดตามเรามา 25 เพราะว่าผู้ใดอยากจะได้ชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะรอดชีวิต 26 เหตุว่า ผู้ใดก็ตามจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่จะต้องเสียชีวิตของตัวเอง ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะเอาอะไรไปแลกเอาชีวิตของตัวเองกลับคืนมา 27 เพราะว่าเมื่อบุตรมนุษย์จะกลับมาด้วยสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของท่าน และพร้อมด้วยทูตของท่าน ตอนนั้นพระองค์จะให้รางวัลแก่ทุกคนตามการประพฤติของเขา 28 เราบอกความจริงกับเจ้าทั้งหลายว่า ในพวกเจ้ายืนอยู่ที่นี่ จะมีบางคนที่ยังไม่ทันรู้รสแห่งความตายเลย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาด้วยอำนาจของพระองค์”

มัทธิว 17

พระเยซูเจ้าแลงพระกาย

1 เมื่อเวลาผ่านไปได้หกวันแล้ว พระเยซูก็ได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงเพียงลำพัง 2 แล้วร่างกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา ใบหน้าของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวสะอาดเหมือนแสงสว่าง 3 โมเสสและเอลียาห์ก็ได้มาปรากฏแก่พวกลูกศิษย์เหล่านั้น ทั้งสองกำลังคุยกันอยู่กับพระเยซู 4 ฝ่ายเปโตรได้บอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ผมว่า พวกเราอยู่ที่นี้ก็ดีเหมือนกัน ถ้าหากอาจารย์อยากจะอยู่ ผมจะทำเพิงพักสามหลังไว้ที่นี่ หลังหนึ่งสำหรับอาจารย์ หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์” 5 เปโตรพูดยังไม่ทันขาดคำ ก็เกิดมีก้อนเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ และมีเสียงออกมาจากก้อนเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นลูกที่รักของเรา เราพอใจเขามาก จงพากันเชื่อฟังเขาเถิด” 6 ฝ่ายสาวกทั้งสาม เมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็ชบหน้าลงพากันกลัวยิ่งนัก 7 พระเยซูจึงได้มาจับตัวเขา แล้วกล่าวว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” 8 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้น ก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว

9 เมื่อลงมาจากภูเขาพระเยซูห้ามพวกสาวกว่า “สิ่งที่พระเจ้าสำแดงให้พวกเจ้าเห็นนี้ อย่าได้บอกแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย” 10 พวกสาวกก็ถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกคัมภีร์อาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน” 11 พระเยซูตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาจริง และได้ทำให้สิ่งทั้งหลายคืนสู่สภาพเดิม 12 แต่เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว แต่เขาไม่รู้จักท่าน และเขาอยากทำอะไรกับท่าน เขาก็ได้ทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์ จะต้องทนทุกข์ด้วยน้ำมือของเขาทั้งหลายเหมือนกัน” 13 แล้วพวกสาวกของพระองค์จึงได้เข้าใจว่า ที่พระเยซูได้พูดกับเขานั้น เล็งถึงยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

พระเยซูรักษาเด็กที่มีผีสิง

14 เมื่อพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์มาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลง พูกว่า 15 “อาจารย์ครับ ขอให้ส่งสารลูกชายของผมด้วย เพราะว่าเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนามาก เขาเคยตกน้ำตกไฟหลายครั้ง 16 ผมได้พาเขามาหาพวกสาวกของอาจารย์ แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้” 17 พระเยซูตอบเขาว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีความชั่วช้า เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะพวกเจ้าไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด” 18 พระเยซูจึงได้สั่งผีนั้น มันก็ออกจากเขา ตั้งแต่นั้นมาเด็กก็หายเป็นปกติ 19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระองค์เป็นส่วนตัว ถามว่า “ทำไมพวกผมจึงขับผีนั้นออกไม่ได้” 20 พระเยซูตอบเขาว่า “เพราะว่าพวกเจ้ามีความเชื่อน้อย

เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ถ้าพวกเจ้ามีความเชื่อเท่าเมล็ดผักเมล็ดหนึ่ง เจ้าก็จะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อนไป สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พวกเจ้าทำไม่ได้ จะไม่มีเลย” 21 “แต่ผีชนิดนี้ไม่เคยถูกขับออกได้ เว้นแต่โดยการอธิษฐานสวดอ้อนวอนและการถือศีลอดเท่านั้น”

พระเยซูทำนายการตายของพระองค์อีก

22 เมื่อพวกเขาพากันมาถึงกาลิลี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “บุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือมนุษย์” 23 พวกเขาจะฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์จะเป็นขึ้นจากตาย” และเหล่าสาวกพากันทุกข์โศกยิ่งนัก”

การชำระค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์มาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของเจ้าไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ?” 25 เปโตรตอบว่า “เสียครับ” เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูพูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมนเอ๋ย เจ้าคิดอย่างไร กษัตริย์เก็บภาษีอากรจากใคร จากบรรดาโอรสของพระองค์หรือจากคนอื่น?” 26 เปโตรตอบว่า “จากคนอื่น ครับ” พระเยซูกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นบรรดาโอรสก็ได้รับการยกเว้น” 27 แต่เพื่อที่เราจะไม่ทำให้พวกเขาชุนเคืองใจ เจ้าจงไปวางเบ็ดที่ทะเลสาบ จงอำปากปลาตัวแรกที่ตกได้แล้ว จะพบเหรียญหนึ่ง จงนำเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรา และเจ้าเถิด”

มัทธิว 18

ใครเป็นใหญ่ที่สุด

1 ในตอนนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูพูดว่า “ใครเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า” 2 พระเยซูจึงได้เรียกเด็กน้อยคนหนึ่งมา ให้ยืนอยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วกล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าพวกเจ้าไม่กลับหลังหันจากความผิดบาป เป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ พวกเจ้าจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เลย 4 ฉะนั้นถ้าผู้ใดถ่อมใจลง เป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กน้อยเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย 6 แต่ผู้ใดจะทำให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่ง ที่พึ่งอาศัยในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงน้ำทะเลก็จะตีกว่า”

การล่อลวงให้ทำบาป

7 “วิบัติจะเกิดแก่ชาวโลกที่เป็นเหตุให้มนุษย์หลงทำบาป ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงจากอบายมุขได้ แต่ต้องคิดอยู่เสมอว่า ผู้ที่เป็นต้นเหตุให้มีการทำผิด

จะต้องประสบวิบัติอย่างแน่นอน⁸ ถ้ามือหรือเท้าของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย
จะมีชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วยมือและเท้าด้วน หรือพิการก็ยิ่งดีกว่ามีสองมือสองเท้า
และต้องถูกทิ้งลงในไฟซึ่งไหม้อยู่ตลอดไป⁹ ถ้าตาของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย
ที่จะชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วยตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งลงในไฟนรก”

คำเปรียบเทียบเรื่องแกะหาย

10 “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้แม้แต่คนเดียว เราขอบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า
ทูตประจำตัวของเขาเฝ้าอยู่เสมอ ต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์¹¹
เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มา เพื่อช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้หลุดพ้น¹² พวกเจ้าทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร
ถ้าคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว ตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ปล่อยแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้เชิงเขา
แล้วไปเที่ยวหาแกะตัวที่หายไปหรือ?¹³ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หายไป
เขาจะมีความยินดีที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัว ที่ไม่ได้หลงหายไปนั้น¹⁴ ทำนองเดียวกัน
พระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าผู้อยู่ในสวรรค์ ไม่อยากให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้แม้แต่คนเดียวพินาศเลย

พี่น้องผู้กระทำความผิด

15 “ถ้าพี่น้องของพวกเจ้าผู้หนึ่งทำผิดบาปต่อเจ้า
จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังเจ้า เจ้าก็จะได้พี่น้องคืนมา¹⁶
แต่ถ้าเขาไม่ฟังเจ้าจงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก
เพื่อทุกคำพูดจะมีหลักฐานได้¹⁷ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อกลุ่มคนที่เชื่อในพระเจ้า
ถ้าเขายังไม่เชื่อฟังกลุ่มคนเหล่านั้นอีก ก็ให้ถือว่าเขาเป็นเหมือนกันกับคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี¹⁸
เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดที่เจ้าจะห้ามในโลก ก็จะถูกห้ามในสวรรค์ด้วย
และสิ่งที่เจ้าจะอนุญาตในโลก ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์เหมือนกัน¹⁹
เราบอกแก่พวกเจ้าทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกเจ้าที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด
พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะทำให้²⁰
เพราะว่ามีสองสามคนประชุมกันอยู่ที่ใดในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

คำเปรียบเทียบเรื่องทาสที่ไม่ยอมให้อภัย

21 “ขณะนั้นเปโตรมาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ หากพี่น้องของผม ทำผิดต่อผมไม่หยุดหย่อน
ผมควรจะยกความผิดของเขาก็ครั้ง ยกให้เขาเจ็ดครั้งหรือครับ”²² พระเยซูตอบเขาว่า “
เราไม่ได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคูณด้วยเจ็ดสิบ”²³ “
เหตุฉะนั้นอาณาจักรสวรรค์ของพระเจ้าเปรียบเหมือนกันกับ พระราชาองค์หนึ่งอยากจะคิดบัญชีกับทาส
24 เมื่อเริ่มต้นทำการนั้น พระองค์ก็พาทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้หลายล้านบาตมาเฝ้า²⁵
เพราะว่าเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ พระราชาได้ให้ชายคนนั้นขายตัว กับทั้งชายลูกเมีย

ตลอดจนถึงของที่เขามีอยู่นั้น เพื่อเอาเงินเอามาใช้หนี้²⁶ ทาสคนนั้นจึงได้วิงวอนพระราชาน่าว่า ‘
ด้วยพระอาญาไม่พินเกล้า ข้าพระบาทขอผลัดไว้ก่อนได้ไหม? เมื่อข้าพระบาทหาเงินได้แล้ว
จะนำมาใช้หนี้ภายหลังพะยะค่ะ’²⁷ พระราชาคณันมีพระทัยเมตตา ได้ยกหนี้ให้เขา และปล่อยเขาไป
²⁸ แต่ทาสผู้นั้นออกไปพบทาสอีกคนหนึ่ง ที่เป็นเพื่อนกัน ทาสคนที่สองนี้เป็นหนี้เขาอยู่ไม่กี่ร้อยบาท
เขาจึงจับทาสคนนั้นบีบคอบแล้วพูดว่า ‘ที่เอ็งเป็นหนี้ข้าอยู่นั้น จงนำมาใช้หนี้เดี๋ยวนี้’²⁹
ทาสคนนั้นได้อ้อนวอนเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอผลัดไว้ก่อนได้ไหม? แล้วเราจะนำมาใช้หนี้ให้ภายหลัง’³⁰
แต่เขาไม่ยอม จึงได้นำคนนั้นไปขังไว้จนกว่าจะหาเงินมาใช้หนี้ได้³¹ ฝ่ายพวกทาสคนอื่น ๆ
เมื่อเห็นเหตุการณ์แบบนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงได้นำเหตุการณ์นั้นไปแจ้งแก่พระราชาคณัน³²
พระราชาน่าจึงได้เรียกทาสคนนั้นมาพูดว่า ‘อ้ายชาติชั่ว ข้าได้ยกหนี้ให้เอ็งหมด เพราะว่าเอ็งได้อ้อนวอนข้า
³³ เอ็งควรจะสงสารคนที่ เป็นหนี้เอ็งเหมือนกันกับข้าฯสงสารเอ็งมิใช่หรือ?’³⁴
แล้วพระราชาคณันก็ทรงกริ้วยิ่งนัก จึงได้มอบทาสคนนั้นไว้กับอำมาตย์ให้ทรมานเขา
จนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด³⁵ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในสวรรค์ จะทำเช่นนี้กับพวกเจ้าทุกคน
ถ้าหากว่าพวกเจ้าแต่ละคนไม่ยกโทษให้กับพี่น้องของตนด้วยใจกว้างขวาง”

มัทธา 19

คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

¹ เมื่อพระเยซูพูดเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็จากมณฑลกาลิลีเข้าไปในมณฑลยูเดีย
พากแม่น้ำจอร์แดนด้านตะวันออก² ผู้ชนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ไป
แล้วพระองค์ก็รักษาโรคของเขาให้หายอยู่ที่นั่น³ พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ โดยถามว่า “
ผู้ชายจะหย่าภรรยาเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามธรรมบัญญัติหรือไม่?”⁴ พระเยซูตอบเขาว่า “
พวกเจ้าไม่ได้อ่านหรือว่า พระเจ้าผู้สร้างมนุษย์แต่เริ่มแรกนั้น ได้สร้างให้เป็นชายและหญิง⁵
และพระองค์ได้กล่าวว่า เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจึงต้องจากพ่อแม่ของตน ไปผูกพันอยู่กับภรรยา
และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน⁶ เขาจึงไม่ได้เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน
ฉะนั้นที่พระเจ้าได้ผูกพันกันแล้วนั้น อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”⁷
พวกฟาริสีจึงได้ถามพระองค์กลับไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมโมเสสจึงได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา
แล้วก็หย่าได้”⁸ พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “โมเสสได้ยอมให้เจ้าทั้งหลายหย่าภรรยา
ก็เพราะใจเจ้าทั้งหลายแข็งกระด้าง ตั้งแต่เดิมไม่ได้เป็นเช่นนั้น⁹ ส่วนเราขอบอกเจ้าทั้งหลายว่า
ผู้ใดหย่าภรรยาเพราะเหตุต่าง ๆ เว้นแต่เป็นชู้หรือเป็นกิ๊กกับชายอื่น แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี
และผู้ได้รับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยา ก็ผิดประเวณีเหมือนกัน”

10 พวกสาวกได้พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าลักษณะสามีภรรยาเป็นเช่นนั้น
ไม่เป็นสามีภรรยากันก็ดีกว่า” 11 พระเยซูตอบเขาว่า “ไม่ใช่ทุกคนจะทำตามข้อนี้ได้
เว้นแต่ผู้ที่พระเจ้าให้ทำได้ เขาจึงจะทำได้ 12 เพราะว่าผู้ที่เป็นชั้นที่มาจากตั้งแต่เกิดก็มี
ผู้ที่มนุษย์ทำให้เป็นชั้นที่ก็มี ผู้ที่ทำให้ตนเองเป็นชั้นที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรสวรรค์ก็มี
ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

พระเยซูช่วยพระเด็กเล็ก ๆ

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กมาหาพระองค์
เพื่อจะให้พระองค์ปรกมือและอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเขา แต่พวกสาวกก็ห้ามปรามไว้ 14
ฝ่ายพระเยซูบอกเขาว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย
คนอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ก็เป็นเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ เหล่านี้แหละ” 15
เมื่อพระองค์ปรกมือบนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็ไปจากที่นั่นไป

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

16 ในทันใดนั้น มีชายคนหนึ่งมาพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
ผมจะต้องทำอย่างไรจึงจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน” 17 พระเยซูตอบเขาว่า “เจ้าถามเราถึงสิ่งที่ดีทำไม?
ผู้ที่ดีมีอยู่ผู้เดียวเท่านั้น แต่ถ้าเจ้าอยากได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ก็ให้ถือรักษาธรรมบัญญัติหรือศีลไว้” 18
ชายคนนั้นถามพระองค์ว่า “คือธรรมบัญญัติหรือศีลข้อใดบ้าง” พระเยซูพูดว่า “คือข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน
อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ 19 จงให้เกียรติพ่อแม่ของตน
และจงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนกันกับมีต่อตัวเอง’ 20
ชายหนุ่มคนนั้นพูดกับพระองค์ว่า “ธรรมบัญญัติหรือศีลข้อเหล่านั้นผมได้ถือรักษาไว้ทุกประการแล้วครับ
ผมยังขาดอะไรอีก” 21 พระเยซูพูดกับเขาว่า “ถ้าเจ้าอยากเป็นผู้ที่ทำได้อย่างครบถ้วน
จงไปขายสิ่งของทั้งหมด ที่เจ้ามีอยู่แจกจ่ายให้แก่คนยากคนจน แล้วเจ้าจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์
และจงติดตามมาเป็นสาวกของเรา” 22 เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น
ก็ออกไปเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก เพราะเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย

คนรวยเข้าสู่นิพพานได้ยากกว่าอุจฺจุลอุดรุษิม

23 พระเยซูพูดกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า
คนรวยจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายากมาก 24 เราบอกเจ้าทั้งหลายอีกว่า
อุจฺจุลอุดรุษิมก็ง่ายกว่าคนร่ำรวยจะเข้าไปในอาณาจักรสวรรค์” 25 เมื่อพวกสาวกได้ยินก็ประหลาดใจยิ่งนัก
จึงได้พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นใครจะหลุดพ้นได้” 26 พระเยซูมองดูพวกสาวก และพูดว่า “
ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าก็ทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่งอย่าง”

ผู้ที่ติดตามพระเยซูจะได้นั่งบัลลังก์

27 แล้วเปโตรก็พูดกับพระองค์ว่า “พวกผมทุกคนได้สละสิ่งสารพัดและได้ติดตามอาจารย์มา พวกผมจะได้อะไรบ้าง” 28 พระเยซูพูดกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในโลกใหม่ตอนที่บุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองนั้น พวกเจ้าที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ เพื่อพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองเผ่า 29 ผู้ใดได้สละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกเมีย หรือไร่นา เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่าและจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วย 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนแรก จะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก”

มัทธิว 20

คำเปรียบเทียบเรื่องความยุติธรรม

- 1 “เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเทียบกับเจ้าของสวนคนหนึ่ง ออกไปจ้างคนงาน มาทำงานในสวนองุ่นของเขาตั้งแต่เวลาเช้ามีด 2 เมื่อตกลงกับลูกจ้างวันละหนึ่งเหรียญแล้ว จึงได้ให้เขาไปทำงานในสวนองุ่น
- 3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของสวนก็ออกไปอีก เห็นคนยืนอยู่เปล่า ๆ กลางตลาด 4 จึงได้พูดกับเขาว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นให้เราหน่อย เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกเจ้าตามสมควร’ แล้วเขาก็พากันไป
- 5 พอถึงเวลาเที่ยง และเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก ทำเหมือนเดิม 6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง เห็นคนอีกพวกหนึ่งยืนอยู่ จึงได้พูดกับเขาว่า ‘พวกเจ้ายืนอยู่นี่เปล่า ๆ วันยังค่ำทำไม?’ 7 เขาตอบว่า ‘ก็เพราะว่าไม่มีผู้ใดจ้างพวกเรา’ เจ้าของสวนบอกกับเขาว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลาย จงไปทำงานในสวนองุ่นให้เราเถิด’ เขาก็พากันไป
- 8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เจ้าของสวนจึงสั่งหัวหน้าคนงานว่า ‘และให้จ่ายค่าแรงแก่เขาทุกคน ตั้งแต่คนมาสุดท้าย จนถึงคนที่มาคนแรก’ 9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณห้าโมงเย็นนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเหรียญ
- 10 ส่วนคนมาก่อนเพื่อน คิดว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้หนึ่งเหรียญเหมือนกัน 11 เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้ว เขาก็บ่นต่อว่าเจ้าของสวน 12 ว่า ‘พวกที่มาเป็นคนสุดท้าย ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเราที่ทำงานกลางแดดทั้งวัน ทำแบบนี้มันไม่ยุติธรรม’
- 13 ฝ่ายเจ้าของสวนก็ตอบคนหนึ่งในพวกนั้นว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้โกงเจ้า เจ้าได้ตกลงกับเราแล้วว่าทำงานวันละหนึ่งเหรียญมิใช่หรือ? 14 รับค่าแรงของเจ้าไปเถิด

เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานที่หลัง เท่ากันกับให้เจ้า¹⁵ เราจะใช้เงินทองของเราตามใจของเราไม่ได้หรือ? ทำไมเจ้าจึงอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี¹⁶ ฉะนั้น คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนที่เป็นคนแรก จะกลับเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูทำนายถึงความตายครั้งที่สาม

17 เมื่อพระเยซูจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ก็พาสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และพูดกับเขาตามทางว่า¹⁸ “พวกเราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกมหาปุโรหิตและพวกคัมภีร์อาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านให้ถึงตาย¹⁹ และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเสียดสีและให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สาม ท่านจึงจะกลับเป็นขึ้นมาใหม่”

คำขอของยากอบและยอห์น

20 ขณะนั้นมารดาของยอห์นและยากอบ ผู้เป็นลูกชายของเศเบดี พาลูกทั้งสองของนางมาหาพระเยซู กราบไหว้ขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์²¹ พระเยซูจึงได้ถามนางนั้นว่า “เจ้าอยากได้อะไร” นางตอบว่า “อยากขอให้อาจารย์ แต่งตั้งให้ลูกชายของฉันทองคนนี้เป็นอัครทูตฝ่ายขวา และอัครทูตฝ่ายซ้ายในอาณาจักรของอาจารย์ได้หรือไม่?”²² แต่พระเยซูตอบว่า “ที่เจ้าขอนั้นเจ้าไม่เข้าใจ ความทุกข์ทรมานที่เราจะเผชิญนั้นพวกเจ้าจะทำได้หรือไม่?” พวกเขาเห็นว่า “ได้ครับ อาจารย์”²³ พระองค์จึงได้พูดกับเขาว่า “เจ้าทั้งหลายจะทนทุกข์ทรมานเหมือนเราจริง แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะจัดให้ แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้เตรียมไว้ให้ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น”²⁴ เมื่อพวกสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว ก็ไม่พอใจพี่น้องสองคนนั้น²⁵ พระเยซูเรียกเขาทั้งหลายมาพูดว่า “เจ้าทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่าผู้ปกครองย่อมมีอำนาจเหนือประชาชนที่เขาปกครอง และพวกผู้มีอำนาจก็ใช้อำนาจบังคับคนในปกครองของเขา²⁶ แต่ในพวกเจ้าไม่ได้เป็นเช่นนั้น ถ้าผู้ใดอยากจะเป็นใหญ่ ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้คนทั้งหลาย²⁷ ถ้าผู้ใดอยากจะเป็นเบอร์หนึ่ง ผู้นั้นก็ต้องเป็นทาสสมัครของพวกตัวเอง²⁸ เหมือนกันกับที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่ท่านมาเพื่อจะรับใช้ผู้อื่น และมอบชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนทั้งหลาย”

คนตาบอดสองคนหายบอด

29 เมื่อพระเยซูกับพวกสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ประชาชนทั้งหลายก็ติดตามพระองค์ไป³⁰ และในทันใดนั้น มีคนตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเดินมา เขาก็ได้ร้องว่า “โอรสของดาวิด ครับ ขอโปรดเมตตาผมด้วย”³¹ ฝ่ายประชาชนก็ห้ามไม่ให้เขาพูด แต่เขาก็ยังร้องขึ้นอีกว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ผู้เป็นโอรสของดาวิด ขอโปรดเมตตาผมด้วย”³² พระเยซูจึงได้หยุดเดิน

เรียกเขามาและพูดว่า “เจ้าทั้งสองอยากให้เราทำอะไร”³³ เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอให้ตาของพวกผมหายบอดได้ไหม?”³⁴ พระเยซูมีความสงสารเขายิ่งนัก ก็ถูกต้องดวงตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็มองเห็น และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

มัทธิว 21

พระเยซูเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้ชนะ

1 ครั้นพระเยซูกับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาอี ใกล้ ๆ ภูเขามะกอกเทศ แล้วพระองค์ได้ใช้สาวกสองคน² บอกกับเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ข้างหน้า ทันทิเจ้าจะเห็นแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้แล้วก็จงมาให้เรา³ ถ้ามีผู้ใดพูดอะไรกับเจ้า ก็จงว่า ‘เราอยากได้’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที”⁴ เหตุการณ์ทั้งหลายนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระคำที่กล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์เกิดเป็นความจริงซึ่งว่า⁵ ‘จงบอกธิดาแห่งภูเขาไซออนว่า ในตอนนั้น พระราชาของเธอจะเสด็จมาหาเธอ โดยมีจิตใจถ่อมสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน’

6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามที่พระเยซูบอก⁷ จึงได้จูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลังลา แล้วเขาให้พระองค์ขี่ลานั้น⁸ ประชาชนทั้งหลายได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน⁹ ฝ่ายประชาชนที่เดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลัง ก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า ขอให้ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิดจงทรงพระเจริญ ขอให้ผู้ที่มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทรงพระเจริญ ไชโย ๆ ๆ”¹⁰ เมื่อพระเยซูได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามกันว่า “ผู้นี้เป็นใครกันนะ”¹¹ คนทั้งหลายก็ตอบว่า “คนนี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า ซึ่งมาจากเมืองนาซาเร็ธธนทลกา ลีลี”

พระเยซูชำระพระวิหาร

12 พระเยซูจึงได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ได้ขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายของในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาด้วย¹³ และได้พูดกับเขาว่า “มีพระคำเขียนไว้ว่า ‘วิหารของเราเขาจะเรียกว่าเป็นวิหารแห่งการอธิษฐานสวดอ่อนน้อม’ แต่พวกเจ้าทั้งหลายมาทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

พวกมหาบุโรหิตจับผิดพระเยซู

14 คนตาบอดและคนเป็นง่อยพากันมาหาพระเยซูในพระวิหาร พระองค์ก็ได้รักษาเขาให้หาย
15 แต่เมื่อพวกมหาบุโรหิตกับพวกคัมภีรจารย์ได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ
ทั้งได้ยिनเด็กกร้องในพระวิหารว่า “ขอพระเจ้าอวยพรแกโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันโกรธแค้น
16 และได้พูดกับพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยिनคำที่เขาร้องหรือ?” พระเยซูตอบเขาว่า “ได้ยिनแล้ว
พวกเจ้ายังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘
พระเจ้าผู้จะทำให้คำยกย่องที่แท้จริงออกมาจากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังคูดนม’” 17
พระเยซูได้หนีจากเขาและได้ออกจากกรุงไปพักอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

พระเยซูสาปต้นไม้ภาคเคื่อ

18 ครั้นถึงเวลาเช้า ขณะที่พระเยซูจะกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็หิวข้าว 19
และเมื่อเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็เดินเข้าไปใกล้ เห็นว่าต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผล
มีแต่ใบเท่านั้น จึงพูดกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป
20 ครั้นพวกลูกศิษย์ได้เห็นก็แปลกใจยิ่งนักแล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอ ต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด”
21 ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าเจ้ามีความเชื่อและไม่ได้สงสัย
เจ้าก็จะทำได้เหมือนกันกับเราที่ได้ทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้แต่เจ้าจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘
จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะได้สำเร็จได้” 22 สิ่งสารพัดที่เจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอด้วยความเชื่อ เจ้าก็จะได้”

สิทธิอำนาจของพระเยซู

23 เมื่อพระเยซูได้เข้าไปในพระวิหาร ในเวลาที่สั่งสอนอยู่นั้น
พวกมหาบุโรหิตและพวกผู้อาวุโสมาหาพระองค์ถามว่า “เจ้ามีสิทธิอะไรจึงได้ทำเช่นนี้
ใครให้สิทธินี้แก่เจ้า” 24 พระเยซูตอบเขาว่า “เราขอถามพวกเจ้าสักข้อหนึ่งได้ไหม ถ้าพวกเจ้าบอกเราได้
เราจะบอกเจ้าเหมือนกันว่าเราทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด 25 คือพิธีมนต์น้ำของยอห์นนั้นมาจากไหน?
มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามเราว่า ‘
ทำไมจึงไม่เชื่อยอห์น’” 26 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็เกรงใจประชาชน
เพราะประชาชนทั้งหลายถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า” 27 เขาจึงตอบพระเยซูว่า “
พวกเราไม่รู้” พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “เราก็คงจะไม่บอกเจ้าทั้งหลายเหมือนกันว่า
เราทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

คำเปรียบเทียบเรื่องลูกชายสองคน

28 แต่พวกเจ้าทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน
พ่อไปหาลูกชายคนโตพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้งไปทำงานในสวนองุ่นหน่อยนะ’ 29 ลูกคนนั้นตอบว่า ‘
ผมไม่ไปหรอกพ่อ’ แต่ภายหลังก็เปลี่ยนใจแล้วไปทำ 30 พ่อจึงไปหาลูกคนที่สองพูดเหมือนกัน

ลูกคนนั้นตอบว่า ‘ครับ ๆ เดี่ยวผมไป’ แต่ไม่ไป ³¹ ลูกสองคนนี้คนใดเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของพ่อ”
เขาตอบพระองค์ว่า “ก็คือลูกคนแรก” พระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า
พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกเจ้าทั้งหลาย ³²
เพราะว่ายอห์นได้มาสอนพวกเจ้าในทางแห่งความถูกต้องและยุติธรรม พวกเจ้าก็ไม่เชื่อยอห์นเลย
แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายพวกเจ้าทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว
ภายหลังก็ไม่ได้กลับใจเชื่อยอห์น

คำเปรียบเทียบเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

³³ จงฟังคำเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น
แล้วล้อมรั้วไว้โดยรอบ เขาได้ทำบ่อเพื่อจะบิบบองุ่นในสวน และสร้างหอฟ้า
ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล ³⁴ ครั้นฤดูองุ่นออกผลใกล้เข้ามา
เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหากคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น ³⁵ และคนเช่าสวนนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของเขา
คนหนึ่งนั้นเสียยี่สิบ ส่วนอีกคนหนึ่งฆ่าทิ้ง และอีกคนหนึ่งเอาหินขว้างจนตาย ³⁶
อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเช่าสวนก็ได้ทำกับเขาเช่นนั้นอีก ³⁷
ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้ลูกชายของตนไป พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพลูกชายของเราอยู่บ้าง’ ³⁸
แต่เมื่อคนเช่าสวนเหล่านั้นเห็นลูกชายเจ้าของสวนก็พูดกันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาทให้เราฆ่ามันทิ้งซะ
แล้วเราก็นั่งมรดกของมัน’ ³⁹ เขาจึงพากันจับลูกชายคนนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าทิ้ง ⁴⁰
เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอย่างไรกับคนเช่าสวนเหล่านั้น” ⁴¹
เขาทั้งหลายตอบพระเยซูว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส
และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป เป็นผู้เช่า” ⁴²
พระเยซูพูดกับเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ? ซึ่งว่า ‘
ก้อนหินที่ช่างก่อสร้างได้ปฏิเสธนั้น ได้กลับกลายเป็นส่วนสำคัญในการก่อสร้างแล้ว
การนี้เป็นมาจากพระเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ที่ปรากฏแก่ตาเรา’ ⁴³ เหตุฉะนั้นเราบอกเจ้าว่า
อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากพวกเจ้า
และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งที่จะทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น ⁴⁴ ผู้ใดล้มทับก้อนหินนี้
ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ก้อนหินนี้จะตกทับผู้ใด ก็จะมีคนชี้ยู้นั้นจนแหลกละเอียดไป”

⁴⁵ เมื่อพวกมหาปุโรหิตกับพวกฟาริสีได้ยินคำเปรียบเทียบของพระองค์
พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์พูดกระทบถึงพวกเขา ⁴⁶ เขาอยากจะจับพระองค์ ก็เกรงใจประชาชน
เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

มัทธิว 22

คำเปรียบเทียบเรื่องงานเลี้ยงใหญ่

¹ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นอุปมาอีกว่า ² “อาณาจักรสวรรค์เปรียบเสมือนพระราชาราชองค์หนึ่ง ทรงจัดงานพิธีอภิเษกสมรส ให้กับราชโอรสของพระองค์ ³ แล้วทรงใช้พวกเสนาอำมาตย์ไปเชิญคนทั้งหลาย ที่ได้รับเชิญให้มางานอภิเษกสมรสนี้ แต่พวกเขาไม่อยากจะมา ⁴ พระองค์จึงทรงใช้พวกเสนาอำมาตย์อื่น ๆ ไปอีก มีรับสั่งให้บอกผู้รับเชิญเหล่านั้นว่า ‘นี่แน่ะ เราเตรียมงานเลี้ยงไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวอันของเราก็ต่างไว้แล้ว ทุกอย่างก็เตรียมพร้อมแล้ว เชิญมาในงานเลี้ยงอภิเษกสมรสนี้เถิด’”

⁵ แต่เขาทั้งหลายเพิกเฉยและเดินจากไป บางคนไปไร่นาจองตน บางคนก็ไปค้าขาย ⁶ พวกที่เหลือก็จับพวกเสนาอำมาตย์ มาทำการอภัยต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย ⁷ พระราชาราชองค์นั้นก็ทรงกริ้ว จึงมีรับสั่งให้กองทหารไปฆ่าฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของพวกเขา ⁸ แล้วพระองค์มีรับสั่งกับพวกเสนาอำมาตย์ว่า ‘งานอภิเษกสมรสเตรียมพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควร ⁹ เพราะฉะนั้นจงออกไปตามถนนสำคัญ ๆ ต่าง ๆ เชิญทุกคนที่พวกเจ้าพบมาร่วมงานอภิเษกสมรสนี้’

¹⁰ บ่าวจึงออกไปตามถนนต่าง ๆ และรวบรวมทุกคนที่พบ ไม่ว่าจะเป็นคนดีหรือคนเลว จนห้องโถงงานอภิเษกสมรสนั้นเต็มไปด้วยแขก ¹¹ “แต่เมื่อพระราชาราชองค์นั้น มองดูแขกทั้งหลาย ก็มองเห็นแขกคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส ¹² จึงตรัสถามว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ทำไมเจ้ามาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส?’ คนนั้นก็นิ่งอันอยู่พูดไม่ออก ¹³ พระราชาจึงมีรับสั่งกับพวกเสนาอำมาตย์ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้อาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’ ¹⁴ เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญก็มีมาก แต่คนที่ได้รับการทรงเลือกก็มีน้อย”

การเสียดสีให้แก่ซีซาร์

¹⁵ ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษาหารือกันว่า พวกเขาจะจับผิดในคำพูดของพระองค์ได้อย่างไร ¹⁶ พวกเขาจึงใช้พวกศิษย์ของเขากับพวกของเฮโรดให้ไปถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมรู้ว่าอาจารย์เป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะอาจารย์ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด ¹⁷ เหตุฉะนั้น ขอได้บอกให้พวกผมรู้ว่า อาจารย์คิดเห็นอย่างไร การที่จะเสียดสีให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?” ¹⁸ แต่พระเยซูรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงได้พูดว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดสอบเราทำไม? ¹⁹

จงเอาเงินที่จะเสียภาษีนั้นมาให้เราดูซิ” เขาจึงเอาเงินเหรียญหนึ่งมาให้พระองค์²⁰ พระเยซูได้ถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?”²¹ เขาบอกพระองค์ว่า “รูปของซีซาร์” แล้วพระเยซูพูดกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระองค์เถิด”²² ครั้นเขาได้ยินคำตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขากะแปลกใจ จึงปล่อยพระองค์ไว้และพากันกลับไป

ปัญหาเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

²³ ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระเยซู พวกนี้เป็นผู้ที่สอนว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงได้ถามพระองค์ว่า²⁴ “อาจารย์ครับ โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีลูก ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’²⁵ ในพวกเราจะมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีลูกก็ทิ้งภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย²⁶ ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เป็นเหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด²⁷ ในที่สุดผู้หญิงคนนั้นก็ตายด้วย²⁸ เหตุฉะนั้นในวันที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น เพราะนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว”

²⁹ พระเยซูตอบเขาว่า “พวกเจ้าเข้าใจผิดแล้ว เพราะเจ้าไม่รู้จักพระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า³⁰ เพราะว่าเมื่อมนุษย์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานหรือยกให้เป็นสามีเป็นภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตของพระเจ้าในสวรรค์³¹ แต่เรื่องคนตายกลับเป็นขึ้นมาจากนั้น พวกเจ้าทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือที่พระเจ้าได้กล่าวไว้กับพวกเจ้าว่า³² ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น”³³ ประชาชนทั้งหลายเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์”

พระบัญญัติข้อที่สำคัญที่สุด

³⁴ แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระเยซูทำให้ให้พวกสะดูสีนิ่งอึ้งอยู่ จึงประชุมกัน³⁵ มีคัมภีร์อาจารย์ที่มีหน้าที่รักษาธรรมเนียมบัญญัติผู้หนึ่งในพวกเขาทดสอบพระองค์โดยถามว่า³⁶ “อาจารย์ครับ ในธรรมเนียมบัญญัตินั้น ข้อใดสำคัญที่สุด”³⁷ พระเยซูตอบเขาว่า “จงมีพรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า”³⁸ นี่แหละเป็นบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่³⁹ ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงมีพรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนกันกับมีต่อตัวเอง’⁴⁰ ธรรมเนียมบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับบัญญัติสองข้อนี้แหละ”

ปัญหาเรื่องการสืบเชื้อสายจากดาวิด

⁴¹ เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูถามพวกเขาว่า⁴² “พวกเจ้าคิดอย่างไรเรื่องพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระองค์เป็นเชื้อสายของผู้ใด” เขาตอบว่า “

เป็นเชื้อสายของดาวิด”⁴³ พระเยซูได้ถามเขาว่า “

ถ้าเช่นนั้นทำไมดาวิดโดยเดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าจึงได้เรียกพระองค์ว่า พระเจ้าผู้เป็นนาย และกล่าวว่า⁴⁴ ‘พระเจ้าได้กล่าวกับพระผู้เป็นเจ้านายของข้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา

จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า’⁴⁵ ถ้าดาวิดเรียกพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายแล้ว

พระองค์จะเป็นเชื้อสายของดาวิดได้อย่างไร?”⁴⁶ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดตอบพระองค์แม้แต่คำเดียว

ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีกต่อไป

มัทธิว 23

ลักษณะของพวกคัมภีรจารย์และฟาริสี

เขานั่งบนที่นั่งของโมเสส

¹ ครั้นนั้นพระเยซูพูดกับคนทั้งหลายและพวกสาวกของพระองค์² ว่า “

พวกคัมภีรจารย์กับพวกฟาริสีที่นั่งบนที่นั่งของโมเสส³ เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกเจ้า

จงถือแล้วก็ให้ทำตาม ยกเว้นการประพาศของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน

แต่เขาเองไม่ได้ทำตามที่เขาเองสอนนั้น⁴ เพราะว่าเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์

ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย⁵ การกระทำทุกอย่างของเขาเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น

เขาใช้กลักพระบัญญัติอันใหญ่ สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว

เขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง

⁶ เขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง และที่นั่งตำแหน่งสูงในวัดหรือสุเหร่าของพวกเขา⁷

กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘อาจารย์ อาจารย์’⁸

พวกเจ้าทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกเจ้าว่า ‘อาจารย์’ เพราะว่าพวกเจ้ามีอาจารย์เพียงผู้เดียว

และพวกเจ้าทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด⁹ และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นพ่อ

เพราะพวกเจ้ามีพ่อเพียงผู้เดียว คือผู้ที่สถิตในสวรรค์¹⁰ อย่าให้ผู้ใดเรียกเจ้าว่า ‘เจ้านาย’

เพราะว่าเจ้านายของเจ้ามีแต่ผู้เดียวคือพระผู้เป็นพระศรีอาริย์¹¹ ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกเจ้า

ผู้นั้นจะเป็นคนใช้ของพวกเจ้าทั้งหลาย¹² ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกกดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง

ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

เขาจะปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์

¹³ วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด

เพราะว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป

และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้¹⁴ วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี

คนหน้าชื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้ารีบเอาเรือนของหญิงหม้าย
และทำทำเป็นอธิษฐานสวดอ้อนวอนอย่างยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น

เขาจะท่องเที่ยวไปนำคนเข้าจาริตนัถือศาสนา

15 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีราจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด
เพราะว่าพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเล
และทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนหนึ่งมาเข้าจาริตนัถือศาสนาของเจ้า
เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขาถึงนรกมากกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า

เขาเป็นผู้นำทางตาบอด

16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้าพูดว่า ‘ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด
แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องทำตามคำสาบาน’ 17 คนโง่ที่ตาบอด
อะไรสำคัญกว่ากัน ทองคำหรือพระวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 และว่า ‘
ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา
ผู้นั้นต้องทำตามคำสาบาน’ 19 คนโง่ที่ตาบอด อะไรสำคัญกว่ากัน เครื่องตั้งถวาย
หรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา
ก็สาบานอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชา 21 ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร
ก็สาบานอ้างพระวิหารและอ้างพระเจ้าผู้สถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใดจะสาบานอ้างสวรรค์
ก็สาบานอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้นั่งอยู่บนพระที่นั่งนั้น

เขาถวายสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยของเล็กน้อย

23 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีราจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด
เพราะว่าพวกเจ้าถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของสระแห่ ยี่หระและขมั้น ส่วนข้อสำคัญแห่งธรรมบัญญัติ
คือความยุติธรรม ความเมตตาและความสัตย์ซื่อนั้นพวกเจ้าได้ละเว้น
จริงอยู่การถวายสิบเปอร์เซ็นต์นั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง
แต่พวกเจ้าต้องไม่ละเลยต่อสิ่งสำคัญที่พวกเจ้าถวายนั้นด้วย 24 พวกเจ้าเป็นคนนำทางตาบอด
เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป

เขาชำระถ้วยชามแต่ภายนอก

25 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีราจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าชื่อใจคด
เพราะว่าเจ้าชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยการโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส
ตัณหา 26 พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย

เขาเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพฉาบด้วยปูนขาว

27 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะเจ้าเป็นเหมือนกับอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูแล้วงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย และการโสโครกสารพัด 28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนดีมีศีลธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยการหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

เขาเป็นลูกหลานของผู้ที่เคยฆ่าผู้พยากรณ์

29 วิบัติแก่เจ้า พวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของคนบุญเหล่านั้นให้งดงาม 30 แล้วเว้าว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษ เราจะไม่มีส่วนกับเขาในการทำให้พวกศาสดาพยากรณ์เลือดตกยางออกเลย’ 31 ถ้าเป็นเช่นนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตัวเองว่า เจ้าเป็นลูกหลานของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น 32 เจ้าทั้งหลายจงทำตามทีบรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

เขาจะฆ่าคนบริสุทธิ์ของพระเจ้าทุกคน

33 โอ เจ้าพวกงูร้าย เจ้าซาติงูพิษ เจ้าจะพันวิบัติในนรกได้อย่างไร 34 เหตุฉะนั้น ในตอนนั้น เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกคัมภีรจารย์ต่าง ๆ ไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าทิ้งบ้าง ตีที่ทางเขนบ้าง เขียนตีในวัดหรือสุเหร่าของพวกเจ้าบ้าง ช่มเหงโล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองนั้นบ้าง 35 ดังนั้นพวกเจ้าต้องรับผิดชอบในความตายของคนบริสุทธิ์ทั้งหลาย นับตั้งอาเบลจนถึงเศคาริยาห์ลูกชายบารัคยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าทิ้งในบริเวณระหว่างแท่นบูชากับพระวิหารนั้น 36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ผลแห่งความชั่วทั้งหลายเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้อย่างแน่นอน

พระเยซูคร่ำครวญถึงกรุงเยรูซาเล็ม

37 โอ เยรูซาเล็ม ๆ ที่ได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าจนถึงตาย เราอยากรวบรวมลูกของเจ้าไว้เรื่อย ๆ เหมือนกันกับแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าก็ไม่ยอมเลยหนอ 38 ในตอนนี้ ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกปล่อยให้รกร้าง’ 39 เพราะว่าเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะพูดว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายจงเจริญ’”

มัทธิว 24

การทำลายพระวิหารและหมายสำคัญก่อนสิ้นยุค

1 ฝ่ายพระเยซูได้ออกจากพระวิหาร

แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซัดักทั้งหลายในบริเวณพระวิหารให้พระองค์ดู² พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกเจ้าเห็นแล้วมิใช่หรือ? เราบอกความจริงกับเจ้าว่า ก้อนหินที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ จะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี”

การเริ่มต้นของเหตุการณ์

3 เมื่อพระเยซูพักอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาหาพระองค์เป็นการส่วนตัวพูดว่า “ขอให้อาจารย์บอกพวกผมว่า เหตุการณ์ที่จะเกิดกับพระวิหารนี้จะเกิดเมื่อใด

อะไรเป็นเครื่องหมายที่จะบอกถึงวาระสุดท้ายของยุคนี้ และการกลับมาของอาจารย์”⁴

พระเยซูตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกเจ้าให้หลง⁵

เพราะว่าจะมีหลายคนมาอ้างนามชื่อของเรา บอกว่า ‘เขาเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์’

เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป⁶ พวกเจ้าทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงคราม

และข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย เพราะว่าสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น

แต่วาระสุดท้ายยังไม่ถึง⁷ เพราะประเทศต่าง ๆ ทำสงครามซึ่งกันและกัน และอาณาจักรต่าง ๆ

จะรบราฆ่ากัน และจะเกิดกันดารอาหาร

เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในหลายที่หลายแห่ง⁸

เหตุการณ์ทั้งหลายนี้เป็นขั้นแรกของความทุกข์ยากลำบาก”

9 “ในเวลานั้นเขาจะมอบพวกเจ้าทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าเจ้าทิ้ง และประชาชาติทั้งหลายจะชิงพวกเจ้าเพราะชื่อของเรา¹⁰

ในตอนนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและหักหลังกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน¹¹

จะมีผู้ปลอมตัวเป็นผู้พยากรณ์หลายคนเกิดขึ้น และล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป¹²

พรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของคนทั้งหลายจะเหือกเหียนลง

เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป¹³ แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอดปลอดภัย¹⁴

ข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้านี้จะเผยแพร่ง่า่นานาชาติไปทั่วทุกมุมโลก

แล้วต่อจากนั้นวาระสุดท้ายของยุคก็จะมาถึง”

คำทำนายเรื่องกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

15 “เหตุฉะนั้น เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความฉิบหาย ตามที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้พูดไว้ นั้น ตั้งอยู่ในพระวิหาร” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด)

16 “ในต่อนั้นให้ผู้ที่อยู่ในมณฑลยูเดียหนีไปยังภูเขาทิ้งหลาย 17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน
อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใด ๆ ออกจากบ้านของตัว 18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตัว
19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นกับผู้หญิงที่มีท้อง หรือผู้หญิงที่มีลูกอ่อนกินนม 20
จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอเพื่อการที่เจ้าต่อนั้นจะไม่อยู่ในฤดูหนาวหรือในวันศีล 21
เพราะว่าในต่อนั้นจะเกิดความทุกข์ยากลำบากอย่างใหญ่หลวง
อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 22
และถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีมนุษย์คนใดรอดตายเลย
แต่เพราะว่าพระองค์เห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 23
ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกเจ้าว่า ‘ในต่อนี้ พระผู้เป็นพระศรีอารีย์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘อยู่ที่นี้’
อย่าได้เชื่อเลย 24
เพราะว่าจะมีผู้ที่ปลอมตัวมาเป็นพระศรีอารีย์และผู้ปลอมตัวเป็นผู้พยากรณ์เกิดขึ้นหลายคน
และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์
ถ้าเป็นไปได้เขาจะล่อลวงแม้แต่ผู้ที่พระองค์เลือกสรรให้หลงไปกับเขา 25 อย่างไรก็ตาม
เราได้บอกพวกเจ้าทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว 26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า ‘ในต่อนี้
พระองค์ผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือเขาจะว่า ‘ในต่อนี้ พระองค์ผู้นั้นอยู่ในห้องลับ’
ก็จงอย่าเชื่อ 27 เพราะฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกได้อย่างไร
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น 28 เพราะชากศพอยู่ที่ไหน อิเร็งก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น

เหตุการณ์เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

29 เมื่อเวลาแห่งการกดขี่ข่มเหง การคุกคาม และความทุกข์ยากลำบากเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว
‘ดวงอาทิตย์จะมีดลงและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้า
และสิ่งที่มีอำนาจทั้งหลายในท้องฟ้าจะสั่นสะเทือนไปหมด’ 30
เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์’
แล้วเขาจะเห็น บุตรมนุษย์เหาะมาในท้องฟ้าบนก้อนเมฆ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันรุ่งเรือง
31 พระองค์จะใช้ทูตของพระองค์มา พร้อมกับการเป่าแตรเสียงดังกึกก้อง
ให้รวบรวมคนทั้งหลายที่พระองค์เลือกสรรไว้แล้วจากทุกหนทุกแห่งทั่วโลก

เรียนคำเปรียบเทียบเรื่องต้นหมากเตื่อ

32 บัดนี้ มาถึงบทเรียนเรื่องต้นมะเตื่อ เมื่อใดที่มันเริ่มแตกใบอ่อน
เจ้าทั้งหลายก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะมาถึงแล้ว 33 ทำนองเดียวกัน เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งหลายนี้
ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว 34 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า

คนรุ่นนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งหลายนี้จะสำเร็จ³⁵ ฟ้าและดินจะล่องเลยไป
แต่คำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

วันเวลาที่ไม่มีใครรู้

³⁶ แต่วันนั้น เวลานั้น ไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตทั้งหลายของพระเจ้าที่อยู่ในสวรรค์ก็ไม่รู้
รู้แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้เดียว³⁷ เพราะวามัยของโนอาห์เป็นเช่นใด
เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย³⁸ เพราะวามีก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน
ทำการแต่งงานและยกให้เป็นสามีเป็นภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ³⁹
และน้ำได้กวาดเอาพวกเขาไปไม่เหลือแม้แต่คนเดียว โดยไม่ทันรู้ตัวแต่อย่างใด
เมื่อบุตรมนุษย์มาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย⁴⁰ เมื่อนั้นสองคนที่อยู่ทุ่งนา พระองค์จะรับคนหนึ่งไป
และปล่อยคนหนึ่งไว้⁴¹ ผู้หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ พระองค์จะรับคนหนึ่งไป และปล่อยคนหนึ่งไว้
⁴² เหตุฉะนั้นจงเผ่าระวังอยู่ เพราะพวกเจ้าไม่รู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้าจะมาเมื่อใด⁴³ จงจำไว้ว่า
ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าโม่จะมาเมื่อใด เขาก็จะเผ่าระวัง และไม่ยอมให้เข้ามาในบ้านเรือนของเขาได้⁴⁴
เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เหมือนกัน
เพราะว่าในเวลาที่เราไม่ได้คิดฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

เรื่องทาสที่ไม่สัตย์ซื่อ

⁴⁵ ใครเป็นคนใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด
ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้คนอื่นสำหรับแจกอาหารตามเวลา⁴⁶ เมื่อนายมาพบเขาทำอยู่เช่นนั้น
คนใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข⁴⁷ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า
นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลข้าวของทุกอย่างของพระองค์⁴⁸ แต่ถ้าคนใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า ‘
นายของข้าคงไม่มาง่ายดอก’⁴⁹ แล้วก็ตั้งต้นโบยตีเพื่อนคนใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา⁵⁰
นายของคนใช้ผู้นั้นจะมาในตอนที่เขาไม่คิด ในเวลาที่เขาไม่รู้⁵¹ และจะทำโทษเขาอย่างสาหัส
ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปอยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

มัทธิว 25

คำเปรียบเทียบเรื่องสาวพรหมจารีสิบคน

¹ “ครั้นถึงวันนั้น
อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็จะเปรียบเหมือนกับผู้หญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตัวเอง
ออกไปต้อนรับเจ้าบ่าว² ในพวกเธอนั้นเป็นคนที่มิปัญญาหาคัน และเป็นคนโง่หาคัน³
พวกที่เป็นคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตัวเองไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปเผื่อไว้ด้วย⁴

แต่คนที่มิปัญญาอันได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของเขาด้วย⁵ เมื่อเจ้าบ่าวยังไม่มา พวกเธอทุกคนก็พากันนั่งวงแหวนนอนและหลับไป⁶ ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ในตอนนี้ เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมาต้อนรับท่านได้แล้ว’⁷

ผู้หญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของตัวเอง⁸ พวกที่เป็นคนโง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกเจ้าให้พวกเราบ้าง เพราะตะเกียงของเราจะดับอยู่แล้ว’⁹ พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า ‘ทำเช่นนั้นไม่ได้ดอก เพราะว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับพวกเราและพวกเจ้า จงไปหาคนขาย เพื่อซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า’¹⁰ เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อน้ำมันนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับเจ้าบ่าวในพิธีแต่งงานนั้น แล้วประตูเมืองก็ปิด¹¹ ภายหลังผู้หญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า ‘นายเจ้าขา ๆ ขอเปิดประตูเมืองให้พวกข้าทั้งหลายเข้าไปด้วย’¹² ฝ่ายเจ้าบ่าวตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้า’¹³ เหตุฉะนั้นจึงเผ่าระวังอยู่ เพราะพวกเจ้าทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือเวลาที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเรื่องเงินที่ได้รับมา

¹⁴ อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนกับชายคนหนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกคนใช้ของเขามา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้¹⁵ คนที่หนึ่งให้หนึ่งแสนบาท คนที่สองให้สี่หมื่นบาท และคนที่สามให้สองหมื่นบาท แล้วเขาก็ออกเดินทางไปที่

คนที่ได้รับหนึ่งแสนและสี่หมื่นบาท

¹⁶ คนที่ได้รับหนึ่งแสนบาทนั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกหนึ่งแสนบาท¹⁷ คนที่ได้รับสี่หมื่นบาทนั้นก็ได้กำไรอีกสี่หมื่นบาทเหมือนกัน¹⁸ แต่คนที่ได้รับสองหมื่นบาทนั้นได้ขุดหลุมเอาเงินของนายไปฝังไว้¹⁹ ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงกลับมาคิดบัญชีกับคนใช้เหล่านั้น²⁰ คนที่ได้รับหนึ่งแสนก็เอาเงินกำไรอีกหนึ่งแสนมาชี้แจงว่า ‘นายครับ นายได้มอบเงินหนึ่งแสนไว้กับผม ในตอนนี้ ผมได้กำไรมาอีกหนึ่งแสนครับ’²¹ นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงชื่นชมยินดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’²² คนที่ได้รับสี่หมื่นมาชี้แจงเหมือนกันว่า ‘นายครับ นายได้มอบเงินสี่หมื่นไว้กับผม ในตอนนี้ ผมได้กำไรมาอีกสี่หมื่นบาท’²³ นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของจำนวนมาก เจ้าจงชื่นชมยินดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’

คนที่ได้รับสองหมื่นบาท

24 ฝ่ายคนที่ได้รับสองหมื่นบาทมาชี้แจงว่า ‘นายครับ ผมรู้ว่านายเป็นคนเข้มงวดกวดขัน ชอบเก็บเกี่ยวผลที่มีได้หวาน และเก็บสะสมผลที่มีได้หวาน²⁵ ผมกลัว จึงได้เอาเงินของนายไปฝังไว้ใต้ดิน ในตอนนี้ ผมได้เอาเงินจำนวนนั้นมาคืนให้นายแล้วครับ’

คนที่ได้รับสองหมื่นบาทถูกลงโทษจากเจ้านาย

26 นายจึงตอบเขาว่า ‘แกเป็นคนใช้ชั่วช้า และขี้เกียจมาก แกก็รู้ที่อยู่ข้าชอบเก็บเกี่ยวผลที่ขำมิได้หวาน เก็บสะสมผลที่ขำมิได้หวาน²⁷ เหตุฉะนั้น แกควรเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เมื่อข้ามาจะได้รับเงินของข้าทั้งดอกเบียด้วย²⁸ เพราะฉะนั้น จงเอาเงินสองหมื่นนั้นไปให้คนที่มิหนึ่งแสนนั้น²⁹ เพราะว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว พระเจ้าจะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าที่เขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา³⁰ จงเอาเจ้าคนใช้ชาติชั่วนี้ไปทิ้งที่มีกายนอก ซึ่งที่นั้นมีแต่การร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

การพิพากษามนุษย์ทั้งหลายในโลก

31

เมื่อบุตรมนุษย์จะกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย เมื่อนั้นพระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันรุ่งเรืองของพระองค์³² คนทั้งหลายทั่วโลกจะประชุมพร้อมกันต่อหน้าของพระองค์ และพระองค์จะแยกคนทั้งหลายออกจากกัน โดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนกับผู้เลี้ยงวัวแยกวัวออกจากควาย³³ และพระองค์จะจัดฝูงวัวให้อยู่ข้างขวามือของพระองค์ แต่ฝูงควายนั้นพระองค์จัดให้อยู่ข้างซ้าย

คนที่ข้างขวามือได้รับพระพรในอาณาจักร

34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะพูดกับคนทั้งหลายที่อยู่ข้างขวามือของพระองค์ว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงมารับอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้าทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก³⁵ เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกเจ้าทั้งหลายก็ได้จัดหาข้าวปลาให้เรากิน เรากระหายน้ำ เจ้าก็เอามาให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า เจ้าก็ได้ต้อนรับเราไว้³⁶ เราเปลือยกายไม่มีเสื้อผ้าอุ่นห่ม เจ้าก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บไข้ได้ป่วย เจ้าก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราถูกขังอยู่ในคุก เจ้าก็ได้มาเยี่ยมเรา’

คนที่ข้างขวามือถามคำถามที่สำคัญ

37 เวลานั้นคนบุญทั้งหลายจะถามพระองค์ว่า ‘พระอาญาไม่พ้นเกล้า ที่พวกข้าเห็นพระองค์หิว และได้จัดข้าวปลาอาหารมาถวายพระองค์ตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือพระองค์กระหายน้ำนั้น

พวกข้าได้เอาน้ำมาถวายให้พระองค์ดื่มตั้งแต่เมื่อไหร่³⁸ ที่พวกข้าได้เห็นพระองค์เป็นแขกแปลกหน้า และได้อ่อนรับพระองค์ไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือที่พระองค์เปลือยกาย

และพวกข้าได้สวมเสื้อผ้าให้พระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไหร่³⁹

ที่พวกข้าเห็นพระองค์เจ็บไข้ได้ป่วยหรือถูกขังอยู่ในคุก และได้มาเยี่ยมยามพระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไหร่⁴⁰ แล้วพระมหากษัตริย์จะได้ออกบอกว่า ‘เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ที่เจ้าได้ทำกับคนหนึ่งคนใดในพวกพี่น้องของเราจนถึงแม้จะต่ำต้อยปานใดก็ตาม ก็เหมือนกับได้ทำกับเรา’

คนที่ข้างซ้ายมือได้รับการสาปแช่งในบึงไฟ

41 แล้วพระองค์จะพูดกับผู้ที่อยู่ข้างซ้ายมือว่า ‘พวกเจ้าทั้งหลาย ผู้ที่ถูกสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นตลอดเวลา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามาร และลูกน้องของมันนั้น⁴² เพราะว่าเมื่อเราหิวข้าว เจ้าก็ไม่ได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ให้เราดื่ม⁴³ เราเป็นแขกแปลกหน้า เจ้าก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและถูกขังอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่ได้ไปเยี่ยมเรา’⁴⁴ เขาทั้งหลายจะถามพระองค์ด้วยว่า ‘พระอาญาไม่พ้นเกล้า ที่พวกข้าได้เห็นพระองค์หิวข้าวหรือหิวน้ำ หรือเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยกาย หรือเจ็บไข้ได้ป่วย หรือถูกขังอยู่ในคุก และพวกข้าไม่ได้รับใช้พระองค์นั้นตั้งแต่เมื่อไหร่’⁴⁵ เมื่อนั้นพระองค์จะตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ที่เจ้าไม่ได้ทำกับผู้ต่ำต้อยที่สุดแม้แต่คนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนกับเจ้าไม่ได้ทำกับเรา’⁴⁶ และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่ตลอดไป แต่คนบุญจะได้ใช้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน’

มัทธิว 26

พวกหัวหน้าศาสนาปองร้ายพระเยซู

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นเสร็จแล้ว พระองค์จึงบอกพวกสาวกของพระองค์ว่า² “พวกเจ้าทั้งหลายรู้อยู่อีกสองวันจะถึงงานฉลองเทศกาลปัสกาหรืองานบุญกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ และบุตรมนุษย์จะต้องถูกหักหลังให้ถูกตรึงที่กางเขน”³ ตอนนั้นพวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีรจารย์ และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันที่บ้านของมหาปุโรหิต ผู้ที่มีชื่อว่า คายาฟาส⁴ ประชุมกันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายแล้วก็เอาไปฆ่าทิ้ง⁵ แต่พวกเขาพูดกันว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าเพิ่งทำเลย เกรงว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”

พระเยซูรับการชโลมที่บ้านเบธานี

6 ในตอนที่พระเยซูพักอยู่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน⁷ ขณะที่พระองค์นั่งรับประทานอาหารอยู่ ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำหอมราคาแพงมาหาพระองค์

แล้วเทน้ำมันนั้นใส่ศีรษะของพระองค์⁸ พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงพูดว่า “ทำไมจึงทำให้ของดี ๆ เสียประโยชน์ไป⁹ เพราะว่าน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินเป็นจำนวนมาก แล้วนำไปแจกให้คนยากจนก็ได้”¹⁰ เมื่อพระเยซูรู้เช่นนั้นจึงได้พูดกับเขาว่า “กวนใจนางทำไม เธอได้ทำการดีกับเราแล้ว¹¹ เพราะว่าคนยากจนมีอยู่กับพวกเจ้าเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกเจ้าเสมอไป¹² ซึ่งนางคนนี้ได้เทน้ำมันหอมใส่กายของเรา เธอก็ได้ทำเพื่อการเป็นการอาบน้ำศพของเรา¹³ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ที่ใด ๆ ก็ตามทั่วโลกซึ่งบารมีของพระเจ้าได้เผยแพร่ออกไป การที่นางนี้ได้ทำกับเราก็จะเลื่องลือไปเป็นที่คิดถึงนางที่นั่นด้วย”

ยูดาสตกลงหักหลังพระเยซู

¹⁴ ครั้งนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาส อิสคาริโอท ได้ไปหาพวกมหาปุโรหิต¹⁵ ถามว่า “ถ้าข้าจะมอบเยซูไว้กับพวกท่าน พวกท่านจะให้อะไรข้า”

ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ¹⁶
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมายูดาสก็คอยหาช่องทางที่จะหักหลังพระเยซู

พระเยซูกินปัสกากับอัครทูต

¹⁷ ในวันแรกของการฉลองเทศกาลปัสกาหรืองานบุญกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ พวกสาวกมาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์อยากให้เราจัดเตรียมปัสกาให้อาจารย์กินอยู่ที่ไหนครับ”¹⁸ พระเยซูจึงพูดว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะกินปัสกาที่บ้านของเขาพร้อมกับสาวกของเรา บอกเขาอย่างนั้นนะ’”¹⁹ ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็ทำตามที่พระเยซูบอก แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูบอกสาวกว่าคนที่ จะทรยศพระองค์คือใคร

²⁰ ครั้นถึงตอนเย็น พระเยซูนั่งกินอาหารร่วมกับสาวกสิบสองคน²¹ ขณะรับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูจึงได้พูดว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะหักหลังเรา”²² ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ใจยิ่งนัก ต่างคนต่างถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เป็นผู้ใด ผมหรือ?”²³ พระเยซูตอบเขาว่า “ผู้ที่เอาขนมปังจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละจะหักหลังเรา²⁴ บุตรมนุษย์จะเป็นไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยเรื่องราวของท่านนั้น แต่บัดนี้จะมีแก่ผู้ที่หักหลังบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาก็จะเป็นการดีกว่านี้”²⁵ ยูดาสผู้ที่ได้หักหลังพระเยซูถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เป็นผมหรือที่จะหักหลังอาจารย์?” พระเยซูตอบเขาว่า “ถูกแล้ว เจ้าคือผู้นั้นแหละ”

การเริ่มต้นพิธีมหาสนิท

26 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบคุณแล้ว
หักออกส่งให้แก่เหล่าสาวกพูดว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” 27
แล้วพระเยซูจึงหยิบถ้วยมาขอบคุณและส่งให้เขา พูดว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด 28
เพราะว่านี่เป็นเลือดของเรา เป็นเลือดแห่งพันธสัญญาใหม่
ซึ่งจะต้องไหลออกเพื่อยกบาปโทษคนทั้งหลาย 29 เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า
เราจะไม่ดื่มจากผลองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นจะมาถึง
คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกเจ้าในอาณาจักรแห่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา”

พระเยซูทำนายเรื่องเบโตรจะปฏิเสธพระองค์

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 31
ครั้งนั้นพระเยซูพูดกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนนี้พวกเจ้าทุกคนจะทิ้งเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘
เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’ 32 แต่เมื่อเราเป็นขึ้นมาแล้ว
เราจะไปยังมณฑลกาลิลีก่อนพวกเจ้า” 33 ฝ่ายเบโตรตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
แม้คนทั้งหลายจะทิ้งอาจารย์ไป ผมจะไม่ทิ้งเลย จะอยู่กับอาจารย์ตลอดไป” 34 พระเยซูพูดกับเขาว่า “
เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน เจ้าจะบอกว่าจะไม่รู้จักเราสามครั้ง” 35
เบโตรพูดกับพระเยซูว่า “ถึงแม้ว่าผมจะตาย ผมก็ไม่ปฏิเสธอาจารย์เลย” สาวกคนอื่น ๆ
ก็พูดเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูสวดอ้อนวอนในสวนเกทเสมนี

36 แล้วพระเยซูพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า เกทเสมนี แล้วพูดกับเขาว่า “
จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ที่โน่น” 37
พระเยซูก็พาเบโตรกับลูกชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ก็เริ่มโศกเศร้า และหนักใจมาก 38
จึงได้พูดกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตายอยู่แล้ว จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด” 39
แล้วพระเยซูได้เดินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบหน้าลงถึดิน อธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า “โอ สาธุพระเจ้า
ผู้เป็นพ่อของผม ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ่วงนี้เลื่อนพ้นไปจากผมด้วย แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจของผม
แต่ให้เป็นไปตามใจของพ่อ”

พระเยซูอธิษฐานในสวนเกทเสมนี

40 พระเยซูจึงกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และพูดกับเบโตรว่า “
มันเป็นอะไรนักหนา พวกเจ้าจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักหน่อยหนึ่งไม่ได้หรือ? 41
จงเฝ้าระวังและอธิษฐานสวดอ้อนวอน เพื่อพวกเจ้าจะไม่ได้เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริงอยู่
แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” 42 พระเยซูจึงไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนครั้งที่สองอีกว่า “โอ สาธุ

พระเจ้าผู้เป็นพ่อของผม ถ้าถ้ายันนี้เลื่อนพ้นไปจากผมไม่ได้ และผมจำเป็นต้องคืนแล้ว ก็ให้เป็นไปตามใจของพ่อเถิด”⁴³ ครั้นนพระองค์กลับมาก็เห็นว่าสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น⁴⁴ พระเยซูจึงปล่อยพวกเขาไว้ ไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเหมือนเดิมอีก⁴⁵ แล้วพระองค์ก็กลับมายังพวกสาวกของพระองค์พูดว่า “พวกเจ้าจะนอนไปถึงไหน ไม่รู้หรือว่าเวลาก็มาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกหักหลังให้ตกอยู่ในมือของคนบาป ที่อยู่ที่อำนาจของ กิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชา⁴⁶ ลุกขึ้นเถิด ในตอนนี้ ผู้ที่จะหักหลังเรามาใกล้แล้ว”

การหักหลังและการจับพระเยซู

⁴⁷ พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ในตอนนั้น ยูดาส คนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ไม้ตะบอง มาจากพวกมหาปุโรหิต และพวกผู้อาวูโส⁴⁷ ผู้ที่จะหักหลังพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณกับพวกเขาว่า “ข้าจะจิบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเลย”

⁴⁹ ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” แล้วก็จิบพระองค์⁵⁰ พระเยซูพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย เจ้ามานี้ทำไมกัน” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซู และคุมพระองค์ไป⁵¹ ในตอนนั้น มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ชักดาบออกมา ฟันหูคนใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด⁵² พระเยซูจึงได้พูดกับเขาว่า “จงเอาดาบของเจ้าใส่ฝักเสีย เพราะว่าผู้ถือดาบจะตายเพราะดาบนั้น⁵² เจ้าคิดว่าเราจะอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราให้เอาทูตสวรรค์ มาปกป้องเรามากกว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ?”⁵⁴

แต่ครั้นเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับเราตอนนี้จะสำเร็จได้อย่างไร?”⁵⁵ ขณะนั้นพระเยซูได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า “พวกเจ้าทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้อยู่กับพวกเจ้าทั้งหลาย สั่งสอนในพระวิหารทุกวัน เจ้าก็ไม่ได้จับเรา⁵⁶ แต่เหตุการณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูต่อหน้าสมาชิกสภาศาสนา

⁵⁷ ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปบ้านของคายาฟาสมหาปุโรหิต ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกคัมภีร์อาจารย์และพวกผู้อาวูโสได้ประชุมกันอยู่⁵⁸ แต่เปโตรก็ได้ติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนถึงบ้านของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร⁵⁹ พวกมหาปุโรหิต พวกผู้อาวูโส กับพวกสมาชิกสภาศาสนาได้หาพยานเท็จมาเบิกความปรักปรำพระเยซู เพื่อจะฆ่าพระองค์⁶⁰

แต่เขาก็หาหลักฐานไม่ได้ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้
ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา⁶¹ พุดว่า “คนนี้ได้พุดว่ามันสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า
และสร้างขึ้นใหม่ได้ภายในสามวัน”⁶² มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระเยซูว่า “
เจ้าจะไม่แก้ตัวในข้อหาที่พยานเขากล่าวมานี้หรือ?”⁶³ แต่พระเยซูก็ไม่พุด
มหาปุโรหิตจึงพุดกับพระองค์ว่า “ข้าขอให้เจ้าสาบานในนามของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ให้บอกข้าว่า
เจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์โอรัสของพระเจ้าใช่ไหม?”⁶⁴ พระเยซูเว้ากับเขาว่า “ใช่แล้ว
และมากยิ่งขึ้นอีก เราก่อนท่านทั้งหลายว่า ในอนาคตนั้น
พวกท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวามือของผู้ทรงฤทธานุภาพ
และจะเหาะมาบนก้อนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”⁶⁵ ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “
มันได้พุดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว เราจะต้องการพยานอะไรอีกเล่า ในตอนนี้ และเดี๋ยวนี้
พวกท่านทั้งหลายก็ได้ยินมันพุดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว”⁶⁶ พวกท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?
คนทั้งหลายก็ตอบว่า “มันมีความผิดถึงตาย”⁶⁷ แล้วคนเหล่านั้นก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าของพระองค์
และเหยียดตีพระองค์ และคนอื่น ๆ ก็ตบหน้าของพระองค์ด้วย⁶⁸ แล้วกล่าวว่า “
ถ้าแกเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ จงพยากรณ์ให้ข้ารู้ชี้ว่าใครตบแก”

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

⁶⁹ ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณบ้านหลังนั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพุดกับเขาว่า “
แกเป็นพวกเดียวกันเยซูชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ?”⁷⁰ แต่เปโตรได้พุดต่อหน้าคนทั้งหลายว่า “
เจ้าพุดอะไรเข้าไม่รู้เรื่อง”⁷¹ เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง
สาวใช้อีกคนหนึ่งเหลียวเห็นจึงได้บอกคนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้เป็นพวกเดียวกันเยซูชานาซาเร็ธ”
⁷² เปโตรจึงได้ปฏิเสธอีก ทั้งสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนที่เจ้าพุดถึงนั้น”⁷³
อีกหน่อยหนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นก็มาพุดกับเปโตรอีกว่า “แกเป็นพวกเดียวกันกับคนนั้นแน่ ๆ
เพราะว่าสำเนียงพุดของแกก็ส่อว่าเป็นชาวกาลิลี”⁷⁴ แล้วเปโตรก็เริ่มสาบานว่า “
ข้าไม่รู้จักคนที่เจ้าพุดถึงนั้น” ในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น⁷⁵
เปโตรจึงคิดถึงคำพุดของพระเยซูที่เคยกล่าวไว้กับเขาว่า “ก่อนไก่อขึ้น เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง”
แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้ด้วยความขมขื่นใจเป็นอย่างยิ่ง

มัทธิว 27

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

¹ ครั้นถึงตอนเช้า พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสก็ปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู
เพื่อจะฆ่าพระองค์² เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้ให้กับปอนทิอัส ปีลาต ผู้เป็นเจ้าเมือง

ความตายของยูดาส

3 เมื่อยูดาสผู้หักหลังพระเยซูแล้ว เห็นว่าพระองค์จะถูกปรับโทษก็เปลี่ยนใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโส⁴ พูดว่า “เข้าได้ทำความผิดบาปอย่างใหญ่หลวงที่ได้ทรยศต่อผู้บริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า “นั่นมันเรื่องของแก ไม่ใช่ธุระอะไรของพวกข้า”⁵ ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย⁶ พวกมหาปุโรหิตจึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เงินจำนวนนี้เป็นเงินที่เปื้อนเลือด ฉะนั้นจึงเป็นการผิดธรรมเนียมปฏิบัติ ถ้าเราเก็บเงินไว้ในคลังของพระวิหาร”⁷ เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งนาช่างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง⁸ เหตุฉะนั้น ทุ่งนา นั้นจึงถูกเรียกว่า ทุ่งนาเลือด จนถึงทุกวันนี้⁹ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงตามคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ที่ว่า ‘ และพวกเขาก็รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่พวกอิสราเอลบางคนตีราคาไว้’¹⁰ แล้วไปซื้อทุ่งนาช่างหม้อ ตามที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายได้สั่งเราไว้

ปีลาตได้ถามพระเยซู

11 เมื่อพระเยซูยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระเยซูพูดกับเขาว่า “ใช่ เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว”¹² แต่เมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์ไม่ได้ตอบโต้อะไรเลย¹³ ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินคำกล่าวหาของคนเหล่านั้นหรือ?”¹⁴ พระเยซูก็ไม่ได้ตอบปีลาตแม้แต่คำเดียว ปีลาตจึงประหลาดใจยิ่งนัก

พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงตาย

15 ในงานฉลองเทศกาลปัสกาหรืองานบุญกินขนมปังไม่ใส่เชื้อนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่ประชาชนตามที่เขาร้องขอ¹⁶ ครั้งนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบาร์บัส¹⁷ เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งหลายชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามพวกเขาว่า “พวกท่านทั้งหลายอยากให้ปล่อยใคร บาร์บัสหรือเยซูที่เรียกว่า พระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น”¹⁸ เพราะพวกท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาถูกมอบไว้ก็ด้วยความอิจฉา¹⁹ ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาบอกว่า “ท่านเจ้าคุณ อย่าพัวพันกับเรื่องของผู้บริสุทธิ์คนนั้นนะ เพราะว่าเมื่อคืนนี้ฉันฝันร้ายเกี่ยวกับคนผู้นั้น”²⁰ ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสก็ยุยงคนทั้งหลาย ขอให้ปล่อยบาร์บัส และให้ฆ่าพระเยซู²¹ เจ้าเมืองจึงถามพวกเขาว่า “ในสองคนนี้พวกเจ้าจะให้ปล่อยผู้ใด” เขาตอบว่า “ปล่อยบาร์บัส”²² ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าเช่นนั้น จะให้เข้าทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นี้”

เขาพากันร้องบอกเจ้าเมืองว่า “ให้ตรึงมันที่กางเขน”²³ เจ้าเมืองถามว่า “ตรึงทำไม? เขาได้ทำผิดอะไร?” แต่เขาทั้งหลายก็ยังร้องว่า “ให้ตรึงมันที่กางเขน”

²⁴ เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่จะทำให้เกิดวุ่นวายขึ้น เขาก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าคนทั้งหลาย แล้วว่า “ข้าไม่ขอมีส่วนในความผิดของคนบริสุทธิ์ผู้นี้ พวกเจ้ารับผิดเอาเองเถอะ”²⁵ คนทั้งหลายร้องตะโกนว่า “ให้ความผิดตกอยู่กับพวกข้าฯ และลูกหลานของข้าฯเถอะ”²⁶ ปีลาตจึงปล่อยบารับบัสให้พวกเขา และเมื่อเขาได้โดยตีพระเยซูแล้ว ก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

²⁷ พวกทหารเหล่านั้นจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้²⁸ และพวกเขาถอดเสื้อพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้มมาสวมให้พระองค์²⁹ เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎแล้วก็เอาสวมศีรษะของพระองค์ แล้วเอาไม้เท้าให้ถือไว้ในมือขวา และเขาก็คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ เยาะเย้ยว่า “ขอให้กษัตริย์ของพวกยิวจงทรงพระเจริญ”³⁰ แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าพระองค์ และเอาไม้เท้าตีหัวของพระองค์³¹ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาก็ถอดเสื้อคลุมออก แล้วเอาเสื้อตัวเก่าสวมให้พระองค์ และนำออกไปเพื่อจะตรึงที่กางเขน

พระเยซูถูกตรึงที่กางเขน

³² ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์ชายคนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป³³ เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ³⁴ เขาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวปนกับของขมมาให้พระองค์ เมื่อพระเยซูชิมก็ไม่ได้ดื่มกิน³⁵ ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาเสื้อของพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกัน³⁶ แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น³⁷ และได้เอาคำพูดที่เป็นข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือศีรษะของพระองค์ ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว”³⁸ ครั้งนั้นมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง

คนจำนวนมากเยาะเย้ยพระองค์

³⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปผ่านมานั้นก็ร้องด่าพระองค์ พร้อมกับสา่ยศีรษะ⁴⁰ พูดว่า “ไหนว่าแกจะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าแกเป็นโอรสของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”⁴¹ พวกมหาปุโรหิตกับพวกคัมภีรจารย์

และพวกผู้อาวุโสก็เยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า ⁴² “แกช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอลจริง ก็ให้แกลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้ และพวกข้าจะเชื่อถือแก ⁴³ แกวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอใจแกก็ให้พระองค์ช่วยแกให้รอดเดี๋ยวนี้ เพราะว่าแกเคยพูดว่า ‘แกเป็นโอรสของพระเจ้า’” ⁴⁴ แม้แต่โจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังพูดคำหยาบช้ากับพระองค์เหมือนกัน

พระเยซูตายบนกางเขน

⁴⁵ แล้วก็เกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่ตอนเที่ยง จนถึงบ่ายสามโมง ⁴⁶ ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “โอ พระเจ้าของผมนะ พระเจ้าของผมนะ ทำไมพระองค์ละทิ้งผม” ⁴⁷ บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “เอ มันเรียกหาเอลียาห์” ⁴⁸ ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาแล่นไปเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์ ⁴⁹ แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยมันให้รอดไหม?” ⁵⁰ ฝ่ายพระเยซู เมื่อร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็หมดลมหายใจตายไป

มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูตาย

⁵¹ และในตอนนั้น ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนลงล่าง แผ่นดินก็ไหว แผ่นหินก็แตกออกจากกัน ⁵² อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของคนบุญทั้งหลายที่ล่องหลับไปแล้วก็ได้เป็นขึ้นมา ⁵³ ภายหลังจากที่พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปปรากฏแก่คนทั้งหลาย ⁵⁴ ส่วนนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ ได้เห็นแผ่นดินไหว และเห็นเหตุการณ์เหล่านั้น ก็พากันเกรงกลัวยิ่งนัก จึงได้พูดกันว่า “ความจริงแล้วคนผู้นี้เป็นโอรสของพระเจ้า”

⁵⁵ ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูมาจากมณฑลกาลิลีเพื่อรับใช้พระองค์ เหลียวดูอยู่แต่ไกล ๆ ⁵⁶ ในพวกนั้นก็มามีเรียชชาวมัคดาลา มารีย์แม่ของยากอบและโยเสส และแม่ของลูกชายเศเบดี

การฝังศพของพระเยซู

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเรียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูเหมือนกัน ⁵⁸ เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอศพของพระองค์ ปีลาตจึงสั่งให้มอบศพนั้นให้เขาไป ⁵⁹ เมื่อโยเซฟได้รับศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มศพไว้ ⁶⁰ แล้วเอาศพนั้นไปฝังไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของเขา ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในหิน เขาก็กลิ้งหินก้อนใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป ⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ตรงหน้าอุโมงค์นั้น

ทหารยามที่เฝ้าอยู่อุโมงค์

62 ในวันต่อมา พวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต 63 กล่าวว่า “ท่านเจ้าคุณขอรับ พวกผมจำได้ว่า หมอนั้น เมื่อมันยังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ผ่านไปสามวันแล้วมันจะเป็นขึ้นมาใหม่ 64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีคำสั่งให้เฝ้าอุโมงค์อย่างแข็งขันจนถึงวันที่สามด้วย เกรงว่าพวกสาวกของมันจะมาลักเอาศพไปในตอนกลางคืน แล้วจะไปบอกแก่ประชาชนว่า มันเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกหลวงครั้งนี้จะหนักหนากว่าแต่ก่อนอีก” 65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกเจ้าจงเอายามไปเฝ้าให้เข้มแข็งเท่าที่เจ้าจะทำได้” 66 เขาจึงไปเฝ้าอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

มัทธิว 28

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

1 เมื่อวันสี่ผ่านพ้นไป ถึงตอนเช้าของวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งได้ไปที่อุโมงค์ 2 ในตอนนั้น ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างใหญ่หลวง เพราะทูตสวรรค์ได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนก้อนหินนั้น 3 ใบหน้าของทูตสวรรค์นั้นเหมือนกับแสงฟ้าแลบ เสื้อผ้าก็ขาวดั่งสำลี 4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตสวรรค์นั้นจนตัวสั่น และตัวแข็งทื่อเป็นลมไป 5 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงพูดกับผู้หญิงเหล่านั้นว่า “ไม่ต้องกลัว เพราะเรารู้ว่าพวกเจ้ามาหาเยชูที่ถูกตรึงที่กางเขนนั้น 6 ท่านไม่ได้อยู่ที่นี้หรอก เพราะท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วตามที่ท่านได้พูดไว้แล้วนั้น ไปดูที่วางศพของท่านสิ 7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของท่านว่า ท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และในตอนนี้ ท่านได้ไปยังมณฑลกาลิลีก่อนพวกเจ้า พวกเจ้าจะเห็นท่านที่นั่น ในตอนนี้ เราได้บอกเจ้าแล้ว” 8 ผู้หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์อย่างรวดเร็ว ทั้งกลัวทั้งดีใจปนกัน แล่นไปบอกของสาวกพระองค์ 9 ขณะที่ผู้หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ในตอนนั้น พระเยซูได้ไปพบเขาและทักทายเขา ผู้หญิงเหล่านั้นก็มาก้มกราบพระองค์และกอดเท้าของพระองค์ 10 พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “ไม่ต้องกลัว จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังมณฑลกาลิลี และพวกเขาจะได้เห็นเราที่นั่น”

คำรายงานของทหารยาม

11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังเดินไปตามทาง ในตอนนั้น มีบางคนในพวกที่เป็นยามได้เข้าไปในเมือง บอกเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นให้พวกมหาปุโรหิต 12

เมื่อพวกมหาบุโรहितประชุมปรึกษากันกับพวกผู้อาวุโสแล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหารนั้น¹³ บอกเขาว่า “พวกเจ้าจงพากันไปพูดว่า ‘

พวกสาวกของมันมาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อข้านอนหลับ’¹⁴ ถ้าความนี้รู้เป็นถึงหูเจ้าเมือง เราจะหาทางแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษเอง”¹⁵ พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในพวกยิวทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูส่งลาลูกศิษย์ 11 คน

¹⁶ แล้วพวกสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังมณฑลกาลิลี บนภูเขาที่พระเยซูได้กำหนดไว้¹⁷ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงได้กราบลง แต่บางคนก็ยังสงสัยอยู่¹⁸ พระเยซูจึงได้เข้ามาใกล้เขา แล้วเง้าว่า “ฤทธาภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ได้มอบไว้ให้เราแล้ว¹⁹ เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้ทำพิธีมุดน้ำในนามของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ พระเจ้าผู้เป็นลูก และพระเจ้าผู้เป็นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์²⁰ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราได้สั่งพวกเจ้าไว้ ในตอนนี้ เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายตลอดไป จนกว่าจะสิ้นยุค”

มาระโก

มาระโก 1

การสั่งสอนของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

¹ บารมีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระโอรสของพระเจ้า เริ่มต้นตรงนี้² ตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ว่า “ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่านผู้นั้น จะเตรียมหนทางของท่านไว้³ เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมหนทางแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’”

⁴ ยอห์นได้ให้เขาทำพิธีมุดน้ำในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องพิธีมุดน้ำอันเป็นการสำแดงการกลับใจเห็นหลังจากความผิดบาป เพื่อพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปให้⁵ คนทั่วมณฑลยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหา ยอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้ทำพิธีมุดน้ำกับท่านในแม่น้ำจอร์แดน⁶ ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนสัตว์ และใช้หนังสัตว์คาดเอว

รับประทานตักแตนและน้ำผึ้งป่า⁷ ท่านประกาศว่า “ภายหลังเราจะมีผู้หนึ่งมา จะเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายผูกร้องเท้าให้พระองค์⁸ จริง ๆ แล้วเราให้เจ้าทั้งหลายทำพิธีมุน้ำด้วยน้ำ แต่ท่านผู้นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับพิธีมุน้ำด้วยพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์”

พระเยซูทำพิธีมุน้ำกับยอห์น

⁹ ต่อมาพระเยซูเดินทางมาจากเมืองนาซาเร็ธมณฑลกาลิลี และได้ทำพิธีมุน้ำกับยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน¹⁰ พอพระองค์ขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็เห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญูณของพระเจ้าดูจนกเขาลงมาอยู่บนพระองค์¹¹ แล้วมีเสียงดังมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “เจ้าเป็นลูกที่รักของเรา เราชอบใจในเจ้ามาก”

มารผจญพระเยซู

¹² ในทันใดนั้น พระวิญญูณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร¹³ และมารได้ทดสอบพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์อยู่ในถิ่นของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติรับใช้พระองค์

พระเยซูเริ่มทำพันธกิจของพระเจ้า

¹⁴ ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เดินทางมายังแคว้นกาลิลี ได้ประกาศบารมีของพระเจ้า¹⁵ และกล่าวว่า “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้ายกมาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจหันหลังจากความผิดบาป และเชื่อในบารมีของพระเจ้าเถิด”

พระเยซูเรียกชาวประมงสี่คน

¹⁶ ขณะที่พระองค์เดินทางไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์ก็เห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง¹⁷ พระเยซูพูดกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งให้เจ้าเป็นผู้หาคนตั้งหาปลา”¹⁸ เขาก็ละอวนไว้ แล้วตามพระองค์ไปทันที¹⁹ ครั้นพระองค์เดินทางต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็เห็นยากอบลูกชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ²⁰ ในทันใดนั้นพระองค์ได้เรียกเขา เขาก็ละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูรักษาชายที่มีผีร้าย

²¹ พระองค์กับสาวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม และพอถึงวันสัปดาห์พระองค์ได้เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวเพื่อเทศนาสั่งสอน²²

เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้สั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ
หาเหมือนพวกคัมภีรจารย์ไม่²³ มีชายคนหนึ่งในวัดหรือสุเหร่าของเขามีผีร้ายเข้าสิง มันได้ร้องออกมา
²⁴ ว่า “เฮ้ เยชูชาว นาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เจ้ามาอยู่กับเราทำไม เจ้ามาทำลายเราหรือ? เรารู้ว่าเจ้าเป็นผู้ใด
เจ้าคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”²⁵ พระเยซูจึงห้ามมันว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาเดี๋ยวนี้”²⁶
และเมื่อผีร้ายทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา²⁷ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก
จึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร
เขาสั่งผีร้ายด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังเขา”²⁸ ในขณะนั้น
กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบมณฑลกาลิลี

พระเยซูรักษาแม่ยายของเปโตร

²⁹ พอออกมาจากวัดหรือสุเหร่า พระองค์กับสาวกจึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์
พร้อมกับยากอบและยอห์น³⁰ แม่ยายของซีโมนนอนป่วยเป็นไข้อยู่
ในทันใดนั้นเขาจึงมาบอกพระองค์ให้รู้ด้วยเรื่องของนาง³¹ แล้วพระองค์ก็เข้าไปจับมือนางพยุงขึ้น
และทันใดนั้นไขก็หาย นางจึงปรนนิบัติรับใช้เขาทั้งหลาย

พระเยซูรักษาคนเป็นอันมากในเวลาเย็น

³² เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกดินแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง
มาหาพระองค์³³ และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู³⁴ พระองค์จึงรักษาคนเป็นโรคต่าง ๆ
ให้หายหลายคน และได้ขับผีออกหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูอธิษฐานและออกไปเผยแผ่

³⁵ ครั้นเวลาเข้ามืดพระองค์ได้ลุกขึ้นออกไปยังที่เปลี่ยว และอธิษฐานสวดอ้อนวอนที่นั่น³⁶
ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ติดตามหาพระองค์³⁷ เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว
เขาจึงบอกพระองค์ว่า “คนทั้งปวงแสวงหาอาจารย์”³⁸ พระองค์พูดกับเขาว่า “
ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั่นเอง”³⁹
พระองค์ได้ประกาศในวัดหรือสุเหร่าของเขากว่ มณฑลกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อน

⁴⁰ และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเขาลงวิงวอนพระองค์ว่า “
เพียงแต่อาจารย์จะเมตตา อาจารย์ก็จะบันดาลให้ผมหายโรคได้”⁴¹
พระเยซูสงสารเขาจึงยื่นมือถูกต้องคนนั้น พูดกับเขาว่า “เราพอใจแล้ว เจ้าจงหายเถิด”⁴²
เมื่อพระองค์พูดเช่นนั้นแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด⁴³ ก่อนที่จะให้เขาไป
พระองค์จึงกำชับเขา⁴⁴ กล่าวว่า “เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต

และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรือนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้

เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”⁴⁵ แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้ว ก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยชูจะเข้าไปในเมืองโดยเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องพักอาศัยอยู่ภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

มาระโก 2

พระเยซูรักษาคณง่อย

¹ ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เดินทางไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยิวว่า พระองค์พักอาศัยอยู่ที่นั่น ² และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะต้อนรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงสั่งสอนบารมีของพระเจ้านั้นให้เขาฟัง ³

แล้วมีคนนำคนง่อยคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีคนหามสี่คน ⁴

เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์อยู่นั้น

และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนง่อยนอนอยู่ลงมา ⁵

เมื่อพระเยชูเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงพูดกับคนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย

บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว” ⁶ แต่มีพวกคัมภีรจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า ⁷ “

ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” ⁸ และในทันใดนั้น

เมื่อพระเยชูรู้ว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า

⁹ ที่จะบอกคนเป็นอัมพาตว่า ‘บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด’ นั้น

อันไหนจะง่ายกว่ากัน ¹⁰ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า

บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” พระองค์จึงสั่งคนง่อยว่า ¹¹ “เราสั่งเจ้าว่า

จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด” ¹²

ทันใดนั้นคนเป็นอัมพาตคนนั้นได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง

คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้มาก่อนเลย”

พระเยชูเรียกเลวี

¹³ ฝ่ายพระองค์ได้เดินทางไปตามชายฝั่งทะเลสาบอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์

และพระองค์ได้สั่งสอนเขา ¹⁴ เมื่อพระองค์กำลังเดินทางไปในั้น

พระองค์ก็เห็นเลวีลูกชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงพูดกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”

เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

พระเยซูรับประทานอาหารที่บ้านของเลวี

15 ต่อมาเมื่อพระเยซูรับประทานอาหารอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษี และคนบาปหลายคนร่วมสำรับกับพระเยซู และพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก 16 ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์รับประทานอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนอาจารย์ของเจ้าจึงกินและดื่มด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” 17 ครั้นพระเยซูทราบดังนั้น พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนบุญ แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจหันหลังจากความผิดบาป”

ปัญหาเรื่องการถือศีลอด

18 มีพวกศิษย์ของยอห์น และของพวกฟาริสีกำลังถือศีลอด พวกเขาจึงมาถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกศิษย์ของยอห์น และของพวกฟาริสีถือศีลอด แต่พวกศิษย์ของอาจารย์ไม่ถือ” 19 พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เพื่อนเจ้าบ่าวถือศีลอด เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ? เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด เพื่อนเจ้าบาวก็ถือศีลอดไม่ได้นานเท่านั้น 20 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเพื่อนเจ้าบ่าวไป ในวันนั้นเพื่อนเจ้าบ่าวจะถือศีลอด 21 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 22 และไม่มีผู้ใดเอาเหล้าองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป เหล้าองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่เหล้าองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่”

ศิษย์ของพระเยซูเด็ดรวงข้าวในวันศีล

23 ต่อมาในวันศีลวันหนึ่ง พระองค์กำลังเดินทางไปในนาข้าว และเมื่อสาวกของพระองค์กำลังเดินไป ก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป 24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไว้ในวันศีล” 25 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหาร และอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และรับประทานขนมปังศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และยังสั่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย” 27 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “วันศีลนั้นตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่สร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันศีล 28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันศีลด้วย”

มาระโก 3

พระเยซูรักษาชายมือลีบข้างหนึ่ง

1 แล้วพระองค์ได้เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ
2 คนเหล่านั้นคอยดูว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสี่หรือไม่ว่า เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
3 พระองค์พูดกับคนมือลีบว่า “มายืนข้างหน้านี้เถอะ” 4 พระองค์จึงพูดกับคนทั้งหลายว่า “
ในวันสี่ควรจะทำกาดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะทำลายชีวิตดี” ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ 5
พระองค์มีใจเป็นทุกข์เพราะใจเขาคือร้อนมากนัก และได้มองดูรอบ ๆ ด้วยความโกรธ
และพระองค์พูดกับคนมือลีบนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก
และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง 6 พวกฟาริสีจึงออกไป
และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า
พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

คนเป็นอันมากที่ชายฝั่งทะเล

7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเลสาบ
และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 8 จากกรุงเยรูซาเล็ม
และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากมณฑลเมืองไทระและไซดอน
ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาทราบถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์กระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 9
พระองค์จึงสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมากอยรับพระองค์
เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้รักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค
จนบรรดาผู้ที่มิโรคต่าง ๆ เบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 11
และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า “
พระองค์เป็นพระโอรสของพระเจ้า” 12 ฝ่ายพระองค์จึงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

พระเยซูเลือกศิษย์สิบสองคน

13 แล้วพระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขา และพอใจจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็เรียกผู้นั้น
แล้วเขาได้มาหาพระองค์ 14 พระองค์จึงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์
เพื่อพระองค์จะใช้เขาไปเผยแผ่ข่าวของพระเจ้า 15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่าง ๆ และขับผีออกได้
16 และซีโมนนั้น พระองค์ตั้งชื่อให้อีกว่าเปโตร 17
และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ประทานชื่ออีกว่า
โธมัส โธมัส แปลว่า ลูกฟาร์อง 18 อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส
ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน 19 และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น

พระเยซูกับเบเอลเซบูล

พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน²⁰ และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้²¹ เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์เป็นบ้าแล้ว”²² พวกคัมภีรจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง” และ “ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น”²³ ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาพูดกับเขาเป็นคำอุปมาว่า “ซาตานจะขับซาตานให้ออกได้อย่างไร²⁴ ถ้าราชอาณาจักรใด ๆ เกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁵ ถ้าคร้วเรือนใด ๆ เกิดแตกแยกกัน คร้วเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁶ และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป²⁷ ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้²⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำห่มินประมาทที่เขาเหล่านั้นจะโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้²⁹ แต่ผู้ใดจะกล่าวคำห่มินประมาทต่อพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ จะโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้เลย แต่ผู้นั้นย่อมรับการปรับโทษเป็นนิรันดร์”³⁰ ที่กล่าวอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”

แม่และพวกน้องชายของพระเยซู

³¹ เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปเรียกพระองค์³² และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงบอกพระองค์ว่า “ดูเถิด แม่และพวกน้องชายของอาจารย์มาหา เขาคอยอยู่ข้างนอก”³³ พระองค์ตอบเขาว่า “ใครเป็นแม่ของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา”³⁴ พระองค์มองดูคนที่นั่งล้อมรอบนั้นแล้วกล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นแม่และพี่น้องของเรา³⁵ ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

มาระโก 4

คำอุปมาเรื่องดินสี่ประเภท

¹ แล้วพระองค์ตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฝูงชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้ลงไปอยู่ในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล² พระองค์จึงสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ก็กล่าวแก่เขาว่า³ “จงฟัง

ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช⁴ และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง
แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย⁵ บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก
⁶ แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป⁷ บ้างก็ตกกลางต้นหนาม
ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น
เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง⁹ แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด”

จุดประสงค์ของคำอุปมา

¹⁰ เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับศิษย์สิบสองคน
ได้ถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น¹¹ พระองค์จึงบอกแก่เขาว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า
ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง
¹² เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ
เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจใหม่ และความผิดบาปของเขาจะได้ยกโทษเสีย”

พระเยซูอธิบายคำอุปมา

¹³ พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ
ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้¹⁴ ผู้หว่านนั้นก็ได้อ่านพระคำของพระเจ้า
¹⁵ ซึ่งตรึงหนทางนั้นได้แก่พระคำที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง
ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระคำซึ่งหว่านในใจเขาขึ้นไปเสีย¹⁶ และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหิน
มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระคำและก็รับทันทีด้วยความปรีดี¹⁷
แต่ไม่มีรากในตัวเองทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่าง ๆ
เพราะพระคำนั้น ก็เลิกเสียในทันทีทันใด¹⁸ และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระคำ
¹⁹ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่น ๆ
ได้เข้ามาและปกคลุมพระคำนั้น จึงไม่เกิดผล²⁰ ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น
ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระคำนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ถึ

²¹ แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “เขาเอาตะเกียงมาสำหรับตั้งไว้ได้ถึ ใต้เตียงนอนหรือ?
และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ?²² เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง
และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะต้องแพร่พราย²³ ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”²⁴
พระองค์กล่าวแก่เขาอีกว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด
จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว²⁵
ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืชที่งอกขึ้น

26 พระองค์กล่าวว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช

30 และพระองค์กล่าวว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผู้กาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้”

การที่พระเยซูใช้คำอุปมา

33 พระองค์ได้สั่งสอนพระคำให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้กล่าวแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าศิษย์

พระเยซูห้ามลมพายุ

35 เย็นวันนั้นพระองค์ได้กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด” 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์ไปในเรือที่พระองค์อยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็ก ๆ หลายลำไปกับพระองค์ด้วย 37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว 38 ฝ่ายพระองค์นอนหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าศิษย์จึงมาปลุกพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ พวกผมกำลังจะตายอยู่แล้ว อาจารย์ไม่เป็นห่วงบ้างหรือ?” 39 พระองค์จึงตื่นขึ้นห้ามลมและกล่าวแก่ทะเลว่า “จงสงบเงียบสิ” แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป 40 พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกเจ้ากลัวอย่างนี้ พวกเจ้ายังไม่มี faith เชื่ออีกหรือ?” 41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า “คนผู้นี้เป็นผู้ใดหนอ จนแม้กระทั่งลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังท่าน”

มาระโก 5

พระเยซูรักษาคนผีสิงที่เมืองเกราซา

1 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองเกราซา 2 พอพระองค์ขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพผีธำสิง ได้มาพบพระองค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ 4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ 5 เขาลังร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขากลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว 6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามากราบไหว้พระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า “เยซูโอรสของพระเจ้าสูงสุด ท่านมาอยู่กับข้าพเจ้าทำไม? ข้าพเจ้าขอให้ท่านให้คำมั่นสัญญาในนามของพระเจ้าว่าจะไม่ทรمانข้าพเจ้า” 8 ที่มันพูดเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้พูดกับมันว่า “อ้ายผีร้าย จงออกมาจากคนนั้นเถิด” 9 แล้วพระองค์ถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพเจ้าหลายตนด้วยกัน” 10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมาก ไม่ให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น 11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น 12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า “ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านี้เถิด” 13 พระเยซูก็อนุญาตทันที แล้วผีร้ายนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปในทะเลสาบ น้ำตาย

ผลที่เกิดจากการที่พระเยซูรักษาคนผีสิง

14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในเมืองและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น 15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก 16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง 17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ ให้ไปจากเขตแดนเมืองของเขา 18 เมื่อพระองค์กำลังจะลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไปด้วย 19 พระเยซูไม่อนุญาต แต่บอกกับเขาว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้กระทำแก่เจ้า และได้เมตตาแก่เจ้าแล้ว” 20 ฝ่ายคนนั้นก็บอกลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้กระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจยิ่งนัก

โยธัมมาอันวอนของพระเยซูไปรักษาลูกสาว

21 ครั้นพระเยซูลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังอยู่ที่ฝั่งทะเล 22 คูเถิด มีเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่ายิวคนหนึ่งชื่อโยธัมมาเดินทางมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงแทบเท้าของพระองค์ 23 แล้วอันวอนพระองค์เป็นอันมากกว่า “ลูกสาวเล็ก ๆ ของผมป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญอาจารย์ไปรักษาเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตายด้วยเถิด” 24 ฝ่ายพระเยซูได้ไปกับคนนั้น

หญิงคนหนึ่งแตะชายเสื้อของพระเยซู หายโรค

มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ 25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น 27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องชายเสื้อของพระองค์ 28 เพราะเธอคิดว่า “ถ้าเราได้แตะต้องแต่เสื้อผ้าของพระองค์ เราก็จะหายโรค” 29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว 30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูรู้สึกว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นกล่าวว่า “ใครถูกต้องชายเสื้อของเรา”

พระเยซูบอกหญิงคนนั้นว่าเขาหายโรคเพราะเขาเชื่อ

31 ฝ่ายเหล่าศิษย์ก็บอกพระองค์ว่า “อาจารย์ก็เห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดอาจารย์ และอาจารย์ยังจะถามอีกหรือว่า ‘ใครถูกต้องเรา’” 32 แล้วพระองค์ก็มองดูรอบ ๆ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น 33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบบอกพระองค์ตามจริงทั้งสิ้น 34 พระองค์จึงกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด” 35 เมื่อพระองค์ยังกล่าวไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านเจ้าอาวาสบอกว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า”

พระเยซูบอกเจ้าอาวาสว่าอย่าวิตกเลย

36 ทันทีที่พระเยซูฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงกล่าวแก่เจ้าอาวาสว่า “อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด” 37 พระองค์ไม่อนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เบโตร ยาขอบ และยอห์นน้องชายของยาขอบ 38 ครั้นพระองค์เข้าไปถึงเรือนเจ้าอาวาสแล้ว ก็เห็นคนรุ่นววยร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก 39 และเมื่อพระองค์เข้าไปแล้วจึงถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้รุ่นววยไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่” 40

เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและศิษย์สามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่

พระเยซูรักษาบุตรของไยรัสให้ฟื้นคืนชีพ

41 พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นกล่าวแก่เขาว่า “ทาลิธา คูมิ” แปลว่า “เด็กหญิงเอ๋ย เรารู้ว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด” 42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง 43 พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

มาระโก 6

ที่เมืองนาซาเร็ธผู้คนไม่ต้อนรับพระเยซู

1 ฝ่ายพระองค์ได้ออกจากที่นั่น ไปยังตำบลบ้านของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย 2 พอถึงวันสัปดาห์พระองค์ตั้งต้นสั่งสอนในวัดหรือสุเหร่า และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจยิ่งนักพูดกันว่า “คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน? สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร? จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา 3 คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์ไม่ใช่หรือ? ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายเขาไม่ใช่หรือ และน้องสาวเขาก็ออยู่ที่นี้กับเราไม่ใช่หรือ?” เขาทั้งหลายจึงไม่พอใจในพระองค์ 4 ฝ่ายพระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน” 5 พระองค์จะทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้ปรกมือถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค 6 พระองค์ก็ประหลาดใจเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเดินทางไปยังสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

พระเยซูใช้ศิษย์ให้ไปเผยแพร่อารามิพระเจ้า

7 พระองค์เรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ ๆ 8 ประทานอำนาจให้เขาขับผีร้ายออกได้ 9 และกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทาง เว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามไม่ให้เอาอาหารหรือยาม หรือหาสตาบใส่กระเป่าไป 10 แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว 10 แล้วพระองค์สั่งเขาว่า “ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น 11 และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังพวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงฝุ่นใต้ฝ่าเท้าของพวกเจ้าออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น” 12

ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปสั่งสอนประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจหันหลังจากความผิดบาป¹³
เขาได้ขับผีให้ออกหลายผี และได้เอาน้ำมันชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดเข้าใจว่าพระเยซูเป็นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

¹⁴ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทราบเรื่องของพระเยซู (เพราะว่าชื่อเสียงของพระองค์ได้เลื่องลือไป)
แล้วเฮโรดตรัสว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้”

¹⁵ แต่คนอื่นว่า “เป็นเอลียาห์” และคนอื่น ๆ ว่า “

เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”¹⁶

ฝ่ายเฮโรดเมื่อทราบแล้วจึงตรัสว่า “คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย เขาได้เป็นขึ้นมาจากความตาย”

¹⁷ ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้

เพราะเห็นแก่พระนางเฮโรเดียสมเหสีของฟิลิปอนุชาของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นมเหสีของตน¹⁸

เพราะยอห์นได้เคยบอกเฮโรดว่า “ฝ่าบาททำผิดธรรมบัญญัติ ที่รับมเหสีของอนุชามาเป็นมเหสีของตน”

เฮโรดให้คำมั่นสัญญาต่อธิดาของพระนางเฮโรเดียส

¹⁹ พระนางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์น และปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้²⁰

เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ยอห์นเป็นคณบุญและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้

เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของยอห์นก็ปฏิบัติตามหลายสิ่ง และยินดีรับฟัง²¹

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันประสูติของเฮโรด

เฮโรดให้จัดการเลี้ยงสมานิกสภาศานากับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญ ๆ ทั้งปวงในมณฑลกาลิลี

²² เมื่อพระธิดาสาวของพระนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรด

และแขกทั้งปวงซึ่งอยู่ด้วยกันนั้นพอพระทัย เฮโรดจึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เจ้าจะขอสิ่งใดจากเรา

เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เจ้า”²³ และเฮโรดจึงได้ให้คำมั่นสัญญาไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “เจ้าจะขอสิ่งใด ๆ จากเรา

เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา”

พระนางเฮโรเดียสขอศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

²⁴ หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามพระมารดาว่า “หม่อมฉันจะขอสิ่งใดดี” พระมารดาจึงตอบว่า “

จงขอศีรษะยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำเถิด”²⁵ ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้าเฮโรดทูลว่า “

หม่อมฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ”²⁶ เฮโรดก็เป็นทุกข์หนัก

แต่เพราะเหตุได้ให้คำมั่นสัญญาไว้แล้ว และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้²⁷

ในขณะนั้นเฮโรดจึงรับสั่งเพชฌฆาต ให้ไปตัดศีรษะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก²⁸

เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่พระมารดาของตน²⁹

เมื่อศิษย์ของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

พระเยซูและสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง

30 ฝ่ายอัครทูตพากันมาหาพระเยซู และได้บอกถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน
31 แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยว หยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง”
เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมาก จนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้ 32
พระองค์จึงลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง 33 คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป
และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์

พระเยซูบอกให้สาวกการเลี้ยงคนจำนวนมาก

34 ครั้นพระเยซูขึ้นจากเรือแล้ว ก็เห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์สงสารเขา
เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ 35
เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาบอกพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก
และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว 36 ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด
เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้
เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย” 37 แต่พระองค์ตอบแก่เหล่าสาวกว่า “พวกเจ้าจงเลี้ยงเขาเถิด”
เขาบอกพระองค์ว่า “จะให้พวกผมไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเคนาริอันให้เขารับประทานหรือ?” 38
พระองค์ตอบเขาว่า “พวกเจ้ามีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ” เมื่อรู้แล้วเขาจึงบอกว่า “
มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” 39
พระองค์จึงสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ ๆ 40
ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง

พระเยซูเสกขนมปังและปลาสองตัวเลี้ยงคนห้าพันคน

41 เมื่อพระองค์รับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว
ก็แหงนหน้าขึ้นฟ้าสรรคค์ขอบพระคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง
และปลาสองตัวนั้นพระองค์แบ่งให้ทั่วกันด้วย 42 เขาได้กินอิ่มทุกคน 43
ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 44
และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูเดินบนทะเล

45
และทันใดนั้นพระองค์ได้บอกให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดาก่อน
ส่วนพระองค์รอส่งประชาชนกลับบ้าน 46
เมื่อพระองค์ลาเขาทั้งหลายแล้วก็ขึ้นไปภูเขาเพื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอนที่นั่น 47 เมื่อค่ำลงแล้ว

เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว 48

แล้วพระองค์เห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาประมาณตีสี่เศษ ๆ

พระองค์จึงเดินบนน้ำทะเลไปหาพวกเขา และเดินเหมือนว่าจะเลยผ่านเขาไป 49

เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์เดินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอื้ออึงไป 50

เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง
อย่ากลัวเลย” 51 พระองค์จึงขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง

เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ 52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ
เพราะใจเขายังคือร้อน

พระเยซูรักษาคคนเจ็บป่วยในเยเนซาเรท

53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่เมืองเยเนซาเรท 54 เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว

คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที 55 และเขาริบไปทั่วตลอดแคว้นลัอมรอบ

เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น 56 แล้วพระองค์เดินทางไปที่ไหน ๆ

ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน

อ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายเสื้อพระองค์

และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

มาระโก 7

พวกฟาริสีและคัมภีรจารย์ตำหนิสาวกของพระเยซู

1 ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกคัมภีรจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม

พากันมาหาพระองค์ 2

เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน

คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด 3

เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า

ถ้าไม่ได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย 4 และเมื่อเขามาจากตลาด

ถ้าไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่น ๆ อีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย

เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ 5 พวกฟาริสีกับพวกคัมภีรจารย์จึงถามพระองค์ว่า “

ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ประพฤติตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ

แต่รับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือเสียก่อน”

พระเยซูยกข้อพระคัมภีร์ตอบพวกฟาริสี

6 พระองค์ตอบเขาว่า “อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า ‘ประชาชานี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปาก แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา’”⁷

เขามักสรรเสริญเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์ มาตู่ว่าเป็นคำสอนของพระเจ้า⁸ ท่านทั้งหลายละทิ้งธรรมบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วย เหยือก และสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่”

พระเยซูชี้แจงปัญหาพวกฟาริสีและคัมภีร์อาจารย์

9 พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “เหมาะจริงนะ ที่ท่านทั้งหลายได้ละทิ้งธรรมบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน¹⁰ เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’ และ ‘ผู้ใดค่าแข่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’¹¹ แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโคระบัน’ (แปลว่าเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว)¹² ท่านทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้ใดทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน¹³ ท่านทั้งหลายจึงทำให้พระคำของพระเจ้าเป็นหมันไป ด้วยประเพณีของพวกเจ้าซึ่งพวกเจ้าได้สอนไว้ และสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกหลายสิ่ง ท่านทั้งหลายก็ทำอยู่”

สิ่งที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

14 แล้วเมื่อพระองค์ได้เรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาแล้ว ก็กล่าวกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด¹⁵ ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน¹⁶ ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”¹⁷ ครั้นพระองค์ได้เข้าไปในเรือนพ้นจากประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น¹⁸ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ถึงพวกเจ้าก็ยังไม่เข้าใจหรือ? พวกเจ้ายังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใด ๆ แต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้¹⁹ เพราะว่าสิ่งนั้นไม่ได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน”²⁰ พระองค์กล่าวว่า “สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน²¹ เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดฝั้วผิดเมีย การฆ่าคน²² การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด²³ สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ความเชื่อของหญิงซีเรียฟินีเซีย

24 พระองค์จึงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะไม่ให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่ไม่ได้ 25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีร้ายสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มาราบลงแทบเท้าของพระองค์ 26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีกชาติซีเรียฟินีเซีย และนางอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน 27 ฝ่ายพระเยซูกล่าวแก่นางนั้นว่า “ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร” 28 แต่นางตอบพระองค์ว่า “จริงด้วยอาจารย์ แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก” 29 แล้วพระองค์ก็กล่าวแก่นางว่า “เพราะเหตุอภัยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว” 30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่าเป็นผีออกแล้ว

พระเยซูรักษาคนหูหนวกและเป็นใบ้

31 ต่อมาพระองค์จึงออกจากเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน เดินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลสาบกาลิลี 32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วอ้อนวอนขอพระองค์ให้ปรกมือบนคนนั้น 33 พระองค์จึงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก เอานิ้วมือยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และบ้วนน้ำลายเอานิ้วมือจิ้มแตะลิ้นคนนั้น 34 แล้วพระองค์แหงนหน้าขึ้นฟ้าสวดอ้อนวอนใจกล่าวก่อนคนนั้นว่า “เอเฟธาธา” แปลว่า “จงเปิดออก” 35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด 36 พระองค์ห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังห้ามปรามพวกเขา ก็ยังเล่าลือไปมาก 37 พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า “สิ่งที่ท่านผู้นี้ทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ท่านทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้”

มาระโก 8

การเลี้ยงคนสี่พันคน

1 ในคราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมาย และไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มากล่าวแก่เขาว่า 2 “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน 3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล” 4 เหล่าสาวกของพระองค์จึงตอบว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน” 5 พระองค์ถามเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อน” 6

พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ขอบพระคุณพระเจ้า แล้วจึงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน⁷ และเขามีปลาเล็ก ๆ อยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย⁸ คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่ม และเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง⁹ คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์สั่งให้เขาไป¹⁰ ในทันใดนั้น พระองค์ก็ลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองกาลมาสูตรา

พวกฟาริสีขอความสำคัญ

¹¹ พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์

ขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ โดยมีจุดหมายจะทดสอบพระองค์¹² พระองค์ถอนหายใจแล้วกล่าวว่า “คนยูกนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราว่าแก่เจ้าทั้งหลายจริง ๆ ว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยูกนี้”¹³ แล้วพระองค์เดินทางหนีไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก

เชื้อพวกฟาริสีและของพวกเฮโรด

¹⁴ ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก่อนเดี๋ยวเท่านั้น¹⁵

พระองค์กำชับเหล่าศิษย์ว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสี และเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี”¹⁶

เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง”¹⁷ เมื่อพระเยซูทราบจึงกล่าวแก่เขาว่า “เหตุไฉนพวกเจ้าจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง เจ้ายังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ?

ใจของเจ้ายังแข็งตื้อหรือ? ¹⁸ มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ? มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ? พวกเจ้าจำไม่ได้หรือ?

¹⁹ เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น พวกเจ้าเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง”

เขาตอบพระองค์ว่า “ได้สิบสองกระบุงครับ”²⁰ “เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น

พวกเจ้าเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง” เขาทูลตอบว่า “ได้เจ็ดกระบุง”²¹ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “เป็นไฉนพวกเจ้ายังไม่เข้าใจ”

พระเยซูรักษาคนตบอดที่เมืองเบธไซดา

²² พระองค์จึงเดินทางไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์

อ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น²³ พระองค์ได้จับมือคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน

เมื่อได้บ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และปรกมือบนเขาแล้ว พระองค์จึงถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่?

²⁴ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วตอบว่า “ผมแลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”²⁵

พระองค์จึงปรกมือบนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ

แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน²⁶ พระองค์จึงส่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน หรือเล่าให้ใครในหมู่บ้านนั้นฟังเลย”

เปโตรยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระศรีอาริย์

27 พระเยซูได้ไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังหมู่บ้านแวงซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ถามเหล่าสาวกว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด”²⁸ เขาตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์”²⁹ พระองค์จึงถามเขาว่า “แล้วพวกเจ้าล่ะว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรตอบพระองค์ว่า “อาจารย์เป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ครับ”³⁰ แล้วพระองค์กำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

31 พระองค์จึงเริ่มสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาจะถูกข่มเหงและถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่³² คำเหล่านี้พระองค์กล่าวโดยเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ไว้ แล้วเริ่มห้ามพระองค์³³ พระองค์จึงหันหน้าไปดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วตำหนิเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้าไม่ได้คิดตามความคิดของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”

คำสอนของพระเยซูเรื่องการทิ้งตัวกูของกู

34 และเมื่อพระองค์ร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดจะต้องการจะตามเรามา ให้ผู้นั้นละทิ้งตัวกูของกู และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา³⁵ เพราะว่าผู้ใดอยากจะได้ชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและบารมีของพระเจ้า ผู้นั้นจะได้ชีวิตที่หลุดพ้น³⁶ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร³⁷ เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา³⁸ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความละอายเพราะเรา และถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณี และการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะกลับมาด้วยสง่าราศีแห่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์”

มาระโก 9

พระเยซูจำแลงพระกาย

1 พระองค์ยังกล่าวแก่เขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้จักความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ”

2 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วร่างกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา 3 และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้ 4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู 5 ฝ่ายเปโตรบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกผมทำพเพิงพักสามหลัง สำหรับอาจารย์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” 6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก 7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นลูกที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” 8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบ ๆ ก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูอยู่กับเขา

สาวกถามพระเยซูเรื่องการมาของเอลียาห์

9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ก็ห้ามเหล่าสาวกไม่ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย 10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่พระองค์กล่าวว่าจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร? 11 เขาจึงถามพระองค์ว่า “เหตุใดพวกคัมภีร์อาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน” 12 พระองค์จึงตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย 13 แต่เราบอกแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาอยากจะทำแก่เจ้าอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงพวกเจ้า”

สาวกของพระเยซูจับมือออกไม่ได้

14 เมื่อพระองค์ได้มายังเหล่าสาวก ก็เห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกคัมภีร์อาจารย์กำลังซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่ 15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์ 16 พระองค์จึงถามพวกคัมภีร์อาจารย์ว่า “ท่านซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด” 17 มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนตอบว่า “อาจารย์ครับ ผมได้พาลูกชายของผมมาหาอาจารย์เพราะผีเป็นใบ้เข้าสิง 18 ผีพาเขาไปที่ไหน ๆ ก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปาก และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ผมได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้” 19 พระองค์จึงกล่าวแก่คนนั้นว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด”

ผีทำให้เด็กนั้นชักคั่นชักงอ

20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว

ในทันใดนั้นผีนั่นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟูมปาก 21

พระองค์จึงถามบิดาของเด็กนั้นว่า “เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร” บิดาตอบว่า “ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา 22 และผีก็ทำให้เด็กตกไฟ และในน้ำบ่อย ๆ หมายถึงฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราด้วยลูกผมด้วยเถิด” 23 พระเยซูจึงกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกอย่าง” 24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องบอกด้วยน้ำตาไหลว่า “ผมเชื่อแล้วครับ ที่ผมยังขาดความเชื่อนั้น ขออาจารย์โปรดช่วยให้เชื่อด้วยเถิด”

พระเยซูขับผีออกจากเด็กนั้น

25 เมื่อพระเยซูเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ก็ส่ายศีรษะว่า “อ้ายผีบ้าหูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย” 26

ผีนั่นจึงร้องอ้ออึงทำให้เด็กนั้นชักคั่นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า “เขาตายแล้ว” 27 แต่พระเยซูจับมือพุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น 28

เมื่อพระองค์เข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาถามเป็นส่วนตัวว่า “

ทำไมพวกผมขับผีนั่นออกไม่ได้” 29 พระองค์ตอบเขาว่า “ผಿಯ่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการถือศีลอด”

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น เดินทางไปในแคว้นกาลิลี

แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ 31 ด้วยว่าพระองค์ได้พร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคน และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” 32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกไม่ได้เข้าใจเลย ครั้นจะถามพระองค์ก็เกรงใจ

ลักษณะผู้เป็นใหญ่ในอาณาจักรของพระเจ้า

33 พระองค์จึงมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อมาตามทางนั้น พวกเจ้าได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด” 34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่

เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน 35 พระองค์ได้นั่งลง แล้วเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมากล่าวแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดอยากจะได้เป็นคนแรก ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง” 36 พระองค์จึงเอาเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่าศิษย์ แล้วอุ้มเด็กนั้นไว้ กล่าวแก่เหล่าสาวกว่า 37 “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ไม่ใช่รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

ผู้ที่อยู่ฝ่ายของพระเยซู

38 ยอห์นจึงพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยนามของอาจารย์ ซึ่งคนนั้นไม่ได้ตามพวกเรา มา และพวกผมได้ห้ามเขา เพราะเขาไม่ได้ตามพวกเรา มา” 39 พระเยซูจึงกล่าวว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งอาจกลับพูดประณามเรา 40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว 41 เพราะเราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกเจ้าดื่มในนามของเรา เพราะพวกเจ้าเป็นฝ่ายของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้

วิธีการจัดการกับการทำบาป

42 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า 43 และถ้ามือของพวกเจ้าทำให้หลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 44 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 45 ถ้าเท้าของพวกเจ้าทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 47 ถ้าตาของพวกเจ้าทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก 48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 49 ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ 50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ พวกเจ้าจงมีเกลือในตัว และจงอยู่อย่างสงบสุข สามัคคีซึ่งกันและกัน”

มาระโก 10

คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

1 ฝ่ายพระองค์ได้ลุกขึ้นจากที่นั่น เข้าในเขตแดนมณฑลยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนพักข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์เคยสอนนั้น

2 พวกฟาริสีมาทดสอบพระองค์ถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?” 3 พระองค์ถามเขาว่า “โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร?” 4 เขาตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้” 5 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าตื้อรั้น 6 แต่ตั้งเดิมสร้างโลกมา ‘

พระเจ้าได้สร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง⁷ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา⁸ และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน⁹ เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

10 เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น¹¹ พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ¹² และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี”

พระเยซูช่วยพรตเด็ก ๆ

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น¹⁴ เมื่อพระเยซูเห็นดังนั้นก็ไม่พอใจ จึงกล่าวแก่เหล่าสาวกว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น¹⁵ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ผู้หนึ่งผู้ใดไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นไม่ได้”¹⁶ แล้วพระองค์อุ้มเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้น วางมือบนเขา แล้วอวยพรให้

ปัญหาของคนมั่งมี

17 เมื่อพระองค์กำลังออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ผมจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพานเป็นมรดก”¹⁸ พระเยซูถามคนนั้นว่า “เจ้าเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว¹⁹ เจ้ารู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อโกงเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’”²⁰ คนนั้นจึงตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ข้อเหล่านั้นผมได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา”²¹ พระเยซูฟังดูคนนั้น ก็เมตตาเขา แล้วกล่าวแก่เขาว่า “เจ้ายังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งเจ้ามีอยู่ แจกจ่ายให้คนยากคนจน แล้วเจ้าจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา”²² เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คนมั่งมีจะเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้ายากนัก

23 พระเยซูจึงมองดูรอบ ๆ แล้วกล่าวแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา”²⁴ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำกล่าวของพระองค์ และพระเยซูกล่าวแก่เขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา²⁵ ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

ผู้ที่สละทุกอย่างตามพระองค์จะได้เข้าสู่สวรรค์

26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะหลุดพ้นได้” 27 พระเยซูมองดูเหล่าสาวกแล้วกล่าวว่า “ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้ากระทำให้สำเร็จได้ทุกอย่าง” 28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามอาจารย์มา” 29 พระเยซูตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและบารมีของพระเจ้านั้น 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกและไร่นา ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน 31 แต่มีหลายคนที่เป็นคนแรก จะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก”

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์ครั้งที่สาม

32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เดินนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มสำแดงให้เขารู้ถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น 33 ว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกมหาปุโรหิตและพวกคัมภีรจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ 34 คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเชียนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”

คำขอของยากอบและยอห์น

35 ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมทั้งสองอยากจะขอให้อาจารย์ทำตามคำขอของพวกผม” 36 พระองค์จึงถามเขาว่า “เจ้าทั้งสองอยากจะให้เราทำอะไร” 37 เขาก็ตอบพระองค์ว่า “เมื่ออาจารย์จะมีสง่าราศีนั้น ขอให้พวกผมนั่งที่เบื้องขวาคนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง” 38 พระเยซูจึงกล่าวแก่เขาว่า “ที่เจ้าขอ นั้นเจ้าไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตีมันนั้นเจ้าจะตีมันได้หรือ? และพิธีมุมน้ำนั้นซึ่งเราจะรับ เจ้าจะรับได้หรือ?” 39 เขาก็ทั้งสองตอบพระองค์ว่า “ได้ ครับ” พระเยซูจึงกล่าวแก่เขาว่า “ถ้ายิ่งเราตีมันเจ้าจะตีมันก็จริง และรับพิธีมุมน้ำด้วยพิธีมุมน้ำที่เราจะรับก็จริง 40 แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะจัดให้ แต่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น” 41 เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น 42 พระเยซูจึงเรียกเขาทั้งหลายมากล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้ารู้หรือว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาตินิยมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ใหญ่อันทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ 43

แต่ในพวกเจ้าหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นใหญ่ในพวกเจ้า
ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติรับใช้คนอื่น⁴⁴ และถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็นต้น
ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง⁴⁵ เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติรับใช้
แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติรับใช้ เขา และประทานชีวิตให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

บารทิเมอัสตาบอดเห็นได้

⁴⁶ ฝ่ายพระเยซูชูงกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค
และเมื่อพระองค์ออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมาก
มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นลูกชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง⁴⁷
เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเดินทางมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า “อาจารย์ครับ
อาจารย์ผู้เป็นโอรสของดาวิด ขอโปรดเมตตาผมด้วย”⁴⁸ มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย
แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า “โอรสของดาวิดครับ ขอเมตตาข้าฯด้วยเถิด”⁴⁹ พระเยซูหยุด ยืนอยู่
แล้วสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า “จงชื่นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์เรียกเจ้า”
⁵⁰ คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่ม แล้วลุกขึ้นมาหาพระเยซู⁵¹ พระเยซูจึงถามเขาว่า “
เจ้าอยากให้เราทำอะไรแก่เจ้า” คนตาบอดนั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
ขอโปรดให้ตาของผมมองเห็นได้”⁵² พระเยซูกล่าวแก่เขาว่า “จงไปเถิด
ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายปกติแล้ว” ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้
และเขาก็ได้เดินทางตามพระเยซูไป

มาระโก 11

พระเยซูบอกให้สาวกไปนำลามาให้

¹ ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี
และหมู่บ้านเบธานีซึ่งภูเขามะกอกเทศ พระองค์ใช้สาวกสองคน² สั่งเขาว่า “
จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่
ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด”³ ถ้าผู้ใดถามว่า ‘เจ้าทำอย่างนี้ทำไม’ จงบอกว่า
พระเจ้าผู้เป็นนายอยากได้ลูกลานี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่”

พระเยซูเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

⁴ สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน⁵
บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า “แก้ลูกลานั้นทำไม?”⁶ สาวกก็ตอบตามคำสั่งของพระเยซู
แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป⁷ สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา
แล้วพระองค์จึงขึ้นที่นั่น⁸ มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง

และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปลูกตามทางนั้น⁹ ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โธ่ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า ขอให้ผู้มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายจงเจริญ”¹⁰ ความสุขสวัสดิ์มงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย สรรเสริญพระเจ้าในที่สูงที่สุด”¹¹ พระเยซูก็เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม และเข้าไปในพระวิหาร เมื่อเห็นสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

พระเยซูสาปต้นไม้เตื่อ

¹² ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็รู้สึกหิวข้าว¹³ พอเห็นต้นไม้เตื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเตื่อ¹⁴ พระเยซูจึงพูดกับต้นไม้เตื่อนั้นว่า “ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าเลย” เหล่าศิษย์ของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์กล่าวนั้น

พระเยซูชำระพระวิหาร

¹⁵ เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็ได้เข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย¹⁶ และห้ามมิให้ผู้ใดชนสิ่งใด ๆ เเดินลัดพระวิหาร¹⁷ พระองค์สั่งสอนเขาว่า “มีพระคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘วิหารของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นวิหารแห่งการอธิษฐานสวดอ้อนวอน’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”¹⁸ เมื่อพวกคัมภีรจารย์และพวกมหาปุโรหิตรู้เช่นนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์¹⁹ และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้ออกไปจากกรุง

คำสอนเรื่องต้นไม้เตื่อที่เหี่ยวแห้งไป

²⁰ ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นต้นไม้เตื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก²¹ ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ต้นไม้เตื่อที่อาจารย์ได้สาปไว้นั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว”²² พระเยซูจึงตอบเหล่าศิษย์ว่า “จงเชื่อในพระเจ้าเถิด²³ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าผู้ใด ๆ จะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไปลงทะเล’ และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง²⁴ เหตุฉะนั้นเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าจะได้รับ และเจ้าก็จะได้รับสิ่งนั้น”²⁵ เมื่อเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ ถ้าเจ้ามีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเจ้า ผู้สถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของเจ้าด้วย”²⁶

แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระเจ้าผู้เป็นพ่อของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดขงการละเมิดของเจ้าเหมือนกัน”

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เดินอยู่ในพระวิหาร พวกภุมบาโรหิต พวกคัมภีรจารย์ และพวกผู้อาวุโสมาหาพระองค์²⁸ บอกพระองค์ว่า “เจ้ามีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่เจ้าที่จะทำการนี้ได้”²⁹ พระเยซูจึงตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด³⁰ คือพิธีมุดน้ำของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด”³¹ เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’³² แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ เขากลับประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริง ๆ”³³ เขาจึงตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

มาระโก 12

คำอุปมาเรื่องไร่องุ่นและคนเช่า

1 พระองค์จึงเริ่มกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้คนรับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน³ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับคนรับใช้นั้นฆยนต์ แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า⁴ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้คนรับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างคนรับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ⁵ อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้คนรับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าคนรับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้คนรับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็ฆยนต์บ้าง ฆ่าเสียบ้าง⁶ เจ้าของสวนยังมีลูกชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้ลูกชายคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า ‘เขาคงจะเคารพลูกชายของเรา’⁷ แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถอะ ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา’⁸ เขาจึงพากันจับลูกชายคนนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน⁹ เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า¹⁰ ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’¹¹ การนี้เป็นมาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ

เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา”¹² ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ยู่่ว่า พระองค์ได้กล่าวคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

การเสี้ยวให้แกชีซาร์

¹³ เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในคำพูดของพระองค์ ¹⁴ ครั้นมาถึงแล้วก็บอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกเราทั้งหลายรู้ยู่่ว่า อาจารย์เป็นคนซื่อสัตย์และไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะอาจารย์ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ การที่จะเสี้ยวให้แกชีซาร์นั้นถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่? ¹⁵ เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” แต่พระองค์รู้บายของเขาจึงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายมาทดสอบเราทำไม? จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู” ¹⁶ เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” เขาตอบพระองค์ว่า “ของซีซาร์” ¹⁷ พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “ของของซีซาร์ จงถวายแกชีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

คำสอนที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ

¹⁸ มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาถามพระองค์ว่า ¹⁹ “อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ ²⁰ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย ²¹ น้องคนที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องคนที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน ²² พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย ²³ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว” ²⁴ พระเยซูจึงตอบเขาว่า “พวกเจ้าคิดผิดเสียแล้ว เพราะเจ้าทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า ²⁵ เพราะเมื่อมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีภรรยาหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ ²⁶ และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นอีกนั้น เจ้าทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ? ซึ่งพระเจ้าได้พูดไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ ²⁷ พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เจ้าทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว”

ธรรมเนียมปฏิบัติข้อใหญ่

²⁸ มีคัมภีร์อาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาไล่เลียงกันและเห็นว่าพระองค์ตอบเขาได้ดี จึงถามว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติที่ปวง” ²⁹ พระเยซูจึงตอบคนนั้นว่า “

ธรรมบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเจ้าผู้เป็นนายของเราทั้งหลายเป็นองค์พระเจ้าองค์เดียว’³⁰ และพวกเจ้าจงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ต่อพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของเจ้า’ นี่เป็นธรรมบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่³¹ และธรรมบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นกันคือ ‘จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ต่อเพื่อนบ้านเหมือนมีต่อตนเอง’ ธรรมบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี”

³² ฝ่ายคัมภีรจารย์คนนั้นบอกพระองค์ว่า “ดีแล้วอาจารย์ครับ

อาจารย์กล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจ้านั้นมีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย³³ และซึ่งจะมีพรหมวิหารสี่ต่อพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และมีพรหมวิหารสี่ต่อเพื่อนบ้านเหมือนมีต่อตนเอง

ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตว์บูชาทั้งสิ้น”³⁴

เมื่อพระเยซูเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

ปัญหาเรื่องเชื้อสายของดาวิด

³⁵ เมื่อพระเยซูสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ถามเขาว่า “

ที่พวกคัมภีรจารย์ว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร? ³⁶ ด้วยว่ากษัตริย์ดาวิดเองก็กล่าวโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ว่า ‘

พระเจ้าพูดกับพระเจ้าผู้เป็นนายของข้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา

จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’³⁷ ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า

เป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดได้อย่างไร?”

ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี

พระเยซูประณามพวกคัมภีรจารย์

³⁸ พระเยซูสั่งสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า “จงระวังพวกคัมภีรจารย์ให้ดี

ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนค้ำบกลางตลาด³⁹

ชอบนั่งที่สูงในวัดหรือสุเหร่าและที่อันมีเกียรติในงานกินเลี้ยง⁴⁰ เขามักรีบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เขาทั้งหลายจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น”

เงินถวายเป็นของหญิงม่าย

⁴¹ พระเยซูได้ไปยืนอยู่ตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย สังเกตเห็นประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น⁴²

มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้⁴³

พระองค์จึงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มากล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวาย มากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้นั้น ⁴⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

มาระโก 13

พระเยซูทำนายถึงการทำลายพระวิหาร

¹ เมื่อพระองค์ออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” ² พระองค์จึงพูดกับศิษย์คนนั้นว่า “เจ้าเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ? ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี”

การเริ่มต้นของวิบัติ

³ เมื่อพระองค์พักอยู่บนภูเขามะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เบโตร ยาโกบ ยอห์นและอันดรูว์มาถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า ⁴ “อาจารย์ครับ ขอให้อาจารย์บอกให้พวกผมรู้ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะสำเร็จ” ⁵ พระเยซูจึงตั้งต้นตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกเจ้าให้หลง ⁶ ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า ‘เราเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป ⁷ เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง ⁸ เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่าง ๆ และจะเกิดกันดารอาหาร และความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก”

รายละเอียดของวิบัติที่เกิดขึ้น

⁹ “แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบพวกเจ้าทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขี่ยเจ้าในวัดหรือสุเหร่า และพวกเจ้าจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา ¹⁰ บารมีของพระเจ้าจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน ¹¹ แต่ว่าเมื่อเขาจะนำเจ้ามามอบไว้นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตรึงตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้พระเจ้าโปรดให้เจ้าพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นไม่ใช่พวกเจ้าเอง แต่เป็นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ¹² แม้ว่าพีกี่จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย ¹³ คนทั้งปวงจะเกลียดชังพวกเจ้าเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะหลุดพ้น”

วิบัติยิ่งใหญ่

14 “แต่เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาศตภาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง” (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บเอาสิ่งของในบ้านของตนเลย 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจาน่าสงสารหญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ 18 พวกเจ้าทั้งหลายจงอธิษฐานสวดอ้อนวอน ขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว”

เมื่อเกิดวิบัติขึ้นอย่าเชื่ออะไรง่าย ๆ

19 “ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้าจะไม่มีต่อไปอีก 20 ถ้าพระเจ้าผู้เป็นนายไม่ได้ให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีมนุษย์คนใดรอดได้เลย แต่เพราะเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้เลือกไว้แล้ว พระองค์จึงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกเจ้าว่า ‘นี่แน่ะ พระผู้เป็นพระศรีอารีย์อยู่ที่นี้’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ปลอม และผู้ทำนายปลอมหลายคนเกิดขึ้น ทำหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ 23 แต่พวกเจ้าจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว”

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

24 “ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไปแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน’ 26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์จะมาบนเมฆ’ ทรงฤทธาานุภาพ และสง่าราศีเป็นอันมาก 27 เมื่อนั้นพระองค์จะใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์เลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า”

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

28 “จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ พวกเจ้าก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 29 เช่นนั้นแหละ เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า พระองค์ได้เดินทางมาใกล้จะถึงประตูแล้ว 30 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นเกิดขึ้น 31 ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

ไม่มีใครรู้วันและเวลานั้น

32 แต่วันนั้นชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระโอรสก็ไม่รู้
รู้แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อองค์เดียว 33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่
เพราะเจ้าไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่? 34
ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล
มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกคนรับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร
และได้ส่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ 35 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่
เพราะพวกเจ้าไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไหร่? จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า
36 กลัวว่าจะมาฉับพลัน และจะพบท่านนอนหลับอยู่ 37 ซึ่งเราบอกพวกเจ้า เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า
จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

มาระโก 14

พวกผู้นำศาสนาปองร้ายพระเยซู

1 เหลืออีกสองวันจะถึงเทศกาลฉลองปัสกา และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกคัมภีรจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย 2 แต่เขาพูดกันว่า
“ในวันเลี้ยง อย่าเพิ่งทำอะไรเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย”

พระเยซูรับการชโลมที่บ้านเบธานี

3 ในเวลาที่พระองค์พักอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน
ขณะเมื่อรับประทานอาหารอยู่นั้น มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมระเทศที่มีราคามากมาเฝ้าพระองค์
และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนศีรษะของพระองค์ 4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า “
เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า 5 เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดনারิอัน
แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น 6 ฝ่ายพระเยซูกล่าวว่า “อย่าว่านางเลย
กวนใจนางทำไม? นางได้กระทำการดีแก่เรา 7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กัับเจ้าเสมอ
และเจ้าจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับเจ้าเสมอไป 8
ซึ่งหญิงนี้ได้ทำก็เป็นการสุดกำลังของนาง นางมาชโลมกายของเราก่อนเพื่องานศพของเรา 9
เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ที่ไหน ๆ ที่บารมีของพระเจ้านี้จะประกาศทั่วพิภพ
การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น”

ยุคาสตกลทฤษฎศตอพระเยชู

10 ฝ่ายยุคาสตสคาริโธท เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกบุโรหิตใหญ่ เพื่อจะขายพระองค์ให้เขา 11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยุคาส แล้วยุคาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศหักหลังพระองค์ให้แก่เขา

พระเยชูให้สาวกไปจัดเตรียมการกินปัสกา

12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์อยากจะให้พวกผมไปจัดเตรียมปัสกาให้อาจารย์รับประทานที่ไหน?” 13 พระองค์จึงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุง แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป 14 เขาจะเข้าไปในที่ใด เจ้าจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า อาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน?’ 15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด” 16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนคำกล่าวที่พระองค์ได้บอกแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยชูกินปัสกากับอัครทูต

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเดินทางมากับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อกำลังรับประทานอาหารอยู่ พระเยชูจึงกล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะทรยศหักหลังเราไว้ คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ” 19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และถามพระองค์ทีละคนว่า “คือผมหรือครับ?” และอีกคนหนึ่งถามว่า “คือผมหรือ?” 20 พระองค์จึงตอบเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจิ้มในจานเดียวกันกับเรา 21 เพราะบุตรมนุษย์จะเป็นไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่ตัวบิบัติแก่ผู้ที่จะทรยศหักหลังบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาก็จะดีกว่า”

พระเยชูทำพิธีมหาสนิท

22 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยชูหยิบขนมปังมา ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกกล่าวว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา” 23 แล้วพระองค์จึงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน 24 แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “นี่เป็นเลือดของเราอันเป็นเลือดแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก 25 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า เราจะไม่มีคืมน้ำผลแห่งเถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง

คือวันที่เราจะตีพิมพ์ใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”²⁶ เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์ก็กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

พระเยซูทำนายถึงการที่เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

²⁷ พระเยซูจึงพูดกับเหล่าสาวกว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’²⁸ แต่เมื่อทรงบันดาลให้เราเป็นขึ้นมาจากตายแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกเจ้า”²⁹ เปโตรบอกพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ผมจะไม่สะดุดใจ”³⁰ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง”³¹ แต่เปโตรบอกอย่างแข็งขันว่า “ถึงแม้ผมจะต้องตายกับอาจารย์ ผมก็จะไม่ปฏิเสธอาจารย์เลย” เหล่าสาวกก็บอกเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูอธิษฐานในสวนเกทเสมนิ

³² พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนิ และพระองค์บอกแก่ศิษย์ของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน”³³ พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์เริ่มวิตกกังวลและหนักใจนัก³⁴ จึงกล่าวกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด”³⁵ แล้วพระองค์ก็เดินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบกายลงที่ดินอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์³⁶ พระองค์กล่าวว่า “พ่อครับ พ่อสามารถทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถั่วนี้เลื่อนพ้นไปจากผมด้วยเถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจของผม แต่ให้เป็นไปตามใจของพ่อ”³⁷ พระองค์จึงกลับมาพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และพูดกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย เจ้านอนหลับหรือ? จะคอยเฝ้าอยู่สักห่มหนึ่งไม่ได้หรือ?”³⁸ พวกเจ้าทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานสวดอ้อนวอน เพื่อเจ้าจะไม่ต้องถูกการทดสอบ จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”³⁹ พระองค์จึงไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนอีกครั้งหนึ่ง กล่าวคำเหมือนคราวก่อน⁴⁰ ครั้นพระองค์กลับมาที่พบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาลืมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะบอกประการใด⁴¹ เมื่อกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงพูดกับเขาว่า “เจ้าจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศไว้ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว⁴² ลูกขึ้นไปกับเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว”

การอายัดและการจับกุมพระเยซู

⁴³ พระองค์กล่าวยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีร์อาจารย์ และพวกผู้ใหญ่⁴⁴ ผู้ที่จะทรยศหักหลังพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า “เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ

จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง”⁴⁵ และทันทีที่ญาติมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์พูดว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์” แล้วจับพระองค์⁴⁶ คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป⁴⁷ คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ได้ชักดาบออกฟันคนรับใช้คนหนึ่งของมหาบุโรหิตถูกหูของเขาขาด⁴⁸ พระเยซูจึงถามพวกเหล่านั้นว่า “พวกเจ้าทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา⁴⁹ เราได้อยู่กับพวกเจ้าทุกวัน สั่งสอนในพระวิหาร เจ้าก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์”⁵⁰ แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

ชายหนุ่มคนหนึ่งหนีไป

⁵¹ มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าปานผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่ม ๆ ก็จับเขาไว้⁵² แต่เขาได้สลัดผ้าปานผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูต่อหน้าสภาศาสนา

⁵³ เขาพาพระเยซูไปหามหาบุโรหิต และมีบรรดาพวกบุโรหิต พวกผู้อาวุโส และพวกคัมภีรจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น⁵⁴ ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาบุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนรับใช้⁵⁵ พวกบุโรหิตใหญ่ ๆ กับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยานมาเบิกประกบปรา้พระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้⁵⁶ ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จประกบปรา้พระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน⁵⁷ มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จประกบปรา้พระองค์ว่า⁵⁸ “ข้าฯ ได้ยินคนนี้ว่า ‘เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีก วิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย’”⁵⁹ แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังแตกต่างกันไม่ถูกต้องกัน⁶⁰ มหาบุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ประชาชน ถามพระเยซูว่า “เจ้าจะไม่ตอบอะไรบ้างหรือ? ซึ่งเขาเบิกความประกบปรา้เจ้านั้นจะว่าอย่างไร?”⁶¹ แต่พระองค์นิ่งอยู่ ไม่ได้ตอบประการใด มหาบุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า “เจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์พระโอรสของผู้ควรแก่การนมัสการหรือ?”⁶² พระเยซูตอบว่า “เราเป็น และพวกเจ้าทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และจะมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”⁶³ มหาบุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เราจะต้องการพยานอะไรอีกเล่า”⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้ยินมันพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย⁶⁵ บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดหน้าพระองค์ ตีพระองค์ แล้วพูดกับพระองค์ว่า “พยากรณ์ซิ” และพวกคนรับใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

66 และขณะที่เปโตรอยู่ที่ลานบ้านข้างล่างนั้น

มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เธอเขม่นดูเปโตร แล้วพูดว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “

ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไถ่กัณฑ์ 69

อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี้แหละ เป็นพวกเขา” 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้พูดกับเปโตรว่า “

เจ้าเป็นคนหนึ่งของพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย”

71 แต่เปโตรเริ่มสับสน และสาบานว่า “คนที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้จัก” 72 แล้วไถ่กัณฑ์เป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูกล่าวไว้กับเขาว่า “ก่อนไถ่กัณฑ์สองหน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง” เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

มาระโก 15

พระเยซูต่อหน้าปีลาตเจ้าเมือง

1 พอรุ่งเช้า

พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้อาวุโสและพวกคัมภีรจารย์และบรรดาสมาชิกสภาศาสนาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระองค์ตอบเขาว่า “ท่านว่าแล้วนี่” 3 ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตอบประการใด 4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “เจ้าจะไม่ตอบอะไรหรือ? เขากล่าวความปรักปรำเจ้าหลายประการทีเดียว” 5 แต่พระเยซูไม่ได้ตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงตาย

6 ในเทศกาลกินเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขา ตามที่เขาขอ 7 มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งมีโทษอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้ฆ่าคนในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่เคยทำให้เขานั้น 9 ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายอยากจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” 10 เพราะปีลาตรู้อยู่แล้วว่า พวกมหาปุโรหิตได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา 11 แต่พวกมหาปุโรหิตขอร้องประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรกับคนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว?” 13

เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า “ตรึงมันที่กางเขน ๆ ๆ”¹⁴ ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายอีกว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด?” แต่ประชาชนยังร้องว่า “ตรึงมันที่กางเขน ๆ ๆ”¹⁵ ปีลาตอยากจะทำใจประชาชน จึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

¹⁶ พวกทหารจึงนำพระองค์เข้าไปข้างในหอประชุม ที่เรียกว่าศาลปริโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน ¹⁷ เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมศีรษะของพระองค์ ¹⁸ แล้วเริ่มค่านับพระองค์พูดว่า “กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญพะยะค่ะ” ¹⁹ แล้วเขาได้เอาไม้อ้อตีศีรษะของพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ ²⁰ เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงที่กางเขน

การตรึงพระเยซูที่กางเขน

²¹ มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินทางมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป ²² เขาพาพระองค์มาถึงตำบลหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า กะโหลกศีรษะ ²³ แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์ดื่มแต่พระองค์ไม่รับ ²⁴ ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร? ²⁵ เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้ นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง ²⁶ มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” ²⁷ เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง ²⁸ คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ ²⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สันติระของเขากล่าวว่า “เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหาร และสร้างขึ้นในสามวันนะ” ³⁰ จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด” ³¹ พวกมหาปุโรหิตกับพวกคัมภีรอาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้หลุดพ้นได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้” ³² ให้เจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเถียนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ” และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้ำต่อพระองค์

ความตายของพระเยซู

³³ ครั้นเวลาเที่ยงก็เกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ³⁴ พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามาสะบักธานี” แปลว่า “โอ พระเจ้าของผม พระเจ้าของผม

ทำไมพระองค์ละทิ้งผม” 35 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า “ดูเถิด เขาเรียกเอลิยาห์” 36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์ดื่ม แล้วว่า “ปล่อยไว้อย่างนั้น ให้เราคอยดูว่า เอลิยาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่” 37 ฝ่ายพระเยซูร้องเสียงดัง แล้วก็ขาดใจตาย 38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง 39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าของพระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ร้องเสียงดังและขาดใจตายแล้ว จึงพูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระโอรสของพระเจ้า” 40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม 41 ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติรับใช้พระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี และผู้หญิงคนอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

การฝังศพของพระเยซู

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสัปดาห์ 43 โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมัชชิกสภาศาสนาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอศพของพระเยซู 44 ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นใจแล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ? 45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบศพให้แก่โยเซฟ 46 ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าปานเนื้อละเอียด และเชือกศพลงมาเอาผ้าปานพันหุ้มไว้ แล้วเชือกศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ 47 ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่ศพบรรจุไว้

มาระโก 16

พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย

1 ครั้นวันสัปดาห์ล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมศพของพระองค์ 2 เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดีดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์ 3 และเขาพูดกันว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ให้เราละ” 4 เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นเคลื่อนออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก 5 ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง 6 ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกเจ้ามาหาเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งถูกตรึงไว้ที่กางเขนหรือ? ท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ท่านได้อยู่ที่นี้หรือ จงดูที่ที่เขาได้วางศพของท่านเถิด 7 แต่จงไปบอกพวกสาวกของท่าน ทั้งเปโตรเถิดว่า ท่านได้ไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกเจ้าแล้ว

พวกเจ้าจะเห็นท่านที่นั่น เหมือนที่ท่านได้บอกพวกเจ้าไว้แล้ว”⁸ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น พวกเธอไม่ได้พูดกับผู้ใดเพราะความกลัว

พระเยซูปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลา

⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูเป็นขึ้นมาแล้ว

พระองค์สำแดงตัวให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมัคดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี¹⁰ มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่¹¹ เมื่อเขาได้ยืนยันว่าพระองค์มีชีวิตอยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ

พระเยซูปรากฏแก่ศิษย์สองคน

¹² ภายหลังพระองค์ได้ปรากฏกายอีกรูปหนึ่งแก่สาวกสองคน

เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก¹³ ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่น ๆ แต่เขามิได้เชื่อ

พระเยซูรับสั่งแก่อัครทูตสิบเอ็ดคน

¹⁴ ภายหลังพระองค์ได้ปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขากำลังรับประทานอาหารอยู่ และได้ติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อ และใจคือดิ่ง ด้วยเหตุที่เขาไม่ได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์ เมื่อพระองค์เป็นขึ้นมาแล้ว¹⁵ ฝ่ายพระองค์จึงสั่งพวกสาวกว่า “

พวกเจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่มนุษยทุกคน¹⁶ ผู้ใดเชื่อและทำพิธีมุดน้ำ ผู้นั้นจะหลุดพ้น แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องถูกปรับโทษ¹⁷ มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงสำคัญเหล่านี้จะเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลก ๆ¹⁸ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาคิดมาพิชอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะปรกมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”

พระเยซูเสด็จขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์

¹⁹ ครั้นพระเจ้าผู้เป็นนายสั่งพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปในฟ้าสวรรค์

ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า²⁰ พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเจ้าผู้เป็นนายร่วมงานกับเขา และสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น

ลุกา

ลุกา 1

คำคำนำต่อท่านเธโอฟิลัส

¹ เรียนท่านเธโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ท่านรู้อยู่แล้วว่ามีหลายคนได้อุทิศสำหรับเรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งสำเร็จแล้วในท่ามกลางเราทั้งหลาย ² ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระคำนั้นได้แสดงให้เรา ³ เหตุฉะนั้นเนื่องจากข้าพเจ้าเองได้สืบเสาะถว้นถึงตั้งแต่ต้นมา จึงเห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับเพื่อประโยชน์แก่ท่าน ⁴ เพื่อท่านจะได้รู้ความจริงอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

คำทำนายเรื่องการเกิดของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

เศคาริยาห์เข้าเวรเผาเครื่องบูชาในพระวิหาร

⁵ ในสมัยรัชกาลของเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบิยาห์ ภรรยาของท่านชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน ⁶ ท่านทั้งสองเป็นคนบุญจำเพาะพระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติ และกฎทั้งปวงของพระเจ้าผู้เป็นนายไม่มีที่ติเลย ⁷ แต่ท่านไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และท่านทั้งสองก็แก่ชราแล้ว

ทูตสวรรค์ปรากฏแก่เศคาริยาห์

⁸ ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน ⁹ ท่านจับได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้าผู้เป็นนายเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา ¹⁰ ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น ¹¹ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา

ทูตสวรรค์ทำนายว่าเศคาริยาห์จะบุตร

¹² เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว ¹³ แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยพระเจ้าได้ฟังคำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของเจ้าแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของเจ้าจะมีลูกเป็นผู้ชาย และเจ้าจะตั้งชื่อลูกนั้นว่า ยอห์น ¹⁴

เจ้าจะมีความชื่นชมยินดี และคนเป็นอันมากจะชื่นชมยินดีที่ลูกนั้นเกิดมา 15
เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายตาของพระเจ้า เขาจะไม่ตีมเหล่าองุ่นหรือของมีนเมาเลย
และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา 16
เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาพระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17
เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์ และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูก
และคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนบุญ เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมกับพระเจ้า”

เศคาริยาห์ไม่เชื่อจึงกลายเป็นใบ้

18 เศคาริยาห์จึงพูดกับทูตสวรรค์ว่า “ข้าฯจะรู้แน่ได้อย่างไร
เพราะข้าฯก็แก่ชราและเมียของข้าฯก็อายุมากแล้ว” 19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า “ข้าฯ
คือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และพระองค์ใช้ข้าฯให้มาบอก และนำข่าวดีนี้มาแจ้งแก่เจ้า 20 ดูเถิด
เพราะเจ้าไม่ได้เชื่อถ้อยคำของข้าฯ ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด เจ้าก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้
จนถึงวันที่การณืเหล่านี้จะเกิดขึ้น”

คนทั้งหลายตระหนักว่าเศคาริยาห์เห็นนิมิต

21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22
เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับคนเหล่านั้นไม่ได้ คนทั้งหลายจึงตระหนักว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร
เพราะท่านใช้ภาษาใบ้กับเขาเพราะยังเป็นใบ้อยู่ 23 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน

นางเอลีซาเบธตั้งครรภ์

24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า 25 “
พระเจ้าได้ทำเช่นนี้แก่ข้าฯ ในวันที่พระองค์ได้มองดูข้าฯ
เพื่อนำความอับอายของข้าฯที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

คำทำนายเรื่องการเกิดของพระเยซู

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวแก่นางมารีย์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมือง ๆ หนึ่งในแคว้นกาลิลี
ชื่อนาซาเร็ธ 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นหมายกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ
เป็นคนในเชื้อสายวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ 28
ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วกล่าวว่า “เจ้าเป็นที่พระเจ้าโปรดปรานมาก จงจำเรณูเถิด
พระเจ้าสถิตอยู่กับเจ้าแล้ว เจ้าได้รับพรท่ามกลางผู้หญิงทั้งปวง” 29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น
นางก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่า คำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร 30
แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่นางว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าแล้ว 31

คูเอิต เจ้าจะตั้งครรภ์และจะคลอดลูกชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อลูกนั้นว่า เยชู ³² ลูกนั้นจะเป็นใหญ่ และพระเจ้าจะเรียกท่านว่าเป็นโอรสของพระเจ้า พระเจ้าจะประทานบังลังก์ของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน ³³ และท่านจะครอบครองเชื้อสายวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”

นางมารีย์รับคำบัญชาของทูตสวรรค์

³⁴ ฝ่ายมารีย์ก็กล่าวกับทูตสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร เพราะข้าฯ ยังไม่ได้หลับนอนกับชายใด” ³⁵ ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณจะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปรกคลุมเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระโอรสของพระเจ้า” ³⁶ คูเอิต ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเจ้าที่แก่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีลูกเป็นผู้ชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷ เพราะว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทำไม่ได้” ³⁸ ส่วนมารีย์จึงบอกทูตสวรรค์ว่า “คูเอิต ข้าฯ เป็นหญิงคนใช้ของพระเจ้า ขอให้เกิดแก่ข้าฯ ตามคำของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

นางมารีย์เยี่ยมนางเอลีซาเบธ

³⁹ คราวนั้นนางมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมือง ๆ หนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย ⁴⁰ แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ทักทายปราศรัยกับนางเอลีซาเบธ ⁴¹ ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของนางมารีย์ เด็กในครรภ์ของนางก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ⁴² จึงร้องเสียงดังว่า “เจ้าได้รับพรท่ามกลางผู้หญิงทั้งปวง และผู้เกิดจากครรภ์ของเจ้าก็ได้รับพรด้วย” ⁴³ เป็นไฉนข้าฯ จึงได้รับความโปรดปรานเช่นนี้ คือแม่ของพระเจ้าของข้าฯ ได้มาหาข้าฯ ⁴⁴ เพราะ คูเอิต พอเสียงทักทายของเจ้าเข้าหูข้าฯ เด็กในครรภ์ของข้าฯ ก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵ ผู้หญิงที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระคำของพระเจ้าที่มาถึงเขาทั้งหลาย”

บทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของมารีย์

⁴⁶ นางมารีย์จึงว่า “จิตใจของข้าฯ ก็ยกย่องพระเจ้า ⁴⁷ และจิตวิญญาณของข้าฯ ก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ทำความหลุดพ้นให้ข้าฯ ⁴⁸ เพราะพระองค์ห่วงใยฐานะอันต่ำต้อย แห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะคูเอิต ตั้งแต่นั้นไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าฯ ว่าผาสุก ⁴⁹ เพราะว่าพระผู้ทรงฤทธิ์ได้ทำการใหญ่กับข้าฯ นามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ ⁵⁰ พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ทุกชั่วอายุสืบ ๆ ไป ⁵¹ พระองค์สำแดงฤทธิ์ด้วยแขนของพระองค์ พระองค์ทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งแตกฉานชานชันไป ⁵² พระองค์ถอดเจ้านายจากบังลังก์ และยกผู้น้อยขึ้น ⁵³ พระองค์โปรดให้คนอดอยากอิมด้วยสิ่งดี

และพระองค์ทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า⁵⁴ พระองค์ช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือจดจำพระกรุณาของพระองค์⁵⁵ ที่มีต่ออับราฮัม และต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิศัย ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้กับบรรพบุรุษของเรา”⁵⁶ มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

กำเนิดของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

⁵⁷ ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดลูกเป็นชาย⁵⁸ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า พระเจ้าผู้เป็นนายได้สำแดงความกรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย⁵⁹ ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้เด็กทารกนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา⁶⁰ ฝ่ายนางเอลีซาเบธจึงตอบว่า “ไม่ใช่ จะต้องให้ชื่อว่ายอห์น”⁶¹ เขาพากันตอบนางว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของเจ้าที่มีชื่ออย่างนั้น”⁶² แล้วเขาจึงใช้ภาษาไปกับเศคาริยาห์ ถามว่าท่านอยากจะให้ลูกนั้นชื่ออะไร⁶³ เศคาริยาห์จึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า “ชื่อของลูกคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก⁶⁴ ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวยกย่องสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็เกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย⁶⁶ บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า “เด็กทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ” และการคุ้มครองขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์

⁶⁷ ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นพ่อ ประกอบไปด้วยพระวิญญูญาณของพระเจ้าแล้วได้พยากรณ์ว่า⁶⁸ “จงยกย่องสรรเสริญพระเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้เยี่ยมเยียน และช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์⁶⁹ และได้ยกชูเขาสัตว์แห่งความหลุดพ้นขึ้นมาเพื่อเราในเชื้อสายวงศ์วานของกษัตริย์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์⁷⁰ ตามที่พระองค์ได้กล่าวไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์⁷¹ ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชังเรา⁷² พระองค์จะสำแดงความกรุณาซึ่งสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์⁷³ คือคำมั่นสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา⁷⁴ ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะโปรดให้เราปรนนิบัติรับใช้พระองค์โดยปราศจากความกลัว⁷⁵ ด้วยความบริสุทธิ์ และด้วยบุญญาธิการ ต่อหน้าพระองค์ตลอดชีวิตของเรา⁷⁶ ส่วนเจ้า ลูกของพ่อ เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ขององค์ผู้สูงสุด เพราะเจ้าจะนำหน้าพระเจ้าเพื่อเตรียมทางสำหรับพระองค์⁷⁷

เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความหลุดพ้น โดยการยกบาปของเขา ⁷⁸ โดยความเมตตา
กรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากฟ้าสวรรค์จึงมาเยี่ยมเยียนเรา ⁷⁹
เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย
เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติภาพ”

⁸⁰ ฝ่ายเด็กทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น
และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

ลูกา 2

การเกิดของพระเยซู

¹ อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซิทาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน
² (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) ³
คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน ⁴ ฝ่ายโยเซฟ
ก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี ถึงเมืองของกษัตริย์ดาวิด ชื่อเบธเลเฮมมณฑลยูเดียด้วย
(เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด) ⁵ เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นหมายไว้แล้ว
เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางตั้งครรภ์ ⁶ เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะคลอดบุตร ⁷
นางจึงคลอดบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่วางให้เขาในโรงแรม

คนเลี้ยงแกะได้รับแจ้งข่าวจากทูตสวรรค์

⁸ ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน ⁹ ตูเกิด
มีทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีของพระเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลับน้ ¹⁰
ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะตูกเกิด เรานำข่าวดีมายังพวกเจ้า
คือความปรีดีซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง ¹¹ เพราะว่าเป็นวันนี้พระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นของพวกเจ้า
คือพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ มาเกิดที่เมืองดาวิด ¹² นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเจ้า
คือพวกเจ้าจะได้พบเด็กทารกนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” ¹³ ทันใดนั้น
มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า ¹⁴ “
รัศมีภาพจงมีแก่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติภาพ
สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งโปรดปรานนั้น”

คนเลี้ยงแกะได้พากันไปเฝ้าทารกน้อยเยซู

¹⁵ ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า “
บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งพระเจ้าได้แจ้งแก่เรา” ¹⁶

เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟ และพบเด็กทารกนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า¹⁷ ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงเด็กทารกนั้น¹⁸ คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจ ด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา¹⁹ ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่²⁰ คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยิน และได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

โยเซฟมารีย์นำทารกเยซูไปถวายพระเจ้า

²¹ ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้เด็กทารกนั้นเข้าสู่หน้ต เขาจึงตั้งชื่อว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์²² เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำเด็กทารกไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่พระเจ้า²³ ตามที่เขียนไว้แล้วในธรรมเนียมบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ลูกชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่พระเจ้า”²⁴ และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้สั่งไว้แล้วในหนังสือธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า คือ นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว

สิเมโอนขอบคุณพระเจ้าที่พบพระผู้ทำความรอด

²⁵ คุณเกิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนบุญและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าสถิตกับท่าน²⁶ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้สำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ และเป็นพระเจ้า²⁷ สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยการทรงนำของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และเมื่อพ่อแม่ได้นำทารกเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่ทารกตามธรรมเนียมแห่งธรรมเนียมบัญญัติ²⁸ สิเมโอนจึงอุ้มทารกน้อย และยกย่องสรรเสริญพระเจ้าว่า²⁹ “ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้พระองค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำของพระองค์³⁰ เพราะว่าตาของข้าได้เห็น ความหลุดพ้นของพระองค์แล้ว³¹ ซึ่งพระองค์ได้จัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย³² เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติ และเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอลชนชาติของพระองค์”

สิเมโอนอวยพรแก่นางมารีย์

³³ ฝ่ายโยเซฟกับแม่ของทารกน้อยก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงทารกนั้น³⁴ แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์แม่ของทารกนั้นว่า “ดูก่อน พระเจ้าตั้งทารกนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น

และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ³⁵ เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้งถึงจิตใจของเขาเองก็ยังคงจะถูกดาบแทงทะลุด้วย”

นางอรรณขาอบคุณพระเจ้า

36 ยังมีผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าที่เป็นหญิงคนหนึ่งชื่ออรรณา ลูกสาวฟานูเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี³⁷ แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถือศีลอดและอธิษฐานสวดอ้อนวอน ทั้งกลางคืนกลางวัน³⁸ ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณพระเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงทารกน้อยนั้นให้คนทั้งปวงที่คอยการไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

โยเซฟมารีย์พาทารกน้อยกลับไปนาซาเร็ธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้ทำการทั้งปวงตามหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี⁴⁰ ทารกน้อยนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับเธอด้วย

โยเซฟมารีย์ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายโยเซฟและมารีย์เคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงฉลองเทศกาลปัสกาทุกปี⁴² เมื่อทารกน้อยมีอายุได้สิบสองปี เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น⁴³ เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป เด็กน้อยเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารีย์ก็ไม่รู้⁴⁴ แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าเด็กน้อยนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาเด็กน้อยในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน⁴⁵ เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาที่กรุงเยรูซาเล็ม

เด็กน้อยเยซูในพระวิหาร

46 ต่อมาครั้งหามาได้สามวันแล้ว จึงพบเด็กน้อยนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่⁴⁷ คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของเด็กน้อยนั้น⁴⁸ ฝ่ายบิดามารดาเมื่อเห็นลูกชายแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก”⁴⁹ เด็กน้อยนั้นจึงตอบเขาทั้งสองว่า “พ่อกับแม่เที่ยวหาผมทำไม? ไม่รู้หรือว่า ผมต้องกระทำพันธกิจแห่งพ่อของผม”⁵⁰ เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งลูกชายกล่าวแก่เขา⁵¹ แล้วเด็กน้อยนั้นก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ได้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ

พระเยซูเจริญวัยขึ้นที่นาซาเร็ธ

52 พระเยซูก็ได้จำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

ลูกา 3

การปรากฏตัวของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทือสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณมณฑลตราโคนิติส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระคำของพระเจ้ามาถึงยอห์นลูกชายของเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร 3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องการทำพิธีมุดน้ำอันสำแดงการกลับหันหลังจากความผิดบาป เพื่อจะยกความผิดบาป 4 ตามที่มิเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมหนทางแห่งพระเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป 5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ 6 มนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นความหลุดพ้นของพระเจ้า’”

ยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำกล่าวโทษพวกยิว

7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมาทำพิธีมุดน้ำจากท่านว่า “โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากโทษทัณฑ์ซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่าเริ่มนึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษ เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้ลูกเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ”

คำสอนของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

10 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า “เราจะต้องทำประการใด” 11 ท่านจึงตอบเขาว่า “ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน” 12 พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอทำพิธีมุดน้ำด้วย และถามท่านว่า “อาจารย์ครับ พวกเราต้องทำประการใด” 13 ท่านจึงตอบเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภค” 14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า “พวกผมละ จะต้องทำประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน”

ยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำเป็นพยานถึงพระเยซู

15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระผู้เป็นพระศรีอาริย์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า
ตัวท่านเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์หรือไม่ใช่¹⁶ ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “
เราให้เจ้ารับทำพิธีด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก
ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์
พระองค์นั้นจะให้พวกเจ้าทั้งหลายทำพิธีด้วยพระวิญญาณและด้วยไฟ¹⁷
มือของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว
และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

ยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำถูกเฮโรดจับขังคุก

18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย¹⁹ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง
เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียภรรยาของน้องชายชื่อฟิลิป
และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น²⁰ เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว
คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทำพิธีมุดน้ำกับยอห์น

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงมาทำพิธีมุดน้ำ และพระเยซูก็มาทำพิธีมุดน้ำด้วย ขณะเมื่ออิชฐานอยู่
ท้องฟ้าก็แหวกออก²² และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์รูปทรงเสี้ยวเหมือนนกเขา ได้ลงมาบนพระองค์
และมีเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “เจ้าเป็นลูกที่รักของเรา เราชอบใจเจ้ามาก”

บัญญัติลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์

23 เมื่อพระเยซูมีอายุได้ประมาณสามสิบปี (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย)
เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี²⁴ ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี
ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ²⁵ ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม
ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนั๊กกาย²⁶ ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน
ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์²⁷ ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรุบบาเบล
ซึ่งเป็นบุตรเซลาทีเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี²⁸ ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัคคี ซึ่งเป็นบุตรโคสั้ม
ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์²⁹ ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลิเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม
ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี³⁰ ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ
ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม³¹ ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธธา
ซึ่งเป็นบุตรนาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด³² ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส
ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน³³ ซึ่งเป็นบุตรอัมมินาดีบ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน

ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์³⁴ ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม
ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์³⁵ ซึ่งเป็นบุตรเสรุค ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก
ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์³⁶ ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเชม
ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามะค³⁷ ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรค
ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน³⁸ ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม
ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

ลูกา 4

มารมาผจญพระเยซู

¹ พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าได้กลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้นำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร ² พระองค์ถูกมารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์ไม่ได้กินดื่มอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์อยากรับประทานอาหาร ³ พญามารจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”

⁴ ฝ่ายพระเยซูตอบมารว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารอย่างเดียวก็นำไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระคำทุกคำของพระเจ้า’” ⁵ แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาสองสามแห่งในขณะเดียวให้พระองค์ดู ⁶ แล้วพญามารได้บอกพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของอาณาจักรนั้นเราจะยกให้เจ้า เพราะว่าพระเจ้าได้มอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น ⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบไหว้เรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของเจ้าทั้งหมด” ⁸ ฝ่ายพระเยซูตอบมารว่า “อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘จงกราบไหว้พระเจ้าของเจ้า และรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียว’” ⁹ แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ขึ้นไปอยู่ที่หลังคาพระวิหาร แล้วบอกพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นพระโอรสของพระเจ้า จงกระโดดลงไปจากที่นี่เถิด ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องเจ้า ให้ป้องกันรักษาเจ้าไว้’ ¹¹ และ ‘เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูเจ้าไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของเจ้าจะกระแทกหิน’” ¹² พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า อย่าทดสอบพระเจ้าของเจ้า” ¹³ เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละจากพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูเริ่มทำพันธกิจในมณฑลกาลิลี

14 พระเยซูได้กลับไปยังมณฑลกาลิลีด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในวัดหรือสุเหร่าต่างๆ ของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูอ่านพระคัมภีร์ในวัดหรือสุเหร่ายิว

16 แล้วพระองค์เดินทางมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์เจริญเติบโตขึ้น พระองค์เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าในวันสัปดาห์ตามเคย และยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ 17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์คลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า 18 “

พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้แต่งตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ชอกช้ำเป็นอิสระ 19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ชาวเมืองนาซาเร็ธไม่ต้อนรับพระองค์

20 แล้วพระองค์ก็ม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในวัดหรือสุเหร่าก็พุ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึงเริ่มพูดกับเขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่านได้ยืมกับหูของพวกท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” 22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากปากของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ?”

ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับการต้อนรับในเมืองของตน

23 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า ‘หมองจรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยืมว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของตงที่นี่ด้วย’” 24 พระองค์กล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าคนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดลงถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดการกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน 26 และเอลีซาห์ไม่ได้ถูกรับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาราเฟห์แคว้นเมืองไซดอน 27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย”

ชาวเมืองนาซาเรธหวังจะทำร้ายพระเยซู

28 เมื่อคนทั้งปวงในวัดหรือสุเหร่าได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเงื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป 30 แต่พระองค์เดินผ่านท่ามกลางเขาพันไป

พระเยซูรักษาชายที่มีผีร้าย

31 พระองค์เดินทางลงไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมมณฑลกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวัน 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำสอนของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่งในวัดหรือสุเหร่าที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 34 กล่าวว่า “โฮ้ เยชูชาวนาซาเรธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับเจ้า เจ้ามาเพื่อจะทำลายเราหรือ? เรารู้ว่าเจ้าเป็นผู้ใด เจ้าคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” 35 พระเยซูจึงห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาเดี๋ยวนี้” เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าเขาได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา” 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายของเปโตร

38 ฝ่ายพระองค์ลุกขึ้นออกจากวัดหรือสุเหร่า เข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์ยืนอยู่ข้างคนเจ็บ รักษาไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นรับใช้เขาทั้งหลาย 40 ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่าง ๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ปรกมือให้เขาทุกคน ให้เขาหายโรค 41 ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า “เจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์พระโอรสของพระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

พระเยซูออกไปประกาศ

42 ครั้นรุ่งเช้าพระองค์ออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หว่านเหนียวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา 43 แต่พระองค์พูดกับเขาว่า “เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เรารับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง” 44 พระองค์ประกาศในวัดหรือสุเหร่าทั่วมณฑลกาลิลี

ลู่กา 5

ซีโมนจับปลาได้เป็นอันมาก

1 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระคำของพระเจ้า พระองค์ยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท² และพระองค์เห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่³ พระองค์จึงลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์นั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น

4 เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้ว จึงบอกซีโมนว่า “จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่าง ๆ ลงจับปลา”⁵ ซีโมนตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ผมก็จะหย่อนอวนลงตามคำของอาจารย์”⁶ เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด⁷ เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง⁸ ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่หัวเข่าของพระเยซูชูปอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะว่าผมเป็นคนบาป”⁹

เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น¹⁰ ยากอบและยอห์นลูกชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูชูปอกแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปเจ้าจะเป็นผู้จับคน”¹¹ เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย

12 ต่อมาเมื่อพระองค์อยู่ในเมือง ๆ หนึ่ง คุณเกิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เพียงแต่อาจารย์จะโปรดก็จะบันดาลให้ผมสะอาดได้”¹³ พระองค์ยื่นมือถูกต้องเขาแล้วกล่าวว่า “เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย¹⁴ พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และกล่าวว่า “แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว”¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่าง ๆ ของเขา¹⁶ แต่พระองค์ได้ออกไปในที่เปลี่ยว และอธิษฐานสวดอ้อนวอน

พระเยซูรักษาคนง่อย

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์สั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกคัมภีรจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในมณฑลกาลิลี

มณฑลยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค

18 และคูเถิด มีผู้ห้ามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน

และเขาหาช่องที่จะห้ามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงหน้าของพระองค์ 19

เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา

ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนตรงหน้าพระเยซู 20

เมื่อพระองค์เห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงพูดกับคนอัมพาตว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย บาบของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

21 ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” 22 แต่เมื่อพระเยซูทราบความคิดของเขา

พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “ไหนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้ 23 ที่จะว่า ‘

บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้นอันไหนจะง่ายกว่ากัน 24

แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะรู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้”

(พระองค์จึงสั่งคนอัมพาตว่า) “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด” 25 ในทันใดนั้น

เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจร้องสรรเสริญพระเจ้า

26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า “

วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์แล้ว”

พระเยซูเรียกเลวี

27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เดินทางออกไป และเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง

ชื่อเลวินั่งอยู่ที่ด่านศุลกากร พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” 28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด

ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์

มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน 30 ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์

และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า “

เหตุไฉนพวกเจ้ามากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป” 31 พระเยซูตอบเขาว่า “

คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ 32 เราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวเป็นคนบุญ

แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจหันหน้าจากความผิดบาป”

ปัญหาเรื่องการถือศีลอด

33 เขาทั้งหลายถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถือศีลอดเนื่อง ๆ

และอธิษฐานสวดอ่อนน้อม และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม” 34

ฝ่ายพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “

พวกท่านจะให้เพื่อนของเจ้าบ่าวขออาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ? 35
แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเพื่อนเจ้าบ่าวไป ในวันนั้นเพื่อนเจ้าบ่าวจะถือศีลอด”

คำอุปมาเรื่องผ้าใหม่ปะเสื้อเก่า

36 “พระองค์ยังพูดคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย 37 ไม่มีผู้ใดเอาเหล้าองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และเหล้าองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย 38 แต่เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้ 39 ไม่มีผู้ใดเมื่อตีหม้อเหล้าองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้เหล้าองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า ของเก่านั้นก็ดีกว่า”

ลูกา 6

สาวกของพระเยซูได้ตรวงข้าวในวันศีล

1 ต่อมาในวันศีลวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเดินทางไปที่ไนนา และพวกสาวกของพระองค์ก็ได้ตรวงข้าวขี้กิน 2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงทำการซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไว้ในวันศีล” 3 พระเยซูตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้หรือ ที่กษัตริย์ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 4 คือท่านได้เข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และรับประทานขนมปังศักดิ์สิทธิ์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งธรรมบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น” 5 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันศีลด้วย”

พระเยซูรักษาคนมือลีบ

6 ต่อมาในวันศีลอีกวันหนึ่ง พระองค์เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 7 ฝ่ายพวกคัมภีรจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาเขาในวันศีลหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 8 แต่พระองค์ทราบความคิดของเขา จึงกล่าวแก่คนมือลีบนั้นว่า “จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า” เขาก็ลุกขึ้นยืน 9 แล้วพระเยซูพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันศีล ถูกต้องตามธรรมบัญญัติทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะทำลายชีวิต” 10 พระองค์จึงมองดูทุกคนโดยรอบ แล้วพูดกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 11 แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรกับพระเยซูได้

พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคน

12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์ขึ้นไปทักภูเขาเพื่อจะอธิษฐานสวดอ้อนวอน และได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง 13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์เรียกสาวกของพระองค์ แล้วเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครทูต 14 คือซีโมน (ที่พระองค์ให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิว 15 มัทธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เศโลเท 16 ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศหักหลังพระองค์ด้วย

พระเยซูทรงปรนนิบัติมวลชน

17 แล้วพระองค์กับอัครทูตก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วมณฑลยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์รักษาโรคของเขา 18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีร้าย เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย 19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

พรและวิบัติ

20 พระองค์แลดูเหล่าสาวกของพระองค์แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้าทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของเจ้า 21 พวกเจ้าทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าพวกเจ้าจะได้อิ่มหนำ พวกเจ้าทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าพวกเจ้าจะได้หัวเราะ 22 พวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังเจ้า และจะไล่ว่าพวกเจ้าออกจากพวกเขา และจะประณามเจ้า และจะเหยียดชื่อของพวกเจ้าว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะพวกเจ้าเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 ในวันนั้นพวกเจ้าทั้งหลายจงชื่นชม และกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เพราะ คุณเกิดบุญของพวกเจ้ามีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าเหมือนกัน 24 แต่วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่ปลอมประโลมใจแล้ว 25 วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าพวกเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าพวกเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 วิบัติแก่พวกเจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน”

ความสำคัญของพรหมวิหารสี่

27 “แต่เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อศัตรูของพวกเจ้า จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังพวกเจ้า 28 จงอวยพรแก่คนที่แข่งด่าพวกเจ้า จงอธิษฐานเพื่อคนที่เกี่ยวเชษฐพวกเจ้า 29 ผู้ใดคบแค้นของพวกเจ้าข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของพวกเจ้าไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอกจากพวกเจ้า และถ้าใครได้ริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณเจ้าปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อพวกเจ้า 32 แม้ว่าพวกเจ้าทั้งหลายมีพรหมวิหารสี่ต่อผู้ที่มีต่อพวกเจ้า จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่พวกเจ้า ถึงแม้คนบาปก็ยังมีพรหมวิหารสี่ต่อผู้ที่มีต่อเขาเหมือนกัน 33 ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่พวกเจ้า จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่พวกเจ้า เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน 34 ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่พวกเจ้าหวังจะได้คืนจากเขานีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่พวกเจ้า ถึงแม้คนบาปก็ยืมให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขานีกเท่ากัน 35 แต่จงมีพรหมวิหารสี่ต่อศัตรูของพวกเจ้าทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของพวกเจ้าทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และพวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว 36 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพ่อของพวกเจ้ามีใจเมตตากรุณา”

การกล่าวโทษผู้อื่น

37 “อย่าพิพากษาโทษเขา และพวกเจ้าทั้งหลายจะไม่ได้ถูกพิพากษาโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และพวกเจ้าทั้งหลายจะไม่ต้องกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และพวกเจ้าจะได้รับการอภัยโทษ 38 จงให้ และพวกเจ้าจะได้รับด้วย และในตักของพวกเจ้าจะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนัยดสันแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าพวกเจ้าจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้พวกเจ้าด้วยทะนานอันนั้น”

39 พระองค์พูดกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ? ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ? 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็เป็นเหมือนครูของตน 41 เหตุไฉนพวกเจ้ามองดูดวงที่ในตาพี่น้องของพวกเจ้า แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของพวกเจ้าเอง 42 เหตุไฉนพวกเจ้าจึงจะพูดกับพี่น้องของพวกเจ้าว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชี่ยผงออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงพวกเจ้าเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของพวกเจ้า พวกเจ้าเป็นคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของพวกเจ้าก่อน แล้วพวกเจ้าจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชี่ยผงออกจากตาพี่น้องของพวกเจ้าได้”

เราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

43 “ตัวว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี” 44

เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลงุ่นจากพุ่มไม้หนาม 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น”

รากฐานสองชนิด

46 “เหตุไฉนพวกเจ้าทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘อาจารย์ครับ อาจารย์ชา’

แต่ไม่ทำตามที่เราบอกนั้น 47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และทำตามคำนั้น

เราจะแจ้งให้พวกเจ้าทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดโคลงลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง

แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา 49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินทรายไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

ลูกา 7

การรักษาทาสของนายร้อย

1 เมื่อพระองค์บอกคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว

พระองค์จึงเดินทางเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม 2

มีทาสของนายร้อยคนหนึ่งที่น่ารักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู

จึงใช้ผู้อาวุโสบางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์มารักษาทาสของตน 4

เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า “

นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะทำการนั้นให้ท่าน 5

เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างวัดหรือสุเหร่าให้เรา”

6 พระเยซูจึงไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว

นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ อย่าลำบากเลย

เพราะว่าผมเป็นคนไม่สมควรที่จะต้อนรับอาจารย์เข้าใต้ชายคาของผม 7 เพราะเหตุนี้

ผมจึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ผมจะไปหาอาจารย์ด้วย แต่ขอเพียงอาจารย์สั่ง และทาสของผมก็จะหายโรค 8

ด้วยว่าผมอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของผม ผมจะบอกแก่คนนั้นว่า ไป เขาก็ไป

บอกแก่คนนั้นว่า มา เขาก็มา บอกทาสของผมว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ” 9

เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดใจเกี่ยวกับคนนั้น

จึงเหลียวหลังพูดกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้”¹⁰
ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นทาสนั้นหายเป็นปกติแล้ว

พระเยซูรักษาลูกชายแม่ม่ายชาวนาอิน

11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เดินทางไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน
เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์¹² เมื่อพระองค์มาใกล้ประตูเมืองนั้น
ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นลูกชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย
ชาวเมืองเป็นอันมากมากกับหญิงนั้น¹³ เมื่อพระองค์ได้เห็นมารดา
พระองค์ก็เมตตากรุณาเขาและกล่าวแก่เขาว่า “อย่าร้องไห้เลย”¹⁴ แล้วพระองค์เข้าไปใกล้ลูกต๋องโลงศพ
คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงกล่าวว่า “พ่อหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูกขึ้นเถิด”¹⁵
คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา¹⁶
ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “
ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเราแล้ว” และ “
พระเจ้าได้มาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว”¹⁷
และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วมณฑลยูเดีย และทั่วมณฑลโดยรอบ

ผู้ส่งข่าวของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง¹⁹
ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า “อาจารย์เป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ?
หรือเราจะต้องคอยผู้อื่นอีก”²⁰ เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า “
ยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำใช้ผมมาหาอาจารย์ให้ถามว่า ‘อาจารย์เป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ?
หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น’”²¹ ในเวลานั้น พระองค์ได้รักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บ
และโรคต่าง ๆ และให้พ้นจากวิญญูณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้รักษาให้เห็นได้²²
แล้วพระเยซูตอบศิษย์สองคนนั้นว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็น และได้ยินคือว่า
คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา
และบารมีของพระเจ้ายิ่งประกาศแก่คนอนาถา”²³ บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข”

พระเยซูพูดถึงความสำคัญของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นพูดกับประชาชนถึงยอห์นว่า “
ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ?²⁵
แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ? ดูเถิด
คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างศิวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก”²⁶ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร?

ดูศาสตาศาพยากรณ์หรือ? แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสตาศาพยากรณ์อีก²⁷ คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘คูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’²⁸ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคคนที่เกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสตาศาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”²⁹ ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุคธรรมโดยที่เขาได้ทำพิธีมุดน้ำกับยอห์นแล้ว³⁰ แต่พวกฟาริสี และพวกคัมภีรอาจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติปฏิบัติเสถียรความประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่ไม่ได้ทำพิธีมุดน้ำจากยอห์น

พระเยซูพูดถึงคนในยุคนี้

³¹ และพระเจ้าผู้เป็นนายกกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร³² เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องบอกเพื่อนว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้ร้องห่มร้องไห้ ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอไม่ได้ร้องไห้’³³ ด้วยว่ายอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือคั้มเหล้าองุ่น และท่านทั้งหลายว่า ‘เขามีผีเข้าสิงอยู่’³⁴ ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและคั้ม และท่านทั้งหลายว่า ‘คูเถิด นี่เป็นคนที่กินและคั้มเหล้าองุ่นมาก เป็นเพื่อนกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป’³⁵ แต่ปัญญาของพระเจ้าก็ปรากฏว่าชอบแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญาอันนั้น”

หญิงคนชั่วที่บ้านของซีโมนพวกฟาริสี

³⁶ มีคนหนึ่งคนหนึ่งในพวกฟาริสี เชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารกับเขา พระองค์ก็เข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วนั่งลง³⁷ และคูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม³⁸ มายืนอยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระองค์ เริ่มร้องไห้น้ำตาไหลถูกเท้าของพระองค์และเธอก็เอาผมหันเช็ด จอบเท้าของพระองค์ และชโลมเท้าด้วยน้ำมันหอมนั้น

บทสนทนาระหว่างพระเยซูและซีโมน

³⁹ ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์ เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้าคนผู้นี้เป็นศาสตาศาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของเขาเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร? เพราะนางเป็นคนชั่ว”⁴⁰ ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง” เขากล่าวว่า “อาจารย์ครับ เชิญพูดไปเถิด”⁴¹ พระองค์จึงกล่าวว่า “เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบบเหรียญ⁴² เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว เจ้าหนึ่จึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า

ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า”⁴³ ซีโมนจึงตอบพระองค์ว่า “ผมเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “ท่านคิดเห็นถูกต้องแล้ว”⁴⁴ พระองค์จึงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และกล่าวแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด”⁴⁵ ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามาไม่ได้หยุดจูบเท้าของเรา⁴⁶ ท่านไม่ได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา⁴⁷ เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย”

พระเยซูให้อภัยบาปแก่ผู้หญิงคนนั้น

⁴⁸ พระองค์จึงพูดกับนางว่า “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกให้แล้ว”⁴⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า “คนนี้เป็นใคร แม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้”⁵⁰ พระองค์จึงกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหลุดพ้น จงไปเป็นสุขเถิด”

ลูกา 8

ผู้หญิงบางคนไปกับพระเยซู

¹ ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เดินทางไปตามทุกบ้านทุกเมือง ได้ประกาศสารมิชของพระเจ้าเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์² พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญูณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่าง ๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวแม็กดาลา ที่พระองค์ได้ขับผีออกจากนางเจ็ดผี³ และโยอันนาภรรยาของคูซา หัวหน้าคนรับใช้ของเฮโรด และซุซันนา และผู้หญิงอื่น ๆ หลายคนที่เคยรับใช้พระองค์ด้วยการนำสิ่งของของเขามามอบให้พระองค์

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช

⁴ เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงกล่าวเป็นคำอุปมาว่า⁵ “มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย⁶ บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไมชื้น⁷ บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า” ครั้นพระองค์กล่าวอย่างนั้นแล้ว จึงร้องว่า “ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”

จุดประสงค์แห่งคำอุปมาเหล่านั้น

9 เหล่าสาวกจึงได้ถามพระองค์ว่า “คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร?”¹⁰ พระองค์จึงกล่าวว่า “ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาคูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ”

พระเยซูอธิบายคำอุปมาเรื่องผู้หว่านเมล็ดพืช

11 “คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระคำของพระเจ้า¹² ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วมารมาชิงเอาพระคำนั้นจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและหลุดพ้นได้¹³ ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระคำนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป¹⁴ ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต¹⁵ และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระคำด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร”

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ดัง

16 “ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้¹⁷ ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย¹⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะเอาไปจากเขา”

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซู

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก²⁰ มีคนบอกพระองค์ว่า “แม่และน้องชายของอาจารย์ ยืนอยู่ข้างนอกอยากจะพบพระองค์”²¹ แต่พระองค์ตอบเขาว่า “แม่ของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระคำของพระเจ้าและทำตาม”

พระเยซูห้ามลมพายุ

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์ได้ลงเรือไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น” เขาก็ถอยเรือออกไป²³ เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์นอนหลับไป และเกิดพายุกล้ากลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย²⁴ เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ครับ พวกเรากำลังจะตายอยู่แล้ว” พระองค์จึงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น

แล้วคลื่นลมก็หยุดเจียบสงบทีเดียว²⁵ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน?”
เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า “คนผู้นี้เป็นใคร จึงสั่งบังคับลมและน้ำได้
และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

คนผีเข้าสิง ณ แคนเกรธาซาหายโรค

26 เขาแล่นไปถึงแขวงของชาวเมืองกาตาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี²⁷ เมื่อพระองค์ขึ้นบกแล้ว
มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และไม่ได้สวมเสื้อ ไม่ได้อยู่ในเรือน
แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ²⁸ ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงหน้าพระองค์ ร้องเสียงดังว่า “
เยซู ท่านเป็นโอรสของพระเจ้าสูงสุด ข้าเฝ้ากลัวอะไรกับท่านเล่า ขอท่านอย่าทรมานข้าฯเลย”
29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีร้ายให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อย ๆ
และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว)³⁰
ฝ่ายพระเยซูถามมันว่า “เจ้าชื่ออะไร” มันตอบพระองค์ว่า “ซีออง” ด้วยว่ามีผีหลายคนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา
31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์ไม่ให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก³²
ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา
ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็อนุญาต³³
ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร
สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย

34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง
35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู
ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งอยู่แทบเท้าของพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว
36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกตಿಯ่างไร³⁷
ชาวเมืองเกตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียดจากเขา
เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงได้ลงเรือกลับไป³⁸ คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์
แต่พระเยซูสั่งเขาว่า³⁹ “จงกลับไปบ้านเรือนของเจ้า และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทำแก่เจ้า”
แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทำแก่ตน

โยริสมาขอให้พระเยซูไปรักษาลูกสาว

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเดินทางกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี
เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่⁴¹ ดุเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยริส
เป็นเจ้าของอูวาสดหรือสุหร่าของพวกยิว มากกราบลงแทบเท้าของพระเยซู
อ้อนวอนพระองค์ให้เข้าไปในบ้านของเขา⁴² เพราะว่าเขามีลูกสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี
และลูกสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตายแล้ว

พระเยซูรักษาผู้หญิงคนหนึ่ง

เมื่อพระองค์เดินไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์⁴³ มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอม
ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้⁴⁴ ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายเสื้อของพระองค์
และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด⁴⁵ พระเยซูจึงถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ
เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดอาจารย์
และอาจารย์ยังจะถามอีกหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้องเรา’”⁴⁶ แต่พระเยซูพูดว่า “มีผู้หญิงได้ถูกต้องเรา
เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา”⁴⁷ เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว
เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงหน้าของพระองค์ บอกพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า
เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น⁴⁸ พระองค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “ลูกเอ๋ย
จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

พระเยซูรักษาลูกสาวของไยรัสเจ้าอาวาสวัดยิว

⁴⁹ เมื่อพระองค์กำลังพูดอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว
บอกเธอว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์ต่อไป”⁵⁰
ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงกล่าวแก่เธอว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกเจ้าจะหายดี”⁵¹
เมื่อพระองค์เข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น
และพ่อแม่ของเด็กนั้น⁵² คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์พูดว่า “อย่าร้องให้เลย
เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”⁵³ คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว⁵⁴
ฝ่ายพระองค์ได้ไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วจับมือเด็กนั้น พูดว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”⁵⁵
แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงสั่งให้เอาอาหารมาให้เธอกิน⁵⁶
ฝ่ายพ่อแม่ของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

ลูกา 9

อัศจรรย์สิบสองคนออกไปประกาศ

¹ พระองค์ได้เรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วมอบอำนาจเหนือผีทั้งปวง
และการรักษาโรคต่าง ๆ ให้หายให้แกเขา² แล้วพระองค์ใช้เขาไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย³ พระองค์จึงสั่งเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม
หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว⁴ และถ้าเข้าไปในเรือนไหน?
จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป⁵ ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกเจ้า เมื่อพวกเจ้าจะไปจากเมืองนั้น

จง सबัดผงคลีตินจากเท้าของพวกเจ้า ออก เพื่อสื่อให้เห็นความผิดของเขา”⁶

เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่าง ๆ ประกาศบารมีของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

เฮโรดกล่าวถึงความตายของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

⁷ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นเจ้าของเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนที่ยอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย⁸ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย⁹ กษัตริย์เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระเยซู

การเลี้ยงคนห้าพันคน

¹⁰ ครั้นอัศจรรย์ทุกอย่างกลับมาแล้ว เขาบอกพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้ทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา¹¹ แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ต้อนรับเขา สั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็รักษาให้¹² ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาบอกพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่าง ๆ และชนบทที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว”

¹³ แต่พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าจงเลี้ยงเขาเถิด” เขาบอกพระองค์ว่า “เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้”¹⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน”¹⁵ เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง¹⁶ เมื่อพระองค์รับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนหน้าขึ้นฟ้าสวดอ้อนวอนขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน¹⁷ เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาก็เก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

คำบอกกล่าวของเปโตร

¹⁸ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงถามเขาว่า “คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด”¹⁹ เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่”²⁰ พระองค์จึงถามเขาว่า “แล้วพวกเจ้าว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรตอบว่า “เป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ของพระเจ้า”

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์

21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขาไม่ให้บอกความนี้แก่ผู้ใด 22 และกล่าวว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาจะฆ่าพระองค์ และพวกเขาจะประหารชีวิต และพวกเขาจะปฏิเสธร่างกายของท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะถูกฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่” 23 พระองค์จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นทิ้งตัวกูของกู และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา 24 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร 26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเอง และของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ 27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูจำแลงพระกาย

28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้กล่าวคำเหล่านี้ประมาณแปดวัน พระองค์จึงพาเบโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐานสวดอ้อนวอน 29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่นั้น ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยไป และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ 30 ตูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ 31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการตายของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม 32 ฝ่ายเบโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นถึงงงงวยงงงวยงงงวย แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์

เปโตรเสนอว่าให้สร้างพลับพลา 3 หลัง

33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกผมสร้างพลับพลาสามหลัง สำหรับอาจารย์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร 34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว 35 มีเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “คนผู้นี้เป็นลูกที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” 36 เมื่อเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูก็อยู่ที่นั่นคนเดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขาไม่ได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

พระเยซูขับผีร้ายออกจากเด็ก

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์ 38 ตูเถิด มีชายคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนนั้นร้องว่า “อาจารย์ครับ ขออาจารย์โปรดดูลูกชายของผมด้วย

เพราะว่าผมมีลูกคนเดียว³⁹ และ คุณเกิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักคั่ง น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวพุกซี้ ไมใคร่ออกจากเขาเลย⁴⁰

ผมได้ขอเหล่าสาวกของอาจารย์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้”⁴¹ พระเยซูตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีความค้ำจุน

เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพาลูกของท่านมาที่นี่เถิด”⁴² เมื่อเด็กนั้นกำลงมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักคั่งใหญ่ แต่พระเยซูสาธิตผีร้ายนั้น และรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา⁴³ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก เพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่ เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทำนั้น พระองค์จึงกล่าวแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า⁴⁴ “จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของพวกเจ้า เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย”⁴⁵ แต่คำเหล่านั้นสาวกไม่เข้าใจ ความหมายก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

ผู้ที่เป็ใหญ่ที่สุด

⁴⁶ แล้วเหล่าสาวกก็เกิดการทุ่มเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด⁴⁷ ฝ่ายพระเยซูยังรู้ความคิดในใจของพวกเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์⁴⁸ แล้วพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ใช้เรามา เพราะว่าในพวกเจ้าทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่”

ผู้ที่มิได้ต่อสู้เราก็ออยู่ฝ่ายเรา

⁴⁹ ฝ่ายยอห์นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมเห็นผู้หนึ่งขับผีออกในนามของอาจารย์ และผมได้ห้ามเขาไว้ เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา”⁵⁰ พระเยซูบอกแก่เขาว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว”

ชาวสะมาเรียหมู่บ้านหนึ่งไม่ยอมรับพระเยซู

⁵¹ ต่อมา ครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁵² และพระองค์ใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย เพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์⁵³ ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะเขาคิดเหมือนว่าพระองค์กำลังมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁵⁴ และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์พอใจที่จะให้ผมขอไปลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเหมือนอย่างเอลียาห์ได้ทำนั้นหรือ?”⁵⁵

แต่พระองค์เหลือวมาห้ามปรามเขา และกล่าวว่า “เจ้าไม่รู้ว่าเจ้ามีจิตใจทำนองใด ⁵⁶
เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้หลุดพ้น”
แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ผู้ที่จะเป็นสาวกของพระเยซู

⁵⁷ ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
อาจารย์จะไปทางไหน พวกผมก็จะตามอาจารย์ไปทางนั้น” ⁵⁸ พระเยซูบอกแก่เขาว่า “
สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” ⁵⁹
พระองค์ก็กล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นตอบว่า “อาจารย์ครับ
ขอให้ผมไปฝังศพพ่อของผมก่อน” ⁶⁰ พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายเองเถิด
แต่ส่วนเจ้าจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า” ⁶¹ อีกคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ผมจะตามอาจารย์ไป
แต่ขออนุญาตให้ผมไปลาคนที่อยู่ในบ้านของผมก่อน” ⁶² พระเยซูพูดกับเขาว่า “
ผู้ใดเอามือจับคันท่อแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

ลูกา 10

สาวกเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูได้ตั้งสาวกอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคน ๆ
ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเดินทางไปนั้น ²
พระองค์พูดกับเขาว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่
เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจงอ้อนวอนพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น
ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์” ³ ไปเถอะ ดูเถิด
เราใช้พวกเจ้าทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า ⁴ อย่าเอากระเป๋าสใส่เงิน หรือยาม
หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง ⁵ ถ้าพวกเจ้าจะเข้าไปในเมืองใด ๆ จงพูดก่อนว่า ‘
ให้ความสุขมีแก่เมืองนี้เถิด’ ⁶ ถ้าลูกแห่งสันติภาพอยู่ที่นั่น สันติภาพของพวกเจ้าจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่
สันติภาพของพวกเจ้าจะกลับอยู่กับพวกเจ้าอีก ⁷ จงอาศัยอยู่ในเมืองนั้น
กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน
อย่าเที่ยวจากเมืองนี้ไปเมืองโน้น ⁸ ถ้าพวกเจ้าจะเข้าไปในเมืองใด ๆ และเขารับรองพวกเจ้าไว้
จงกินของที่เขาดังให้ ⁹ และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘
อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’ ¹⁰ ถ้าพวกเจ้าจะเข้าไปในเมืองใด ๆ
และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า ¹¹ ‘
ถึงแม้ผงเกลือหนึ่งแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีที่แสดงว่า

เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด

คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว¹² เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า
โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”

วิบัติแก่เมืองที่ไม่ได้กลับใจใหม่

¹³ วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา

เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน
คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจหันหลังจากความผิดบาปนานมาแล้ว¹⁴

แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า¹⁵

ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก¹⁶

ผู้ที่ฟังพวกเจ้าทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังพวกเจ้าทั้งหลายก็เกลียดชังเรา

ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ใช้เรามา”

สาวกเจ็ดสิบคนกลับมา

¹⁷ ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความดีอกดีใจบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ

ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกผมโดยนามของอาจารย์”¹⁸ พระองค์พูดกับเขาทั้งหลายว่า “

เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ¹⁹ คุณเถิด

เราได้ให้พวกเจ้ามีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู

ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่พวกเจ้าได้เลย²⁰ แต่ว่าอย่าใส่ใจในสิ่งนี้

คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงดีใจเพราะชื่อของพวกเจ้าจดไว้ในสวรรค์”

พระเยซูมีความปีติยินดี

²¹ ในโมงนั้นเอง พระเยซูมีความเปรมปรีดิ์ในพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ จึงพูดว่า “พ่อครับ

พ่อเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผมขอบคุณพ่อที่พ่อได้ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญา
และคนสุขุมรอบคอบ และได้เปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย พ่อครับ

ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่พอใจในสายตาของพ่อ²²

พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้มอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา

และไม่มีใครรู้ว่าพระโอรสเป็นผู้ใดนอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ

และไม่มีใครรู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อเป็นผู้ใดนอกจากพระโอรส และผู้ที่พระโอรสประสงค์จะสำแดงให้รู้”

²³ พระองค์เหลือวหลังไปทางเหล่าสาวกกล่าวเฉพาะแก่พวกเขาว่า “

นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ ซึ่งพวกเจ้าได้เห็นก็เป็นสุข²⁴ เพราะเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า

ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรารถนาจะเห็นซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายเห็นอยู่นี้

แต่เขาไม่เคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายได้ยิน แต่เขาไม่เคยได้ยิน”

ชาวสะมาเรียใจดี

25 ดูเถิด มีคัมภีราจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นทดสอบพระองค์ถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานเป็นมรดก” 26 พระองค์ตอบเขาว่า “ในธรรมบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร?” 27 เขาตอบว่า “จงมีพรหมวิหารสี่อัน ได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงมีพรหมวิหารสี่ต่อเพื่อนบ้านเหมือนมีต่อตนเอง” 28 พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน” 29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงถามพระเยซูว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของผมครับ”

30 พระเยซูตอบเขาว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว 31 เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปอีกฟากหนึ่ง 32 คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปอีกฟากหนึ่ง 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลังเอาน้ำมันกับเหล้าองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ 35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดনারิอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’ 36 ในสามคนนั้น เจ้าคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น” 37 เขาตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เจ้าจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

พระเยซูเยี่ยมมารีย์และมารธา

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งอยู่แทบเท้าพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40 แต่มารธายุ่งในการรับใช้มาก จึงมาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ข้า อาจารย์ไม่สนใจหรือ? ซึ่งน้องสาวของหนูปล่อยให้หนูทำการรับใช้เพียงคนเดียว ขอให้อาจารย์สั่งเขาให้มาช่วยหนูด้วย” 41 แต่พระเยซูตอบเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอวิตกกังวลและร้อนใจด้วยสิ่งเหล่านี้เกินไป 42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

ลูกา 11

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอสอนพวกผมให้อธิษฐานสวดอ้อนวอน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของท่านด้วยครับ”² พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอน จงว่า ‘ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของข้าทั้งหลาย ผู้อยู่ในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ จิตใจของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น’³ ขอให้ประทานอาหารประจำวันแก่ข้าทั้งหลายทุก ๆ วัน”⁴ ขอโปรดยกบาปผิดของข้าทั้งหลาย ด้วยว่าข้าขยកความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าเหล่านั้น ขออย่านำข้าเข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พ้นจากความชั่วร้าย”

ตัวอย่างในการอธิษฐานขอ

5 พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านมีเพื่อนฝูงคนหนึ่ง และจะไปหาเพื่อนฝูงนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด’⁶ เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน’⁷ ฝ่ายเพื่อนฝูงที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้เธอไม่ได้’⁸ เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นเพื่อนฝูงกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ’⁹ เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน’¹⁰ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา’¹¹ มีผู้ใดในพวกเจ้าที่เป็นพ่อ ถ้าลูกขอขนมปังจะเอาก่อนหिनให้เขาหรือ? หรือถ้าขอปลาจะเอานูให้เขาแทนปลาหรือ? ¹² หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ? ¹³ เพราะฉะนั้น ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าผู้สถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์แก่ผู้ขอต่อพระองค์”

พระเยซูและเบเอลเซบูล

14 พระองค์กำลังขับผีไ้ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ ¹⁵ แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น” ¹⁶ คนอื่น ๆ ทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ ¹⁷ แต่พระองค์ทราบความคิดของเขา จึงพูดกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป คราวเรือนใด ๆ

ซึ่งแตกแยกกับครว้เรือนก็จะล่มสลาย¹⁸ และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง
อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล¹⁹
ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า
เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน²⁰
แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยมือของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้านั้นก็มาถึงท่านแล้ว²¹
เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเข้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย²²
แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย
แล้วแบ่งปันของที่เขารับเอาไปนั้น²³ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา
และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป”

ผีร้ายกลับเข้าไปสิงคนอื่นอีก

24 “เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก
และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น’²⁵
และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว²⁶ มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง
แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก”

ผู้ที่เป็นสุขแท้

27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังกล่าวคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนร้องขอพระองค์ว่า “
ครรรพ์ซึ่งปฏิสนธิอาจารย์ และหวนมที่อาจารย์ดูนั้นก็เป็นผู้สุข”²⁸ แต่พระองค์กล่าวว่า “ไม่ใช่เช่นนั้น
แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระคำของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระคำนั้นไว้ ก็เป็นผู้สุข”

คนในยุคชั่วแสวงหาหมายสำคัญ

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมมากขึ้น พระองค์ตั้งต้นกล่าวว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่ว
มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และพระเจ้าจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา
เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาคีศาสดาพยากรณ์เท่านั้น³⁰
ด้วยว่าโยนาคีได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์นั้นใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น
31 พระราชินีฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้
ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด
ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี่³² ชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้
และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจหันหลังให้กับความผิดบาป
เพราะคำประกาศของโยนาคี และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาคีมีอยู่ที่นี่

ความสว่างของร่างกาย

33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ 34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของพวกเขาดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของพวกเขาชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด 35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในพวกเขาเป็นความมืดนั่นเอง 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของพวกเขาเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของตะเกียงที่ส่องมาให้พวกเขา”

พระเยซูกล่าวโทษพวกฟาริสีและกัมภีราจารย์

37 เมื่อพระองค์ยังพูดอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนนวยพระองค์ให้ไปรับประทานอาหารกับเขา พระองค์จึงเข้าไปและนั่งลง 38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์ไม่ได้ล้างก่อนรับประทานอาหาร ก็ประหลาดใจ 39 องค์พระผู้เป็นเจ้าพูดกับเขาว่า “เจ้าพวกฟาริสียอมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภ และความชั่วร้าย 40 คนโง่เขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยไม่ใช่หรือ? 41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย”

พวกฟาริสีถวายสิบเปอร์เซ็นต์ในสิ่งเล็กน้อย

42 “แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของสาระแห่น และขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้ทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็สมควรละเว้นด้วย 43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในวัดหรือสุเหร่า และชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44 วิบัติแก่เจ้า พวกกัมภีราจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามีอะไร”

พวกกัมภีราจารย์ชอบเอาของหน้ากว้างบนหน้าคนอื่น

45 พวกกัมภีราจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติคนหนึ่งพูดพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ซึ่งอาจารย์ว่าอย่างนั้น อาจารย์ก็ติเตียนพวกเราด้วย” 46 พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า พวกกัมภีราจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหน้ากว้างบนหน้าคนอื่น แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหน้ากว้างนั้นเลยแม้แต่นิ้วเดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่อกุโม่งค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น 48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่อกุโม่งค์ฝังศพให้”

พวกคัมภีรอาจารย์ขัดขวางไม่ให้คนอื่นเข้าสวรรค์

49 “เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้ายิ่งพุดด้วยว่า

เราจะใช้พวกศาสตาศาพยากรณ์และอัครทูตไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง” 50

เพื่อคนยุคนั้นแหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลहितของบรรดาศาสตาศาพยากรณ์

ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 คือตั้งแต่โลहितของอาเบล

จนถึงโลहितของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร

เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้นี้จะต้องรับผิดชอบในโลहितนั้น 52 วิบัติแก่เจ้า

พวกคัมภีรอาจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติ ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป

และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” 53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา

พวกคัมภีรอาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงพุดต่อไปหลายประการ 54

คอยหวังจับผิดในคำพุดของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

ลูกา 12

คำเตือนให้ระวังเชื่อของพวกฟาริสี

1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่

พระองค์ตั้งต้นพุดกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงระวังเชื่อของพวกฟาริสี

ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด 2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย

หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกเจ้าได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง

และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน”

พระเจ้าคือผู้ที่เราควรเกรงกลัว

4 “เพื่อน ๆ ของเราเอ๋ย เราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย

และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก 5 แต่เราจะเตือนให้พวกเจ้ารู้ว่าควรกลัวผู้ใด

จงกลัวพระองค์ผู้ฆ่าแล้วก็ยังมิฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกพวกเจ้าว่า

จงกลัวพระองค์นั้นแหละ 6 นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ? และนกนั้นแม้สักตัวเดียว

พระเจ้าไม่ได้ลืมเลย 7 ถึงเส้นผมของพวกเจ้าทั้งหลายก็นับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย

พวกเจ้าทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว”

ผลที่ได้จากการรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์

8 “และเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์

บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย 9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์

เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า¹⁰ ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ พระองค์จะยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ จะยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้¹¹ เมื่อเขาพาพวกเจ้าเข้าในวัดหรือสุเหร่า หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่าวิตกกังวลว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร?¹² เพราะว่าพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะสอนพวกเจ้าในเวลาโมงนั้นเองว่า พวกเจ้าควรจะทำอะไรบ้าง”

คำอุปมาเรื่องคนที่ไว้ในในทรัพย์สินเงินทอง

¹³ และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอสิ่งพี่ชายของผมให้แบ่งมรดกให้แก่ผม”¹⁴ แต่พระองค์ตอบเขาว่า “พ่อหนุ่มเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้เจ้า”¹⁵ แล้วพระองค์จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ ไม่ได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”¹⁶ และพระองค์จึงพูดคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก¹⁷ เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลิตผลของเรา’¹⁸ เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าว และสมบัติทั้งหมดของเราไว้ในนั้น’¹⁹ แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า ‘จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้ในพอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด’”²⁰ แต่พระเจ้าบอกแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะออกไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า’²¹ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และไม่ได้มีใจจำเพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ”

คำสอนเกี่ยวกับการไว้วางใจในพระเจ้า

²² และพระองค์พูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า อย่าวิตกกังวลถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่าวิตกกังวลถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม²³ เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม²⁴ จงพิจารณาดูอีกากันไม่ได้หว่าน ไม่ได้เก็บเกี่ยว และไม่ได้มียุ้งฉาง แต่พระเจ้ายังเลี้ยงมันไว้ พวกเจ้าทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว²⁵ มีใครในพวกท่าน โดยความวิตกกังวล อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ?²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะวิตกกังวลถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า²⁷ จงพิจารณาดอกไม้วามันงอกเจริญขึ้นอย่างไร? มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็ไม่ได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง²⁸ แม้ว่าพระเจ้าได้ตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่ออ่อน พระองค์จะตกแต่งพวกเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด²⁹ พวกเจ้าทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไร และอย่ามีใจสงสัยเลย³⁰

เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้

แต่ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่าพวกเจ้าต้องการสิ่งเหล่านี้³¹

แต่พวกเจ้าทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน

วิธีการสะสมสมบัติให้ยั่งยืนตลอดไป

³² ฝูงแกะน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย

เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าชอบใจที่จะมอบอาณาจักรนั้นให้แก่พวกเจ้า³³

จงขายของที่พวกเจ้ามีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้ค่า

คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยไม่ได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดไม่ได้ทำลายเสีย

³⁴ เพราะวาททรัพย์สมบัติของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน ใจของพวกเจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วย

คุณลักษณะของคนใช้ที่ดี

³⁵ พวกเจ้าทั้งหลายจงคาดเอวของตนเองไว้ และให้ตะเกียงของท่านลุกอยู่³⁶

พวกเจ้าเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส

เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้³⁷

ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า

นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลง และนายนั้นจะมารับใช้เขา³⁸

ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข³⁹

ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน

เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้⁴⁰ เหตุฉะนั้น

พวกเจ้าทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์จะมาในโมงที่พวกเจ้าไม่คิดไม่ฝัน”

ผลที่เกิดขึ้นกับคนรับใช้สัตย์ซื่อและไม่สัตย์ซื่อ

⁴¹ ฝ่ายเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ได้พูดคำอุปมานั้นแก่พวกผมหรือ?

หรือกล่าวแก่คนทั้งปวง”⁴² องค์พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า “ใครเป็นหัวหน้าคนใช้ในบ้านที่สัตย์ซื่อและฉลาด

ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา⁴³ เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น

ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข⁴⁴ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า

นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสินของท่าน⁴⁵ แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า ‘

นายของข้าคงจะมาช้า’ แล้วจะตั้งต้นโบยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป⁴⁶

นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในเวลาที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส

ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ⁴⁷ ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และไม่ได้เตรียมตัวไว้

ไม่ได้กระทำตามใจของนาย จะต้องถูกเขียนมาก⁴⁸ แต่ผู้ที่ไม่ได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน

ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้้นั้นมาก”

พระเยซูมาเพื่อให้มีการแตกแยก

49 “เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว และเราจะอยากได้อะไรเล่า 50 เราจะต้องทำพิธีมุดน้ำอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 51 พวกเจ้าทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ? เราบอกพวกเจ้าว่า ไม่ใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปหากคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี”

ความฉลาดและความโง่ของประชาชน

54 และพระองค์พูดกับประชาชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ฝนจะตก และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่าจะร้อนจัด และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้”

วิธีการที่จะไม่ต้องถูกฟ้องศาล และถูกจำคุก

57 “เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุทิศสำหรับหาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกือบกว่าเขาจะจุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”

ลูกา 13

จงกลับใจใหม่มิฉะนั้นจะพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาเลือดของเขาระคนกับเครื่องบูชาให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่น ๆ ทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ? 3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้กลับใจหันหลังจากความผิดบาป ก็จะต้องตายเหมือนกัน 4

หรือสืบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สีโลอัมได้พังทับเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ? ⁵ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ไม่ใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้กลับใจหันหลังจากความผิดบาปจะต้องตายเหมือนกัน”

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อไม่มีผล

⁶ พระองค์พูดคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ ⁷ เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงไถมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่า ๆ ทำไม’ ⁸ แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายขอรับ ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ผมพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ ⁹ แล้วถ้ามันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงไถมันเสีย’”

พระเยซูชี้รักษาหญิงหลังโก่งให้หายในวันสี่

¹⁰ พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ที่วัดหรือสุเหร่าแห่งหนึ่งในวันสี่ ¹¹ และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโก่ง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย ¹² เมื่อพระเยซูเห็นนาง จึงเรียกและพูดกับเธอว่า “หญิงเอ๋ย เจ้าหายจากโรคของเจ้าแล้ว” ¹³ พระองค์ปรกมือไปที่ตัวของเธอ และในทันใดนั้นเธอก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า ¹⁴ แต่เจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่าก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้รักษาโรคในวันสี่ จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสี่นั้นอย่าเลย” ¹⁵ แต่พระเจ้าผู้เป็นนายตอบเขาว่า “คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าทุกคนได้แก้วแว้วแก้วมาจากคอกมัน พาไปให้กินน้ำในวันสี่ไม่ใช่หรือ? ¹⁶ ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นลูกสาวของอับราฮัม ซึ่งชาติานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดจากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสี่” ¹⁷ เมื่อพระองค์พูดคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ปฏิบัติกับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้กระทำ

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช

¹⁸ พระองค์จึงกล่าวว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี ¹⁹ ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนม

²⁰ พระองค์พูดอีกว่า “เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด ²¹ ก็เปรียบเหมือนเชื้อขนม ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

มีคนเป็นจำนวนมากที่พระเยซูไม่รู้จัก

22 พระองค์ได้เดินทางไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23
มีคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ คนที่หลุดพ้นนั้นมีน้อยหรือ?” พระองค์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า
24 “จงพยายามเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป
แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘
เจ้านายครับ ขอเปิดประตูให้ผมด้วยเถิด’ และเจ้าของบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘
เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน?’ 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า ‘ผมได้กินได้ดื่มกับท่าน
และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกผม’ 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า
เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน? เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’ 28
เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า
แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29
จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูชี้แจงว่าคนในกรุงเยรูซาเล็มทำบาปชั่ว

30 “และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย”
31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาบอกพระองค์ว่า “เจ้าจงไปจากที่นี่เถิด
เพราะว่าเฮโรดอยากจะประหารชีวิตของท่านเสีย” 32 พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “
จงไปบอกหมาจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออก และรักษาโรคในวันนี้ และพรุ่งนี้
แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’ 33 แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้
เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้ 34 โอ เยรูซาเล็ม ๆ
ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย
เราอยากจะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 35
ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้ร้างสำหรับเจ้า’ และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า
เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีก จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ‘
ขอให้พระองค์ผู้มาในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทรงพระเจริญ’”

ลูกา 14

พระเยซูรักษาชายที่เป็นโรคมานน้ำ

1 ต่อมา เมื่อพระองค์เข้าไปในบ้านของสมาชิกสภาศาสนาคนหนึ่งในพวกฟาริสี ในวันสี่
เพื่อจะรับประทานอาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 2 ดูเถิด
มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมานน้ำอยู่ต่อหน้าพระองค์ 3 พระเยซูจึงถามพวกคัมภีร์อาจารย์ฝ่ายธรรมบัญญัติ

และพวกพาริสัว “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันศีลจะผิดธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่?”⁴ เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์รับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป⁵ พระองค์จึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันศีลหรือ?”⁶ เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำสอนหรับแขกและเจ้าของบ้าน

⁷ ฝ่ายพระองค์เมื่อเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิฐนั้นได้เลือกเอาที่นั่งอันมีเกียรติ พระองค์จึงพูดคำอุปมาให้เขาฟังว่า⁸ “เมื่อผู้ใดเชิฐท่านไปกินเลี้ยงในงานแต่งงาน อย่างนั่งในที่อันมีเกียรติ เกรงว่าเขาได้เชิฐคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก⁹ และเจ้าภาพที่ได้เชิฐท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ต่ำ จะได้รับความอดสู¹⁰ แต่เมื่อท่านได้รับเชิฐแล้ว จงไปนั่งในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิฐท่านมา พูดกับท่านว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เชิฐเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่นั่งรับประทานด้วยกันนั้น¹¹ เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น”¹² ฝ่ายพระองค์พูดกับคนที่เชิฐพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิฐเฉพาะเพื่อนฝูง หรือพี่น้องหรือญาติ หรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกรงว่าเขาจะเชิฐท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน¹³ แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิฐคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด¹⁴ และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนบุญเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

คำอุปมาเรื่องการกินเลี้ยงใหญ่

¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่งที่นั่งรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงบอกพระองค์ว่า “ผู้ที่รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข”¹⁶ พระองค์พูดกับเขาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิฐคนเป็นอันมาก¹⁷ เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้คนรับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิฐไว้แล้วว่า ‘เชิฐมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’¹⁸ บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าฯ ได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปคูนานั้น ข้าฯขอตัวเถอะ’¹⁹ อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าฯ ได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองควัวนั้น ข้าฯขอตัวเถอะ’²⁰ อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าฯเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าฯไปไม่ได้’²¹ คนรับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าก็โกรธ จึงสั่งคนรับใช้ว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่ และตรอกซอกซอยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’²² แล้วคนรับใช้จึงบอกว่า ‘นายครับ ผมได้กระทำตามนายสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’²³ เจ้านายจึงสั่งคนรับใช้นั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย

และเร่งเจ้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม²⁴ เพราะเราบอกเจ้าว่า
ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มรสอาหารของเราเลย”

ความเสียสละในการเป็นศิษย์

²⁵ คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงเสียวหลังมาพูดกับเขาว่า²⁶ “ถ้าผู้ใดมาหาเรา
และไม่ข้งบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้กระทั่งชีวิตของตนเองด้วย
ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้²⁷ ผู้ใดไม่ได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้²⁸
ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่ออยากจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาสูญเสียก่อนว่า
จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่²⁹ เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้
คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา³⁰ ว่า ‘คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’³¹
หรือมีแม่ทัพเมืองใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับเมืองอื่น จะไม่ได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า
ที่ตนมีกำลังทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่?³² ถ้าสู้ไม่ได้
เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน³³ ก็เช่นนั้นแหละ
ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่ได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

เกลือที่หมดรสเค็ม

³⁴ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกได้อย่างไร³⁵
จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

ลูกา 15

คำอุปมาเรื่องแกะหาย

¹ ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษี และพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์²
ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกคัมภีรจารย์บ่นว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาป และอยู่กินด้วยกันกับเขา”³
พระองค์จึงพูดคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า⁴ “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป
จะไม่ปล่อยแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ?
⁵ เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดี⁶ เมื่อมาถึงบ้านแล้ว
จึงเชิญพวกเพื่อนฝูงและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าเถิด
เพราะข้าได้พบแกะของข้าที่หายไปนั้นแล้ว’⁷ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ
จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจหันหลังจากความผิดบาป มากกว่า
เพราะคนบุญเก่าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจ”

คำอุปมาเรื่องเงินเหรียญที่หาย

8 “หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดตะเกียงกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ? 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่าเพื่อนฝูง และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าเถิด เพราะข้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ 10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความชื่นชมยินดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจหันหลังจากความผิดบาป”

คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยที่หายไป

11 พระเยซูกล่าวไว้ว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน 12 ลูกคนเล็กพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ขอทรัพย์สินเงินทองที่เป็นส่วนของผมเถิด’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้แก่ลูกทั้งสอง 13 ต่อมาไม่กี่วัน ลูกคนเล็กนั้นก็รวบรวมทรัพย์สินเงินทองทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์สินเงินทองของตนที่นั่นด้วยการเที่ยวเตร่ เป็นนักเลง 14 เมื่อใช้ทรัพย์สินเงินทองหมดแล้ว ก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน 15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา 16 เขาอยากจะได้กินอิมท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน 17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิมและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร 18 เราจะลุกขึ้นไปหาพ่อของเรา และพูดกับท่านว่า ‘พ่อครับ ผมได้ทำผิดต่อสวรรค์ และผิดต่อพ่อด้วย 19 ผมไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอพ่อให้ผมเป็นเหมือนลูกจ้างของพ่อคนหนึ่งเถิด’” 20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาพ่อของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล พ่อแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา 21 ฝ่ายลูกนั้นก็จึงพูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ผมได้ทำผิดต่อสวรรค์ และต่อสายตาของพ่อด้วย ผมไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ 22 แต่พ่อสั่งคนรับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้ลูกข้า และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา 23 จงเอาลูกวัวอันพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด 24 เพราะว่าลูกของข้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับมามีชีวิตอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี”

คำอุปมาเรื่องลูกชายคนโตที่ไม่ให้อภัย

25 “ฝ่ายลูกชายคนโตนั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรี และการเต้นรำ 26 เขาจึงเรียกคนรับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน 27 คนรับใช้จึงตอบเขาว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และนายท่านได้ให้ฆ่าลูกวัวอันพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ’ 28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป พ่อจึงออกมาชักชวนเขา 29 แต่เขาบอกพ่อว่า ‘พ่อครับ ผมได้รับใช้พ่อกว่าสิบปีมาแล้ว และไม่ได้ละเมิดคำสั่งของพ่อสักข้อหนึ่งเลย

แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งพ่อก็ยังไม่เคยให้ผม เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเรริงยินดีกับเพื่อนฝูงของผม³⁰ แต่เมื่อลูกคนนี้ของพ่อ ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของพ่อโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว พ่อยังได้ฆ่าลูกวัวอันพิเลียงเขา³¹ พ่อจึงตอบเขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับพ่อเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า³² แต่สมควรที่เราจะรื่นเรริง และยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก เจ้าควรจะยินดีมิใช่หรือ?’”

ลูกา 16

คำอุปมาเรื่องคนใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

¹ พระเยซูพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า “ยังมีเศรษฐีที่มีหัวหน้าคนใช้ในบ้านคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า หัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย² เศรษฐีจึงเรียกหัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นมาพูดกับเขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่หัวหน้าคนใช้ในบ้านของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นหัวหน้าคนใช้ในบ้านต่อไปไม่ได้’³ หัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นคิดในใจว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่หัวหน้าคนใช้ในบ้าน จะขุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอรานก็อายเขา⁴ เรารู้แล้วว่าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่หัวหน้าคนใช้ในบ้านแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้’⁵ หัวหน้าคนใช้ในบ้านคนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า ‘เจ้าเป็นหนี้นายของเรากี่มากน้อย’⁶ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง’ หัวหน้าคนใช้ในบ้านจึงบอกเขาว่า ‘เอาบัญชีของเจ้านั่งลงเร็ว ๆ แล้วแก้เป็นห้าสิบบัง’⁷ แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ‘เจ้าเป็นหนี้กี่มากน้อย’ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ’ หัวหน้าคนใช้ในบ้านจึงบอกเขาว่า ‘จงเอาบัญชีของเจ้ามาแก้เป็นแปดสิบบัง’⁸ แล้วเศรษฐีก็ชมหัวหน้าคนใช้ในบ้านที่ไม่สัตย์ซื่อนั้น เพราะเขาได้ทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีเพื่อนฝูงด้วยทรัพย์สมบัติฝ่ายโลก เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์¹⁰ คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่ไม่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุด จะไม่สัตย์ซื่อในของมากเช่นกัน¹¹ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติฝ่ายโลก ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านแล้ว¹² และถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านแล้ว¹³ ไม่มีคนรับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะซังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

ความสำคัญธรรมบัญญัติ

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักกลุ่มหลงในเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ 15 แต่พระองค์กล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทีดีเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าล่องรู้จิตใจของพวกเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายตาของพระเจ้า 16 มีธรรมบัญญัติและศาสตาศาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น 17 ฟ้ำและดินจะล่องไปก็ง่ายกว่าที่ธรรมบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

คำสอนของพระเยซูเรื่องการหย่าร้าง

18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้ว มาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรฐฐีและลาซาร์สคนขอทาน

19 ยังมีเศรฐฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วง และผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวัน ๆ 20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซาร์ส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรฐฐี 21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา 22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ 23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซาร์สอยู่ที่อกของท่าน 24 เศรฐฐีจึงร้องว่า ‘ท่านอับราฮัมขอรับ ขอเอ็นดูผมด้วยเถิด ขอใช้ให้ลาซาร์สมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของผมให้เย็น ด้วยว่าผมตรากตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้’ 25 แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซาร์สได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับการปลอบประโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน 26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็คไม่ได้’ 27 เศรฐฐีนั้นจึงว่า ‘ท่านอับราฮัมขอรับ ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซาร์สไปยังบ้านพ่อของผม 28 เพราะว่าผมมีพี่น้องห้าคน ให้ลาซาร์สเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้’ 29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสส และพวกศาสตาศาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ 30 เศรฐฐีนั้นจึงว่า ‘ไม่ได้ ท่านอับราฮัมขอรับ แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจหันจากความผิดบาป’ 31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสส และพวกศาสตาศาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อหรอก’”

ลูกา 17

หลักของการยกโทษ

1 พระเยซูพูดกับเหล่าสาวกอีกว่า “จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น” 2 ถ้าเอาหินโม้แบ่งผูกคอกคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด 3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อพวกเจ้า จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา 4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อพวกเจ้า วันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาพวกเจ้าทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกัน แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด”

พลังอำนาจของความเชื่อ

5 ฝ่ายอัครทูตบอกร่องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอให้อาจารย์โปรดให้ความเชื่อของพวกผมมากยิ่งขึ้นด้วยครับ” 6 พระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดว่า “ถ้าพวกเจ้ามีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง พวกเจ้า ก็จะสั่งต้นไม้ใหญ่ได้ว่า ‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’ และมันจะเชื่อฟังพวกเจ้า”

หน้าที่ของคนใช้

7 “ในพวกเจ้ามีคนใดที่มีคนรับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้คนรับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาทีเดียวน่า ‘เชิญนั่งลงรับประทานเถิด’ 8 หรือจะไม่บอกเขาว่า ‘จงหาให้เรารับประทานและคาดเอาไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด’ 9 นายจะชอบใจคนรับใช้นั้นเพราะคนรับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ? เราคิดว่าไม่” 10 ฉะนั้นใดก็ดี เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้สั่งท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนรับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรทำเท่านั้น’”

พระเยซูรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

11 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเดินเลียบไประหว่างมณฑลสะมาเรีย และกาลิลี 12 เมื่อพระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล 13 และส่งเสียงร้องว่า “อาจารย์ครับ ได้โปรดเมตตาพวกผมด้วย” 14 เมื่อพระองค์เห็นแล้วจึงพูดกับเขาว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด 15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง 16 และกราบลงแทบเท้าของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย 17 ฝ่ายพระเยซูพูดว่า “มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ? แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน?”

18 “ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาตินี้” 19 แล้วพระองค์พูดกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ”

สภาพการมาของอาณาจักรของพระเจ้า

20 เมื่อพวกฟาริสีถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไหร่ พระองค์ตอบเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ 21 และเขาจะไม่พูดว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น เพราะดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

22 พระองค์พูดกับเหล่าสาวกว่า “

วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าทั้งหลายอยากจะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น 23

เขาจะพูดกับพวกเจ้าทั้งหลายว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น อย่าออกไป อย่าตามเขา 24

ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง

บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์ 25

ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์ 26

ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร? ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย 27

เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา

และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น 28 ในสมัยของโลทที่เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื่อซาย หวานปลุก

ก่อสร้าง 29 แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม

ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น 30

ในวันบุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น 31 ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน

และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา

อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน 32 จงระวังถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด 33 ผู้ใดอุทิศสำหรับเอาชีวิตของตนรอด

ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 34 เรบอกท่านทั้งหลายว่า

ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะรับคนหนึ่ง จะละคนหนึ่ง 35

ผู้หญิงสองคนจะโม่แป้งด้วยกัน จะรับคนหนึ่ง จะละคนหนึ่ง 36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะรับคนหนึ่ง

จะละคนหนึ่ง” 37 เขาจึงถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหนครับอาจารย์” พระองค์ตอบเขาว่า “

ซากศพอยู่ที่ไหน ผู้งอแงจะตอมกันอยู่ที่นั่น”

ลูกา 18

คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายและผู้พิพากษา

1 พระองค์ได้พูดคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ 2 พระองค์กล่าวว่า “ในเมือง ๆ หนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่ง ที่ไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้า และไม่ได้เห็นแก่มนุษย์ 3 ในเมืองนั้นก็มีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษานั้นพูดว่า ‘ขอแก้แค้นศัตรูของข้าฯให้ข้าฯเถิด’ 4 ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำงานช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่เห็นแก่มนุษย์ 5 แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อไม่ให้นางมารบกวนบ่อย ๆ ทำให้เรารำคาญใจ’” 6 และพระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมนี้ได้พูด 7 พระเจ้าจะไม่แก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ? พระองค์จะอดใจไว้ช้านานหรือ? 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อใจในแผ่นดินโลกหรือ?”

คำอุปมาเรื่องคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนบุญ และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ได้กล่าวเป็นคำอุปมานี้ว่า 10 “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานสวดอ้อนวอนในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี 11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า ‘สาธุพระเจ้า ข้าฯขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าฯไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนชั่วช้า และ คนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ 12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าฯถือศีลอดสองหน และของสารพัดซึ่งข้าฯหาได้ ข้าฯได้เอาสิบเปอร์เซ็นต์มาถวาย’ 13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนคู้ฟ้า แต่ตีกอกของตนว่า ‘สาธุพระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าฯผู้เป็นคนบาป ที่อยู่ในใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาด้วยเถิด’ 14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับเป็นคนบุญยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

พระเยซูช่วยพระเด็กเล็ก ๆ

15 แล้วเขาอุ้มเด็กทารกมาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ถูกต้องเด็กทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา 16 แต่พระเยซูเรียกเขามา แล้วพูดว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นไม่ได้”

ปัญหาของคนมั่งมี

18 มีสมาชิกสภาศาสนาคนหนึ่งถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ผมจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานเป็นมรค” 19 พระเยซูถามคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว 20 ท่านรู้จักบัญญัติหรือศีลแล้ว ซึ่งกล่าว ว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’” 21 สมาชิกสภาศาสนาคนนั้นจึงกล่าวว่า “ข้อเหล่านี้ผมได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ มา” 22 เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้นพระองค์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากคนจน ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา” 23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็ป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนร่ำรวยมาก 24 เมื่อพระเยซูเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงกล่าวว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า” 26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะหลุดพ้นได้” 27 แต่พระองค์ก็กล่าวว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทำได้” 28 เบโตรจึงพูดว่า “อาจารย์ครับ พวกผมได้สละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามอาจารย์มา” 29 พระองค์จึงพูดกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน”

พระเยซูทำนายเรื่องการตายของพระองค์

31 พระองค์พาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์ แล้วพูดกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน 33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” 34 ฝ่ายเหล่าสาวกไม่ได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์กล่าวนั้น

พระเยซูรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค

35 ต่อมาเมื่อพระองค์เดินทางมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง 36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน 37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า เยชูชานาซาเรธเดินผ่านไป 38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า “ท่านเยชู โอโรสของดาวิดขอรับ ขอโปรดเมตตาผมด้วยเถิด” 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า “

โอรสของดาวิดขอรับ ขอได้เมตตาผมด้วยเถิด”⁴⁰ พระเยซูยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ถามเขา⁴¹ ว่า “เจ้าอยากให้เราทำอะไรให้เจ้า” เขาบอกว่า “อาจารย์ขอรับ ขอได้โปรดให้ผมมองเห็นได้”⁴² พระเยซูพูดกับเขาว่า “จงมองเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้าหายเป็นปกติ”⁴³ ในทันใดนั้นเขาก็มองเห็นได้ และติดตามพระองค์ไป พลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

ลูกา 19

พระเยซูกับศักเคียส

¹ ฝ่ายพระเยซูจึงเดินทางเข้าไปในเมืองเยรีโค และกำลังจะผ่านไป ² ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นคนเก็บภาษี และเป็นคนร่ำรวย ³ ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นว่าพระเยซูเป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น และเขาเป็นคนตัวเตี้ย ⁴ เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเดินไปทางนั้น ⁵ เมื่อพระเยซูมาถึงที่นั่น พระองค์แหงหน้าดูศักเคียสแล้วพูดกับเขาว่า “ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะพักอยู่ในบ้านของเจ้าวันนี้” ⁶ แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี ⁷ เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า “ท่านอาจารย์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป” ⁸ ฝ่ายศักเคียสยืนบอกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “อาจารย์ครับ ทรัพย์สินสิ่งของของผม ผมยอมให้คนยากคนจนครั้งหนึ่ง และถ้าผมได้ฉ้อโกงของของผู้ใด ผมยอมคืนให้เขาสี่เท่า” ⁹ พระเยซูพูดกับเขาว่า “วันนี้ความหลุดพ้นมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย ¹⁰ เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้หลุดพ้น”

คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินา

¹¹ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้พูดเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เดินทางมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน ¹² เหตุฉะนั้นพระองค์จึงกล่าวว่า “มีเจ้าชายองค์หนึ่งจะเดินทางไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักร แล้วจะกลับมา ¹³ ท่านจึงเรียกคนรับใช้สิบคนมา มอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา’ ¹⁴ แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า ‘เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา’ ¹⁵ ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกคนรับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย ¹⁶ ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า ‘นายครับ

เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’¹⁷ ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัจย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด’

¹⁸ คนที่สองมาบอกว่า ‘นายครับ เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’¹⁹

ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด’²⁰ อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘นายครับ คุณเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าฯได้เอาผ้าห่อเก็บไว้’²¹ เพราะข้าฯกลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านไม่ได้หว่าน’²² ท่านจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าคนรับใช้ชาติชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเราไม่ได้ลงแรง และเกี่ยวที่เราไม่ได้หว่าน’²³ ก็เหตุไฉนเจ้าไม่ได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทับดอกเบี๋ยด้วย’

²⁴ แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มีสิบมินา’

²⁵ (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า ‘นายครับ เขามีสิบมินาแล้ว’) ²⁶ ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา’²⁷ ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา”

พระเยซูชี้ลาเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

²⁸ เมื่อพระองค์กล่าวคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์เดินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²⁹ ต่อมาเมื่อพระองค์เดินทางมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป ³⁰ สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า

เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด ³¹

ถ้ามีผู้ใดถามเจ้าว่า เจ้าแก้มันทำไม จงบอกเขาว่า เพราะพระเจ้าผู้เป็นนายอยากได้ลูกลาตัวนี้” ³²

สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์บอกแก่เขาแล้ว ³³ เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น

พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “เจ้าแก้ลูกลาทำไม?” ³⁴ ฝ่ายเขาตอบว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายอยากได้ลูกลาตัวนี้”

³⁵ แล้วเขาก็จูงลูกลามายังพระเยซู และเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นขี่ลานั้น ³⁶

เมื่อพระองค์เดินทางไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง ³⁷

เมื่อพระองค์มาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว

เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดาภิกษุกรรมซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง

³⁸ ว่า “ขอให้พระราชารู้ที่มาจากในนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทรงพระเจริญ

จงมีสันติภาพและสันติสุขในสวรรค์ และสง่าราศีในที่สูงที่สุด” ³⁹

ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ จงห้ามเหล่าสาวกของอาจารย์หน่อย”

⁴⁰ พระองค์ตอบเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย

ศิลาทั้งหลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันที”

พระเยซูทำนายนายเรื่องกรุงเยรูซาเล็ม

41 ครั้นพระองค์เดินทางเข้ามาใกล้มองเห็นกรุงแล้ว ก็ร้องให้ส่งสารกรุงนั้น 42 กล่าวว่า “ถ้าเจ้าคือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติภาพและสันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว 43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน 44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดินกับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

พระเยซูชำระบริเวณพระวิหาร

45 ฝ่ายพระองค์ได้เข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น 46 บอกเขาทั้งหลายว่า “มีพระคำเขียนไว้ว่า ‘วิหารของเราเป็นวิหารสำหรับอธิษฐานสวดอ่อนน้อม’ แต่พวกเจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” 47 พระองค์สั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีรอาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

ลูกา 20

มีคนที่ทำทนายสิทธิอำนาจของพระเยซู

1 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศบารมีของพระเจ้า พวกมหาปุโรหิต พวกคัมภีรอาจารย์ และพวกผู้อาวูโสมาพบพระองค์ 2 และพูดกับพระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด เจ้าทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่เจ้า” 3 พระองค์ตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด 4 คือพิธีมุดน้ำของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์” 5 เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาจะถามว่า ‘เหตุไฉนเจ้าจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ 6 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” 7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าเขามาจากไหน? 8 พระเยซูจึงกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่าเราทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นสอนเป็นคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น และให้ชาวสวนเช่า แล้วก็เดินทางไปเมืองไกลเสียช้านาน 10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้คนรับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น

เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง
แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีคนรับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า¹¹
แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนรับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการนำอภัยศต่าง ๆ
แก่คนรับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า¹²
แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป¹³
ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บลูกชายที่รักของเราไป
เมื่อเห็นลูกชายคนนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ’¹⁴
แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นลูกชายคนนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่ามันเสีย
เพื่อมรดกจะตกแก่เรา’¹⁵ แล้วเขาก็ผลักลูกชายคนนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย
เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น¹⁶ ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย
แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า” คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “
ขอพระเจ้าอวยายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”¹⁷ ฝ่ายพระเยซูจึงมองดูเขาและพูดว่า “
เหตุฉะนั้นพระคำของพระเจ้าซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความว่าอย่างไรกัน ซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย
ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’¹⁸ ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด
ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

การเสียดูภาษีให้แก่ซีซาร์

¹⁹ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกคัมภีรอาจารย์รู้ยู่ว่า
พระองค์ได้กล่าวคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน
²⁰ เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนดีไปสอดแนม
หวังจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจ และอาชญาของเจ้าเมือง²¹
คนเหล่านั้นจึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกเรารู้ยู่อยู่ที่ อาจารย์พูดและสั่งสอน
ล้วนแต่เป็นความจริง และไม่ได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ²²
การที่จะเสียดูภาษีให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่”²³
ฝ่ายพระองค์ยังรู้อุปบายของเขาจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม?²⁴
จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?” เขาตอบว่า “ของซีซาร์”²⁵
แล้วพระองค์พูดกับเขาว่า “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแต่พระเจ้า”²⁶
คนเหล่านั้นจับผิดในคำพูดของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้
และเขาก็ประหลาดใจในคำตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ปัญหาเรื่องการคืนชีพ

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงถามพระองค์²⁸ ว่า “อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’²⁹ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร³⁰ แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร³¹ ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย³² ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย³³ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนนั้นแล้ว”³⁴ พระเยซูตอบเขาว่า “คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา³⁵ แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลู่ถึงโลกหน้า และลู่ถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา³⁶ และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย³⁷ แต่คนที่ตายจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’³⁸ พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่”³⁹ คัมภีร์อาจารย์บางคนจึงพูดกับว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์พูดดีแล้ว”⁴⁰ หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะถามพระองค์ต่อไปอีก

ปัญหาเรื่องโอรสของกษัตริย์ดาวิด

41 พระองค์จึงถามเขาว่า “ทีคนทั้งหลายว่า พระผู้เป็นพระศรีอารีย์เป็นโอรสของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร?⁴² ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวกับพระเจ้าผู้เป็นนายของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา⁴³ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’⁴⁴ กษัตริย์ดาวิดยังได้เรียกท่านว่าเป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย ท่านจะเป็นโอรสของดาวิดได้อย่างไร?”

พระเยซูกล่าวถึงพวกคัมภีร์อาจารย์

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงพูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า⁴⁶ “จงระวังพวกคัมภีร์อาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในวัดหรือสุเหร่าและที่อันมีเกียรติในงานกินเลี้ยง⁴⁷ เขารีบเอาเรือนของหญิงม่าย และอธิษฐานไถ้อวดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น”

ลูกา 21

เงินถวายของหญิงม่าย

1 พระองค์เงยหน้าขึ้น มองเห็นคนร่ำรวยทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เงินถวาย 2
พระองค์เห็นหญิงม่ายคนหนึ่ง เป็นคนยากจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย 3 พระองค์กล่าวว่า “
เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ได้ใส่เงินไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ 4
เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด
ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

พระเยซูท่านายถึงพระวิหารจะถูกทำลาย

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางาม และเครื่องถวาย พระองค์จึงกล่าวว่า
6 “สิ่งเหล่านี้ที่พวกเจ้าทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้”

หมายสำคัญและการข่มเหง

7 เขาทั้งหลายถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่?
อะไรเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จะเกิดขึ้น” 8 พระองค์จึงกล่าวว่า “ระวังให้ดี
อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมา ต่างอ้างนามของเราและว่า ‘
เราเป็นพระผู้เป็นพระตรีอารีย์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ พวกเจ้าทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย 9
เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงคราม และการจลาจล อย่าตกใจกลัว
เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที”

10 แล้วพระองค์กล่าวแก่เขาว่า “ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ อาณาจักรต่อสู้อาณาจักร
11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่าง ๆ และจะเกิดกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรง
และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ ๆ จากฟ้าสวรรค์ 12 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้น
เขาจะจับพวกเจ้าไว้ และจะข่มเหงพวกเจ้าและมอบพวกเจ้าไว้ในวัดหรือสุเหร่าและในคุก
และพาพวกเจ้าไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา 13
การนั้นจะเกิดแก่พวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นพยาน 14 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า
จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร? 15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่พวกเจ้า
ซึ่งศัตรูทั้งหลายของพวกเจ้าจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ 16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้อง
และเพื่อนฝูงจะทรยศพวกเจ้า และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกเจ้าเสีย 17
คนทั้งปวงจะเกลียดชังพวกเจ้าเพราะเหตุนามของเรา 18 แต่ผมของพวกเจ้าสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้
19 พวกเจ้าจะได้ชีวิตรอดโดยความรอดพ้นของพวกเจ้า”

พระเยซูทำนายถึงเรื่องกรุงเยรูซาเล็ม

20 “เมื่อพวกเจ้าเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม
เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว 21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา
และผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง 22
เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23
แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และพระพิโรธจะมีแก่พลเมืองนี้ 24
เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ
และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน”

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

25 “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง
และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่าง ๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์
เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น 26 จิตใจมนุษย์ก็จะสับสนไป เพราะความกลัว
และเพราะสงครมถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดในโลก ด้วยว่า ‘
บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ
ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะเกิดขึ้นนั้น
จงยึดตัวและผนึกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว”

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

29 พระองค์ได้กล่าวคำอุปมากับเขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด 30
เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว 31 เช่นนั้นแหละ
เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว 32
เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 33
ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสถูดยั่งยืนไปหาไม่ได้เลย”

พระเยซูเตือนให้ระมัดระวัง

34 “แต่จงระวังตัวให้ดี
เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของพวกเจ้าจะมุ่งไปสู่การกินและดื่มจนเมามาย และด้วยคิติกังวลถึงชีวิตนี้
แล้วเวลานั้นจะมาถึงพวกเจ้าโดยไม่ทันรู้ตัว 35
เพราะว่าวันนั้นจะมาดุดังรวดเร็วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก 36
เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ทุกเวลา
เพื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะเกิดมานั้น

และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้”³⁷ กลางวันพระองค์สั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็ออกไปพักอยู่ที่ภูเขาซีมัสโกกเทศ³⁸ คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

ลูกา 22

การปองร้ายพระเยซู

¹ เทศกาลฉลองเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อ ที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว ² พวกมหาปุโรหิต กับพวกคัมภีราจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน

³ ฝ่ายซาตานเข้าคล้อยใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกมหาปุโรหิต และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด ⁵ คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน ⁶ ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

พระเยซูกินปัสกากับสาวกของพระองค์

⁷ พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา ⁸ พระองค์จึงใช้เปโตรและยอห์นไป สั่งว่า “จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน” ⁹ เขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์อยากจะให้พวกผมจัดเตรียมที่ไหน?” ¹⁰ พระองค์ตอบเขาว่า “ดูเถิด เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบพวกเจ้า เขาจะเข้าไปเรือนไหน? จงตามเขาไปในเรือนนั้น ¹¹ จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ‘อาจารย์ให้ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน?’” ¹² เจ้าของเรือนจะชี้ให้พวกเจ้าเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด” ¹³ เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้บอกเขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

¹⁴ เมื่อถึงเวลาพระองค์ก็นั่งลงกินปัสกาพร้อมกับอัครทูตสิบสองคน

การตั้งพิธีมหาสนิท

¹⁵ พระองค์พูดกับเขาว่า “เรามีความต้องการอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกเจ้า ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน ¹⁶ ด้วยเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า” ¹⁷ พระองค์หยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วกล่าวว่า “จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม ¹⁸ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มเหล้านี้อีกจนกว่าจะพ้นจากเถาองุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา” ¹⁹

พระองค์หยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายกล่าวว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับพวกเจ้าทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”²⁰ เมื่อรับประทานแล้ว จึงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันกล่าวว่า “

ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยเลือดของเราซึ่งเทออกเพื่อพวกเจ้าทั้งหลาย²¹ แต่คุณเกิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็ออยู่กับเรานะ²²

เพราะบุตรมนุษย์จะเป็นไปเหมือนได้ไตร่ตรองไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิถีแก่ผู้คนที่ทรยศท่านไว้”²³ เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

การโต้เถียงกันเรื่องการเป็นใหญ่

²⁴ มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด²⁵ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ²⁶ แต่พวกเจ้าจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกเจ้าที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้²⁷ ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่นั่งรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่นั่งรับประทานมิใช่หรือ? แต่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

²⁸ ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง²⁹ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้จัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร? เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน³⁰ คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล”

พระเยซูทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

³¹ และพระเจ้าผู้เป็นนายพูดว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย คุณเกิด ชาตานได้ขอเจ้าไว้เพื่อจะฝังร่อนเจ้าเหมือนฝังข้าวสาลี³² แต่เราได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อตัวเจ้า เพื่อความเชื่อของเจ้าจะไม่ได้ขาด และเมื่อเจ้าได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของเจ้า”³³ ฝ่ายเขาจึงพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ผมพร้อมแล้วที่จะไปกับอาจารย์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี”³⁴ พระองค์กล่าวว่า “เปโตร เราบอกเจ้าว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

ถุงเงิน ย่าม และดาบ

³⁴ พระองค์จึงถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อเราได้อาศัยพวกเจ้าทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น พวกเจ้าขจัดสิ่งใดบ้างหรือ?” เขาทั้งหลายตอบว่า “ไม่ขาดสิ่งใดเลยครับ”³⁶ พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ³⁷ ด้วยเราบอกพวกเจ้าทั้งหลายว่า

พระคำซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’
เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ”³⁸ เขาตอบว่า “อาจารย์ครับ ดูเถิด มีดาบสองเล่ม”
พระองค์กล่าวกับเขาว่า “พอเสียทีเถอะ”

พระเยซูชูอธิษฐานในสวนเกทเสมนิ

39 ฝ่ายพระองค์ได้ออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย
40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “
จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อไม่ให้เข้าในการทดลอง”⁴¹
แล้วพระองค์เดินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและคุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอน⁴² ว่า “พ่อครับ
ถ้าพ่อพอใจ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากผมด้วยเถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจของผม
แต่ให้เป็นไปตามใจของพ่อเถิด”⁴³ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์
ช่วยชูกำลังพระองค์⁴⁴ เมื่อพระองค์เป็นทุกข์มากนักพระองค์ยังปลงใจอธิษฐาน
เหนือของพระองค์เป็นเหมือนเลือด ไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่⁴⁵
เมื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอนเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์ก็เดินมาหาเหล่าสาวก
พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกซ่โศก⁴⁶ พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “นอนหลับทำไม
จงลุกขึ้นอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดสอบ”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู

47 พระองค์พูดยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส
เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์⁴⁸
แต่พระเยซูถามเขาว่า “ยูดาส เจ้าจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ?”⁴⁹
เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ?”⁵⁰ และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันคนรับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต
ถูกหูข้างขวาของเขาขาด⁵¹ แต่พระเยซูพูดว่า “พอเสียทีเถอะ”
แล้วพระองค์จึงถูกต้องโบยหูคนนั้นให้เขาหาย⁵² ฝ่ายพระเยซูกล่าวแก่พวกมหาปุโรหิต
พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้อาวุธที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า “
พวกเจ้าทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา⁵³
เมื่อเราอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายในพระวิหารทุก ๆ วัน พวกเจ้าก็ไม่ได้ยื่นมือออกจับเรา
แต่เวลานี้เป็นที่ของพวกเจ้า และเป็นอำนาจแห่งความมิด”

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่าง ๆ⁵⁵
เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้าน และนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา⁵⁶

มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเบโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า “อ้าว คนนี้ได้อยู่กับคนนั้นด้วยนี่” 57 แต่เบโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้นเลย เขาเป็นใคร?” 58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเบโตรจึงว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย” เบโตรจึงว่า “ไม่ใช่ ข้าฯไม่ได้เป็น” 59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า “แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี” 60 แต่เบโตรพูดว่า “ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเบโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน 61 พระเจ้าผู้เป็นนายเหลิยวดูเบโตร แล้วเบโตรก็ระลึกถึงคำของพระเจ้าผู้เป็นนายซึ่งพระองค์ได้บอกแก่เขาไว้แล้วว่า “ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง” 62 แล้วเบโตรก็ออกไปข้างนอกร้างให้เป็นทุกข์หนัก

เขาเยาะเย้ยและโบยตีพระเยซู

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ 64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดตาของพระองค์แล้ว เขาก็ตบหน้าของพระองค์ถามว่า “จงพยากรณ์ดูซิว่า ใครตบเจ้า” 65 และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสมาชิกสภา

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้อาวุโสของพลเมืองกับพวกมหาปุโรหิต และพวกคัมภีรจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า 67 “ถ้าเจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ จงบอกเราเถิด” แต่พระองค์ตอบเขาว่า “ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ 68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป 69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ” 70 คนทั้งปวงจึงถามว่า “เจ้าเป็นโอรสของพระเจ้าหรือ?” พระองค์พูดกับเขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น” 71 เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

ลูกา 23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า “เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้เสียภาษีแก่ซีซาร์ และกล่าวว่าตัวเองเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์กษัตริย์องค์หนึ่ง” 3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระองค์ตอบปีลาตว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่” 4 ปีลาตจึงว่าแก่พวกมหาปุโรหิตกับประชาชนว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด” 5

เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแรงว่า “คนนี้ยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงมณฑลกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ? 7 เมื่อรู้แล้วว่าพระเยซูเป็นคนอยู่ในท้องที่ของกษัตริย์เฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น 8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะได้พบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง 9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาได้ตอบประการใดไม่ 10 ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกคัมภีรอาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก 11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดุหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื่อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก 12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงแก่ความตาย

13 ปีลาตจึงสั่งพวกมหาปุโรหิต พวกสมาชิกสภาศาสนาและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน 14 จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายได้พาคคนนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยุยงประชาชน คุณเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขาขึ้น 15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด คุณเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย 16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย” 17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)

18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด” 19 (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม) 20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจอยากจะทำปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก 21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า “ตรึงมันเสีย ตรึงมันเสียที่กางเขน” 22 ปีลาตจึงถามเขารั้งที่สามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด? เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเขา” 23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็ดังขึ้นดังนั้นก็ปล่อยพระเยซูไว้ตามใจเขา 24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายต้องการ 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอขึ้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา

การตรึงพระเยซูที่กางเขน

26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป 27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่ร้องไห้และคร่ำครวญเพราะพระองค์ 28 พระเยซูจึงหันหน้ามาทางเขากล่าวว่า “ลูกสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตงเกิด 29 ด้วยว่า คุณเกิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทิ้งหลายจะว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิ และห้วงมที่ไม่ได้ให้คลอดเลย ก็เป็นสุข’ 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘จงลืมหัดเราเกิด’ และแก่นั้นเขาว่า ‘จงปกคลุมเราไว้’ 31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า”

32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารพร้อมกับพระองค์ 33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาคนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 34 ฝ่ายพระเยซูจึงอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า “พ่อครับ ขอได้โปรดอภัยโทษให้แก่พวกเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร?” เขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกสามาชิกสภาศาสนา ก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “มันช่วยคนอื่นให้หลุดพ้นได้ ถ้ามันเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ของพระเจ้าที่ถูกเลือกไว้ ให้มันช่วยตัวเองเกิด” 36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า “ถ้าแก่นเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเกิด” 38 และมีคำเขียนไว้เหนือศิระของพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาดิน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

39 ฝ่ายคนหนึ่งของผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า “ถ้าเจ้าเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเกิด” 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ? เพราะเจ้าเป็นคนมีโทษเหมือนกัน 41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่คนผู้นี้ไม่ได้กระทำผิดอะไรเลย” 42 แล้วคนนั้นจึงบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ขอได้โปรดระลึกถึงผมด้วย เมื่ออาจารย์ได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า” 43 ฝ่ายพระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในสวนสวรรค์ของพระเจ้า”

การตายของพระเยซูคริสต์เจ้า

44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็เกิดความมืดไปทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง 46 พระเยซูร้องเสียงดังพูดว่า “พ่อครับ

ผมขอฝากจิตวิญญาณของผมไว้ในมือของพ่อด้วย” เมื่อก้าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็ขาดใจตาย⁴⁷ ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นผู้มีบุญของพระเจ้า”⁴⁸ คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณีนี้นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกลองของตัวกลับไป⁴⁹ คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

การฝังศพของพระเยซู

⁵⁰ และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภาศาสนา เป็นคนดีและเป็นคนเที่ยงธรรม⁵¹ ท่านไม่ได้เห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้รอคอยอาณาจักรของพระเจ้า⁵² ชายคนนี้จะเข้าไปหาปีลาตขอศพพระเยซู⁵³ เมื่อเชิญศพลงจากกางเขนแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้แล้วเชิญศพไปฝังไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังไม่ได้วางศพผู้ใดเลย⁵⁴ วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสัปดาห์ก็เกือบจะมาถึงแล้ว⁵⁵ ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไป และได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย⁵⁶ แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสัปดาห์นั้นเขาก็หยุดการงานไว้ตามพระบัญญัติ

ลูกา 24

พวกผู้หญิงนำเครื่องหอมไปที่อุโมงค์

¹ แต่เช้ามืดในวันอาทิตย์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่น ๆ ก็มาพร้อมกับเขา² เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว³ และเมื่อเข้าไปก็ไม่ได้เห็นศพของพระเยซู⁴ ต่อมา เมื่อเขากำลังคิดจงงด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวว่าพระเยซูเป็นขึ้นแล้ว

⁵ ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัว และซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกเจ้าแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า? ⁶ พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้กล่าวกับพวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี⁷ ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’”⁸ เขาจึงระลึกถึงคำพูดของพระองค์ได้⁹ และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย¹⁰ ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครทูต คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่น

ๆ ที่อยู่กับเขา ¹¹ ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล ¹² แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์
ก็ลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

สาวกสองคนเดินทางไปเอมมาอูส

¹³ คุณเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส
ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร ¹⁴ เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น ¹⁵
และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เข้ามาใกล้ และเดินทางไปกับเขา ¹⁶
แต่ตาเขาฝ้าฟางไป และจำพระองค์ไม่ได้ ¹⁷ พระองค์กล่าวกับเขาว่า “เมื่อเดินมานี้
พวกเจ้าคุยกันถึงเรื่องอะไร” ¹⁸ คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงถามพระองค์ว่า “
ท่านเป็นคนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ? จึงไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันเหล่านี้” ¹⁹
พระองค์ถามเขาว่า “เหตุการณ์อะไร?” เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องเยซูชานาซาเรธ
ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงาน
และในถ้อยคำจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย ²⁰
และพวกมหาปุโรหิตกับสมาชิกสภาศาสนาทั้งหลายของเรา ได้มอบท่านไว้ให้ปรับโทษถึงตาย
และตรึงท่านที่กางเขน ²¹ แต่เราทั้งหลายหวังใจว่าจะเป็นท่านผู้คนที่จะได้ช่นชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก
วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ²²
และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด ²³
แต่เมื่อไม่พบศพของท่าน จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์
และทูตนั้นบอกว่าท่านเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ²⁴ บางคนที่อยู่กับเราก็ก็นั่งลงจนถึงอุโมงค์
และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นท่านไม่”

พระเยซูอธิบายถึงเรื่องที่พระองค์เป็นขึ้นจากตาย

²⁵ พระองค์พูดกับสองคนนั้นว่า “โอ คนโง่เขลา
และมีใจเฉื่อยชาในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น ²⁶
จำเป็นซึ่งพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น
แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ?” ²⁷
พระองค์จึงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่อ้างถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสส
และบรรดาศาสดาพยากรณ์

สาวกสองคนเชิญให้พระเยซูหยุดพักกับเขา

²⁸ เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทำเหมือนจะเดินผ่านเลยไป ²⁹
เขาจึงพูดหนุนเหนี่ยวพระองค์ว่า “เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนจะค่ำอยู่แล้ว และวันก็ล่วงไปมาก”
พระองค์จึงเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา ³⁰ ต่อมาเมื่อพระองค์นั่งลงรับประทานอาหารกับเขา

พระองค์หยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา³¹ ตาของเขาก็หายฝ้าฟาง และเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานหายไปจากเขา³² เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราเราร้อนภายใน เมื่อพระองค์พบกับเราตามทาง เมื่อพระองค์อธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ?”³³ แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในเวลานั้นเอง กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนประชุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก³⁴ กำลังพูดกันว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน”³⁵ ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูปรากฏแก่สาวกของพระองค์

³⁶ เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูก็ยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และกล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด”³⁷ ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี³⁸ พระองค์จึงกล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสงสัยจึงเกิดขึ้นในใจของพวกเจ้าเล่า³⁹ จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนพวกเจ้าเห็นเรามีอยู่นั้น”⁴⁰ เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว พระองค์สำแดงมือและเท้าให้เขาเห็น⁴¹ เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงถามเขาว่า “พวกเจ้ามีอาหารกินที่นี่บ้างไหม?”⁴² เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาให้พระองค์⁴³ พระองค์รับมารับประทานต่อหน้าเขาทั้งหลาย

พระเยซูบันดาลให้จิตใจของเขาสว่างขึ้น

⁴⁴ พระองค์พูดกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่พวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ”⁴⁵ ครั้งนั้น พระองค์บันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์⁴⁶ พระองค์พูดกับเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระผู้เป็นพระตรีอารีย์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม⁴⁷ และจะต้องประกาศในนามของพระองค์ เรื่องการกลับใจหันหลังจากความผิดบาป และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม⁴⁸ พวกเจ้าทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น⁴⁹ และดูเถิด เราจะส่งสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา สัญญานั้นมาเหนือพวกเจ้าทั้งหลาย แต่พวกเจ้าทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าพวกเจ้าจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วยกมืออวยพรเขา 51 ต่อมาเมื่ออวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ 52 เขาทั้งหลายจึงกราบไหว้พระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก 53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า

ยอห์น

ยอห์น 1

พระธรรมเป็นพระเจ้า

1 ในปฐมกาลนั้นพระธรรมเป็นอยู่แล้ว และพระธรรมอยู่กับพระเจ้า และพระธรรมนั้นเป็นพระเจ้า 2 ในปฐมกาลนั้นพระธรรมนั้นอยู่กับพระเจ้า 3 พระธรรมสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา โดยพระธรรม ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระธรรม 4 พระธรรมเป็นแหล่งชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ 5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้ชนะความสว่างไม่

ยอห์นผู้มาเป็นพยาน

6 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น 7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน 8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่รับใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น

9 ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคนเห็นความจริงได้ ซึ่งขณะนั้นกำลังเข้ามาในโลก 10 พระองค์อยู่ในโลก ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาทางพระองค์ แต่โลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่ 11 พระองค์ได้มายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์ 12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในนามของพระองค์ พระองค์ก็ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้าได้ 13 ซึ่งในฐานะนั้นเป็นผู้ที่มีได้เกิดจากเลือดเนื้อ หรือกาม หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระธรรมมาเกิดเป็นมนุษย์

14 พระธรรมได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ และอยู่ท่ามกลางเรา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง เราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระโอรสองค์เดียวของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ 15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าฯ ได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้มาภายหลังข้าพเจ้าเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” 16 และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ 17 เพราะเราได้พระเจ้าทรงประทานศีลทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระโอรสองค์เดียวผู้อยู่ในทรงอกของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ พระองค์ได้สำแดงพระเจ้าแล้ว

คำพยานของยอห์นผู้ทำพิธีมุดน้ำ

19 นี่เป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” 20 ยอห์นได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ คือได้ยอมรับว่า “ข้าฯ ไม่ใช่พระศรีอาริย์” 21 เขาทั้งหลายจึงถามว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ?” ยอห์นตอบว่า “ข้าฯ ไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ?” และยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่” 22 คนเหล่านั้นจึงถามยอห์นว่า “ท่านเป็นใคร ขอให้เราได้รับคำตอบเพื่อจะได้ไปบอกผู้ที่ใช้เรามาว่า ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” 23 ยอห์นตอบว่า “ข้าฯ เป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำการนทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้”

24 ฝ่ายผู้ที่พวกฟาริสีส่งไปนั้น 25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระศรีอาริย์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีมุดน้ำ” 26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าฯ ให้ทำพิธีด้วยน้ำ แต่มีผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 ท่านผู้นั้นแหละ ผู้มาภายหลังข้าฯ เป็นใหญ่กว่าข้าฯ แม้สายรัดรองเท้าของท่าน ข้าฯ ก็ไม่สมควรที่จะแก้” 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธานีปากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออก อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้ทำพิธีมุดน้ำอยู่

พระเยซูเป็นลูกแกะของพระเจ้า

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเดินมาหาตน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูลูกแกะของพระเจ้า ผู้จะรับความผิดบาปของโลกไป” 30 ท่านผู้นี้แหละที่ข้าฯ ได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าฯ จะมีผู้หนึ่งมาเป็นใหญ่กว่าข้าฯ เพราะว่าท่านผู้นั้นดำรงอยู่ก่อนข้าฯ’ 31 ข้าฯ เองก็ไม่ได้รู้จักท่าน แต่เพื่อให้ท่านเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าฯ จึงได้มาให้ทำพิธีมุดน้ำ” 32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าฯ เห็นพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เหมือนดั่งนกเขาลงมาจากสวรรค์ และมาอยู่บนท่าน” 33 ข้าฯ เองไม่ได้รู้จักท่าน แต่ท่านได้ใช้ให้ข้าฯ ทำพิธีมุดน้ำด้วยน้ำ

ท่านผู้นั้นได้กล่าวกับข้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ลงมา และอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้ทำพิธีมนต์น้ำด้วยพระวิญญูณ’³⁴ และข้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า ท่านผู้นี้แหละ เป็นโอรสของพระเจ้า”

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับศิษย์ของท่านสองคน³⁶ และท่านมองดูพระเยซู ขณะที่พระองค์เดินมา และกล่าวว่า “จงดูลูกแกะของพระเจ้า”³⁷ ศิษย์สองคนนั้นได้ยืนท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป³⁸ พระเยซูเหลือवलกลับมา และเห็นเขาตามพระองค์ไป จึงถามเขาว่า “เจ้าหาอะไร” และเขาทั้งสองบอกพระองค์ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่า อาจารย์) “อาจารย์อยู่ที่ไหนครับ”³⁹ พระองค์ตอบเขาว่า “มาดูสิ” เขาก็ไป และเห็นที่ซึ่งพระองค์อาศัย และวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว⁴⁰ คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยืนยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร⁴¹ แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “ฉันได้พบพระศรีอาริย์แล้ว”⁴² อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระองค์เห็นเขาแล้วจึงกล่าวว่า “เจ้าคือซีโมนบุตรชายโยนาห์หรือ ต่อไปเขาจะเรียกเจ้าว่าเศฟาส” (ซึ่งแปลว่า ศิลา)

พระเยซูเรียกฟิลิปและนาธานาเอล

43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งใจจะไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์พบฟิลิปจึงกล่าวกับเขาว่า “จงตามเรามา”⁴⁴ ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร⁴⁵ ฟิลิปไปหานาธานาเอล และบอกเขาว่า “เราได้พบท่านผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือเยซูชาวนาซาเรธลูกชายโยเซฟ”⁴⁶ นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งนี้จะมาจากเมืองนาซาเรธได้หรือ?” ฟิลิปตอบเขาว่า “มาดูสิ”⁴⁷ พระเยซูเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์ จึงบอกถึงเรื่องตัวเขาว่า “ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย”⁴⁸ นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “อาจารย์รู้จักผมได้อย่างไร?” พระเยซูตอบเขาว่า “ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกเจ้า เมื่อเจ้าอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นเจ้าแล้ว”⁴⁹ นาธานาเอลตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์เป็นโอรสของพระเจ้า เป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล”⁵⁰ พระเยซูตอบเขาว่า “เพราะเราบอกเจ้าว่า เราเห็นเจ้าอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เจ้าจึงเชื่อหรือ เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”⁵¹ และพระองค์ก็กล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ภายหลังเจ้าจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้น และลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

ยอห์น 2

หมายสำคัญครั้งแรกที่หมู่บ้านคานา

1 วันที่สามมีงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย 2 พระเยซู และศิษย์ของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น 3 เมื่อเหล้าองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูบอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นของเขาหมดแล้วนะ” 4 พระเยซูกล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ขอให้เป็นธุระของข้าเถิด เวลาของข้ายังไม่มาถึง”

พระเยซูเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น

5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “ถ้าท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด” 6 ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถึง 7 พระเยซูสั่งเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก 8 แล้วพระองค์สั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้ประธานในพิธีแต่งงานเถิด” เขาก็เอาไปให้ 9 เมื่อประธานในพิธีแต่งงานชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่เหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) ประธานจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10 และพูดกับเขาว่า “ใคร ๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่เจ้าเก็บเหล้าองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” 11 นี่เป็นการกระทำอันเป็นหมายสำคัญครั้งแรก ที่พระเยซู ได้กระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้สำแดงสง่าราศีของพระองค์ และศิษย์ของพระองค์ก็ได้วางใจในพระองค์

12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็ได้ลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดา และน้องชายและศิษย์ของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูชำระพระวิหาร

13 เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ในบริเวณพระวิหาร พระองค์เห็นคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 15 พระองค์เอาเชือกทำเป็นแส้ไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากบริเวณพระวิหาร และเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ 16 และพระองค์กล่าวแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระวิหารของพ่อเราให้เป็นที่ค้าขาย” 17 พวกศิษย์ของพระองค์ ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ‘ความรื้อใจในเรื่องพระวิหารของพระองค์ ได้ท่วมทับข้าพระองค์’ 18 พวกยิวจึงบอกพระองค์ว่า “เจ้าจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าเจ้ามีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้” 19 พระเยซูจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน” 20 พวกยิวจึงกล่าวว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบกปีจึงสำเร็จ และเจ้าจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ?” 21

แต่พระวิหารที่พระองค์กล่าวถึงนั้นคือร่างกายของพระองค์²²
เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
พวกศิษย์ของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้กล่าวเช่นนี้ไว้แก่เขา
และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และคำกล่าวที่พระเยซูได้กล่าวแล้วนั้น

พระเยซูรู้จักมนุษย์ทุกคน

23 เมื่อพระองค์พักอยู่ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น
มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้กระทำ²⁴
แต่พระเยซูมิได้เชื่อใจในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคน²⁵
และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทราบว่าจะอะไรมีอยู่ในมนุษย์

ยอห์น 3

พระเยซูกับนิโคเดมัส

1 มีชายคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็นสมาชิกสภาศาสนาของพวกยิว²
ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและบอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
พวกเราทราบว่าอาจารย์เป็นครุฑที่มาจากพระเจ้า
เพราะไม่มีผู้ใดกระทำหมายสำคัญซึ่งอาจารย์ได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าอยู่ด้วย”³
พระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่
ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”⁴ นิโคเดมัสบอกกับพระองค์ว่า “คนชราแล้วจะเกิดใหม่อย่างไรได้
จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและเกิดใหม่ได้หรือ?”

5 พระเยซูตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ
ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้”⁶ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง
และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณ ก็คือจิตวิญญาณ⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องเกิดใหม่⁸
ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น
แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”⁹
นิโคเดมัสบอกกับพระองค์ว่า “เหตุการณ์อย่างนี้จะไปอย่างไรได้”¹⁰ พระเยซูตอบเขาว่า “
ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ?”¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านไม่ได้รับคำพยานของเรา¹²
ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลก และท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร?¹³
ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้สถิตในสวรรค์นั้น”¹⁴

โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น¹⁵
เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน

จุดประสงค์ที่พระโอรสเข้ามาในโลก

¹⁶ เพราะว่าพระเจ้า(หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์สูงสุด) มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขาต่อมนุษย์ พระองค์จึงได้ประทานพระโอรสองค์เดียวของพระองค์
เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระโอรสนั้นจะไม่พินาศ แต่จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน¹⁷
เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ใช้พระโอรสของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษา
แต่เพื่อช่วยโลกให้หลุดพ้นโดยพระโอรสนั้น¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระโอรสก็ไม่ต้องถูกพิพากษา
แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในนามพระโอรสองค์เดียวของพระเจ้า¹⁹
หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว
แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว²⁰
เพราะทุกคนที่ประพฤตชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง
ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ²¹ แต่ผู้ที่ประพฤตตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง
เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยฟังพระเจ้า”

²² ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เข้าไปในแคว้นยูเดียกับศิษย์ของพระองค์
และพักอยู่ที่นั่นกับเขา และได้ทำพิธีมุดน้ำ²³
ยอห์นก็ทำพิธีมุดน้ำอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก
และผู้คนก็พากันมาทำพิธีมุดน้ำ²⁴ เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก²⁵
ได้เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างศิษย์ของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ²⁶
ศิษย์ของยอห์นจึงไปหาท่านและพูดว่า “อาจารย์ครับ ท่านผู้ที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ตอนนี ท่านผู้นั้นได้ทำพิธีมุดน้ำ และคนทั้งปวงก็พากันไปหา”²⁷
ยอห์นตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่พระเจ้าประทานจากสวรรค์ให้เขา²⁸
พวกเจ้าทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าว่า ข้าได้พูดว่า ข้ามิใช่พระศรีอาริย์
แต่ข้าได้รับคำสั่งให้นำหน้าท่านผู้นั้น²⁹ ท่านผู้มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว
แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว
ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว³⁰ ท่านผู้นั้นต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าต้องด้อยลง”

ลักษณะของผู้ที่มาจากสวรรค์

³¹ ท่านผู้มาจากเบื้องบนเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก
และพูดตามอย่างโลก ท่านผู้มาจากสวรรค์เป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง³² ท่านเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งท่านเห็น
และได้ยิน แต่ไม่มีผู้ได้รับคำพยานของท่าน³³ ผู้ที่รับคำพยานของท่านก็ประทับตราลงว่า

พระเจ้าทรงสัตย์จริง³⁴ เพราะท่านผู้ที่พระเจ้าใช้มานั้น กล่าวธรรมะของพระเจ้า

เพราะพระเจ้ามิได้ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด³⁵

พระบิดารักพระโอรสและมอบทุกสิ่งไว้ในมือของท่าน³⁶ ผู้ที่เชื่อในพระโอรสก็ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน
ผู้ที่ไม่เชื่อก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

ยอห์น 4

พระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรีย

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูมีศิษย์
และทำพิธีมุดน้ำมากกว่ายอห์น² (ความจริงพระเยซูไม่ได้ทำพิธีมุดน้ำด้วยพระองค์เอง
แต่ศิษย์ของพระองค์เป็นผู้ทำ)³ พระองค์จึงออกจากแคว้นยูเดีย และกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก⁴
พระองค์จำต้องเดินทางผ่านแคว้นสะมาเรีย⁵ พระองค์จึงไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารในแคว้นสะมาเรีย
ใกล้ที่คินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟลูกชายของตน⁶ บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น
พระเยซูเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย จึงนั่งพักบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง

⁷ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูพูดกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยนะ”
⁸ (ขณะนั้นศิษย์ของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)⁹ หญิงชาวสะมาเรียพูดกับพระองค์ว่า “
ทำไมท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากข้าฯ ผู้เป็นหญิงชาวสะมาเรีย
เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลยมิใช่หรือ?”¹⁰ พระเยซูตอบนางว่า “
ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มหน่อยนะ’
เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า”¹¹ นางพูดกับพระองค์ว่า “
ท่านเจ้าข้า ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน?¹²
ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ?
และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตร และฝูงสัตว์ของท่านด้วย”¹³ พระเยซูตอบนางว่า “
ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก¹⁴ แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย
แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงนิพพาน”¹⁵ นางบอกพระองค์ว่า “
ท่านเจ้าข้า ขอน้ำนั้นให้ข้าฯเถิด เพื่อข้าฯจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่”

¹⁶ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด”¹⁷ นางตอบว่า “ข้าฯไม่มีสามีหรอก”
พระเยซูกล่าวกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘เจ้าไม่มีสามี’¹⁸ เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว
และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง”¹⁹ นางบอกพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าฯ
เห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์”²⁰ บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้

แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม”²¹ พระเยซูพูดกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้นมัสการพระเจ้าเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม²² ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความหลุดพ้นนั้นมาจากพวกยิว²³ แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระเจ้าผู้เป็นพ่อด้วยจิตวิญญาณ และความจริง เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง”²⁵ นางบอกพระองค์ว่า “ข้าฯ ทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระศรีอาริย์จะมา เมื่อพระองค์มา พระองค์จะชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา”²⁶ พระเยซูกล่าวกับนางว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น”

²⁷ ขณะนั้นศิษย์ของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์สนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ประสงค์อะไร?” หรือ “ทำไมพระองค์จึงสนทนากับนาง?”²⁸ หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้ และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า²⁹ “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระศรีอาริย์หรือ?”³⁰ คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์

³¹ ในระหว่างนั้นพวกศิษย์เชิญพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เชิญรับประทานครับ”³² แต่พระองค์กล่าวกับเขาว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้”³³ พวกศิษย์จึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้อาจารย์แล้วหรือ?”³⁴ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามใจของผู้ใช้เรามา และทำให้งานของท่านสำเร็จ³⁵ พวกเจ้าทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ? ดูเถิด เราบอกพวกเจ้าว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็เหลืองอร่ามถึงเวลาเกี่ยวแล้ว³⁶ คนที่เกี่ยวข้องกำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสะสมพืชผลไว้สำหรับนิพพาน เพื่อทั้งคนหว่าน และคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน³⁷ เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่าน และอีกคนหนึ่งเกี่ยว’³⁸ เราใช้พวกเจ้าไปเกี่ยวสิ่งที่พวกเจ้ามิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และพวกเจ้าได้ประโยชน์จากแรงของเขา”

³⁹ ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”⁴⁰ ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงเชิญพระองค์ให้พักอยู่กับเขา และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่นสองวัน⁴¹ และคนเป็นอันมากได้เชื่อเพราะถ้อยคำของพระองค์⁴² เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านผู้นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้หลุดพ้น พระองค์คือพระศรีอาริย์”

พระเยซูรักษาบุตรของข้าราชการคนหนึ่ง

43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็ออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี 44

เพราะพระเยซูเองเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน” 45
ฉะนั้นเมื่อพระองค์เดินทางไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์
เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม
เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้ไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก

อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ได้กระทำให้น้ำกลายเป็นเหล้าองุ่น
และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีสมาชิกสภาศาสนาคนหนึ่ง บุตรชายของเขาป่วยหนัก 47 เมื่อเขาได้ยินข่าวว่า
พระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว

เขาจึงไปอ้อนวอนพระองค์ให้ลงไปรักษาลูกชายของเขา เพราะลูกชายจวนจะตายแล้ว 48

พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่เห็นหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์ เจ้าก็จะไม่เชื่อ” 49

สมาชิกสภาศาสนาผู้นั้นบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอได้ไปก่อนที่ลูกชายของผมนจะตาย” 50

พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “กลับไปเถิด ลูกชายของท่านจะไม่ตาย” เขาก็เชื่อคำที่พระเยซูบอกกับเขา

จึงได้บอกลาไป 51 ขณะที่เขากลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของเขาได้มาพบ และบอกว่า “

ลูกชายของท่านหายแล้ว” 52 เขาจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เติบโตขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็บอกเขาว่า “

ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” 53 เขาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้บอกกับเขาว่า “

ลูกชายของท่านจะไม่ตาย” และเขาเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนด้วย 54

นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูกระทำ เมื่อพระองค์เดินทางจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

ยอห์น 5

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลของพวกยิว และพระเยซูก็ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 2

ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูเกะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา

เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง

กำลังคอยน้ำกระเพื่อม 4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาควรวน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว

เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่ 5

ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 6 เมื่อพระเยซูเห็นชายคนนั้นนอนอยู่และล่วงรู้ว่า

เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ก็กล่าวกับเขาว่า “เจ้าอยากหายโรคหรือ?” 7

คนป่วยนั้นตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวผมลงไปในสระ

และเมื่อผมกำลังไป คนอื่นก็ลงมาก่อนแล้ว”⁸ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด”⁹ ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไปวันนั้นเป็นวันดี¹⁰ ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันดีที่เจ้าแบกแคร่ไปนั่นก็ผิดศีล”¹¹ คนนั้นก็ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ผู้ที่รักษาข้าฯให้หายโรคได้สั่งข้าฯว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’”¹² เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด?”¹³ คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูได้หลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก¹⁴ ภายหลังพระเยซูได้พบคนนั้นในพระวิหารและกล่าวกับเขาว่า “เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีกนะ มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”

¹⁵ ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ผู้ที่รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือเยซู¹⁶ เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์กระทำเช่นนั้นในวันดี¹⁷ แต่พระเยซูตอบเขาว่า “พ่อของเราก็ก็นั่งอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ก็นั่งด้วย”¹⁸ เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันดีเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นพ่อของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า

อำนาจหน้าที่ของพระโอรส

¹⁹ ดังนั้นพระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ลูกจะกระทำให้สิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพ่อกระทำ เพราะสิ่งใดที่พ่อกระทำ สิ่งนั้นลูกก็กระทำให้ด้วย”²⁰ เพราะว่าพ่อรักลูก และสำแดงให้ลูกเห็นทุกสิ่งซึ่งที่พ่อกระทำ และพ่อจะสำแดงให้ลูกเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อพวกเจ้าทั้งหลายจะประหลาดใจ²¹ เพราะพ่อทำให้คนที่ตายแล้วเป็นขึ้นมา และมีชีวิตฉันใด ถ้าพ่ออยากจะทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น²² เพราะว่าพ่อมิได้พิพากษาผู้ใด แต่ท่านได้มอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับลูก²³ เพื่อคนทั้งปวงจะได้ให้เกียรติแก่ลูกเหมือนที่เขาให้เกียรติแก่พ่อ ผู้ใดไม่ให้เกียรติแก่ลูก ผู้นั้นก็ไม่ให้เกียรติแก่พ่อผู้ใช้ลูกมา²⁴ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเรา และเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นพ่อผู้ใช้เรามา ผู้นั้นก็จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่นิพพานแล้ว

พระโอรสมิฐานะเท่าเทียมพระบิดา

²⁵ เราบอกความจริงต่อพวกเจ้าว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินเสียงแห่งพระโอรสของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต²⁶

เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด

พระองค์ก็ได้ประทานให้พระโอรสมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น²⁷

และได้ประทานให้พระโอรสมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาคด้วย เพราะท่านเป็นบุตรมนุษย์²⁸

อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินเสียงของท่าน

²⁹ และจะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพาศติศักดิ์ก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต

บรรดาผู้ที่ได้ประพาศติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซู

³⁰ เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น

และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง

แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นพ่อผู้ใช้เรามา³¹ ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง

คำพยานของเราก็ไม่จริง³² มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่ท่านเป็นพยานถึงเรานั้น

เป็นความจริง³³ พวกเจ้าทั้งหลายได้ใช้คนไปหาจอห์น และจอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง³⁴

เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้พวกเจ้าทั้งหลายหลุดพ้น

³⁵ ยอห์นเป็นโคมไฟที่จุดสว่างไสว

และพวกเจ้าทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น³⁶

แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น

เพราะว่างานที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อมอบให้เราทำให้สำเร็จ

งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราใช้เรามา³⁷

และพระเจ้าผู้เป็นพ่อผู้ใช้เรามา ท่านเองก็ได้เป็นพยานถึงเรา พวกเจ้าทั้งหลายไม่เคยได้ยินเสียงของท่าน

และไม่เคยเห็นรูปร่างของท่าน³⁸ และพวกเจ้าทั้งหลายไม่มีธรรมะอยู่ในตัวพวกเจ้า

เพราะว่าพวกเจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อในผู้ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อใช้มานั้น³⁹ จงค้นดูในคัมภีร์

เพราะพวกเจ้าคิดว่าในคัมภีร์นั้นมีหนทางไปสู่นิพพาน และคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา⁴⁰

แต่พวกเจ้าทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน⁴¹ เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์⁴²

แต่เรารู้ว่าพวกเจ้าไม่มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระเจ้าในตัวพวกเจ้า⁴³

เราได้มาในนามพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง

พวกเจ้าทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น⁴⁴ ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง

และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น พวกเจ้าจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร⁴⁵

อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา มีผู้ฟ้องพวกเจ้าแล้ว คือโมเสส

ผู้ซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายหวังใจอยู่⁴⁶ ถ้าพวกเจ้าเชื่อโมเสส พวกเจ้าก็จะเชื่อเรา

เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา⁴⁷ แต่ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว

พวกเจ้าจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

ยอห์น 6

การเลี้ยงคนห้าพันคน

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส² คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้กระทำต่อบรรดาคนป่วย³ พระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขา และพักอยู่กับเหล่าศิษย์ของพระองค์ที่นั่น⁴ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาซึ่งเป็นงานเลี้ยงของพวกเขาแล้ว

5 เมื่อพระเยซูเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงพูดกับฟีลิปว่า “เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้”⁶ พระองค์พูดอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์รู้แล้วว่าทำอะไร⁷ ฟีลิปตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อยนะครับ”⁸ ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า⁹ “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมปังห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้”¹⁰ พระเยซูกล่าวว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน¹¹ แล้วพระเยซูก็หยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้วก็แจกจ่ายแก่พวกศิษย์ และพวกศิษย์แจกจ่ายแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขายากได้¹² เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้ว พระองค์ก็กล่าวกับเหล่าศิษย์ของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป”¹³ เขาจึงเก็บเศษขนมปังห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม¹⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้กระทำ เขาก็พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่พระเจ้ากำหนดไว้ให้เข้ามาในโลก”

15 เมื่อพระเยซูรู้ว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็ไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง

พระเยซูเดินบนทะเลสาบ

16 พอล่าลงเหล่าศิษย์ของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล¹⁷ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เดินทางไปถึงเขา¹⁸ ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดแรง¹⁹ เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเดินมาบนน้ำทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว²⁰ แต่พระองค์ก็กล่าวแก่เขาว่า “เราเอง ๆ อยู่กลัวเลย”²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

ประชาชนตามหาพระเยซู

22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าศิษย์ของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้ลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าศิษย์ แต่เหล่าศิษย์ของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น 23 แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ไกล่สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากที่ยอห์นผู้เป็นเจ้าได้ขอบพระคุณพระเจ้าแล้ว 24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูคืออาหารแห่งชีวิต

25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์มาที่นี่เมื่อไหร่?” 26 พระเยซูตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า พวกเจ้าตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิม 27 อย่าแสวงหาอาหารที่เสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ยั่งยืนอยู่จนถึงนิพพานซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่พวกเจ้า เพราะพระเจ้าคือพ่อของเราได้ประทับตรามอบอำนาจแก่พระโอรสแล้ว” 28 แล้วเขาทั้งหลายก็บอกพระองค์ว่า “พวกข้าจะต้องทำอย่างไร จึงจะทำงานของพระเจ้าได้” 29 พระเยซูตอบเขาว่า “งานของพระเจ้านั้นคือการที่พวกเจ้าเชื่อฟังอาศัยในผู้ที่พระเจ้าใช้มานั้น” 30 เขาทั้งหลายจึงบอกกับพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อพวกข้าจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง 31 บรรพบุรุษของพวกข้าได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารทิพย์จากฟ้าสวรรค์’” 32 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารทิพย์จากฟ้าสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้ให้อาหารแท้ซึ่งมาจากฟ้าสวรรค์ให้แก่พวกเจ้าทั้งหลาย 33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือผู้ที่ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และมอบชีวิตให้แก่โลก” 34 เขาทั้งหลายจึงบอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ โปรดให้อาหารนั้นแก่พวกข้าเสมอไปเถิด”

35 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเราจะไม่กระหายอีกเลย 36 แต่เราได้บอกพวกเจ้าแล้วว่า พวกเจ้าได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 สารพัดที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อมอบแก่เรา จะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย 38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามประสงค์ของผู้ใช้เรามา 39 และความประสงค์ของผู้ใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่ท่านได้มอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้เป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สุด 40 เพราะนี่แหละเป็นความประสงค์ของผู้ที่ใช้เรามา

ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระโอรส และเชื่อฟังอาศัยในพระโอรสนั้นได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาจากตายในวันสุดท้าย”

ที่มาและสิ่งที่พระโอรสเป็น

41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์กล่าวว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์” 42 เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ? พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จะจึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’” 43 พระเยซูจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าบ่นกันเลย 44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ใช้เรามาจะชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาจากตายในวันสุดท้าย 45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์หมวดศาสตาศาพยากรณ์ว่า ‘ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราก็มายังเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา นอกจากผู้ที่มาจากพ่อ ผู้นั้นแหละได้เห็นพ่อแล้ว 47 เรบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเราก็มายังชีวิตเข้าสู่นิพพาน 48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา”

ความเกี่ยวข้องระหว่างพระบิดาพระโอรสและผู้เชื่อ

52 แล้วพวกยิวก็ทู่เถียงกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร?” 53 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เรบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ถ้าพวกเจ้าไม่กินเนื้อและดื่มเลือดของบุตรมนุษย์ พวกเจ้าก็ไม่มีชีวิต 54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราก็มายังชีวิตเข้าสู่นิพพาน และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาจากตายในวันสุดท้าย 55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และเลือดของเราก็มเป็นเครื่องดื่มแท้ 56 ผู้ที่กินเนื้อ และดื่มเลือดของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา 57 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้มีชีวิตอยู่ได้ใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพ่อของเรานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กิน และสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน” 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้กล่าวในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ขณะที่พระองค์สั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

60 ดังนั้นเมื่อเหล่าศิษย์ของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะเข้าใจได้” 61 เมื่อพระเยซูรู้ว่าเหล่าศิษย์ของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงกล่าวกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้พวกเจ้าทั้งหลายลำบากใจหรือ? 62

ถ้าพวกเจ้าจะได้เห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น พวกเจ้าจะว่าอย่างไร? 63

จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด

ถ้อยคำซึ่งเราได้ออกกับพวกเจ้าทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต 64

แต่ในพวกเจ้าบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูล่วงรู้ตั้งแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ

และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ไว้ 65 และพระองค์กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกพวกเจ้าว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะบอกผู้นั้น’”

66 ตั้งแต่นั้นมาศิษย์ของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป 67

พระเยซูกล่าวกับสิบสองคนนั้นว่า “พวกเจ้าก็จะจากเราไปด้วยหรือ?” 68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า

“อาจารย์ครับ พวกผมจะจากไปหาผู้ใดเล่า อาจารย์มีถ้อยคำซึ่งทำให้ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน 69

และพวกผมก็เชื่อและแนใจแล้วว่า อาจารย์เป็นพระศรีอาริย์ไอรสของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” 70

พระเยซูตอบเขาว่า “เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ? และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” 71

พระองค์หมายถึงยูดาสอิสคาริโอทลูกชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้

คือคนหนึ่งในอัครทูตสิบสองคนนั่นเอง

ยอห์น 7

พวกน้อง ๆ ของพระเยซูยังไม่เชื่อในพระองค์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้ไปในแคว้นกาลิลี

ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ 2

ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว 3 พวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงพูดกับพระองค์ว่า “

จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าศิษย์ของพี่จะได้เห็นกิจการที่พี่กระทำ 4

เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับ ๆ เมื่อผู้นั้นอยากให้ตัวปรากฏ

ถ้าพี่กระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด”

5 แม้พวกน้อง ๆ ของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ 6 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “

ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกเจ้ามีอยู่เสมอ 7 โลกจะเกลียดชังพวกเจ้าไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา

เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว 8 พวกเจ้าจึงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด

เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา” 9

เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังพักอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูในเทศกาลอยู่เฟิง

10 แต่เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็ตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับ ๆ ไม่เปิดเผย 11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้น และถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน” 12 และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่น ๆ ว่า “มิใช่ เขาเป็นคนหลอกลวงประชาชนต่างหาก” 13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เข้าไปในพระวิหารและสั่งสอน 15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร? ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” 16 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของผู้ใช้เรามา 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามความประสงค์ของท่าน ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระเจ้าผู้ใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีความชั่วอยู่ในเขาเลย 19 โมเสสได้ให้ศีลแก่พวกเจ้ามิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกเจ้าประพฤติตามศีลนั้น พวกเจ้าหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม?” 20 คนเหล่านั้นตอบว่า “เจ้ามีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าเจ้า” 21 พระเยซูตอบเขาว่า “เราทำได้ทำสิ่งหนึ่งและพวกเจ้าประหลาดใจ 22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัต (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันศีลท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัต 23 ถ้าในวันศีลคนยังเข้าสู่หนัต เพื่อมิให้ละเมิดศีลของโมเสสแล้ว พวกเจ้าจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันศีลหรือ? 24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินอย่างยุติธรรมเถิด”

นี่หรือคือพระศรีอาริย์

25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีใช้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่ดูซิ เขากำลังพูดอย่างกล้าหาญ และคนทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรเขาเลย พวกสมาชิกสภาศาสนารู้นั้นแล้วหรือว่าเป็นพระศรีอาริย์ 27 แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน? แต่เมื่อพระศรีอาริย์มานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า ท่านมาจากไหน?” 28 ดังนั้นพระเยซูจึงประกาศขณะที่สั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า “พวกเจ้ารู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระเจ้าผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่พวกเจ้าไม่รู้จักพระองค์ 29 แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ใช้เรามา” 30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 31

และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อฟังอาศัยในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระศรีอาริย์มานั้น พระองค์จะกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ?”

พวกฟาริสีใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระเยซู

32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกมหาปุโรหิตจึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ 33 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะอยู่กับพวกเจ้าอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระเจ้าผู้ใช้เรามา 34 พวกเจ้าจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้” 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน? ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติ และสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ? 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้’”

แม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต

37 ในวันที่สุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูยืนขึ้นและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม 38 ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตที่จะเข้าสู่นิพพานจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” 39 สิ่งที่พระองค์กล่าวนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี

ชาวยิวมีความเห็นแตกแยกกัน

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น” 41 คนอื่น ๆ ก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระศรีอาริย์” แต่บางคนพูดว่า “พระศรีอาริย์จะมาจากกาลิลีหรือ? 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระศรีอาริย์จะมาจากเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮมซึ่งกษัตริย์ดาวิดเคยอยู่นั้น” 43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ 44 บางคนอยากจะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

ผู้นำศาสนายิวมีความเห็นแตกแยกกัน

45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกมหาปุโรหิต และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา” 46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ? 48 มีผู้ใดในพวกสมาชิกสภาศาสนาหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ? 49 แต่ประชาชนเหล่านี้ที่ไม่รู้จักศีลก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” 50 นิโคเดมัส

(ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า⁵¹ “ในกฎหมายของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ?”⁵² เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “เจ้ามาจากกาลิลีด้วยหรือ? จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี”⁵³ ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

ยอห์น 8

พระเยซูกับผู้หญิงที่ถูกจับเรื่องล่วงประเวณี

¹ แต่พระเยซูเดินทางไปยังภูเขามะกอกเทศ² ในตอนเช้าตรู่พระองค์เข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็นั่งลงและสั่งสอนเขา³ พวกคัมภีรจารย์ และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้อยู่ท่ามกลางฝูงชน

⁴ เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่⁵ ในคืนนั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนอาจารย์จะว่าอย่างไรในเรื่องนี้”⁶ เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดสอบพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูโน้มกายลงเอานิ้วมือเขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย⁷ และเมื่อพวกเขายังถามพระองค์อยู่เรื่อย ๆ พระองค์ก็ลุกขึ้นและพูดกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกเจ้าที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเธอก่อน”⁸ แล้วพระองค์ก็นโน้มกายลงและเอานิ้วมือเขียนที่ดินอีก⁹ และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนแต่คนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น¹⁰ เมื่อพระเยซูลุกขึ้นแล้ว และมีได้เห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์พูดกับนางว่า “พวกที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมดล่ะ ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ?”¹¹ นางนั้นบอกกับว่า “อาจารย์ข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูกล่าวกับนางว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกนะ”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

¹² อีกครั้งหนึ่งพระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิตเข้าสู่นิพพาน”¹³ พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “เจ้าเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของเจ้าไม่เป็นความจริง”¹⁴ พระเยซูตอบเขาว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกเจ้าไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน”¹⁵ พวกเจ้าย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด¹⁶ แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง

แต่เราพิพากษาร่วมกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อเราผู้ใช้เรามา¹⁷ ในกฎหมายของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง’¹⁸ เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง และพระเจ้าผู้เป็นพ่อเราผู้ใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา”¹⁹ เหตุฉะนั้นเขาจึงถามพระองค์ว่า “ผู้เป็นพ่อของเจ้าอยู่ที่ไหน” พระเยซูตอบว่า “ตัวเราก็คือ พ่อเราของเราก็คือ พวกเจ้าไม่รู้จัก ถ้าพวกเจ้าจักเรา พวกเจ้าก็จะรู้จักพ่อของเราด้วย”²⁰ พระเยซูกล่าวคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

ที่ซึ่งพระเยซูไปนั้นเขาไปไม่ได้

²¹ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “เราจะจากไป และพวกเจ้าจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของพวกเจ้า ที่ซึ่งเราจะไปนั้นพวกเจ้าจะไปไม่ได้”²² พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ? เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นพวกเจ้าจะไปไม่ได้’”²³ พระองค์ก็กล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้ามาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน พวกเจ้าเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้”²⁴ เราจึงบอกพวกเจ้าว่า พวกเจ้าจะตายในการบาปของพวกเจ้า เพราะว่าถ้าพวกเจ้ามิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น พวกเจ้าจะต้องตายในการบาปของตัว”²⁵ เขาจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าคือใครเล่า” พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกพวกเจ้าแต่แรกนั้น”²⁶ เขาก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่ผู้ใช้เรานั้นเป็นสัจย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากท่าน เรากล่าวแก่โลก”²⁷ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดกับเขาถึงเรื่องพระเจ้าซึ่งพ่อของพระองค์”²⁸ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นพวกเจ้าก็จะรู้ว่าเราคือผู้หนึ่ง และรู้ว่าเรามีได้ทำตามใจชอบ แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ได้สอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น”²⁹ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ใช้เรามากก็อยู่กับเรา ท่านมิได้ทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามใจของท่านเสมอ”³⁰ เมื่อพระองค์กล่าวดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อฟังอาศัยในพระองค์

ความจริงทำให้เขาเป็นไท

³¹ พระเยซูจึงกล่าวกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “ถ้าพวกเจ้าอยู่ในคำของเรา พวกเจ้าก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง”³² และพวกเจ้าจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้พวกเจ้าเป็นไท”³³ เขาทั้งหลายตอบพระองค์ว่า “พวกข้าฯสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนเจ้าจึงกล่าวว่า พวกเจ้าจะเป็นไท”³⁴ พระเยซูตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป”³⁵ ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระโอรสต่างหากอยู่ตลอดไป”³⁶ เหตุฉะนั้นถ้าท่านจะกระทำทำให้พวกเจ้าเป็นไท พวกเจ้าก็จะเป็นไทจริง ๆ”³⁷ เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกเจ้าก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย

เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของพวกเจ้า³⁸ เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าทำสิ่งที่ได้เห็นจากมารผู้เป็นพ่อของพวกเจ้า”

พ่อของเขาคือมาร

³⁹ เขาทั้งหลายจึงตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของพวกข้าฯ” พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าพวกเจ้าเป็นลูกหลานของอับราฮัมแล้ว พวกเจ้าก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ⁴⁰ แต่บัดนี้พวกเจ้าหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้⁴¹ พวกเจ้าย่อมทำสิ่งที่มารผู้เป็นพ่อของพวกเจ้าทำ” เขาจึงบอกกับพระองค์ว่า “พวกข้าฯมิได้เกิดจากการลวงประเวณี พวกข้าฯมีพ่อคนเดียวคือพระเจ้า”

⁴² พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ่อของพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้า และอยู่นี้แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่ท่านใช้เรามา⁴³ เหตุไฉนพวกเจ้าจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าทนฟังคำของเราไม่ได้⁴⁴ พวกเจ้ามาจากมารผู้เป็นพ่อของพวกเจ้า และพวกเจ้าอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อพวกเจ้า มันเป็นผู้ฆ่าคนตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดโกหกมันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้โกหก และเป็นพ่อของการโกหก⁴⁵ แต่พวกเจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังอาศัยเรา เพราะเราพูดความจริง⁴⁶ มีผู้ใดในพวกเจ้าหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อเรา⁴⁷ ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังธรรมะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจึงไม่ฟัง เพราะพวกเจ้ามิได้มาจากพระเจ้า”

พระเยซูคำรองอยู่ก่อนอับราฮัมเกิด

⁴⁸ พวกยิวจึงตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่า เจ้าเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ?”⁴⁹ พระเยซูตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่ว่าเราให้เกียรติแก่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าลบหลู่เกียรติเรา⁵⁰ เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และท่านผู้นั้นจะพิพากษา⁵¹ เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่พบความตายเลย”⁵² พวกยิวจึงบอกพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้พวกข้าฯรู้ว่าเจ้ามีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และเจ้าพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเจ้า ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลยได้อย่างไร?’⁵³ เจ้าเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของพวกข้าฯที่ตายไปแล้วหรือ? พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย เจ้าอวดอ้างว่าเจ้าเป็นผู้ใดเล่า”

⁵⁴ พระเยซูตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมายอะไร ท่านผู้ให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ซึ่งพวกเจ้ากล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า⁵⁵

พวกเจ้าไม่รู้จักท่าน แต่เรารู้จักท่าน และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักท่าน

เราก็เป็นคนโกหกเหมือนกับพวกเจ้า แต่เรารู้จักท่าน และประพฤติตามธรรมะของท่าน ⁵⁶

อับราฮัมบิดาของพวกเจ้าชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และเขาก็ได้เห็นแล้ว และมีความยินดี” ⁵⁷

พวกยิวก็บอกพระองค์ว่า “เจ้าอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และเจ้าเคยเห็นอับราฮัมหรือ?” ⁵⁸

พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ก่อนอับราฮัมเกิดนั้นเราเป็นอยู่แล้ว” ⁵⁹

คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบ และออกไปจากพระวิหาร เดินผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้นไป

ยอห์น 9

พระเยซูรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด

¹ เมื่อพระเยซูเดินทางไปในั้น พระองค์เห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด ² และพวกศิษย์ของพระองค์ถามว่า “อาจารย์ครับ ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด” ³ พระเยซูตอบว่า “มิใช่ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้การทำงานของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา ⁴

เราต้องทำงานของพระเจ้าผู้ใช้เรามาเมื่อยังเป็นกลางวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ ⁵ ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก”

⁶ เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็บ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น ⁷ แล้วสั่งเขาว่า “จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมนะ” (สิโลอัมแปลว่า ไข้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ ⁸ เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า “คนนี่คือคนที่เคยนั่งขอทานมิใช่หรือ?” ⁹ บางคนก็พูดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า “เขาค้ายคนนั้น” แต่เขาเองพูดว่า “ข้าคือคนนั้น” ¹⁰ เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร?” ¹¹ เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าฯ และบอกข้าฯว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย’ ข้าฯก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้” ¹² เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน?” คนนั้นบอกว่า “ข้าฯไม่รู้”

พวกฟาริสีสอบสวนเรื่องการรักษาคนตาบอด

¹³ เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่พระเยซูทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสี่ ¹⁵ พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า “เขาเอาโคลนทาตาของข้าฯ และข้าฯก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น” ¹⁶ ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า “

ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามีการรักษาวันศีล” คนอื่นว่า “

คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร?” พวกเขาที่แตกแยกกัน¹⁷ เขาก็พูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์ของพระเจ้าแน่ ๆ”

พระเยซูรักษาคนตาบอดตั้งแต่กำเนิด

¹⁸ แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกพ่อแม่ของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา¹⁹ แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า “ชายคนนี้เป็นลูกชายของเจ้าหรือ ที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น?”²⁰ บิธามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า “เรารู้ว่าคนนี้เป็นลูกชายของเรา และรู้ว่าเขาเกิดมาตาบอด²¹ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มารู้ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้”²² ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระศรีอาริย์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากวัดหรือสุเหร่า²³ เหตุฉะนั้นพ่อแม่ของเขาจึงพูดว่า “จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว”

²⁴ คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีก และบอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”²⁵ เขาตอบว่า “ท่านผู้นั้นเป็นคนบาปหรือไม่ ข้าฯ ไม่รู้ สิ่งเดียวที่ข้าฯ รู้ก็คือว่า ข้าฯ เคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าฯ มองเห็นได้”²⁶ คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด?”²⁷ ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าฯ บอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นศิษย์ของท่านผู้นั้นด้วยหรือ?”²⁸ เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส²⁹ เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน?”³⁰ ชายคนนั้นตอบเขาว่า “เออ ช่วงประหลาดจริง ๆ ที่พวกเจ้าไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน? แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าฯ หายบอด³¹ พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามใจของพระเจ้า พระองค์ก็ฟังผู้นั้น³² ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่ามีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้³³ ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้”³⁴ เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า “แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ?” แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย

คนที่ตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

³⁵ พระเยซูได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์พบชายคนนั้นจึงกล่าวกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระโอรสของพระเจ้าหรือ?”³⁶ ชายคนนั้นตอบว่า “อาจารย์ครับ ผู้ใดเป็นพระโอรสนั้น ซึ่งผมจะเชื่อฟังอาศัยในท่านได้”³⁷ พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว

ท่านเป็นผู้ที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า”³⁸ เขาจึงกล่าวว่า “อาจารย์ครับ ผมเชื่อแล้ว”
แล้วเขาก็กราบไหว้พระองค์³⁹ พระเยซูกล่าวว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา
เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด”⁴⁰

เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ข้าฯตาบอดด้วยหรือ?”⁴¹
พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าตาบอด พวกเจ้าก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้พวกเจ้าพูดว่า ‘ข้าฯ
มองเห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของพวกเจ้าจึงยังมีอยู่”

ยอห์น 10

คำอุปมาเรื่องคอกแกะ

¹ “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู
แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร ² แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ ³
ผู้รักษาประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป
⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵
คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า” ⁶
คำกล่าวนี้เป็นคำอุปมา พระเยซูได้กล่าวกับเขาทั้งหลาย
แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของคำกล่าวที่พระองค์กล่าวกับเขาเลย

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

⁷ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย
⁸ บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา ⁹ เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา
ผู้นั้นจะหลุดพ้น และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร ¹⁰ ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย
เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานอย่างครบบริบูรณ์ ¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี
ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ¹² แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ
และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย
และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป ¹³ ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย ¹⁴
เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา ¹⁵
เหมือนพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรารู้จักเรา เรารู้จักพ่อของเราด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ ¹⁶
แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย
และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ¹⁷
ด้วยเหตุนี้พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจึงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นกลับคืนมาอีก ¹⁸

ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับกลับคืนอีก คำสั่งนี้เราได้รับมาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา”

19 คำกล่าวนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก 20 พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้าไปแล้ว พวกเจ้าไปฟังเขาทำไม” 21 พวกอื่นก็พูดว่า “ถ้อยคำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิงหรือ ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ?”

พวกยิวปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซู

22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 23 พระเยซูเดินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน 24 แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้ และพูดกับพระองค์ว่า “จะทำให้พวกข้าฯสงสัยไปนานสักเท่าใด ถ้าเจ้าเป็นพระศรีอารีย์ก็จงบอกเราให้ชัดเจนเถิด” 25 พระเยซูตอบเขาทั้งหลายว่า “เราได้ออกบอกเจ้าแล้ว และพวกเจ้าไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในนามพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราก็คือเป็นพยานให้แก่เรา 26 แต่พวกเจ้าไม่เชื่อ เพราะพวกเจ้ามิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกแล้ว 27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา 28 เราให้ชีวิตเข้าสู่นิพพานแก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้มอบแกะเหล่านั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้ 30 เรากับพ่อของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย 32 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้พวกเจ้าเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา พวกเจ้าหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า” 33 พวกยิวตอบพระองค์ว่า “พวกข้าฯจะขว้างเจ้ามิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะเจ้าเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” 34 พระเยซูตอบเขาว่า “ในพระคัมภีร์ของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวว่า พวกเจ้าเป็นพระ’ 35 ถ้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อได้เรียกผู้ที่รับธรรมะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ 36 พวกเจ้าจะกล่าวหาผู้ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้ตั้งไว้ และใช้เข้ามาในโลกว่า ‘พวกเจ้ากล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ 37 ถ้าเราไม่ทำงานของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 38 แต่ถ้าเราทำงานนั้น แม้ว่าพวกเจ้ามิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะการงานนั้นเถิด เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้

และเชื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่ออยู่ในเรา และเราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อ” 39

พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ก็รอดพ้นจากเงื้อมมือเขาไปได้

40 พระองค์ได้ไปพักแม่ น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก

และไปถึงสถานที่ที่โยห์นทำพิธีมูคน้ำเป็นครั้งแรก และพระองค์พักอยู่ที่นั่น 41

คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “โยห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย

แต่ทุกสิ่งซึ่งโยห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง” 42

และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระองค์

โยห์น 11

ความตายของลาซารัส

1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธอ 2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า

และเอาผมของเธอเช็ดเท้าของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) 3

ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ ตอนนี้

ผู้ที่อาจารย์สนิทสนมนั้นกำลังป่วยอยู่” 4 เมื่อพระเยซูได้ยินแล้วก็กล่าวว่า “โรคนั้นจะไม่ถึงตาย

แต่เกิดขึ้นเพื่อเช็ดชูเกียรติยศของพระเจ้า เพื่อพระโอรสของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น”

5 พระเยซูเมตตามารธา และน้องสาวของเธอและลาซารัส 6

ดังนั้นครั้งพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังพักอยู่ที่ที่พระองค์อยู่นั้นอีกสองวัน 7

หลังจากนั้นพระองค์ก็กล่าวกับพวกศิษย์ว่า “ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด” 8

พวกศิษย์บอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย

แล้วอาจารย์ยังจะไปที่นี่อีกหรือ?” 9 พระเยซูตอบว่า “วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ

ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ 10

แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา” 11

พระองค์กล่าวดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “ลาซารัสเพื่อนของเราหลับไปแล้ว

แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น” 12 พวกศิษย์ของพระองค์บอกว่า “อาจารย์ครับ

ถ้าเขาลับอยู่เขาก็จะสบายดี” 13 แต่พระเยซูกล่าวถึงความตายของลาซารัส

แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์กล่าวถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซูจึงกล่าวกับเขาตรง ๆ ว่า “

ลาซารัสตายแล้ว 15 เพื่อเห็นแก่พวกเจ้าเราจึงยินดีที่เรามีได้อยู่ที่นั่น เพื่อพวกเจ้าจะได้เชื่อ

แต่ให้เราไปหาเขาอีกเถิด” 16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนศิษย์ว่า “ให้พวกเราไปด้วยกันเถิด

เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”

17 ครั้นพระเยซูเดินทางมาถึงก็ทราบว่ เขาเออลาซาร์สไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว 18
หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร 19
พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ 20
ครั้นมารธาธำว่าพระเยซูกำลังเดินทางมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน 21
มารธาจึงบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ขา ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของหนูคงไม่ตาย 22
แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ก็หนุรู้ว่า สิ่งใด ๆ ที่อาจารย์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่อาจารย์”
23 พระเยซูกล่าวกับเธว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก” 24 มารธาบอกพระองค์ว่า “หนุรู้แล้วว่า
เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้าย เมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา” 25 พระเยซูกล่าวกับเธว่า “
เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นจากตายและได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเรานั้น
ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก 26 และทุกคนที่มีชีวิต และเชื่อฟังอาศัยในเราจะไม่ตายเลย
เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม” 27 มารธาบอกกับพระองค์ว่า “เชื่อคะ หนุเชื่อว่า อาจารย์เป็นพระศรีอารย
พระโอรสของพระเจ้า ที่จะเข้ามาในโลก”

พระเยซูร้องไห้

28 เมื่อเธอกล่าวดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “อาจารย์มาแล้ว
และเรียกเจ้า” 29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ 30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เข้าไปในเมือง
แต่ยังพักอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น 31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือน และกำลังปลอบโยนเธออยู่
เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์” 32
ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูพักอยู่ และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงแทบเท้าของพระองค์กล่าวว่า “
อาจารย์ขา ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของหนูคงไม่ตาย” 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้
และพวกยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็คร่ำครวญร้อนใจและเป็นทุกข์ 34 และถามว่า “
พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน?” เขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เชิญมาดูเถิด” 35 พระเยซูร้องไห้ 36
พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูสิ ท่านรักเขาเพียงไร” 37 และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น
จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ?”

ลาซาร์สฟื้นคืนชีพ

38 พระเยซูคร่ำครวญร้อนใจอีก จึงเดินมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ
มีก้อนหินวางปิดปากถ้ำไว้ 39 พระเยซูกล่าวว่า “จงเอาหินออกเสีย”
มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ขา ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว
เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว” 40 พระเยซูกล่าวกับเธว่า “เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ
เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า” 41 พวกเขาจึงเอาหินออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น
พระเยซูแหงนหน้าขึ้นกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของผผ ผมขอบคุณที่ฟังผผ 42 ผผรู้ว่า

พ่อฟังผมอยู่เสมอ แต่ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพ่อเป็นผู้ใช้ผมมา”

43 เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้ว จึงเปล่งเสียงกล่าวว่า “ลาซาร์สเอ๋ย จงออกมาซะ” 44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด”

พวกฟาริสีปองร้ายพระเยซู

45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหา มารีย์ และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อฟังอาศัยในพระองค์ 46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้กระทำให้ฟัง 47 ฉะนั้นพวกมหาปุโรหิต และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า “พวกเราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ 48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งพระวิหาร และชนชาติของเราไป” 49 แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย 50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ” 51 เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะตายแทนชนชาตินั้น 52 และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมลูกหลานของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน 53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย

พระเยซูเรียกให้ลาซาร์สฟื้นจากความตาย

54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เข้าไปในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้ออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอเฟราอิม และพักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระองค์ 55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้น ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว 56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า “พวกท่านคิดเห็นอย่างไร เยชูจะไม่มาในงานเทศกาลนี้หรือ?” 57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ยอห์น 12

พระเยซูรับการชโลมที่เบธานี

¹ แล้วก่อนปีสกาหกวันพระเยซูได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ให้ฟื้นขึ้นจากตาย ² ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็รับใช้พระองค์อยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขา ที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์

³ มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมณาระคาบิริสุที่หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลมเท้าของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดเท้าของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น ⁴ แต่ศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาส อิสคาริโอท ลูกชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า ⁵ “ทำไมจึงไม่เอาน้ำมันนั้นไปขาย ถ้าเอาไปขายจะได้เงินสักสามร้อยเดนาเรียนเลยนะ แล้วเงินนั้นไปแจกให้แก่คนยากจน” ⁶ เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่เห็นแก่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่ำมบรรจุเงินกองกลาง และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น ⁷ พระเยซูจึงกล่าวว่า “ปล่อยให้เธอเถิด เธอทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา ⁸ เพราะว่ามีคนจนอยู่กับเจ้าเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับเจ้าเสมอไป”

การปองร้ายลาซารัส

⁹ ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์พักอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ มิใช่เพราะอยากเห็นพระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย ¹⁰ ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตจึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย ¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อฟังอาศัยพระเยซู

พระเยซูเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

¹² วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ¹³ เขาก็พากันถือใบอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า ขอให้ท่านผู้มาในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ” ¹⁴ และเมื่อพระเยซูพบลูกลาตัวหนึ่งจึงขี่ลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า ¹⁵ ‘ธิดาแห่งไซออนเอ๋ย อย่ากลัวเลยคูสิ กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา’

¹⁶ ที่แรกพวกศิษย์ของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูได้รับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์

17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้เรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ 18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยืนยันว่าพระองค์กระทำการอัศจรรย์นั้น 19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “พวกท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย คุณเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว”

คนต่างชาติแสวงหาพระเยซู

20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการพระเจ้าในเทศกาลเลี้ยงนั้น มีพวกกรีกอยู่บ้าง 21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับเขาว่า “หัวหน้าครับ พวกผมอยากจะได้เห็นพระเยซู” 22 ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปบอกพระเยซู 23 และพระเยซูตอบเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี 24 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก 25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ซังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้ตลอดไป 26 ถ้าผู้ใดจะรับใช้เรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้เราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ก็จะมอบเกียรติแก่ผู้นั้น”

บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น

27 “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘พ่อครับ ช่วยผมให้พ้นไปจากเวลานี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่ เพราะด้วยความประสงค์นี้เอง เราจึงมาถึงเวลานี้ 28 พ่อครับ ขอให้ชื่อของพ่อได้รับเกียรติ’ แล้วก็มิเสียงมาจากฟ้าว่า ‘พ่อได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก’ 29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่น ๆ ก็พูดว่า ‘ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์’ 30 พระเยซูตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อพวกเจ้าไม่ใช่เพื่อเรา 31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย 32 เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” 33 พระองค์กล่าวเช่นนั้นเพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะตายอย่างไร 34 คนทั้งหลายจึงบอกพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากศิลาว่า พระศรีอาริย์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนเจ้าจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า” 35 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีแสงสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาทันพวกเจ้า ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน 36 เมื่อพวกเจ้ามีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง”

พวกยิวไม่ยอมเชื่อถือในพระองค์

เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้วก็เดินทางจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา³⁷ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้กระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์³⁸ เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า

“พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และแขนขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สำแดงแก่ผู้ใด”

39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า

40 “พระองค์ได้ปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำให้ใจของเขาแข็งกระด้างไป
เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา
และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา
และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย”

41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์⁴² อยากรู้ก็ดี แม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อฟังอาศัยในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากวัดหรือสุเหร่า⁴³ เพราะว่าเขารักการยกย่องจากมนุษย์มากกว่าการยกย่องของพระเจ้า

ธรรมะของพระเยซูเป็นหลักในการพิพากษา

44 พระเยซูประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในเรานั้น ตามความเป็นจริงแล้ว ไม่ได้เชื่อฟังอาศัยในเราหรอก แต่เชื่อในพระเจ้าผู้ใช้เรามา⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระเจ้าผู้ใช้เรามา⁴⁶ เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่เชื่อฟังอาศัยในเราจะมีได้อยู่ในความมืด⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้หลุดพ้น⁴⁸ ผู้ใดที่ปฏิเสธเรา และไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย⁴⁹ เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ใช้เรามา ท่านผู้นั้นได้สั่งเรา⁵⁰ เรารู้ว่าคำสั่งของท่านนั้นเป็นชีวิตเข้าสู่นิพพาน เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อได้สั่งเรา”

ยอห์น 13

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

1 ก่อนถึงเทศกาลกินเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูรู้ว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะจากโลกนี้ ไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระองค์ พระองค์เมตตาพรรคพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์เมตตาเขาจนถึงที่สุด 2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้คล้อยใจยูดาอิสคาริโอท ลูกชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์

3 พระเยซูรู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระองค์ ได้มอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในมือของพระองค์ และรู้ว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า 4 พระองค์ลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ถอดเสื้อผ้าพระองค์ออกวางไว้ และเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ 5 แล้วก็เทน้ำลงในอ่าง และตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกศิษย์ และเช็ดด้วยผ้าที่คาดเอวไว้วันนั้น 6 แล้วพระองค์ก็มาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ?” 7 พระเยซูตอบเขาว่า “สิ่งที่เราทำในขณะนี้เจ้ายังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังเจ้าจะเข้าใจ” 8 เปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมไม่ได้แน่ครับ” พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างเจ้าแล้ว เจ้าจะมีส่วนในเราไม่ได้” 9 ซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ถ้าอย่างนั้น มิใช่แต่เท้าของผมเท่านั้น แต่ขอได้โปรดล้างทั้งมือและศีรษะของผมด้วย” 10 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกเจ้าก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” 11 เพราะพระองค์รู้ว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงกล่าวว่า “พวกเจ้าไม่สะอาดทุกคน”

12 เมื่อพระองค์ล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็สวมเสื้อผ้า และเอนกายลงอีกกล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้าเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่เจ้าหรือ? 13 พวกเจ้าเรียกเราว่า อาจารย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้า เจ้าเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น 14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และอาจารย์ของเจ้า ได้ล้างเท้าของพวกเจ้า พวกเจ้าก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย 15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่เจ้าแล้ว เพื่อให้เจ้าทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่เจ้า 16 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้ 17 ถ้าเจ้ารู้ดังนี้แล้ว และเจ้าประพฤติตาม เจ้าก็เป็นสุข 18 เรามิได้พูดถึงพวกเจ้าสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าใส่เรา’ 19 เราบอกพวกเจ้าเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้จะเกิดขึ้นแล้วเจ้าจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น 20 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระเจ้าผู้ทรงใช้เรามา”

พระเยซูทำนายว่ายูดาสจะทรยศต่อพระองค์

21 เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็เป็นทุกข์ในใจ และกล่าวเป็นพยานว่า “เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า คนหนึ่งในพวกเจ้าจะทรยศเรา” 22

เหล่าศิษย์จึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์กล่าวถึงนั้นคือผู้ใด 23

มีศิษย์คนหนึ่ง que พระเยซูสนิทสนมได้เอนกายอยู่ที่ตักของพระเยซู 24

ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์กล่าวถึงนั้นคือผู้ใด 25

ขณะที่เอนกายอยู่ที่ตักของพระเยซู ศิษย์คนนั้นก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์กล่าวถึงคือใคร” 26 พระเยซูตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้” และเมื่อพระองค์เอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ยื่นให้แก่ยูดาส อิสคาริโอทลูกชายซีโมน 27

เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “เจ้าจะทำอะไรก็จงทำเร็ว ๆ เถิด” 28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงกล่าวกับเขาเช่นนั้น 29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงบอกกับเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง 30

ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

พระบัญญัติใหม่

31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงกล่าวว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์” 32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระโอรส พระเจ้าก็จะประทานให้พระบโอรสมิ่เกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะให้มิ่เกียรติเดียวกันนี้ 33 ลูกเล็ก ๆ เอ๊ย เรายังจะอยู่กับพวกเจ้าไปอีกขณะหนึ่ง พวกเจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับพวกเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้นพวกเจ้าไปไม่ได้’ 34

เราให้ศีลใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ามีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อกันและกัน เรามีพรหมวิหารสี่ต่อพวกเจ้ามาแล้วอย่างไร เจ้าจงมีต่อกันและกันด้วยอย่างนั้น 35 ถ้าพวกเจ้ามีพรหมวิหารสี่ต่อกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นศิษย์ของเรา”

พระเยซูทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์

36 ซีโมนเปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะไปที่ไหน” พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้นเจ้าจะตามเราไปเดียวกันนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังเจ้าจะตามเราไป” 37 เปโตรบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เหตุใดผมจึงตามอาจารย์ไปเดียวกันนี้ไม่ได้ ผมจะสละชีวิตเพื่ออาจารย์” 38 พระเยซูตอบเขาว่า “เจ้าจะสละชีวิตของเจ้าเพื่อเราหรือ? เราบอกความจริงว่า ก่อนไก่ขัน เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

ยอห์น 14

พระเยซูเป็นทางไปสู่พระบิดา

1 “อย่าให้ใจพวกเจ้าทั้งหลายวิตกเลย พวกเจ้าเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย 2 ในพระวิหารของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเจ้า 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับพวกเจ้าแล้ว เราจะกลับมาอีกรับพวกเจ้าไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนพวกเจ้าจะอยู่ที่นั่นด้วย 4 พวกเจ้ารู้ว่าเราจะไปที่ไหน และเจ้าก็รู้จักทางนั้น” 5 โธมัสพูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ พวกผมไม่รู้ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน พวกผมจะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร?” 6 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิตเข้าสู่นิพพาน ไม่มีผู้ใดมาถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้นอกจากมาทางเรา 7 ถ้าพวกเจ้ารู้จักเราแล้ว พวกเจ้าก็จะรู้จักพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปพวกเจ้าก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

พระเยซูเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระบิดา

8 ฟิลิปบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ ขอสำแดงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของอาจารย์ให้พวกผมเห็น และพวกผมจะพอใจ” 9 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับเจ้านานถึงเพียงนี้ และเจ้ายังไม่รู้จักเราหรือ? ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และเจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ให้พวกเจ้าเห็น’ 10 เจ้าไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา อยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่พวกเจ้านั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้อยู่ในเราได้กระทำพันธกิจของพระองค์ 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด

12 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะทำกิจการซึ่งเราได้นั้นด้วย และเขาจะทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา 13 สิ่งใดที่พวกเจ้าทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จะได้รับเกียรติทางพระโอรส 14 ถ้าเจ้าจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น”

คำสัญญาเรื่องพระทานพระวิญญาณ

15 “ถ้าพวกเจ้าทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามศีลของเรา 16 เราจะขอพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระองค์จะประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับพวกเจ้าตลอดไป 17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกเจ้าทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์สถิตอยู่กับเจ้า และจะประทับอยู่ในพวกเจ้า 18

เราจะไม่ละทิ้งพวกเจ้าทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาพวกเจ้า 19
อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่พวกเจ้าทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่
พวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย 20 ในวันนั้นพวกเจ้าทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา
และพวกเจ้าอยู่ในเรา และเราอยู่ในพวกเจ้า 21 ผู้ใดที่มีศีลของเรา และประพฤติตามศีลนั้น
ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะรักเขา และเราจะรักเขา
และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา” 22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท บอกกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ
เหตุใดอาจารย์จึงจะสำแดงตัวแก่พวกผม และไม่สำแดงแก่โลก” 23 พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา
ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะรักเขา แล้วพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา
กับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา 24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา
และคำซึ่งพวกเจ้าได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราผู้ใช้เรามา”

25 “เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่พวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อเรายังอยู่กับพวกเจ้า 26
แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณ ผู้ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราจะใช้มาในนามของเรา
พระองค์นั้นจะสอนพวกเจ้าทุกสิ่ง และจะให้พวกเจ้าระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่พวกเจ้าแล้ว 27
เรามอบสันติภาพและสันติสุขไว้ให้แก่พวกเจ้าแล้ว สันติภาพและสันติสุขของเราที่ให้แก่พวกเจ้านั้น
เราให้พวกเจ้าไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของพวกเจ้าวิตกและอย่ากลัวเลย 28 พวกเจ้าได้ยินเรากล่าวว่า ‘
เราจะจากไปและจะกลับมาหาพวกเจ้าอีก’ ถ้าพวกเจ้ารักเรา พวกเจ้าก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘
เราจะไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา’ เพราะพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเป็นใหญ่กว่าเรา 29
และบัดนี้เราได้บอกพวกเจ้าทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว
พวกเจ้าจะได้เชื่อ 30 ต่อนี้ไป เราจะไม่สนทนากับพวกเจ้ามากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมา
และมันไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้สั่งเรา
เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

ยอห์น 15

พระเยซูคือเถาองุ่นแท้

1 “เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเป็นผู้ดูแลรักษา 2
กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล
พระองค์ก็กลัดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 พวกเจ้าได้รับการชำระให้สะอาดแล้ว
ด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้า 4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในพวกเจ้า
กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด
พวกเจ้าจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น

5 เราเป็นเถาอรุณ พวกเจ้าเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา
ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วพวกเจ้าจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย 6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา
ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมนำกิ่งในไฟเผาเสีย 7
ถ้าพวกเจ้าเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในพวกเจ้าแล้ว จะขอสิ่งใดซึ่งพวกเจ้าปรารถนา
พวกเจ้าก็จะได้อสิ่งนั้น 8 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อพวกเจ้าเกิดผลมาก
จึงเป็นศิษย์ของเรา 9 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามีพระหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขาต่อเราฉันใด เราก็มียุทธวิหารสี่ต่อพวกเจ้าฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในพระหมวิหารสี่ของเรา 10
ถ้าพวกเจ้าประพฤติตามศีลของเรา พวกเจ้าก็จะยึดมั่นอยู่ในพระหมวิหารสี่ของเรา
เหมือนดังที่เราประพฤติตามศีลของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และยึดมั่นอยู่ในพระหมวิหารสี่ของพระองค์
11 นี่คือน้ำที่เรานำมาบอกแก่พวกเจ้าแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในพวกเจ้า
และให้ความยินดีของพวกเจ้าเต็มเปี่ยม

12 นี่แหละเป็นศีลของเรา คือให้พวกเจ้ามีพระหมวิหารสี่ต่อกันและกัน
เหมือนดังที่เราได้มีต่อพวกเจ้า 13 ไม่มีผู้ใดมีพระหมวิหารสี่ที่ยิ่งใหญ่กว่านี้
คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน 14 ถ้าพวกเจ้าประพฤติตามที่เราสั่งพวกเจ้า
พวกเจ้าก็จะเป็นเพื่อนของเรา 15 เราไม่เรียกพวกเจ้าว่าทาสอีกต่อไป
เพราะทาสไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกเจ้าว่าเพื่อน
เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยื่นจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา เราได้สำแดงแก่พวกเจ้าแล้ว 16
พวกเจ้าไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกพวกเจ้า และได้แต่งตั้งพวกเจ้าไว้ให้ไปเกิดผล
และเพื่อให้ผลของพวกเจ้าอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อพวกเจ้าขอสิ่งใดจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราในนามของเรา
พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่พวกเจ้า 17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งพวกเจ้าว่า
จงมีพระหมวิหารสี่ต่อกันและกันเถิด

ความเกลียดชังของโลก

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกเจ้า ก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าพวกเจ้าเป็นของโลก
โลกก็จะรักพวกเจ้าซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะพวกเจ้าไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกพวกเจ้าออกจากโลก
เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังพวกเจ้า 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้าแล้วว่า ‘
ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกเจ้าด้วย
ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของพวกเจ้าด้วย 21
แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกเจ้าก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ใช้เรามา 22
ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา

23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราด้วย 24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา
เรามีได้ทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้ทำเลย พวกเขาที่จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเรา
และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา 25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในศีลของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า
เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ 26
แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามาหาพวกเจ้า
คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรานั้นได้มาแล้ว
พระองค์นั้นจะเป็นพยานถึงเรา 27 และพวกเจ้าก็จะเป็นพยานด้วย
เพราะว่าพวกเจ้าได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

ยอห์น 16

การกระทำของพวกยิว

1 “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้า ก็เพื่อไม่ให้สะดุดใจ 2 เขาจะไล่พวกเจ้าออกจากวัดหรือสุเหร่า
แท้จริงวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิตของพวกเจ้าจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า 3
เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่พวกเจ้าเพราะเขาไม่รู้จักพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และไม่รู้จักเรา 4
แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกเจ้าก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น พวกเจ้าจะได้ระลึกว่าเราได้บอกพวกเจ้าไว้แล้ว”

งานของพระวิญญาณ

“และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่พวกเจ้าแต่แรก เพราะเราอยู่อยู่กับพวกเจ้า 5
แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาท่านผู้ใช้เรามา และไม่มีใครในพวกเจ้าถามเราว่า ‘อาจารย์จะไปที่ไหน?’ 6
แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกเจ้า จิตใจของพวกเจ้าจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก 7
อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่พวกเจ้า คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของพวกเจ้า
เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่มาหาพวกเจ้า แต่ถ้าเราไปแล้ว
เราก็จะใช้พระองค์มาหาพวกเจ้า 8 เมื่อพระองค์นั้นมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงบาป
และบุญ และถึงการพิพากษา 9 ถึงความบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึงบุญนั้น
คือเพราะเราไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีก 11 ถึงการพิพากษานั้น
คือผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว 12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกพวกเจ้า แต่เดี๋ยวนี้พวกเจ้ายังรับไว้ไม่ได้
13 เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะมานั้น พระองค์จะนำพวกเจ้าไปสู่ความจริงทั้งหมด
เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ได้ยิน
และพระองค์จะแจ้งให้พวกเจ้ารู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น 14 พระองค์จะให้เราได้รับเกียรติ
เพราะว่าพระองค์จะเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่พวกเจ้า 15

ทุกสิ่งทีพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา มีนั่นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า
พระวิญญูณเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่พวกเจ้า

ความเศร้าโศกจะกลายเป็นความยินดี

16 อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเห็นเรา
เพราะเราไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา” 17 ศิษย์บางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “
ที่อาจารย์บอกกับเราว่า ‘อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเห็นเรา’ และ ‘
เพราะเราไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา’ ถ้อยคำเหล่านี้หมายความว่าอะไร” 18 เขาจึงพูดกันว่า “
นั่นหมายความว่าอะไรที่อาจารย์บอกว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบว่
สิ่งที่อาจารย์บอกนั่นหมายความว่าอะไร” 19 พระเยซูรู้ว่าเขาอยากถามพระองค์ จึงกล่าวกับเขาว่า “
ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยพวกเจ้าก็จะไม่เห็นเรา
และต่อไปอีกหน่อยพวกเจ้าก็จะเห็นเรา’ 20 เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า
พวกเจ้าจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และพวกเจ้าจะทุกข์โศก
แต่ความทุกข์โศกของพวกเจ้าจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี 21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอด
นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดลูกแล้ว นางก็ไม่ระลึกลถึงความเจ็บปวดนั้นเลย
เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก 22 ฉะนั้นใดก็ตามขณะนี้พวกเจ้ามีความทุกข์โศก
แต่เราจะเห็นพวกเจ้าอีก และใจพวกเจ้าจะชื่นชมยินดี
และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากพวกเจ้าได้ 23 ในวันนั้นพวกเจ้าจะไม่ถามอะไรเราอีก
เราบอกความจริงแก่พวกเจ้าว่า ถ้าท่านจะขอสั่งใดจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ในนามของเรา
พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่พวกเจ้า 24 แม้จนบัดนี้พวกเจ้ายังไม่ได้ขอสั่งใดในนามของเรา
จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของพวกเจ้าจะมีเต็มเปี่ยม”

พระเยซูเป็นผู้ชนะโลกแล้ว

25 “เราพูดเรื่องนี้กับพวกเจ้าเป็นคำที่มีความหมายซ่อนไว้
แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับพวกเจ้าเช่นนี้อีก
แต่จะบอกพวกเจ้าถึงเรื่องพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอย่างแจ่มแจ้ง 26 ในวันนั้นพวกเจ้าจะขอในนามของเรา
และเราจะไม่บอกพวกเจ้าว่า เราจะอ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเพื่อพวกเจ้า 27
เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราเองก็มีพระมหวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อพวกเจ้า
เพราะท่านมีพระมหวิหารสี่ต่อเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา 28
เรามาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราและได้เข้ามาในโลกแล้ว
เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอีก” 29 เหล่าศิษย์ของพระองค์บอกพระองค์ว่า “
ตอนนี้อาจารย์ได้พูดอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้พูดเป็นคำที่มีความหมายซ่อนอยู่อีก 30 เดียวนี้พวกผมรู้แน่ว่า
อาจารย์รู้ทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะถามอาจารย์อีก

ด้วยเหตุนี้พวกผมเชื่อว่าอาจารย์มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของอาจารย์”³¹ พระเยซูตอบเขาว่า “
เดี๋ยวนี้พวกเจ้าเชื่อแล้วหรือ?”³² ตูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว
ที่พวกเจ้าจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของพวกเจ้าทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว
แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราอยู่กับเรา”³³ เราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกเจ้า
เพื่อพวกเจ้าจะได้มีสันติภาพและสันติสุขในเรา ในโลกนี้พวกเจ้าจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด
เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

ยอห์น 17

พระเยซูอธิษฐานขอรับเกียรติยศจากพระเจ้า

¹ เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็แหงนหน้าขึ้นดูฟ้าและกล่าวว่า “พ่อครับ ถึงเวลาแล้ว
ขอให้ลูกของพ่อจะได้รับเกียรติ เพื่อลูกจะได้ให้เกียรติแก่พ่อ”²
ดังที่พ่อได้ให้ลูกมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น
เพื่อให้ลูกมอบชีวิตเข้าสู่นิพพานแก่คนทั้งปวงที่พ่อได้มอบให้แก่ลูกนั้น”³
และนี่แหละคือชีวิตเข้าสู่นิพพาน คือที่เขารู้จักพ่อผู้เป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว และรู้จักลูกที่พ่อใช้มา”⁴
ผมได้ให้เกียรติแก่พ่อในโลก ผมได้ทำพันธกิจที่พ่อให้ผมกระทำนั้นสำเร็จแล้ว”⁵ บัดนี้ พ่อครับ
ขอให้ผมได้รับเกียรติต่อหน้าของพ่อ คือเกียรติซึ่งผมได้มีร่วมกับพ่อก่อนที่โลกนี้มีมา”

พระเยซูได้สำแดงพระนามของพระเจ้าแล้ว

⁶ “ผมได้สำแดงนามของพ่อแก่คนทั้งหลายที่พ่อได้มอบให้แก่ผมจากมวลมนุษยโลก
คนเหล่านั้นเป็นของพ่อแล้ว และพ่อได้มอบเขาให้แก่ผม และเขาได้ทำตามคำของพ่อแล้ว”⁷
บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พ่อได้มอบแก่ผมนั้นมาจากพ่อ”⁸ เพราะว่าธรรมะที่พ่อมอบให้แก่ข้าพชนั้น
ผมได้มอบให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่แน่ว่าผมมาจากพ่อ และเขาเชื่อว่า พ่อได้ใช้ผมมา”⁹
ผมอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อเขา ผมมิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พ่อได้มอบให้แก่ผม
เพราะว่าเขาเป็นของพ่อ”¹⁰ ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์
และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพ่อก็เป็นของผม และผมมีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น”¹¹ บัดนี้ผมจะไม่อยู่ในโลกนี้อีก
แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และพ่อกำลังจะไปหาพ่อ พ่อครับ พ่อเป็นผู้บริสุทธิ์
ขอพ่อรักษาบรรดาผู้ที่พ่อได้มอบแก่ผมไว้ในนามของพ่อ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
เหมือนดังผมกับพ่อ”

พระเยซูได้รักษาคนเหล่านั้นในนามของพระบิดา

¹² “เมื่อผมยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ผมก็ได้รักษาพวกเขาไว้ในนามของพ่อ
ผู้ซึ่งพ่อได้มอบแก่ผม ผมได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไป นอกจากลูกของความพินาศ

เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ¹³ และบัดนี้ผมกำลังจะไปหาพ่อ และผมกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของผมอย่างเต็มเปี่ยม¹⁴ ผมได้มอบถ้อยคำของพ่อให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ผมไม่ใช่ของโลก¹⁵ ผมไม่ได้ขอให้พ่อเอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย¹⁶ เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ผมไม่ใช่ของโลก¹⁷ ขอจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพ่อ ถ้อยคำของพ่อเป็นความจริง¹⁸ พ่อใช้ผมมาในโลกฉันใด ผมก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น¹⁹ ผมมอบตัวของผมเพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน”

พระเยซูขออิฐฐานเพื่อคนทั้งปวง

20 “ผมมิได้อิฐฐานอ่อนวอนเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อฟังอาศัยในผมเพราะถ้อยคำของเขา²¹ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พ่ออยู่ในผม และผมอยู่ในพ่อ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพ่อและกับข้าพผด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพ่อใช้ผมมา²² เกียรติซึ่งพ่อได้มอบแก่ผม ผมได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พ่อกับผมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น²³ ผมอยู่ในเขา และพ่ออยู่ในผม เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพ่อใช้ผมมา และพ่อรักเขาเหมือนดังที่พ่อรักผม²⁴ พ่อครับ ผมอยากให้คนเหล่านั้นที่พ่อได้มอบให้แก่ผม อยู่กับผมในที่ซึ่งผมอยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของผมซึ่งพ่อได้มอบให้แก่ผม เพราะพ่อรักผมก่อนที่จะสร้างโลก²⁵ พ่อครับ พ่อเป็นพ่อผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพ่อ แต่ผมรู้จักพ่อ และคนเหล่านี้รู้ว่าพ่อได้ใช้ผมมา²⁶ พ่อได้ประกาศให้เขารู้จักนามของพ่อ และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อพรหมวิหารสี่ที่พ่อได้มีต่อผมจะอยู่ในเขา และผมจะอยู่ในเขา”

ยอห์น 18

การอายัดและการจับกุมพระเยซู

1 เมื่อพระเยซูกล่าวดังนี้แล้ว พระองค์ได้ออกไปกับเหล่าศิษย์ของพระองค์ข้ามลำธารซิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าศิษย์² ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าศิษย์ของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อย ๆ

3 ยูดาจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสี ถึงโคมไฟถือไม้และอาวุธไปที่นั่น⁴ พระเยซูรู้ทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงออกไปถามเขาว่า

“พวกเจ้ามาหาใคร”⁵ เขาตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชวาวนาซาเร็ธ” พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย⁶ เมื่อพระองค์กล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน⁷ พระองค์จึงถามเขามากกว่า “พวกเจ้ามาหาใคร” เขาตอบว่า “มาหาเยซูชวาวนาซาเร็ธ”⁸ พระเยซูตอบว่า “เราบอกพวกเจ้าแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าเจ้าแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด”⁹ ทั้งนี้ก็เพื่อพระคำจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูกล่าวไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพ่อได้มอบไว้แก่ผมไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”¹⁰ ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส¹¹ พระเยซูจึงบอกกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสียม เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรามอบให้แก่เราหรือ?”

พระเยซูถูกนำไปพบมหาปุโรหิต

¹² พวกเขาพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น¹⁴ คายาฟาสผู้นั้นแหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

¹⁵ ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และศิษย์อีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย ศิษย์คนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู ศิษย์อีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไป และพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป¹⁷ ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” เขาตอบว่า “ข้าฯไม่ได้เป็น”¹⁸ พวกเขาผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

มหาปุโรหิตสอบถามพระเยซู

¹⁹ มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าศิษย์ของพระองค์ และคำสอนของพระองค์²⁰ พระเยซูตอบเขาว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในวัดหรือสุเหร่าและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย”²¹ พวกเขาถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไรบ้าง”

22 เมื่อพระองค์พูดเช่นนั้นแล้ว
เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบหน้าพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขา แล้วพูดว่า “
เจ้าตบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ?” 23 พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น
แต่ถ้าเราพูดถูก เจ้าตบเราทำไม?” 24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดตมไปหาคายาฟาส
ผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ

เปโตรปฏิเสธพระเยซูอีก

25 ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “
เจ้าเป็นศิษย์ของคนนั้นด้วยหรือ?” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าฯไม่เป็น” 26
ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูชาตก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าฯ
เห็นเจ้ากับหมอนั้นอยู่ในสวนไม่ใช่หรือ?” 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก่อก็ขึ้น

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปริทอเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่
พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริทอเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปังสกาได้ 29
ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า “พวกเจ้ามีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้หรือ?” 30 เขาตอบว่า “
ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าฯก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” 31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า “
พวกเจ้าจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของพวกเจ้าเถิด” พวกยิวจึงเรียนท่านว่า “
การที่พวกข้าฯจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้น เป็นการผิดกฎหมาย” 32
ทั้งนี้เพื่อคำกล่าวของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์กล่าวว่า พระองค์จะสิ้นใจตายอย่างไร?

33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาถามพระองค์ว่า “
เจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” 34 พระเยซูตอบว่า “ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังของท่านหรือ?
หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา” 35 ปีลาตตอบว่า “ข้าฯเป็นยิวหรือ? ชนชาติของเจ้าเอง
และพวกมหาปุโรหิตได้มอบเจ้าไว้กับข้าฯ เจ้าทำผิดอะไร?” 36 พระเยซูตอบว่า “
อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้
คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้” 37
ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นเจ้าเป็นกษัตริย์หรือ?” พระเยซูตอบว่า “ท่านบอกว่าเราเป็นกษัตริย์
เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง
คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”

พระเยซูถูกพิพากษาให้ถึงแก่ความตาย

38 ปีลาตถามพระองค์ว่า “ความจริงคืออะไร?” เมื่อถามดังนั้นแล้วก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “ข้าฯไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย” 39 แต่พวกเจ้ามีธรรมเนียมให้ข้าฯปล่อยคนหนึ่งให้แก่พวกเจ้าในเทศกาลปีสกา ฉะนั้นพวกเจ้าจะให้ข้าฯปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่พวกเจ้าหรือ?” 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบาร์บัส” บาร์บัสนั้นเป็นโจร

ยอห์น 19

พระเยซูถูกเยาะเย้ยถากถาง

1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี 2

และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมศีรษะของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3

แล้วกล่าวว่า “กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” และเขาก็ตบหน้าพระองค์ 4 ปีลาตจึงออกไปอีก และกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า “ข้าฯพาคณนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า ข้าฯ

ไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย” 5 พระเยซูจึงได้ออกมา สวมมงกุฏทำด้วยหนามและสวมเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ดูคนนี่ซิ” 6

ฉะนั้นเมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอ้ออิงว่า “ตรึงมันเสีย ตรึงมันเสีย” ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะข้าฯไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย”

7 พวกยิวตอบว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย

เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระโอรสของพระเจ้า” 8 ครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ก็ตกใจกลัวมากขึ้น 9

จึงเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีก และถามพระเยซูว่า “เจ้ามาจากไหน?” แต่พระเยซูมิได้ตอบประการใด 10

ปีลาตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “เจ้าจะไม่พูดกับเราหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่าข้าฯมีอำนาจที่จะตรึงเจ้าที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยเจ้าได้” 11 พระเยซูตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้

นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน”

ปีลาตหาโอกาสที่จะปล่อยตัวพระเยซู

12 ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอ้ออิงว่า “

ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ ก็เป็นปฏิปักษ์ต่อซีซาร์” 13

เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น จึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา

ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา 14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปีสกา เวลาประมาณเที่ยง ปีลาตพูดกับพวกยิวว่า “

นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย” 15 แต่เขาทั้งหลายร้องอ้ออิงว่า “เอามันไปเสีย เอามันไปเสีย

ตรึงมันที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้ข้าฯตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย ที่กางเขนหรือ?”

พวกมหาบุโรหิตตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์” 16

แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาก็พาพระเยซูไป

การตรึงพระเยซูที่กางเขน

17 และพระองค์ได้แบกกางเขนไปยังที่ซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา 18
ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้าง และพระเยซูอยู่ตรงกลาง 19

ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”

20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูอยู่นั้นอยู่ใกล้กับกรุง

และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน 21

ฉะนั้นพวกมหาบุโรหิตของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า
คนนั้นบอกว่า เขาเป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

22 ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” 23

ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว

เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน

และเอาเสื้อพระองค์ชั้นในด้วย เสื้อชั้นในของพระองค์นั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง 24

เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้”

ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘เสื้อผ้าของข้าฯ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าฯนั้น เขาก็จับสลากกัน’

พระเยซูฝากมารดาไว้กับศิษย์คนหนึ่ง

25 พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น

มีมารดาของพระองค์กับน้ำสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา 26

ฉะนั้นเมื่อพระเยซูเห็นมารดาของพระองค์ และศิษย์คนที่พระองค์สนิทสนมยืนอยู่ใกล้

พระองค์ก็กล่าวกับมารดาของพระองค์ว่า “แม่ครับ จงดูแลลูกชายของแม่เถิด” 27

แล้วพระองค์ก็กล่าวกับศิษย์คนนั้นว่า “จงดูแลแม่ของเจ้าเถิด” และตั้งแต่นั้นมา

ศิษย์คนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

พระเยซูสิ้นชีวิตบนกางเขน

28 หลังจากนั้นพระเยซูก็รู้ว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงกล่าวว่า “
เรากะหยายน้ำ” 29 มีภาชนะใส่เหล้าองุ่นเปรี๊ยะวางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ

ชุบเหล้าองุ่นเปรี๊ยะใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงปากของพระองค์ 30 เมื่อพระเยซูรับเหล้าองุ่นเปรี๊ยะแล้ว

พระองค์ก็กล่าวว่า “สำเร็จแล้ว” และกัมศิระษะลงสิ้นใจตาย

พระเยซูถูกแทงสี่ข้าง

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทรมานของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสี่ (เพราะวันสี่นั้นเป็นวันใหญ่) 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทรมานของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ 33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์สิ้นใจแล้ว เขาก็มิได้ทรมานของพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘กระดูกของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว’ 37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

การฝังศพของพระเยซู

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นศิษย์ลับ ๆ ของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้มาขอศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมานำศพพระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับอาโลเอหนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย 40 พวกเขา นำศพพระเยซูไป และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาก็บรรจุศพของพระเยซูไว้ที่นั่น

ยอห์น 20

พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย

มารีย์พบว่าอุโมงค์ว่างเปล่า

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามีด มารี๋ยชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและศิษย์อีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูสนิสนมนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาอาจารย์ออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาท่านไปไว้ที่ไหน” 3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับศิษย์คนนั้น 4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน 5 เขาก็มลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่

แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่⁷
และผ้าพันศีรษะของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก⁸
แล้วศิษย์คนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ⁹
เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁰
แล้วศิษย์ทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูปรากฏแก่มารีย์มัคดาลา

¹¹ ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็ล้มลงมองดูที่อุโมงค์¹²
และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางศพของพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องศีรษะ
และองค์หนึ่งอยู่เบื้องเท้า¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “ร้องไห้ทำไมล่ะหนู” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “
เพราะเขาเอาอาจารย์ของหนูไปเสียแล้ว และหนูไม่รู้ว่าเขาเอาอาจารย์ไปไว้ที่ไหน”¹⁴
เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นพระองค์

¹⁵ พระเยซูถามเธอว่า “ร้องไห้ทำไมล่ะหนู เจ้าตามหาผู้ใด”
มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าขา ถ้าท่านได้เอาอาจารย์ของหนูไป
ขอบอกให้หนูรู้ว่าเอาไปไว้ที่ไหน และหนูจะไปรับมา”¹⁶ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “มารีย์”
มารีย์จึงหันมาและบอกกับพระองค์ว่า “รับโบนิ” ซึ่งแปลว่า อาจารย์¹⁷ พระเยซูกล่าวกับเธอว่า “
อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า
เราจะขึ้นไปหาพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราพวกเจ้าทั้งหลาย”¹⁸
มารีย์มัคดาลาจึงไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์ว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว
และพระองค์ได้กล่าวคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูปรากฏแก่ศิษย์ของพระองค์

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์
เมื่อศิษย์ปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เข้ามายืนอยู่ท่ามกลางเขา
และกล่าวกับเขาว่า “สันติภาพและสันติสุขจงดำรงอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายเถิด”²⁰
ครั้นพระองค์พูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ให้เขาดูมือ และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกศิษย์เห็นแล้ว
เขาก็มีความยินดี²¹ พระเยซูจึงกล่าวกับเขาอีกว่า “
สันติภาพและสันติสุขจงดำรงอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายเถิด พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราใช้เรามาฉันทัด
เราก็ใช้พวกเจ้าทั้งหลายไปฉันทัน”²² ครั้นพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้วจึงระบายลมหายใจออกเหนือเขา
และกล่าวกับเขาว่า “พวกเจ้าทั้งหลายจงรับพระวิญญาณเถิด²³ ถ้าพวกเจ้าจะยกความผิดบาปของผู้ใด
ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าพวกเจ้าจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด
ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น”

โรมัสไม่เชื่อ

24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิคุมัส ซึ่งเป็นศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเดินทางมาถึง 25 ศิษย์อื่น ๆ จึงบอกโรมัสว่า “พวกเราได้เห็นอาจารย์แล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าฯไม่เห็นรอยตะปูที่มือของท่าน และไม่ได้เอานิ้วของข้าฯแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าฯแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของท่านแล้ว ข้าฯจะไม่เชื่อเลย”

26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าศิษย์ของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูได้เข้ามาและยืนอยู่ท่ามกลางเขาและกล่าวว่า “สันติภาพและสันติสุขจงอยู่กับพวกเจ้าทั้งหลายเถิด” 27 แล้วพระองค์พูดกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และคู่มือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด” 28 โรมัสตอบพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์เป็นองค์พระผู้เป็นของพวกผม” 29 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “โรมัสเอ๋ย เพราะเจ้าได้เห็นเราเจ้าจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้

30 พระเยซูได้กระทำให้หมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการต่อหน้าเหล่าศิษย์ของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ 31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูเป็นพระศรีอารีย์พระโอรสของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ก็จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานโดยพระนามของพระองค์

ยอห์น 21

พระเยซูปรากฏแก่ศิษย์เจ็ดคน

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้สำแดงพระองค์แก่เหล่าศิษย์อีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์สำแดงพระองค์อย่างนี้ 2 คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิคุมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และลูกชายทั้งสองของเศเบดี และศิษย์ของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน 3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าฯจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกันว่า “พวกข้าฯจะไปกับเจ้าด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย

4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูยืนอยู่ที่ฝั่งทะเล แต่เหล่าศิษย์ไม่รู้ว่าพระองค์ 5 พระเยซูจึงถามเขาว่า “มีอะไรกินบ้างหรือเปล่า” เขาตอบพระองค์ว่า “ไม่มี” 6 พระองค์พูดกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง”

เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้⁷

ศิษย์คนที่พระเยซูสนิทสนมจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หีบเสื่อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้

(เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล⁸ แต่ศิษย์อื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็ก ๆ มา

ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)

⁹ เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง¹⁰

พระเยซูพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง”¹¹ ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง

อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด¹²

พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “มากินข้าวด้วยกันเถิด” และในพวกศิษย์ไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “

อาจารย์คือผู้ใด” เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ พระเยซูเข้ามาหีบขนมปังแจกให้เขา

และหีบปลาแจกด้วย¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูสำแดงพระองค์แก่พวกศิษย์ของพระองค์

หลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย

คำสั่งเสียครั้งสุดท้ายของพระเยซู

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูกล่าวกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย

เจ้ารักเรามากกว่าสิ่งเหล่านี้หรือ” เขาตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้วอาจารย์ อาจารย์ก็รู้ว่าผมรักอาจารย์”

พระองค์สั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”¹⁶ พระองค์กล่าวกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “

ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เขาตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้วอาจารย์ อาจารย์ก็รู้ว่าผมรักอาจารย์”

พระองค์กล่าวกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”¹⁷ พระองค์กล่าวกับเขาครั้งที่สามว่า “

ซีโมนลูกชายโยนาห์เอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกขี้ใจที่พระองค์ถามเขาครั้งที่สามว่า “

เจ้ารักเราหรือ” และเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์ก็รู้ทุกสิ่ง อาจารย์รู้ว่า ผมรักอาจารย์”

พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”¹⁸ เราบอกความจริงว่า เมื่อเจ้ายังหนุ่มเจ้าคาดเอาเอง

และเดินไปไหน ๆ ตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อเจ้าแก่แล้วเจ้าจะเหยียดมือของเจ้าออก

และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”¹⁹

ที่พระองค์กล่าวเช่นนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร

ครั้นพระองค์กล่าวเช่นนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

ศิษย์คนหนึ่งที่พระองค์สนิทสนม

²⁰ เปโตรเหลียวหลังเห็นศิษย์คนที่พระเยซูสนิทสนมตามมา

คือศิษย์ที่เอนตัวลงหนุนตักของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และถามว่า “อาจารย์ครับ

ผู้ที่จะทรยศอาจารย์คือใคร?”²¹ เมื่อเปโตรเห็นศิษย์คนนั้นจึงถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ

คนนี้จะเป็นอย่างไร?”²² พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามานั้น

จะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า เจ้าจงตามเรามาเถิด”²³ เหตุฉะนั้นคำที่ว่า ศิษย์คนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้กล่าวแก่เขาว่า “ศิษย์คนนั้นจะไม่ตาย” แต่กล่าวว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้น จะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า”

²⁴ ศิษย์คนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเรารู้ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง²⁵ มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้กระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น

กิจการ

กิจการ 1

คำนำของหนังสือกิจการ

¹ ถึงท่านเธโอฟิลัส ผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือ ในหนังสือเล่มแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงการทำงานที่พระเยซูได้ตั้งต้นทำ และสั่งสอน² จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป หลังจากได้ส่งอัครทูตที่พระองค์เลือกไว้ นั้น โดยเดชแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์³ เมื่อพระองค์ได้ทนทุกข์ทรมานแล้ว ก็ได้แสดงตัวแก่คนเหล่านั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นนอนว่าพระองค์มีชีวิตอยู่ และได้ปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้พูดถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

คำสั่งให้รอคอยรับพระวิญญาณ

⁴ เมื่อพระองค์พักอยู่ด้วยกันกับอัครทูต พระองค์ได้บอกเขาไม่ให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามคำสั่งสัญญาของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ คือพระองค์กล่าวว่า “ตามที่พวกเจ้าทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ⁵ เพราะว่ายอห์นได้ให้พวกเจ้าทำพิธีมุดน้ำเพื่อแสดงได้หันกลับจากความผิดบาป ที่อยู่ในไตอำนาจของ กิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชา แต่อีกไม่ช้าพวกเจ้าทั้งหลายจะได้รับพิธีมุดน้ำ เพื่อแสดงว่าพวกเจ้าหันกลับจากความผิดบาป โดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์”

คำสั่งสัญญาที่จะประทานพระวิญญาณ

⁶ เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อาจารย์จะตั้งอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในตอนนี้หรือ?”⁷ พระเยซูตอบเขาว่า “

ไม่ใช่ฐานะของเจ้าที่จะรู้เวลาและวาระที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อ ได้กำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์⁸ แต่พวกเจ้าทั้งหลายจะได้รับฤทธิเดชอำนาจ เมื่อพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะลงมาอยู่กับพวกเจ้า และพวกเจ้าทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วมณฑลยูเดีย มณฑลสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

พระเยซูถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

⁹ เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็รับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อตาเขา และมีก้อนเมฆมาบังพระองค์ไว้ให้พ้นสายตาของเขา¹⁰ เมื่อเขากำลังจ้องดูท้องฟ้า ขณะที่พระเยซูถูกรับขึ้นไปนั้น ในตอนนั้น มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้าง ๆ เขา¹¹ กล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงยืนจ้องดูท้องฟ้า พระเยซูผู้ซึ่งพระเจ้ารับขึ้นไปอยู่สวรรค์นั้น จะกลับมาอีกเหมือนกับที่พวกเจ้าทั้งหลาย ได้เห็นพระองค์เหาะไปยังสวรรค์นั้น”

บรรดาอัครทูตร่วมใจกันอธิษฐาน

¹² แล้วอัครทูตจึงได้ลงมาจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ระยะเวลาเท่ากับระยะเวลาที่อนุญาตให้คนเดินไปเดินมาในวันสัปดาห์¹³ เมื่อเข้ากรุงแล้ว เขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่ที่นั่น¹⁴ พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์แม่ของพระเยซู และพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

คำเทศนาของเปโตรก่อนที่จะเลือกอัครทูต

¹⁵ ในตอนนั้น เปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้องทั้งหลาย ที่ประชุมกันอยู่ ณ มีรวมทั้งหมดประมาณร้อยยี่สิบคน และกล่าวว่า¹⁶ “พี่น้องทั้งหลาย การที่ยูดาสหักหลังพระเยซู โดยเป็นผู้นำคนไปจับพระองค์นั้น เป็นเหตุการณ์ที่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้กล่าวไว้โดยกษัตริย์ดาวิด จำเป็นจะต้องเป็นความจริง¹⁷ เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้¹⁸ แต่เขาผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของเขาไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงท้องแตกใส่ฟงทะเลสกอกออกมาหมด¹⁹ เหตุการณ์นี้คนทั้งหลายที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งนาเลือด²⁰ เพราะมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่า และอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’²¹ เหตุฉะนั้นในโอกาสนี้ เราต้องเลือกคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทนยูดาส เพื่อการเผยแพร่การเป็นขึ้นมาของพระเยซูพระผู้เป็นเจ้านาย ขอให้เราเลือกเฉพาะผู้ที่อยู่ร่วมกับเรามาตั้งแต่แรก²² คือตั้งแต่พิธีมุน้ำของยอห์น

จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเรา ถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์”

23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลุสทัส และมัทธิอัส 24 แล้วพวกศิษย์จึงอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า “สาธุ ข้าแต่พระเจ้า ผู้รู้จักใจของมนุษย์ทั้งหลาย ขอได้โปรดสำแดงว่า ในสองคนนี้พระองค์จะเลือกผู้ใด 25 ให้รับส่วนในการรับใช้นี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัส จึงนับเขาเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

กิจการ 2

พวกลูกศิษย์ได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์

1 เมื่องานเทศกาลฉลองวันเพ็ญเทศมาถึง พวกศิษย์จึงมารวมใจกันอยู่ที่เดียวกัน 2 ในทันใดนั้น มีเสียงมาจากฟ้าเหมือนกับเสียงพายุตั้งก้องสนั่นไปทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟลักษณะเหมือนกับลิ้นปรากฏกับเขา และกระจายอยู่กับเขาหมดทุกคน 4 เขาเหล่านั้นก็มีพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า เขาจึงตั้งต้นพูดภาษาต่าง ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พูด

พวกยิวโพนทะเลเห็นเหตุการณ์ก็ประหลาดใจ

5 มีพวกยิวโพนทะเลจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้ยำเกรงพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงเช่นนั้น เขาจึงพากันมาดูและสับสน เพราะต่างคนต่างได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาของตัวเอง 7 คนทั้งหลายจึงประหลาด และอัศจรรย์พูดกันว่า “อ้าว คุณนั้นซิ คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีมิใช่หรือ? 8 ทำไมเขาจึงพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเราได้แล้ว? 9 เช่นชาวปารเธีย และมีเดีย ชาวเอลาม และคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และมณฑลยูเดีย และมณฑลคัปปาโดเซีย ในมณฑลปอนทัส และเอเซีย 10 ในมณฑลฟรีเจีย มณฑลบิมฟีเลีย และประเทศอียิปต์ ในมณฑลเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับกรุงไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว 11 ชาวเกาะคริตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านั้นพูดถึงกิจกรรมอันใหญ่หลวงของพระเจ้า ตามภาษาของเราเอง” 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจ และฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่มันเป็นอะไรกัน เกิดอะไรขึ้น” 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “โอ คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่”

เปโตรกล่าวถึงคำพยากรณ์ของโยเอล

14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวกับคนทั้งหลายด้วยเสียงอันดังว่า “
ชายผู้เดียว และคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มทั้งหลาย จงเข้าใจเรื่องนี้ และฟังคำพูดของข้าพเจ้าเถิด 15
เพราะว่าคนเหล่านี้ไม่ได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนดังที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าตอนนี้เป็นเวลาสามโมงเช้า 16
แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 ‘พระเจ้ากล่าวว่าในวาระสุดท้าย
เราจะเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของเราโปรดประทานแก่มนุษย์ทั้งปวง
ลูกชายลูกหญิงของพวกเจ้าทั้งหลายจะกล่าวคำพยากรณ์ คนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต
และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้น
เราจะเทฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของเราบนทาสชายทาสหญิงของเรา
และคนเหล่านั้นจะกล่าวคำพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน
และนิมิตที่แผ่นดินเบื้องล่าง เป็นเลือด ไฟ และไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไป
และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั้น คือวันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนั้นคือ
ทุกคนซึ่งได้ออกนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายจะหลุดพ้น”

เปโตรกล่าวอ้างว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นมาจากความตาย

22 “พวกท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า
คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดชี้แจงให้พวกท่านทั้งหลายรู้โดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์
และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางพวกท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านรู้อยู่แล้ว
23 พระเยซูนี้ ได้ถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้คิดไตร่ตรองล่วงหน้าไว้ก่อน
พวกท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและฆ่าพระองค์เสีย 24
พระเจ้าได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยการกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตาย
เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้กล่าวถึงพระองค์ว่า “
ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวันไหว 26 เพราะฉะนั้น จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และปากของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี
อนึ่งร่างกายของข้าพเจ้าจะอยู่ด้วยความไวใจ 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งข้าพเจ้าไว้ในนรก
ทั้งจะไม่ทรงให้ผู้มีบุญของพระองค์เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้าทราบทางแห่งชีวิตแล้ว
พระองค์โปรดให้ข้าพเจ้ามีความยินดีเต็มเปี่ยมต่อหน้าของพระองค์”

เปโตรอ้างว่าดาวิดได้กล่าวว่าจะพระเยซูจะเป็นขึ้นจากตาย

29 “พี่น้องทั้งหลาย
ข้าพเจ้ามีใจกล้าหาญที่จะพูดกับพวกท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า
ท่านได้ตายไปแล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30

ท่านเป็นศาสตาศาพยากรณ์ และรู้ว่าพระเจ้าได้สัญญาไว้กับท่านด้วยคำสัตย์สาบานว่า
พระเจ้าจะให้ให้มีผู้หนึ่งในวงศ์ตระกูลของท่านนั่งบนบัลลังก์ของท่าน³¹ ดาวิดก็รู้เหตุการณ์นี้ก่อน
จึงได้พูดถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ว่า พระเจ้าไม่ได้ทิ้งพระองค์ไว้ในรก
ทั้งร่างกายของพระองค์ก็ไม่เน่าเปื่อยไป³² พระเยซูนี้ พระเจ้าได้บันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้”

เปโตรอ้างว่าพระบิดายกชูพระเยซูขึ้น

33 “เหตุฉะนั้นเมื่อพระเจ้ายกพระองค์ให้นั่งขวามือของพระเจ้าแล้ว
และได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ตามที่พระองค์สัญญาไว้
ว่าพระองค์จะเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ตามที่พวกท่านทั้งหลายได้ยิน และเห็นนี้³⁴
เพราะว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘พระเจ้าพูดกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งที่ขวามือของเรา³⁵ จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้ท่าน’³⁶
เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งหลายรู้แน่นอนว่า พระเจ้าได้ยกพระเยซู
ที่พวกเจ้าทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ตั้งให้เป็นทั้งพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายและพระผู้เป็นพระศรีอาริย์”

เปโตรเชิญชวนให้ประชาชนกลับใจจากบาป

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกเป็นทุกข์ใจ จึงพูดกับเปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ ว่า “
พี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอย่างไรดี”³⁸ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวกับเขาว่า “
จงกลับหลังหันจากความผิดบาป และทำพิธีมุดน้ำในนามแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ให้หมดทุกคน
เพื่อว่าพระเจ้าจะยกความผิดบาปของท่าน และท่านจะได้มีพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์³⁹
เพราะว่าคำสัญญานั้นตกอยู่กับพวกท่านทั้งหลาย และลูกหลานของท่านด้วย
และตกอยู่กับคนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของเราเรียกมาให้เฝ้าพระองค์”⁴⁰
เปโตรจึงได้พูดอีกหลายคำเป็นพยาน และได้เตือนสติเขาว่า “จงรักษาชีวิตให้รอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”
⁴¹ คนทั้งหลายที่เชื่อคำของเปโตรก็ทำพิธีมุดน้ำ ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน
⁴² เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงในคำสอน และสามัคคีธรรมกันกับพวกอัครทูต
และได้ร่วมใจกันทำพิธีมหาสนิท และอธิษฐานสวดอ่อนน้อม

พวกอัครทูตได้ทำการอัครธรรมท่ามกลางฝูงชน

43 พวกเขาทุกคนมีความยำเกรงพระเจ้า และพวกอัครทูตได้ทำการอัครธรรม
และหมายสำคัญหลายสิ่งหลายอย่าง⁴⁴ ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้น ก็อยู่พร้อมกันในที่เดียวกัน
และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง⁴⁵ เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติ
และสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งหลาย ตามความจำเป็นของทุกคน⁴⁶ เขาได้ร่วมใจกันไปพระวิหาร
และทำพิธีมหาสนิทตามบ้านของเขา และรับประทานอาหารร่วมกัน ด้วยความชื่นชมยินดี

และด้วยความจริงใจ ทุกวันตลอดมา ⁴⁷ และยังได้ยกย่องพระเจ้า และคนทั้งหลายก็พอใจ ฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายได้ให้ผู้ที่กำลังจะหลุดพ้น เข้าสมทบกับพวกสาวกมากขึ้นทุกวัน

กิจการ 3

เปโตรกับยอห์นเข้าไปในพระวิหาร

¹ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังจะขึ้นไปบริเวณพระวิหารในชั่วโมงที่มีการอธิษฐานสวดอ้อนวอน ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายสามโมง ² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่กำเนิด ทุกวันมีคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ที่มีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้เขาขอกทานจากคนที่จะไปเข้าในพระวิหาร ³ ชายคนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอกทาน

คนเป็นง่อยหายโรคที่ประตูงาม

⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นจึงมองดูเขาแล้วบอกว่า “จงดูพวกเราเถิด” ⁵ คนขอกทานนั้นได้จ้องมองดู คิดว่าจะได้อะไรจากเขา ⁶ เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองของเราไม่มี แต่ที่เรามีอยู่เราจะให้เจ้า คือในนามแห่งพระเยซูชวาทนาซาเรธ ผู้เป็นพระศรีอาริย์ จงลุกขึ้นเดินไป” ⁷ แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง ⁸ เขาจึงกระโดดขึ้นยืน และเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตร และยอห์น เดินไปเดินไป ยกย่องพระเจ้าไป ⁹ คนทั้งหลายเห็นเขาเดิน และยกย่องพระเจ้า ¹⁰ จึงรู้ว่าเป็นคนหนึ่งที่นั่งขอกทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างมากภายในเหตุการณ์ที่เกิดกับคนนั้น

เปโตรเทศนาที่เฉลียงของซาโลมอน

¹¹ เมื่อคนเป็นง่อยที่หายนั้นยังเกาะเปโตร และยอห์นอยู่ คนทั้งหลายก็เล่นไปหาเขาที่เฉลียงพระวิหารที่เรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจมาก ¹² พอเปโตรแลเห็นก็พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงพากันประหลาดใจด้วยเรื่องคนนี้ และจ้องดูพวกเรา อย่างกับว่าพวกเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์ หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง ¹³ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ให้เกียรติยศแก่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่พวกท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป ¹⁴ แต่พวกท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ ซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์และเป็นคนบุญ และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้กับพวกท่านทั้งหลาย ¹⁵ จึงได้ฆ่าพระองค์ผู้เป็นเจ้าชีวิตนั้น ผู้ที่พระเจ้าได้บันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย

พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้¹⁶ โดยความเชื่อฟังอาศัยในนามของพระองค์
นามนั้นจึงได้ทำให้คนที่นี่พวกท่านทั้งหลายเห็น และรู้จักมีกำลังขึ้น
คือความเชื่อฟังอาศัยซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ ได้ทำให้คนที่นี่หายปกติต่อหน้าพวกท่านทั้งหลาย”

เปโตรเล่าถึงสาเหตุที่เขาจับพระเยซูไปตรึง

17 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกท่านทั้งหลายได้ทำเช่นนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร
ทั้งคณะผู้ปกครองของพวกท่านก็ทำเหมือนกันด้วย¹⁸ แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น
ที่พระเจ้าได้ประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงทั้งหลายของพระองค์ ว่า
พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงให้สำเร็จตามนั้น¹⁹
เหตุฉะนั้นพวกท่านทั้งหลายจึงหันกลับ และตั้งใจใหม่ เพื่อพระเจ้าจะลบล้างความผิดบาปของท่าน
เพื่อเวลาพักผ่อนหย่อนใจจะได้มาจากพระเจ้าผู้เป็นนาย²⁰
และเพื่อพระเจ้าจะได้ส่งพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ ซึ่งกำหนดไว้แล้วนั้นมาเพื่อพวกท่านทั้งหลาย คือพระเยซู
²¹ ผู้ซึ่งสวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่
ตามที่พระเจ้าได้กล่าวไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่โบราณกาลมา”

พระเยซูเป็นศาสดาพยากรณ์ที่โมเสสกล่าวถึง

22 “โมเสสได้พูดไว้กับบรรพบุรุษว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของพวกท่านทั้งหลาย
จะตั้งคนหนึ่งในพวกท่านให้เป็นศาสดาพยากรณ์ เหมือนกันกับพระองค์ได้ตั้งข้าพเจ้า
ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้นั้นบอกแก่ท่าน²³ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น
เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากชนชาติของพระเจ้า’²⁴ และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย
ตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมาก็ได้พากันพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนี้²⁵
พวกท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของเจ้านั้น
และของพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เหมือนได้พูดกับอับราฮัมว่า ‘
พงศ์พันธุ์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเชื้อสายของเจ้า’²⁶
เมื่อพระเจ้าได้ให้พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้ว
จึงได้ใช้พระองค์มายังพวกท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพรแก่ท่านทั้งหลาย
โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับหลังหันจากความชั่วช้าของตน”

กิจการ 4

พวกสมาชิกสภาศาสนาจับเปโตรและยอห์น

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังพูดกับคนทั้งหลายอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหาร
และพวกสะดูสีมาหาคนทั้งสอง² เขาเป็นทุกข์ใจ เพราะว่าเขาทั้งสองได้สั่งสอน

และเผยแพร่แก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซู³

เขาจึงจับคนทั้งสองจำไว้ในคุกจนถึงวันต่อมา เพราะว่ามันเย็นแล้ว⁴

แต่คนทั้งหลายที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรกับยอห์นต่อหน้าสมาชิกสภาศาสนา

⁵ ครั้นรุ่งเช้าวันต่อมา พวกผู้ปกครองกับพวกผู้อาวุโส และพวกคัมภีร์อาจารย์⁶ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่น ๆ ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้น ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁷ เมื่อเขาให้เปโตร และยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “เจ้าทั้งสองได้ทำเช่นนี้โดยฤทธิ์ หรือในนามของผู้ใด?”

เปโตรอ้างเรื่องพระเยซูเป็นขึ้นแก่พวกผู้ปกครอง

⁸ ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจึงได้ไว้กับเขาว่า “ผู้ปกครองพลเมือง และผู้อาวุโสทั้งหลายของอิสราเอล⁹ ถ้าพวกท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีที่ได้ทำกับคนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว¹⁰ ก็ให้พวกท่านทั้งหลายกับพวกอิสราเอลทั้งหลายรู้ว่า โดยนามของพระเยซูชานาชาเรธ ผู้เป็นพระศรีอาริย์ ที่พวกท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และพระเจ้าได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยพระองค์นั้นแหละ ชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน¹¹ พระองค์เป็น ‘ศิลาที่ช่างก่อสร้างได้ขวางทิ้ง บัดนี้กลายเป็นศิลาที่เป็นเสาเอกแล้ว’¹² ในผู้อื่นความหลุดไม่มีเลย เพราะชื่อนามอื่นที่ให้เราทั้งหลายหลุดพ้นได้ ไม่โปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า”

พวกสมาชิกสภาศาสนาไม่สามารถลงโทษอัครทูตได้

¹³ เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าคนทั้งสองขาดการศึกษา และเป็นคนธรรมดาที่ประหลาดใจ แล้วเขาคิดได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู¹⁴ เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคนั้นอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดอะไรได้¹⁵ แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตร และยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาก็ปรึกษากัน¹⁶ ว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการอัศจรรย์ที่เขาทำนั้นโดดเด่นมาก ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้¹⁷ แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้อ้างชื่อของผู้นั้นกับคนหนึ่งคนใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้รำลือไปในหมู่คนทั้งปวง”¹⁸ เขาก็เรียกเปโตร และยอห์นมาแล้วห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้พูด หรือสอนออกนามของพระเยซูอีกเลย

คำตอบของเปโตรกับยอห์นต่อสมาชิกสภาฯ

19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “

การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายตาของพระเจ้าอยู่หรือ?

ขอพวกท่านทั้งหลายพิจารณาคูเถิด 20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็น และได้ยินนั้นก็ไม่ได้” 21

เมื่อเขาชู้คนทั้งสองนั้นอีกแล้ว ก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะลงโทษคนทั้งสองอย่างใดได้

เพราะกลัวคนทั้งหลายเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้ยกย่องพระเจ้า เพราะเหตุเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

22 เพราะว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุสี่สิบกว่าปีแล้ว

ผู้เชื่อในพระเจ้าสวดอ้อนวอน

23 เมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้ว เปโตรกับยอห์นก็ไปไปหาอัครทูตคนอื่น ๆ

และได้เล่าเรื่องทั้งหลายที่พวกมหาปุโรหิต และพวกผู้อาวุโสพูดให้คนเหล่านั้นฟัง 24

เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังแล้ว จึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงบอกพระเจ้าว่า “สาธุ พระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย

พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น 25

พระองค์กล่าวไว้โดยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดคนต่างชาติจึงหึงยโส

และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านแต่สิ่งที่ไม่มิประโยชน์ 26 กษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกตั้งตัวขึ้น

และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้พระเจ้าผู้เป็นนาย และพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ของพระองค์”

ความจริงเกี่ยวกับการทำพันธกิจของพระเยซู

27 “ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรด และปอนทือสปีลาต กับคนต่างประเทศ

และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูผู้รับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งไว้แล้ว

28 ให้ทำสิ่งสารพัดโดยมือ และแผนงานของพระองค์ที่ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น 29 บัดนี้

ขอพระองค์เหลียวดูการข่มขู่ของเขา และช่วยให้ผู้รับใช้ของพระองค์พูดคำพูดของพระองค์ด้วยใจกล้า 30

เมื่อพระองค์ได้เหยียดมือของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้ให้หมายสำคัญ

และการอัศจรรย์เกิดขึ้น โดยนามแห่งพระเยซูผู้รับใช้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” 31

เมื่อเขาอธิษฐานสวดอ้อนวอนแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมกันอยู่นั้นได้สันสะเทือน

และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ได้กล่าวพระคำของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

สาวกได้นำของ ๆ ตนมาเป็นของ ๆ ส่วนรวม

32 คนทั้งหลายที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตัวมีอยู่เป็นของตน

แต่ทั้งหมดนั้นเป็นของกลาง 33 อัครทูตจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชอย่างใหญ่ยิ่ง

ถึงการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย และพระคุณอันยิ่งใหญ่ได้อยู่กับเขาทุกคน

34 และในพวกศิษย์นั้นไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่มิมีนา มีบ้านเรือนเขาก็ขาย

และได้นำเงินที่ขายได้นั้นมา 35 ไว้กับอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่เขาต้องการ 36

เป็นต้นว่า โยเซฟ ที่อัครทูตเอ็นเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่า ลูกแห่งการให้กำลังใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส³⁷ มีที่ดินก็ขาย และนำเงินนั้นนั้นมาไว้กับอัครทูต

กิจการ 5

การตายของอานาเนีย

¹ แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย กับภรรยาของเขาชื่อสัปปิรา ได้ขายที่ดินของตน² และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขาเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็อ้างและอีกส่วนหนึ่งเขานำมาไว้กับอัครทูต³ ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย ทำไมเจ้าจึงปล่อยให้มารเข้าครอบงำจิตใจของเจ้า การที่เจ้าอ้างว่าเงินจำนวนนี้เป็นจำนวนเต็มของการขายที่ดินนั้น ก็เป็นการหลอกพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์⁴ เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? แล้วทำไมเจ้าจึงคิดในใจอย่างนั้นเล่า เจ้าไม่ได้หลอกมนุษย์ แต่ได้หลอกพระเจ้า”⁵ เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านี้ก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินก็พากันตกใจมาก⁶ พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามไปฝัง

การตายของสัปปิรา

⁷ หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงได้เข้าไป⁸ ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ? จงบอกข้าพเจ้าเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่านั้นแหละค่ะ”⁹ เปโตรจึงถามนางว่า “ทำไมเจ้าทั้งสองจึงได้พร้อมใจทดสอบพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นนายเล่า ในตอนนี้ ผู้ที่นำศพสามีของเจ้าไปฝัง กำลังเดินมา เท่าของเขายู่ที่ประตูแล้ว เขาจะหามศพของเจ้าออกไปฝังด้วย”¹⁰ ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง¹¹ ความยำเกรงอย่างยิ่งเกิดขึ้นในชุมชนของพระเจ้า และในหมู่คนทั้งหลายที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

หมายสำคัญและการอัศจรรย์ที่อัครทูตทำ

¹² มีหมายสำคัญ และการอัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของท่านในหมู่ประชาชน พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน¹³ และคนอื่นๆ ไม่สามารถเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนก็เคารพอัครทูตอย่างมาก¹⁴ มีชายหญิงมากมายที่เชื่อถือน ได้เข้ามาเป็นสาวกของพระเจ้าผู้เป็นนายมากกว่าแต่ก่อน¹⁵ จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกมาที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน¹⁶ ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วย และคนที่ผีร้ายเบียดเบียนมา และทุกคนก็ได้รับการรักษา

ทนต์สวรรค์ช่วยอัครทูตออกจากที่คุมขัง

17 ฝ่ายมหาปุโรหิต และพรรคพวกของเขาคือพวกสะคูลี มีความอิจฉาอย่างมากมาย¹⁸ จึงได้จับพวกอัครทูตขังไว้ในคุกหลวง¹⁹ แต่ในเวลากลางคืน ทนต์สวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นนายได้มาเปิดประตูคุก พาอัครทูตออกไป บอกว่า²⁰ “จงไปยืนในพระวิหาร เผยแพร่ข้อความทั้งหลายแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟังเถิด”²¹ เมื่ออัครทูตได้ยืนเช่นนั้น ครั้นถึงตอนเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของเขา ได้เรียกประชุมสภาศาสนา พร้อมกับบรรดาผู้อาวุโสทั้งหมดของพวกอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครทูตออกมา²² แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่เห็นพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงาน²³ ว่า “พวกผมเห็นคุกปิดอยู่อย่างมั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน”

พวกปุโรหิตจับอัครทูตมาสอบสวน

24 เมื่อนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกมหาปุโรหิต ได้ยินคำเหล่านี้ ก็งุนงงในเรื่องของอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป²⁵ มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ในตอนนี้ คนเหล่านั้น ซึ่งพวกท่านทั้งหลายได้ขังไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งหลายอยู่ในพระวิหาร”²⁶ แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงาน จึงได้ไปพาพวกอัครทูตมาแต่โดยดี เพราะเกรงว่าคนทั้งหลายจะเอาหินขว้าง²⁷ เมื่อเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยืนต่อหน้าสภาศาสนา มหาปุโรหิตจึงถาม²⁸ ว่า “พวกเราได้บอกพวกเจ้าอย่างแข็งแรงแล้วว่าไม่ให้สอนออกชื่อนี้ แต่เดี๋ยวนี้ เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และอยากให้ความผิดอันเกี่ยวข้องกับเลือดของคนผู้นั้นตกอยู่กับพวกเรา”

เบโตรชี้แจงเรื่องที่ได้ประกาศไป

29 ฝ่ายเบโตรกับอัครทูตคนอื่น ๆ ตอบว่า “ พวกข้าพเจ้าจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์³⁰ พระเยซูที่พวกท่านทั้งหลายได้ฆ่าทิ้งโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาใหม่³¹ พระเจ้าได้ตั้งพระองค์ไว้ที่เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นผู้นำ และเป็นพระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นให้ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลกลับหลังหันจากความผิดบาป แล้วจะโปรดยกความผิดบาปของเขา³² เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็ เป็นพยานด้วย”

คำชี้แจงของกามาลีเอลผู้ซึ่งเป็นคัมภีรอาจารย์

33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น ความโมโหก็พลุ่งขึ้น คิดกันว่าชะฆ่าพวกอัครทูตทั้ง 34
แต่คนหนึ่งชื่อกามาลีเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นคัมภีรอาจารย์ผู้รักษาศาสนาหรือศีล
เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยินขึ้นในสภาศาสนา แล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปภายนอกชั่วขณะหนึ่ง
35 เขาจึงได้พบกับคนเหล่านั้นว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ซึ่งท่านหวังจะทำกับคนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี
36 ครั้งก่อนนี้ก็มีคนหนึ่งชื่อธูดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ขายติดตามเขาประมาณสี่ร้อยคน
แต่ธูดาสถูกฆ่าทิ้ง คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป 37 ภายหลังผู้นี้
ก็มีอีกคนหนึ่งชื่อยูคาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبัญชีสำมะโนครัว
และได้ชักจูงคนให้ติดตามไปอย่างมากมาย ผู้นั้นก็พินาศไป
และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป 38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงพบกับพวกท่านทั้งหลายว่า
จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าไปทำอะไรเขาเลย เพราะว่าถ้าความคิด
หรือกิจการนี้มาจากมนุษย์มันก็จะล้มหายตายจากไปเอง 39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า
พวกเจ้าทั้งหลายจะทำลายก็ไม่ได้ เกรงว่าท่านจะเป็นผู้สู้รบกับพระองค์”

สมาชิกสภาศาสนายอมฟังกามาลีเอล

40 เขาทั้งหลายจึงยอมฟังกามาลีเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว จึงเขียนตี
และบอกไม่ให้ออกนามของพระเยซูอีก แล้วก็ปล่อยไป 41
พวกอัครทูตจึงได้ออกจากสภาศาสนาด้วยความยินดี ในการที่พระเจ้าเห็นว่า
พวกเขาเหมาะสมจะได้รับความอภัยเพราะนามของพระองค์นั้น 42 ที่บริเวณพระวิหาร
และตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอน และเผยแผ่ข่าวของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ทุกวันมิได้ขาด

กิจการ 6

อัครทูตเลือกตั้งคณะผู้ทำงานเจ็ดคน

1 ในตอนนั้น เมื่อศิษย์กำลังเพิ่มทวีขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูว่า ในการแจกทานทุก ๆ
วันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่มาเยชาวกรีก 2
ฝ่ายอัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ทั้งหลายให้มาประชุมกันแล้วกล่าวว่า “
ซึ่งเราจะละเลยพระคำของพระเจ้าไปแจกอาหารก็เป็นการไม่สมควร 3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย
จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และสติปัญญา
เราจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลงานนี้ 4 ฝ่ายพวกเราเราจะเอาใจใส่ในการอธิษฐานสวดอ้อนวอน
และสั่งสอนพระคำตลอดไป” 5 คนทั้งหลายเห็นด้วยกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน
ผู้มีความเชื่อเพ่งอาศัยในพระเจ้า และประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ กับฟีลิป โปโรโครัส นิกานอร์

ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตนับถือศาสนาคริสต์ 6
คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครทูต และเมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนแล้ว
จึงได้ปรกมือบนเขา

7 การประกาศเผยแผ่พระคำของพระเจ้าได้เจริญขึ้น
และจำนวนศิษย์ก็เพิ่มขึ้นอย่างมากมายในกรุงเยรูซาเล็ม
และพวกปุโรหิตทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

สเทเฟนถูกจับกุม

8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระคุณ และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า
จึงได้ทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ท่ามกลางประชาชน 9 แต่มีบางคนมาจากวัดหรือสุเหร่ายิวที่เรียกว่า
วัดหรือสุเหร่าของพวกทาสอิสระ มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเซีย
ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน 10 คนเหล่านั้นสู้คำที่ท่านกล่าว อันประกอบไปด้วยสติปัญญา
และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ 11 เขาจึงลอบสร้างพยานเท็จว่า “
เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสส และพระเจ้า” 12
เขาอุบายคนทั้งหลายและพวกผู้อาวุโสกับพวกคัมภีร์อาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟน และนำไปยังสภาศาสนา
13 ให้พยานเท็จมากล่าวว่า “คนนี้ว่าหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้ และบัญญัติหรือศีลไม่หยุดเลย 14
เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็นนี้จะทำลายสถานที่นี่
และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา” 15 พวกสมาชิกสภาศาสนาต่างจ้องมองดูสเทเฟน
เห็นหน้าของท่านเป็นเหมือนกับหน้าของทูตสวรรค์

กิจการ 7

สเทเฟนเล่าเรื่องการที่พระเจ้าเรียกอับราฮัม

1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้เป็นความจริงหรือ?” 2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า “ผู้อาวุโส
และพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ฟังข้าพเจ้าบ้าง พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา
เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน 3 และได้บอกกับท่านว่า ‘
เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’ 4
อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย ไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านตายแล้ว
พระเจ้าได้ให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่พวกท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ 5
แต่พระเจ้าไม่ได้ให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้ แม้เท่าฝ่ามือก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีลูก
พระเจ้าสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลัง 6
พระเจ้าพูดเช่นนั้นว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส

และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ พระเจ้ากล่าวว่า ‘และประเทศที่เขาจับใช้อยู่นั้น เราจะพิพากษาลงโทษ ภายหลังจากเขาจะออกมาและรับใช้เราอยู่ที่นี้’⁸ พระเจ้าจึงได้ตั้งพันธสัญญาพิธิเข้าสู่หน้ตไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ตในวันที่แปด อิสอัคมีลูกชื่อยาโคบ และยาโคบมีลูกสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา”

สเทเฟนเล่าเรื่องพระเจ้าอยู่กับโยเซฟผู้เป็นบรรพบุรุษ

9 “ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายท่านไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าอยู่กับโยเซฟ¹⁰ จึงได้ช่วยท่านให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งหลาย และให้เป็นที่โปรดปราน และมีสติปัญญาในสายตาของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์พร้อมทั้งราชสำนักของท่าน¹¹ แล้วก็เกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากหลาย บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร¹² ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก¹³ พอครั้งที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศาคณาญาติของตัวด้วย¹⁴ ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบผู้เป็นบิดากับญาติพี่น้องทั้งหลายของตนเจ็ดสิบห้าคน ให้มาหา¹⁵ ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้ตายอยู่ที่นั่น¹⁶ เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคม ในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่ง ชื้อจากลูกชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม”

สเทเฟนเล่าเรื่องการกำเนิดของโมเสส

17 “เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้พูดไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้เพิ่มจำนวนขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งฟาโรห์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นครองราชย์¹⁹ ฟาโรห์องค์นั้นได้ออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้²⁰ ในตอนนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านของบิดาจนครบสามเดือน²¹ และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว พระราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้เป็นโอรสของพระนาง²² ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมในการพูดและกิจการต่าง ๆ”

สเทเฟนเล่าเรื่องโมเสสหนีออกจากอียิปต์

23 “แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็คิดอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล²⁴ เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น²⁵ เพราะคาดว่าคุณติพี่น้องคงเข้าใจว่า

พระเจ้าจะช่วยเขาให้หลุดพ้นด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่ได้เข้าใจเช่นนั้นเลย 26 ครั้นรุ่งขึ้นวันต่อมา โมเสสได้เข้ามาพบพวกเขาขณะที่ทะเลาะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขาคืนศักดิ์กันอีก จังพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย พวกเจ้าเป็นพี่น้องกัน ทำไมจึงทำร้ายกันเล่า’ 27

ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนของตนนั้นจึงได้ผลักอกโมเสสออกไปและพูดว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครอง และผู้พิพากษาพวกเรา 28 เจ้าจะฆ่าเราเหมือนกับฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ?’ 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน และมีลูกชายสองคนทีนั้น”

สเทเฟนเล่าเรื่องพระเจ้าเรียกโมเสส

30 “ครั้นเวลาผ่านไปสี่สิบปีแล้ว

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าผู้เป็นนายมาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้

ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย 31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจในภาพที่เห็นนั้น เมื่อเข้าไปดูใกล้ ๆ

ก็มีเสียงของพระเจ้าผู้เป็นนายพูดกับท่าน 32 ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’

โมเสสจึงเกรงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดูได้ 33 ฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดกับโมเสสว่า ‘

จงถอดรองเท้าของเจ้าออก เพราะว่าที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ 34 ในตอนนี้

เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงร้องไห้ของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้หลุดพ้น และเดี๋ยวนี้ เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์”

สเทเฟนเล่าเรื่องพระเจ้าเรียกโมเสส

35 “โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครอง และผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏกับท่านที่พุ่มไม้

พระเจ้าได้ใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นผู้ปกครองและผู้ปลดปล่อย 36 คนนี้แหละ

เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญหลายอย่างในแผ่นดินอียิปต์

ที่ทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี 37 โมเสสคนนี้แหละได้พูดกับพวกชาติอิสราเอลว่า ‘

พระเจ้าของเจ้าทั้งหลายจะประทานศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าผู้หนึ่ง

เหมือนกับเราให้กับพวกเจ้าจากพวกพี่น้องของเจ้า พวกเจ้าทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นเถิด’ 38

โมเสสนี้แหละได้อยู่กับประชาชนในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ ซึ่งได้พูดกับท่านที่ภูเขาซีนาย

และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับคำพูดอันมีชีวิตมาให้เราทั้งหลาย 39

บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ไล่ท่านให้ไปจากเขา

เพราะมีใจอยากกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ 40 จึงพูดกับอาโรนว่า ‘ขอให้สร้างพระแก่พวกข้าด้วย

ซึ่งจะเป็นผู้นำพวกข้าไป เพราะว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปแล้ว ข้าฯ ก็ไม่รู้”

สเทเฟนเล่าเรื่องการไม่เชื่อฟังของพวกอิสราเอล

41 “ในตอนที่นั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปวัวน้อย และได้นำเครื่องบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งที่มือของเขาได้ทำขึ้น 42 แต่พระเจ้าได้หันหน้าไปจากเขา และปล่อยให้เขากราบไหว้ดวงดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสตาศาพยากรณ์ว่า ‘โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตว์บูชาเรา และถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ?’ 43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้ชนเอาศาลของเทพโมเลค และได้เอาดาวเทพเรฟาน รูปเทพเจ้าที่เจ้าได้ทำขึ้นเพื่อกราบไหว้รูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่เมืองบาบิโลนอีก”

สเทเฟนเล่าเรื่องการสร้างวิหารของพระเจ้า

44 “บรรพบุรุษของเรา เมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีศาลแห่งการเป็นพยาน ตามที่พระเจ้าสั่งไว้เมื่อพูดกับโมเสสว่าให้ทำศาลตามแบบที่ได้เห็น 45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับศาลนั้นจึงขนตามโยชวาไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา ศาลนั้นก็มิสืบมาจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด 46 กษัตริย์ดาวิดนั้นมีความดีความชอบต่อหน้าของพระเจ้า และมีใจอยากจะทำวิหารสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างวิหารสำหรับพระเจ้า 48 ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้สูงสุดก็ไม่ได้อาศัยอยู่ในวิหารที่มีมนุษย์ได้ทำไว้ ตามที่ศาสตาศาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 49 ‘พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวว่า สวรรค์เป็นที่นั่งของเรา และแผ่นดินโลกเป็นที่วางเท้าของเรา เจ้าจะสร้างวิหารอะไรสำหรับเรา หรือที่พักของเราอยู่ที่ใด’ 50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้ทำทั้งหมดแล้ว มิใช่หรือ?”

สเทเฟนเล่าตำหนิบรรพบุรุษและพวกยิว

51 “โอ คนหัวดีหัวแข็ง หูตึง พวกท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอะไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย 52 มิใคร่บ้างในพวกศาสตาศาพยากรณ์ที่บรรพบุรุษของท่านไม่ได้ชมเชย และเขาได้ฆ่าคนทั้งหลายที่พยากรณ์ถึงการมาของผู้มีบุญ ซึ่งพวกท่านทั้งหลายได้ทรยศและฆ่าทิ้ง 53 คือพวกท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับบัญญัติหรือศีลจากพวกทูตสวรรค์ แต่ก็ไม่ได้ทำตามบัญญัติหรือศีลนั้น”

สเทเฟนถูกเขาเอาหินขว้างจนตาย

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น ก็รู้สึกเจ็บใจ และแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่สเทเฟน 55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ได้เหลียวมองดูท้องฟ้าสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูยืนอยู่ขวามือของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า “ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ขวามือของพระเจ้า” 57

แต่เขาทั้งหลายร้องเสียงดัง และเอามืออุดหูวิ่งเข้าไปหาสเทพน 58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุง และเอาหินขว้าง

ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทพนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อซาโล 59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทพน ขณะที่กำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “สาธุ พระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ขอได้โปรดรับจิตวิญญาณของผมด้วยเถิด” 60 สเทพนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “สาธุ พระเจ้าผู้เป็นนาย ขออย่าถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อพูดเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ล่องลับไป

กิจการ 8

ซาโลข่มเหงชุมชนของพระเจ้า

1 การที่เขาฆ่าสเทพนนั้นซาโลก็เห็นดีเห็นงามด้วย ครั้งนั้นเกิดการข่มเหงชุมชนของพระเจ้าครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และบรรดาศิษย์ทั้งหลาย นอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจายไปทั่วมณฑลยูเดียและสะมาเรีย 2 ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้ายกมือสเทพนไว้ แล้วก็อภัยอาวรณ์ถึงท่านเป็นอย่างมาก 3 ฝ่ายซาโลพยายามทำลายชุมชนของพระเจ้า โดยเข้าไปจุดประกายกลางดิ่งชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปขังไว้ในคุก

การเผยแพร่บาร์มีนั้นในมณฑลสะมาเรีย

4 ฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไป ก็เที่ยวเผยแพร่พระคำของพระเจ้านั้น 5 ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และเผยแพร่เรื่องพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังคำพูดที่ฟีลิปได้เผยแพร่ เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้ทำนั้น 7 เพราะว่าผีร้ายที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาต กับคนเป็นง่อยก็หายเป็นปกติ 8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างใหญ่หลวงในเมืองนั้น

เรื่องของชายคนหนึ่งชื่อซีโมนคนมีเวทมนตร์

9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ 10 ฝ่ายคนทั้งหลายทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นฤทธาานุภาพของพระเจ้า” 11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว 12 แต่เมื่อฟีลิปได้เผยแพร่เรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และทำพิธีมนต์น้ำทั้งชายและหญิง 13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย

เมื่อทำพิธีมุดน้ำแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งฟิลิปได้ทำ

ชาวสะมาเรียเชื่อพระเจ้าและได้รับพระวิญญูญาณ

14 เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระคำของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา 15 เมื่อเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ 16 (คิดว่าพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ได้ลงมาอยู่กับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับพิธีมุดน้ำในนามพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนายเท่านั้น) 17 เปโตรกับยอห์นจึงปรกมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์

ซีโมนขอซื้อของประทานของพระเจ้า

18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์โดยการปรกมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต 19 และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์เช่นนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะปรกมือให้แก่ผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์” 20 ฝ่ายเปโตรจึงภพุดกับซีโมนว่า “ เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายตาของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจจากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอพระเจ้า ถ้าเป็นไปได้ พระองค์จะยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า 23 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่น และติดบ่วงแห่งความชั่วช้า” 24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ ขอให้ท่านอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เป็นนายเพื่อผมด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้พูดแล้วนั้นจะไม่ได้เกิดกับผมแม้แต่อย่างเดียว”

ฟิลิปเดินทางไปยังเมืองกาซา

25 ครั้นพวกอัครทูตเป็นพยาน และเผยแพร่พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้เผยแพร่บารมีของพระเจ้าไปตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายที่หลายแห่ง 26 แต่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นนายได้สั่งฟิลิปว่า “ จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางทะเลทราย” 27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และในตอนนั้น มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการบริพารของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นเสนาบดีฝ่ายคลังมหาสมบัติทั้งหมดของพระราชินีนั้น เขาได้มากราบไหว้พระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม 28 ขณะนั่งรถม้ากลับไปบ้าน เขาอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าอยู่

ฟิลิปไปพบชั้นที่ชาวเอธิโอเปีย

29 ฝ่ายพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ได้บอกฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ใกล้ ๆ รถม้า นั้นเกิด” 30

ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินเขาอ่านหนังสืออิสยาห์ จึงถามว่า “ที่ท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจอยู่หรือ?” 31

ชั้นที่จึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ฟัง จะเข้าใจได้อย่างไร?” เขาจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถไปด้วย 32

พระคัมภีร์ตอนที่เขากำลังอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ “เขาได้พาท่านไปเหมือนกับแกะที่ถูกนำไปฆ่า

และเหมือนกับลูกแกะที่เป็นใบ้ยืนหน้าผู้ที่ตกแต่งเขามันอย่างใด ท่านก็ไม่พูดไม่จาเลยฉันนั้น 33

ในตอนที่ท่านถูกเหยียบลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเลย และผู้ใดจะเล่าถึงพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะชีวิตของท่านต้องถูกตัดจากแผ่นดินโลกแล้ว”

ฟิลิปอธิบายพระคำของพระเจ้าแก่ชั้นที่

34 ชั้นที่จึงถามฟิลิปว่า “ศาสตพยากรณ์ได้พูดเช่นนั้นอ้างถึงผู้ใด อ้างถึงตัวท่านเอง หรืออ้างถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าด้วย” 35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าเรื่องตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู

36 ครึ่งกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงบอกว่า “ในตอนนี้ มีน้ำแล้ว มีอะไรขัดข้องไหม

ถ้าข้าพเจ้าจะทำพิธีมุดน้ำ” 37 และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็ทำได้” และชั้นที่จึงตอบว่า “

ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นพระโอรสของพระเจ้า”

ฟิลิปทำพิธีบัพติศมาให้แก่ชั้นที่

38 แล้วเขาจึงบอกให้หยุดรถม้า และทั้งฟิลิปกับชั้นที่ก็ได้ลงไปลงในน้ำ ฟิลิปก็ให้ชั้นที่ทำการพิธีมุดน้ำ

39 เมื่อคนทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นนายได้รับฟิลิปไป

และชั้นที่นั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี 40 แต่มีผู้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส

และเมื่อเดินทางมา ท่านได้เผยแผ่ข่าวของพระเจ้าในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซาริยา

กิจการ 9

พระเยซูปรากฏแก่เขาโลขณะเดินทางไปดามัสกัส

1 ฝ่ายเขาโลยังขู่ว่าจะฆ่าศิษย์ของพระเจ้าผู้เป็นนายให้หมด จึงไปหามหาปุโรหิต 2 ขอบนหนังสือไปยังวัดหรือสุเหร่ายิวในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเห็นผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม 3 เมื่อเขาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส

ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวท่านไว้โดยรอบ 4 เขาโลจึงล้มลงถึงดิน

และได้ยินเสียงพูดกับท่านว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าช่มเหงเราทำไม?” 5 เขาโลจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เป็นผู้ใด” พระเจ้าผู้เป็นนายพูดว่า “เราคือเยซู ที่เจ้าช่มเหงนั้นแหละ ที่เจ้าถีบประตักก็ยากยิ่งนัก”

6 เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์อยากจะให้ข้าน้อยทำอะไร?” พระเจ้าผู้เป็นนายพูดกับท่านว่า “เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะทำอะไรก็จะมีคนบอกให้รู้”

ผลที่เกิดกับเขาโลเนื่องจากเห็นพระเจ้า

7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งอยู่พูดอะไรออก ได้ยินเสียงนั้นแต่ไม่เห็นผู้ใด 8 ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองไม่เห็นอะไร พวกเขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส 9 ตาของท่านก็มีมัวไปถึงสามวันสามคืน และท่านไม่ได้กิน หรือดื่มอะไรเลย

พระเยซูบอกให้เขาโลไปพบกับอานาเนีย

10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย พระเจ้าผู้เป็นนายได้พูดกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” อานาเนียจึงตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ในตอนนี้ ข้าน้อยอยู่ที่นี้แล้ว” 11 พระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดกับท่านว่า “จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถ้ามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะในตอนนี้ เขากำลังอธิษฐานสวดอ่อนวอนอยู่ 12 และในนิมิตท่านได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาปรกมือใส่ท่าน เพื่อท่านจะเห็นได้อีก” 13 แต่อานาเนียตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าน้อยได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิมูตติชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม 14 และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกมหาปุโรหิต ให้ผูกมัดคนทั้งหลายที่ร้องออกพระนามของพระองค์”

พระเยซูบอกให้อานาเนียไปพบกับเขาโล

15 ฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นนายได้พูดกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำชื่อของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์ และชนชาติอิสราเอล 16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากมายขนาดไหน เพราะชื่อของเรา” 17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านปรกมือใส่เขาโลพูดว่า “พี่เขาโลเอ๋ย พระเจ้าผู้เป็นนายคือพระเยซู ได้ปรากฏกับพี่กลางทาง ที่พี่มานั้น ได้ใช้น้องมาเพื่อพี่จะเห็นได้อีก และเพื่อพี่จะประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์” 18 และในทันใดนั้นมีอะไรเป็นคือเกล็ดปลาตกออกจากตาของเขาโล แล้วท่านก็มองเห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นทำพิธีมูมน้ำ 19 เมื่อกินข้าวกินปลาแล้วก็มีเรี่ยวมีแรงขึ้น

เขาโลสั่งสอนที่เมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน 20 ท่านไม่ได้รื้ออะไร แต่ได้เผยแพร่ตามวัดหรือสุเหร่ายิว พูดเรื่องพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ว่า พระองค์เป็นพระโอรสของพระเจ้า 21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีชื่อหรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้

และเขามาที่นี่ก็หวังจะผูกมัดพวกนั้นสั่งให้พวกมหาบุโรหิตมิใช่หรือ?”²² แต่เขาโลยังมีกำลังเพิ่มขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสพูดอะไรไม่ออก โดยพิสูจนให้เขาเห็นว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

เขาหนีหนีพ้นจากการตามล่าพวกยิว

²³ ครั้นต่อมาอีกหลายวัน พวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลทิ้ง ²⁴ แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน ²⁵ แต่พวกศิษย์ของพระเจ้าได้ให้เขาโลนั่งในเข่งใบใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางวัน

เขาโลที่กรุงเยรูซาเล็ม

²⁶ ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านก็อยากจะคบกับพวกสาวกให้สนิท แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก ²⁷ แต่บาร์นาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครทูต แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นพระเจ้าผู้เป็นนายที่กลางทาง และพระองค์พูดกับท่าน ท่านจึงเผยแพร่ออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส ²⁸ แล้วเขาโลเข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁹ เผยแพร่พระนามของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านทิ้ง ³⁰ เมื่อพี่น้องรูเช่นนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซาริยา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส ³¹ เหตุฉะนั้น ชุมชนของพระเจ้าตลอดทั่วมณฑลยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุข และเจริญขึ้น ประพฤติตัวด้วยใจยำเกรงพระเจ้าผู้เป็นนาย และได้รับการเสริมกำลังใจจากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จำนวนของชุมชนของพระเจ้ายิ่งเพิ่มมากขึ้น

ไอเนอัสหายโรค

³² เมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิมุตติชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย ³³ เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสอยู่ที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว ³⁴ เปโตรจึงพูดกับเขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้โปรดเจ้าให้หายโรคแล้ว จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของเจ้าเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสก็ได้ลุกขึ้น ³⁵ ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาพระเจ้าผู้เป็นนาย

เปโตรให้โครคัสกินชีพ

³⁶ ในเมืองยัฟฟามีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโครคัส เป็นศิษย์ของพระเจ้า ผู้หญิงคนนี้เคยทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมามากแล้ว ³⁷ ต่อมาระหว่างนั้นผู้หญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน ³⁸ เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกศิษย์ได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน

เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว³⁹ ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อไปถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และหญิงม่ายทั้งหลายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้ และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่าง ๆ ซึ่งโครคัสทำไว้ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่⁴⁰ ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งหลายออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอน แล้วหันมายังศพนั้นแล้วว่า “ทาภิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาภิธาก็ก็นอนนิ่ง เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง⁴¹ ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอขึ้น จึงเรียกวิมุตติชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นชู้ชู้ให้กับเขาทั้งหลาย⁴² เหตุการณ์นั้นเลื่องลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนมากมายมาเชื่อถือพระเจ้าผู้เป็นนาย⁴³ ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

กิจการ 10

ทูตสวรรค์มาปรากฏแก่โครเนลิอัส

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย² ทั้งท่านและครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานอย่างมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเสมอ³ เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและพูดว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย”⁴ และเมื่อโครเนลิอัสจึงดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่มันเกิดอะไรขึ้น ท่านเจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบเขาว่า “คำอธิษฐานสวดอ้อนวอนและทานของเจ้านั้น ได้ขึ้นไปเป็นเหตุให้พระเจ้าระลึกถึงเจ้าแล้ว”⁵ บัดนี้จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา⁶ เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขายูริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกเจ้าว่าเจ้าควรจะทำอย่างไร?⁷ ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคน กับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า ที่เคยรับใช้ท่านอยู่เสมอ⁸ และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหลายให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

พระเจ้าสำแดงนิมิตให้เปโตรเห็น

9 วันต่อมาคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยง เปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน เพื่อจะอธิษฐานสวดอ้อนวอน¹⁰ ก็หิวข้าว แต่ในระหว่างที่เขาเตรียมอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มหลับไป¹¹ และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นป้อม มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า¹³

มีเสียงดังมาบอกกล่าวว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเสีย”¹⁴ ฝ่ายเปโตรจึงตอบว่า “ไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะสิ่งที่ เป็นของต้องห้าม หรือของที่เป็นมลทินนั้น ข้าน้อยไม่เคยได้กินเลย”¹⁵ แล้วจึงมีเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่า “ที่พระเจ้าได้ชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้ามเลย”¹⁶ เปโตรเห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

คนใช้ของโครเนลิัสมาพบเปโตร

¹⁷ เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ในตอนนั้น คนที่โครเนลิัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหา และพบบ้านของซีโมน แล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว¹⁸ และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นี้หรือไม่?¹⁹ เมื่อเปโตรไตร่ตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ก็พูดกับท่านว่า “ในตอนนี้ ชายสามคนตามหาเจ้า²⁰ จงลุกขึ้นลงไปข้างล่าง และไปกับเขาเถิด อย่าลังเลเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา”²¹ เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้น ซึ่งโครเนลิัสได้ใช้มาพูดว่า “ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหาท่านนั้น ท่านมาธุระอะไรหรือ?”²² เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิัส เป็นคนบุญและยำเกรงพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในชาวยิวทั้งหลาย โครเนลิัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะฟังคำพูดของท่าน”²³ เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันต่อมา เปโตรก็ไปกับเขา และพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟาาก็ไปด้วย

เปโตรเดินทางไปยังเมืองซีซารียา

²⁴ เวลาผ่านไปอีกวันหนึ่ง เขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิัสกำลังคอย รับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว²⁵ เมื่อเปโตรเข้าไป โครเนลิัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน²⁶ ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิัสให้ลุกขึ้นและพูดว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกับท่านนั่นแหละ”²⁷ เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปเห็นคนมากมายมาพร้อมกัน²⁸ จึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า “คนชาติยิวนั้นจะคบกับคนต่างชาติให้สนิท หรือเข้าเฝ้าก็มีบัญญัติหรือศีลห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ต้องห้าม หรือเป็นมลทิน²⁹ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัดข้อง ข้าพเจ้าจึงขอถามว่า ท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร?”

โครเนลิัสบอกถึงสาเหตุที่ไปเชิญเปโตรมา

³⁰ โครเนลิัสจึงตอบว่า “สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถือศีลอดอยู่จนถึงตอนนี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ในตอนนั้นมีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าของข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ³¹ ท่านผู้นั้นได้พูดว่า ‘โครเนลิัสเอ๋ย

คำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของเจ้านั้น พระเจ้าได้ยินแล้ว และทานของเจ้านั้นก็เป็นเหตุให้พระเจ้าระลึกถึง
32 เหตุฉะนั้น จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะพูดกับเจ้า’ 33
ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อหน้าพระเจ้า
เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้พูดกับท่านไว้”

เปโตรสั่งสอนที่บ้านของโครเนลิอัส

34 ฝ่ายเปโตรจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นแล้วว่า พระเจ้าไม่เลือกหน้าผู้ใด 35 แต่คนใด ๆ
ในทุกชาติที่ยำเกรงพระเจ้า และทำในสิ่งที่ถูกต้องก็เป็นที่ยอมรับของพระองค์ 36
พระคำของพระเจ้าได้ฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล
คือการเผยแผ่บารมีของพระเจ้าเรื่องสันติภาพและสันติสุขโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของคนทั้งหลาย 37 พระคำของพระเจ้านั้นพวกท่านทั้งหลายก็รู้
คือพระคำที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่มณฑลกาลิลี ไปจนตลอดทั่วมณฑลยูเดีย
ภายหลังพิธีมุดน้ำที่ยอห์นได้เผยแพร่นั้น 38 คือเรื่องพระเยซูชื่อนาซาเร็ธว่า
พระเจ้าได้แต่งตั้งพระองค์โดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และโดยฤทธานุภาพอย่างไร
และพระเยซูได้ไปทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายซึ่งถูกมารเบียดเบียน
เพราะว่าพระเจ้าได้อยู่กับพระองค์ 39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งหลาย
ซึ่งพระองค์ได้ทำในแผ่นดินของชนชาติยิว และในกรุงเยรูซาเล็ม
พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ 40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นขึ้นมา
และได้ให้ปรากฏตัว 41 ไม่ใช่ให้ปรากฏตัวแก่คนทั่วไป
แต่ปรากฏแก่เหล่าพยานที่พระเจ้าได้เลือกไว้แต่ก่อน
คือปรากฏแก่พวกเราได้กินและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว 42
พระองค์สั่งให้เราทั้งหลายเผยแผ่แก่คนทั้งหลาย
และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็น และคนตาย 43
ศาสตพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้น
จะได้รับการยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

คนต่างชาติได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านี้อยู่
พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ก็ลงมาอยู่กับคนทั้งหลายที่ฟังพระคำของพระเจ้า 45
ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ
เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ได้ลงมาอยู่กับคนต่างชาติด้วย 46
เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่าง ๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า 47 “

ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์เหมือนกันกับเรา

โดยไม่ให้เขาทำพิธีมนต์น้ำได้เล่า”⁴⁸ เปโตรจึงสั่งให้เขาทำพิธีมนต์น้ำในพระนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรพักอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

กิจการ 11

เปโตรชี้แจงเรื่องการเห็นนิมิตของพระเจ้า

¹ ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในมณฑลยูเดียได้ยืนยันว่า คนต่างชาติได้รับพระคำของพระเจ้าเหมือนกัน ² เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่นัดจึงได้ต่อว่าท่าน ³ ว่า “ทำไมจึงไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่นัด และรับประทานอาหารกับเขา” ⁴ เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า ⁵ “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟา และกำลังอธิษฐานสวดอ้อนวอนก็เคลิ้มหลับไป แล้วเห็นสิ่งหนึ่งเป็นเหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุม จากฟ้ามาหาข้าพเจ้า ⁶ ครั้นข้าพเจ้าจ้องดูผ้านั้น ก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า ⁷ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’ ⁸ แต่ข้าพเจ้าบอกพระองค์ว่า ‘ไม่ได้หรือ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของต้องห้ามหรือสิ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าน้อยเลย’ ⁹ แต่มีเสียงพูดจากฟ้าครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าได้ชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’ ¹⁰ พระองค์กล่าวเช่นนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งหมดก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก”

เปโตรชี้แจงเรื่องการไปเมืองซีซารียา

¹¹ “ในตอนที่นั้น ก็มีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ ได้รับใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า ¹² พระวิญญูณจึงบอกให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหลายก็ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงได้เข้าไปในบ้านของผู้นั้น ¹³ ผู้นั้นจึงพูดกับพวกเราว่า ตัวท่านก็ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกกล่าวว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ¹⁴ เปโตรนั้นจะพูดให้เจ้าฟังเป็นคำพูดซึ่งจะให้เจ้ากับทั้งครอบครัวของเจ้าหลุดพ้น’ ¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นพูดข้อความนั้น พระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ก็มาอยู่กับเขาทั้งหลาย เหมือนนกกับได้ลงมาอยู่กับพวกเราในตอนต้นนั้น ¹⁶ แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำพูดของพระเจ้าผู้เป็นนาย ซึ่งพระองค์กล่าวไว้ว่า ‘ยอห์นให้รับพิธีมนต์น้ำก็จริงอยู่ แต่พวกท่านทั้งหลายจะรับพิธีมนต์น้ำโดยพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์’ ¹⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ให้ของประทานแก่เขาเหมือนกับให้แก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่า

ที่จะขัดชินพระเจ้าได้”¹⁸ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นไม่พูดอะไร แล้วได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้เมตตาแก่คนต่างชาติให้กลับหลังหันจากความผิดบาปจนได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานด้วย”

ชุมชนของพระเจ้าที่เมืองอันทิโอก

¹⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันทิโอก และได้กล่าวพระคำของพระเจ้าแก่พวกยิวพวกเดียว²⁰ และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันทิโอก ก็ได้เผยแพร่อารามของพระเจ้าเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย²¹ และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้เป็นนายอยู่กับเขา คนมากมายได้เชื่อ และกลับมาหาพระองค์²² ข่านนี้ก็เลื่องลือไปยังชุมชนของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันทิโอก²³ เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้ายิ่งก็ดีใจมาก จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับพระเจ้าผู้เป็นนาย

บารนาบัสไปพบเซาโลที่เมืองทาร์ซัส

²⁴ บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ จำนวนคนที่เข้าเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าผู้เป็นนายก็เพิ่มขึ้น²⁵ บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล²⁶ เมื่อพบแล้วจึงพาท่านมายังเมืองอันทิโอก ต่อมาคนทั้งสองได้ประชุมกันกับชุมชนของพระเจ้าตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนมากมาย และในเมืองอันทิโอกนั่นเอง พวกเขาถูกเรียกอย่างดูหมิ่นในภาษากรีกว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

คำพยากรณ์เรื่องจะเกิดการกัณดารอาหาร

²⁷ ในตอนนั้นมีพวกศาสตพยากรณ์หรือคนทรงของเจ้าลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันทิโอก²⁸ มีผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นพูดโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ว่าจะเกิดการกัณดารอาหารอย่างใหญ่หลวงทั่วแผ่นดินโลก การกัณดารอาหารนั้นได้เกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอุส ซีซาร์²⁹ พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะบริจาคตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในมณฑลยูเดีย³⁰ เขาจึงได้ทำเช่นนั้น และฝากไปกับบารนาบัส และเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้อาวุโสในชุมชนของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม

กิจการ 12

ยากอบถูกฆ่าเปโตรถูกจำคุก

¹ ในตอนนั้นกษัตริย์เฮโรดได้ข่มเหงทำร้ายบางคนในชุมชนของพระเจ้า ² ท่านได้ใช้ดาบฆ่ายากอบอัยของยอห์น ³ เมื่อท่านเห็นว่าการทำเช่นนั้นเป็นที่พอใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างงานฉลองเทศกาลปัสกา ⁴ เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้ขังคุกไว้ และให้ทหารสี่หมู่ ๆ ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อผ่านงานฉลองเทศกาลปัสกาไปแล้วจะพาออกมาให้กับคนทั้งหลาย ⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก แต่ว่าชุมชนของพระเจ้าได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรด้วยความกระตือรือร้น

ทูตสวรรค์ปรากฏตัวแก่เปโตรในเรือนจำ

⁶ ในคืนวันนั้นเอง เมื่อเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูเรือนจำ ⁷ ในตอนนั้น มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าเป็นนายมาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในเรือนจำ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงเอามือกระตุ้นที่ศีรษะของเปโตรให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็ว ๆ” โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ⁸ ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงบอกเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็เฝ้าตาม ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงบอกเปโตรอีกว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด”

ทูตสวรรค์ช่วยเปโตรพ้นจากการคุมขัง

⁹ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการที่ทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง คิดว่าได้เห็นในนิมิต ¹⁰ เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่ง และที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้คนทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้หายวับไปจากเปโตร ¹¹ ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงกล่าวว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้อย่างแน่นอนแล้วว่า พระเจ้าผู้เป็นนายได้ใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากน้ำมือของเฮโรด และพ้นจากการปองร้ายของพวกยิว”

เปโตรที่หน้าบ้านของยอห์นมาระโก

¹² เมื่อเปโตรคิดเช่นนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก อยู่ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานสวดอ้อนวอนกันอยู่ ¹³ พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟังเสียงนั้น ¹⁴ เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่แอบเข้าไปบอกคนอยู่ในบ้านว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู ¹⁵

คนทั้งหลายจึงพูดกับผู้หญิงคนนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้าไปแล้วหรือ?” แต่ผู้หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร”¹⁶ ฝ่ายเปโตรยังยืนเกาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อึ้งจรรยใจยิ่งนัก¹⁷ แต่เปโตรโบกมือไม่让他พูดอะไร และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่พระเจ้าผู้เป็นนายได้นำท่านออกจากเรือนจำได้อย่างไร แล้วท่านบอกคนเหล่านั้นว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้รู้เถิด” เปโตรจึงออกไปที่อื่น

เฮโรดได้สวนทหารยาม

¹⁸ ครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อ เพราะไม่รู้ว่ เปโตรหายไปไหน¹⁹ เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยาม และสั่งให้ฆ่าทิ้ง แล้วเฮโรดก็ออกจากมณฑลยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

ความตายของเฮโรด

²⁰ ฝ่ายเฮโรดก็โกรธกริ้วต่อให้ชาวเมืองไทระ และเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อเขาได้เอาใจปลื้มที่ซึ่งเป็นเสนาบดีกรมวังของเฮโรดแล้ว จึงได้ขอลากลับเป็นมิตรกับเฮโรดอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพ จากแผ่นดินของเฮโรด²¹ เมื่อถึงวันนั้น เฮโรดทรงเครื่องของพระราชินี เสด็จออกนั่งบนบัลลังก์ และกล่าวปราศรัยต่อประชาชน²² เขาทั้งหลายร้องตะโกนว่า “นี่เป็นเสียงเทพเจ้าไม่ใช่เสียงมนุษย์”²³ เนื่องจากเฮโรดไม่ถวายเกียรติแก่พระเจ้า ท่านใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าผู้เป็นนายก็ให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านไม่ได้ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่ความตาย²⁴ แต่พระคำของพระเจ้ายิ่งแพร่ขยายมากขึ้น

²⁵ ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงได้กลับไปจากกรุงเยรูซาเล็ม พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

กิจการ 13

การแต่งตั้งบารนาบัสและเซาโล

¹ ในตอนนั้นในชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองอันติโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มาเนาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตมาด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล² เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้พระเจ้าผู้เป็นนาย และถือศีลอดอยู่ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้บอกเขาว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการที่เราเรียกให้เขาทำนั้น”³ เมื่อถือศีลอดและอธิษฐานสวดอ้อนวอน และเอามือปรกบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ทั้งสองคนไป

บารนาบัสและซาโลไปเผยแพร่ที่เกาะไซปรัส

⁴ เหตุฉะนั้น คนทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเกีย และได้ลงเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส ⁵ เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้เผยแพร่พระคำของพระเจ้าในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย ⁶ เมื่อได้เดินทางตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโพบอสแล้ว ก็ได้เห็นชายคนหนึ่งเป็นคนมีเวทมนตร์ เป็นผู้พยากรณ์เท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซุ ⁷ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเสอร์จัสเปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับซาโลมา อยากจะฟังพระคำของพระเจ้า ⁸ แต่เอลีมาสคนมีเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายเช่นนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับซาโลหวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

ซาโลทำให้เอลีมาสตาบอด

⁹ แต่ซาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จึงมองดูเอลีมาส ¹⁰ และพูดว่า “เจ้าเป็นคนร้ายเล่ห์เหลี่ยม และมีใจโหดร้าย เป็นลูกของผีมาร เป็นศัตรูต่อความถูกต้อง เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงของพระเจ้าผู้เป็นนายให้คงอไปหรือ? ¹¹ ในตอนนี้ โทษทัณฑ์ของพระเจ้าผู้เป็นนายก็อยู่กับเจ้าแล้ว เจ้าจะเป็นคนตาบอดมองไม่เห็นเดือนเห็นตะวันไปอีกจดถึงเวลากำหนด” ทันใดนั้นความมืดมัวก็เกิดขึ้นกับเอลีมาส เขาจึงคลำหาคนให้จูงมือเขาไป ¹² ค้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และอัศจรรย์ใจในคำสั่งสอนของพระเจ้าผู้เป็นนาย

เปาโลและบารนาบัสที่เมืองอันติโอกมณฑลปิสิดี

13

ฝ่ายเปาโลกับพวกของท่านก็ลงเรือออกจากเมืองปาโพบอสไปยังเมืองเปอร์กาในมณฑลปัมฟีเลีย ยอห์นได้ทิ้งพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันติโอกในมณฑลปิสิดี แล้วได้เข้าไปนั่งลงในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวในวันสัปดาห์ ¹⁵ เมื่ออ่านหนังสือธรรมบัญญัติกับหนังสือศาสตาศาพยากรณ์แล้ว เจ้าอวาสาสวีจจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำเตือนสติแก่คนทั้งหลายก็เชิญพูดไปเถิด”

เปาโลเล่าเรื่องบรรพบุรุษของพวกยิว

¹⁶ ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “พี่น้องที่เป็นชนชาติอิสราเอล และพี่น้องที่ย่าเกรงพระเจ้า จงฟังให้ดี ๆ เถิด ¹⁷

พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้เลือกบรรพบุรุษของเราไว้
และได้ให้เขาขยายตัวขึ้นเมื่อตอนที่ยังเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์
และพระองค์ได้นำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยรถรางภาพอันใหญ่หลวง¹⁸
พระเจ้าได้อุดหนุนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี¹⁹
เมื่อพระองค์ได้ล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว
พระองค์ก็แบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก²⁰
ภายหลังพระองค์ได้ให้พวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี
จนถึงขามูเอลศาสตาศาพยากรณ์²¹ ในตอนนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์
พระเจ้าจึงได้ประทานซาอูลลูกชายศิซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี”

เปาโลเล่าเรื่องราวพระเยซูเป็นเชื้อสายของดาวิด

22 “เมื่อถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และเป็นพยานถึงดาวิดว่า ‘
เราได้พบดาวิดลูกชายของเจสซีเป็นคนที่เราพอใจ
เขาเป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’²³ จากเชื้อสายของดาวิด
พระเจ้าได้ให้ผู้ทำความหลุดพ้นให้ คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามคำสัญญาของพระองค์²⁴
ก่อนที่พระองค์จะมา
ยอห์นได้เผยแพร่พิธีมุดน้ำอันแสดงถึงการกลับหลังหันจากความผิดบาปให้กับชนชาติอิสราเอล²⁵
เวลาที่ยอห์นทำตามหน้าที่ของท่านเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘พวกท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า
ข้าพเจ้าเป็นผู้ใด ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระองค์นั้น แต่ในตอนี้ จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังเรา
ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายผูกกรองเท้าของพระองค์”

เปาโลเล่าเรื่องการตายของพระเยซู

26 “พี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และคนทั้งหลายผู้ใดที่ยำเกรงพระเจ้า
ข่าวเรื่องความหลุดพ้นนี้ได้ประทานมาถึงพวกท่านทั้งหลายแล้ว²⁷
ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกสมาชิกสภาศาสนาไม่รู้จักพระองค์
หรือไม่เข้าใจคำของศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลาย ที่เคยอ่านกันทุกวันสิล
จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์²⁸
ถึงแม้ว่าหากความผิดอะไรก็ตามในพระองค์ที่ควรให้ตายไม่ได้เลย
แต่พวกเขาที่ยังขอปีลาตให้ฆ่าพระองค์เสีย²⁹
เมื่อทำจนสำเร็จทุกอย่างตามที่มิเขียนไว้แล้วว่าด้วยเรื่องของพระองค์
เขาจึงนำศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปฝังไว้ในอุโมงค์”

เปาโลเล่าเรื่องการเป็นขึ้นมาจากตายของพระเยซู

30 “แต่พระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย 31

พระองค์ปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ติดตามพระองค์จากมณฑลกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลาหลายวัน
บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานฝ่ายพระองค์แก่คนทั้งหลาย 32

พวกเรานำบารมีนี้มาแจ้งแก่พวกท่านทั้งหลายว่า คำสัญญาที่ประทานแก่บรรพบุรุษของเรา 33

พระเจ้าได้ให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น

คือในการที่พระองค์ให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย

เหมือนกับมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นลูกของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’

34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ไม่ให้กลับเน่าเปื่อยอีกเลย

พระเจ้าจึงกล่าวเช่นนี้ว่า ‘เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราที่ได้สัญญาไว้กับดาวิด’”

เปาโลเล่าเรื่องคำทำนายเรื่องของพระเยซู

35 “เพราะพระเจ้ากล่าวไว้ในหนังสือสดุดีเล่มอื่นว่า ‘

พระองค์จะไม่ให้ผู้มีบุญของพระองค์เน่าเปื่อยไป’ 36

ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ทำตามในชั่วชีวิตของท่านตามใจของพระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว

และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เน่าเปื่อยไป 37

แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ให้เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ไม่ได้ประสบความเน่าเปื่อยเลย 38

เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า

โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่พวกท่านทั้งหลาย 39 และโดยพระองค์นั้น

ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยบัญญัติหรือศีลของโมเสส 40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี

เพื่อคำพูดของศาสดาพยากรณ์ที่กล่าวไว้นี้จะไม่เกิดกับพวกท่านทั้งหลาย คำกล่าวนั้นว่า 41 ‘

เจ้าทั้งหลายผู้เป็นคนขี้สงสัย และหมิ่นประมาทความจริงของเรา เจ้าผู้ที่จะถึงซึ่งความพินาศ

จงพิจารณาให้ดีแล้วเจ้าจะประหลาดใจ เพราะเราจะทำหน้าที่ของเราในสมัยของเจ้า

เมื่อมีคนมาพูดให้เจ้าฟังเจ้าก็จะไม่เชื่อเลย”

คนต่างชาติอ้อนวอนอัครทูตสอนเขาอีก

42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากวัดหรือสุเหร่าของเขาไปแล้ว

พวกคนต่างชาติก็อ้อนวอนให้คนทั้งสองสั่งสอนคำเหล่านั้นแก่เขาอีก ในวันสี่หน้า 43

เมื่อคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างแยกย้ายไปจากวัดหรือสุเหร่ายิวแล้ว

พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจาริตยิวที่ยำเกรงพระเจ้าได้ติดตามเปาโลและบารนาบัสไป

คนทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวงยิวคัดค้านคำสอนของเปาโล

44 ครั้นถึงวันสัปดาห์อีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระคำของพระเจ้า⁴⁵ แต่เมื่อพวงยิวเห็นคนมากมากมายเช่นนั้นก็มีใจอิจฉา ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงขนาดพูดสบประมาทท่าน⁴⁶ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้าหาญ ได้กล่าวว่า “จำเป็นที่จะต้องพูดพระคำของพระเจ้าให้พวกท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านทั้งหลายไม่ฟัง และตัดสินใจว่าตัวเองไม่สมควรที่จะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ในตอนนี้ พวกเราจะมุ่งหน้าไปหาคนต่างชาติ⁴⁷ เพราะพระเจ้าผู้เป็นนายได้บอกเราเช่นนี้ว่า ‘ เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายหลุดพ้น ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’”

ผลกระทำของคำสอนต่อพวงยิวและต่างชาติ

48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินเช่นนั้นก็มีคามยินดี และได้ยกย่องสรรเสริญพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนาย และคนทั้งหลายที่พระองค์หมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตเข้าสู่นิพพานก็ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า⁴⁹ พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น⁵⁰ แต่พวงยิวได้ยุยงพวกผู้หญิงที่มีหน้าตาในสังคมที่นับถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้ข่มเหง และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา⁵¹ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงปิดประตูออกจากท่าของท่านเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนีย⁵² แต่พวกสาวกก็ประกอบด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และมีความชื่นชมยินดี

กิจการ 14

เปาโลและบารนาบัสที่เมืองอีโคเนีย

1 ที่เมืองอีโคเนียก็เป็นเหมือนกัน คือเปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของพวงยิว ได้สั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวงยิวและชนชาติกรีกมากมายได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า² แต่พวงยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง³ ฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนานหน่อย มีใจกล้าหาญออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย และพระองค์ได้รับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยให้คนทั้งสองทำหน้าที่สำคัญ และการอัศจรรย์ได้⁴ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวงยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครทูต⁵ เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวงยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมกันคิดจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส⁶

คนทั้งสองรู้แล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในมณฑลลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเคอร์บี กับหมู่บ้านที่อยู่ล้อมรอบ⁷ และได้เผยแพร่บารมีของพระเจ้าอยู่ที่นั่น

เปาโลรักษาคนง่อยที่เมืองลิสตรา

⁸ ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งง่อย ขาของเขาไม่มีแรง เขาพิการตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เกิดมาไม่เคยเดินเลย⁹ คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงจ้องมองดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าพอจะหายโรคได้¹⁰ จึงร้องส่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนนั้นก็กระโดดขึ้น แล้วก็เดินไป¹¹ เมื่อคนทั้งหลายเห็นการที่เปาโลได้ทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า “เทพเจ้าแปลงกายเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”¹² เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า เทพเจ้าซุส และเรียกเปาโลว่า เทพเจ้าเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด¹³ บุโรหิตประจำรูปเทพเจ้าซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงจัว และถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

เปาโลบอกชาวเมืองถึงเหตุที่คนง่อยหาย

¹⁴ แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินเช่นนั้น จึงได้ฉีกเสื้อผ้าของตน วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง¹⁵ ว่า “ท่านทั้งหลาย ทำไมพวกท่านจึงพากันทำเช่นนั้น เราเป็นคนธรรมดาเหมือนกันกับพวกท่านทั้งหลายนั้นแหละ และมาเผยแพร่บารมีของพระเจ้า ให้พวกท่านหันกลับจากสิ่งไม่มีประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น¹⁶ ในสมัยก่อนพระองค์ได้ยอมให้ประชาชาติทั้งหลายประพฤติตามชอบใจ¹⁷ แต่พระองค์ไม่ได้ให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทำดีกับเราทั้งหลาย คือให้ฝนตกจากฟ้า และให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี”¹⁸ ถึงแม้ว่าเปาโลกับบารนาบัสจะได้คัดค้าน และตักเตือนเช่นนั้นแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถที่จะห้ามผู้คนเหล่านั้นไม่ให้กราบไหว้บูชาคนทั้งสอง

เปาโลถูกหินขว้างจนเขาคิดว่าตายแล้ว

¹⁹ แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอก และเมืองอิโคนิยาม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโล และลากท่านออกไปจากเมือง คิดว่าท่านตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้ แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันต่อมาท่านจึงเลยไปยังเมืองเคอร์บีกับบารนาบัส²¹ และเมื่อคนทั้งสองได้เผยแพร่บารมีของพระเจ้าในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนทั้งหลายแล้ว จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนิยาม และเมืองอันทิโอกอีก²² และทำให้ใจของสาวกทั้งหลายแข็งแรงขึ้น คนทั้งสองได้เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และสอนว่า

เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบาก จนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า²³
เมื่อคนทั้งสองได้เลือกตั้งผู้รับใช้พระเจ้าไว้ทุกชุมชนของพระเจ้า
และได้อิฐฐานสวดอ้อนวอนและถือศีลอดฝากสาวกไว้กับพระเจ้าผู้เป็นนายที่เขาเชื่อฟังอาศัยนั้น

เปาโลบารนาบัสกลับมายังเมืองอันติโอกในซีเรีย

24 หลังจากคนทั้งสองได้ข้ามมณฑลปิสิดีก็มายังมณฑลปัมฟีเลีย²⁵

เมื่อได้กล่าวพระคำของพระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัตทาลิยา²⁶

และแล่นเรือจากที่นั่นไปยังเมืองอันติโอก คือเมืองที่คนทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า

ให้ทำการที่คนทั้งสองได้ทำสำเร็จมาแล้วนั้น²⁷ เมื่อมาถึง คนทั้งสองได้เรียกประชุมชุมชนของพระเจ้า

และได้เล่าให้เขาฟังถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับเขา

กับที่พระองค์ได้เปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า²⁸

แล้วคนทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกเป็นเวลาช้านาน

กิจการ 15

ความขัดแย้งเรื่องพิธีสัณฑ์และความหลุดพ้น

1 มีบางคนลงมาจากมณฑลยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า “

ถ้าไม่เข้าสู่สัณฑ์ตามธรรมเนียมของโมเสส จะหลุดพ้นไม่ได้”² เมื่อเป็นเช่นนั้น

จึงมีการโต้เถียงกันระหว่างเปาโล และบารนาบัสกับคนเหล่านั้น เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโล

และบารนาบัสกับคนอื่น ๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหารือกับอัครทูต

และผู้อาวุโสในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่ถกเถียงกันนั้น³ ชุมชนของพระเจ้าได้จัดส่งคนเหล่านั้นไป

และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามมณฑลฟีนิเซียกับมณฑลสะมาเรีย

ท่านได้พูดถึงเรื่องของคนต่างชาติได้กลับหลังหันจากความผิดบาป ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดี⁴

เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ชุมชนของพระเจ้า อัครทูต และผู้อาวุโสทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน

แล้วท่านจึงเล่าให้คนเหล่านั้นฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหลาย ที่พระเจ้าได้ให้ท่านทำงานของพระองค์⁵

แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ได้ยืนขึ้นกล่าวว่า

คนต่างชาติเหล่านั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่สัณฑ์ และสั่งให้เขาถือตามบัญญัติหรือศีลของโมเสส

การประชุมของอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม

6 ฝ่ายอัครทูตกับผู้อาวุโสทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น⁷ เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว

เปโตรจึงยืนขึ้นพูดกับเขาว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทั้งหลายรู้ดีว่า

ตอนแรกนั้นพระเจ้าได้เลือกข้าพเจ้าจากพวกท่านทั้งหลาย

ให้เป็นผู้เผยแผ่พระคำแห่งบารมีของพระเจ้าให้คนต่างชาติฟังและเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า⁸

พระเจ้าผู้รู้จักจิตใจมนุษย์ได้รับรองคนต่างชาติ

และได้ให้พระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์แก่เขาเหมือนกับได้ให้แก่พวกเรา⁹ พระองค์ไม่ได้ถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ชำระล้างใจเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า¹⁰ ถ้าเป็นเช่นนั้น ทำไมพวกท่านทั้งหลายจึงลองดีกับพระเจ้า

โดยวางแอกใส่คอของพวกสาวกที่บรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว¹¹ แต่เราเชื่อว่า เราเองก็หลุดพ้นโดยพระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายเหมือนกันกับเขา”

ความคิดเห็นของยากอบ

12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็ไม่พูดอะไร

ฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทำในหมู่พวกต่างชาติ¹³ ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้าเถิด¹⁴ ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้เยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก

เพื่อจะเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์¹⁵

คำของศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ เหมือนกับที่ได้เขียนไว้แล้วว่า¹⁶ ภายหลังจากเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดที่พังลงแล้วขึ้นใหม่

ที่ร้างพังไปแล้วนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่¹⁷ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาพระเจ้าผู้เป็นนาย คือคนต่างชาติทั้งหลายที่เราจองไว้แล้ว¹⁸ พระเจ้าผู้เป็นนาย

ผู้ได้แจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้รู้ตั้งแต่โบราณกาล ได้กล่าวไว้แล้ว¹⁹ เหตุฉะนั้น

ตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติที่กลับมาหาพระเจ้า²⁰

แต่เนราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นจากสิ่งที่เป็นมลทินเนื่องจากรูปเคารพ การล่วงประเวณี การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการกินเลือด²¹ เพราะว่าตั้งแต่โบราณมา ในทุกเมืองมีคนเผยแผ่เรื่องของโมเสส

เพราะคนได้อ่านบัญญัติหรือศีลของท่านในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวทุกวันสี่ล”

ความเห็นของที่ประชุมอัครทูต

22 ขณะนั้น อัครทูตและผู้อาวุโสทั้งหลายกับทุกคนในชุมชนของพระเจ้า

เห็นดีเห็นงามที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอกกับเปาโล และบารนาบัส คือ ยูดาส

ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซึบบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง²³

เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า “อัครทูตและผู้อาวุโสและพวกพี่น้อง

ขอฝากคำนับมายังพวกท่านทั้งหลาย ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ที่อยู่ในเมืองอันติโอก

มณฑลซีเรีย และมณฑลซิลิเซีย²⁴ เพราะพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า

มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้พวกท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านวุ่นวายไป เพราะเขาสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสุหนัตและทำตามบัญญัติหรือศีล’ แม้ว่าเขาไม่ได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า

25 พวกเขาจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน

และใช้ชามายังพวกท่านทั้งหลายพร้อมกับบาร์นาบัส และเปาโล ผู้เป็นที่นับถือของเรา²⁶
และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา”

การกระทำหลังจากตกลงกันแล้ว

27 “เหตุฉะนั้น พวกเขาจึงใช้ยูดาส

กับสิลาสมาเป็นผู้ที่จะเล่าข้อความนี้กับท่านทั้งหลายด้วยปากของท่านเอง²⁸ เพราะว่า
พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และพวกเขาเจ้าก็เห็นดีเห็นงาม ที่จะไม่วางภาระให้ท่านท่านทั้งหลายแบก
เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดเว้นการกินสิ่งของที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพ
การกินเลือด การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี
ถ้าท่านทั้งหลายงดเว้นสิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ยูดาสเป็นสุขเถิด”

การให้กำลังใจแก่ชุมชนของพระเจ้า

30 เมื่อลาจากกันแล้ว คนเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก

และเมื่อได้เรียกคนทั้งหลายมาประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹
เมื่ออ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำให้กำลังใจนั้น³² ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย
จึงได้ให้กำลังใจพวกพี่น้องหลายประการให้เขาเข้มแข็งขึ้น³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นระยะหนึ่งแล้ว
ก็ลาจากพวกพี่น้องไป พวกพี่น้องจึงได้ฝากความปรารถนาติดกับเขาไปถึงอัครทูต³⁴
ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ที่นั่นต่อไป³⁵ แต่เปาโลกับบาร์นาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก
สั่งสอนเผยแผ่พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลแยกการทำงานกับบาร์นาบัส

36 เมื่อเวลาผ่านไปหลายวัน เปาโลจึงพูดกับบาร์นาบัสว่า “

ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้เผยแผ่พระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายไว้
ไปว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”³⁷ ฝ่ายบาร์นาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์น ผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย
³⁸ แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย

เพราะที่ยวก่อนนั้นยอห์นได้หนีจากคนทั้งสองที่มณฑลปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปทำงานด้วยกัน³⁹
แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกจากกัน บาร์นาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴⁰
แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากคนทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้ว ท่านก็จากไป
⁴¹ ท่านจึงได้ไปทั่วมณฑลซีเรียกับมณฑลซีลีเซียให้กำลังใจแก่ชุมชนของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้น

กิจการ 16

เปาโลให้ทิโมธีทำพิธีเข้าสู่หน้ต

¹ ฝ่ายเปาโลได้ไปยังเมืองเคอร์บีกับเมืองลิสตรา และในตอนนั้น มีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี มารดาของท่านเป็นคนยิวที่มีความเชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้าแล้ว แต่บิดาของท่านเป็นคนกรีก ² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอโคเนียม ³ เปาโลอยากจะพาท่านไปด้วย จึงให้เข้าสู่หน้ตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้น ๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของท่านเป็นคนกรีก ⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ ก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครทูต และผู้อาวุโสในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ทำตาม ⁵ ชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายจึงเข้มแข็งในความเชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้า และมวลสมาชิกได้เพิ่มขึ้นทุก ๆ วัน

นิมิตของเปาโลเรื่องชาวชาวมาซิโดเนีย

⁶ เมื่อคนเหล่านั้นไปทั่วมณฑลพริเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ห้ามไม่ให้กล่าวพระคำของพระเจ้าในมณฑลเอเชีย ⁷ เมื่อไปยังมณฑลมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังมณฑลบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป ⁸ แล้วคนเหล่านั้นได้เดินทางผ่านมณฑลมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส ⁹ ในเวลากลางคืนเปาโลได้เห็นนิมิตว่ามีผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในมณฑลมาซิโดเนียด้วย” ¹⁰ ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว พวกเราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังมณฑลมาซิโดเนีย เพราะเห็นอย่างแน่นอนว่า พระเจ้าผู้เป็นนายได้เรียกให้พวกเราไปเผยแผ่บารมีของพระเจ้าแก่คนในมณฑลนั้น

นางลิเดียกลับใจเชื่อในพระเจ้า

¹¹ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมธรัสและถึงวันใหม่ก็ถึงเมืองเนออบูรี ¹² เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปี ที่เป็นเมืองเอกในมณฑลมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของกรุงโรม พวกเราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ¹³ ในวันสี่ลพวกเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐานสวดอ้อนวอน จึงได้นั่งคุยกันกับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ¹⁴ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่า เป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้ที่เชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้า ผู้หญิงคนนั้นได้ฟังพวกเรา และพระเจ้าผู้เป็นนาย ได้เปิดใจของเธอให้สนใจในคำพูดซึ่งเปาโลได้กล่าว ¹⁵ เมื่อผู้หญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้ทำพิธีมุดน้ำแล้วจึงอ้อนวอนพวกเราว่า “

ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าผู้เป็นนาย ก็เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเธอได้วิงวอนจนพวกเราขัดไม่ได้

เปาโลจับผีหมอกออกจากหญิงสาวคนหนึ่ง

16 เมื่อพวกเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน สวดอ้อนวอน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอกเข้าได้มาหาพวกเรา

เธอได้ทำนายทายทักให้พวกเจ้านายของเธอได้เงินมากมาย 17

หญิงสาวคนนั้นติดตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มาเผยแพร่ทางหลุดพ้นแก่เราทั้งหลาย” 18 เธอทำเช่นนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า “ข้าขอสั่งเอ็งว่า ในพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เอ็งจงออกมาจากนางเดี๋ยวนี้” ผีนั้นก็ออกมาในตอนนั้น

เปาโลและสิลาสถูกจับกุมขังคุก

19 ส่วนพวกนายของเธอเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ ยังที่ว่าการเมือง 20

เมื่อลากมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงได้พูดว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนวายในเมืองของเรา 21

และสั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมันไม่ควรจะรับหรือนับถือเลย” 22

ประชาชนก็ได้ลุกฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้ดึงเสื้อของคนทั้งสองออก

แล้วสั่งให้โบยตีด้วยไม้เรียว 23 เมื่อโบยหลายทีแล้วจึงให้ขังไว้ในคุก และกำชับผู้คุมให้รักษาไว้ให้มั่นคง

24 ผู้คุมเมื่อรับคำสั่งเช่นนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปขังไว้ในห้องชั้นใน เอาข้อใส่เท้าไว้แน่นหนา

ผู้คุมนักโทษเชื่อในพระเจ้า

25 เวลาประมาณเที่ยงคืน

เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานสวดอ้อนวอนและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ 26

ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน และประตูคุกเปิดออกหมดทุกบาน

เครื่องจำจองก็หลุดออกจากพวกเขาสิ้นทุกคนทันที 27 ฝ่ายผู้คุมตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่

คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวตาย 28

แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเราทั้งหลายทุกคนไม่ได้หนีไปไหน” 29

ผู้คุมจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส 30

และพาคนทั้งสองออกมาแล้วว่า “เจ้านายขอรับ ข้าน้อยจะต้องทำอย่างไรจึงจะหลุดพ้นได้” 31

เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย

และเจ้าจะหลุดพ้นได้ทั้งครอบครัวของเจ้า” 32

คนทั้งสองจึงได้สั่งสอนพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายให้ผู้คุม และคนทั้งหลายที่อยู่ในบ้านของเขา 33

ในตอนกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั่นเอง ผู้คุมจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และในขณะนั้นผู้คุมก็ได้ทำพิธีมุดน้ำพร้อมทั้งคนในครอบครัวของเขา³⁴ แล้วได้พาคนทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงเพื่อแสดงความยินดี เพราะเขาได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวของเขาแล้ว

เจ้าเมืองนำเปาโลและสิลาสออกจากเรือนจำ

³⁵ ครั้นถึงเวลาเช้า เจ้าเมืองจึงใช้พวกตำรวจไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย”³⁶ ผู้คุมจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”³⁷ แต่เปาโลพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เขาได้เขียนพวกเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมันต่อหน้าคนทั้งหลาย ก่อนจะได้ตัดสินความ และได้ขังพวกเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะขังไล่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ? ทำเช่นนั้นไม่ได้ ให้เขามาพาพวกเราออกไปเถิด”³⁸ พวกตำรวจจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าคนทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจมาก³⁹ จึงมาอ้อนวอนคนทั้งสอง เมื่อพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปจากเมือง⁴⁰ คนทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดให้กำลังใจให้เขาแล้วก็ลาจากไป

กิจการ 17

เปาโลกับสิลาสที่เมืองเธสะโลนิกา

¹ เมื่อเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรี และเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว² เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามเคย และได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวัน³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วเป็นขึ้นมาจากความตายและกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่ข้าพเจ้าเผยแพร่แก่พวกท่านทั้งหลายคือพระผู้เป็นพระศรีอารีย์”⁴ บางคนในพวกเขาที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกมากมายที่ยำเกรงพระเจ้า และผู้หญิงที่เป็นคนสำคัญ ๆ ก็มีไม่น้อย

คนพาลบุกบ้านของเจสัน

⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้นก็อดใจไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาากมาย ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของเจสัน ตั้งใจจะพาคนทั้งสองออกมาให้คนทั้งหลาย⁶ เมื่อไม่พบจึงลากเจสันกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องเรียนว่า “

คนเหล่านั้นที่เป็นพวกที่จะคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่แล้ว⁷ เจสันรับรองเขาไว้
และคนเหล่านี้ได้ฝ่าฝืนคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือเยซู”⁸
เมื่อประชาชนและเจ้าเมืองได้ยินดังนั้นกระร้อนใจ⁹ จึงได้ให้ประกันโตเจสันกับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป

เปาโลกับสิลาสที่เมืองเบโรอา

¹⁰ ครั้นถึงยามเย็น พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา
เมื่อถึงแล้วท่านจึงได้เข้าไปในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว¹¹
ชาวยิวเมืองนั้นจิตใจสูงกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา เพราะเขาได้รับเอาพระคำของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ
และกันคูประคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะเป็นความจริงดังกล่าวหรือไม่?¹² เหตุฉะนั้น
มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อเพึ่งอาศัยในพระเจ้า พร้อมกับผู้หญิงชาวกรีกที่มีฐานะสูง
และทั้งผู้ชายก็มีอยู่ไม่น้อย¹³ แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่า
เปาโลได้สั่งสอนพระคำของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนอยู่ที่นั่นด้วย¹⁴
ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น¹⁵
คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์
และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้ว เขาก็จากไป

เปาโลถูกจับที่กรุงเอเธนส์

¹⁶ เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจ
เพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง¹⁷ เหตุฉะนั้น ท่านจึงโต้ตอบในวัดหรือสุเหร่ากับพวกยิว
และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน¹⁸
นักปรัชญาบางคนในพวกเอพิคูเรียและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “
คนพูดเพื่อเจ้ออย่างนี้จะใคร่มาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “
ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่”
เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁹
เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า “
เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร²⁰
เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา
เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”²¹
เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น
ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ

เปาโลกล่าวแก่คิที่กรุงเอเธนส์

22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นนักศาสนาในทุกเรื่อง²³ เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นคุณูปการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่²⁴ พระเจ้าผู้สร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้สถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้²⁵ การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์เป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก²⁶ พระองค์ได้สร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกัน ให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่²⁷ เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของ และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย²⁸ ด้วยว่า ‘เรามีชีวิต และไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’”

เปาโลยืนยันว่าพระเจ้าไม่ใช้เงินและทอง

29 “เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่ พระเจ้ามองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้สั่งมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่ง ให้กลับหลังหันจากความผิดบาป³¹ เพราะพระองค์ได้กำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้เลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย”

เปาโลถูกเยาะเย้ยถากถาง

32 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสทัสผู้เป็นสมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ ด้วย

กิจการ 18

เปาโล พบอาควิลลา และปริสซิลลาที่เมืองโครีนธ์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครีนธ์² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอุส มีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น³ และเพราะมีอาชีพอย่างเดียวกันท่านจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน⁴ เปาโลได้โต้เถียงในวัดหรือสุเหร่าทุกวันสัปดาห์ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก

เจ้าอาวาสวัดยิวเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

5 พอสลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการคล้อยและเป็นพยานแก่พวกยิวว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นพระศรีอารีย์⁶ แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”⁷ ท่านจึงออกจากที่นั่นแล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออียุสทัส ซึ่งเป็นผู้นำมัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว⁸ ฝ่ายคริสตีสนาเจ้าอาวาสวัด กับทั้งครวัเรียนของท่านได้เชื่อฟังอาศัยในองค์พระเจ้าผู้เป็นนาย และชาวโครีนธ์หลายคน เมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าและทำพิธีมุดน้ำ⁹ และพระเจ้าผู้เป็นนายได้กล่าวกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไปอย่างหนึ่งเสีย¹⁰ เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้าได้ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก”¹¹ เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขา และสั่งสอนพระคำของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

พวกยิวลุกฮือขึ้นต่อสู้เปาโลที่มณฑลอาคาญา

12 แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการมณฑลอาคาญา พวกยิวได้ลุกฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา¹³ ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้มัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย”¹⁴ เมื่อเปาโลจะอำปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่ว หรือเป็นเรื่องอาชญากรรมสมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย”¹⁵

แต่เมื่อเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและบัญญัติหรือศีลของพวกเขาแล้ว

ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่ยากเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น”¹⁶

ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา¹⁷ เขาทั้งหลายจึงจับโสสเธเนสเจ้าอาวาสวัดหรือสุเหร่ายิว มาเขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กลับปลื้มใจไม่เอาธุระเลย

เปาโลที่เมืองเอเฟซัส

¹⁸ ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วไปยังมณฑลซีเรีย และปริสซิลลา กับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้¹⁹ ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ให้ปริสซิลลา กับอาควิลลา อยู่ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิว ในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว²⁰ เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม²¹ แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า “ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

เปาโลที่เมืองซีซารียา

²² ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับชุมชนของพระเจ้าแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก²³ ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทีย และฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อย ๆ เพื่อจะเป็นกำลังใจให้พวกสาวก

อปอลโลประกาศที่เมืองเอเฟซัส

²⁴ มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส²⁵ อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางของพระเจ้าผู้เป็นนาย และมีความกระตือรือร้นในการกล่าวสั่งสอนโดยละเอียด ถึงเรื่องพระเจ้าผู้เป็นนาย ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงพิธีมุมน้ำของยอห์นเท่านั้น²⁶ ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิว แต่เมื่ออาควิลลา กับปริสซิลลา ได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น²⁷ ครั้นอปอลโลจะใคร่ไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระคุณนั้นอย่างมากมาย²⁸ เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระศรีอาริย์

กิจการ 19

เปาโลสอบถามเรื่องการรับพระวิญญาณ

1 ต่อมาขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามมณฑลฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน ² จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าแล้วนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์หรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์นั้นเราก็งงไม่เคยได้ยินเลย” ³ เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับพิธีมน้ำอันใดเล่า” เขาตอบว่า “พิธีมน้ำของยอห์น” ⁴ เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับพิธีมน้ำสำแดงถึงการกลับใจหันหลังจากความผิดบาปก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์” ⁵ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงทำพิธีมน้ำในพระนามของพระเยซูเจ้า พระเจ้าผู้เป็นนาย ⁶ เมื่อเปาโลได้ปรกมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ก็มาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่าง ๆ และได้พยากรณ์ด้วย ⁷ คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

เปาโลสอบโต้แย้งกับพวกยิวในวัดหรือสุเหร่ายิว

8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในวัดหรือสุเหร่าของพวกยิวด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ⁹ แต่บางคนมีใจตื้อรั้นไม่ยอมเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และพูดหยาบเข้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขา และพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินัส ¹⁰ ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิว และพวกกรีกได้ยินพระคำของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ¹¹ พระเจ้าได้ทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล ¹² จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หาย และวิญญาณชั่วก็ออกจากคน

ชาวยิวใช้พระนามของพระเยซูขับผี

13 แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผี พยายามใช้พระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ขับวิญญาณชั่วว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น” ¹⁴ พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นบุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคน ซึ่งได้ทำอย่างนั้น ¹⁵ ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “เยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า ข้าไม่รู้จัก” ¹⁶ คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้น และเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกาย และบาดเจ็บ ¹⁷ เรื่องนั้นได้เล่าลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก

และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ

ผู้เชื่อในพระเจ้าเผาตำราเวทมนตร์

18 มีหลายคนที่ยึดถือพิธีกรรมในพระเจ้าแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตน มาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระคำของพระเจ้า ก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วมณฑลมาซิโดเนีย กับมณฑลอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปกรุงโรมด้วย” 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังมณฑลมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่อหนึ่ง ในมณฑลเอเชีย

การจลาจลที่เมืองเอเฟซัส

23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเรื่องเกี่ยวกับทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปเจ้าแม่อาร์เทมิส ทำให้พวกช่างนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมากก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วมณฑลเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มโนมุขทำนั้นไม่ใช่เทพเจ้า 27 น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิส ซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของเจ้าแม่ นั้นซึ่งเป็นที่ยึดถือของบรรดาชาวมณฑลเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป”

ชาวเมืองเอเฟซัสจับเพื่อนร่วมงานของเปาโล

28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “เจ้าแม่อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” 29 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนีย ผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ 30 ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำมณฑลเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลไม่ให้เข้าไปในโรงมหรสพ 32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร 33 พวกเหล่านั้นบางคนได้ค้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง

เจ้าหน้าที่ทะเบียนเคลื่อนย้ายตามชาวเมือง

34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว

เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “เจ้าแม่เอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” 35

เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมเคลื่อนย้ายตามจนประชาชนสงบลงแล้ว เขาก็กล่าวว่า “

ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่

เมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่มีสักการเจ้าแม่เอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่

และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี 36 เมื่อชื่อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว

ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป 37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา

ซึ่งไม่ใช่เป็นคนปล้นพระวิหาร หรือพูดหมิ่นประมาทเจ้าแม่ของพวกเขา 38 เหตุฉะนั้น

ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี

ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด 39 แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก

ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย 40 ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้

เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพ้อแก่การจลาจลคราวนี้ได้” 41

ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกประชุมกัน

กิจการ 20

เปาโลเดินทางไปมาซิโดเนียประเทศกรีซ

1 ครั้นการร่อนวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา

ให้กำลังใจกันและกันแล้วก็ลาเขาไปยังมณฑลมาซิโดเนีย 2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้ว

และได้ให้กำลังใจเขาเป็นอย่างมาก ท่านก็มายังประเทศกรีซ 3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน

และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังมณฑลซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน

ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางมณฑลมาซิโดเนีย 4

คนที่ไปยังมณฑลเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา

อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเรสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี

ที่ติดกับกับโตรฟีมัสชาวมณฑลเอเชีย 5

แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลเทศนาที่เมืองโตรอัส

6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี

และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน 7

ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีมหาสนิท เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา

เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยึดยาวไปจนเที่ยงคืน⁸

มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น⁹

ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุกติกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง้วนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว

เปาโลช่วยให้คนที่ตกตึกฟื้นคืนชีพ

¹⁰ ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า “อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา”¹¹ ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนทำพิธีมหาสนิทและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป¹² คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย¹³ ฝ่ายพวกเราที่ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านส่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก¹⁴ ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลินี

การเดินทางของเปาโล

¹⁵ ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิลีเยม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส¹⁶ ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในมณฑลเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต¹⁷ เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้อาวุโสในชุมชนของพระเจ้าผู้มานั้นมา

เปาโลเทศนาที่เมืองเอเฟซัส

¹⁸ ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในมณฑลเอเชีย¹⁹ ข้าพเจ้าได้รับใช้พระเจ้าผู้เป็นนายด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า²⁰ และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวง และตามบ้านเรือน²¹ ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา

เปาโลบอกถึงแผนการที่จะเดินทางไปเยรูซาเล็ม

²² ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง²³ เว้นไว้แต่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่²⁴ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย

ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า
แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี
และทำการรับใช้ที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย
คือที่จะเป็นพยานถึงบารมีแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น²⁵ คุณเกิด
ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก²⁶ เหตุฉะนั้น
วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ทุกคนจะเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็พ้นโทษแล้ว²⁷ เพราะว่า
ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระคำริชของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง²⁸
เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี
และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดที่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้ตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล
และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงชุมชนของพระเจ้า ที่พระองค์ได้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง²⁹ ข้าพเจ้ารู้ที่อยู่ว่า
เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย³⁰
จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป

เปาโลกล่าวถึงการให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ

³¹ เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล
ทั้งกลางคืนและกลางวันตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน³² พี่น้องทั้งหลาย
บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้า และพระคำของพระเจ้าแห่งพระคุณของพระองค์
ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้³³
ข้าพเจ้าไม่ได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด³⁴ แล้วท่านทั้งหลายทราบว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้
ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า³⁵
ข้าพเจ้าได้วางแผนอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย
และให้ระลึกถึงพระคำของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ซึ่งพระองค์กล่าวว่า ‘
การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’”

เปาโลกล่าวถึงชุมชนของพระเจ้าชาวเอเฟซัส

³⁶ ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอนกับคนเหล่านั้น³⁷
เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จับท่านตามประเพณี³⁸
เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก
แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

กิจการ 21

เปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อพวกเขาเราลาเขาเหล่านั้นแล้ว ก็เล่นเรือตรงไปยังเกาะไซส
อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั้นก็มายังเมืองปาทารา ²
เราพบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นเล่นต่อไป ³ ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว
เราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างขวา เล่นไปยังมณฑลซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ
เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น ⁴ เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵
แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเรา ก็ลาไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยา
และบุตรธิดาได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานสวดอ้อนวอนที่ชายหาด
⁶ และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ลงเรือ และเขาก็กลับไปบ้านของเขา

เปาโลเดินทางมาถึงเมืองซีซารียา ไปพักบ้านของฟิลิป

7 ครั้นพวกเราเล่นเรือมาจากเมืองไทระ ถึงเมืองทอลเลเมอซิสแล้ว ก็ขึ้นทางทะเล
เราจึงคำนับพวกพี่น้อง และพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน ⁸
ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา
เราก็เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศบาปมีของพระเจ้าซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น
เราก็อาศัยอยู่กับท่าน ⁹ ฟิลิปมีธิดาเป็นสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

อากาบัสพยากรณ์เกี่ยวกับการที่เปาโลจะถูกจับ

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส ¹¹
เมื่อเขามาถึงเรา เขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือ และเท้าของตนกล่าวว่า “พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์
ตรัสตั้งนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป่าลมของเครื่องคาดเอวนี้
และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’” ¹² ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่
จึงอ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ ฝ่ายเปาโลตอบว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องให้
และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หามิได้
แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย ¹⁴
เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็หยุดพูด และกล่าวว่า ‘
ขอให้เป็นไปตามใจขององค์พระเจ้าผู้เป็นนายเถิด’” ¹⁵ ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข้าวของ
และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย
เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

เปาโลไปเยี่ยมยากอบ

17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี¹⁸ ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้อาวุโสก็อยู่พร้อมกันที่นั่น¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าโปรดทำในหมู่คนต่างชาติโดยการรับใช้ของท่าน²⁰ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงยกย่องสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นนาย และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย พี่เห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจกระตือรือร้นในการถือบัญญัติหรือศีล²¹ เขาทั้งหลายได้ยินถึงพี่ว่า พี่ได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวง ที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัด หรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า²² เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าพี่มาแล้ว”

เปาโลไปชำระตัวที่พระวิหาร

23 “เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้²⁴ ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงพี่น้องเป็นความเท็จ แต่พี่เองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบ และรักษาบัญญัติหรือศีลอยู่ด้วย²⁵ แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินไม่ให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี”²⁶ เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหาร ประกาศวันว่าการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน”

เปาโลถูกจับในพระวิหาร

27 “ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล²⁸ ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้อสอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อบัญญัติหรือศีล และต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”²⁹ เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร³⁰ แล้วคนทั้งเมืองก็ลุกฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที³¹ เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ช่างนั้นลือไปยังนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง

นายพันเข้าควบคุมสถานการณ์

32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล 33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโล สั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า เจ้าเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในกลุ่มคนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร 35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย 36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย”

เปาโลขออนุญาตนายพันเพื่อแก้คดี

37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ?” นายพันจึงถามว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ? 38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกชาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ?” 39 แต่เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสสมณฑลซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อม ๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย” 40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

กิจการ 22

เปาโลแก้คดีว่าท่านเป็นใครมาจากไหน

1 “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้” 2 ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า 3 “ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสสมณฑลซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลิเอล ตามบัญญัติหรือศีลของบรรพบุรุษของเราโดยถ้อยทุกประการ จึงมีใจกระตือรือร้นในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสมาชิกสภาศาสนาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย”

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

6 “ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้⁷ ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดิน และได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม’⁸ ข้าพเจ้าจึงตอบว่า ‘ท่านเจ้าข้า ท่านเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชื่อนาซาเร็ธซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้น และตกใจกลัว แต่เสียงที่พูดกับข้าพเจ้านั้น เขาไม่ได้ยินหรอก¹⁰ ข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด’ พระเจ้าผู้เป็นนายจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น’¹¹ เมื่อข้าพเจ้ามองไม่เห็นอะไรเนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้า ก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส¹² มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าตามบัญญัติหรือศีล และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นี่¹³ ได้มาหาข้าพเจ้า และยืนอยู่ใกล้ กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เฮโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด’ ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น¹⁴ ท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้เลือกพี่ไว้ ประสงค์จะให้พี่รู้จักใจของพระองค์ ให้พี่เห็นพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ และให้ได้ยินเสียงของพระองค์’¹⁵ เพราะว่าพี่จะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงรู้ถึงเหตุการณ์ซึ่งพี่เห็น และได้ยินนั้น¹⁶ เดียวนี้พี่จะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นทำพิธีมุขน้ำ ด้วยออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย ลบล้างความผิดบาปของพี่เถิด”

พระเจ้าทรงใช้เปาโลไปหาคนต่างชาติ

17 “ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม และกำลังอธิษฐานสวดอ่อนน้อมอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป¹⁸ และได้เห็นพระองค์พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา’¹⁹ ข้าพเจ้าจึงบอกพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นรู้ที่อยู่ว่า ข้าฯ ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก และเขียนตีตามวัดหรือสุเหร่าทุกแห่ง’²⁰ และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟน พยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าฯ ได้ยินอยู่ใกล้ และเห็นชอบในการประหารเขาเสียนั้นด้วย และข้าฯ เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น’²¹ แล้วพระองค์พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ”

เปาโลกับนายพันชาวโรมัน

22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่”²³ เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้อง และทอดเสื่อเอาผงคลีดินชดขึ้นไปในอากาศ²⁴ นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน

เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด ²⁵ ครั้นเอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “

การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ?” ²⁶

เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า “ท่านจะทำอะไร คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรมนะขอรับ” ²⁷

ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ? จงบอกเราเถิด” เปาโลจึงตอบว่า “

ใช่แล้วขอรับ” ²⁸ นายพันจึงตอบว่า “ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมากเลยนะ”

เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิดนะขอรับ” ²⁹

ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้จากท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่

เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวยิ่งนัก เพราะได้มัดท่านไว้

เปาโลต่อหน้าสภายิว

³⁰ ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล ส่งให้พวกมหาปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาศาสนาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

กิจการ 23

เปาโลต่อหน้าสมาชิกสภาศาสนา

¹ ฝ่ายเปาโลจึงเพ่งดูพวกสมาชิกสภาศาสนาแล้วกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพาศต่อหน้าพระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้” ²

อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิต จึงส่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล ³ เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าฯตามบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าฯ ซึ่งเป็นการผิดบัญญัติหรือ?” ⁴ คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า “

เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?” ⁵ เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย’”

เปาโลพูดให้พวกฟาริสีและสะดูสีแตกแยกกัน

⁶ ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่ง และพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสี และเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย” ⁷ เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก ⁸ ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี

และทศสวรรณหรือวิญญานก็ไม่มี แต่พวกพาริสีถือว่ามีทั้งนั้น⁹ แล้วก็เกิดโกลาหลอื้ออึงขึ้น และพวกคัมภีรอาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกพาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนี่มีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญานก็ดี หรือทศสวรรณก็ดี ได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

เปาโลได้รับการให้กำลังใจจากพระเจ้า

¹⁰ เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะขี้แรงแ้งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้น พาเข้าไปไว้ในกรมทหาร¹¹ ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระเจ้าผู้เป็นนายยืนอยู่กับเปาโลกล่าวว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น”

พวกยิวสมทบกันปองร้ายเปาโล

¹² ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กิน จะไม่ดื่มอะไร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย¹³ คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีมากกว่าสี่สิบคน¹⁴ คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้อาวุโสกล่าวว่า “ พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหาร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย¹⁵ ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาศาสนาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสีย เมื่อยังไม่ทันจะมาถึง”

หลานชายของเปาโลได้ไปพบนายพัน

¹⁶ แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล¹⁷ เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ ขอพชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ”¹⁸ เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ”¹⁹ นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา”²⁰ เขาจึงตอบว่า “ พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาศาสนาในวันพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน²¹ แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน”²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปให้เฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา²⁴ และจงจัดสัตว์ให้เปาโลซึ่ง จะได้อุปถัมภ์ส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง”

จดหมายของนายพันไปถึงผู้ว่าราชการเมือง

25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้²⁶ “เรียน เจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการ ที่เคารพ²⁷ พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม²⁸ ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาศาสนาของพวกยิว²⁹ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้³⁰ เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่า พวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์ จาก คลาวดิอัส ลิเซียส”

เปาโลถูกคุมตัวไปไว้ที่ศาลปริโทธเรียม

31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง³² ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร³³ ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง และได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่า เปาโลมาจากมณฑลไหน? เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีเลียเซีย³⁵ ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริโทธเรียมของเฮโรด

กิจการ 24

ทนายความฟ้องร้องเปาโลต่อผู้ว่าราชการเมือง

1 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้อาวุโส และทนายความคนหนึ่งชื่อเทอร์ตุลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง² ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ตุลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า “ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์ขอรับการที่พวกเราทั้งหลายมีความสุข ก็เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้ โดยการคุ้มครองของท่าน³ พวกเรายอมรับทุกประการ ทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นอย่างยิ่ง⁴

แต่เพื่อไม่ให้ท่านเสียเวลามากไป พวกเราขอความกรุณาให้ท่านโปรดฟังพวกเราสักหน่อยหนึ่ง⁵ ด้วยพวกเราเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาล ยุงพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนาซาเร็นั้น⁶ กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน พวกเราจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกเรา⁷

แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา⁸ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกเราจริงหรือไม่?”

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

⁹ ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น¹⁰ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า “เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาชนชาตินี้หลายปีมาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ¹¹ ท่านคงจะสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้น ยังไม่เกินสิบสองวัน¹² เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุงประชาชนให้วุ่นวายเลย ไม่ว่าในพระวิหาร ในวัดหรือสุเหร่าหรือในเมือง¹³ เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้¹⁴ อยากรู้ก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าของบรรพบุรุษในฐานะสาวกของ ‘ทางนั้น’ ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นลัทธินอกรีต ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในบัญญัติหรือศีล และในคัมภีร์ของศาสนพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าทั้งหมด¹⁵ ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังด้วย คือหวังว่าคนทั้งปวงทั้งคนบุญ และคนบาปจะเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁶ ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้า และต่อมนุษย์¹⁷ ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อนำความช่วยเหลือผู้ยากไร้ มาให้พี่น้องร่วมชาติ และเพื่อถวายเครื่องบูชา¹⁸ คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากมณฑลเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขาไม่ได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย¹⁹ ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี่แล้ว²⁰ หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภาศาสนา²¹ เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า ‘วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย’”

ผู้ว่าราชการเมืองเลื่อนการพิจารณาคดี

²² ฝ่ายเฟลิกซ์ ซึ่งคุ้นเคยดีกับเรื่อง “ทางนั้น” จึงสั่งเลื่อนการพิจารณาคดีและกล่าวว่า “เราจะตัดสินคดีของเจ้า เมื่อนายพันลีเซียสมาถึง”²³ เฟลิกซ์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ผ่อนผันให้มีอิสระบางประการและอนุญาตให้เพื่อนฝูงดูแลช่วยเหลือเขาในสิ่งที่จำเป็น

เปาโลกล่าวแก้คดีต่อหน้าผู้ว่าราชการการเมือง

24 หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกส์มาพร้อมกับครูสลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกตัวเปาโลมาพบและฟังเปาโลพูดถึงความเชื่อในพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์²⁵ ขณะเปาโลบรรยายถึงบาปบุญ การควบคุมตนเอง และการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึง เฟลิกส์ก็กลัว และกล่าวว่า “พอแค่นี้ก่อน เจ้าไปได้ ไว้มีโอกาสเราจะเรียกเจ้ามาอีก”²⁶ ขณะเดียวกันเฟลิกส์ก็หวังว่าเปาโลจะให้สินบน จึงเรียกตัวท่านมาสนทนาบ่อย ๆ²⁷ แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอร์ซิอัสเฟสท์สามารถรับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

กิจการ 25

พวกมหาปุโรหิตฟ้องเปาโลต่อผู้ว่าฯคนใหม่

1 เมื่อเฟสท์สเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม² มหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน³ ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชุ่มคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง⁴ ฝ่ายเฟสท์สจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น⁵ ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด”

ผู้ว่าราชการเมืองคนใหม่พิพากษาคดีของเปาโล

6 เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา⁷ ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวหาเปาโลว่ามีความผิดอุกฉกรรจ์หลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้⁸ เปาโลจึงแก้คดีเองว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”

เปาโลแก้คดีต่อหน้าผู้ว่าราชการเมืองคนใหม่

9 ฝ่ายเฟสท์สอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ?”¹⁰ เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว¹¹ เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด

หรือได้ทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน
แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้
ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์” 12 ฝ่ายเพสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “
เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ? เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เพสทัสรายงานเรื่องเปาโลต่อกษัตริย์อากริปปา

13 ครั้นล่วงไปหลายวัน

กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคำนับเพสทัสยังเมืองซีซาร์ียา 14
ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เพสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “
มีชายคนหนึ่งซึ่งเพลิกัสได้ขังทิ้งไว้ 15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม
พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้อาวุโสของพวกยิว มาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา 16
ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลย
ให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหา นั้น 17
ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงไม่ได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษา
และสั่งให้พาจำเลยเข้ามา 18 เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขาไม่ได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น
19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว
แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ 20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี
จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่? 21
แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน
ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้” 22 อากริปปาก็กล่าวแก่เพสทัสว่า “
ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย” เพสทัสจึงกล่าวว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา”

เปาโลถวายฎีกาต่อจักรพรรดิซีซาร์

23 ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยข้าราชการบริพารเป็นที่สง่างามมาก
จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาร่วมกับนายพัน และคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายในเมืองนั้น
แล้วเพสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 24 เพสทัสจึงกล่าวว่า “ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า
และขอกราบเรียนท่านทั้งหลายที่อยู่ที่นี่
ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และที่นี่ด้วย
ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป 25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย
และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป 26
ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้ ที่จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขอเดชะ พระอาญาไม่พ้นเกล้า หวังว่าเมื่อได้สวนแล้ว

ข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายเป็นงานไปได้บ้าง²⁷ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และไม่ได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง”

กิจการ 26

เปาโลแก้คดีโดยเล่าประวัติความเป็นมาของตน

¹ ฝ่ายกษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้”
เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า² “ขอเดชะพระอาญาไม่พินเกล้า
ข้าพระบาทถือว่าเป็นโอกาสที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์ของฝ่าพระบาทในวันนี้
ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระบาทนั้น³ โดยเฉพาะ
เพราะฝ่าพระบาทมีความรู้ชำนานูยิ่งในบรรดาชนบทรณนิยม และปัญหาต่าง ๆ ของพวกยิวอยู่แล้ว
เหตุฉะนั้นขอฝ่าพระบาทได้โปรดทบทวนฟังข้าพระบาท⁴
พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระบาทตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรก
ข้าพระบาทได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระบาทในกรุงเยรูซาเล็ม⁵ เขารู้จักข้าพระบาทแต่เดิมมา
ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระบาทดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี”

เปาโลเล่าถึงความหวังที่จะได้เป็นขึ้นจากตาย

⁶ “บัดนี้ข้าพระบาทต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังในพระสัญญา
ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระบาทนั้น⁷
พวกข้าพระบาทสืบสองตระกูลได้อุตสาห์ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าทั้งกลางวัน และกลางคืน
ด้วยหวังว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ขอเดชะพระอาญาไม่พินเกล้า เพราะความหวังอันนี้
พวกยิวจึงฟ้องข้าพระบาท⁸ เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า
การที่พระเจ้าจะให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้⁹ ข้าพระบาทเคยคิดในใจของตนเองว่า
สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวามาชาเรื่อนั้น¹⁰
สิ่งเหล่านั้นข้าพระบาทได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระบาทรับอำนาจจากพวกมหาปุโรหิตแล้ว
ข้าพระบาทได้ขังวิมุติชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระบาทก็เห็นดีด้วย¹¹
ข้าพระบาทได้ทำโทษเขาบ่อย ๆ ในวัดหรือสุเหร่าทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท
และเพราะข้าพระบาทโกรธเขายิ่งนัก ข้าพระบาทได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ”

เปาโลเล่าถึงการที่พระเยซูมาปรากฏแก่ท่าน

¹² “ตั้งนั้นเมื่อข้าพระบาทกำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจ
และงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกมหาปุโรหิต¹³ ขอเดชะพระอาญาไม่พินเกล้า
ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระบาทได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์

ส่งลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระบาทกับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระบาท 14
ครั้นข้าพระบาทกับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน
ข้าพระบาทได้ยินเสียงพูดกับข้าพระบาทเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม
ซึ่งเจ้าตีบประตักก็ยากนัก’ 15 ข้าพระบาทถามว่า ‘ท่านเจ้าข้า ท่านเป็นผู้ใด’ ท่านผู้นั้นกล่าวว่า ‘
เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง 16 แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้า เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้
และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง
17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้ และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา’ 18
เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง
และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา
และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลาย ซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อฟังอาศัยในเรา”

เปาโลเล่าถึงการกลับใจสั่งสอนเรื่องของพระเยซู

19 “ขอเดชะพระอาญาไม่พ้นเกล้า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว

ข้าพระบาทจึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น 20 แต่ข้าพระบาทได้กล่าวสั่งสอนเขา
ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นมณฑลยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ
ให้เขากลับใจพ้นจากความผิดบาป

ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจพ้นจากความผิดบาปแล้ว 21

เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระบาทที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระบาทเสีย 22

เป็นเพราะพระเจ้าได้โปรดช่วยข้าพระบาท ข้าพระบาทจึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้

และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้อาวุโส ผู้อ่อนอาวุโส

ข้าพระบาทไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้ากับโมเสสได้กล่าวไว้ว่า

23 คือว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอล
และแก่คนต่างชาติ โดยที่ เป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากความตาย”

เฟสทัสกล่าวหาว่าเปาโลคลั่งไป

24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว

เจ้าเรียนรู้อะไรมาจึงทำให้เจ้าคลั่งไป” 25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ท่านเจ้าเมืองขอรับ ผมไม่คลั่งเลย

แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริง และคำที่คนปกติจะพูด 26

ด้วยว่าฝ่าพระบาททรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระบาทจึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของฝ่าพระบาท
เพราะข้าพระบาทเชื่อแน่ว่า

ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของฝ่าพระบาท

เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้”

กษัตริย์อากริปปาไม่เห็นความผิดของเปาโล

27 “ขอเดชะพระอาญาไม่พินเกล้า ฝ่าพระบาทเชื่อพวกศาสนาดายากรณ์หรือไม่พะยะคะ ข้าพระบาททราบว่าฝ่าพระบาทเชื่อ” 28 กษัตริย์อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าคิดว่าในเวลาสั้น ๆ เท่านั้นเจ้าก็จะชักชวนให้เราเป็นเชื่อในพระเจ้าของเจ้าได้หรือ?” 29 เปาโลจึงทูลว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระบาทมีความปรารถน้ายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท มิใช่ฝ่าพระบาทฝ่ายเดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระบาทวันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้” 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า “คนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้” 32 ฝ่ายกษัตริย์อากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้ได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้”

กิจการ 27

เปาโลเริ่มเดินทางโดยทางเรือจะไปอิตาลี

1 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่ง ชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส 2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัตรามิทियุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งมณฑลเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนีย ซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา 3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ

เปาโลเดินทางโดยทางเรือมาถึงเมืองลาเซีย

4 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลดกลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม 5 เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงมณฑลซีลีเซียกับมณฑลปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ใต้มณฑลลีเซีย 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่ง มาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้เราทั้งหลายลงเรือลำนั้น 7 เราแล่นไปช้า ๆ หลายวันและได้มาถึงเมืองคินิด้สโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลดกลมของเกาะคริตตรงเมืองสัลโมน 8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น

เปาโลเตือนนายร้อยแต่เขาไม่เชื่อท่าน

9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลถือศีลอดผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย 10 ว่า “ท่านทั้งหลาย

ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะเล่นไปคราวนี้จะมอันตรายและเสียหายมาก
ไม่ใช่แต่ของบรรพทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย“ 11
แต่นายร้อยเชือกัปตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12
และเพราะว่าทำงานนั้นไม่เหมาะสมที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น
เพื่อถ้าเป็นไปได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟินิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว
เมืองฟินิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเจียงใต้ 13
เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ เขาก็คิดว่าสมควรปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต 14
แต่เล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูระกิโล

เรือกำปั่นถูกพายุ และต้านลมไม่ไหว

15 ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม 16
เมื่อเล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็ก ๆ แห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา
เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก 17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว
เราก็เอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย
จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ชนของบรรพทุกทั้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่
19 พอถึงวันที่สาม เราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20
และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่
ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลเตือนคนเหล่านั้นว่าจะรอดชีวิตทุกคน

21 ครั้นเขาได้อาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย
ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้า และไม่ควรรอดจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้ และไม่เสียสิ่งของ 22
บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดี ๆ ไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต
จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติรับใช้นั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย
เจ้าจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น คุณเถิด
พระเจ้าจะโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่เจ้า’ 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดี ๆ ไว้
เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราองค์ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26
แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง” 27 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็ก็นั่งไปซัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย
ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว

เปาโลเตือนให้คนเหล่านั้นอยู่ในกำปั่น

28 ครั้นหยั่งน้ำวัดก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่น และได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อย และพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย” 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้า เปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหาร และกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือ และอดอาหารไม่ได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว”

เปาโลร่วมรับประทานอาหารกับคนเหล่านั้น

35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มัดทางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง

เปาโลรอดตายจากที่เรือกำปั่นแตก

41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารภจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วส่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายไปหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

กิจการ 28

เปาโลถูกงูพิษกัดที่เกาะมอลต้า

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา 2

ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว 3
เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมา เพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4
เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่คงเป็นฆาตกรแน่นอน
ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว เทพเจ้าก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้” 5
แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่

เปาโลได้รับการต้อนรับจากเจ้าแห่งเกาะ

6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยคอยอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที
แต่ครั้นเขาคอยอยู่ช้านานไม่ได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นเทพเจ้า 7
เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูปลิอัส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน 8
ต่อมาบิดาของปูปลิอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่าน
อธิษฐานแล้วปรกมือบนท่านรักษาให้หาย 9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่น ๆ ที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่าง ๆ
ก็มาหา และเขาก็หายด้วย 10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ
เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาก็นำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ

เปาโลเดินทางโดยทางเรือต่อไปถึงกรุงโรม

11 ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย
และค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแพด ชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย
12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์ จอดอยู่ที่นั่นสามวัน 13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม
ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอดี 14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น
และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม

เปาโลได้รับการต้อนรับจากพี่น้องที่กรุงโรม

15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัส
และที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น 16
ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น
แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้

เปาโลได้เชิญพวกยิวอาวุโสมาประชุมกัน

17 ต่อมาครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้อาวุโสในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำให้ผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม 18 ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย 19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า 20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล”

พวกผู้อาวุโสขวยวิงการรายงานของเปาโล

21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ 22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่าคุณที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง” 23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาอยู่ที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อฟังอาศัยในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากบัญญัติหรือศีลของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสตาศาพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ 25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า “พระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์พูดกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสตาศาพยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าถูกต้องดีแล้ว 26 ว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต 27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย”

เปาโลได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าครบสองปี

28 “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความหลุดพ้นของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย” 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ 30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวางได้เลย

โรม

โรม 1

คำขึ้นต้นของจดหมาย

1 จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล ผู้เป็นทาสรับใช้ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เป็นผู้ที่พระองค์เรียกมาให้เป็นอัครทูต และได้ตั้งไว้ให้เป็นผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระเจ้า² คือบารมีที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ล่วงหน้าโดยศาสตาศาพยากรณ์พระองค์ ในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์³ บารมีนั้นเกี่ยวข้องกับพระโอรัสของพระองค์ ผู้มาเกิดเป็นมนุษย์ สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด⁴ และการเป็นพระโอรสของพระเจ้านั้น เป็นโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าในพระวิญญาณของพระองค์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นเจ้านายของเรา⁵ โดยทางพระองค์นั้น พวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ไปเผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ชนชาติต่าง ๆ ให้เขาเชื่อฟังในความเชื่อ⁶ รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าเรียกมาให้เป็นคนของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ด้วย

7 ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้เขียนถึงพวกท่าน ผู้ที่พระเจ้าเมตตาที่อยู่ในกรุงโรม และเรียกให้มาเป็นวิมุตติชน ขอพระคุณ สันติภาพและสันติสุขที่มาจากพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ จงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด

ความในใจของเปาโล

8 ก่อนอื่นใด ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระเจ้า สำหรับพวกท่านทั้งหลาย โดยทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก⁹ เพราะว่าพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจ ในการเผยแผ่ข่าวประเสริฐเรื่องพระโอรัสของพระองค์นั้น เป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน สวดอ้อนวอนนั้น ข้าพเจ้าระลึกถึงพวกท่านทั้งหลายเสมอ¹⁰ ข้าพเจ้าอ้อนวอนว่า ถ้าเป็นความประสงค์ของพระองค์แล้ว ขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมพวกท่าน¹¹ เพราะว่า ข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นพวกท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้ส่งเสริมจิตใจของพวกท่าน และทำให้พวกท่านมีกำลังใจเข้มแข็งขึ้น¹² ข้าพเจ้าหมายความว่า เมื่อทำเช่นนั้นก็จะช่วยให้พวกเราทั้งสองฝ่ายได้รับกำลังใจขึ้น โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย¹³

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้คุณทราบดีว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่า จะมาหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เหมือนกับเก็บเกี่ยวในหมู่ชนชาติอื่น ๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมิมีเหตุขัดข้องอยู่) ¹⁴ ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและชาติอื่น ๆ ด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกที่มีการศึกษาและไม่มีการศึกษาด้วย ¹⁵ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพร้อมเสมอที่จะเผยแพร่บารมีของพระเจ้าแก่พวกท่านที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

หัวใจแห่งบารมีพระเจ้า

¹⁶ เพราะว่า ข้าพเจ้าไม่มีความละอาย ในเรื่องบารมีของพระเจ้า เพราะว่าบารมีนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อฟังอาศัยในบารมีนั้น ได้รับความหลุดพ้น พวกยิวก่อน แล้วพวกต่างชาติด้วย ¹⁷ เพราะว่า ในบารมีของพระเจ้านั้น พระองค์ได้ทำให้คนบาปเป็นคนบุญในความหลุดพ้นชั้นที่หนึ่ง โดยการที่เขาเชื่อฟังอาศัยในพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนจบ ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘คนที่พระเจ้ายอมรับ จะมีชีวิตอยู่โดยการเชื่อฟังอาศัยในพระองค์’

สาเหตุที่พระเจ้าลงโทษต่อมนุษยชาติ

¹⁸ เพราะว่า พระเจ้าได้เปิดเผยพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อคนบาปที่อยู่ใต้อำนาจของกิเลส ตัณหาทั้งหลาย ที่ไม่ยอมรับความจริง และยังขัดขวางผู้อื่นไม่ให้รู้ความจริง โดยวิธีการอันชั่วร้ายของเขา ¹⁹ เพราะว่าการที่จะรู้จักพระเจ้าได้นั้น ก็แจ้งอยู่ในใจคนทั้งหลายแล้ว เพราะว่าพระองค์ได้เปิดเผยแก่เขาแล้ว ²⁰ คือตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว ธรรมชาติของพระเจ้าที่ไม่ปรากฏแก่ตา และสภาพที่เป็นพระเจ้าของพระองค์ อันได้แก่ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้น ฉะนั้นคนทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ เลย ²¹ แต่ว่า ถึงแม้ว่าคนทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ให้เกียรติแก่พระองค์สมกับที่เป็นพระเจ้า และไม่ได้ขอบพระคุณพระองค์เลย แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่มีความหมาย และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีตมไป ²² เขาอ้างว่าเป็นคนมีปัญญา เขาก็กลายเป็นคนโง่ ²³ และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้ไม่ตาย มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

ผลที่เกิดขึ้นกับมนุษย์

²⁴ ฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ปล่อยเขาให้ประพฤติดังตาม กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาในใจของเขา และให้เขาทำสิ่งที่น่าอายทางกายต่อกัน ²⁵ เพราะว่า เขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้า มาแลกกับความเท็จ และได้กราบไหว้บูชาสิ่งที่พระเจ้าได้สร้างไว้แทน แทนที่จะกราบไหว้บูชาพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ที่ควรจะได้รับเกียรติยกย่องตลอดไป สาธุ

26 เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงปล่อยให้เขามีกิเลส ตัณหา อੰนนำอภัยศ
พวกผู้หญิงก็เปลี่ยนการสัมพันธ์ทางเพศตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป 27
ฝ่ายพวกผู้ชายก็เลิกสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิง ให้ถูกต้องตามธรรมชาติเช่นกัน
และเขาเร่าร้อนไปด้วยไฟแห่งกิเลส ตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย
เขาจึงได้รับกรรมอันสมควรแก่ความผิดของเขา

28 และเพราะเขาไม่เห็นสมควรที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงปล่อยให้เขามีใจชั่ว
และกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสม 29 พวกเขาเต็มไปด้วยความชั่วช้านานัปการ ได้แก่ ความชั่วร้าย
ความโลภ ความอาฆาตมาดร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟันรันแทง การทะเลาะวิวาท การล่อลวง
การคิดร้าย การพุดนินทา 30 การส่อเสียด เกลียดขังพระเจ้า เยอหยิ่งจองหอง อวดตัว
คิดทำความชั่วแปลก ๆ ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ 31 โง่เง่าเต่าตุ่น ไม่มีความสัตย์ซื่อ ไม่มีความจริงใจ
ไม่มีความเมตตากรุณา 32 แม้ว่าเขาจะรู้จักพระบัญญัติของพระเจ้า
ที่สอนว่าคนทั้งหลายที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น
แต่เขาก็ยังเห็นดีเห็นงามกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

โรม 2

คำชี้แจงให้เห็นถึงปัญญาของมนุษย์

1 เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านติเตียนผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย
เพราะว่าเมื่อท่านติเตียนผู้อื่น ท่านก็ได้ติเตียนตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่ติเตียนเขา
ก็ยังประพฤติอย่างเดียวกับเขา 2 พวกเรารู้ว่า
การที่พระเจ้าจะพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เหมาะสมแล้ว 3 โอ มนุษย์เอ๋ย
ท่านติเตียนคนที่ประพฤติเช่นนั้น แต่ท่านเองก็ยังประพฤติเหมือนกันกับเขา
ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ 4 หรือว่าท่านหมิ่นประมาทความใจดี
ความอดกลั้น และความอดทนอันมากล้นของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่าความใจดีของพระเจ้านั้น
มุ่งที่จะชักจูงท่านให้กลับหลังหันจากความบาปที่อยู่ใต้อำนาจ กิเลส ตัณหา 5
แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับหลังหันจากความบาป พวกท่านจึงได้สะสมโทษให้กับตัวเอง
ในวันที่พระเจ้าลงโทษ พระองค์จะสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ปรากฏ

หลักการพิพากษาของพระเจ้า

6 เพราะว่าพระเจ้าจะให้รางวัลแก่ทุกคนตามการประพฤติของเขา 7 สำหรับคนที่สู้ทนทำความดี
แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความยั่งยืนนั้น พระเจ้าจะมอบชีวิตให้เขาได้เข้าสู่นิพพาน 8
แต่พระองค์จะสำแดงพระพิโรธ และลงโทษแก่คนที่ยกตนข่มท่าน และไม่ประพฤติตามความจริง

แต่ประพฤติชั่ว⁹ ความทุกข์เวทนาจะเกิดกับทุกคนที่ประพฤติชั่ว เกิดกับพวกยิวก่อน จากนั้นก็จะเกิดกับพวกกรีกด้วย¹⁰ แต่ศักดิ์ศรี เกียรติ สันติภาพและสันติสุข จะเกิดกับทุกคนที่ทำความดี เกิดกับพวกยิวก่อน จากนั้นก็จะเกิดกับพวกกรีกด้วย¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

เครื่องมือที่พระเจ้าใช้ในการพิพากษา

12 คนทั้งหลายที่ไม่มีศีลของโมเสส และทำบาป จะต้องได้รับโทษโดยไม่ต้องอ้างศีลนั้น และคนทั้งหลายที่มีศีลและทำบาป ก็จะต้องได้รับโทษตามที่ปรากฏตามศีลนั้น¹³ เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังศีลเท่านั้น ไม่ใช่คนบุญในสายตาของพระเจ้า คนที่ทำตามศีลต่างหากที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนบุญ¹⁴ เมื่อคนต่างชาติที่ไม่มีศีลของโมเสส แต่ได้ประพฤติตามศีลนั้นโดยอัตโนมัติ คนเหล่านั้นแม้ว่าไม่มีศีล ตัวเขาเองก็เป็นศีลให้กับตัวเอง แม้ว่าเขาจะไม่มีศีลที่เป็นลายลักษณ์อักษรก็ตาม¹⁵ เขาได้แสดงให้เห็นว่าหลักการประพฤติตามศีลนั้นมีเขียนไว้ในจิตใจของเขาแล้ว และจิตสำนึกผิดชอบชั่วดีของเขา ก็เป็นพยานให้เขาด้วยความคิดขัดแย้งต่าง ๆ ในใจของเขานั้นแหละจะติเตียนเขา หรืออาจจะแก้ตัวให้เขา¹⁶ ในวันที่พระเจ้าพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ทั้งนี้เป็นไปตามบารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เผยแพร่ไปแล้วนั้น

คำถามที่กระตุ้นให้พวกยิวคิด

17 แต่ถ้าท่านที่เรียกตัวเองว่าเป็นยิว และฟังศีลของโมเสส และยกพระเจ้าขึ้นอวด¹⁸ และท่านรู้จักใจของพระเจ้า และรู้จักว่าอะไรดีอะไรไม่ดี เพราะว่าพวกท่านได้เรียนรู้จากศีลของโมเสสนั้น¹⁹ และถ้าท่านมั่นใจว่า เป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูสอนเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในศีลนั้น²¹ ฉะนั้น ท่านที่เป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านสั่งสอนว่าไม่ควรลักทรัพย์ ท่านเองลักหรือเปล่า²² ท่านสอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ท่านเองล่วงหรือเปล่า ท่านรังเกียจรูปเคารพ ท่านโก่งพระเจ้าโดยไม่ได้ถวายทรัพย์ให้พระวิหารหรือไม่²³ ท่านโอ้อวดศีลของโมเสส ท่านเองยังดูหมิ่นพระเจ้าด้วยการประพฤติผิดศีลนั้นหรือเปล่า²⁴ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “คนต่างชาติดูหมิ่นต่อพระนามของพระเจ้ายิวก็เพราะท่านทั้งหลายนั้นแหละ”

ความสำคัญของพวกยิว

25 ถ้าท่านประพฤติตามศีลของโมเสส พิธีสุหนัตก็มีประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านฝ่าฝืนศีลนั้น การที่ท่านเข้าสู่สุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย²⁶ เหตุฉนั้น ถ้าคนที่ไม่ได้เข้าสู่สุหนัต แต่ยังประพฤติตามศีลแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่สุหนัตนั้น จะถือว่าเขาได้เข้าสู่สุหนัตแล้วมิใช่หรือ²⁷ และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่สุหนัต แต่ประพฤติตามศีลของโมเสส เขาจะตำหนิติเตียนท่านผู้มีหนังสือที่ว่าด้วยเรื่องศีล และได้เข้าสู่สุหนัตแล้ว แต่ยังฝ่าฝืนศีลนั้น

28 เพราะว่าคนยิวแท้ ไม่ใช่คนที่เป็ยยิวแต่เพียงภายนอกเท่านั้น

และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตที่เนื้อหนังเท่านั้น 29 คนที่เป็ยยิวแท้ คือคนที่เป็ยยิวภายใน และการเข้าสุหนัตแท้ก็เป็นเรื่องของจิตใจ ตามพระวิญญูณของพระเจ้า ไม่ใช่ตามตัวอักษรของหนังสือที่ว่าด้วยศีล คนเช่นนั้นพระเจ้ายกย่อง มนุษย์ไม่ยกย่อง

โรม 3

ความสำคัญของการเป็ยยิว

1 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสุหนัตนั้นจะมีประโยชน์อะไร 2

คำตอบก็คือ มีประโยชน์ในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาคำสัญญาของพระเจ้า 3 แม้ว่าจะมีพวกยิวบางคนไม่สัตย์ซื่อ แต่ความไม่สัตย์ซื่อของเขานั้น จะทำให้พระเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อเขาหรือ?

4 เป็นไปไม่ได้ แม้ว่าทุกคนไม่สัตย์ซื่อ แต่พระเจ้ก็ยังสัตย์ซื่ออยู่เสมอ ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เพื่อพระเจ้าจะได้ปรากฏว่าพระองค์เป็นผู้สัตย์ซื่อในถ้อยคำของพระองค์

และพระองค์จะมีชัยชนะเมื่อเขาพิพากษาพระองค์” 5 แต่ถ้าสมมติว่าความชั่วของเรา ทำให้เห็นความดี ความยุติธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร? จะว่าพระเจ้าลงโทษโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ?

(ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) 6 ไม่เป็นเช่นนั้นเลย ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าจะพิพากษาโลกได้อย่างไร? 7 แต่ถ้าหากว่า ความไม่สัตย์ซื่อของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่ส่งเสริมความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

และเป็นเหตุให้พระองค์ได้รับเกียรติมากขึ้น แล้วทำไมข้าพเจ้าจึงถูกประณามว่าเป็นคนบาป? 8

ถ้าเช่นนั้น ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่ทำความชั่ว เพื่อความดีจะเกิดขึ้นจากความชั่วนั้น?

ตามที่มีบางคนนิทาหาว่า พวกเราได้กล่าวเช่นนั้น การลงโทษคนเช่นนั้นก็เป็นการยุติธรรมแล้ว

สภาพของมนุษย์ในสายตาของพระเจ้า

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราที่เป็นคนยิว จะได้เปรียบกว่าคนชาติอื่นหรือ?

ไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน เพราะว่าข้าพเจ้าได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคนทั้งคนยิว

และคนกรีกต่างก็ตกอยู่ในอำนาจของกิเลส ตัณหาอันเป็นบ่อเกิดของบาป 10

ตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนบุญแม้แต่คนเดียว ไม่มีเลย 11 ไม่มีคนที่เข้าใจ

ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า 12 เขาทุกคนหลงผิดไปหมด เขาทั้งหลายเลวทรามเหมือนกันหมดทุกคน

ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย 13 ลำคอของเขาเป็นคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่

เขาใช้ปากของเขาเพื่อการล่อลวง พิษงูร้ายอยู่ในที่ริมฝีปากของเขา 14

ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแข่งคำที่เผ็ดร้อน 15 เท้าของเขาวิ่งวุ่นในการทำให้เกิดการนองเลือด 16

หนทางของเขามีความฉิบหายและความทุกข์ 17 และเขาไม่รู้จักหนทางแห่งสันติภาพ 18

เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้า”

สาเหตุที่พระเจ้าให้บัญญัติ

19 พวกเราทั้งหลายรู้แล้วว่า ศีลทุกข้อที่ได้กล่าวไว้นั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้การบังคับของศีล เพื่อจะปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า²⁰ เพราะว่า ในสายตาพระเจ้าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนบุญได้โดยการถือศีล เพราะว่าศีลนั้นมีหน้าที่ทำให้พวกเรารู้จักกิเลส ตัณหา อันเป็นเหตุให้เกิดการทำบาป

การเป็นคนบุญโดยความเชื่อในพระเจ้า

21 แต่ตอนนี้ได้ปรากฏแล้วว่า การที่พระเจ้าจะยอมรับคนหนึ่งคนใดให้เป็นคนบุญนั้น ก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับถือศีลหนังสือหมวดพระบัญญัติ กับหนังสือหมวดศาสนพยากรณ์ของพระเจ้าได้เป็นพยานอยู่²² คือการที่พระเจ้ายอมรับคนบาป ให้เป็นคนบุญได้ก็เพราะความเชื่อเพียงอาศัยอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่แตกต่างกันเลย²³ มนุษย์ทุกคนมีบาป ซึ่งเป็นกิเลส ตัณหา อันเป็นบ่อเกิดของบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า²⁴ แต่พระเจาก็ให้เขาทั้งหลายเป็นคนบุญได้รับความหลุดพ้นในชั้นที่หนึ่งฟรี ๆ โดยพระคุณของพระองค์ โดยที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ชำระค่าของความบาปให้เขาแล้ว²⁵ พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาใช้หนี้บาป โดยเลือดของพระองค์ คนที่เชื่อเพียงอาศัยในพระองค์ จึงได้รับการอภัยโทษบาป เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อสำแดงให้เห็นความยุติธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้อุดหนุน และได้ยกโทษบาปที่เขาได้ทำไปแล้วนั้น²⁶ และเพื่อจะสำแดงในปัจจุบันนี้ว่าพระเยซูเป็นผู้มีบุญ และทำให้ผู้ที่เชื่อเพียงอาศัยในพระองค์เป็นผู้มีบุญด้วย คือได้รับความหลุดพ้นในชั้นที่หนึ่ง

ถามตอบ เรื่องการเป็นคนบุญ

27 เพราะฉะนั้น พวกเราจะเอาอะไรมาอุดกั้นหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหนทาง อ้างหลักการประพฤติตามศีลหรือ ไม่ใช่เช่นนั้นแน่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อเพียงอาศัยในพระองค์²⁸ เพราะเราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นในชั้นที่หนึ่งได้ ก็โดยอาศัยความเชื่อเพียงอาศัยในพระองค์ ซึ่งอยู่นอกเหนือการประพฤติตามศีลนั้น²⁹ หรือว่าพระเจ้านั้น เป็นพระเจ้าของคนยิวพวกเดียวหรือ? พระองค์ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ? ใช่แล้ว พระองค์เป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วย³⁰ เพราะว่าพระเจ้าเป็นเจ้าองค์เดียว และพระองค์ยกโทษบาปของคนที่เข้าสู่หน้ดโดยความเชื่อเพียงอาศัยในพระองค์ และยกโทษบาปของคนที่ไม่เข้าสู่หน้ด ก็เพราะการเชื่อเพียงอาศัยในพระองค์เช่นกัน³¹ ถ้าเช่นนั้น พวกเรายกเลิกศีลของโมเสส เพราะความเชื่อเพียงอาศัยในพระองค์หรือ? ไม่ใช่เช่นนั้นเลย พวกเรากลับส่งเสริมศีลนั้นมากขึ้นไปอีก

โรม 4

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องคนบาปเป็นคนบุญ

1 ถ้าอย่างนั้น พวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องอับราฮัม บรรพบุรุษของพวกเราตามสายเลือด 2 ถ้าอับราฮัมเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง โดยการประพาศ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่ในสายตาของพระเจ้า ท่านไม่มีทางจะเป็นเช่นนั้น 3 พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “อับราฮัมเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และเพราะความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้นเอง พระเจ้าถือว่าท่านเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง” 4 ฝ่ายคนที่ทำงาน ก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้จากการทำงานนั้นเป็นรางวัล แต่ถือว่าเป็นค่าแรงจากการทำงานนั้น 5 ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพาศ แต่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าผู้ให้คนบาปเป็นคนบุญได้ เพราะความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของคนนั้น พระเจ้าถือว่าเขาเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง 6 เหมือนดังที่กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ให้เป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง โดยไม่ได้อาศัยการประพาศ 7 ว่า “คนทั้งหลายที่พระเจ้า ยกความผิดบาปของเขาแล้ว และพระเจ้าได้ปกปิดบาปของเขาแล้วจะเป็นสุข 8 บุคคลที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายไม่ได้ถือโทษของเขาก็เป็นสุข

ถามตอบ เรื่องการเป็นคนบุญของอับราฮัม

9 ถ้าเช่นนั้น ความสุขมีกับคนที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือ? หรือว่ามีกับพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตด้วย พวกเรากล่าวว่า “เพราะความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้นเอง พระเจ้าจึงถือว่าอับราฮัมเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง” 10 พระเจ้าถือเช่นนั้นเมื่อไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ หรือตอนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต คำตอบก็คือไม่ใช่ตอนที่ท่านเข้าสู่หน้ตแล้ว แต่เมื่อตอนที่ท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต 11 และท่านได้เข้าสู่หน้ต เป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งการเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ที่ท่านมีอยู่ตอนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นพ่อของคนทั้งหลายที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ทั้งที่ตอนท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต และตอนที่พระเจ้าถือว่าท่านเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งแล้วด้วย 12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่ได้เข้าสู่หน้ต ที่ไม่เพียงแต่เข้าสู่หน้ตเท่านั้น แต่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ที่ท่านมีอยู่ตอนที่ท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต

ความเกี่ยวข้องระหว่าง

คำสัญญาและความเชื่อในพระเจ้า

13 เพราะว่าคำสัญญาที่ให้ไว้กับอับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่านที่ว่า
จะได้ทั้งโลกเป็นมรดกนั้น ไม่ใช่เป็นโดยการถือศีล

แต่เป็นโดยการเป็นคนบุญได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ที่เกิดจากการเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า¹⁴
ถ้าคนเหล่านั้นเป็นทนายโดยการประพฤติตามศีลแล้ว ความเชื่อฟังอาศัยจะมีประโยชน์อะไร
และคำสัญญาก็ไม่มีประโยชน์¹⁵ เพราะว่าศีล เป็นเหตุให้มีการลงโทษ แต่ที่ใดไม่มีศีล
ที่นั่นก็ไม่มีการฝ่าฝืน

ความเกี่ยวข้องระหว่าง

พระเจ้า อับราฮัม และผู้เชื่ออื่น ๆ

16 เพราะเหตุนี้ การที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อคำสัญญานั้นจะเป็นที่วางใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน
ไม่ใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่รักษาศีลพวกเดียว แต่กับพวกที่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
เหมือนกันกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเรา¹⁷ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “
เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติ” ฉะนั้น ต่อหน้าพระเจ้าที่ท่านเชื่อฟังอาศัย
คือเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าผู้ให้คนที่ตายแล้วกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และเรียกสิ่งของที่ยังไม่มี ให้มีขึ้น¹⁸
เมื่อไม่มีหวังอันเป็นที่น่าวางใจ ทำก็ยังได้เชื่อวางใจ โดยมีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของหลายชนชาติ
ตามคำที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายเช่นนั้น”¹⁹

ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านไม่ได้ลดลงเลย เมื่อท่านพิจารณาคูสังขารของตนเอง
ก็เหมือนกับคนตายไปแล้ว เพราะว่าท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว

และเมื่อคิดถึงนางซาร่าห์นั้นนางก็เป็นหมัน²⁰ อับราฮัมไม่ได้หวังในคำสัญญาของพระเจ้า
แต่ท่านมีความเชื่อฟังอาศัยในพระองค์มั่นคงมากขึ้น จึงได้ยกย่องพระเจ้า²¹ ท่านเชื่ออย่างมั่นคงว่า

พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ จะทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้²² ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าจึงถือว่า
ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านเป็นความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง²³ แต่คำว่า “

พระเจ้าถือว่าเป็นความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งของท่าน” นั้น ไม่ได้เขียนไว้สำหรับท่านผู้เดียว²⁴

แต่เขียนไว้สำหรับพวกเราด้วย คือพระองค์ถือว่าพวกเราเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง

เพราะพวกเราได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ผู้ทำให้พระเยซูผู้เป็นเจ้านายของเราเป็นขึ้นจากความตาย²⁵

คือพระเยซูผู้ถูกมอบไว้กับศัตรู ให้ถึงตายแล้ว เพราะการฝ่าฝืนของพวกเรา

และได้เป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อให้พวกเราเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง

โรม 5

ผลที่ได้จากการเป็นคนบุญ

1 เหตุฉะนั้น เมื่อพวกเราได้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง โดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าแล้ว พวกเราจึงมีสันติภาพและสันติสุขในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นเจ้านายของเรา ² โดยทางพระเยซู เราจึงได้เข้าไปยืนอยู่ในพระคุณ และพวกเราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ในความหลุดพ้นขั้นที่สาม ³ ยิ่งกว่านั้นอีก พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของเราด้วย เพราะพวกเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความอดทน ⁴ และความอดทนทำให้เห็นว่า พวกเราเป็นคนที่พระเจ้าใช้ได้ และการที่พวกเราเห็นเช่นนั้น ทำให้เกิดมีความหวัง ⁵ และความหวังไม่ได้ทำให้เกิดความเสียใจเพราะผิดหวัง เพราะว่าพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของพวกเรา โดยทางพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ที่พระองค์ได้ให้แก่พวกเราแล้ว

ความมั่นคง

ของความหลุดพ้นโดยพระเจ้า

6 ตอนที่พวกเรายังอ่อนแออยู่นั้น พระเยซูก็ได้ตายเพื่อช่วยเหลือคนบาป ที่อยู่ใต้อำนาจ กิเลส ตัณหา ในเวลาที่เหมาะสม ⁷ เป็นการยากที่จะมีใครตายเพื่อคนบุญ แต่บางทีอาจจะมียุคที่ตายเพื่อคนที่เขาเห็นว่าเป็น “คนดี” ก็ได้ ⁸ แต่พระเจ้าได้สำแดงพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระองค์แก่พวกเราทั้งหลาย คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปตกอยู่ภายใต้การเกิด แก่ เจ็บ ตายอยู่นั้น พระเยซูได้ตายเพื่อพวกเรา ⁹ เหตุฉะนั้น พวกเราจึงเป็นคนบุญ ได้รับความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง โดยเลือดของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นพวกเราจะพ้นจากการลงโทษของพระเจ้าโดยพระเยซู ¹⁰ เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกับเจ้านั้น เราจะได้คืนดีกับพระองค์ โดยการตายของพระโอรสของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อพวกเรากลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะหลุดพ้นโดยชีวิตของพระองค์อย่างแน่นอน ¹¹ มิใช่เพียงเท่านั้น พวกเรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เจ้านายของพวกเรา ผู้เป็นเหตุให้พวกเราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ที่มาและที่ไปของความบาปและการหลุดพ้น

12 เหตุฉะนั้น มันเป็นเหมือนกันกับที่บาป ซึ่งอยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ เดียว และความตายทั้งฝ่ายร่างกายและวิญญาณก็เกิดมาเพราะบาป

ซึ่งอยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหานั้น และความตายนั้นก็ได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคน
เพราะว่ามนุษย์ทุกคนทำความบาปอันเกิดจากกิเลส ตัณหานั้น ¹³ ความจริงแล้ว ความบาป
ซึ่งอยู่ใต้อำนาจของกิเลส ตัณหา มีอยู่ในโลกแล้วก่อนที่จะมีศีลเสียอีก
แต่ที่ใดไม่มีศีลก็ไม่ถือว่ามีการฝ่าฝืนเพื่อทำความบาป ¹⁴ อย่างไรก็ตาม
ความตายก็ได้ครอบงำทุกคนตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส
แม้ว่าคนที่ไม่ได้ทำความบาปอย่างเดียวกันกับการฝ่าฝืนของอาดัม ผู้เป็นต้นแบบของผู้ที่จะมาภายหลังก็ตาม
¹⁵ แต่ของขวัญพรี ๆ แห่งพระคุณของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นเหมือนกับการฝ่าฝืนของอาดัมนั้น
เพราะว่าถ้าคนทั้งหลายต้องตายเพราะการฝ่าฝืนของคน ๆ เดียวแล้ว ยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้า
และของขวัญพรี ๆ แห่งพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
ก็มีอย่างครบถ้วนแก่คนเป็นทั้งหลาย ¹⁶ และของขวัญพรี ๆ นั้นก็ไม่เหมือนกันกับผลที่เกิดจากบาป
ซึ่งอยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาของคนนั้นคนเดียว
เพราะว่าการพิพากษาเกิดขึ้นเนื่องจากการฝ่าฝืนเพียงครั้งเดียวนั้น และได้นำไปสู่การลงโทษ
แต่ของขวัญพรี ๆ จากพระเจ้าที่มาภายหลังการฝ่าฝืนหลายครั้งนั้น
นำไปสู่การเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการฝ่าฝืนของคนนั้นคนเดียว
เป็นเหตุให้ความตายครอบงำคนทั้งหลายอยู่โดยคนนั้นคนเดียว ยิ่งกว่านั้น
คนทั้งหลายก็ได้รับพระคุณอันมากมาย และรับของขวัญพรี ๆ
คือการเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ก็จะมีชีวิตอยู่ และครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว
คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

ผลที่เกิดจากการฝ่าฝืนครั้งเดียวและการเชื่อฟังครั้งเดียว

¹⁸ ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งหลาย เพราะการฝ่าฝืนครั้งเดียวฉันใด
การกระทำที่เป็นบุญครั้งเดียว ก็นำการปลดปล่อยและชีวิตมาถึงทุกคนฉันนั้น ¹⁹
เพราะว่าคนทั้งหลายเป็นคนบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของกิเลส ตัณหาเพราะคนคนเดียวที่ไม่ได้เชื่อฟังฉันใด
คนทั้งหลายก็เป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง เพราะคน ๆ เดียวที่ได้เชื่อฟังฉันนั้น ²⁰
เมื่อมีศีลก็ทำให้มีการทำผิดศีลปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส
ตัณหาปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณของพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ²¹ เพราะว่าบาป
ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาได้ครอบงำ ทำให้พบความตายได้ฉันใด
พระคุณที่อยู่ใต้การเชื่อฟังอันเป็นบุญ
ก็ได้ครอบงำให้พบกับชีวิตเข้าสู่นิพพานในความหลุดพ้นบาปขั้นที่หนึ่ง โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
ผู้เป็นเจ้านายของพวกเราฉันนั้น

โรม 6

สิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำในความหลุดพ้นขั้นที่สอง

1 ถ้าเช่นนั้น พวกเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกเราควรจะจมอยู่ในบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส ตัณหา ต่อไป เพื่อให้พระคุณของพระเจ้ามีมากขึ้นหรือ? 2 อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราได้ออกจากบาป ซึ่งอยู่ภายใต้ กิเลส ตัณหาแล้ว จะมีชีวิตอยู่เช่นนั้นต่อไปได้อย่างไร? 3 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า พวกเราที่ได้ทำพิธีจุ่มน้ำเข้าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว ก็ได้รับพิธีนั้นเข้าในความตายของพระองค์ด้วย 4 เพราะฉะนั้น พวกเราจึงได้ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการทำให้พิธีจุ่มน้ำเข้าเป็นหุ้นส่วนในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระองค์ผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชแห่งสง่าราศีของพระเจ้า ผู้เป็นพ่อแล้ว พวกเราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่นั้นเหมือนกัน

5 เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสัมพันธ์กับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระเยซู พวกเราก็จะเข้าสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกับพระองค์ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย

6 พวกเรารู้อยู่แล้วว่า ตัวเก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระเยซูแล้ว เพื่อตัวบาปนั้นจะถูกทำลายให้หมดไป และพวกเราจะไม่เป็นทาสของบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาอีกต่อไป 7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส ตัณหา 8 แต่ถ้าพวกเราตายแล้วกับพระเยซู พวกเราก็เชื่อว่าจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย 9 พวกเรารู้อยู่แล้วว่า พระเยซูที่ได้รับการบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะไม่ตายอีกเลย ความตายไม่ได้ครอบงำพระองค์อีกต่อไป 10 เพราะว่าที่พระองค์ได้ตายนั้น พระองค์ได้ตายไถ่บาปเพียงครั้งเดียวก็พอ แต่ที่พระองค์มีชีวิตอยู่นั้น พระองค์มีชีวิตสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระเจ้า 11 ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่าท่านได้ตายจากบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของกิเลส ตัณหา และมีชีวิตสัมพันธ์กับพระเจ้าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ที่ทำให้ต้องเชื่อฟังบาป ซึ่งอยู่ภายใต้ กิเลส ตัณหาของกายนั้น 13 อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา ให้เป็นเครื่องใช้ในการชั่วช้า แต่จงถวายตัวของท่านให้กับพระเจ้า เหมือนกันกับคนที่ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพื่อถวายให้แก่พระเจ้า 14 เพราะว่าบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาจะครอบงำท่านทั้งหลายต่อไปก็ไม่ได้ เพราะว่าท่านไม่ได้อยู่ใต้ข้อบังคับของศีล แต่อยู่ใต้พระคุณของพระเจ้า

หลักการดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่สอง

- 15 ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร พวกเราจะทำบาป อยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหา เพราะว่าไม่ได้ยึดข้อบังคับศีล แต่ยึดไว้บังคับของพระคุณหรือ? อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ พวกท่านไม่รู้หรือว่า ถ้าท่านยอมมอบตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาที่นำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังที่นำไปสู่การเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง
- 17 แต่จงขอบคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา แต่ตอนนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นที่พระเจ้าให้ครอบครองท่าน ¹⁸ เมื่อท่านหลุดพ้นจากบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาแล้ว ท่านก็ได้เป็นทาสของบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ¹⁹ ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะว่าเนื้อหนังของท่านอ่อนแอ เพราะท่านเคยมอบอวัยวะของท่านให้ เป็นทาสของการชั่วช้า ลามก ของกิเลส ตัณหาซ้อนกันอย่างไร
- ตอนนี้ท่านจงมอบอวัยวะของท่านให้เป็นทาสของบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง เพื่อการดำเนินชีวิตในการถูกชำระในความหลุดพ้นขั้นที่สองอย่างนั้น

สภาพในอดีตและปัจจุบัน ของผู้เชื่อในพระเจ้า

- 20 เมื่อพวกท่านเป็นทาสของบาปกรรม ที่ทำให้ท่านอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา บุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งก็ไม่ได้ครอบครองท่าน ²¹ ตอนนั้นท่านได้ประโยชน์อะไรในบาปกรรมเหล่านั้น ซึ่งตอนนี้ท่านก็มีความละอาย เพราะว่าผลสุดท้ายของบาปกรรมเหล่านั้น นำไปสู่ความตาย
- 22 แต่เดี๋ยวนี้พวกท่านหลุดพ้นจากการเป็นทาสของบาปกรรม ซึ่งทำให้ท่านอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา แต่ท่านได้มาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว สิ่งที่พวกท่านได้รับก็คือการถูกพระเจ้าฟอกล้างจิตใจ จิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง และผลสุดท้ายก็คือชีวิตเข้าสู่นิพพานในความหลุดพ้นขั้นที่สาม
- 23 เพราะว่าค่าจ้างของบาปกรรม ซึ่งทำให้ท่านอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ได้แก่ความตายฝ่ายเนื้อหนัง และฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ผลานิสงส์จากพระเจ้า คือชีวิตเข้าสู่นิพพานในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นพระเจ้าของเรา

โรม 7

สภาพที่แท้จริงของผู้เชื่อในพระเจ้า

1 ฟังให้ตื่นะพิน้องทั้งหลาย พวกท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้จักศีลแล้ว) ว่าศีลนั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์ ก็เฉพาะในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น² เป็นต้นว่า ผู้หญิงที่ผัวยังมีชีวิตอยู่นั้น นางก็ต้องอยู่ในกฎประเพณีของผัวเมีย แต่ถ้าผัวตาย ผู้หญิงคนนั้นกะพ้นจากกฎนั้น³ ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปหลับนอนกับชายอื่นในขณะที่ผัวยังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้หญิงที่ล่วงประเวณี แต่ถ้าผัวของนางตายแล้ว นางก็พ้นจากกฎประเพณีของผัวเมีย แม้ว่านางจะไปเป็นเมียของชายคนอื่น ก็ไม่ได้ผิดประเวณีเลย

4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้ตายจากศีลโดยทางกายของพระเยซู เพื่อพวกท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้เป็นขึ้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราจะได้เกิดผลถวายแก่พระเจ้า⁵ เพราะว่า เมื่อพวกเราดำเนินชีวิตตามทางโลก กิเลส ตัณหาที่ศีลกระตุ้นให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของเราทำความชั่ว และนำไปสู่ความตาย⁶ แต่ตอนนี้พวกเราได้พ้นจากข้อบังคับของศีล คือได้ตายจากศีลที่ได้ผูกมัดพวกเราไว้ เพื่อพวกเราจะได้ไม่ทำตามตัวอักษรในหนังสือหมวดที่ว่าด้วยศีลเล่มเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะของพระวิญญูญาณของพระเจ้า

หน้าที่และปัญหาของบัญญัติ

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าศีล เป็นบาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหาหรือไม่ใช่เช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะศีลแล้ว ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหา เพราะว่าถ้าศีล ไม่ได้ห้ามว่า “อย่าโลภ” ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้ว่าอะไรคือความโลภ⁸ แต่ว่าบาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหาได้ถือเอาศีลนั้นเป็นหนทาง ทำให้ความโลภทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีศีล บาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหา ก็ตายไปแล้ว⁹ เมื่อก่อนข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่นอกเหนือศีล แต่เมื่อมีศีล บาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหา ก็เกิดขึ้น และข้าพเจ้าก็ตาย¹⁰ ศีลมีไว้เพื่อการมีชีวิตอยู่ ก็ปรากฏแล้วว่าศีลนั้นเป็นเหตุทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย¹¹ เพราะว่าบาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหา ได้ถือเอาศีลนั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และฆ่าข้าพเจ้าให้ตายด้วยศีลนั้น¹² เพราะฉะนั้น ศีลจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และข้อห้ามก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม

แนวคิดเกี่ยวกับศีลของคนที่ยังเชื่อในพระเจ้า

13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือไม่ใช่เช่นนั้นเลย บาป ซึ่งอยู่ภายใต้ อำนาจของ กิเลส ตัณหาต่างหาก คือ บาป ซึ่งอยู่ภายใต้ กิเลส

ตัณหานั้นได้อาศัยสิ่งที่ตื้นนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อให้ปรากฏว่าบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหานั้นเป็นบาปจริง ๆ และโดยอาศัยศีลนั้น บาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก ¹⁴ พวกเรารู้ว่าศีลนั้นเป็นมาโดยฝ่ายพระวิญญูญาณของพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา ¹⁵ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าอยากทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ¹⁶ ฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่อยากจะทำ และข้าพเจ้ายอมรับว่าศีลนั้นดี ¹⁷ ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ผู้ทำ แต่บาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ¹⁸ เพราะว่าในตัวของข้าพเจ้าไม่มีความดีใด ๆ อยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีของข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ที่จะทำความดีนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ทำเลย ¹⁹ เพราะว่าความดีที่ข้าพเจ้าอยากทำนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำ แต่ความชั่วที่ข้าพเจ้าไม่อยากจะทำ ข้าพเจ้าก็ยังทำอยู่ไม่หยุดหย่อน ²⁰ ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่อยากจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ

มโนษย์ 2 ธรรมชาติ

²¹ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎธรรมชาติอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำความดี ความชั่วจะพร้อมที่จะเกิดขึ้น ²² เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ก็ชื่นชมในศีลของพระเจ้า ²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า ที่ต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้อำนาจของบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา ที่อยู่ภายในกายของข้าพเจ้า ²⁴ โอ้ย ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชเวทนาอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ ²⁵ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ผู้เป็นเจ้านายของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเชื่อฟังกฎของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังนั้น ข้าพเจ้าเป็นทาสของกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา

โรม 8

ความมั่นคงของการเป็นคนบุญโดยความเชื่อ

¹ “เหตุฉะนั้นการประบโโทษ จึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ผู้ที่ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง อันได้แก่การอยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อูปาทาน และอวิชชา แต่ตามฝ่ายพระวิญญูญาณ”

2 เพราะว่ากฎของพระวิญญูณแห่งชีวิตในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์

ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎของบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหาและความตาย 3

เพราะว่ามนุษย์เป็นคนอ่อนแอ มีธรรมชาติบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา

ไม่สามารถทำตามศีลได้ พระเจ้าจึงได้ใช้พระโอรสของพระองค์มา ในสภาพเหมือนกับมนุษย์ที่มีบาป

ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา เพื่อใช้หนี้บาปกรรม พระโอรสของพระเจ้าที่มาเป็นมนุษย์นั้น

จึงได้ถูกพระเจ้าปรับโทษบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา นั้น 4 เพื่อสิ่งที่ศีลสั่งไว้นั้น

จะได้สำเร็จในตัวพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินชีวิตตามกิเลส ตัณหา นั้น แต่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญูณ 5

เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายโลก ก็ยึดติดสิ่งที่เป็นของของฝ่ายโลก แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายธรรมะ

ก็ยึดติดสิ่งที่เป็นของพระวิญญูณ 6 เพราะว่าสิ่งที่ยึดติดอยู่กับฝ่ายโลก ก็คือความตาย

และสิ่งที่ยึดติดอยู่กับฝ่ายธรรมะ ก็คือชีวิตเข้าสู่นิพพาน สันติภาพและสันติสุข 7

เพราะว่าใจยึดติดอยู่กับฝ่ายโลกนั้นก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า ไม่ได้อยู่ใต้ข้อบังคับของศีลแห่งพระเจ้าเลย

ความจริงแล้วจะอยู่ใต้ข้อบังคับของศีลนั้นไม่ได้ 8 และคนทั้งหลายที่ยึดติดอยู่กับฝ่ายโลก

จะเป็นที่พอใจของพระเจ้าไม่ได้เลย

ผลที่ได้รับจากการมีพระวิญญูณของพระเจ้า

9 ในเมื่อพระวิญญูณของพระเจ้าอยู่กับพวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่ได้ยึดติดอยู่กับฝ่ายโลก

แต่ยึดติดอยู่กับพระวิญญูณ ผู้ใดไม่มีพระวิญญูณของพระเยซูผู้เป็นเจ้านาย

ผู้นั้นก็ไม่ได้เป็นของพระองค์ 10 และถ้าพระเยซูอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว

แม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป ซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา

แต่จิตวิญญูณของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะว่าเป็นคนของพระองค์ 11 ถ้าพระวิญญูณของพระเจ้า

ผู้บันดาลให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย อยู่ในท่านทั้งหลาย

พระเจ้าผู้ให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทำให้กายที่ต้องตายของท่านเป็นขึ้นขึ้นมาใหม่

โดยเดชแห่งพระวิญญูณของพระองค์ที่อยู่ในพวกท่าน

12 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่ไม่ใช่เป็นหนี้ฝ่ายโลก

ที่จะดำเนินชีวิตไปตามโลก 13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายโลกแล้ว ท่านจะต้องตาย

แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญูณ ท่านได้ทำลายกิจการของฝ่ายโลกแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตเข้าสู่นิพพาน 14

เพราะว่าพระวิญญูณของพระเจ้านำพาผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นลูกชายลูกหญิงของพระองค์ 15

เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับน้ำใจของการเป็นทาสที่ทำให้ตกอยู่ในความกลัวอีก

แต่ท่านได้รับน้ำใจของการเป็นลูกชายลูกหญิงของพระองค์

พวกเราทั้งหลายจึงเรียกพระเจ้าอย่างสนิทสนมว่า “พ่อ” 16

พระวิญญูณนั้นเป็นพยานร่วมกันกับจิตวิญญูณของพวกเราทั้งหลายว่า

พวกเราเป็นลูกชายลูกหญิงของพระเจ้า 17 และถ้าพวกเราเป็นลูกชายลูกหญิงแล้ว

พวกเราก็เป็นทนายของพระเจ้า และเป็นทนายในกับพระเยซู
เมื่อพวกเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น
ก็เพื่อพวกเราจะได้ศักดิ์ศรีในความหลุดพ้นขั้นที่สามกับพระองค์ด้วย

สภาพของสรรพสิ่งที่พระเจ้าสร้าง

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากในสมัยปัจจุบันนี้
ไม่สมควรที่จะเอาไปเทียบกับศักดิ์ศรีในความหลุดพ้นขั้นที่สาม ที่จะเปิดเผยแก่พวกเราในอนาคต 19
เพราะว่าสรรพสิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้แล้ว
มีความอดทนคอยท่าอยากให้ลูกชายลูกหญิงทั้งหลายของพระองค์ปรากฏ 20
เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นได้ตกอยู่ใต้อำนาจของอนิจจัง คือความไม่เที่ยง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง
แต่เป็นไปตามที่พระเจ้าได้ให้เข้าไปอยู่นั้น 21 โดยมีความหวังว่า
สรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้หลุดพ้นจากอำนาจแห่งความอนิจจัง ไม่เที่ยง
และจะเข้าไปในเสรีภาพและศักดิ์ศรีในความหลุดพ้นขั้นที่สามแห่งลูกชายลูกหญิงทั้งหลายของพระเจ้า 22
พวกเรารู้ว่าสรรพสิ่งที่สร้างไว้วันนั้นกำโอดโอยด้วยความเจ็บปวด
และต่อสู้กับความทุกข์ยากเหมือนกับหญิงที่กำลังจะคลอดบุตรมาจนทุกวันนี้ 23 และไม่ใช่เท่านั้น
แต่พวกเราทั้งหลายที่ได้รับพระวิญญูญาณไว้แล้ว ก็เป็นเหมือนกัน พวกเราเองก็ยังโอดโอย
จดจ่อคอยการที่พระเจ้าจะให้ เป็นลูกชายลูกหญิง คือที่จะให้ร่างกายของเราหลุดพ้นจากความตาย 24
เพราะว่าพวกเราหลุดพ้นแล้ว แม้ว่าเป็นเพียงความหวัง แต่ความหวังในสิ่งที่พวกเราเห็นได้
ก็ไม่ใช่ความหวังเลย เพราะว่าใครเล่าจะหวังในสิ่งที่เขาเห็น 25 แต่ถ้าเราทั้งหลายหวังในสิ่งที่เรายังไม่เห็น
พวกเราจึงมีความอดทนคอยสิ่งนั้น

การงานของพระวิญญูญาณ

26 ในทำนองเดียวกัน พระวิญญูญาณก็ช่วยเหลือพวกเรา เมื่อพวกเราอ่อนกำลัง
ไม่รู้ว่าจะสวดอ้อนวอนขออย่างไร พระวิญญูญาณได้ช่วยขอแทนพวกเรา
ตอนพวกเราโอดโอยสวดอ้อนวอนไม่เป็นคำ 27 และพระเจ้า ผู้รู้จักใจมนุษย์ทุกคน
ก็รู้จักความหมายของพระวิญญูญาณ เพราะว่า
พระองค์ได้สวดอ้อนวอนขอเพื่อวิมุตติชนของพระองค์ได้ตามใจของพระเจ้า

ความรู้และสิทธิอำนาจผู้เชื่อในพระเจ้า

28 พวกเรารู้ว่า พระเจ้าช่วยคนที่มียกัตถัญญต่อพระองค์ให้เกิดผลดีในทุกสิ่งทุกอย่าง
คือคนทั้งหลายที่พระองค์ได้เรียกมาตามความประสงค์ของพระองค์ 29
เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระเจ้ารู้อยู่แล้ว
พระองค์ก็ได้ตั้งผู้นั้นไว้ให้เป็นตามลักษณะของพระโอรสของพระองค์
เพื่อพระโอรสนั้นจะได้เป็นลูกหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องทั้งหลาย 30

และคนทั้งหลายผู้ที่พระเจ้าได้ตั้งไว้ในวันนั้น พระองค์ได้เรียกมา และผู้ที่พระองค์ได้เรียกมานั้น พระเจ้าให้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นชั้นที่หนึ่ง และผู้ที่พระเจ้าให้เป็นคนบุญนั้น พระองค์ก็ให้มีศักดิ์ศรีในความหลุดพ้นในชั้นที่สามด้วย

ความมั่นคงของพระเจ้า

31 ถ้าอย่างนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้ 32
พระเจ้าผู้ไม่ได้หวงแหนพระโอรสของพระองค์ แต่ได้มอบพระโอรสนั้นเพื่อประโยชน์แก่พวกเราแล้ว ถ้าเช่นนั้นพระเจ้าจะไม่ให้สิ่งสารพัดแก่พวกเราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระโอรสของพระองค์นั้นหรือ? 33
ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้เลือกไว้ พระเจ้าให้พันธโทษบาปได้รับความหลุดพ้นชั้นที่หนึ่งแล้ว 34
ใครจะเป็นผู้มารับโทษอีก พระเยซูผู้ตายเพื่อไถ่บาปแล้ว
และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าได้บันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า
และได้สวดอ้อนขอเพื่อเราทั้งหลายด้วยนั้นหรือ 35
แล้วใครจะทำให้พวกเราทั้งหลายขาดจากพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขาของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้เล่า ไม่ว่าจะเป็ความทุกข์ ความยากลำบาก การกดขี่ข่มเหง
การกัณดารอาหาร การเปลือยกาย การถูกโพงภัยพิบัติ หรือการถูกคมหอกคมดาบ 36
ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “เพราะเห็นแก่พระเจ้า เราจึงถูกฆ่าทั้งวันยันค่ำ
และเป็นเหมือนกับลูกวัวที่เขาจะนำเอาไปฆ่า” 37 แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้
พวกเรามีชัยชนะอย่างเหลือล้น โดยพระเยซูผู้มีพรหมวิหารสี่ต่อพวกเราทั้งหลาย 38
เพราะข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าจะเป็ความตาย ชีวิต เทวดา เทพเจ้าต่าง ๆ สิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้
สิ่งที่จะมีในภพภาคหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย 39 หรือสิ่งสูง หรือสิ่งลึก
หรือสิ่งใดที่พระองค์ได้สร้างไว้แล้วนั้น
จะไม่สามารถทำให้พวกเราทั้งหลายขาดจากพรหมวิหารสี่ของพระเจ้าได้
พรหมวิหารสี่นี้มีอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นเจ้านายของพวกเรา

โรม 9

สิทธิพิเศษของการเป็นชาติอิสราเอล

1 ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ข้าพเจ้าไม่ได้โกหกเลย
จิตสำนึกผิดชอบชั่วดีของข้าพเจ้าเป็นพยานได้โดยพระวิญญาณว่า 2
ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความร้อนใจไม่หยุดเลย 3 คือถ้ามันมีประโยชน์ ข้าพเจ้าอยากจะถูกสาป
และถูกตัดขาดจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพราะว่าข้าพเจ้าเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า
คือญาติตามเชื้อชาติของข้าพเจ้า 4 พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการให้เป็นลูกชายลูกหญิงของพระเจ้า
และสง่าราศีของพระเจาก็ปรากฏแก่เขา และเขาได้รับพันธสัญญาต่าง ๆ ตลอดจนศีล พิธีนมัสการพระเจ้า

และคำสัญญาต่าง ๆ⁵ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในเชื้อชาติของเขา ขอพระเจ้าผู้ครอบครองเหนือสรรพสิ่งทั้งหลาย จงได้รับการยกย่องสรรเสริญตลอดไปเถิด สาธุ

ข้อเท็จจริงเรื่องผู้ที่จะได้เป็นคนอิสราเอล

6 แต่มิใช่ว่าพระคำของพระเจ้าได้ล้มเหลวไป เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้น เป็นคนอิสราเอลแท้⁷ และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นลูกชายลูกหญิงแท้ของท่าน แต่ที่ว่า “เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายของอิสอัค”⁸

หมายความว่าคนที่เป็นลูกชายลูกหญิงของพระเจ้านั้นไม่ใช่ลูกชายลูกหญิงทางสายเลือด แต่เป็นลูกชายลูกหญิงตามคำสัญญา จึงถือว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายได้⁹ เพราะคำสัญญามีว่าดังนี้ “เป็นฤดูกาลเดียวกันนี้แหละเราจะกลับมา และนางซาราห์จะมีลูกชายคนหนึ่ง”¹⁰ และมิใช่เท่านั้น

แต่ที่ว่าเพราะนางเรเบคาห์ก็ได้มีลูกสองคน จากสามีคนเดียวคืออิสอัค บรรพบุรุษของเรา¹¹ แต่เพื่อความประสงค์ในการเลือกเอาลูกชายคนหนึ่งจะตั้งมั่นคงอยู่ ก่อนเด็กนั้นจะเกิดมา และยังไม่ทันได้ทำความดีหรือชั่ว ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เป็นไปตามการกระทำของมนุษย์ แต่เป็นไปตามเลือกสรรของพระเจ้า¹² พระเจ้าจึงได้พูดกับนางนั้นว่า “พี่จะรับใช้น้อง”¹³ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “ยาโคบนั้นเราเมตตา แต่เอซาวนั้นเราเกลียดชัง”

สิทธิอำนาจของพระเจ้า

14 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ยุติธรรมหรือไม่ใช่เช่นนั้นเลย¹⁵ เพราะพระองค์ได้พูดกับโมเสสว่า “เราอยากจะกรณณาผู้ใด เราก็จะกรณณาผู้นั้น และเราอยากเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น”¹⁶ เหตุฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับจิตใจของมนุษย์ หรือการประพฤติของเขา แต่ขึ้นอยู่กับความกรุณาของพระเจ้า¹⁷ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ยกเจ้าขึ้น เพื่อเราจะสำแดงฤทธิ์อำนาจของเราให้ปรากฏโดยตัวของเจ้า และเพื่อให้นามของเราเผยแพร่ไปทั่วโลก”¹⁸ เหตุฉะนั้น พระเจ้าจะกรณณาแก่ผู้ใด ก็ จะกรณณาผู้นั้น และพระองค์จะทำให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็จะทำให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง

ความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

19 แล้วท่านก็จะพูดกับข้าพเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระเจ้าจึงยังติเตียน คนที่ขัดชินใจของพระองค์ได้”²⁰ แต่ว่าพวกท่านเป็นใครเล่า เป็นมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นมิใช่หรือ? พวกท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้อย่างไร? สิ่งที่ถูกปั้นขึ้นมา จะพูดกับผู้ปั้นได้หรือว่า “ทำไมท่านจึงปั้นข้าพเจ้าเช่นนั้น”²¹ ช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิที่จะเอาดินก้อนเดียวกัน มาปั้นเป็นภาชนะที่สวยงามอันหนึ่ง และภาชนะใช้สอยอีกอันหนึ่งหรือ²² ทำนองเดียวกัน

ก็เป็นความจริงในสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ พระองค์อยากจะสำแดงการลงโทษ และให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ แต่พระองค์ก็ได้ดกกลิ่นใจไว้ช้านานต่อคนเหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่การลงโทษ ที่ได้เตรียมไว้เพื่อความพินาศ²³ เพื่อพระองค์จะได้สำแดงสง่าราศีอันมากมายของพระองค์ แก่คนทั้งหลายผู้ที่เป็นภาชนะแห่งความเมตตา ที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับศักดิ์ศรีที่จะได้รับในความหลุดพ้นขั้นที่สามนั้น²⁴ คือพวกเราทั้งหลายที่พระองค์ได้เรียกมาแล้ว ไม่ใช่เรียกจากยิวพวกเดียว แต่เรียกจากคนต่างชาติด้วย²⁵ ตามที่พระเจ้าได้กล่าวไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า “เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเขาไม่ได้เป็นชนชาติของเราเลย และเราจะเรียกเขาว่าเป็นที่รักของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาไม่ได้เป็นที่รักของเราเลย²⁶ และในสถานที่ ที่กล่าวกับเขาว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา” ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่าเป็นลูกชายหญิงของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่²⁷ และท่านอิสยาห์ได้เผยแผ่เรื่องพวกอิสราเอลว่า “แม้ว่าลูกหลานของอิสราเอลจะเพิ่มขึ้น ๆ เหมือนเม็ดทรายที่ชายทะเล แต่ผู้ที่หลุดพ้นนั้นมีน้อย²⁸ เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นนาย จะให้เป็นไปตามพระคำของพระองค์อย่างรวดเร็วในแผ่นดินโลก²⁹ และตามที่อิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าพระเจ้าจ่อมทัพไม่ได้เหลือพงศ์พันธุ์ไว้ให้เราบ้าง พวกเราทั้งหลายก็จะเป็นเหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

ความแตกต่างระหว่างคนยิวและคนต่างชาติ

30 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร

จะว่าคนต่างชาติที่ไม่ได้แสวงหาการเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ก็ยังได้เป็นคนบุญ คือเป็นคนบุญที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า³¹ แต่พวกอิสราเอลที่แสวงหาการเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง โดยการรักษาศีล ก็ยังไม่สามารถที่จะเป็นคนบุญได้โดยการรักษาศีลนั้น³² ถามว่าเพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น ขอตอบว่า เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเขาไม่ได้แสวงหาโดยการเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า แต่แสวงหาโดยโดยการรักษาศีล ตามความสามารถของเขาเอง เขาสะดุดก้อนหินที่พระเจ้าให้เขาสะดุดนั้น³³ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ฟังให้ดี เราได้วางก้อนหินก้อนหนึ่งไว้ในเมืองไซออน ก้อนหินนี้จะทำให้เจ้าสะดุด และหินก้อนนี้จะทำให้เจ้าล้มลง แต่ผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในพระองค์จะไม่ได้ได้รับความอับอายเลย

โรม 10

ปัญหาของพวกอิสราเอล

1 ฟิน้องทั้งหลาย ความต้องการในจิตใจของข้าพเจ้า และคำอธิษฐาน สวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอด้วยความหวังว่าให้เขาได้รับความหลุดพ้น

2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาได้ว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะรับใช้พระเจ้า

แต่ไม่ได้ทำไปตามอย่างคนมีปัญญา³ เพราะว่าเขาไม่รู้จักวิถีการเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ตามที่พระเจ้ามอบให้ แต่พยายามที่จะเป็นคนบุญตามความสามารถของเขาเอง

เขาจึงไม่ยอมเอาบุญของพระเจ้ามาเป็นบุญของเขา⁴ เพราะว่าพระเยซูเป็นความครบถ้วนของศีล เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าได้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง

บุญที่เกิดจากความเชื่อ

5 โมเสสได้เขียนเรื่องการเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง ที่มีศีลเป็นรากฐานว่า “ใครก็ตามที่ทำตามศีล ก็จะได้ชีวิตโดยการทำตามนั้น”⁶ แต่การเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งที่มีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าเป็นรากฐานอย่างนี้ว่า “อย่าคิดในใจของตัวเองว่าใครจะขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์” (คือจะไปเชิญพระเยซูลงมา)⁷ “หรือ ใครจะลงไปยังหุบเหว” (คือจะเชิญพระเยซูขึ้นมาจากความตาย)⁸ แต่การเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งที่มีความเชื่อพึ่งอาศัยพระเจ้านั้นว่าอย่างไร ก็ว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน” (คือถ้อยคำที่ทำให้เกิดความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าที่พวกเราเผยแพร่อุ่ยนั้น)⁹ คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย และเชื่อในใจว่าพระเจ้าได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะได้รับความหลุดพ้น¹⁰ เพราะว่าถ้าในใจมีความเชื่อในพระเจ้า ก็ทำให้เกิดเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งได้ และถ้ายอมรับความจริงของพระเจ้าด้วยปาก ก็ทำให้ได้รับความหลุดพ้นได้¹¹ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ผู้หนึ่งผู้ใดที่เชื่อในพระเจ้าจะไม่ได้รับความอาย¹² เพราะว่าคนยิวและคนกรีกนั้นพระเจ้าไม่ได้ถือว่ามีความแตกต่างกัน เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย เป็นพระเจ้าของคนทั้งหลาย และประทานให้อย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งหลายที่อธิษฐาน สวดอ้อนวอนขอต่อพระองค์¹³ เพราะว่าผู้ที่อธิษฐาน สวดอ้อนวอนในนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายจะหลุดพ้น

สาเหตุที่จะต้องเผยแผ่บารมีของพระเจ้า

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะอธิษฐาน สวดอ้อนวอนขอต่อพระองค์ได้อย่างไร? และผู้ที่ยังไม่ทันได้ยินถึงเรื่องของพระองค์ จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร และถ้าไม่มีผู้ใดเผยแผ่บอกให้เขาฟัง เขาจะได้ยินเรื่องของพระองค์ได้อย่างไร¹⁵ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปเผยแผ่ได้อย่างไร? ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

เท้าของคนเหล่านั้นที่นำบารมีของพระเจ้ามา ช่างงามจริงหนอ¹⁶

แต่ไม่ใช่ทุกคนได้เชื่อพึ่งอาศัยในบารมีนั้น เพราะอัสยาห์ได้ไว้ไว้ว่า พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของข้า ใครเล่าจะเชื่อพึ่งอาศัยในสิ่งที่เขาได้ยินจากพวกเราทั้งหลาย¹⁷

ฉะนั้นความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าเกิดขึ้นได้ ก็เพราะการได้ยินที่เข้าใจ และการได้ยินที่เข้าใจเกิดขึ้นได้ก็เพราะการเผยแผ่บารมีของพระเจ้าผู้เป็นพระตรีอารีย์¹⁸ ข้าพเจ้าถามว่า “

เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ?” เขาได้ยินแล้วจริง ๆ เสียงของเขากระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของเขาเผยแผ่ออกไปถึงสุดปลายของโลก ¹⁹ ข้าพเจ้าถามอีกว่า “พวกอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ?” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า “ข้าจะให้พวกเจ้าอีกคนที่ไม่ใช่ชนชาติ ข้าจะยั้วโยสะพวกเจ้าด้วยชนชาติที่โง่เง่าเท่าชนชาติหนึ่ง ²⁰ แล้วอิสยาห์ก็ได้กล่าวว่า คนเหล่านั้นที่ไม่ได้แสวงหาเราได้เห็นเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่ไม่ได้ถามหาเรา ²¹ แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า ‘ตลอดทั้งวัน เรายื่นมือต้อนรับชนชาติ ซึ่งไม่เชื่อฟังและหัวคือหัวแข็ง

โรม 11

สิทธิพิเศษของพวกอิสราเอล

¹ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าได้ทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ?” คำตอบก็คือ ไม่ ยังไม่ทั้ง ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน ² พระเจ้าไม่ได้ทิ้งชนชาตินั้น ที่พระองค์ได้รับไว้เป็นของพระองค์แล้ว พวกท่านไม่รู้เรื่องที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเอลียาห์หรือ? ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า ³ “พระเจ้าเป็นเจ้าเอ๋ย พวกเขาได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์หรือคนทรงของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ชุกทำลายลง เหลืออยู่แต่ข้าคนเดียว และเขาแสวงหาช่องทางที่จะฆ่าข้า” ⁴ แล้วพระเจ้าตอบท่านว่าอย่างไร? ก็ว่าอย่างนี้ “เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ที่เป็นผู้ที่ไม่ได้กราบไหว้เทปฮาอัล” ⁵ เช่นนั้นแหละตอนนี้ ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ ตามที่พระเจ้าได้เลือกไว้โดยพระคุณของพระองค์ ⁶ แต่ถ้าเป็นไปตามพระคุณ ก็ไม่ได้เป็นไปตามการประพฤติ ถ้าเป็นไปตามการประพฤติ พระคุณก็จะไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป ⁷ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร? พวกอิสราเอลไม่เห็นสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ นั้น เป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิใช่แข่งกระด้างไป ⁸ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าได้ให้ใจที่แข็งซิม ให้ตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยิน ให้แก่เขาจนถึงทุกวันนี้ ⁹ กษัตริย์ดาวิดได้กล่าวไว้ว่า ขอให้อาหารอันดี และความอุดมสมบูรณ์เป็นกับดักของพวกเรา เป็นหลุมพรางแห่งความทุกข์ยากคอยตอบสนองเรา ¹⁰ ขอให้ตาของเรามีตไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และขอให้หลังของเขางอค่อมตลอดไป

ชนชาติอิสราเอลใหม่

¹¹ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถามว่า พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มเลยหรือ? คำตอบคือ ไม่ ไม่เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาฝ่าฝืนนั้น เป็นเหตุให้ความมลทินแผ่ไปถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น ¹² แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลฝ่าฝืนนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการแพ้งของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ หากได้เขาเข้ามาเพิ่ม ก็จะดียิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ¹³

แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ
ข้าพเจ้าจึงยกย่องงานรับใช้พระเจ้าของข้าพเจ้า¹⁴ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กระตุ้นใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้า
ให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขาหลุดพ้นได้บ้าง¹⁵ เพราะว่าถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้า
ถูกพระเจ้าทิ้งแล้ว เป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์รับเขากลับมาอีกนั้น
ก็เป็นคือกันกับว่าเขาได้ตายไปแล้ว และได้กลับเป็นขึ้นมาใหม่¹⁶ ถ้าแบ่งดินก่อนแรกที่ปึง บริสุทธิ
แบ่งดินทั้งอ่างกับบริสุทธิด้วย และถ้ารากบริสุทธิ กิ่งก้านทั้งหมดกะบริสุทธิด้วย

คำเตือนของเปาโลต่อคนต่างชาติ

¹⁷ แต่ถ้าพระเจ้าหักกิ่งก้านบางกิ่งออก และได้้นำพวกท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกเทศป่า
มาต่อกิ่งแทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอก¹⁸
พวกท่านก็อย่าหมิ่นประมาทกิ่งเหล่านั้น ถ้าท่านหมิ่นประมาท ท่านก็ไม่สามารถได้เลี้ยงรากนั้นได้เลย
แต่รากต่างหากเป็นผู้เลี้ยงเลี้ยงพวกท่าน¹⁹ พวกท่านอาจโต้แย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นพระเจ้าได้หักออก
ก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งของพวกเราไว้”²⁰ ถูกแล้ว เขาถูกหักออก ก็เพราะเขาไม่เชื่อ
แต่ที่พวกท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเพ็งอาศัยในพระเจ้าเท่านั้น อย่าเยอหยิ่งจองหองเลย
แต่จงยำเกรงเถิด²¹ เพราะว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงหวงกิ่งเหล่านั้น
พระองค์ก็จะไม่ทรงหวงแทนท่านเหมือนกัน²²
เพราะฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า
คือพระองค์ทรงเข้มงวดกับคนเหล่านั้น ที่หลงผิดไป แต่พระองค์กรุณาท่าน
ถ้าว่าท่านจะดำรงอยู่ในความกรุณานั้นต่อไป มิฉะนั้นจะตัดท่านออกเสียด้วย²³ ส่วนพวกอิสราเอล
ถ้าเขาไม่ตั้งต้นอยู่ในความไม่เชื่อ เขาก็จะถูกต่อเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงสามารถจะต่อได้เข้าอีกได้
²⁴ เพราะว่าถ้าพระเจ้าตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ
และนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกพันธุ์ดี ซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น
ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะง่ายกว่านั้นสักเท่าใด

ความสำคัญของชนชาติอิสราเอล

²⁵ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ จึงอยากให้ท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้
คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไป จนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน²⁶
และเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกอิสราเอลทั้งหลายก็จะได้รับความหลุดพ้น ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
พระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นจะมาจากเมืองไซออน และจะกำจัดความชั่วช้าให้หมดสิ้นไปจากยาโคบ²⁷
และนี่แหละจะเป็นพันธสัญญาของเรากับท่านทั้งหลาย เมื่อเรายกโทษบาปของท่าน²⁸
ในเรื่องบารมีของพระเจ้านั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน
แต่ถ้าว่าตามที่พระองค์ได้เลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รัก เนื่องจากบรรพบุรุษของเขา²⁹
เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนใจ ในการที่ได้ให้ของขวัญฟรี ๆ และเลือกสรรเขาไว้³⁰

ท่านทั้งหลายก็เหมือนกัน เมื่อก่อนนี้ พวกท่านไม่ได้เชื่อพระเจ้า แต่ตอนนี้ได้รับความกรุณา เพราะการไม่เชื่อของคนเหล่านั้นฉันใด ³¹ ตอนนี้เขาเหล่านั้นก็ได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับความกรุณา โดยพระคุณที่ได้มอบให้ท่านทั้งหลายฉันนั้น ³² เพราะว่าพระเจ้าปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้กรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน ³³ โอ ปัญญาและความรู้ของพระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินใจของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะหาได้ ³⁴ เพราะว่าใครเล่าจะรู้จักใจของพระเจ้า หรือ ใครละเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้ ³⁵ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้กับพระองค์ ที่พระองค์จะต้องตอบแทนให้กับเขา ³⁶ เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระเจ้า โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแก่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ สาธุ

โรม 12

หลักในการดำเนินชีวิตใหม่ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง

คำวิงวอนของเปาโลให้ถวายตัวแด่พระเจ้า

1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงขออ้อนวอนพวกท่านทั้งหลายให้ถวายตัวให้แก่พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ที่เป็นการกราบไหว้บูชาพระองค์โดยจิตวิญญาณของเจ้าทั้งหลาย ² อย่าทำตามค่านิยมของคนในยุคนี้ แต่จงให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกท่านใหม่ เพื่อท่านจะได้รู้จักใจของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ถูกใจพระองค์ และอะไรดียอดเยี่ยม

คำแนะนำในการดำเนินชีวิตในความหลุดพ้นขั้นที่สอง

3 ข้าพเจ้าขอกล่าวกับพวกท่านทั้งหลายทุกคนโดยพระคุณ ที่ได้มอบให้กับข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถึงตัวเกินที่ท่านควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมลงอย่างเยือกเย็นสมกับขนาดความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า ที่พระองค์ได้มอบให้กับพวกท่าน ⁴ เพราะว่า ในร่างกายอันเดียวนั้น พวกเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้น ๆ ไม่ได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด ⁵ พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ และเป็นอวัยวะของกันและกันฉันใด ⁶ และพวกเราทุกคนมีพรสวรรค์ที่พระเจ้ามอบให้ต่างกัน ตามพระคุณที่ได้มอบให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อพึ่งอาศัยนั้น ⁷ ถ้าเป็นการรับใช้ก็จงรับใช้ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน ⁸ ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาด

ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ผู้ที่ทำกิจกรรมเพื่อผู้อื่น ก็จงทำด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา
ก็จะแสดงด้วยใจยินดี

หลักการประพฤติในความหลุดพ้นขั้นที่สอง

9 จงมอบพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาด้วยใจจริง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่วช้า
จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี 10 จงมอบพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อกันฉันพี่น้อง
ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัวเอง 11 อย่าเป็นคนขี้เกียจ
จงมีใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญูญาณของพระเจ้า จงรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย 12
จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงอธิษฐาน สวดอ้อนวอนอย่าได้หยุดหย่อน 13
จงเห็นอกเห็นใจช่วยวิมุตติชนของพระเจ้าเมื่อเห็นว่าเขาคดอยาก จงต้อนรับแขกแปลกหน้าด้วยใจยินดี

หลักการประพฤติ (ด้วยวาจา) ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง

14 จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงให้พร อย่าแข่งด่าเลย 15
จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้ 16 จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง
แต่จงถ่อมใจลงยอมทำงานต่ำ อย่าถือว่าตัวเองฉลาด 17
อย่าทำความชั่วตอบแทนความชั่วกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงตั้งอกตั้งใจทำสิ่งที่ใคร ๆ ก็เห็นว่าดี 18
เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับท่าน คือถ้าเป็นไปได้ จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน 19 ฟังดี ๆ นะพี่น้องทั้งหลาย
พวกท่านเป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการแก้แค้นนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะลงโทษ
เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายเห็นว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา
เราจะตอบสนองเอง” 20 อย่าแก้แค้นเลย ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขากิน
ถ้าเขาหิวน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำเช่นนั้น เป็นเหมือนกันกับ
การสวมถ่านที่ลูกโป่งไว้บนศีรษะของเขา 21 อย่าให้ความชั่วชนะพวกท่านได้
แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

โรม 13

หลักการดำเนินชีวิตในสังคม

1 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้ที่มีอำนาจปกครอง
เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่มีอำนาจนั้น พระเจ้าเป็นผู้แต่งตั้งขึ้นมา 2
ฉะนั้นผู้ที่ขัดขืนอำนาจนั้น ก็ขัดขืนผู้ที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ 3
เพราะว่าผู้ปกครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว
พวกท่านไม่อยากกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงทำแต่ความดี

แล้วพวกท่านก็จะเป็นที่พอใจของผู้มีอำนาจนั้น⁴ เพราะว่าผู้ปกครองนั้น เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่พวกท่าน แต่ถ้าท่านทำความชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ปกครองนั้นไม่ได้ถือดาบไว้เฉย ๆ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และจะเป็นผู้ลงโทษแก่ทุกคนที่ทำความชั่ว แทนพระเจ้า⁵ ฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา ไม่ใช่เพราะว่ากลัวการลงโทษอย่างเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดชอบชั่วดีด้วย⁶ เพราะเหตุผลอันเดียวกันนั้นแหละ ท่านจึงได้เสียภาษีด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และทำหน้าที่นี้อยู่⁷ ท่านจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ จงเสียภาษีตามที่ควร ความเคารพนับถือควรมีกับผู้ใด ก็จงให้กับผู้นั้น จงให้เกียรติยศแก่ผู้ที่ควรจะได้รับ

คำแนะนำเรื่องการใช้พรหมวิหารสี่

⁸ อย่าเป็นหนี้อะไรใครเลย นอกจากพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาที่มีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่มีพรหมวิหารสี่ต่อเพื่อนบ้าน ก็ได้ทำตามศีลครบถ้วนแล้ว⁹ ศีลสิบข้อ ห้ามว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าโลภ ทั้งศีลข้ออื่น ๆ ก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ท่านจงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนกับมีต่อตัวเอง¹⁰ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย ฉะนั้นพรหมวิหารสี่ จึงเป็นการทำตามศีลอย่างครบถ้วน

คำเตือนเรื่องการดำเนินชีวิต

¹¹ นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาลเวลาที่ ตอนนี้เป็นเวลาที่เราควรจะตื่นจากหลับไหลได้แล้ว เพราะว่าเวลาที่พวกเราจะหลุดพ้นนั้นใกล้กว่าเวลาที่พวกเราได้เริ่มเชื่อฟังอาศัยนั้น¹² กลางคืนผ่านไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา พวกเราจงเลิกกิจกรรมของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง¹³ พวกเราจงทำตัวให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน ไม่ใช่กินเลี้ยงดื่มเหล้าเมามาย ไม่ใช่เล่นหยาบโลนลามก ไม่ใช่วิวาทริษยาอาฆาตกัน¹⁴ แต่พวกท่านจงประดับกายด้วยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำรุงบำเรอกิเลส ตัณหาของตัวเอง

โรม 14

วิธีการอยู่ร่วมกันกับคนเคร่งครัด และไม่เคร่งครัด

¹ ส่วนคนที่ยังมีความเชื่ออ่อนอยู่นั้น จงรับเขาไว้ แต่ไม่ใช่เพื่อให้โต้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น² คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่คนที่มีความเชื่ออ่อนก็กินแต่ผักเท่านั้น³ อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่ไม่ได้กินติเตียนคนที่ได้กิน เพราะว่าพระเจ้าได้รับเขาไว้แล้ว⁴ พวกท่านเป็นใครเล่า

จึงจะไปตีเตียนคนใช้ของผู้อื่น คนใช้คนนั้นจะได้ตีหรือจะล่มจมที่สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ตีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สามารถทำให้เขาได้ตีได้⁵ คนหนึ่งถือວ່ว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือວ່ว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเองเถิด⁶ ผู้ที่ถือວ່วัน ก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้กิน ก็ไม่ได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า⁷ ในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองของฝ่ายเดียว⁸ ถ้าพวกเราจะมีชีวิตอยู่ ก็มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าผู้เป็นนาย และถ้าพวกเราตายก็ตายเพื่อพระเจ้าผู้เป็นนายด้วย ฉะนั้นไม่ว่าพวกเราจะมีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม พวกเราก็เป็นคนของพระเจ้า⁹ เพราะเหตุนี้เอง พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ตาย และได้เป็นขึ้นมาจากความตายอีก เพื่อพระองค์จะได้เป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย ของทั้งคนตายและคนเป็น¹⁰ แต่พวกท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงพิพากษาพี่น้องของตน หรือท่านเป็นอีกฝ่ายหนึ่ง ทำไมท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของตน เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า¹¹ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนฉันใด ทุกคนจะคุกเข่ากราบไหว้เรา และทุกปากจะสรรเสริญพระเจ้า”¹² ฉะนั้นพวกเราทุกคนจะต้องบอกเรื่องราวของตนต่อพระเจ้า

หลักการประพจน์ของผู้เชื่อในพระเจ้า

¹³ ฉะนั้นพวกเราอย่าพิพากษากันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจว่าจะไม่วางอะไรไว้เพื่อทำให้ผู้อื่นสะดุด หรือทำอะไรให้เป็นสิ่งกีดขวางพี่น้อง¹⁴ ข้าพเจ้ารู้และเชื่ออย่างแน่นอนในพระเยซูเจ้าว่า ไม่มีอะไรเป็นมลทินในตัวของฉันเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือວ່ว่าสิ่งใดเป็นมลทินสิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น¹⁵ ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ทำตามทางแห่งพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาแล้ว พระเยซูตายเพื่อผู้ใด ก็อย่าให้ผู้นั้นพินาศ เพราะอาหารที่ท่านกินเลย¹⁶ ฉะนั้นอย่าให้สิ่งที่ดีสำหรับท่าน เป็นข้อตำหนิตีเตียนของผู้อื่นได้เลย¹⁷ เพราะว่าอาณาจักรของเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง สันติภาพ และสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า¹⁸ ผู้ที่รับใช้พระเยซูในภาระงานเหล่านั้น ก็เป็นที่พอใจของพระเจ้า และเป็นທີ່พอใจของมนุษย์ด้วย¹⁹ ฉะนั้นให้พวกเราพากันทำในสิ่งที่ทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกันเถิด²⁰ อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเห็นแก่อาหารเลย อาหารทุกอย่างไม่มีมลทินก็จริงอยู่ แต่ผู้ใดที่กินอาหารแล้วเป็นเหตุให้ผู้อื่นทำผิด ก็มีความผิดด้วย²¹ เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือเหล้าองุ่นหรือทำอะไร ๆ ที่จะเป็เหตุให้พี่น้องสะดุด²²

ความเชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้า ที่พวกท่านมีอยู่นั้น จงยึดไว้ให้มั่น

ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้น ก็เป็นสุข²³ แต่ผู้ที่มีความสงสัยอยู่นั้น ถ้าหากินก็มีความผิด เพราะเขาไม่ได้กินตามที่ตนเองเชื่อ เพราะว่าการทำอะไรก็ตาม ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาปทั้งสิ้น

โรม 15

หลักการดำเนินชีวิตกับเพื่อนบ้านและแขกแปลกหน้า

1 พวกเราที่มีความเชื่ออย่างเข้มแข็งในพระเจ้า

ควรจะอดทนต่อความเชื่อของคนที่เคร่งในข้อหยาบ ๆ หยาบ ๆ

และไม่ควรทำสิ่งใดตามความพอใจของตนเอง² พวกเราทุกคนจงทำให้เพื่อนบ้านพอใจ

เพื่อนำประโยชน์และการพัฒนามาให้เขา³

เพราะว่าพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ก็ไม่ได้ทำสิ่งที่พระองค์พอใจ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

คำพูดเยาะเย้ยที่ถูกโยนใส่ท่านนั้น ก็ตกอยู่กับเราแล้ว⁴ เพราะสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น

ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีความหวังโดยความอดทน

และความชื่นใจเพราะพระคัมภีร์⁵ ขอพระเจ้าแห่งความอดทนและการเสริมสร้าง

โปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์⁶

เพื่อท่านทั้งหลายจะได้พร้อมใจกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพ่อของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของเรา

บารมีของพระเจ้าที่ไปถึงชนต่างชาติ

7 ฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เหมือนกันกับที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ต้อนรับท่าน

เพื่อเกียรติยศของพระเจ้า⁸ ข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่า พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นผู้รับใช้คนยิว

เพื่อทำตามพระสัญญาที่มีไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่านนั้น⁹

และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพราะความเมตตาของพระองค์

ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอสรรเสริญพระองค์ ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

และร้องเพลงสรรเสริญนามของพระองค์¹⁰ และมีคำกล่าวไว้อีกว่า ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย

จงชื่นชมยินดีกับชนชาติของพระองค์¹¹ แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย

จงยกย่องสรรเสริญพระเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์¹²

และอิสยาห์กล่าวอีกว่า เผ่าพันธุ์ของเจสซีจะมา คือผู้จะเกิดมาปกครองบรรดาประชาชาติ

ประชาชาติทั้งหลายจะมีความหวังในพระองค์¹³

ขอพระเจ้าแห่งความหวังช่วยให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และมีสันติภาพและสันติสุข
ในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เต็มด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า

สิทธิอำนาจของเปาโลที่มีท่ามกลางชุมชนของพระเจ้าชาวต่างชาติ

14 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า ท่านบริบูรณ์ด้วยความดี และพร้อมด้วยความรู้ทุกอย่าง
สามารถจะเตือนสติกันและกันได้ 15 แต่การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่าน
เพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุของขั้วแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ได้มอบแก่ข้าพเจ้า 16
เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ไปยังคนต่างชาติ
และเป็นบุโรหิตฝ่ายบารมีของพระเจ้า เพื่อการถวายเป็นพรแก่คนต่างชาติทั้งหลายนั้น
จะได้เป็นที่พอใจของพระเจ้า คือได้รับความหลุดพ้นขั้นที่สอง โดยพระวิญญาณของพระเจ้า 17
ฉะนั้นในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ข้าพเจ้าจึงมีสิ่งที่จะรอดได้ในกิจการของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าทำ 18
เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อาจจะอ้างอะไรได้ นอกจากสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ทำ
โดยใช้ข้าพเจ้าทางคำสอน และการทำงานเพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง 19
คือด้วยอิทธิฤทธิ์แห่งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า
จนข้าพเจ้าได้เผยแผ่บารมีของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์อย่างถี่ถ้วน
ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคัม 20 อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า
จะเผยแผ่บารมีของพระเจ้า ในสถานที่ที่ไม่เคยมีใครออกนามพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์มาก่อน
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อกวนบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว 21 ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกกล่าวเรื่องของพระองค์ ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังก็จะได้เข้าใจ

แผนการของเปาโลที่จะเดินทางมายังกรุงโรม

22 นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน 23
แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ในมณฑลเหล่านี้ต่อไป
ข้าพเจ้ามีความต้องการหลายปีแล้วที่จะมาหาพวกท่าน 24 เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน
ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลายก่อน เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่าน ขณะที่ไปตามทางนั้น
และเมื่อได้พบปะสังสรรค์กับพวกท่านทั้งหลายแล้ว หวังว่าท่านจะช่วยจัดส่งให้ข้าพเจ้าเดินทางต่อไป 25
ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์คนของพระเจ้า 26
เพราะว่าพวกศิษย์ในมณฑลมาซิโดเนีย และมณฑลอาคาญา
เห็นชอบที่จะเรียไรเงินส่งไปให้แก่คนของพระเจ้าที่ยากจน ในกรุงเยรูซาเล็ม 27
พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้น และความจริงพวกเขาก็เป็นหนี้คนของพระเจ้าเหล่านั้นด้วย
เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในฝ่ายธรรมะ
ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาติเหล่านั้นจะได้รับใช้ลูกศิษย์เหล่านั้น ด้วยสิ่งของฝ่ายโลกด้วย 28
เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้น มอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น ²⁹ และข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น
ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพรอันบริบูรณ์แห่งบารมีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

คำขอของเปาโลต่อชุมชนของพระเจ้าชาวโรม

³⁰ พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์พระเจ้าผู้เป็นนายของพวกเรา
และโดยพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระวิญญาณ
ข้าพเจ้าวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐาน สวดอ้อนวอนพระเจ้าด้วยใจกระตือรือร้นเพื่อข้าพเจ้าด้วย ³¹
เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากเงื้อมมือของคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
และเพื่อให้การรับใช้อันเนื่องมาจากผลทาน ที่ข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
เป็นที่พอใจของวิมุตติชนคนของพระเจ้า ³² เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามชอบใจของพระเจ้า
ด้วยความชื่นชมยินดี และมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน ³³ ขอพระเจ้าแห่งสันติภาพ และสันติสุข
จงอยู่กับเจ้าทั้งหลายเถิด สาธุ

โรม 16

คำแสดงความนับถือไปยังคนที่รู้จัก

¹ ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของพวกเราไว้กับท่านด้วย
คือนางเพบีซึ่งเป็นผู้รับใช้ฝ่ายกิจการในชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองเคนเคเรีย ²
ขอให้ท่านรับนางไว้ในนามของพระผู้เป็นเจ้า ตามควรแก่การเป็นวิมุตติชนคนของพระเจ้า
และขอให้ท่านช่วยนางในทุกอย่างที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้า
³ ขอฝากความคิดถึงมายังปรีสคาและอากวิลลา
ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในการงานของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ⁴ ทั้งสองคนได้เสี่ยงชีวิตของเขา
เพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณคนทั้งสอง และไม่ใช้ข้าพเจ้าคนเดียว
แต่ชุมชนของพระเจ้าของคนต่างชาติทุกแห่งก็ขอบคุณเขาด้วย ⁵
และขอฝากความคิดถึงมายังชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในบ้านเขาด้วย
ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า
ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อฟังอาศัยพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ในมณฑลเอเชีย
⁶ ขอฝากความคิดถึงมายังนางมารีย์ ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อท่านทั้งหลาย ⁷
ขอฝากความคิดถึงมายังอันโตรนัสกับยุเนียนัส ผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า
เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกอัครทูต ทั้งได้อยู่ในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ก่อนข้าพเจ้าด้วย ⁸
ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอาทัส อันเป็นที่รักของข้าพเจ้าในพระผู้เป็นเจ้า ⁹
ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัส ผู้ร่วมงานกับพวกเราในการงานของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

และขอฝากความคิดถึงมายังสหาคิสผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า¹⁰ ขอฝากความคิดถึงมายังอาเบิ้ลเลส ผู้เป็นที่พอใจของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครอบครัวของอาริสโทบูลัส

¹¹ ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า

ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสส์ ที่อยู่ในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า¹²

ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสา ผู้ทำงานฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซีสผู้เป็นที่รัก ผู้ได้ทำงานในฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างมากมาย¹³

ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส ผู้ที่พระเจ้าเลือกไว้เป็นฝ่ายของพระองค์

และแม่ของเขาที่เป็นแม่ของข้าพเจ้าด้วย¹⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินคริทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส

ปีโทรบัส เฮอร์มาส และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับเขาเหล่านั้น¹⁵ ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย

และเนเรอัสกับน้องสาวของเขา และโอลิมปัสกับคนของพระเจ้า ที่อยู่ด้วยกับคนเหล่านั้น¹⁶

จงต้อนรับกันด้วยการไปลามาไหว้ บรรดาชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า

ขอฝากความคิดถึงมายังเจ้าทั้งหลายด้วย

คำวิงวอนเรื่องคนสอนผิด

¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน

ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลง

ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น¹⁸ เพราะว่าคนเหล่านั้น

ไม่ได้รับใช้พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้รับใช้กระเพาะของเขาเอง

และได้ล่อลวงคนชื่อให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน¹⁹

การที่ท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงหูคนทั้งหลายแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย

ข้าพเจ้าอยากให้คุณมีความเชี่ยวชาญในการทำดี และให้เป็นคนโง่ในการทำชั่ว²⁰

อีกไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติภาพ และสันติสุข จะปราบผีพญามารให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย

ขอพระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด สาธุ

เพื่อนร่วมงานของเปาโลและคำอวยพร

²¹ ทิโมธี ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอรญาติของข้าพเจ้า

ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย²²

ข้าพเจ้าชื่อเทอริทัสเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ตามคำบอกของเปาโล

ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า²³ กายอัส เจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า

และเป็นผู้บำรุงชุมชนของพระเจ้าทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังเอรัสทัส สมุหนับถุซีของเมือง

และควารทัสที่เป็นพี่น้องของพวกเรา ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย²⁴

ขอพระคุณแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับเจ้าทั้งหลายเถิด สาธุ

คำย่อเกียรติยศของพระเจ้าตองจบ

25 จงถวายเกียรติแก่พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

สามารถทำให้พวกท่านทั้งหลายตั้งมั่นคงตามบารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เผยแพร่
และตามที่ได้เผยแพร่เรื่องพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ตามการเปิดเผยข้อความอันล้ำลึก

ที่ได้ปิดบังไว้ตั้งแต่อดีตกาล 26 แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว

และโดยหนังสือพระคัมภีร์หมวดศาสตาศาพยากรณ์ของพระเจ้า ผู้ทำให้ชนชาติทั้งปวงเห็นอย่างแจ่มแจ้ง
ตามที่พระเจ้าผู้เป็นอยู่อย่างถาวร ได้สั่งไว้เพื่อให้เขาได้เชื่อในความเชื่อ 27

โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ขอสง่าราศีจงมีแก่พระเจ้าผู้รู้แจ้งด้วยพระองค์เอง แต่พระองค์เดียวสืบ ๆ
ไปตลอด สาธุ

1 โครินธ์

1 โครินธ์ 1

คำขึ้นต้นของจดหมาย

1 จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล ผู้ที่พระเจ้าได้เรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
ตามความประสงค์ของพระองค์ และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา 2 เขียนถึง
ชุมชนของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
ในความหลุดพ้นพ้นขั้นที่สองแล้วในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
ซึ่งพระองค์ได้เรียกให้เป็นวิมุตติชนด้วยกันกับคนทั้งหลายในทุกตำบล
ที่ออกพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของพวกเรา และของพวกเรา 3
ขอพระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
พระเจ้าผู้เป็นนาย จงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด

ความพร้อมของชาวโครินธ์ในพระเยซู

4 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าในเรื่องของพวกท่านทั้งหลายไม่หยุด
เพราะพระคุณของพระเจ้าที่มอบให้แก่พวกท่านโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ 5
เพราะว่าพวกท่านทั้งหลายมีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในพระองค์ คือพร้อมด้วยคำพูด และความรู้ทุกอย่าง 6
เพราะว่าพยานเรื่องพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว 7 พวกท่านทั้งหลาย

จึงไม่ได้ขาดของประทานฝ่ายวิญญูญาณเลย ในขณะที่ท่านคอยการกลับมาของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา⁸ พระองค์จะให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด
เพื่อให้ท่านไม่มีที่ติในวันของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา⁹
พระเจ้าผู้เป็นผู้สัจย์ชื่อ พระองค์ได้เรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระโอรสของพระองค์
คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา

คำอ้อนวอนของเปาโลต่อผู้เชื่อพระเจ้าชาวโครินธ์

10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอ้อนวอนท่านในนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ขอให้ท่านสามัคคีกัน อย่าถือพวกถือคณะ แต่ขอให้ป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
มีความคิดเห็นเดียวกัน¹¹ พี่น้องทั้งหลาย
คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้พูดเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า
เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างพวกท่าน¹² ข้าพเจ้าหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า “
ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์เปาโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์อปอลโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์เคฟาสา” หรือ “
ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์พระเยซู”

คำถามของเปาโล ต่อผู้เชื่อพระเจ้าชาวโครินธ์

13 พระผู้เป็นพระศรีอาริย์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ?
เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อพวกท่านทั้งหลายหรือ? ท่านได้รับพิธีมุดน้ำในนามของเปาโลหรือ?¹⁴
ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ทำพิธีมุดน้ำให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน
เว้นแต่คริสตัสและกายอัส¹⁵ ฉะนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีมุดน้ำในนามของข้าพเจ้าเอง
¹⁶ ข้าพเจ้าได้ทำพิธีมุดน้ำแก่ครอบครัวของสเทพานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านี้แล้ว
ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าได้ทำพิธีมุดน้ำให้แก่ผู้ใดอีกบ้าง¹⁷
เพราะว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ไม่ได้ใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาทำพิธีมุดน้ำ
แต่เพื่อให้ไปเผยแพร่มารมีของพระเจ้า แต่ไม่ใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูดการจา
เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระเยซูจะหมดฤทธิ์เดช

ความคิดเห็นของคนที่ไม่เชื่อและไม่เชื่อ เรื่องพระเยซู

18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาเห็นว่าเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่
แต่พวกเราที่กำลังจะหลุดพ้นก็เห็นว่าเป็นฤทธาานุภาพของพระเจ้า¹⁹ เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “
เราจะทำให้สติปัญญาของคนมีปัญญาหมดไป และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญหายไป”²⁰
คนมีปัญญาอยู่ไหน? นักปราชญ์อยู่ไหน? นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน?
พระเจ้าไม่ได้ทำให้ปัญญาของโลกนี้ให้โง่งงแต่คุณไปแล้วหรือ?²¹

เพราะตามที่กำหนดไว้ตามสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาของตัวเองไม่ได้ พระเจ้าพอใจที่จะช่วยคนที่เชื่อฟังอาศัยในพระองค์ ให้หลุดพ้นโดยการเผยแผ่เรื่องที่โง่งงแต่ตุนั้น

ความแตกต่างระหว่างพวกยิว พวกกรีกและผู้เชื่อพระเจ้า

22 เพราะว่าพวกยิวก็อยากเห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ ส่วนพวกกรีกก็แสวงหาปัญญา 23 แต่พวกเราเผยแผ่เรื่องพระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์ ผู้ถูกตรึงที่กางเขน อันเป็นเรื่องที่ทำให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ 24 แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าเรียกมานั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์เป็นฤทธานุภาพ และเป็นปัญญาของพระเจ้า 25 เพราะความโง่งงของพระเจ้ายังมีปัญญามากกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้านั้นก็ยิ่งแข็งแกร่งมากกว่ากำลังของมนุษย์

คนที่พระเจ้าเลือกและเรียก

26 พี่น้องทั้งหลาย จงไตร่ตรองดูซิว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้เรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน? มีน้อยคนที่โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง 27 แต่พระเจ้าได้เลือกสิ่งที่โลกถือว่าเป็นโง่ เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้เลือกสิ่งที่โลกถือว่าเป็นอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแกร่งอับอาย 28 พระเจ้าได้เลือกสิ่งที่โลกถือว่าเป็นต่ำต้อย และดูหมิ่น และเห็นว่าไม่มีสาระ เพื่อทำลายสิ่งสิ่งที่โลกเห็นว่าสำคัญและมีสาระ 29 เพื่อไม่ให้มนุษย์หน้าไหนอวดต่อหน้าพระเจ้าได้

ในพระเยซูได้เป็นคนบุญและคนบริสุทธิ์

30 โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพราะพระเจ้าตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา เป็นบุญอันเป็นความหลุดพ้นชั้นที่หนึ่ง และเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นชั้นที่สอง และเป็นผู้ไถ่โทษบาปของพวกเราทั้งหลาย 31 เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า “ให้ผู้ออวด อวดพระเจ้าผู้เป็นเจ้านายเถิด”

1 โครินธ์ 2

สภาพของเปาโลเมื่อมาเผยแผ่พระเยซูที่โครินธ์

1 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้มาเพื่อเผยแผ่บารมีของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะเสนาะ หรือด้วยสติปัญญา 2 เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆกับพวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ และการที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนเท่านั้น 3 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง ไม่ค่อยมั่นใจในตัวเอง

กลัวจนตัวสั่นด้วยความหวาดหวั่น⁴ คำพูด และคำสั่งสอนของข้าพเจ้า
ไม่ใช่คำที่ชักจูงหรือจูงใจด้วยสติปัญญาของมนุษย์

แต่เป็นคำที่ได้แสดงพระวิญญูญาณและฤทธิ์เดชอำนาจของพระเจ้า⁵
เพื่อความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์
แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ปัญญาของโลก และปัญญาของพระเจ้า

⁶ พวกเราพูดถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริงอยู่ แต่ไม่ใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้
หรือเรื่องปัญญาของอำนาจปกครองในโลกนี้ที่จะสูญหายไป⁷ แต่พวกเราพูดถึง
เรื่องปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือปัญญาที่ซ่อนไว้นั้น
ซึ่งพระเจ้าได้กำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่พวกเรา⁸
ไม่มีอำนาจปกครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักปัญญานั้น
เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะไม่ได้เอาพระเจ้าผู้เป็นนายแห่งสง่าราศีไปตรึงไว้ที่กางเขน

การสำแดงพระวิญญูญาณของพระเจ้า

⁹ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง
คือสิ่งที่พระเจ้าได้จัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์”¹⁰
พระเจ้าได้สำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราทางพระวิญญูญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญูญาณหยั่งรู้ทุกสิ่ง
แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า¹¹ อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใคร่รู้ได้
เว้นแต่จิตใจของมนุษย์ผู้หนึ่งเองฉันใด ความคิดของพระเจ้ายิ่งไม่มีใครรู้ได้
เว้นแต่พระวิญญูญาณของพระเจ้าฉันนั้น¹² พวกเราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญูญาณของโลก
แต่ได้รับพระวิญญูญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ
ที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเรา¹³ พวกเราพูดถึงเรื่องเหล่านี้ด้วยคำพูดที่ไม่ใช่ปัญญาที่มนุษย์สอนไว้
แต่ด้วยคำพูดที่พระวิญญูญาณได้สั่งสอนไว้
คือพวกเราได้อธิบายความหมายของเรื่องของจิตใจให้คนที่มิพระวิญญูญาณฟัง”

มนุษย์ธรรมดาและมนุษย์ฝ่ายวิญญูญาณ

¹⁴ แต่คนธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญูญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้
เพราะเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจได้
เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญูญาณ¹⁵
แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญูญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้¹⁶ เพราะว่า “
ใครเล่าจะรู้จักใจของพระเจ้าผู้เป็นนายเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้”
แต่พวกเราก็มีใจของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์

1 โครินธ์ 3

คำต่อว่าของเปาโลต่อชาวโครินธ์

1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดกับท่านเหมือนกับผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชา เหมือนกับท่านเป็นเด็กในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์² ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมไม่ใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับได้ และแม้แต่เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถรับได้³ เพราะว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง การที่ท่านยังอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ? และไม่ได้ทำตามอย่างคนธรรมดาหรือ?⁴ เพราะเมื่อคนหนึ่งพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่งพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล” พวกท่านทั้งหลายไม่ได้คนธรรมดาหรือ?

หน้าที่ของเปาโลและอปอลโล

5 เปาโลคือผู้ไต่ อปอลโลคือผู้ไต่ เขาเป็นผู้รับใช้มาสอนให้พวกท่านทั้งหลายเชื่อ ตามที่พระเจ้าผู้เป็นนายได้ประทานแก่ทุกคน⁶ ข้าพเจ้าเป็นผู้ปลูก อปอลโลเป็นผู้รดน้ำ แต่พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เติบโต⁷ ฉะนั้น คนที่ปลูก และคนที่รดน้ำไม่มีความสำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ⁸ คนที่ปลูก และคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามที่ได้ทำไว้⁹ เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำงานเพื่อพระเจ้า พวกท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระองค์

รากฐานของเปาโล

10 โดยพระคุณของพระเจ้าที่ได้มอบให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้วเหมือนกับนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอให้ทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร¹¹ เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์¹² บนรากฐานนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง¹³ การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะว่าเมื่อถึงวันนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร¹⁴ ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน¹⁵ ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทน แต่ตัวเขาเองจะหลุดพ้น แต่ก็เหมือนหลุดพ้นจากไฟ

ร่างกายเป็นที่อยู่ของพระวิญญูญาณ

16 พวกท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญูญาณของพระเจ้าอยู่ในท่าน 17 ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และพวกท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

ปัญญาของโลกและปัญญาของพระเจ้า

18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่ จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ 19 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่ในสายตาของพระเจ้า เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระองค์จับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง” 20 และยังมีอีกว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายรู้จักความคิดของคนมีปัญญาว่า เป็นสิ่งที่ไม่มีความประโยชน์อะไร” 21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด เพราะว่าพระเจ้าได้ให้สิ่งสารพัดเป็นของพวกท่านทั้งหลาย 22 ไม่ว่าจะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกท่านทั้งหลาย 23 และพวกท่านทั้งหลายเป็นของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ และพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นของพระเจ้า

1 โครินธ์ 4

เปาโลและอปอลโลมีหน้าที่เป็นผู้รับใช้พระเจ้า

1 ให้ทุกคนถือว่าข้าพเจ้ากับอปอลโลเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ และเป็นผู้รักษาสิ่งลึกลับของพระเจ้า 2 ฝ่ายผู้รักษาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อทุกคน 3 สำหรับข้าพเจ้าแล้วการที่พวกท่านทั้งหลาย หรือมนุษย์คนใดจะตัดสินข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะว่าข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้ตัดสินตัวของข้าพเจ้า 4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดอะไร ถึงกระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่พ้นจากการพิพากษาไปได้ ผู้พิพากษาของข้าพเจ้าคือพระเจ้าผู้เป็นนาย 5 เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินอะไรก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าพระเจ้าผู้เป็นนายจะกลับมา พระองค์จะเปิดเผยความลับที่อยู่ในความมืดให้กระจ่าง และจะเปิดเผยความในใจของคนทั้งหลายด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า

สาเหตุที่ยกตัวอย่างของท่านและอปอลโล

6 พี่น้องทั้งหลาย ที่ข้าพเจ้าได้นำเรื่องของข้าพเจ้า และอปอลโลมาเปรียบเทียบกัน ก็เพื่อเป็นประโยชน์กับพวกท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเอาเรื่องของเราเป็นตัวอย่าง

เพื่อให้อยู่ในขอบเขตของพระคัมภีร์ ไม่ให้ผู้ใดในพวกท่านพองตัวขึ้นในการยกคนหนึ่งข่มอีกคนหนึ่ง⁷ ผู้ใดทำให้ทำวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา ก็เมื่อท่านรับมา ทำไมท่านจึงโอ้อวดปานว่าท่านไม่ได้รับเลย

เปาโลต่อว่าชาวโครินธ์

8 พวกท่านทั้งหลายอิมหน้าแล้วหนอ ร่ำรวยแล้วหนอ พวกท่านได้เป็นพระราชาโดยไม่มีพวกเราช่วยแล้วหนอ ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทั้งหลายได้เป็นพระราชาจริงๆ เพื่อพวกเราจะได้นั่งบัลลังก์ร่วมกับท่าน⁹ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ตั้งพวกเราผู้เป็นอัครทูตซึ่งเป็นผู้เล็กน้อยในบรรดาอัครทูตทั้งหลาย เหมือนกับผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าจักรวาลคือ ทั้งพวกทูตสวรรค์ และมนุษย์มองดูพวกเราด้วยความพิศวง

ความแตกต่างระหว่างเปาโลและชาวโครินธ์

10 พวกเราทั้งหลายเป็นคนโง่ เพราะเห็นแก่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ และพวกท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ พวกเราทั้งหลายมีกำลังน้อย แต่พวกท่านทั้งหลายมีกำลังมาก พวกท่านทั้งหลายมีเกียรติยศ แต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ¹¹ จนถึงเวลานี้พวกเราก็อ้วและกระหาย ขาดเครื่องนุ่งห่ม และถูกเขี่ยนตี และไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง¹² พวกเราทำงานหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกตำเราก็อ้วพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็อดทนเอา¹³ เมื่อถูกใส่ร้ายป้ายสีให้ได้รับความเสื่อมเสีย เราก็อพยายามทำความเข้าใจด้วยความสุภาพอ่อนน้อม แม้ว่าทำขนาดนั้น ถึงตอนนี้พวกเราก็อยังมีสภาพต่ำต้อย ไม่ต่างอะไรกับผลธูให้เขาเหยียบย่ำ หรือขยะมูลฝอยที่ไม่มีคุณค่า

ความเกี่ยวข้องระหว่างเปาโลและชาวโครินธ์

14 ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติ ในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ถึงแม้ท่านมีครูเป็นหมื่นคน แต่ท่านจะมีพ่อหลายคนก็ไม่ได้ เพราะว่าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยบารมีของพระเจ้า¹⁶ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างของข้าพเจ้า¹⁷ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในพระเจ้าผู้เป็นนายให้มาหาท่าน เพื่อพาท่านให้คิดถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกชุมชนของพระเจ้า

เปาโลบอกถึงแผนการที่จะมาหาพวกเขา

18 แต่บางคนทำท่าผยองราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่านอีก 19
แต่ถ้าพระเจ้าผู้เป็นนายโปรดนำพา อีกไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน และข้าพเจ้าจะหึงงัน
ไม่ใช่คำพูดของคนที่ทำท่าผยองเหล่านั้น แต่จะหึงงันคุณฤทธิ์อำนาจของเขา 20
เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องของคำพูด แต่เป็นเรื่องของฤทธิ์เดช 21 ท่านจะเอาอย่างไร
จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วย พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขา และด้วยใจถ่อมสุภาพ

1 โครินธ์ 5

ความผิดร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชุมชนของพระเจ้า

1 มีชาวเล่าลือกันว่า ในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้น
แม้แต่ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีอยู่ว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน 2
และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่ทำผิดเช่นนี้ออกจากพวกท่าน 3
แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย
ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้ทำผิดเช่นนั้น เสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย

หลักการลงโทษคนทำผิด

4 ในนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
เมื่อพวกท่านทั้งหลายประชุมกัน และใจของข้าพเจ้าก็อยู่กับพวกท่าน
พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา 5
พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้มารทำลายเนื้อหนังเขาเสีย
เพื่อให้จิตวิญญาณของเขาหลุดพ้นในวันของพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย 6 การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย
พวกท่านไม่รู้หรือว่าเชื่อขนมเพียงนิดเดียวก็ทำให้แบ่งดิบฟูได้ทั้งก้อน

คำเปรียบเทียบเรื่องการทำผิดและเชื่อขนมปัง

7 ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนกับขนมปังไม่มีเชื้อ
เพราะพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ ผู้เป็นอาหารทิพย์ของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราแล้ว 8
เหตุฉะนั้นให้พวกเรากินอาหารทิพย์นั้น ไม่ใช่เอาเชื้อเก่าหรือเอาเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม
แต่ด้วยขนมปังที่ไม่มีเชื้อ คือความจริงใจและความจริง

การจัดการกับคนทำผิด

⁹ ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี ¹⁰ แต่ที่ท่านจะคบชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้าไม่ห้ามเลย เพราะว่าถ้าห้ามเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปจากโลกนี้ ¹¹ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนขี้โกง อย่าคบกับคนเช่นนั้นเลย แม้แต่จะกินด้วยกันก็อย่าเลย ¹² ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ? ¹³ ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะเป็นผู้ตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสีย

1 โครินธ์ 6

วิธีแก้ปัญหาที่ไม่ถูกต้องของชาวโครินธ์

¹ เมื่อมีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านทะเลาะกัน ทำไมพวกท่านจึงไปว่าความกันต่อหน้าคนคนบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ทำไมไม่ได้ไปว่าความกันต่อหน้าวิมุตติชน ² พวกท่านไม่รู้หรือว่า วิมุตติชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่ควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า พวกเราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นยิ่งจะเป็นการสมควรเท่าใด ที่พวกเราจะต้องพิพากษาคดีเรื่องของชีวิตนี้

คำถามของเปาโลเรื่องการแก้ปัญหามาของเขา

⁴ ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนในชุมชนของพระเจ้าที่คนนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ? ⁵ ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีแม้แต่คนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้องได้ ⁶ แต่ให้พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่อเช่นนั้นหรือ? ⁷ อันที่จริง เมื่อพวกท่านไปเป็นความกัน ท่านก็ทำไม่ถูกต้องแล้ว ทำไมพวกท่านไม่ทนต่อการข่มเหงที่เขาทำกับท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง ⁸ แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกัน ในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

สภาพที่แท้จริงของชาวโครินธ์

⁹ ท่านไม่รู้หรือว่าคนบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา จะไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า อย่าเข้าใจผิดเลย คนล่วงประเวณี คนนับถือรูปเคารพ

คนผิดผิวเมียเขา คนผิดประเวณี ร่วมเพศกับเพศเดียวกันไม่ว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย¹⁰ คนขโมย คนโลก
คนขี้เหล้าเมายา คนปากร้าย คนขี้โกง จะไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า¹¹
แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนเช่นนั้น แต่ท่านได้รับชำระล้างแล้ว
ได้รับการชำระให้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง
และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง ในนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
และพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา

เสรีภาพของผู้เชื่อในพระเจ้า

¹² ข้าพเจ้าทำทุกอย่างได้ไม่มีใครห้าม แต่ไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำไปนั้นเป็นประโยชน์
ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ ไม่มีใครห้าม แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย¹³
ข้าวปลาอาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็มีไว้สำหรับข้าวปลาอาหาร แต่พระเจ้าจะให้ทั้งท้อง
และข้าวปลาอาหารอาหารเสื่อมสุมไป ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี
แต่มีไว้สำหรับพระเจ้าผู้เป็นนาย และพระเจ้าผู้เป็นนายมีไว้สำหรับร่างกาย¹⁴
พระเจ้าได้บันดาลให้พระเจ้าผู้เป็นนายเป็นขึ้นมาใหม่
และพระองค์จะบันดาลให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย

คำถามของเปาโลเรื่องการล่วงประเวณี

¹⁵ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ เมื่อเป็นเช่นนั้น
จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ไปเป็นอวัยวะของผู้หญิงโสเภณีหรือ?
อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย¹⁶
ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับผู้หญิงโสเภณีก็เป็นกายอันเดียวกันกับผู้หญิงนั้น เพราะพระเจ้าได้กล่าวว่า
“เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน”¹⁷ แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับพระเจ้าผู้เป็นนาย
ก็เป็นจิตใจอันเดียวกันกับพระองค์¹⁸ จงหลีกเลี่ยงจากการล่วงประเวณี
ความผิดบาปทุกอย่างที่มนุษย์ทำนั้นเป็นความผิดบาปนอกร่างกาย
แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตัวเอง¹⁹
ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ที่อยู่ในท่าน
ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวเอง²⁰ พระเจ้าได้ซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง
เหตุฉะนั้นท่านจงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด

1 โครินธ์ 7

คำตอบของเปาโลเรื่องการมีคู่ครอง

1 เรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว
2 แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตัวเอง
และผู้หญิงทุกคนควรมีสามีเป็นของตัวเอง³ สามีก็ควรปฏิบัติต่อภรรยาตามควร
และภรรยาก็ควรปฏิบัติต่อสามีตามควรเหมือนกัน⁴ ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตัวเอง
แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตัวเอง
แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี⁵ อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกัน
เว้นแต่ว่าได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถือศีลอด และการอธิษฐานสวดอ้อนวอน
แล้วจึงค่อยมาอยู่ด้วยกันอีก เพื่อไม่ให้มารชกจูงให้ทำผิด เพราะทนไม่ได้⁶
ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้เป็นการอนุญาต ไม่ใช่เป็นการออกคำสั่ง⁷
ข้าพเจ้าอยากจะทำให้ทุกคนเป็นเหมือนกับข้าพเจ้า
แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัวเอง คนหนึ่งได้รับอย่างนี้
และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น

คำแนะนำของเปาโลเรื่องการมีคู่ครอง

8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอพูดกับคนที่ยังเป็นโสด และพวกแม่มายว่า
การที่เขาจะอยู่เหมือนกับข้าพเจ้าก็ดีแล้ว⁹ แต่ถ้าเขาห้ามใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด
เพราะแต่งงานก็ดีว่ามีใจจดจ่ออยู่กับกามตัณหา¹⁰ ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว ข้าพเจ้าขอสั่ง
ไม่ใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่พระเจ้าผู้เป็นนายสั่งว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี¹¹
แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางมีสามีใหม่ หรือว่าไม่เช่นนั้นก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า
และขออย่าให้สามีหย่าภรรยาเลย

ข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับสามีภรรยาที่ไม่เชื่อในพระเจ้า

12 ข้าพเจ้าขอพูดกับคนอื่น ๆ นอกจากพวกนี้ (พระเจ้าผู้เป็นนายไม่ได้พูด) ว่า
ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และนางพอใจที่จะอยู่กับสามี
สามีก็ไม่ควรหย่าจากนาง¹³ ถ้าผู้หญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
และสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย¹⁴
เพราะว่าสามีที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา
และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี ถ้าไม่เช่นนั้นบุตรธิดาของท่านก็เป็นมลทิน
แต่บัดนี้บุตรธิดาเหล่านั้นก็บริสุทธิ์¹⁵ แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด

เรื่องแบบนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน

เพราะว่าพระเจ้าได้เรียกเราให้อยู่อย่างสงบ¹⁶ ท่านผู้เป็นภรรยาทั้งหลาย

ไหนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยสามีให้หลุดพ้นได้หรือไม่? ดูก่อนท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้หลุดพ้นได้หรือไม่?

ฐานะของผู้เชื่อ ที่พระเจ้าประทานให้

¹⁷ อยากรู้ก็ตาม พระเจ้าได้ให้ฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อตอนที่พระองค์เรียกเขามานั้น ก็ให้เขาอยู่ในฐานะนั้นแหละ ข้าพเจ้าขอสิ่งให้ชุมชนของพระเจ้าทั้งหมดทำตามอย่างนั้น¹⁸

มีผู้ใดที่พระเจ้าเรียกมาเมื่อเขาได้ทำพิธีเข้าสุหนัตแล้วหรือ? อย่าให้เขาลบรอยนั้นเลย

หรือมีผู้ใดที่พระเจ้าเรียกมาเมื่อเขาไม่ได้เข้าสุหนัตหรือ? อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย¹⁹

การเข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุหนัตก็ไม่สำคัญอะไร

แต่การทำตามบัญญัติหรือศีลของพระเจ้านั้นสำคัญ²⁰

ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าเรียกมานั้น²¹ พระเจ้าเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ?

ก็ไม่ใช่ไรจริงอยู่แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า²²

เพราะผู้ใดที่พระเจ้าผู้เป็นนายเรียกมาเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนของพระเจ้าผู้เป็นนาย

เหมือนกับคนที่พระเจ้าเรียกมาเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นทาสของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์²³

พระเจ้าซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย²⁴ พี่น้องทั้งหลาย

ท่านทุกคนอยู่ในฐานะอันใด เมื่อพระเจ้าเรียกมา ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้นแหละ

คำแนะนำต่อคนโสดและแม่ม่าย

²⁵ ส่วนเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสั่งจากพระเจ้าผู้เป็นนาย

แต่ข้าพเจ้าก็ขอลอกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับความเมตตาจากพระองค์ให้เป็นผู้ที่ไว้วางใจได้²⁶

ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้อย่างนี้

²⁷ ท่านมีภรรยาแล้วหรือ? อย่าหาช่องทางที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านเป็นคนตัวเปล่าหรือ?

อย่าหาภรรยาใหม่เลย²⁸ ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิดอะไร

และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิดอะไร แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากใจ

แต่ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า

ยุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา³⁰

และให้คนที่เสร้างโสดเป็นเหมือนกับไม่ได้เสร้างโสด และคนที่ชื่นชมยินดีให้เป็นเหมือนกับไม่ได้ชื่นชมยินดี

และผู้ที่ย้ำก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย³¹

และคนที่ใช้ของโลกนี้ก็ให้เป็นเหมือนกับไม่ได้ใช้อย่างเต็มที่เลย

เพราะสภาวะของโลกนี้กำลังผ่านพ้นไปแล้ว

ข้อควรทำของคนโสด และไม่โสด

32 ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความวิตกกังวล

ฝ่ายคนที่ไม่มีการหย่าก็วิตกกังวลในการทำงานของพระเจ้าผู้เป็นนาย เพื่อจะทำแนวที่พอใจของพระองค์³³

แต่คนที่มีการหย่าแล้วก็วิตกกังวลในการทำงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา³⁴

จึงทำให้มีสองฝักสองฝ่าย ฝ่ายหญิงที่ไม่มีสามี และสาวพรหมจารี

ก็มีใจจดจ่ออยู่ในการทำงานของพระเจ้าผู้เป็นนาย เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกาย และจิตใจ

แต่ผู้หญิงที่มีสามีแล้วก็วิตกกังวลในการทำงานของโลกนี้ เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของสามี³⁵

ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน ไม่ใช่จะเอาบ่วงบาตรคล้องท่าน แต่เพื่อความเป็นระเบียบ

ให้ท่านปฏิบัติพระเจ้าผู้เป็นนายโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย

ข้อแนะนำต่อคนที่หมั้นกันไว้

36 แต่ถ้าชายคนใดมีคู่หมั้นเป็นสาวพรหมจารี และรู้สึกว่าจะปฏิบัติต่อนางอย่างสมควรไม่ได้ มีความต้องการทางเพศอย่างร้อนแรง จนอาจจะมีการล่วงเกินกัน ก็ให้เขาแต่งงานเสีย

ไม่มีความผิดอันใดดอก³⁷ แต่ชายคนใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น

และเขาบังคับใจตัวเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นคู่หมั้นต่อไป เขาก็ทำดีแล้ว³⁸

เหตุฉะนั้นผู้ใดที่แต่งงานกับคู่หมั้นของตนก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่แต่งงานก็ทำดีกว่า

39 ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามี แต่ถ้าสามีตาย

นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับใครก็ได้ตามใจ แต่ต้องแต่งกับผู้ที่เชื่อในพระเจ้าผู้เป็นนายเท่านั้น⁴⁰

แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่า ถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า

และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่สถิตอยู่กับข้าพเจ้าด้วย

1 โครินธ์ 8

ความรู้เรื่องอาหารที่เขาถวายแก่รูปเคารพ

1 ส่วนเรื่องของเขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น พวกเราทั้งหลายรู้แล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้ทำให้ให้คนล่าพอง แต่พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

ทำให้เกิดการสร้างสรรค² ถ้าผู้ใดคิดว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว แสดงว่าผู้นั้นยังไม่รู้จริงๆตามที่ตัวเองควรจะรู้³ แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็รู้จักผู้นั้น

ความรู้เรื่องเทพเจ้า และพระเจ้าองค์เดียว

4 ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น

เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีความรู้สึกนึกคิดอะไร และพระเจ้าองค์อื่นก็ไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น⁵

ถึงแม้มนุษย์บางหมู่บางเหล่าจะเชื่อว่ามีเทพเจ้าต่างๆในสวรรค์ และในแผ่นดินโลก และเขาเรียกกันว่า เทพเจ้า (ก็เป็นเหมือนกับว่ามีพระเจ้าผู้สร้างหลายองค์ และพระเจ้าผู้เป็นนายหลายองค์) ⁶ แต่สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และสิ่งสารพัดทั้งหลายเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็คือเป็นมาโดยพระองค์

ข้อควรระวังในการกินอาหาร

⁷ แต่ไม่ใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนที่เคยไหว้รูปเคารพมาก่อน เมื่อกินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน ⁸ อาหารไม่ใช่สิ่งที่ทำให้พระเจ้าโปรดปรานเราหรอก ถ้าเรากิน เราก็ดูดีอะไรเป็นพิเศษขึ้นมา ถ้าเราไม่กิน เราก็ดูไม่ดีอะไร ⁹ แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่ความเชื่ออ่อนลงผิดไป ¹⁰ เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านผู้ที่มีความรู้ นั่งรับประทานอาหารอยู่ในวิหารที่มีรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่ช่วยให้เขารับประทานของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ? ¹¹ ความรู้ของท่าน จะทำให้พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ได้ยอมตายเพื่อเขา จะต้องพินาศไป ¹² ฉะนั้นเมื่อท่านจะทำเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ ¹³ เหตุฉนั้น ถ้าอาหารเป็นเหตุทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

1 โครินธ์ 9

คำถามของท่านเปาโลเรื่องเสรีภาพและหน้าที่

¹ ข้าพเจ้าไม่มีเสรีภาพหรือ? ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอัครทูตหรือ? ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราหรือ? ท่านทั้งหลายไม่ได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในพระเจ้าผู้เป็นนายหรือ? ² ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอัครทูตในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครทูตในสายตาของท่าน เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครทูตของข้าพเจ้าในพระเจ้าผู้เป็นนาย

คำถามของท่านเปาโลเรื่องการดำเนินชีวิตของท่าน

³ ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า ⁴ พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ? ⁵ พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะพำภรรยาไปไหนมาไหน เหมือนกับอัครทูตคนอื่นๆ และบรรดาน้องชายของพระเจ้าผู้เป็นนายและเศฟาหรือ? ⁶

มีแต่ข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ 7

มีใครบ้างที่เป็นทหารไปในสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือมีใครบ้างที่ทำสวนปลูมะม่วง และไม่ได้กินมะม่วงในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์ และไม่ได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น

บทบัญญัติของพระเจ้าเรื่องผลตอบแทน

8 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ตามอย่างของมนุษย์หรือ

บัญญัติหรือศีลของพระเจ้าไม่ได้พูดเช่นนี้เหมือนกันหรือ? 9

เพราะว่าในบัญญัติหรือศีลของโมเสสเขียนไว้ว่า “อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังพูดข้าวอยู่”

พระเจ้าเป็นห่วงว้าหรือ? 10 หรือพระองค์ได้กล่าวไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย

อันที่จริงคำกล่าวนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่โง่เงาเผลอด้วยความหวัง

และให้คนที่พูดขวัดด้วยความหวังว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง 11

ถ้าพวกเราได้หว่านของฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วมันจะเป็นอะไร

ถ้าเราจะเก็บเกี่ยวของฝ่ายเนื้อหนังจากท่าน 12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน

พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับมากกว่าเขาหรือ?

สาเหตุที่ท่านเปาโลยอมทนทุกข์ยาก

แต่ถึงกระนั้น เราก็ไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด

เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางบารมีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ 13 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่รับใช้ในวัด

ก็กินอาหารของวัดนั้น และคนรับใช้ที่แทนบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแทนบูชานั้น 14 ท่านเองเดียวกัน

พระเจ้าผู้เป็นนายได้สั่งว่า คนที่เผยแผ่บารมีของพระเจ้าควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยบารมีของพระเจ้านั้น

สาเหตุที่ท่านเปาโลเขียนเรื่องเหล่านี้

15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้

ก็ไม่ใช่เพื่อจะให้ท่านทำเช่นนั้นกับข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้ายอมตายดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า 16

เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเผยแผ่บารมีของพระเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้

เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องเผยแผ่ ถ้าข้าพเจ้าไม่เผยแผ่บารมีของพระเจ้าวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า 17

เพราะถ้าข้าพเจ้าเผยแผ่อย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้าทำการเผยแผ่โดยฝืนใจ

ก็ยังเป็นการที่พระเจ้ามอบหน้าที่เผยแผ่บารมีนั้น ไว้ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำ 18

แล้วอะไรจะจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าเผยแผ่บารมีนั้น

ข้าพเจ้าได้เผยแผ่บารมีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์โดยไม่คิดค่าจ้าง

เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิ์ในบารมีนั้นอย่างเต็มที่

การปรับตัวของเปาโล

19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในบังคับของผู้ใด

ข้าพเจ้าก็ยังยอมเป็นทาสคนทั้งหลายเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น²⁰ กับพวกยิว

ข้าพเจ้าก็ทำเหมือนกับยิว เพื่อจะได้พวกยิว กับพวกที่อยู่ใต้บัญญัติหรือศีล

ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกับคนที่อยู่ใต้บัญญัติหรือศีลเพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้บัญญัติหรือศีลนั้น²¹

กับคนที่อยู่นอกบัญญัติหรือศีล ข้าพเจ้าก็ทำเหมือนกับคนนอกบัญญัติหรือศีล

เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกบัญญัติหรือศีลนั้น (แต่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่นอกบัญญัติหรือศีลของพระเจ้า

แต่อยู่ใต้บัญญัติหรือศีลแห่งพระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์)²² กับคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำเหมือนกับคนอ่อนแอ

เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดกับคนทั้งหลาย

เพื่อจะช่วยให้เขาให้หลุดพ้นได้บ้างโดยทุกวิถีทาง²³ ข้าพเจ้าทำเช่นนี้เพราะเห็นแก่บารมีของพระเจ้า

เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในบารมีของพระเจ้านั้น

เป้าหมายของผู้เชื่อในพระเจ้า

24 ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว

เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงเอารางวัลให้ได้²⁵ ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบวินัยทุกอย่าง

เขาทำเช่นนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งเหี่ยวแห้งได้ แต่เราทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันเหี่ยวแห้งเลย²⁶

ส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งเช่นนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้เช่นนี้ ไม่ใช่แบบนักมวยที่ชกกลม²⁷

แต่ข้าพเจ้าระงับความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง อันได้แก่การดื่บกีเลสให้อยู่ใต้บังคับ

เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้เผยแผ่บารมีของพระเจ้าแก่คนอื่นแล้ว

ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

1 โครินธ์ 10

สิ่งที่เปาโลอยากให้ชาวโครินธ์เข้าใจ

1 พี่น้องทั้งหลาย

ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้อยู่ได้เมฆ

และได้ผ่านทะเลไปทุกคน² ได้ทำพิธีมนต์น้ำได้เมฆ และในทะเล เข้าส่วนกับโมเสสทุกคน³

และได้กินอาหารทิพย์ทุกคน⁴ และได้ดื่มน้ำทิพย์ทุกคน

เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาทิพย์ที่ติดตามเขามา ศิลาอันนั้นคือพระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์⁵

แต่ถึงกระนั้นก็ดี มีคนมากมายในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่พอใจ เราทำได้

ก็เพราะว่าเขาล้มตายระเนระนาดในถิ่นทุรกันดาร

คำเตือนของเปาโลต่อชาวโครินธ์

6 เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา

ไม่ให้เรามีใจโลภอยากได้สิ่งที่ชั่วเหมือนกับเขาเหล่านั้น 7 พวกท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ

เหมือนกับบางคนในพวกเขาได้ทำไปนั้น ตามที่มีเขียนไว้ว่า “ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม

แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกสนานกัน” 8 อย่าให้เราล่วงประเวณี เหมือนกับบางคนในพวกเขาได้ทำ

แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน 9 อย่าให้เราลองดีพระผู้เป็นเจ้านาย

เหมือนกับบางคนในพวกเขาได้ทำ แล้วก็ต้องตายด้วยงูพิษ 10

พวกท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนกับบางคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องตายไปโดยเพชรฆาตของพระเจ้า

บทเรียนที่ได้จากพวกยิวสมัยโบราณ

11 เหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย

ซึ่งกำลังอยู่ในวาระสุดท้ายของยุคเก่า 12 เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี

เกรงว่าจะล้มลง 13 ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน

นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าเป็นผู้สัตย์ซื่อ

พระองค์จะไม่ให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น

พระเจ้าจะให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้

คำเตือนไม่ให้นับถือรูปเคารพ

14 เหตุฉะนั้นพวกที่รักทั้งหลาย จงหลีกเลี่ยงจากการนับถือรูปเคารพ 15

ข้าพเจ้าพูดกับท่านเหมือนกับพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจงพิจารณาคำพูดที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด 16

ถ้ายแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นสิ่งทำให้เรามีส่วนร่วมในเลือดของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์มิใช่หรือ?

ขนมปังที่เราหั้นนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในร่างกายของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์มิใช่หรือ? 17

แม้ว่าเราเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียว และเป็นร่างกายเดียว

เพราะว่าเราทุกคนกินขนมปังก้อนเดียวกัน 18 จงพิจารณาตุการกระทำของพวกอิสราเอล

คนที่กินของที่บูชานั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชาอันมิใช่หรือ?

คำถามเรื่องเครื่องถวายบูชาแก่รูปเคารพ

19 ถ้าเช่นนั้นจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ?

เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ? 20 ไม่ใช่เช่นนั้นแน่นอน ข้าพเจ้าหมายความว่า

เครื่องบูชาที่คนต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่ภูตผีปิศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า

ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านมีส่วนร่วมด้วยพวกภูตผีปิศาจ 21 ท่านจะดื่มจากถ้วยของพระเจ้าผู้เป็นนาย

และดื่มจากถ้วยของพวกภูตผีปิศาจพร้อมๆกันไปไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะของพระเจ้าผู้เป็นนาย

และรับประทานที่โต๊ะของพวกเขาไปพร้อมๆกันก็ไม่ได้ 22

เราจะช่วยให้พระเจ้าผู้เป็นนายเกิดความอิจฉาหรือ? เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ?

ขอบเขตของเสรีภาพที่มีในพระเจ้า

23 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ ไม่มีใครห้าม แต่ไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำไปนั้นเป็นประโยชน์

ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำไปนั้นทำให้เจริญขึ้น 24

อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น 25

ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดขายเนื้อนั้นกินได้ ไม่ต้องถามอะไร โดยเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบของท่าน 26

เพราะว่า “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเจ้าผู้เป็นนาย” 27

ถ้าคนที่ไม่มี的信心จะเชิญท่านไปในงานเลี้ยง และท่านเต็มใจไป

สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานนั้นก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไร โดยเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบของท่าน 28

แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว” ท่านก็อย่ารับประทาน

เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้น และเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบ

จงทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติแก่พระเจ้า

29 ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงใจสำนักผิดชอบของท่าน

แต่หมายถึงใจสำนักผิดชอบของคนทีบอกนั้น

ทำไมใจสำนักผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า 30

เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ

ทำไมเขายังติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบคุณแล้วเล่า 31 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน

จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า 32 อย่าเป็นต้นเหตุให้พวกยิว

พวกต่างชาติ หรือชุมชนของพระเจ้าหลงผิดไป 33

เหมือนกับที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งหลาย

ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขาหลุดพ้นได้

1 โครินธ์ 11

คำแนะนำและคำชมของเปาโลต่อชาวโครินธ์

1 พวกท่านทั้งหลายก็จงทำตามอย่างข้าพเจ้า

เหมือนกับข้าพเจ้าได้ทำตามอย่างพระผู้เป็นพระตรีอารีย์ 2 พี่น้องทั้งหลาย

บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมพวกท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้คิดถึงข้าพเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่าง

และท่านได้รักษาคำสอนที่สืบทอดกันมาที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ท่าน 3

แต่ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นศิระะของผู้ชายทุกคน และผู้ชายเป็นศิระะของผู้หญิง และพระเจ้าเป็นศิระะของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

4 ผู้ชายทุกคนที่อธิษฐานสวดอ้อนวอนหรือพยากรณ์โดยคลุมหัวอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศิระะของตัวเอง 5 แต่ผู้หญิงทุกคนที่อธิษฐานสวดอ้อนวอนหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศิระะ ก็ทำความอัปยศแก่ศิระะของตัวเอง เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว 6 เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศิระะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอัปอาย จงเอาผ้าคลุมศิระะเสีย 7 การที่ผู้ชายไม่ควรจะคลุมศิระะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นรูปลักษณ์ และสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย

สาเหตุที่ผู้หญิงต้องคลุมศิระะ

8 เพราะพระเจ้าไม่ได้สร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้สร้างผู้หญิงจากผู้ชาย 9 และไม่ได้สร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่สร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย 10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศิระะตัวเอง เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ 11 ถึงกระนั้นก็ดี ในพระผู้เป็นเจ้านาย ผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิง และผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย 12 เพราะผู้หญิงนั้นพระเจ้าสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า 13 พวกท่านทั้งหลายจงตัดสินเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศิระะเมื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า 14 ธรรมชาติไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอายแก่ตัวเอง 15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัวเอง เพราะว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่คนเพื่อคลุมศิระะ 16 แต่ถ้าผู้ใดจะโต้เถียงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ขอพูดสั้นๆว่า นอกเหนือจากที่พูดมานี้แล้ว พวกเราและชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายไม่มีประเพณีปฏิบัติเป็นอย่างอื่น

เปาโลตำหนิเรื่องการกินอาหารร่วมกัน

17 เกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้ายกย่องท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี 18 ประการแรก ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า เมื่อท่านประชุมกันนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง 19 เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันอยู่บ้างในพวกท่าน เพื่อคนที่เป็นฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น 20 เมื่อพวกท่านทั้งหลายประชุมกันนั้น การประชุมของท่าน จึงไม่ใช่การประชุมเพื่อรับประทานอาหารร่วมกันเพื่อระลึกถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย 21 เพราะว่เมื่อท่านรับประทานอาหารนั้นนั้น บางคนก็รับประทานอาหารของตัวเองก่อนคนอื่น

บางคนก็ยังหิวอยู่ และบางคนก็เมา²² อะไรกันนี้ มันเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร
ท่านไม่มีบ้านที่จะรับประทานและดื่มหรือ? หรือว่าท่านคูห่มั่นชุมชนของพระเจ้า
และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรกับท่าน จะให้ชมท่านหรือ?
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ขอชมท่านเลย

พิธีมหาสนิท

23 เพราะว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากพระเจ้าผู้เป็นนาย
คือในคืนที่เขาทรมานพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนายนั้น พระองค์หยิบขนมปังขึ้นมา²⁴ ครั้นขอบพระคุณแล้ว
จึงหักออกแล้วกล่าวว่า “จงรับไปรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย
จงทำอย่างนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา”²⁵ เมื่อรับประทานแล้ว
พระองค์จึงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน กล่าวว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยเลือดของเรา
เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”²⁶
เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายรับประทานขนมปังนี้ และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด
ท่านก็ประกาศการตายของพระเจ้าผู้เป็นนายจนกว่าพระองค์จะกลับมา

การทำพิธีมหาสนิทอย่างไม่สมควร

27 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้ และดื่มจากถ้วยของพระเจ้าผู้เป็นนายอย่างไม่สมควร
ผู้นั้นก็ทำผิดต่อร่างกาย และเลือดของพระองค์²⁸ ขอให้ทุกคนพิจารณาตัวเอง
แล้วจึงรับประทานขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้²⁹ เพราะว่าคนที่รับประทานและดื่มอย่างไม่สมควร
ก็รับประทานและดื่มเพื่อนำโทษมาสู่ตัวเอง เพราะไม่ได้พิจารณาดูร่างกายของพระเจ้าผู้เป็นนาย³⁰
ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลัง และป่วยไข้และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีหลายคน³¹
แต่ถ้าเราพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกลงโทษ³² เมื่อพระเจ้าผู้เป็นนายลงโทษเรานั้น
พระองค์ก็เตือนเรา เพื่อไม่ให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก

คำแนะนำเรื่องการรับประทานอาหารร่วมกัน

33 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารร่วมกันนั้น
จงคอยกันและกัน³⁴ ถ้ามีใครหิวก็ให้เขารับประทานที่บ้านก่อน
เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นเมื่อข้าพเจ้ามา
ข้าพเจ้าจะแนะนำอีกครั้งหนึ่ง

1 โครินธ์ 12

สิ่งที่โลอยากให้ชาวโครินธ์เข้าใจ

1 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายพระวิญญาณนั้น² ท่านรู้แล้วว่า ก่อนที่จะมาเชื่อในพระเจ้าท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพ ซึ่งไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่สามารถทำอะไรได้³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกพวกท่านทั้งหลายให้รู้ว่า ไม่มีผู้ใดที่พูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าว่า “ขอให้พระเยซูถูกสาปแช่ง” และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่า “พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย” นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณ

ของประทานฝ่ายวิญญาณมีหลายอย่าง

4 ของประทานนั้นมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน⁵ งานรับใช้มีต่าง ๆ กัน แต่มีพระเจ้าผู้เป็นนายองค์เดียวกัน⁶ กิจกรรมมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกัน ที่เป็นต้นเหตุแห่งกิจกรรมนั้นๆ ในทุกคน⁷ การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน⁸ พระเจ้าประทานโดยทางพระวิญญาณให้คนหนึ่งมีคำพูดที่ประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีคำพูดที่ประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน⁹ และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน¹⁰ และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักแยกแยะวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาต่างๆ ได้¹¹ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันบันดาล และประทานให้แก่แต่ละคนตามใจของพระองค์

ร่างกายเดียวแต่มีหลายอวัยวะ

12 ถึงแม้ว่ากายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะต่างๆ ของกายเดียวนั้น แม้ว่าจะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันอย่างไร พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ก็เป็นอย่างนั้น¹³ เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือไม่ใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับพิธีมุดน้ำโดยพระวิญญาณองค์เดียว เข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นนั้นซาบซ่านอยู่

อวัยวะต่างๆ เป็นส่วนประกอบของร่างกาย

14 เพราะว่าร่างกายไม่ได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ประกอบด้วยหลายอวัยวะ¹⁵ ถ้าเท้าสิพูดว่า “เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น”

เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ? ¹⁶ และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ? ¹⁷ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน? ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน? ¹⁸ แต่บัดนี้พระเจ้าได้ตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบใจของพระองค์ ¹⁹ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีได้อย่างไร? ²⁰ แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน ²¹ และตาจะพูดกับมือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะพูดกับเท้าว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ ²² ที่จริง อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดไม่ได้ ²³ และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็ยังทำให้มีเกียรติมากขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าคุณั้น เราก็ทำให้น่าคุณมากขึ้น ²⁴ เพราะว่าอวัยวะที่น่าคุณแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น ²⁵ เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความหวังใยซึ่งกันและกัน ²⁶ ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็เจ็บไปด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็ชื่นชมยินดีไปด้วย

ของประทานที่ชุมชนของพระเจ้าได้รับ

²⁷ บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ และต่างก็เป็นอวัยวะของกายนั้น ²⁸ และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในชุมชนของพระเจ้า คือหนึ่งอัครทูต สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการทำอัศจรรย์ การรักษาโรค การช่วยเหลือ การบริหารบุคคล การพูดภาษาต่างๆ ²⁹ ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ? ทุกคนเป็นคนทรงของพระเจ้าหรือผู้พยากรณ์หรือ? ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ? ทุกคนทำการอัศจรรย์หรือ? ³⁰ ทุกคนรักษาโรคหรือ? ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ? ทุกคนแปลได้หรือ? ³¹ แต่พวกท่านทั้งหลายจงแสวงหาของประทานที่ใหญ่กว่านั้นเถิด และข้อยจะแสดงทางดีที่สุดแก่พวกท่านทั้งหลายรู้

1 โครินธ์ 13

ความสำคัญของพรหมวิหารสี่

¹ แม้ว่าข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ ได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีพรหมวิหารสี่ ซึ่งได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ข้าพเจ้าเป็นคือกันฆ้อง หรือฉาบฉิมที่กำลังส่งเสียง ² แม้ว่าข้าพเจ้าพยากรณ์ได้ และเข้าใจในความล้าลึกทั้งหลายและมีความรู้ทั้งหมด

และมีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าอย่างมากมายพอที่จะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีพรหมวิหารสี่
ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย³ แม้ว่าข้าพเจ้าจะสละสิ่งของทุกอย่างที่ข้าพเจ้ามี
หรือยอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟ แต่ไม่มีพรหมวิหารสี่ จะหาเป็นประโยชน์กับข้าพเจ้าไม่ได้เลย

ความหมายของพรหมวิหารสี่

4 พรหมวิหารสี่ได้แก่ ความอดทน และความเมตตา พรหมวิหารสี่ไม่อิจฉา ไม่อวดตัว
ไม่เหยียดหยาม⁵ ไม่ทำสิ่งที่ไม่สมควร ไม่คิดเห็นแก่ตัวฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด⁶
ไม่ขึ้นชมนินดีเมื่อมีการทำผิด แต่ขึ้นชมนินดีเมื่อมีการทำถูกต้อง⁷ พรหมวิหารสี่ ทนได้ทุกอย่าง
แม้แต่ความผิดของคนอื่น และเชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ มีความหวังอยู่เสมอ และอดทนเอาทุกอย่าง

ความยั่งยืนของพรหมวิหารสี่

8 พรหมวิหารสี่อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขานั้น ไม่มีวันสูญหายไป
แม้แต่คำพยากรณ์ก็จะสูญหายไป แม้แต่การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป
แม้แต่ความรู้ก็จะสูญหายไป⁹ เพราะความรู้ของเรานั้นไม่สมบูรณ์ และการพยากรณ์นั้นก็ไม่มีสมบูรณ์¹⁰
แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญหายไป¹¹ เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก
ข้าพเจ้าก็พูดก็แบบเด็ก คิดอย่างเด็ก คิดหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่
ข้าพเจ้าก็เลิกอาการแบบเด็กนั้น¹² เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดังดูในกระจก
แต่ในเวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันอย่างชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่ในเวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง
เหมือนกับพระองค์ได้รู้จักข้าพเจ้าแล้ว¹³ ดังนั้นสิ่งสำคัญตั้งอยู่สามอย่าง คือความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
ความหวัง พรหมวิหารสี่ และพรหมวิหารสี่นั้นสำคัญที่สุด

1 โครินธ์ 14

ของประทานที่มีความสำคัญ

1 จงมุ่งหาพรหมวิหารสี่ และจงชวนชวหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณ
เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์² เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาแปลกๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์
แต่พูดกับพระเจ้า เพราะว่าไม่มีใครเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายพระวิญญาณ³
ส่วนผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติ และให้กำลังใจกัน⁴
ส่วนคนที่พูดภาษาแปลกๆนั้น ก็ทำให้ตัวเองเจริญฝ่ายเดียว
แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นก็ทำให้ชุมชนของพระเจ้าเจริญขึ้น⁵
ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆได้
แต่ข้าพเจ้าก็อยากจะทำให้พวกท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้

เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็สำคัญกว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆได้
เว้นแต่ว่าเขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อชุมชนของพระเจ้าจะได้รับความเจริญขึ้น

ความสำคัญของการพูดภาษาแปลกๆ

6 นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่าน และพูดภาษาแปลกๆ
จะเป็นประโยชน์อะไรกับเจ้าเล่า เว้นแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำที่พระเจ้าเปิดเผยอยากให้รู้
หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน ⁷ แม้แต่สิ่งที่ไม่ใช่ชีวิตก็ยังมีเสียงได้
เช่นบีหรือพิณ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือตีอะไร ⁸
เพราะถ้าแต่รเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมงานได้ ⁹
พวกท่านทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร
ท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป ¹⁰ ในโลกนี้มีภาษาอย่างมากมาย และไม่มีภาษาใดที่ไม่มีมีความหมาย ¹¹
เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าก็เป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด
และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย ¹² เหมือนกันนั้นแหละ
เมื่อพวกท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายพระวิญญาณแล้ว
ก็จงอุตส่าห์ทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้ชุมชนของพระเจ้าเจริญขึ้น

สิ่งที่คนพูดภาษาแปลกๆ ควรทำ

13 เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาแปลกๆ นั้น ควรจะอธิษฐานสวดอ้อนวอนขอให้แปลได้ด้วย ¹⁴
เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนเป็นภาษาแปลกๆ
จิตใจของข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนก็จริงอยู่ แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ ¹⁵
ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าจะอธิษฐานสวดอ้อนวอนด้วยจิตใจ และด้วยความเข้าใจด้วย
และจะร้องเพลงด้วยจิตใจ และความเข้าใจด้วย ¹⁶ มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบคุณด้วยจิตใจแล้ว
คนอื่นที่ไม่รู้และไม่เข้าใจจะว่า สาธุ เมื่อท่านขอบคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด ¹⁷
แม้ว่าท่านขอบคุณอย่างไรเพราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่เจริญขึ้น ¹⁸ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า
เพราะว่าข้าพเจ้าพูดภาษาต่างมากกว่าพวกท่านทั้งหลายอีก ¹⁹ แต่ในชุมชนของพระเจ้า
ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักสี่ห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อคำพูดของข้าพเจ้าจะเป็นคติสอนใจคนอื่น
ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆที่ไม่เข้าใจ

คำของร้องของเปาโลต่อชาวโครินธ์

20 พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นเหมือนเด็ก
อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นเหมือนเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ ²¹
ในบัญญัติหรือศีลมีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายพูดว่า ‘เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษา
และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา’” ²²

เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญของคนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญของคนที่ไม่เชื่อ ส่วนการพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว ²³
เหตุฉะนั้นถ้าชุมชนของพระเจ้ามีการประชุมกัน แล้วคนทั้งหลายต่างก็พูดภาษาแปลกๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาจะไม่เห็นว่าพวกท่านทั้งหลายบ้าไปแล้วหรือ? ²⁴
แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อ หรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สึกสำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตัวเองได้ ²⁵ ดังนั้นความลับที่อยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้นมา เขาก็จะกราบลงพูดว่า พระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

สิ่งที่ควรทำเมื่อมีการประชุมกัน

²⁶ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสวดสรรเสริญ ทุกคนก็พูดภาษาแปลกๆ ทุกคนก็มีถ้อยคำที่พระเจ้าอยากเปิดเผยให้รู้ ทุกคนก็แปลข้อความ แล้วจะว่าอย่างไร ท่านจงทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เจริญขึ้น ²⁷ ถ้าผู้ใดพูดภาษาแปลกๆ จงให้เว้าสักสองคน หรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล ²⁸ แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นไม่ต้องพูดอะไรในที่ประชุมของชุมชนของพระเจ้า และให้พูดกับตัวเอง และพูดกับพระเจ้า ²⁹ ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวิพากษ์วิจารณ์ข้อความที่เขาพูดนั้น ³⁰
ถ้ามีอะไรที่พระเจ้าจะสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน ³¹
เพราะว่าพวกท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบใจ ³²
จิตใจของพวกผู้พยากรณ์นั้นก็อยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์ ³³
เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่เป็นผู้ก่อให้เกิดสันติภาพและสันติสุข

คำสั่งของเปาโลเรื่องการปฏิบัติตัวของผู้หญิง

เหมือนกับที่ได้เกิดขึ้นในชุมชนของพระเจ้าแห่งวิมุตติชนนั้น ³⁴
จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมของชุมชนของพระเจ้า เพราะเธอไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เธออยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนกับที่บัญญัติหรือศีลสั่งไว้ ³⁵ ถ้าเธออยากรู้อะไร ก็ให้ไปถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมของชุมชนของพระเจ้านั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย ³⁶ พระคำของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ? หรือได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ?

คำแนะนำเรื่องการพยากรณ์

³⁷ ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นบัญญัติหรือศีลของพระเจ้าผู้เป็นนาย ³⁸ แต่ถ้าผู้ใดละเลยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาละเลยต่อไป ³⁹
เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาแปลกๆก็อย่าห้ามเลย ⁴⁰
แต่สิ่งสารพัดที่ทำไปนั้น จงทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบวินัยเถิด

1 โครินธ์ 15

หลักการเผยแพร่ของท่านเปาโล

1 พี่น้องทั้งหลาย

ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงบารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าเคยเผยแพร่แก่พวกท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นรากฐานที่พวกท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่² และทำให้ท่านหลุดพ้นด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้เผยแพร่แก่พวกท่านทั้งหลายนั้น เว้นแต่ว่าท่านได้เชื่อเฉยๆ³ เรื่องที่ข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้เผยแพร่แก่พวกท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ตายเพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์⁴ และถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ได้เป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มิเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น⁵ พระองค์ได้ปรากฏตัวกับเศฟาส และอัครทูตสิบสองคน

การปรากฏตัวของพระเยซูต่ออัครทูต

6 ภายหลังพระองค์ได้ปรากฏตัวกับพวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในเวลาเดียว ซึ่งส่วนมากก็ยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว⁷ ภายหลังพระองค์ได้ปรากฏตัวกับยากอบ แล้วกับอัครทูตทั้งหมด⁸ ครั้งหลังสุดพระองค์ได้ปรากฏตัวกับข้าพเจ้า ผู้เป็นเหมือนกับเด็กที่คลอดก่อนกำหนด⁹ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงชุมชนของพระเจ้า¹⁰ แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องจากพระคุณของพระเจ้า และพระคุณซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นไม่เสียประโยชน์อะไร เพราะข้าพเจ้ากลับทำงานหนักกว่าพวกเขาเสียอีก ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองทำ แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าเป็นผู้ทำ¹¹ เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้เผยแพร่อย่างที่พูดมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่อเช่นนั้น

ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย?

12 แต่ถ้ามีการเทศนาสั่งสอนว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ทำไมพวกท่านบางคนยังพูดว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายไม่มี¹³ ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายไม่มี พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ก็ไม่ได้เป็นขึ้นมาจากความตายเลย¹⁴ ถ้าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ไม่ได้เป็นขึ้นมา การเผยแพร่ของเรานั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร ทั้งความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของพวกท่านทั้งหลายก็ไม่มีประโยชน์ด้วย¹⁵ และก็จะเห็นว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้บันดาลให้

พระผู้เป็นพระศรีอารีย์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว
พระองค์ก็ไม่ได้บันดาลให้พระผู้เป็นพระศรีอารีย์เป็นขึ้นมา¹⁶ เพราะว่าถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมา
พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ก็ไม่ได้เป็นขึ้นมา¹⁷ และถ้าพระองค์ไม่ได้เป็นขึ้นมา
ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านก็ไม่มีประโยชน์อะไร ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของท่านอยู่นั่นแหละ¹⁸
และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระองค์ ก็พินาศไปด้วยกัน¹⁹ ถ้าในชีวิตนี้
พวกเราซึ่งอยู่ในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์มีเพียงความหวังเท่านั้น
เราก็เป็นพวกที่น่าสงสารที่สุดในบรรดาคนทั้งหลาย

พระเยซูเป็นผลแรกของการเป็นขึ้นความตาย

²⁰ แต่ความจริงแล้ว พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ได้ถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย
และเป็นผลแรกของคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น²¹
เพราะว่าความตายได้เกิดขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นต้นเหตุฉันใด
การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้เกิดขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นต้นเหตุฉันนั้น²²
เพราะว่าคนทั้งหลายต้องตายเพราะเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด
คนทั้งหลายก็จะกลับได้ชีวิตเพราะเกี่ยวเนื่องกับพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ฉันนั้น²³
แต่ว่าก็จะเป็นไปตามลำดับ คือพระผู้เป็นพระศรีอารีย์เป็นคนแรก
แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระองค์ เมื่อพระองค์จะกลับมา²⁴ ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด
เมื่อพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ปราบปรามภูตผีที่ครอบครองทั้งหมด
และภูตผีที่มีฤทธิ์ทั้งหลายจนราบคาบแล้ว พระองค์ก็จะมอบราชอาณาจักรไว้กับพระเจ้าผู้เป็นพ่อ²⁵
เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะพระผู้เป็นพระศรีอารีย์จะต้องปกครองราชอาณาจักรของพระองค์
จนกว่าจะได้ปราบปรามศัตรูทั้งหลายให้อยู่แทบเท้าของพระองค์²⁶ รวมทั้งศัตรูตัวสุดท้ายคือความตาย
ที่จะถูกทำลายให้สูญหายไป

พระเยซูเป็นผู้ที่ได้รับมอบสิทธิอำนาจ

²⁷
เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะพระเจ้าผู้เป็นพ่อได้มอบสิทธิอำนาจในการปกครองสรรพสิ่งทั้งหลาย
ไว้กับพระองค์แล้ว ฉะนั้น จึงมีแต่พระเจ้าผู้เป็นพ่อเท่านั้นที่ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจสิทธิขาดนี้
เพราะพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ก็จะไม่ปกครองพระเจ้าผู้เป็นพ่อ
ผู้ที่มอบสิทธิอำนาจให้กับพระองค์อย่างแน่นอน²⁸ เมื่อสิ่งสรรพดีถูกปราบให้อยู่ใต้พระเจ้าผู้เป็นพ่อแล้ว
เมื่อนั้นพระโอรสของเพ็นก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้ที่ปราบสิ่งสรรพดีให้อยู่ใต้พระองค์
เพื่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อเป็นใหญ่ในสิ่งสรรพดีทั้งหลาย

ผู้ที่เชื่อในพระเยซูได้ตายทุกวัน

29 มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่ทำพิธีมุดน้ำสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน
ถ้าคนตายจะไม่ได้เป็นขึ้นมา ทำไมจึงมีคนทำพิธีมุดน้ำสำหรับคนตายเล่า 30
และทำไมพวกเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า 31
ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในพวกท่านทั้งหลายโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเราว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน 32 ถ้าข้อยังหวังเพียงประโยชน์ในชีวิตนี้เท่านั้น
การที่ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะมีประโยชน์อะไร ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก
ถ้าเช่นนั้นก็ให้เรากินและดื่ม เพราะว่าพรุ่งนี้เราก็ตายแล้ว” 33 อย่าเข้าใจผิดเลย
การคบกับคนชั่วก็ทำให้นิสัยที่ดีเสียไป 34 จงกลับหลังหันจากความผิดบาปและอย่าทพผิดบาปอีกเลย
เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี่ก็ให้ท่านมีความละอาย

รูปกายที่เป็นขึ้นมาใหม่

35 แต่บางคนจะถามว่า “คนตายจะเป็นขึ้นมาได้อย่างไร?
เมื่อเขาเป็นขึ้นมารูปร่างจะเป็นอย่างไร?” 36 โอ คนโง่เขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงไปนั้น
ถ้าไม่ตายก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ 37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลี หรือพืชอื่นๆก็ดี
ท่านไม่ได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น 38
แต่พระเจ้าประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์เห็นชอบ
และประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน 39 เพราะว่าเนื้อนั้นบดก็กินหมดทุกอย่าง
เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์สี่เท้าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง 40
ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง
และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง 41 สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง
สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง
แท้ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกับกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ

ความแตกต่างระหว่างกายสองชนิด

42 การที่จะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นเป็นของที่จะเน่าเปื่อย
สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเน่าเปื่อย 43 สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นไม่มีเกียรติ
สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ 44
สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็เป็นกายทิพย์ กายธรรมดามี และกายทิพย์ก็มี 45
เหมือนกับมีเขียนไว้แล้วว่า “พระเจ้าสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัม เขาจึงเป็นผู้มีชีวิตอยู่”
แต่อาดัมผู้ที่มาภายหลังนั้นเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต 46
แต่ร่างกายที่เกิดก่อนนั้นไม่ใช่เป็นกายทิพย์ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายทิพย์ 47

มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดิน และเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นพระเจ้าผู้เป็นนายมาจากสวรรค์⁴⁸ มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น⁴⁹ และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์เหมือนกัน⁵⁰ แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะมีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ และสิ่งที่เน่าเปื่อยจะมีส่วนในสิ่งที่ไม่รู้จักเน่าเปื่อยก็ไม่ได้

สิ่งที่จะได้รับเมื่อพระเยซูกลับมารั้งที่สอง

⁵¹ ในตอนนี้ ข้าพเจ้ามีความลึกกลับที่สืบทอดท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด⁵² ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาเตอร์ครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเน่าเปื่อย แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่⁵³ เพราะว่าสิ่งที่เน่าเปื่อยนี้ต้องสวมที่ไม่เน่าเปื่อย และที่จะตายนี้ต้องสวมที่จะไม่รู้จักตาย⁵⁴ เมื่อสิ่งที่เน่าเปื่อยนี้จะสวมที่ไม่เน่าเปื่อย และที่จะตายนี้จะสวมที่ไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า “ความตายก็ถูกกลืนกินไปด้วยการมีชีวิต”⁵⁵ โอ ความตายเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพเอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน⁵⁶ เหล็กไนของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือบัญญัติหรือศีล⁵⁷ แต่จงขอบคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา

⁵⁸ เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักทั้งหลาย จงตั้งมั่นอยู่ อย่างวันไหน จงทำงานของพระเจ้าผู้เป็นนายให้บริบูรณ์ทุกเวลา เพราะพวกเจ้าทั้งหลายรู้ว่า โดยพระองค์นั้นการงานของท่านจะไม่ขาดประโยชน์เลย

1 โครินธ์ 16

การเรียไรเพื่อช้อยเหลือวิมุตติชน

¹ เรื่องการเรียไรทรัพย์สินเงินทองเพื่อช้อยวิมุตติชนคนของพระเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้สั่งชุมชนของพระเจ้าที่มณฑลกาลาเทียไว้ว่าอย่างไร ก็ขอให้ท่านทำเหมือนกันนั้นแหละ² ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง เพื่อจะไม่ต้องเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามา³ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะเลือกผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะใช้ผู้นั้นถือหนังสือ และเงินถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁴ และถ้าเห็นว่าเป็นการสมควรข้าพเจ้าก็จะไปด้วยคนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

แผนการเดินทางของเปาโล

5 เมื่อข้าพเจ้าข้ามมณฑลมาซิโดเนียไปแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย⁶ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่นานกว่าว่าจะสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางใด พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น⁷ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังว่า ถ้าพระเจ้าเมตตา ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านให้นานๆหน่อย⁸ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงงานฉลองเทศกาล วันเพ็ญปัญญา⁹ เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีอย่างมากมายเหมือนกัน

คำสั่งเรื่องของทิโมธี และอปอลโล

10 เมื่อทิโมธีมาหาท่าน จงให้เขาอยู่กับท่านโดยไม่ให้เขาเกิดความกระดากอาย เพราะว่าเขาทำงานของพระเจ้าผู้เป็นนายเหมือนกับข้าพเจ้า¹¹ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสวัสดิภาพเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่¹² อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้กระตุ้นให้เขาไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่เขาไม่สะดวกที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสเขาจึงจะไป

คำขอร้องสุดท้ายและคำแสดงความนับถือ

13 พวกท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า จงกล้าหาญ และเข้มแข็ง¹⁴ ทุกสิ่งที่ท่านทำนั้น จงทำด้วยพรหมวิหารสี่ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา¹⁵ พี่น้องทั้งหลาย ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทพานัส เป็นครอบครัวแรกที่เชื่อพึ่งอาศัยพระเจ้าในมณฑลอาคาญา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการรับใช้วิมุตติชนคนของพระเจ้าทั้งหลาย¹⁶ ข้าพเจ้าขอให้พวกท่านทั้งหลายทำตามคำแนะนำสั่งสอนของคนนี้ และคนทั้งหลายที่ข้าพเจ้าทำงานด้วยกันนั้น¹⁷ ที่สเทพานัส และฟอร์ทูนาทัส และอากายคัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งที่ท่านทั้งหลายชาคนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ¹⁸ เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของพวกท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีขึ้น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเหล่านั้นเถิด

19 ชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายในมณฑลเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อากวิลลาและปริสทิลลา กับชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงอย่างมากมายในพระเจ้าผู้เป็นนายมายังท่านทั้งหลาย²⁰ พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมาหาท่าน ขอให้ท่านจงทักทายกันด้วยประเพณีไปลามาไหว้

21 คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า คือ เปาโล 22

ถ้าผู้ใดไม่กตัญญูต่อพระเจ้าผู้เป็นนาย ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ขอให้พระเจ้าผู้เป็นนายกลับมา 23

ขอพระคุณของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนายของเราอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 24

ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่กับพวกท่านทั้งหลายในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ตลอดไป สาธุ

2 โครินธ์

2 โครินธ์ 1

คำนำและคำอวยพร

1 จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล

ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ตามความประสงค์ของพระเจ้า

และทิโมธีน้องชายของพวกเรา ถึง ชุมชนของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์

และวิมุตติชนทั้งหลายที่อยู่ทั่วมณฑลอาคาญา 2 ขอพระคุณ สันติภาพ

และสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพวกเรา และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย

จงมีแก่พวกท่านทั้งหลายเถิด

พระเจ้าเป็นผู้ให้กำลังใจในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

3 จงยกย่องสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นพ่อแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

พระเจ้าผู้เป็นนายของพวกเรา พระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้มีความเมตตา และพระเจ้าแห่งการให้กำลังใจทุกอย่าง

4 พระองค์เป็นผู้ให้กำลังใจเราในความทุกข์ยากทั้งหลายของเรา

เพื่อเราจะสามารถให้กำลังใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้

โดยการให้กำลังใจซึ่งพวกเราได้รับจากพระเจ้า 5

เพราะว่าพวกเรามีส่วนทนทุกข์กับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์มากฉันใด

การให้กำลังใจของเราเนื่องจากพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ก็มากฉันนั้น 6 ที่พวกเราทนความทุกข์ยากนั้น

ก็เพื่อให้พวกท่านทั้งหลายได้รับกำลังใจและความหลุดพ้น และที่พวกเราได้รับกำลังใจนั้น

ก็เพื่อให้พวกท่านทั้งหลายได้รับกำลังใจด้วย

ซึ่งพวกท่านทั้งหลายจะได้รับเมื่ออดทนสู้กับความทุกข์เหมือนกับที่พวกเราได้ออดทนนั้น 7

เราจึงมีความหวังแน่นอนในพวกท่านทั้งหลาย

เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันใด
ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการให้กำลังใจฉันนั้น

สิ่งที่เปาโลอยากให้ชาวโครินธ์รู้

8 พี่น้องทั้งหลาย พวกเราอยากให้ท่านรู้ถึงความทุกข์ยากที่เกิดกับเราในมณฑลเอเชีย
ซึ่งทำให้เราหนักใจเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้⁹
ความจริงพวกเราคิดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อไม่ให้เราไว้วางใจในตัวเอง
แต่ให้ไว้วางใจในพระเจ้าผู้ให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ พระองค์ช่วยเราให้พ้นจากความตาย
และพระองค์จะช่วยเราอีก พวกเราไว้วางใจพระองค์ว่า พระองค์จะช่วยเราต่อไปอีก¹¹
พวกท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเรา
เพื่อว่าคนทั้งหลายจะได้ขอบคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่พระองค์ให้แก่เรา
อันเป็นการตอบคำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของคนทั้งหลายเหล่านั้น

สิ่งที่ทำให้ท่านเปาโลชื่นชมยินดี

12 นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้
คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก
และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า
และไม่ใช้ตามปัญญาฝ่ายโลก แต่ตามพระคุณของพระเจ้า¹³ เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน
นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด¹⁴
ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนาย ท่านก็ภูมิใจในพวกเราได้
เหมือนกับที่พวกเราภูมิใจในพวกท่าน

เปาโลบอกชาวโครินธ์ถึงแผนการที่จะทำ

15 เพราะข้าพเจ้ารู้สึกแน่ใจในเรื่องนี้ ตอนแรกข้าพเจ้าอยากจะไปเยี่ยมยามพวกท่านก่อน
เพื่อท่านจะมีความยินดีสองเท่า¹⁶ ข้าพเจ้าอยากจะแวะเยี่ยมพวกท่าน
ระหว่างที่เดินทางไปยังมณฑลมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากมณฑลมาซิโดเนีย
ก็จะแวะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังมณฑลยูเดีย¹⁷
ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าต้องการที่จะทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนโลเลหรือ? หรือสิ่งที่ข้าพเจ้าวางแผนไว้
เป็นการวางแผนอย่างคนไม่รู้จักพระเจ้าหรือ? ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่า มา ไม่มา แบบส่งๆหรือ?

พระสัญญาของพระเจ้าเป็นความจริง

18 แต่พระเจ้าเป็นผู้สัตย์ซื่ออย่างแน่นอนฉันใด คำของเรานี้ที่พูดกับท่านก็ไม่ใช้คำ รับ
หรือปฏิเสธ ไปโดยไม่จริงใจฉันนั้น¹⁹ เพราะว่าพระโอรสของพระเจ้าคือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้เผยแพร่แก่พวกท่านนั้น ไม่ใช่จริง ไม่จริงส่งเดชไป

แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งหมด²⁰ พระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าก็เป็นความจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าสาธุโดยพระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า²¹ ผู้ที่ตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ และได้แต่งตั้งเราไว้ในวันนั้น ก็คือพระเจ้า²² และพระองค์สถิตราเราไว้ และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย

คำของของท่านเปาโล

²³ ขอพระเจ้าเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้นก็เพื่อจะดโทษพวกท่านไว้ก่อน²⁴ เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของพวกท่าน แต่ว่าเราเป็นผู้ช่วยเหลือ เพื่อท่านจะรับความยินดี เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าแล้ว

2 โครินธ์ 2

คำบอกเล่าถึงสิ่งที่ท่านเปาโลจะทำ

¹ แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวก ท่านอีก² เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ³ และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านนำ⁴ เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ใจมาก และน้ำตาไหล ไม่ใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความหวังโยอย่างมากมายที่ข้าพเจ้ามีกับพวกท่านทั้งหลาย

การให้อภัยแก่ผู้ทำให้เกิดความทุกข์

⁵ ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างเหมือนกัน (ที่ว่า บ้าง นั้นก็คือ ข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำผู้นั้นจนเกินไป)⁶ ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนผู้นั้นก็สมควรแล้ว⁷ ฉะนั้นพวกท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบใจเขาต่างหาก เกรงว่าเขาจะจมลงในความทุกข์เหลือสิ้น⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความเห็นอกเห็นใจต่อคนนั้นใหม่⁹ นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลงใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่¹⁰ ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใด

ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่พวกท่านทั้งหลาย ต่อหน้าของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์¹¹ เพื่อไม่ให้มารมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว

ความวิตกกังวลของเปาโลที่เมืองโตรอัส

¹² เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรอัส เพื่อเผยแพร่บาร์มีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์นั้น มีช่องทางเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยพระเจ้าผู้เป็นนาย¹³ ข้าพเจ้ายังไม่มีความสะดวกสบายเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เห็นทิศน้องของข้าพเจ้าอยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังมณฑลมาซิโดเนีย

ชัยชนะของผู้ที่อยู่ในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

¹⁴ แต่ขอขอบคุณพระเจ้าผู้ให้เรามีชัยตลอดเวลาโดยพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ และโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยโตเราทุกแห่ง¹⁵ เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ถวายต่อพระเจ้า ในหมู่คนที่กำลังจะหลุดพ้น และในหมู่คนที่กำลังจะพินาศ¹⁶ ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่นิพพาน ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับการงานเหล่านี้¹⁷ เพราะว่าเราไม่เหมือนกับคนทั้งหลายที่เอาบาร์มีของพระเจ้าไปเร่ขายกิน แต่ที่เราเผยแพร่โดยอาศัยพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้า และอยู่ในสายตาของพระองค์

2 โครินธ์ 3

หนังสือรับรองของเปาโลคือ ชาวโครินธ์

¹ พวกเรากำลังจะยกย่องตัวเองหรือ? หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนกับคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ?² พวกท่านเองเป็นหนังสือของเราเขียนไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งหลายได้รู้และได้อ่าน³ ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ซึ่งเราได้เขียนไว้ไม่ใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และไม่ได้เขียนไว้ที่แผ่นหิน แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจของมนุษย์

คุณลักษณะของผู้รับใช้ของพระเจ้า

4 และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระผู้เป็นพระศรีอารีย์อย่างนั้น⁵
ไม่ใช่เราจะคิดถึงว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง
แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า⁶ ผู้ประทานให้เราสามารถเป็นผู้ทำตามพันธสัญญาใหม่
ไม่ใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ เพราะว่าตัวอักษรนั้นทำให้ตาย
แต่พระวิญญาณนั้นนำไปสู่นิพพาน

ความแตกต่างระหว่างการปฏิบัติสองอย่าง

7 แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรที่ได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นหินนั้น
ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถมองเห็นของโมเสสได้
เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังจะเสื่อมสูญไป⁸
ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมีมากกว่านั้นอีกหรือ?⁹
เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี
การรับใช้สำหรับการเป็นคนบุญก็ยิ่งจะมีรัศมีมากกว่านั้นอีก¹⁰
ความจริงรัศมีที่ได้ประทานให้นั้นก็ดับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศนั้นได้ส่องแสงข่มจนหมด¹¹
เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังคงเคยมีรัศมีถึงขนาดนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากกว่านั้นอีก

ผลที่เกิดจากการกระทำของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

12 เมื่อเรามีความหวังเช่นนั้นแล้ว เราจึงกล้าหาญมากขึ้นที่จะพูด¹³
และไม่เหมือนกับโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้
เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลพึงดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น¹⁴ แต่จิตใจของเขาก็มีติดบอดไป
เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านหนังสือพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่ ไม่ได้เปิดออก
แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระผู้เป็นพระศรีอารีย์¹⁵ แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้
ตอนไหนที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของเขาไว้¹⁶
แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาพระเจ้าผู้เป็นนาย ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก¹⁷
บัดนี้พระเจ้าผู้เป็นนายเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณของพระเจ้าผู้เป็นนายอยู่ที่ใด
เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น¹⁸ แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้
จึงได้ดูสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นนายเหมือนกับดูในกระจก
และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนกับรูปลักษณ์ของพระเจ้าผู้เป็นนาย คือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป
เหมือนกับสง่าราศีที่มาจากพระเจ้าผู้เป็นนาย ซึ่งเป็นพระวิญญาณ

2 โครินธ์ 4

บารมีของพระเจ้าเป็นพลังอำนาจของเปาโล

¹ เพราะเหตุที่เรามีพันธกิจนี้โดยได้รับความกรุณา เราจึงไม่ท้อใจ ² แต่เราได้ทิ้งเล่ห์เหลี่ยมต่างๆ ที่น่าอับอายไปหมดแล้ว เราไม่ได้ทำกลอุบาย และไม่ได้พลิกแพลงบารมีของพระเจ้าโดยวิธีการที่ล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งหลาย โดยสำแดงความจริงในสายตาของพระเจ้า ³ แต่ถ้าบารมีของพระเจ้าของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ

เปาโลประกาศบารมีของพระเจ้าไม่ได้ประกาศตนเอง

⁴ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น ภูตผีผู้ครอบครองโลกนี้ได้ทำให้ใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของบารมีของพระเจ้าอันมีสง่าราศีของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นรูปลักษณะของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา ⁵ เพราะว่าเราไม่ได้เผยแพร่ตัวเราเอง แต่ได้เผยแพร่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ว่าเป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย และได้เผยแพร่ตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของพวกท่านทั้งหลาย เพราะเห็นแก่พระเยซู ⁶ เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้สั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในใบหน้าของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

ของมีค่าอยู่ในภาชนะที่ทำจากดิน

⁷ แต่เรามีของมีค่าอยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง ⁸ เราถูกชนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ได้ถึงกับกระดิกไม่ได้ เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหมดหวัง ⁹ เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ได้ถูกทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ได้ถึงตาย ¹⁰ เราแบกความตายของพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนายไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย ¹¹ เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้กับความตายอยู่เสมอ เพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏในร่างกายของเราที่จะต้องตายนั้น ¹² เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในพวกท่านทั้งหลาย

ความรู้และความมั่นใจของเปาโล

¹³ เพราะเรามีใจเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าเหมือนกับผู้ที่เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด” เราก็มั่นใจในพระเจ้าเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด ¹⁴ เรารู้ว่าพระเจ้าผู้ให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตาย จะให้เราเป็นขึ้นมาแบบเดียวกันโดยพระเยซู และจะพาเราเข้ามาหาพระองค์พร้อมกับพวกท่านทั้งหลาย

15 เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพวกท่านทั้งหลาย
เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบคุณมากขึ้น เป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

มีชีวิตอยู่เพราะมีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

16 เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ท้อถอย ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป
แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงเจริญขึ้นใหม่ทุกวัน 17 เพราะว่าความทุกข์ยากเล็กน้อยของเรา
ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวเดีวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีอย่างใหญ่หลวงหาที่เปรียบไม่ได้ 18
เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น
เพราะว่าสิ่งของที่เห็นอยู่นั้นเป็นอนิจจังคือไม่เที่ยง แต่สิ่งที่ไม่เห็นนั้นเป็นนิรันดร์ คือยั่งยืนถาวรตลอดไป

2 โครินธ์ 5

ร่างกายที่เป็นเรือนดินจะได้เข้าสวมร่างกายใหม่

1 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดิน คือร่างกายของเราอันเป็นที่อยู่ของพระเจ้านี้ถูกทำลายไป
เราก็ยังมีที่อยู่ที่พระเจ้าประทานให้ ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่ในสวรรค์ตลอดไป 2
เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังคร่ำครวญอยู่
มีความต้องการอย่างมากมายที่จะสวมที่อยู่ของเราที่มาจากสวรรค์ 3 ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว
เราก็จะไม่ได้เปลือยกายอยู่ 4
เพราะว่าเราผู้อาศัยในร่างกายอันเป็นที่อยู่ของพระเจ้านี้จึงคร่ำครวญเป็นทุกข์
ไม่ใช่เพราะอยากที่จะเปลือยกายอยู่ แต่อยากที่จะสวมกายใหม่นั้น
เพื่อว่าร่างกายของเราที่จะต้องตายนั้นจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน 5
แต่พระเจ้าเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้
และพระองค์ได้ประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา

ความมั่นใจในชีวิตเข้าสู่นิพพาน

6 เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอย่างเต็มที่ว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ห่างจากพระเจ้าผู้เป็นนาย
7 เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระองค์ ไม่ใช่ตามที่ตามองเห็น 8 เรามีความมั่นใจ
และเราอยากที่จะอยู่กับพระเจ้าผู้เป็นนาย มากกว่าอยู่ในร่างกายนี้ 9 เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า
จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นที่พอใจของพระเจ้า 10
เพราะว่าจำเป็นที่เรารู้อีกว่าทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์
เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่ว่าจะดีหรือชั่ว

พันธกิจแห่งการคืนดีกัน

11 เพราะเหตุที่เรายำเกรงพระเจ้าผู้เป็นนายอย่างจับใจ เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นอย่างไรเป็นที่รู้แจ้งแก่พระเจ้าอยู่แล้ว และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏอย่างแจ่มแจ้งแก่จิตสำนึกผิด และชอบของท่านด้วย 12 เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองต่อพวกท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ชอบอวดในสิ่งที่ปรากฏ แต่ไม่ได้อวดในสิ่งที่อยู่ในใจ 13 เพราะว่าถ้าเราได้ประพุดอย่างคนเสียสติ เราก็ได้ประพุดเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพุดอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่านทั้งหลาย 14 เพราะว่าพระมหาวีรสูอันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้ควบคุมเราอยู่ เพราะเรามั่นใจว่ามีผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งหลาย เหตุฉะนั้นคนทั้งหลายจึงตายเสียแล้ว 15 และพระองค์ได้ตายเพื่อคนทั้งหลาย เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะไม่ได้อยู่เพื่อประโยชน์ของตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ได้ตาย และเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย

ชีวิตใหม่ในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

16 เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามค่านิยมของโลก แม้ว่าเมื่อก่อนนี้เราเคยพิจารณาพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ตามค่านิยมของโลก แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก 17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกพระเจ้าสร้างใหม่ขึ้นแล้ว สิ่งเก่าๆก็ผ่านพ้นไป ในตอนนี้ สิ่งใหม่ๆ ก็เข้ามาแทนที่ 18 ทุกสิ่งทุกอย่างนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ และประทานให้เราเป็นผู้รับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน 19 คือพระเจ้าให้โลกคืนดีกันกับพระเจ้าทางพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ไม่ได้ถือโทษในความผิดของเขา และได้มอบเรื่องการคืนดีกันมาให้เราเผยแพร่

ผู้อยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นทูตของพระองค์

20 ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ โดยที่พระเจ้าขอร้องพวกท่านทั้งหลายทางเรา เราเป็นผู้แทนของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ จึงขอร้องท่านให้คืนดีกับพระเจ้า 21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทำให้พระองค์ผู้ไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนบุญของพระเจ้าทางพระองค์

2 โครินธ์ 6

คำวิงวอนของเปาโลต่อชาวโครินธ์

¹ เพราะว่าเราทำงานร่วมกันกับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว เราจึงวิงวอนพวกท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าโดยการหาประโยชน์อะไรก็ได้ ² เพราะพระเจ้ากล่าวว่า “ในเวลาที่เหมาะสม เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความหลุดพ้น เราได้ช่วยเจ้า” ในตอนนี้ เป็นเวลาที่เหมาะสม ในตอนนี้ เป็นวันแห่งความหลุดพ้น

ทัศนคติของเปาโลในการรับใช้

³ เราไม่ได้ให้ผู้อื่นใดมีเหตุสะอึกในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อไม่ให้การที่เราใช้นั้นเป็นสิ่งที่เขาจะติเตียนได้ ⁴ แต่เราผู้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้าได้ทำตัวให้เป็นที่พอใจของคนทั้งหลาย โดยการอดทนอย่างเต็มที่ ในความทุกข์ ความขัดสน ในความวิบัติ ⁵ การถูกเขี่ย การที่ถูกจำคุก การรุ่มรวย การงานต่างๆ การอดหลับอดนอน และการอดข้าวอดน้ำ ⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไม่โกรธเร็ว โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณ โดยพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ⁷ โดยถ้อยคำแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยการใช้เครื่องอาวุธแห่งการเป็นคนบุญด้วยมือขวาและมือซ้าย ⁸ ไม่ว่าจะเป็นการมีเกียรติ ไม่มีเกียรติ และโดยการเล่าลือว่าชั่วหรือดี ถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์ซื่อ ⁹ ถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เป็นเหมือนกับคนตาย แต่ในตอนนี้ เรายังเป็นอยู่ เป็นเหมือนกับคนถูกเขี่ยนตี แต่ยังไม่ตาย ¹⁰ เป็นเหมือนกับคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เป็นเหมือนกับคนยากจน แต่ยังทำให้คนทั้งหลายมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

ความในใจของเปาโล

¹¹ พี่น้องชาวโครินธ์ทั้งหลาย เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน ¹² ใจของพวกท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตัวเอง ¹³ ในการตอบสนอง ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนกับพูดกับลูก คือจงเปิดจิตใจของท่านเถิด

ร่างกายเป็นวิหารอยู่ของพระเจ้า

¹⁴ พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าบุญจะมีหุ่นส่วนอะไรกับบาป และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร? ¹⁵ พระผู้เป็นพระศรีอาริย์กับมารจะลงรอยกันได้ได้อย่างไร? หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ ¹⁶ วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่

ตามที่พระเจ้ากล่าวไว้ว่า “เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา”¹⁷ พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นพวกเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด แล้วเราจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย”¹⁸ เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรธิดาของเรา” พระเจ้าผู้เป็นนาย ผู้มีฤทธานุภาพได้กล่าวเช่นนั้น

2 โครินธ์ 7

คำขอร้องของเปาโลในการดำเนินชีวิต

¹ พี่น้องที่รักทั้งหลาย เมื่อเรามีคำสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เรารักษาตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของฝ่ายเนื้อหนัง และฝ่ายจิตใจ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วน โดยความยำเกรงพระเจ้า

เปาโลปลื้มใจที่ชาวโครินธ์กลับหลังหันจากความบาป

² ขอให้เปิดใจต้อนรับพวกเราเถิด เราไม่ได้ทำร้ายผู้ใด เราไม่ได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เราไม่ได้โกงผู้ใดเลย ³ ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ไม่ใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า พวกท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราเลยแหละ จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน ⁴ ข้าพเจ้าพูดอย่างไวใจท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าภูมิใจในพวกท่านทั้งหลายอย่างมากมาย ข้าพเจ้าได้รับกำลังใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีสติปัญญาดีอย่างเหลือล้น

เปาโลบอกถึงสิ่งที่เกิดกับตนเอง

⁵ เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงมณฑลมาซิโดเนียแล้ว ร่างกายของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความวิตกกังวล ⁶ แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ให้กำลังใจแก่คนที่ท้อใจ ได้ให้กำลังใจเราโดยให้ทิตัสมาหาเรา ⁷ และไม่ใช่เพียงการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้ให้กำลังใจทิตัสด้วย ตามที่ทิตัสได้มาบอกเราถึงความอาลัยอาวรณ์ ความโศกเศร้า และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากขึ้น ⁸ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจอยู่บ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น

ความชื่นชมยินดีของเปาโล

⁹ แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ไม่ใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้น ทำให้ท่านกลับหลังหันจากความผิดบาป เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบใจของพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้รับผลร้ายจากเราเลย ¹⁰

เพราะว่าความเสียใจอย่างที่ชอบใจของพระเจ้ายกให้กลับหลังหันจากความผิดบาป ซึ่งนำไปถึงความหลุดพ้นและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นก็นำไปถึงความตาย ¹¹ จึงพิจารณาว่าความเสียใจอย่างที่ชอบใจของพระเจ้า ทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดการริบแรงที่จะแก้ตัวใหม่ และการเตือนร้อนแทน ความตื่นโต ความอาลัยอาวรณ์ ความกระตือรือร้น การลงโทษ ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านไม่ได้ทำผิด

วัตถุประสงค์ที่เปาโลเขียนจดหมาย

¹² เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน ก็ไม่ใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความหวังโยของเราที่มีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายตาของพระเจ้า ¹³ โดยเหตุนี้ เราจึงมีกำลังใจเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับกำลังใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากขึ้นเพราะความยินดีของทิตัส ในการที่พวกท่านได้ทำให้จิตใจของเขาเบิกบาน ¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านกับทิตัส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้พูดกับท่านเป็นความจริงฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านกับทิตัสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น ¹⁵ และเมื่อทิตัสคิดถึงความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความยำเกรงจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านหลายขึ้น ¹⁶ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้วางใจท่านได้ทุกอย่าง

2 โครินธ์ 8

สิ่งที่เปาโลอยากให้ชาวโครินธ์รู้และทำตาม

¹ พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้ท่านรู้ถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ ได้ประทานแก่ชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายในมณฑลมาซิโดเนีย ² เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพันของเขา และความยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็ล้นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา ³ เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ความจริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก ⁴ และเขายังได้วิงวอนเรา ขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิมุตติชนด้วย ⁵ ไม่เหมือนกับที่เราได้คาดหมายไว้

แต่ได้ถวายตัวเขาเองแก่พระเจ้าผู้เป็นนายก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามประสงค์ของพระเจ้า⁶
จนถึงกับเราได้เตือนทิตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันใด

ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับพวกท่านทั้งหลายในพระคุณนี้เหมือนกัน⁷

เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า คำพูด ความรู้
ความกระตือรือร้นทั้งหลาย และพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเรา
พวกท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด

สาเหตุที่เปาโลยกตัวอย่างของคนอื่น

⁸ ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าให้เป็นคำสั่ง

แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาลองดู พรหมวิหารสี่ของท่าน ดูว่าเป็นของแท้หรือไม่⁹
เพราะพวกท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราว่า
แม้ว่าพระองค์ร่ำรวย พระองค์ก็ขังยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่พวกท่านทั้งหลาย
เพื่อพวกท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนร่ำรวย เนื่องจากความยากจนของพระองค์¹⁰
และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์กับท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้
และไม่ใช้ตั้งต้นจะทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจที่จะทำด้วยนั้น

การช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นสิ่งที่ควรทำ

¹¹ ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะทำเรื่องนั้นให้สำเร็จ เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว
ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน¹² เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว
พระเจาก็พอใจที่จะรับตามที่ทุกคนมีอยู่ ไม่ใช่ตามที่เขาไม่มี¹³ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า
ให้การทำงานของคนอื่นเบาลง และให้การทำงานของพวกท่านหนักขึ้น¹⁴ แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา
ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เหมือนกับเดี๋ยวนี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน
และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา¹⁵
ตามที่มิเชียนไว้วว่า “คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็ไม่ขาดแคลนเลย”

สาเหตุที่ทิตัสมาพบชาวโครินธ์

¹⁶ แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ผู้โปรดให้ทิตัสมีใจกระตือรือร้นเช่นนั้น เพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน
¹⁷ เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย¹⁸
เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการเผยแพร่บารมีของพระเจ้าตามชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายไปกับทิตัสด้วย
¹⁹ และไม่ใช้เพียงเท่านั้น
ชุมชนของพระเจ้าได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่
เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าผู้เป็นนาย และเป็นทีที่แสดงน้ำใจอย่างพร้อมเพียงของเรา

เจตนาของเปาโลเรื่องของถวาย

20 เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในเรื่องของถวาย ซึ่งเรารับมาแจกนั้น 21 เพราะเรามุ่งที่จะทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ ไม่ใช่เฉพาะแต่ในสายตาของพระเจ้าผู้เป็นนายเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย 22 เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก 23 ถ้ามีคนใดถามถึงทิทัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของพวกท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นทูตรับใช้ของชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ 24 เหตุฉะนั้นจึงให้พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่ชุมชนของพระเจ้าทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

2 โครินธ์ 9

เปาโลขอให้ชาวโครินธ์เตรียมของถวายไว้ให้พร้อม

1 ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการช่วยเหลือวิมุตติชน 2 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนทั้งหลาย 3 แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อไม่ให้เกิดการอวดของเราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้พูดไปแล้วนั้น 4 มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านไม่ได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้ นั้นอย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย เราเองก็จะขายหน้าด้วย 5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจกว้างขวาง ไม่ใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

หลักในการถวาย

6 นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก 7 ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดไว้ในใจ ไม่ใช่ให้ด้วยนิกเสียดาย ไม่ใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าเมตตาคนเหล่านั้นที่ให้ด้วยใจยินดี 8 และพระเจ้ามีฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่าง แก่พวกท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย 9

ตามที่พระกัมภีร์เขียนไว้ว่า “เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน บุญของเขาดำรงอยู่ตลอดไป”¹⁰ ฝ่ายพระเจ้าผู้ประทานพืชแก่คนที่หิว และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะให้พืชของท่านที่หิวนั้นทวีขึ้นอย่างมากมาย และจะให้ผลแห่งบุญของท่านเจริญมากขึ้น¹¹ โดยให้พวกท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบคุณพระเจ้า

ผลที่เกิดขึ้นจากการถวาย

¹² เพราะว่าการรับใช้ในการบริการนั้นไม่ใช่จะช่วยวิมุตติชนที่ขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบคุณพระเจ้าอย่างมากมายอีกด้วย¹³ และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า โดยเหตุที่พวกท่านทั้งหลายยอมฟัง และตั้งใจอยู่ในบารมีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ และเพราะเหตุที่ท่านได้แจกจ่ายแก่เขา และแก่คนทั้งหลายด้วยใจกว้างขวาง¹⁴ เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่พวกท่านทั้งหลาย และอาลัยอาวรณ์ท่านอย่างมากมาย เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น¹⁵ จงขอบคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

2 โครินธ์ 10

คำขอร้องของเปาโล

¹ ข้าพเจ้าผู้มีชื่อว่า เปาโล ขอวิงวอนท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความสุภาพ และความใจดีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ ข้าพเจ้าผู้ที่ท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตัวเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าหาญ² คือข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน อย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่ใจ

อย่างที่ข้าพเจ้าคาดหมายว่าสำแดงต่อบางคนคิดว่าเรายังทำตามค่านิยมของโลกนี้³ เพราะถึงแม้ว่าเราอยู่ในโลกก็จริงอยู่ แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามอย่างที่โลกทำ⁴ เพราะเราอาวุธยุทธโธปกรณ์แห่งการสงครามของเราไม่ใช่ของฝ่ายโลก

แต่มีอำนาจอันใหญ่หลวงจากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแรงลงได้⁵ คือทำลายความคิด และทิวิมานะทุกอย่างที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า

และน้อมนำความคิดทุกอย่างให้เข้าอยู่ใต้อำนาจจนถึงเชื่อฟังพระผู้เป็นพระศรีอารีย์⁶ และพร้อมที่จะลงโทษทุกคนที่ไม่เชื่อฟัง ในเมื่อท่านรับว่าจะเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แล้ว

เปาโลอ้างถึงสิทธิอำนาจที่ท่านได้รับ

⁷ ท่านจงดูสิ่งที่ปรากฏแก่ตา ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตัวเองเป็นคนของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ ก็ให้ผู้นั้นคิดถึงตัวเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

เราก็เป็นคนของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์เหมือนกัน⁸

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะโอดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นนายได้ให้ไว้เพื่อเสริมสร้างท่าน ไม่ใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่อาย⁹ เพื่อพวกท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า¹⁰ เพราะมีบางคนพูดว่า “จดหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนัก และมีอำนาจมากก็จริงอยู่ แต่ว่าตัวเขาอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้”¹¹ จึงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า

เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะทำอย่างนั้นด้วย¹² เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับ หรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดความเข้าใจ

เปาโลไม่ได้โอดสิ่งที่ใดเกินขอบเขต

¹³ ฝ่ายเราจะไม่โอดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่เราจะอดในขอบเขตที่พระเจ้าจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น¹⁴ การที่มาถึงท่านนั้น ไม่ใช่โดยการล่วงเกินขอบเขตอันควร เรามาจนถึงพวกท่านทั้งหลาย เพื่อเผยแพร่บารมีของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์¹⁵ เราไม่ได้โอดเกินขอบเขต ไม่ได้อดในการทำงานที่คนอื่นได้ทำไว้ แต่เราหวังว่า เมื่อความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านเจริญขึ้นแล้ว

ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกอย่างมากตามขนาดของเรา¹⁶ เพื่อเราจะได้เผยแพร่บารมีของพระเจ้าในเขตที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอดเรื่องการทำงานที่คนอื่นได้ทำไว้แล้วนั้น¹⁷ ถ้าผู้ใดจะอด ก็จงอดพระเจ้าผู้เป็นนาย¹⁸ เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่ไม่นับถือนั้นคือคนที่พระเจ้าผู้เป็นนายยกย่อง

2 โครินธ์ 11

ความหวังใยของเปาโลที่มีต่อชาวโครินธ์

¹ ข้าพเจ้าอยากจะทำท่านทนฟังความโง่ของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง ความจริงท่านก็ทนอยู่แล้ว² เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างที่พระเจ้าหวังแทน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้สำหรับสามิผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์³ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าฉันนั้นได้ล่อลวงนางเอวาคด้วยอุบายของมันฉันใด จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น⁴ เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเผยแพร่พระเยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เผยแพร่นั้น หรือถ้าท่านจะรับพระวิญญูญาณอื่นซึ่งแตกต่างจากที่ท่านได้รับแต่ก่อน

หรือรับบารมีอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แหม พวกท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริง ๆ นะ ⁵ เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่นิดเดียว ⁶ แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ความจริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกอย่างแล้ว

คำถามที่สำคัญที่เปาโลถามชาวโครินธ์

⁷ การที่ข้าพเจ้าถ่อมกายถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น และได้เผยแพร่บารมีของพระเจ้า แก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าตอบแทนอะไร เป็นการทำผิดหรือ? ⁸

ข้าพเจ้าได้ปล้นชุมชนของพระเจ้าอื่น ๆ ด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้รับใช้พวกท่าน ⁹ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่าน และกำลังอดอยากนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า พี่น้องที่มาจากมณฑลมาซิโดเนียได้เจือจานให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกอย่าง และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนี้ต่อไป ¹⁰ ความจริงของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์มีอยู่ในข้าพเจ้าฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในมณฑลอาคาญา สามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้รอดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น ¹¹ เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ? พระเจ้ารู้ดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน

เปาโลชี้แจงถึงพวกอัครทูตปลอม

¹² แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าทำไปนั้น ข้าพเจ้าก็จะทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอดวदनนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา ¹³ เพราะคนเช่นนั้นเป็นอัครทูตปลอม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ¹⁴ การทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงชาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่างได้ ¹⁵ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของชาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความถูกต้อง ในที่สุดเขาก็จะเป็นไปตามการกระทำของเขา

การทนทุกข์ของเปาโลในฐานะอัครทูต

¹⁶ ข้าพเจ้าขอพูดซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่ แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนโง่เถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง ¹⁷ การที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตามอย่างพระเจ้าผู้เป็นนาย แต่พูดอย่างคนโง่ เพราะว่าไว้ใจตัวเองในการรอดนั้น ¹⁸ เพราะว่าเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยรอดตามกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ข้าพเจ้าก็จะสืवादเหมือนกัน ¹⁹ เพราะว่าการที่ท่านทนฟังคนโง่พูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านฉลาดเสียนี้กระไร ²⁰ เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้เอาท่านไปเป็นเหยื่อ ถ้ามีผู้มายึดเอาของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้าท่าน

ถ้าจะอวด เปาโลก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าคนอื่นเลย

21 ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละเอียดว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้
ไม่ว่าใครกล้าอวดในเรื่องใด (ข้อยพุดอย่างคนโง่) ข้าพเจ้าก็กล้าอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน 22
เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน
เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน 23
เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นพระศรีอารีย์หรือ? ข้าพเจ้าก็เป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้อยพุดอย่างคนบ้า)
ข้าพเจ้าทำงานมากกว่าเขามาก ข้าพเจ้าถูกโเบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา
ข้าพเจ้าเกือบตายบ่อยๆ

รายละเอียดที่เปาโลถูกทำร้ายเพื่อพระเจ้า

24 พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าทีอยู่ละสามสิบเก้าที 25 เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง
เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง
ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง 26 ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ
เผชิญภัยจระเข้ เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในเมือง
เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องจอมปลอม 27
ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนอยู่บ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย
ต้องอดข้าวอยู่เรื่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกายอยู่ 28 และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว
ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวัน คือการดูแลชุมชนของพระเจ้าทั้งหลาย

การมีส่วนร่วมของคนอื่นๆ ของเปาโล

29 มีใครบ้างที่เป็นคนอ่อนกำลัง และข้าพเจ้าไม่ได้อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุด
และข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย 30 ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า
ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง 31 พระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
พระองค์เป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญตลอดไป พระองค์รู้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเท็จเลย 32
ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาร์เธทัสในกรุงดามัสกัส ได้ให้ทหารเฝ้ากรุงดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า
33 แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงเมือง
ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของผู้ว่าราชการ

2 โครินธ์ 12

นิมิตที่เปาโลได้รับ

¹ ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องอวด ถึงแม้ว่าจะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิต และการเปิดเผยต่างๆซึ่งมาจากพระเจ้าผู้เป็นนาย ² สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่ง ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้ารู้) ³ ข้าพเจ้ารู้จักชายคนนั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้ารู้) ⁴ คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังสวนสวรรค์ของพระเจ้า และได้ยินคำพูดซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็เป็นเรื่องต้องห้าม ⁵ สำหรับชายคนนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องความอ่อนแอของข้าพเจ้า

คำตอบของพระเจ้าที่มีต่อเปาโล

⁶ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะทำอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้คนโง่ เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็น และได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า ⁷ และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการเปิดเผยของพระเจ้ามากมายนั้น ก็ยังให้มีหนามในร่างกายของข้าพเจ้าอยู่ หนามนั้นเป็นทูดของมารที่คอยทาบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป ⁸ เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนพระเจ้าผู้เป็นนายถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า ⁹ แต่พระองค์พูดกับข้าพเจ้าว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีอยู่ที่ใด ฤทธิ์เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่อยู่ที่นี่” เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในความอ่อนแอทั้งหลายของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า ¹⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกทำร้ายต่างๆ ในความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอตอนไหน ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงขึ้นตอนนั้น

เปาโลมีฐานะเท่าเทียมกับอัครทูตคนอื่น

¹¹ ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนโง่ไปแล้วซี พวกท่านบังคับให้ข้าพเจ้าเป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยไปกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่อย่างใดเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลยก็จริงอยู่ ¹² แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครทูต ก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยความเพียรต่างๆ โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์

และโดยการอธิษฐาน¹³ เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบชุมชนของพระเจ้าที่อื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผัดนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด

เปาโลบอกถึงแผนการที่จะมาเยี่ยมชาวโครินธ์

14 ในตอนนี้ ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่บุตรธิดาจะสะสมไว้สำหรับบิดามารดาก็ไม่สมควร แต่บิดามาควรสะสมไว้สำหรับบุตรธิดา

15 และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะสละแรงทั้งหมดเพื่อพวกท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขั้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง¹⁶ ถึงแม้ว่าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน

แต่พวกท่านก็พูดว่า ข้าพเจ้าใช้กุศโลบายเอาเปรียบท่าน¹⁷

ข้าพเจ้าได้โกงอะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ?¹⁸ ข้าพเจ้าขอให้ทิตัสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้โกงจากพวกท่านอยู่หรือ?

เราทั้งสองไม่ได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ? เราไม่ได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ?

เปาโลบอกถึงเรื่องที่ทำไปนั้นทำเพื่ออะไร?

19 พวกท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังพูดแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ?

ความจริงเราพูดในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ เหมือนกับเราอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พี่น้องที่รัก

สิ่งสารพัดที่เราได้ทำไปนั้น เราทำไปเพื่อท่านจะเจริญขึ้น²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนที่ข้าพเจ้าอยากเห็น

และท่านจะเห็นข้าพเจ้าเหมือนคือที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการทะเลาะกัน ริษยากัน โกรธให้กัน มักใหญ่ใฝ่สูง นินทา กัน ชุบชิบส่อเสียดกัน จองหงองพองตัว และเกะกะวุ่นวายกัน

21 ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และไม่ได้กลับใจถึงความชั่วช้า การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้ทำอยู่นั้น

2 โครินธ์ 13

เปาโลบอกสาเหตุที่จะมาเยี่ยมเขาครั้งที่สาม

1 ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้าจะมาเยี่ยมยามพวกท่าน

คำพูดทุกๆคำต้องมีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้² ข้าพเจ้าได้เตือนผู้ที่ทำผิดบาป และคนอื่นๆอีก และบัดนี้ข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีก เมื่อข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน

เหมือนกับเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านในครั้งที่สองนั้นว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก

ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการตีโทษคนเหล่านี้เลย³

เพราะว่าพวกท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์พูดผ่านทางข้าพเจ้า

พระองค์ไม่ได้อ่อนต่อพวกท่าน แต่มีฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน⁴

เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ถูกตรึงในความอ่อนแอ พระองค์ยังมีชีวิตอยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เพราะว่าเราก็อ่อนแอด้วยกันกับพระองค์ แต่เรายังมีชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

คำตักเตือนและคำอวยพร

⁵ ท่านจงพิจารณาตัวตนของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของทานเองเถิด ท่านมรรู้หรือว่า พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ อยู่ในพวกท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะไม่สามารถผ่านการพิสูจน์นั้น⁶ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเราไม่ได้แพ้ต่อการพิสูจน์นั้น

⁷ บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพวกท่านทั้งหลายจะไม่ทำชั่วใดๆ

ไม่ใช่เราจะให้ปรากฏว่าเราชนะการพิสูจน์ แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ

ถึงแม้ว่าคุณล้าๆว่าเราเองแพ้การพิสูจน์⁸ เพราะว่าเราทำอะไรขัดกับความจริงไม่ได้

แต่ได้ทำเพื่อความจริงเท่านั้น⁹ เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านแข็งแรง เราก็ยินดี เราอยากได้สิ่งนี้ด้วย

คือขอให้พวกท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์¹⁰

เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ เพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว

จะได้ไม่ต้องกวาดขันท่านโดยใช้อำนาจ ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นนาย ประทานให้แก่ข้าพเจ้า

เพื่อการก่อสร้างไม่ใช่เพื่อการทำลายลง

คำอวยพรในตอนสุดท้าย

¹¹ ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอลาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงฟังคำวิงวอนของข้าพเจ้า จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่งพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา สันติภาพและสันติสุขจะอยู่กับท่าน¹² จงทักทายกันด้วยประเพณีไปลามาไหว้¹³

วิมุติชนของพระเจ้าทุกคนฝากความคิดถึงมาหาท่านทั้งหลาย¹⁴

ขอให้พระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด สาธุ

กาลาเทีย

กาลาเทีย 1

คำทักทายและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้เขียนโดย เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (ไม่ใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์และพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้ได้ให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย เป็นผู้แต่งตั้ง) ² และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้า เขียนจดหมายนี้ถึงชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในมณฑลกาลาเทีย ³ ขอให้พระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ⁴ ผู้ได้สละพระองค์เพราะความผิดบาปที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชาของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามใจของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด ⁵ ขอให้พระเจ้าจงมีสง่าราศีตลอดไป สาธุ

บารมีของพระเจ้ามีอย่างเดียว

⁶ ข้าพเจ้าประหลาดใจมาก ที่พวกท่านได้ทิ้งพระองค์ไปอย่างรวดเร็ว พระองค์ได้เรียกท่านมาโดยพระคุณของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ และได้ไปหาบารมีอื่น ⁷ ความจริงแล้ว บารมีอื่นไม่มี แต่ว่ามีบางคนทำให้ท่านยุ่งยาก และต้องการที่จะบิดเบือนบารมีของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ ⁸ แม้แต่พวกเราเองหรือเทวดาหน้าไหน ถ้าเผยแพร่บารมีอื่นให้แก่พวกท่าน ซึ่งขัดแย้งกับบารมีของพระเจ้าที่เราได้เผยแพร่ให้แก่พวกท่านไปแล้ว ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ⁹ ตามที่เราได้กล่าวไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าขอพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดเผยแพร่บารมีอื่นให้กับพวกท่านที่ขัดแย้งกับบารมีของพระเจ้าที่พวกท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง

¹⁰ บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเพื่อเอาใจมนุษย์หรือ? หรือข้าพเจ้าทำให้เป็นที่พอใจของพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ? ถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ผู้รับใช้ของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

เบื้องหลังชีวิตของเปาโล

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่า บารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เผยแพร่ไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ ¹²

เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับบารมีนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าได้รับบารมีนั้นโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ได้สำแดงแก่ข้าพเจ้า¹³
เพราะพวกท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้าแล้วว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยูดายนั้น
ข้าพเจ้าได้ข่มเหงชุมชนของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายให้สิ้นไป¹⁴
และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยูดายนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนฝูงหลายคน
ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีหัวรุนแรง
มากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้า¹⁵
แต่เมื่อพระเจ้าผู้ได้เลือกสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดา และได้เรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
พระองค์พอใจ¹⁶ ที่จะสำแดงพระโอรสของพระองค์แก่ข้าพเจ้า
เพื่อให้ข้าพเจ้าเผยแพร่เรื่องพระโอรสขององค์แก่คนต่างชาตินั้น ในตอนนั้น
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับมนุษย์คนใดเลย¹⁷ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
เพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย
แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก

¹⁸ สามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเบโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน¹⁹
และข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่น ๆ เลย นอกจากยากอบน้องชายของพระเจ้าผู้เป็นนาย
²⁰ (เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนี้ พระเจ้าเป็นพยานได้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้โกหกเลย)²¹
หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในมณฑลซีเรียและซีลีเซีย²²
ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับชุมชนของพระเจ้าในมณฑลยูเดียเลย²³ เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “
ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้เผยแพร่ความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลายนั้น”²⁴
พวกเขาได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้ายิ่งก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

กาลาเทีย 2

อัครทูตอื่น ๆ รับรองเปาโล

¹ สิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก และพาติตัสไปด้วย²
ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้สำแดงแก่ข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องบารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าเผยแพร่แก่คนต่างชาติให้เขาฟัง
แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นการส่วนตัว เกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร
³ แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นคนกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หน้ต⁴
ตามคำแนะนำของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา
เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส
⁵ แต่พวกเราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้แต่ชั่วโมงเดียว

เพื่อให้ความจริงของบารมีนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป ⁶

และจากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม
ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้าไม่ได้เห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ
ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย ⁷ แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า
ข้าพเจ้าได้รับมอบให้เผยแผ่บารมีของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต

เหมือนกันกับเปโตรได้รับมอบหมายให้เผยแผ่บารมีของพระเจ้าแก่คนที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต ⁸ (เพราะว่า
พระเจ้าผู้ได้คลใจเปโตรให้เป็นอัครทูตไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต

ก็ได้คลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) ⁹ เมื่อยากอบ เคphasและยอห์น
ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งมอบให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว

ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัส แสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ
และคนเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต ¹⁰ คนเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนยากจน
ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะทำอยู่แล้ว

เปาโลต่อว่าเปโตรที่เมืองอันติโอก

¹¹ แต่เมื่อเปโตรมาถึงเมืองอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า
เพราะว่าท่านได้ทำผิดอย่างแน่นอน ¹² เพราะว่าก่อนที่คนของยากอบจะมาถึงนั้น
ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่ต่างหาก
เพราะเกรงใจพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ต ¹³ และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้สร้างทำตามท่านเหมือนกัน
แม้แต่บารนาบัสก็สร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย ¹⁴
แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำตามความจริงแห่งบารมีของพระเจ้านั้น
ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับเปโตรต่อหน้าคนทั้งหลายว่า “
ในเมื่อพวกท่านที่เป็นคนยิวใช้ชีวิตตามอย่างคนต่างชาติ ไม่ใช่ตามอย่างพวกยิว
ทำไมพวกท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ใช้ชีวิตตามอย่างพวกยิวเล่า”

พวกยิวและคนต่างชาติไม่แตกต่างกัน

¹⁵ พวกเราผู้เป็นยิวโดยกำเนิด ไม่ใช่คนต่างชาติที่ถือว่าเป็นคนบาป อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส
ตัณหา อูบาทาน และอวิชชา ¹⁶ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนบุญได้ โดยการทำตามบัญญัติหรือศีล
แต่เป็นคนบุญได้โดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เท่านั้น
แม้แต่เราเองก็มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
เพื่อเราจะได้เป็นคนบุญโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
ไม่ใช่โดยการทำตามบัญญัติหรือศีล เพราะว่าโดยการทำตามบัญญัติหรือศีลนั้น “
ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนบุญได้เลย”

ความตายและชีวิตใหม่

17

แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังอุทิศส่ำห้จะเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งโดยพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนที่มิบาป อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา

พระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ? ไม่มีทางเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน ¹⁸

เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ทำผิด ¹⁹

เหตุว่าโดยบัญญัติหรือศีลนั้นข้าพเจ้าได้ตายจากมันไปแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่กับพระเจ้า ²⁰

ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป

แต่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ต่างหากที่มีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระโอรัสของพระเจ้า ผู้ได้มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา

กรุณา มุทิตา อุเบกษาต่อข้าพเจ้า และได้สละตัวเองของพระองค์เพื่อข้าพเจ้า ²¹

ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นที่ยกเลิก

เพราะว่าถ้าความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งเกิดจากบัญญัติหรือศีลแล้ว

พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ก็ตายโดยไม่มีประโยชน์อะไร

กาลาเทีย 3

บัญญัติหรือศีลและความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

¹ โอ ชาวกาลาเทียผู้โง่เขลาเอ๋ย ใครสะกดจิตของท่านให้เห็นผิดเป็นชอบไปได้ ทั้ง ๆ

ที่ภาพการตรึงของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาพวกท่านแล้ว ²

ข้าพเจ้าอยาการู้ข้อหนึ่งจากพวกท่านว่า พวกท่านได้รับพระวิญญูณโดยการทำตามบัญญัติหรือศีลหรือ?

หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ³ พวกท่านโง่ขนาดนั้นหรือ?

เมื่อพวกท่านเริ่มต้นโดยฝ่ายพระวิญญูณแล้ว บัดนี้พวกท่านจะจบลงโดยฝ่ายเนื้อหนังหรือ? ⁴

พวกท่านได้รับประสบการณ์อย่างมากมายโดยไม่มีประโยชน์หรือ? ถ้าเป็นการไม่มีประโยชน์จริง ๆ แล้ว

⁵ พระเจ้าผู้ประทานพระวิญญูณแก่พวกท่าน และทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน

พระองค์ได้ทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกท่านได้ทำตามบัญญัติหรือศีลหรือ?

หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

ความเชื่อของอับราฮัม

⁶ ตามที่อับราฮัม “ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า” และ “และพระองค์นับว่าท่านเป็นคนบุญ

ในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งของท่าน” ⁷ ถ้าเช่นนั้นพวกท่านจงรู้ว่า

คนที่เชื่อฟังอาศัยนั้นแหละเป็นลูกหลานของอับราฮัม ⁸ และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า

พระเจ้าจะให้คนต่างชาติเป็นคนบุญโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

จึงได้เผยแพร่ภารมิจของพระเจ้าแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า “ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพรเพราะเจ้า”⁹ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าจึงได้รับพรร่วมกับอับราฮัมผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้น

การฟังบัญญัติหรือศีลและความเชื่อ

¹⁰ เพราะว่าคนทั้งหลายที่ฟังการทำตามบัญญัติหรือศีลก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ไม่ได้ทำตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง”¹¹

แต่เป็นที่รู้แจ้งอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคนบุญในสายตาของพระเจ้าโดยบัญญัติหรือศีลได้เลย เพราะว่า “คนบุญจะมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า”¹²

แต่บัญญัติหรือศีลไม่ได้อาศัยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า เพราะ “ผู้ที่ประพฤติตามบัญญัติหรือศีลก็จะได้ชีวิตอยู่โดยบัญญัติหรือศีลนั้น”¹³

พระเจ้าเป็นพระศรีอารีย์ใถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งบัญญัติหรือศีล

โดยการที่พระองค์ยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา (เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “

ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง”)¹⁴

เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลาย เพราะพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์

เพื่อเราจะได้รับคำสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

บัญญัติหรือศีลและคำสัญญา

¹⁵ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างของมนุษย์สักเรื่องหนึ่ง

ถึงแม้ว่าเป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วก็ไม่มีใครจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้¹⁶

คำสัญญาทั้งหลายที่ได้ให้ไว้กับอับราฮัม และเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์ไม่ได้กล่าวว่า “

และแก่เชื้อสายทั้งหลาย” เหมือนดังพูดกับหลายคน แต่พูดกับคนเดียวคือ “แก่เชื้อสายของเจ้า”

ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์¹⁷ แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า บัญญัติหรือศีลซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี

จะทำลายพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ตั้งไว้เมื่อก่อนนั้น ให้เป็นที่ยกเลิกไม่ได้¹⁸

เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยบัญญัติหรือศีล ก็ไม่ใช่ได้โดยคำสัญญาอีกต่อไป

แต่พระเจ้าให้มรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยคำสัญญา

จุดประสงค์ของบัญญัติ

¹⁹ ถ้าเช่นนั้นมิบัญญัติหรือศีลไว้เพื่ออะไร

ที่เพิ่มบัญญัติหรือศีลไว้ก็เพื่อจะได้เห็นว่าผู้ฝ่าฝืนนั้นเป็นคนมีบาป อยู่ในอำนาจของ กิเลส ตัณหา

อุปาทาน และอวิชชา จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับคำสัญญานั้นจะมาถึง

และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งบัญญัติหรือศีลนั้นไว้โดยมือของคนกลาง²⁰ ส่วนคำสัญญานั้น

พระเจ้าได้ให้ไว้แก่อับราฮัมโดยพระองค์เองโดยตรง จึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีคนกลางแต่อย่างใด

21 ถ้าเช่นนั้นบัญญัติหรือศีลขัดแย้งกับคำสั่งญาของพระเจ้าหรือ? ไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน เพราะถ้าตั้งบัญญัติหรือศีลอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ การเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งนั้นก็จะมีได้โดยบัญญัติหรือศีลนั้นจริง 22 แต่พระคัมภีร์ได้ระบุว่า ทุกคนอยู่ในความบาป อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา เพื่อจะประทานตามคำสั่งญาแก่คนทั้งหลายที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นหลัก

สภาพของมนุษย์ก่อนที่พระเยซูมา

23 ก่อนที่ความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าจะมานั้น เราถูกบัญญัติหรือศีลกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนกว่าความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าจะปรากฏภายหลัง 24 เพราะฉะนั้น บัญญัติหรือศีลจึงควบคุมเราไว้จนพระผู้เป็นพระศรีอาริย์มา เพื่อเราจะได้เป็นคนบุญโดยความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า 25 แต่บัดนี้ความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้านั้นได้มาแล้ว เราจึงไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของผู้ควบคุมอีกต่อไปแล้ว 26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ 27 เพราะเหตุว่า คนรับพิธีมุดน้ำเข้าในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น 28 เขาจะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว 29 และถ้าพวกท่านเป็นของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว พวกท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามคำสั่งญา

กาลาเทีย 4

ความแตกต่างระหว่างการเป็นบุตรธิดาและการเป็นทาส

1 ข้าพเจ้าหมายความว่า ตราบใดที่ทนายยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายก็ตาม 2 แต่เขาก็อยู่ใต้อำนาจของผู้ปกครอง และผู้ดูแล จนถึงเวลาที่พ่อได้กำหนดไว้ 3 ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้อำนาจของกฎพิธีศากแห่งสากลจักรวาล 4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ใช้พระโอรสของพระองค์มาเกิดจากผู้หญิง และถือกำเนิดใต้อำนาจบัญญัติหรือศีล 5 เพื่อจะไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้อำนาจบัญญัติหรือศีล เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นลูก 6 และเมื่อท่านเป็นลูกแล้ว พระเจ้าจึงใช้พระวิญญาณแห่งพระโอรสของพระองค์เข้ามาในใจของเรา เราจึงเรียกพระเจ้าว่าพ่อ 7 เหตุฉะนั้นพวกท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นลูก และถ้าเป็นลูกแล้วพวกท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้า

เปาโลเป็นห่วงชาวกาลาเทีย

8 แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า

พวกท่านเป็นทาสของสิ่งที่โดยสภาพแล้วไม่ใช่แม่แต่เทพเจ้าเลย⁹ แต่บัดนี้เมื่อพวกท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้ารู้จักพวกท่านแล้ว ทำไมพวกท่านจึงจะกลับไปหาภูตผีปีศาจซึ่งอ่อนแอ และอนาถ และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก¹⁰ พวกท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี¹¹ ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อพวกท่านนั้นจะไม่ได้ประโยชน์อะไร

ความสัมพันธ์ระหว่างเปาโลและชาวกาลาเทีย

12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้พวกท่านเป็นเหมือนกับข้าพเจ้า

เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างพวกท่านแล้วเหมือนกัน พวกท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย¹³

พวกท่านรู้ว่าตอนที่ข้าพเจ้าเผยแพร่บารมีของพระเจ้ากับพวกท่านนั้น ก็เพราะการป่วยไข้ทางกาย

¹⁴ และแม้ว่าสภาพของข้าพเจ้าจะเป็นการลงใจพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่น

หรือรังเกียจข้าพเจ้าเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าประหนึ่งว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า

หรือประหนึ่งว่าข้าพเจ้าเป็นพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เสียเอง¹⁵

พวกท่านลืมนึกความดีอกดีใจของพวกท่านแล้วหรือ? เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า

ถ้าเป็นไปได้พวกท่านก็คงจะควักดวงตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า¹⁶

ข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของพวกท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงกับพวกท่านหรือ?¹⁷

คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจพวกท่าน ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่าน

เพื่อพวกท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา¹⁸ การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการทำดีอยู่

ไม่ใช่เฉพาะแต่ตอนเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น¹⁹ โอ ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย

ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะพวกท่านอีกจนกว่าพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์จะได้ก่อร่างขึ้นในตัวพวกท่าน²⁰

ข้าพเจ้าต้องการจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า

เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในพวกท่าน

คำเปรียบเทียบเรื่องนางฮาการ์และนางซาราห์

21 พวกท่านที่อยากอยู่ใต้บัญญัติหรือศีล พวกท่านไม่ได้ฟังบัญญัติหรือศีลหรือ?

จงบอกข้าพเจ้าเถิด²² เพราะมีคำเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีลูกชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากผู้หญิงที่เป็นทาส

อีกคนหนึ่งเกิดจากผู้หญิงที่เป็นไท²³ ลูกที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง

แต่ลูกที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามคำสัญญา²⁴ ข้อความนี้เป็นการเปรียบเทียบ

ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาศินาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์

²⁵ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาศินายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน

เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่²⁶ แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มที่อยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท

เป็นแม่ของเราทั้งหลาย²⁷ เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด โอหญิงหมั้นผู้ไม่เคยคลอดลูก จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์คลอดลูก เพราะว่าลูกของแม่ร้าง ก็ยังมีมากกว่าลูกของผู้ที่มีตัว”²⁸ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นลูกแห่งคำสัญญาเหมือนกันกับอิสอัค²⁹ แต่ในตอนนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ทุกวันนี้ก็เป็นเหมือนกันฉันนั้น³⁰ แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “จงโล่งนางทาสกับลูกชายของนางไปเถิก เพราะว่าลูกชายของนางทาสจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับลูกชายของหญิงที่เป็นไทไม่ได้”³¹ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่ลูกของนางทาส แต่เป็นลูกของนางที่เป็นไท

กาลาเทีย 5

เสรีภาพในฐานะที่เป็นบุตรธิดาพระเจ้า

1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ จึงได้ให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย

2 ในตอนนี้ ข้าพเจ้าผู้มีชื่อว่าเปาโลขอบอกพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านรับพิธีเข้าสู่น้ำต พระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะทำประโยชน์อะไรให้แก่พวกท่านไม่ได้เลย³

ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสู่น้ำตรู้ว่า เขาถูกผูกมัดให้ทำตามบัญญัติหรือศีลทั้งหมด⁴ ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งโดยบัญญัติหรือศีล พวกท่านก็ขาดจากพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ และหล่นจากพระคุณไปแล้ว⁵ เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า เราก็รอคอยความหลุดพ้นที่เราหวังว่าจะได้รับ⁶ เพราะว่าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น การที่รับพิธีเข้าสู่น้ำตหรือไม่ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย แต่ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ที่แสดงออกเป็นโดยการกระทำตามพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา นั้นต่างหากที่สำคัญกว่า

เรื่องส่วนตัวของเปาโลกับชาวกาลาเทีย

7 พวกท่านกำลังวิ่งเล่นแข่งกันคืออยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางพวกท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง⁸ การเป่าหูเช่นนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าผู้เรียกพวกท่านทั้งหลาย⁹

เชื่อขนมเพียงนิดเดียวก็ทำให้แบ่งดิบพูนขึ้นได้ทั้งก่อน¹⁰ ข้าพเจ้าไว้วางใจพวกท่านในพระเจ้าผู้เป็นนายว่า พวกท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่น ฝ่ายผู้ที่มารบกวนพวกท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ¹¹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเผยแพร่โดยชักชวนให้คนรับพิธีเข้าสู่น้ำต

ทำไมข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้สะดุดแล้ว¹²

ข้าพเจ้าอยากให้คุณเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่านตอนตัวเองเสีย

การรู้จักใช้เสรีภาพที่แท้จริง

13 พี่น้องทั้งหลาย ที่พระเจ้าเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่าน เป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาเถิด ¹⁴ เพราะว่าบัญญัติหรือศีลทั้งหมดนั้นสรุปได้เป็นคำเดียวว่า “จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนมีต่อตัวเอง” ¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านกัดกัน และกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะทำให้กันย่อยยับไป

ผลของพระวิญญูญาณและการงานของเนื้อหนัง

16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณ อย่าสนองความต้องการของเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ¹⁷ เพราะว่าการต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญูญาณ และพระวิญญูญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายอยากทำจึงทำไม่ได้ ¹⁸ แต่ถ้าพระวิญญูญาณนำท่าน ท่านก็ไม่ได้อยู่ใต้อบัญญัติหรือศีล ¹⁹ ผลผลิตของเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชานั้น เห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ หรือมีก๊ก การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก ²⁰ การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ่อมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การโต้เถียงกัน การไฟสูง การแตกก๊กกัน ²¹ การอิจฉากัน การฆาตกรรม การกินเหล้าเมาสุรา การเล่นเป็นพาลเกร และสิ่งอื่น ๆ ในทำนองนี้อีก เหมือนดังที่ข้าพเจ้าได้เตือนพวกท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ทำเช่นนี้จะไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า ²² ฝ่ายผลผลิตของพระวิญญูญาณนั้นคือ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ความปลาบปลื้มใจ สันติภาพ และสันติสุข ความอดทน ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ²³ ความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน การรู้จักบังคับตัวเอง เรื่องเหล่านี้ไม่มีบัญญัติหรือศีลห้ามไว้เลย ²⁴ ผู้ที่เป็นของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้เอาเนื้อหนัง ที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาไปตรึงไว้ที่กางเขนแล้ว

25 ในเมื่อเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญูญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณเถิด ²⁶ เราอย่าถือตัว อย่ายั่วโทษะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

กาลาเทีย 6

จงช่วยรับภาระของกันและกัน

1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าแม้จับผู้หนึ่งผู้ใดที่ฝ่าฝืนประการใดได้ พวกท่านที่อยู่ฝ่ายพระวิญญูญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง

เกรงว่าพวกท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปทำเหมือนกันกับเขา² จงช่วยรับภาระของกันและกัน
พวกท่านจึงจะทำให้ บัญญัติหรือศีลของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์สำเร็จ³
เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง⁴
ขอให้ทุกคนสำรวจการงานของตัวเองจึงจะมีอะไร ๆ ที่จะรอดได้ในตัว ไม่ใช่เข้าไปเปรียบเทียบกับคนอื่น⁵
เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตัวเอง

6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตัวเองเถิด

7 อย่าเข้าใจผิดเลย พวกท่านหลอกหลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลงไป
ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น⁸ ผู้ที่หว่านเกี่ยวกับเรื่องของเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน
และอวิชชาของตัวเอง ก็จะเก็บเกี่ยวความเศร้าเปื่อยจากเนื้อหนังนั้น
แต่ผู้ที่หว่านเกี่ยวกับเรื่องของพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตเข้าสู่นิพพานจากพระวิญญาณนั้น⁹
อย่าให้เราเบื่อน่ายในการทำความดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันที่เหมาะสม
¹⁰ เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำความดีกับคนทั้งหลาย
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่อยู่ในครอบครัวที่มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

คำเตือนตอนสุดท้าย

¹¹ พวกท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า
ตัวใหญ่ขนาดไหน? ¹² คนที่อยากได้หน้าตามเนื้อหนัง ที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชานั้น
เขาบังคับให้พวกท่านรับพิธีเข้าสู่น้ำต เพื่อเขาจะไม่ได้ถูกข่มเหง
เพราะเรื่องกางเขนของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์เท่านั้น¹³
ถึงแม้คนที่เข้าสู่น้ำตแล้วก็ไม่ได้ทำตามบัญญัติหรือศีล แต่เขาอยากที่จะให้พวกท่านเข้าสู่น้ำต
เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของท่านไปรอด¹⁴
แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการรอด นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
ซึ่งโดยกางเขนนั่นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก¹⁵
เพราะว่าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ การที่ถือพิธีเข้าสู่น้ำตหรือไม่ ไม่เป็นเรื่องสำคัญอะไรเลย
แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญกว่า¹⁶ สันติภาพ และสันติสุข และความกรุณาจากพระเจ้า
จงมีแก่ทุกคนที่ทำตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า

¹⁷ ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าอีก
เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซู ติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้าแล้ว

¹⁸ พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
จงอยู่กับจิตวิญญาณของพวกท่านทั้งหลายเถิด สาธุ

เอเฟซัส

เอเฟซัส 1

คำนำและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้ เขียนโดยเปาโล

ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ตามความประสงค์ของพระเจ้า เขียนถึง
วิมุตติชนผู้มีความเชื่อเฟื่องอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์² ขอให้พระคุณ สันติภาพ
และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย
จงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด

ในพระเยซูเราจึงได้เป็นลูกของพระเจ้า

³ จงยกย่องสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นพ่อแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
ผู้ได้ให้พรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการ จากฟ้าสวรรค์โดยพระผู้เป็นพระศรีอาริย์⁴
ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้นพระองค์ได้เลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะเริ่มสร้างโลก
เพื่อเราจะบริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง และไม่มีมลทินต่อหน้าของพระองค์⁵
พระเจ้าได้กำหนดเราไว้ด้วยพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาก่อน
ตามทีความพอใจของพระองค์ให้เป็นลูกโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์⁶
เพื่อจะให้เป็นที่ยกย่องสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งได้มอบแก่เราในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
ผู้เป็นที่รักของเรา⁷ ในพระเยซูนั้น พวกเราได้รับการไถ่บาปโดยเลือดของพระองค์
คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันมากมายของพระองค์⁸ ซึ่งได้ให้แก่เราอย่างล้นเหลือ
ให้มีปัญญาสุขุม และมีความเข้าใจรอบคอบ⁹ พระเจ้าได้ให้เรา รู้ความล้ำลึกในจิตใจของพระองค์
ตามความประสงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตั้งไว้ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁰
โดยประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดมาถึงแล้ว พระองค์จะรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์
และในแผ่นดินโลกไว้ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์¹¹ ในพระองค์นั้น เราได้รับการทรงเลือกด้วย
คือถูกกำหนด ไว้ล่วงหน้า ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้ทรงทำกิจทุก
อย่างตามที่พระองค์ได้ไตร่ตรองไว้ในจิตใจของพระองค์¹²
เราทั้งหลายผู้มีความหวังในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ก่อนผู้อื่นจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ยกย่อง
แก่สง่าราศีของพระองค์¹³ ในพระองค์นั้นพวกท่านทั้งหลายก็มีความหวังเหมือนกัน
เมื่อพวกท่านได้ฟังพระคำแห่งความจริง คือบารมีของพระเจ้าเรื่องความหลุดพ้นของท่าน

และได้เชื่อฟังอาศัยในพระองค์แล้ว

ท่านก็ได้รับการประทับตราไว้ด้วยพระวิญญูญาณศักดิ์สิทธิ์แห่งคำสัญญา¹⁴
เป็นมัดจำของการรับมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับเป็นกรรมสิทธิ์
เป็นที่ยกย่องสรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์

คำสวดอ้อนวอนขอสติปัญญาและความรู้

¹⁵ เหตุฉะนั้นครั้งข้าพเจ้าได้ยินว่า พวกท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นเจ้านาย
และมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อคนบุญทั้งหลายแล้ว¹⁶
ข้าพเจ้าจึงได้ขอบคุณพระเจ้า เพราะพวกท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย
เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อท่าน¹⁷ ข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนว่า
ขอพระเจ้าแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา คือพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้มีสง่าราศี
ได้ให้พวกท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา
และความรู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องความรู้ถึงพระองค์¹⁸ และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านได้รู้ว่า
ในการที่พระองค์เรียกท่านนั้น พระองค์ได้ให้ความหวังอะไรบ้างแก่ท่าน และให้รู้ว่ามรดกของพระองค์
สำหรับวิมุตติชนมีสง่าราศีอันครบถ้วนบริบูรณ์เพียงใด¹⁹
และให้รู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่หลวงของพระองค์มีมากมายเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ
ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่หลวงของพระองค์²⁰
ซึ่งพระเจ้าได้ทำแล้วในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เมื่อบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย
และให้อยู่เบื้องขวามือของพระเจ้าในสวรรค์สถาน²¹ สูงส่งเหนือกว่าทุกภูตผีที่ครอบครอง ทุกภูต
ผีที่มีอำนาจ ทุกภูตผีที่มีฤทธิ์เดช และทุกภูตผีที่ปกครอง และเหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง
ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย²²
พระเจ้าได้ปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้เท้าของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
และได้ตั้งพระองค์ไว้เป็นหัวหน้าเหนือสิ่งสารพัดแห่งชุมชนของพระเจ้า²³ ซึ่งเป็นกายของพระองค์
คือเต็มบริบูรณ์โดยพระองค์ ผู้อยู่เต็มทุกอย่างทุกหนทุกแห่ง

เอเฟซัส 2

การกระทำของพระเจ้าเพื่อคนของพระองค์

¹ พระเจ้าได้ทำให้พวกท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการฝ่าฝืนและการผิดบาป
² เมื่อก่อนนั้นท่านเคยทำตามค่านิยมของโลกนี้ ทำตามผีมารเจ้าแห่งท้องฟ้า
มันเป็นวิญญูณชั่วที่ครอบครองอยู่ในคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง³
แต่ก่อนเราทั้งหลายเคยเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามกิเลส ตัณหาของเนื้อหนังเหมือนกัน
คือทำตามความต้องการของเนื้อหนัง ที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชา และความคิดในใจ

ตามสันดาน เราจึงเป็นคนที่ควรจะถูกลงโทษเหมือนกันกับคนอื่น⁴ แต่พระเจ้า ผู้เต็มไปด้วยพระเมตตา เพราะเหตุแห่งพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาอันมากมาย ซึ่งพระองค์มีต่อเรานั้น

ความหลุดพ้นได้มาเพราะพระคุณโดยความเชื่อ

⁵ ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา พระองค์ก็ยังทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

(ซึ่งท่านทั้งหลายหลุดพ้นนั้นก็หลุดพ้นโดยพระคุณ)⁶ และพระองค์ได้ให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และได้ให้เราเข้าสู่นิพพานกับพระองค์ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์⁷ เพื่อว่าในยุคต่อ ๆ ไป พระองค์จะได้สำแดงพระคุณอันใหญ่หลวงของพระองค์

ในการที่พระองค์ได้เมตตาเราในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์⁸

เพราะว่าที่พวกท่านทั้งหลายหลุดพ้นนั้นก็หลุดพ้นโดยพระคุณ เพราะความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า และไม่ใช้ทั้งหลายประพฤติด้วยตนเอง แต่พระเจ้าได้มอบให้⁹

ความหลุดพ้นนั้นก็ได้มาจากการกระทำของมนุษย์ เพื่อไม่ให้คนหนึ่งคนใดรอดได้¹⁰

เพราะว่าเราเกิดมาจากพระเจ้า พระองค์เป็นผู้สร้างเราขึ้นมาในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพื่อให้เราทำความดีตามที่พระเจ้าได้เตรียมไว้ก่อนแล้ว เพื่อให้เราทำไปตามนั้น

สภาพของชาวเอเฟซัสเมื่อก่อนนี้กับเดี๋ยวนี้

¹¹ เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติโดยกำเนิด

และพวกที่ทำพิธีเข้าสู่หนัต เคยเรียกท่านอย่างดูหมิ่นดูแคลนว่า เป็นพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัต¹² จงระลึกว่า ในตอนนั้นท่านทั้งหลาย เป็นคนอยู่นอกพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ชาติจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล

และไม่มีส่วนในพันธสัญญาทั้งหลายซึ่งได้สัญญาไว้นั้น ไม่มีความหวัง และอยู่ในโลกที่ไม่มีพระเจ้า¹³ แต่บัดนี้ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ท่านทั้งหลาย

ซึ่งแต่ก่อนนั้นอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยเลือดของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁴

เพราะว่าพระองค์เป็นสันติภาพและสันติสุขของเรา เป็นผู้ทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

และได้รื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง¹⁵ คือการเป็นศัตรูกัน โดยในร่างกายของพระองค์

ได้ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติอันประกอบไปด้วยบทบัญญัติและศีลต่าง ๆ นั้นถูกยกเลิกไป

เพื่อจะทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์

เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทำให้เกิดสันติภาพและสันติสุข

ผลที่เกิดจากการกระทำของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

¹⁶ และเพื่อพระองค์จะทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขน

ซึ่งเป็นการทำให้การเป็นศัตรูต่อกันหมดสิ้นไป¹⁷

และพระองค์ได้มาประกาศสันติภาพและสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้¹⁸

เพราะว่าพระองค์ให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อ โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน¹⁹
เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป
แต่ว่าเป็นพลเมืองอันเดียวกันกับวิมุตติชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า²⁰
ท่านได้ถูกก่อสร้างขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกศาสตาศาพยากรรม
พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นเสาหลัก²¹ ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท
และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในพระเจ้าผู้เป็นนาย²² และในพระองค์นั้น
ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่อยู่ของพระเจ้าในพระวิญญาณด้วย

เอเฟซัส 3

ข้อล้าลึกที่เคยปิดซ่อนไว้

¹ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าผู้มีชื่อว่าเปาโล
เป็นผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ²
ถ้า मैंนท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งได้มอบไว้ให้แก่ข้าพเจ้า
เพื่อท่านทั้งหลายแล้ว³ และรู้ว่าพระองค์ได้สำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อล้าลึก
ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อ ๆ⁴ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว
ก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความล้าลึกของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์⁵ ซึ่งในสมัยก่อน
พระองค์ไม่ได้สำแดงแก่มนุษย์ทั้งหลาย เหมือนกับเดี๋ยวนี้ที่ได้เปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์
และพวกศาสตาศาพยากรรมของพระองค์โดยพระวิญญาณ⁶ นั่นคือคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน
และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน
และมีส่วนได้รับคำสัญญาของพระองค์ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์โดยบารมีของพระเจ้านั้น

การทำงานของเปาโลที่ได้รับมาจากพระเจ้า

⁷ เพราะบารมีของพระเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
ตามของประทานแห่งพระคุณของพระองค์
ซึ่งประทานให้กับข้าพเจ้าได้ทำพันธกิจโดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์⁸ ส่วนตัวของข้าพเจ้านั้น
เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิมุตติชนทั้งหมด แต่พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้า
ประกาศความไพบูลย์อันหาที่สุดไม่ได้ของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แก่คนต่างชาติ⁹
และทำให้คนทั้งหลายเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความล้าลึก
ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกได้ปิดบังไว้ที่พระเจ้าผู้สร้างสิ่งสารพัดทั้งหลาย¹⁰ ซึ่งผ่านทางชุมชนของพระเจ้า
ที่เป็นสติปัญญาอันซับซ้อนของพระองค์ เพื่อให้พวกภูตผีที่ครอบครอง
และภูตผีที่มีอำนาจในท้องฟ้าได้รู้จัก¹¹ ที่เป็นเช่นนั้นก็เป็นไปตามความประสงค์อันยั่งยืนของพระองค์

ซึ่งพระองค์ได้ตั้งไว้ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา¹² ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้าหาญ และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระเจ้าด้วยความมั่นใจ

เพราะความเชื่อเพียงอาศัยในพระองค์¹³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าทอดทิ้ง เพราะเหตุความยากลำบากของข้าพเจ้าที่เห็นแก่ท่าน ซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง

คำสวดอ้อนวอนของเปาโลเพื่อชาวเอเฟซัส

¹⁴ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าลงต่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา¹⁵ เพราะพระเจ้าผู้เป็นพ่อนี้แหละ ทุกครอบครัวในฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์¹⁶

ขอให้พระองค์ประทานกำลังเรียวแรงฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่ท่าน

โดยเดชแห่งพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์¹⁷

เพื่อพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะอยู่ในใจของท่าน โดยความเชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้า เพื่อว่า

เมื่อท่านถูกวางรากฐานไว้อย่างมั่นคงในพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาแล้ว¹⁸

ท่านก็จะรู้พร้อมกับวิมุตติชนทั้งหลาย ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูง¹⁹

และให้เข้าใจถึงพรหมวิหารสี่ของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ซึ่งเกินความรู้

เพื่อท่านจะได้รับ ความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

²⁰ ขอให้สง่าราศีจะมีแต่พระเจ้าผู้มีฤทธิ์สามารถทำสิ่งสารพัดมากกว่าที่เราจะขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ทำงานอยู่ภายในตัวของเรา²¹ ขอให้สง่าราศีจะมีแต่พระเจ้าในชุมชนของพระองค์ ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ตลอดทุกชั่วอายุคน สาธุ

เอเฟซัส 4

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

¹ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเจ้าผู้เป็นนาย ขอวิงวอนท่านให้ประพฤติสมกับพันธกิจที่พวกท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น² คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่าง และใจสุภาพ อดทน และอดกลั้นต่อกันและกันด้วยพรหมวิหารสี่ ซึ่งมี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา³ จงเพียรพยายามให้มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันโดยพระวิญญาณ โดยเอาเอาสันติภาพและสันติสุขเป็นเครื่องผูกมัด⁴ มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนกับท่านได้ถูกเรียกมาให้มีความหวังอันเดียวกัน ที่เป็นไปตามการที่พระเจ้าเรียกท่านมานั้น⁵ ให้มีพระเจ้าผู้เป็นนายองค์เดียว ความเชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้าองค์เดียว พิธีมูตน้ำเดียว⁶ พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพ่อของคนทั้งหลาย ผู้อยู่เหนือคนทั้งหลาย และอยู่ทั่วคนทั้งหลาย และในท่านทั้งหลาย

ของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า

⁷ แต่ว่าพระคุณนั้นได้ให้แก่เราทุก ๆ คนตามขนาดที่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ประทานให้ ⁸ เหตุฉะนั้นจึงมีพระคำของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า “เมื่อพระองค์ขึ้นไปสู่เบื้องสูง พระองค์นำพวกเขลยไป และประทานของประทานแก่มนุษย์” ⁹ (ที่กล่าวว่าพระองค์ขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกจากว่าพระองค์ได้ลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย ¹⁰ พระองค์ผู้ลงไปนั้น ก็คือผู้ที่ขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลายนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ) ¹¹ พระองค์ให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นศาสตาศาพยากรณ์ บางคนเป็นผู้เผยแผ่ข่าวประเสริฐของพระเจ้า บางคนเป็นผู้เลี้ยงดูชุมชนของพระเจ้า และอาจารย์ ¹² เพื่อเตรียมมิชชันนารีให้เป็นคนที่จะรับใช้ เพื่อเสริมสร้างร่างกายของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ให้เจริญขึ้น ¹³ จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และในความรู้ถึงพระโอรสองค์เดียวของพระเจ้า จนกว่าเราจะเป็นผู้ใหญ่บรรลุนิติภาวะอย่างเต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูรณ์ของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ¹⁴ เพื่อเราจะไม่ได้เป็นเด็กอีกต่อไป ที่ถูกขัดไปขัดมา และหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายอันฉลาดซึ่งเป็นการล่อลวง ¹⁵ แต่ให้เราพูดความจริงด้วยพรหมวิหารสี่ ซึ่งมี เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เพื่อจะเจริญขึ้นทุกอย่าง ไปสู่พระองค์ผู้เป็นศิระษคือพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ¹⁶ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งหมดได้ติดสนิทและผูกพันกัน โดยที่ทุก ๆ ข้อต่อที่พระองค์ได้ประทานให้เจริญเติบโตขึ้นด้วยพรหมวิหารสี่ เมื่ออวัยวะทุกอย่างทำงานตามความเหมาะสมแล้ว

ชีวิตใหม่ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

¹⁷ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยัน และเป็นพยานในพระเจ้าผู้เป็นนายว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ท่านอย่าประพฤติดังคนต่างชาติ ที่เขาประพฤติกกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไร้สาระ ¹⁸ โดยที่ความเข้าใจของเขามีคมกันไป และเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องมาจากใจดี้อันของเขา ¹⁹ เขามีใจปราศจากความละอายต่อบาป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ ²⁰ แต่ที่ท่านไม่ได้เรียนรู้จากพระผู้เป็นพระศรีอาริย์เช่นนั้น ²¹ ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องของพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริง ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว ²² ท่านจงทิ้งตัวเก่าหรือธรรมชาติเก่าของท่านที่เป็นของวิถีชีวิตเก่านั้น ซึ่งจะเสื่อมไปตามกิเลส ตัณหาที่หลอกลวง ²³ และจงให้จิตใจของท่านเปลี่ยนแปลงใหม่ ²⁴ และให้ท่านสวมตัวใหม่หรือธรรมชาติใหม่ที่ได้สร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความถูกต้องและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

สิ่งที่ผู้เชื่อในพระเจ้าควรทำและไม่ควรทำ

25 เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกโกหกหลอกลวงพูดไม่อยู่กับร่องกับรอย และ “จงพูดความจริงต่อเพื่อนบ้าน” เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน 26 “ถ้าจะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป” อย่าให้ตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ 27 และอย่าให้โอกาสแก่มาร 28 คนที่เคยเป็นขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดี ๆ กว่า เพื่อจะได้มีอะไร ๆ แจกให้แก่คนที่อดอยาก 29 อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงพูดแต่คำที่ดีเป็นมธุรสวาจา และเป็นประโยชน์ให้เกิดความเจริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง 30 และอย่าทำให้พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเสียใจ เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้ จนถึงวันที่พระองค์จะไถ่ให้หลุดพ้น 31 จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเบาะแว้งกัน และการพูดเสียดสีประชดประชันกับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด 32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนกับที่พระเจ้าได้อภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น

เอเฟซัส 5

คำขอเรื่องการดำเนินชีวิต

1 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นลูกที่รักของพระองค์ 2 และจงดำเนินชีวิตในพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เหมือนกันกับที่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้รักเรา และได้ประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาอันเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า

สิ่งที่ควรละเว้นในการดำเนินชีวิต

3 แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่าง ๆ และความละโมภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลย จะได้สมกับที่ท่านเป็นนิมิตติชนของพระเจ้า 4 ทั้งอย่าพูดคำหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบคายเกเร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบคุณพระเจ้าดีกว่า 5 เพราะท่านรู้แน่ว่า คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหวรูปเคารพ จะไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า และของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ 6 อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการทำเช่นนั้น พระเจ้าจึงลงโทษแก่ทุกคนที่ไม่เชื่อฟัง

คำแนะนำเรื่องการคบคน

7 เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย 8 เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในพระเจ้าผู้เป็นนาย จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง

9 (เพราะว่าผลของความสว่างคือ ความดีทุกอย่าง และความถูกต้องทั้งหลาย และความจริงทั้งหมด) 10
ท่านจงพิสูจน์ว่า ทำอย่างไรบ้างจึงจะเป็นที่พอใจของพระเจ้าผู้เป็นนาย 11
และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไม่มีประโยชน์ แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า 12
เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขาทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าอายเลย 13
แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จักปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุก ๆ
สิ่งที่ให้ปรากฏก็คือความสว่าง 14 เหตุฉะนั้นจึงมีคำกล่าวไว้ “
คนที่หลับอยู่ตั้งตื่นขึ้นและจงเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตาย และพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์จะส่องสว่างแก่ท่าน”

หลักการดำเนินชีวิตของลูกพระเจ้า

15 เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไม่มีปัญญา
แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา 16 จงใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ เพราะว่าทุกวันนี้เป็นยุคที่ชั่ว 17
เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่ แต่จงเข้าใจน้ำใจของพระเจ้าผู้เป็นนายว่าเป็นอย่างไร 18
และอย่ากินเหล้าเมาสุราซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ 19
จงทักทายกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงแห่งจิตวิญญาณ
คือร้องเพลงยกย่องสรรเสริญจากใจของท่านถวายพระเจ้าผู้เป็นนาย 20
จงขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นพ่อสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในนามพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา 21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเคารพนับถือในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

หน้าที่ของภรรยาที่มีต่อสามี

22 ฝ่ายผู้เป็นภรรยาจงยอมฟังผู้เป็นสามีของตน เหมือนกันกับยอมฟังพระเจ้าผู้เป็นนาย 23
เพราะว่าผู้เป็นสามีเป็นศีรษะของผู้เป็นภรรยา
เหมือนกันกับพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นศีรษะของชุมชนของพระเจ้า
และพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นให้แก่ชนชนของพระเจ้านั้น 24
เหตุฉะนั้นชุมชนของพระเจ้ายอมฟังพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ฉันใด
ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น 25 ฝ่ายผู้เป็นสามีก็จงรักใคร่ภรรยาของตน
เหมือนกันกับที่พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์รักใคร่ชุมชนของพระเจ้า
และได้สละพระองค์เองเพื่อชุมชนของพระเจ้า 26 เพื่อจะได้ทำให้ชุมชนของพระเจ้าบริสุทธิ์
โดยการชำระด้วยน้ำ และพระวิญญาณ 27
เพื่อพระองค์จะได้มอบชุมชนของพระเจ้าที่มีสง่าราศีแก่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริวรอย
หรือมลทินใด ๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

หน้าที่ของสามีที่มีต่อภรรยา

28 “เหตุฉะนั้น ผู้เป็นสามีจึงควรจะรักใคร่ผู้เป็นภรรยาของตนเหมือนกับรักร่างกายของตน ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง”²⁹ เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังร่างกายของตัวเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนกับพระเจ้าผู้เป็นนายทำกับชุมชนของพระองค์³⁰ เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งร่างกายของพระองค์³¹ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน”³² ข้อนี้เป็นข้อล้าลึกที่สำคัญมาก ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์กับชุมชนของพระเจ้า³³ ถึงกระนั้นก็ดี ท่านทุกคนจงรักภรรยาของตนเหมือนกับรักตัวเอง และผู้เป็นภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตนด้วย

เอเฟซัส 6

หน้าที่ของบิดามารดาและบุตรธิดา

1 ฝ่ายผู้เป็นบุตรธิดาจงนบถเชื่อฟังผู้เป็นบิดามารดาของตนในพระเจ้าผู้เป็นนาย เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการถูกต้อง² “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า” (นี่เป็นบัญญัติหรือศีลข้อแรกที่อยู่ในคำสัญญา)³ “เพื่อท่านจะได้อยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนยาวในแผ่นดินโลก”⁴ ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาย่ากวนใจบุตรธิดาของตนให้เกิดโมโหโทโส แต่จงอบรมบุตรธิดาด้วยการสั่งสอน และการตักเตือนตามหลักของพระเจ้าผู้เป็นนาย

หน้าที่ของทาสและนายทาส

5 ฝ่ายผู้ที่เป็ทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายฝ่ายโลกด้วยใจยำเกรงจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกับทำกับพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์⁶ อย่าให้เหมือนกับคนที่หน้าไหว้หลังหลอก ทำดีต่อหน้า หรือทำให้ถูกใจคน แต่จงทำเหมือนคือกับเป็นทาสของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์คือทำตามชอบใจของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ⁷ จงรับใช้นายด้วยจิตใจเบิกบาน เหมือนกับรับใช้พระเจ้าผู้เป็นนาย ไม่ใช่รับใช้มนุษย์⁸ เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดทำความดีอะไร ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จเช่นนั้นจากพระเจ้าผู้เป็นนายอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไท⁹ ฝ่ายผู้เป็นนายจงทำต่อทาสในทำนองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่เลือกหน้าผู้ใดเลย

เครื่องป้องกันตัวของลูกพระเจ้า

10 สุดท้ายนี้ขอให้ท่านจงมีกำลังเข้มแข็งขึ้นในพระเจ้าผู้เป็นนาย และในฤทธิ์เดชอันใหญ่หลวงของพระองค์¹¹ จงสวมเครื่องป้องกันตัวทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านเหล่าเหล่าเหลี่ยมของมารได้¹² เพราะเราไม่ได้ต่อ

สู้กับมนุษย์และเลือดเนื้อ แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูต
ผีที่ครองโลกแห่งความมืดในยุคนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในฟ้าอากาศ¹³
เหตุฉะนั้นจงรับเครื่องป้องกันตัวทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้น
และเมื่อเสร็จแล้วจะอยู่อย่างมั่นคงได้¹⁴ เหตุฉะนั้นท่านจงมั่นคง เอาความจริงคาดแหวไว้
เอาความถูกต้องเป็นแนวป้องกันออก¹⁵ และเอาบารมีของพระเจ้าแห่งสันติภาพและสันติสุข
ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า¹⁶ และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้
จงเอาความเชื่อเฟื่องอาศัยในพระเจ้าเป็นโล่ เพราะโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรไฟของมารนั้น¹⁷
จงเอาความหลุดพ้นเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะ และจงถือดาบของพระวิญญาณ
ซึ่งได้แก่พระคำของพระเจ้า¹⁸ จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนทุกอย่าง และจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา
ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความอดทนทุกอย่าง จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อวิมุตติชนทุกคน¹⁹
และอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูด และเกิดใจกล้าหาญ
ที่จะเผยแผ่ข้อล้าลึกแห่งบารมีของพระเจ้าได้²⁰ เพราะบารมีของพระเจ้านี้เอง
ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่ตรวนอยู่
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เล่าเรื่องบารมีของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญตามที่ข้าพเจ้าควรจะพูด

คำแสดงความคิดถึงในตอนท้าย

21 แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งหลายของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทีคิกัส
ซึ่งเป็นน้องที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อในพระเจ้าผู้เป็นนาย จะได้บอกท่านให้รู้ถึงเหตุการณ์ทั้งหลาย
22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้รู้ถึงเหตุการณ์ทั้งหลายของเรา
และเพื่อให้เขาส่งเสริมและให้กำลังใจท่าน

23 ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติภาพ สันติสุข และพรหมวิหารสี่ ซึ่งมี เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขา โดยความเชื่อเฟื่องอาศัยในพระเจ้า ที่มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อและจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนาย²⁴ ขอพระคุณดำรงอยู่กับคนทั้งหลายที่รักพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนาย อย่างไม่มีวันเสื่อมสลายไป สาธุ

ฟิลิปปี

ฟิลิปปี 1

คำนำและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล และทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ เขียนถึง วิมุตติชนทั้งหลายในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ กับทั้งผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณ และผู้รับใช้ฝ่ายกิจกรรมทั้งหลาย ที่อยู่ในเมืองฟิลิปปี ² ขอให้พระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโลอธิษฐานสวดอ่อนน้อมเพื่อชาวฟิลิปปี

³ ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบคุณพระเจ้าเมื่อนั้น ⁴ และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ่อนน้อมเพื่อท่าน ข้าพเจ้าก็ขอด้วยความยินดี ⁵ เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในบารมีของพระเจ้าด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกจนกระทั่งมาถึงวันนี้ ⁶ ข้าพเจ้าแน่ใจว่า พระเจ้าผู้ตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ⁷ การที่ข้าพเจ้าคิดเช่นนั้นเกี่ยวกับท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าท่านอยู่ในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก้คดี และส่งเสริมให้บารมีของพระเจ้านั้นตั้งมั่นคงอยู่ ⁸ เพราะว่าพระเจ้าเป็นพยานให้ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเท่าใด ตามความเมตตาของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ⁹ และข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ่อนน้อมขอให้พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ของท่านเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นในความรู้และในวิจารณ์ญาณทุกอย่าง ¹⁰ เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าอะไรดีที่สุดในชีวิต และเพื่อท่านจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ ¹¹ จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของบุญ ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ เพื่อถวายเกียรติและการยกย่องแก่พระเจ้า

ผลดีที่เกิดจากที่เปาโลถูกจำจอง

¹² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่า การทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้บารมีของพระเจ้าแพร่ขยายออกไป ¹³ จนเป็นที่รู้จักกันในหมู่พวกผู้คุม และคนอื่น ๆ ว่า

การที่ข้าพเจ้าถูกจองจำนั้นก็เพื่อพระผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁴

และพี่น้องส่วนมากได้มีความเชื่อมั่นในพระเจ้าผู้เป็นนาย เนื่องจากการจองจำของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าหาญที่จะพูดพระคำของพระเจ้านั้นโดยไม่เกรงกลัวอะไร

การเผยแพร่บารมีของพระเจ้า 2 แบบ

¹⁵ ความจริงมีบางคนเผยแพร่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ด้วยจิตใจริษยาและโต้เถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่เผยแพร่ด้วยใจหวังดี¹⁶

ฝ่ายหนึ่งเผยแพร่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์โดยมีใจที่เป็นพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา โดยรู้แล้วว่าพระเจ้าได้ตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นผู้แก้คดีเกี่ยวกับบารมีของพระเจ้านั้น¹⁷

แต่อีกฝ่ายหนึ่งเผยแพร่ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ

จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากลำบากให้แก่ข้าพเจ้าในการถูกจองจำ¹⁸ ถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็จะเป็นอะไรไป แม้ว่าเขาจะเผยแพร่โดยประการใดก็ตาม จะเป็นการแกล้งทำก็ดี หรือโดยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้เผยแพร่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี

สาเหตุที่เปาโลเลือกที่จะมีชีวิตอยู่

¹⁹ ข้าพเจ้าจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าได้รับการปลดปล่อย²⁰ เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนา และความหวังว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความอับอายใด ๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าหาญเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นเหมือนแต่ก่อนฉันนั้น พระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะได้รับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตายก็ตาม²¹ เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ และการตายก็ได้กำไร²² แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็จะทำพันธกิจให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายใดดี²³ ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความต้องการที่จะจากไป เพื่อไปอยู่กับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ซึ่งดีกว่าอย่างมากมาย²⁴ แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่าน²⁵ เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็รู้ว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านเจริญขึ้น และชื่นชมยินดีในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า²⁶ เพื่อว่าเพราะข้าพเจ้า ความดีอกดีใจของท่านจะมากขึ้นในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก

คำขอร้องเรื่องการดำเนินชีวิตให้เหมาะสม

27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับบารมีของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
เพื่อว่าแม้ว่าข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับรู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนกับเป็นคนเดียว เพื่อความเชื่อฟังอาศัยในบารมีของพระเจ้านั้น 28
และท่านไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางแต่อย่างใดเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะเป็นที่รู้แจ้งแก่เขาว่า
พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะหลุดพ้น และการนั้นมาจากพระเจ้า 29
เพราะว่าพระเจ้าได้ยอมรับท่านเพราะเห็นแก่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์
ไม่ใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย 30
คือให้ท่านต้องต่อสู้เหมือนกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

ฟิลิปปี 2

คำแนะนำของเปาโลต่อชาวฟิลิปปี

1 เหตุฉะนั้น ถ้ามีการส่งเสริมสนับสนุนกันประการใดในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
ถ้ามีการให้กำลังใจประการใดในพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา
ถ้ามีส่วนประการใดในพระวิญญูญาณ ถ้ามีความเห็นอกเห็นใจ และความเมตตากรุณาประการใด 2
ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม โดยการมีความคิดอย่างเดียวกัน
มีพรหมวิหารสี่อย่างเดียวกัน มีใจเดียวกัน และคิดพร้อมเพรียงกัน 3
อย่าทำอะไรในทางโต้เถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือนอกเหนือคนอื่นดีกว่าตัว 4
อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย 5
ท่านจงมีน้ำใจต่อกัน เหมือนกับที่มีในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ 6 ผู้อยู่ในสภาพของพระเจ้า
แต่ไม่ได้ถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ 7 แต่ได้สละ และรับสภาพอย่างทาส
ถือกำเนิดเป็นมนุษย์ 8 และเมื่อปรากฏในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ถ่อมลง
ยอมเชื่อฟังจนกระทั่งถึงความตาย คือตายที่กางเขน 9 เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงสุด
และได้ประทานนามเหนือนามทั้งหลายให้แก่พระองค์ 10 เพื่อทุกหัวเข่าในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี
ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี จะต้องคุกเข่าลง กราบไหว้ในนามแห่งพระเยซูนั้น 11
และเพื่อปากทุกปากจะยอมรับว่า พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย
อันเป็นการถวายเกียรติแก่พระเจ้าผู้เป็นพ่อ

คำเตือนของเปาโลในการประพฤติ

12 เหตุฉะนั้นท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อท่านยอมเชื่อฟังทุกเวลาฉันใด ก็จงอุตส่าห์ประพฤติ ให้สมกับได้รับความหลุดพ้น ที่ท่านได้รับแล้วด้วยความกลัวจนตัวสั่นฉันนั้น 13 เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทำงานอยู่ภายในท่าน ทั้งให้มีใจอยาก และให้ประพฤติตามชอบใจของพระองค์

หลักในการอยู่ร่วมกันของลูกพระเจ้า

14 จงทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการโต้เถียงกัน 15 เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกติเตียน และไม่มี ความผิด เป็นลูกของพระเจ้าที่ไม่มีที่ติ ในท่ามกลางยุคที่คดโกงและร้ายเล่ห์เพทุบาย ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาเหมือนกับดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก 16 จงยึดมั่นในพระคำแห่งชีวิต เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่า ๆ และไม่ได้ทำงานโดยไม่มีประโยชน์อะไร 17 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าต้องถวายตัวเองเป็นเครื่องบูชาเพื่อความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย 18 ซึ่งท่านก็ควรจะยินดี และชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าเหมือนกัน

คำแนะนำตัวเกี่ยวกับทิโมธี

19 แต่ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเยซู พระเจ้าผู้เป็นนายว่า อีกไม่นานข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีกำลังใจเมื่อได้รับข่าวของท่าน 20 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนกับทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง 21 เพราะว่าคนทั้งหลายก็แสวงหาประโยชน์ของตัวเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ 22 แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการเผยแพร่บารมีของพระเจ้า เหมือนดังลูกรับใช้พ่อ 23 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงหวังว่า เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าคติความของข้าพเจ้าจบลงอย่างไรแล้ว ข้าพเจ้าจะส่งเขามาหาท่านทันที 24 แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระเจ้าผู้เป็นนายว่า อีกไม่นานข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย

แผนการเกี่ยวกับเอปาโฟรดิทัส

25 ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาโฟรดิทัสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้รับใช้ข้าพเจ้าในยามทุกข์ยาก มาหาท่านทั้งหลาย 26 เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย 27 เขาป่วยจริง ๆ ป่วยจนเกือบจะตายโน่นแหละ แต่พระเจ้ากรุณาต่อเขา และไม่ใช้ต่อเขาคนเดียว แต่กรุณาต่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์ 28 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาก็คงจะได้ชื่นชมยินดี

และความทุกข์ของข้าพเจ้าก็จะเบาบางลงไปบ้าง 29

เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในพระเจ้าผู้เป็นนายด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนเช่นนี้ 30

เพราะว่าเขาเกือบจะตายแล้ว เพราะเห็นแก่การงานของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

คือเขาได้เอาชีวิตเป็นเดิมพัน

เพื่อการรับใช้ของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่ นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

ฟิลิปปี 3

คำขอในตอนสุดท้าย

1 สุดท้ายนี้ ขอให้พวกพี่น้องทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้เป็นนาย การที่ข้าเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็ไม่เป็นการลำบากอะไร แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย

ข้อควรระวังเกี่ยวกับพวกผู้สอนผิด

2 จงระวังพวกหมาป่า จงระวังคนชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อน 3 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัตแท้ เป็นผู้กราบไหว้บูชาพระเจ้าด้วยจิตใจ และชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อหนังที่อยู่ใต้อำนาจของ กิลีส ตัณฑา อูปาทาน และอวิชชา

สภาพความเป็นจริงของเปาโล

4 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ข้าเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก 5 คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรู เกิดจากชาวฮีบรู ในด้านบัญญัติหรือศีลก็อยู่ในคณะฟาริสี 6 ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงชุมชนของพระเจ้า ในด้านการเป็นคนบุญโดยบัญญัติหรือศีล ข้าเจ้าก็ไม่มีข้อบกพร่องเลย 7 แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไม่มีประโยชน์แล้ว เพื่อเห็นแก่พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

ทุกอย่างไม่มีประโยชน์เพราะเห็นแก่พระเยซู

8 ตามความเป็นจริงแล้ว ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไม่มีประโยชน์ เพราะเห็นแก่ความดีแห่งความรู้ถึงพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์นั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนกับสิ่งไร้ค่า เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ 9 และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีบุญของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยบัญญัติหรือศีล

แต่มีมาโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เป็นบุญที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อฟังอาศัย
10 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์
และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือ เป็นเหมือนกับพระองค์ในความตายของพระองค์ 11
ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายเหมือนกันกับพระองค์

หลักการดำเนินชีวิตใหม่

12 ไม่ใช่ข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังอุทิศสำหรับมุ่งหน้าไป
เพื่อข้าพเจ้าจะได้คิดว่าเอาตามอย่างที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้คิดว่าข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว 13
พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าคว่ำไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำสิ่งหนึ่ง คือสิ่งที่ผ่านมาแล้ว
และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า 14 ข้าพเจ้ากำลังอุทิศสำหรับมุ่งหน้าไปสู่หลักชัย
เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้เรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ 15
เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่บรรลุนิติภาวะแล้วมีใจคิดเช่นนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น
พระเจ้าก็จะแสดงสิ่งนี้ให้กับท่าน 16 แต่เราได้แค่นั้นแล้ว ก็ให้เราดำเนินต่อไปจากนั้น

สถานภาพของผู้เชื่อในพระเจ้า

17 พี่น้องทั้งหลาย จงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า ท่านมีพวกเราเป็นโตอย่างอยู่แล้ว
จงดูคนที่ทำตามแบบอย่างนั้น 18 เพราะว่ามีคนหลายคน
ที่ทำตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกอีกด้วยน้ำตาไหล 19
ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอัปยศขึ้นมาโอ้อวด
เขาสนใจในวัตถุทางโลก 20 ฝ่ายพวกเราเป็นชาวสวรรค์
เรารอคอยพระผู้ทำความหลุดให้เราซึ่งจะมาจากสวรรค์ คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย
21 พระองค์จะเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนกับร่างกายอันมีสง่าราศีของพระองค์
ด้วยฤทธานุภาพซึ่งทำให้พระองค์สามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

ฟิลิปปี 4

ความสำคัญของชาวฟิลิปปี

1 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ห่วงหาอาวรณ เป็นที่ยินดี
และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยึดมั่นในพระเจ้าผู้เป็นนายเถิด

คำเตือนที่มีต่อผู้หญิงสองคน

- 2 ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิกะให้มีใจปรองดองกันในพระเจ้าผู้เป็นนาย
- 3 ข้าพเจ้าขอร้องทอนผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแท้ ๆ ของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น เพราะว่าเขาได้ทำงานเกี่ยวกับบารมีของพระเจ้าด้วยกันกับข้าพเจ้า และกับเคลเมต์ด้วย รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว

จงชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้เป็นนาย

- 4 จงชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้เป็นนายทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด⁵ จงให้จิตใจที่สุภาพของท่านปรากฏแก่คนทั้งหลาย พระเจ้าผู้เป็นนายอยู่ใกล้แล้ว⁶ อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงขอต่อพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่าง ด้วยการอธิษฐานสวดอ้อนวอน สวดภาวนา กับการขอบพระคุณ⁷ แล้วสันติภาพ และสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

สิ่งที่ผู้เชื่อควรพิจารณา

- 8 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ จงพิจารณาว่าอะไรจริง อะไรน่านับถือ อะไรยุติธรรม อะไรบริสุทธิ์ อะไรน่ารัก อะไรมีคุณ คือถ้ามีอะไรดีเลิศ อะไรที่ควรแก่การยกย่อง ก็ขอจงพิจารณาดูสิ่งเหล่านี้⁹ จงทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ ได้รับไว้ ได้ยิน และได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติภาพ และสันติสุขจะอยู่กับท่านทั้งหลาย

คุณลักษณะของท่านเปาโล

- 10 ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้เป็นนายอย่างมากมาย เพราะในที่สุดท่านก็ได้ระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริง ๆ แต่ยังหาโอกาสจะช่วยเหลือไม่ได้
- 11 ข้าพเจ้าไม่ได้พูดถึงเรื่องความอดอยาก เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น¹² ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอดทนสมบูรณ์ ไม่ว่าจะอยู่ในไหนหรือในกรณีใด ๆ ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ที่จะเผชิญกับความอึดท้อง และความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุข และความอดอยากแล้ว¹³ ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์เป็นผู้เสริมกำลังข้าพเจ้า

การช่วยเหลือของชาวฟิลิปปีต่อเปาโล

- 14 แต่มันก็เป็นความกรุณาของท่านที่ได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า¹⁵ และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็รู้อยู่แล้วว่า การเผยแพร่บารมีของพระเจ้าในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากมณฑลมาซิโดเนีย ไม่มีชุมชนของพระเจ้าใด มีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในรายรับรายจ่ายเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น¹⁶

เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้ง¹⁷

ไม่ใช่ข้าพเจ้าอยากจะได้รับของฝาก แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น¹⁸
ข้าพเจ้าได้รับครบ และมากกว่านั้นอีก

ข้าพเจ้าก็อึดอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโพรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม
เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าชอบ และพอใจ¹⁹ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัด
ตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์²⁰
ขอให้สง่าราศีจงมีแก่พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราสืบ ๆ ไปตลอดกาล สาธุ

คำแสดงความคิดถึงตอนสุดท้าย

²¹ ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิมุตติชนทุกคนในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมาหาท่าน²²
พวกวิมุตติชนทั้งหลายฝากความคิดถึงมาหาท่านทั้งหลาย
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของจักรพรรดิซีซาร์

²³ ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด สาธุ

โคโลสี

โคโลสี 1

คำทักทาย

¹ จดหมายนี้ เขียนโดยเปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ตามใจของพระเจ้า
และทิโมธีผู้เป็นน้องชาย² เรียบ วิมุตติชน และพี่น้องที่เชื่อฟังอาศัยในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ณ
เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อชาวโคโลสี

³ เราขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นเจ้านายของเราเสมอ
เมื่อเราอธิษฐานสวดอ่อนวอน เพื่อท่านทั้งหลาย⁴
เพราะเราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ และเรื่องพรหมวิหารสี่ อันได้แก่

เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งท่านมีต่อวิมุตติชน ชนทั้งปวง ⁵

โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในนิพพาน

ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในคำแห่งความจริง คือบารมีของพระเจ้า ⁶ ซึ่งเผยแพร่มายังท่าน
ดั่งที่กำลังเกิดผล และทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย

ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยิน และเข้าใจในพระคุณของพระเจ้าตามความจริง ⁷

ดั่งที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา

เขาเป็นผู้ที่เอาใจใส่ปรนนิบัติพระผู้เป็นพระศรีอารีย์เพื่อพวกเราจริง ๆ ⁸

และเขาได้เล่าให้เราฟังถึงพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

ที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญูญาณด้วย

เนื้อหาแห่งคำอธิษฐานของเปาโล

⁹ เพราะเหตุนี้ นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน เราก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานสวดอ้อนวอน
ขอเพื่อท่าน ให้ท่านเพียบพร้อมด้วยความรู้ถึงจิตใจของพระองค์ ในสรรพปัญญา

และในความเข้าใจฝ่ายวิญญูญาณ ¹⁰ เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างที่เหมาะสมต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย

และทำตนให้เป็นที่พอใจพระองค์ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และเจริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า ¹¹

ขอให้ท่านมีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ขอให้ท่านมีความทรหดที่สุด

และความอดทนนานด้วยความยินดี ¹² ให้ขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้ทำให้เราทั้งหลาย

สมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิมุตติชนในความสว่าง ¹³

พระองค์ได้ช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระโอโรส

ที่หวงแหนของพระองค์ ¹⁴ ในพระโอโรสนั้นเราจึงได้รับการไถ่ ซึ่งเป็นการยกบาปที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส

ตัณหาของเรา

ความสมบูรณ์ของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์

¹⁵ พระองค์เป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา เป็นลูกหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง

¹⁶ เพราะว่าในพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้า และที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตา

และซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นที่นั่งของพวกทูตผี หรือพวกทูตผีที่ปกครอง

หรือพวกทูตผีที่ครอบครอง หรือพวกทูตผีที่มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้น โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ¹⁷

พระองค์ดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ ¹⁸

พระองค์เป็นศีรษะของกาย คือชุมชนของพระเจ้า พระองค์เป็นจุดเริ่มต้น

เป็นคนแรกที่เป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้เป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง ¹⁹

เพราะว่าพระเจ้าพอใจ ที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระองค์ ²⁰ และโดยพระองค์

ให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในอาณาจักรสวรรค์

พระองค์ทำให้มีสันติภาพ และสันติสุข ด้วยเลือดแห่งกางเขนของพระองค์

สถานภาพของชาวโคโลสีในปัจจุบัน

21 และพวกท่าน ซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันกับพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่าง ๆ 22 บัดนี้พระองค์ให้คืนดีกับพระองค์ โดยความตายแห่งกายเนื้อหนังของพระองค์ เพื่อจะได้มอบท่านให้แก่พระเจ้า ให้เป็นผู้บริสุทธิ์ไร้มลทิน และไม่มีที่ติ 23 แต่ท่านต้องดำรง และตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังใจในบารมีของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยื่นแล้ว และได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโล เป็นผู้รับใช้ในการประกาศบารมีของพระเจ้านั้น

พันธกิจของเปาโลที่มีต่อชุมชนของพระเจ้า

24 บัดนี้ข้าพเจ้าคือกตใจในการที่ได้รับ ความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่ร่างกายของพระองค์ คือชุมชนของพระเจ้า 25 ข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้รับใช้ของชุมชนของพระเจ้า ตามที่พระเจ้าได้มอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะได้กล่าวพระคำของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ 26 คือข้อความล้ำลึกซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุค และหลายชั่วอายุนั้น บัดนี้ได้ให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิมุตติชนของพระองค์แล้ว

ความประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อคนต่างชาติ

27 พระเจ้าชอบใจที่จะสำแดงให้วิมุตติชนเหล่านั้นรู้ว่า ในหมู่คนต่างชาตินั้น อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งข้อล้ำลึกนี้ คือที่พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ สถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี 28 พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนให้มีสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อจะได้มอบทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่ในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ 29 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงตรากตรำทำงานด้วยความอดสาหะ เข้มแข็งด้วยพลังที่พระองค์ทำกิจอยู่ในข้าพเจ้า

โคโลสี 2

สิ่งที่เปาโลอยากให้ชาวโคโลสีรู้

1 เพราะข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดส่ำหามากเพียงไร เพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาติเซีย และเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เคยเห็นหน้าของข้าพเจ้า 2 เพื่อเขาจะได้รับกำลังใจ และเข้าติดสนิทกันในพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งจะทำให้เขาเปี่ยมด้วยความมั่นใจอย่างบริบูรณ์ในด้านความเข้าใจ และทำให้พวกเขา รู้ความล้ำลึกของพระเจ้า คือพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ 3 ซึ่งคลังแห่งสติปัญญา และความรู้ทุกอย่างปิดซ่อนไว้ในพระองค์ 4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้

เพื่อมิให้ผู้ใดล่องวางท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง⁵ เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับพวกท่าน แต่จิตใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่านทั้งหลาย และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อของท่านที่มีในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้นมั่นคงยิ่งนัก

สิ่งที่ชาวโคโลสีควรทำ

6 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้ต้อนรับพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นเจ้านายแล้วฉันใด จงปฏิบัติพระองค์ด้วยฉันนั้น⁷ จงหยั่งรากลงและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ และมั่นคงอยู่ในความเชื่อ ตามที่ท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว และจงบริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณ

ผลที่ได้จากการอยู่ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

8 จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา และคำหลอกลวงที่เหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล ไม่ใช่ตามพระผู้เป็นพระศรีอาริย์⁹ เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์¹⁰ และพวกท่านได้รับความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระะ เหนือภูตผีที่ครอบครองและภูตผีที่มีอำนาจทั้งหมด¹¹ ในพระองค์นั้น ท่านได้รับพิธีเข้าสุหนัตที่มีมนุษย์มิได้กระทำ

โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนังเสียในการเข้าสุหนัตแห่งพระคริสต์¹² และได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีจุ่มน้ำแล้ว และในพิธีนั้นท่านได้เป็นขึ้นมาจากตายกับพระองค์ด้วย โดยเชื่อในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้บันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย¹³ และท่านที่ตายแล้ว ด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน และด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสุหนัต

พระองค์ได้ให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์ และได้ยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน¹⁴ พระองค์ฉีกเอกสารหนี้ที่มีคำสั่งต่าง ๆ ซึ่งต่อสู้อะไรและขัดขวางเรา และขจัดออกไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน¹⁵ พระองค์ปลดพวกภูตผีที่ครอบครอง และพวกภูตผีที่มีอำนาจ พระองค์ประจานพวกมันอย่างเปิดเผย และมีชัยชนะเหนือพวกมันโดยทางกางเขนนั้น

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

16 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปฏิบัติของท่านในเรื่องการกิน การดื่มของมีนเมา ในเรื่องเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันศีล¹⁷ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁸ อย่าให้ผู้ใดตัดสิทธิ์ของท่าน ด้วยเขาทำที่ถ่อมใจลง กราบไหว้ทูตสวรรค์ พวกเขาเฝ้าฝันอยู่ในนิมิต หยิ่งผยองอย่างไม่มีเหตุผล ตามความคิดฝ่ายเนื้อหนังของเขา¹⁹ และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ ผู้เป็นศิระะ ศิระะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยง และติดต่อกันด้วยข้อ และเอ็นต่าง ๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าโปรดให้เจริญขึ้นนั้น²⁰ ถ้าท่านทั้งหลายตายกับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ พ้นจากพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาลแล้ว ทำไมท่านจึงมีชีวิตเหมือนกับว่าพวกท่านยังอยู่ฝ่ายโลก?

ทำไมท่านยอมอยู่ใต้กฎต่าง ๆ ²¹ เช่น อย่าเอามือหยิบ อย่าชิม อย่าแตะต้อง เป็นต้น ²² คือกล่าวถึงสิ่งที่จะต้องพิณาศเมื่อใช้มัน ²³ จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนมีปัญญา คือการน้มส การด้วยความสมัครใจ การทำที่ถ่อมใจ และการทรมาณกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความใคร่ของเนื้อหนัง อันเป็น กิเลส ตัณหา

โคโลสี 3

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

¹ ถ้าท่านได้รับการบันดาลให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ด้วยกันกับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบน ในที่ซึ่งพระผู้เป็นพระศรีอาริย์อาศัยอยู่ คือนั่งอยู่ข้างขวาของพระเจ้า ² จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก ³ เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ในพระเจ้า ⁴ เมื่อพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นชีวิตของเราปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรี เข้าสู่ความหลุดพ้นขั้นที่สาม ด้วย

การจัดการตัวเก่าและตัวใหม่

⁵ เหตุฉะนั้นจงดับ กิเลส ตัณหาในตัวท่านเสีย ซึ่งได้แก่การล่วงประเวณี การโสโครก ราคะ ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ ⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธของพระเจ้ายิ่งจะลงมาสู่มนุษย์ทั้งหลาย ⁷ ครั้งหนึ่งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ⁸ แต่บัดนี้ ท่านจงดับสิ่งเหล่านี้ทิ้งเสีย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การพูดเสียดสี คำพูดหยาบคาย ⁹ อย่าพูดโกหกต่อกัน เพราะว่าท่านได้นำตัวเก่า พร้อมกับการประพฤติแบบเก่าไปตรึงที่กางเขนแล้ว ¹⁰ และได้สวมตัวใหม่ที่กำลังสร้างขึ้นใหม่ ตามภาพลักษณ์ ของพระองค์ผู้ทรงสร้าง ขณะที่ท่านเรียนรู้อัจฉริยะพระเจ้า ¹¹ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนต่างชาติหรือชาวสิเธีย ทาสหรือไทก็ไม่มี แต่ที่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นทุกสิ่ง และดำรงอยู่ในทุกคน

สิ่งที่ต้องกระทำเมื่อมีตัวใหม่แล้ว

¹² เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าเลือกไว้ ให้เป็นพวกที่บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง และเป็นพวกที่พระองค์ห่วงใย จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจอ่อนโยน ใจถ่อมสุภาพ ใจอดทน ¹³ จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกัน ก็จงยกโทษให้กันและกัน

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ยกโทษให้ท่านแล้วฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน¹⁴
แล้วจงสวมพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
เพราะพรหมวิหารสี่ย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์¹⁵
และจงให้สันติภาพและสันติสุขของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ครอบครองจิตใจของท่าน
พระเจ้าเรียกท่านไว้ให้เป็นกายเดียวด้วย เพื่อสันติภาพและสันติสุขนั้น และท่านจงมีใจชอบพระคุณ¹⁶
จงให้ธรรมะของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์อยู่ในตัวใหม่ของท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอน
และเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสวดดี เพลงนมัสการ
และเพลงสรรเสริญด้วยใจชอบพระคุณพระเจ้า¹⁷ และเมื่อท่านจะทำการใดด้วยกาย หรือวาจาก็ตาม
จงกระทำทุกสิ่งในนามของพระเยซูผู้เป็นเจ้านาย และชอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นพ่อ โดยพระเยซูนั้น

หน้าที่ที่มีในการดำเนินชีวิตของตัวใหม่

¹⁸ ฝ่ายผู้เป็นภรรยาจงยอมฟังผู้เป็นสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระเจ้าผู้เป็นนาย¹⁹
ฝ่ายผู้เป็นสามีก็จงรักภรรยาของตน และอย่าทำอะไรรุนแรงต่อนาง²⁰
ฝ่ายลูกทั้งหลายจงเชื่อฟังพ่อแม่ของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่พอใจขององค์พระผู้เป็นเจ้า²¹
ฝ่ายพ่อ ก็อย่ายั่วโทษะของลูก ๆ ของตน เกรงว่าเขาจะท้อใจ²² ฝ่ายพวกทาส
จงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า
อย่างคนประจบสอพลอ แบบหน้าไหว้หลังหลอก แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริง
ด้วยความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า²³ ไม่ว่าท่านจะทำการใด
ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำเพื่อมอบให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนทำแค้นมนุษย์²⁴
ท่านรู้ว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นบำเหน็จ คือพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
ผู้เป็นเจ้านายที่ท่านรับใช้อยู่²⁵ ส่วนผู้ที่ทำความผิด ก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้น
และไม่มีการเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

โคโลสี 4

คำขอร้องของเปาโล

¹ ฝ่ายผู้เป็นเจ้านาย ก็จงจงปฏิบัติต่อทาสของตน ตามความยุติธรรม และเท่าเทียมกัน
เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีเจ้านายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย² จงเอาใจใส่ในการอธิษฐาน สวดอ้อนวอน
จงเฝ้าระวัง และมีใจชอบพระคุณ³ และขอให้อธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเราด้วย
เพื่อพระเจ้าจะเปิดประตูให้เรื่องราวที่เราเผยแพร่นั้น
เพื่อเราจะได้ประกาศข้อล้ำลึกแห่งพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ (ที่ข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ก็เพราะเหตุนี้)⁴
เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความอย่างชัดเจน ตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น⁵

จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญาอันชาญฉลาดจงใช้ทุกโอกาสให้เป็นประโยชน์ที่สุด⁶
จงให้คำพูดของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประงัดด้วยเกลือให้มีรส
เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรจะตอบทุกคนอย่างไร

คำแสดงความคิดเห็นในตอนท้าย

⁷ ทิติกัส ผู้เป็นน้องที่รัก และเป็นผู้ที่เอาใจใส่ในการรับใช้
และเป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านรู้ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า
⁸ ข้าพเจ้ากำลังจะส่งเขาหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือเพื่อจะให้ท่านรู้ถึงความเป็นอยู่ของเรา
และเพื่อให้เขาจะให้กำลังใจของท่าน ⁹ เขาจะมาพร้อมกับโอเนสิมัส ผู้เป็นน้องที่รัก และสัตย์ชื่อ
ซึ่งเป็นคนหนึ่ง ในพวกท่าน เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านรู้ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าให้ท่านฟัง
¹⁰ อาริสทาร์คัส เพื่อนที่ถูกจำจองร่วมกันกับข้าพเจ้า ได้ฝากความคิดเห็นมายังท่านทั้งหลาย และมาระโก
ลูกพี่ลูกน้องของบารนาบัส และเยชูซึ่งมีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่ายุสทัส ก็ฝากความคิดเห็นมายังท่านด้วย
(ข้าพเจ้าเคยกำชับท่านไว้ว่าให้ต้อนรับมาระโกถ้าเขามาหาท่าน)

เพื่อนร่วมงานของเปาโลที่เป็นคนเข้าสู่หน้ต

¹¹ ในบรรดาเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า เพื่ออาณาจักรของพระเจ้า
คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นคนเข้าสู่หน้ต และพวกเขาเป็นผู้ปลอบใจข้าพเจ้า ¹² เอปาฟรัส
ผู้เป็นคนหนึ่ง ในพวกท่าน และเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ฝากความคิดเห็นมายังท่านด้วย
เขาพากเพียรในการอธิษฐานสวดอ้อนวอนเผื่อท่านอยู่เสมอ เพื่อจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์
ในการซึ่งเป็นที่พอใจของพระเจ้าอย่างเต็มที่ ¹³ ข้าพเจ้ารับรองได้ว่าเขา
เขาตรากตรำทำงานหนักเพื่อท่าน และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาติเซีย และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราบูรี
¹⁴ นายแพทย์ลูกา เพื่อนที่รัก กับเดมาส ฝากความคิดเห็นมายังพวกท่าน

คำฝากความคิดเห็นพี่น้องเมืองเลาติเซีย

¹⁵ ข้าพเจ้าขอฝากความคิดเห็นมายังพี่น้องทั้งหลายที่เมืองเลาติเซีย รวมถึงนางนุมาฟากับคนอื่น ๆ
ที่รวมตัวเป็นชุมชนของพระเจ้าในบ้านของนาง ¹⁶ และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว
จงส่งไปให้คนอื่น ๆ ที่รวมตัวเป็นชุมชนของพระเจ้า ที่อยู่เมืองเลาติเซียอ่านด้วย
และขณะเดียวกันจดหมายที่มาจากเมืองเลาติเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย ¹⁷
และฝากบอกอารคิปปีสว่า “การรับใช้ซึ่งเขาได้รับมอบหมายให้ทำในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น
จงทำให้สำเร็จ” ¹⁸ คำแสดงความคิดเห็นนี้ข้าพเจ้าเปาโล เขียนด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง
ขอให้ท่านจงระลึกถึงโช่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด

1 เธสะโลนิกา

1 เธสะโลนิกา 1

คำนำและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้ เขียนโดยเปาโล สิลวานัส และทิโมธี เขียนถึง
ชุมชนของพระเจ้าชาวเมืองเธสะโลนิกา ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนาย ขอให้พระคุณ สันติภาพและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา
และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

สาเหตุที่เปาโลขอบพระคุณพระเจ้า

² เราขอบคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานสวดอ้อนวอน
เราก็เอ่ยถึงท่านเสมอ ³ ต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา
เราระลึกถึงความเชื่อของท่านที่แสดงออกเป็นการกระทำ และ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา
มุทิตา อุเบกษาที่ท่านเต็มใจทำงานหนัก
และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ⁴
พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เรารู้แน่ว่าพระเจ้าได้เลือกสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว ⁵
เพราะบารมีของพระเจ้าของเราไม่ได้มาถึงท่านด้วยคำพูดเท่านั้น แต่มาโดยฤทธิ์เดช
และโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ และโดยความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า
เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน ⁶ และท่านก็ทำตามอย่างของเรา
และของพระเจ้าผู้เป็นนาย โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก
แต่ท่านยังมีความยินดีในพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์

การกระทำของชาวเธสะโลนิกา

⁷ เพราะเหตุนี้ท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในมณฑลมาซิโดเนีย
และมณฑลอาคาญา ⁸ เพราะว่าพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายได้เล็ดลอดออกไปจากพวกท่าน
ไม่ใช่แต่ในมณฑลมาซิโดเนียและมณฑลอาคาญาเท่านั้น
แต่ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านในพระเจ้าได้กระจายไปทุกแห่งหน
จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก ⁹ เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า
เราได้รับการต้อนรับจากพวกท่านอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ทิ้งรูปเคารพ และหันมาหาพระเจ้า

เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้เที่ยงแท้ และมีชีวิตอยู่¹⁰ และรอคอยพระโอรสของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระเจ้าได้ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทำให้เราพ้นจากการลงโทษที่จะมีมาภายหน้านั้น

1 เรสะโลนิกา 2

การทำงานของเปาโลในเมืองเรสะโลนิกา

¹ พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็รู้ว่า การที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้เปล่าประโยชน์อะไรเลย ² แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบาก และได้รับการอภัยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็รู้อยู่ เราก็ยังมีใจกล้าหาญในพระเจ้าของเรา ที่ได้เผยแพร่มารมีของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคหลายอย่าง ³ เพราะว่า คำเตือนสติของเราไม่ได้เกิดมาจากความคิดผิด หรือการโสโครก หรืออุบายใดๆ ⁴ แต่พระเจ้าเห็นชอบที่จะมอบมารมีของพระองค์ไว้กับเรา เราจึงประกาศเผยแพร่ออกไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอใจของพระเจ้า ผู้พิสูจนจิตใจของเรา ⁵ เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอใดๆเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือไม่ได้ใช้ถ้อยคำคลุมๆเคลือบๆเพื่อความโลภเลย พระเจ้าเป็นพยานฝ่ายเรา ⁶ และแม้ในฐานะเป็นอัครทูตของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาเกียรติจากมนุษย์ ไม่ว่าจะมาจากท่านหรือจากคนอื่น ⁷ แต่เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนกับพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตัวเอง ⁸ เมื่อเราผูกพันกับท่านเช่นนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน ไม่ใช่แต่เพียงเกี่ยวกับมารมีของพระเจ้าเท่านั้น แต่ได้มอบชีวิตจิตใจของเราให้กับท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักของเรา

เปาโลทบทวนความทรงจำของชาวเรสะโลนิกา

⁹ พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเรา เมื่อเราประกาศเผยแพร่มารมีของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน ¹⁰ ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็เป็นพยานด้วยว่าพฤติกรรมของเรานั้นบริสุทธิ์ เทียงธรรม และหาข้อติไม่ได้ในหมู่พวกท่านที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ¹¹ ตามที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติให้กำลังใจและบอกท่านทุกคน เหมือนว่ามีบิดาทำกับบุตรธิดา ¹² เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้เรียกให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์ ¹³ เพราะเหตุนี้เราจึงขอบคุณพระเจ้าเสมอ เพราะว่าเมื่อพวกท่านทั้งหลายได้รับพระคำของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นถ้อยคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระคำของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ในหมู่พวกท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย

สิ่งที่เกิดกับชาวเธสะโลนิกาและชาวกรุงเยรูซาเล็ม

14 พี่น้องทั้งหลาย

ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างชุมชนของพระเจ้าในมณฑลยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตัวเอง เหมือนกับคนเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว¹⁵ พวกยิวได้ฆ่าพระเยซู ผู้เป็นพระเจ้าผู้เป็นนาย และพวกศาสดาพยากรณ์ของเขาเอง และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดใจพระเจ้า และเป็นศัตรูกับคนทั้งหลาย¹⁶ โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศเผยแผ่แก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นหลุดพ้นได้ เพื่อให้ “ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ” แต่ในที่สุดพระพิโรธของพระเจ้าได้ตกลงบนเขา

เปาโลอยากไปเยี่ยมพวกเขาอีก

17 พี่น้องทั้งหลาย แม้ว่าเราต้องลาจากพวกท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก็เป็นจากกันเพียงแต่ร่างกายเท่านั้น ส่วนจิตใจยังผูกพันอยู่กับท่านเสมอ เราได้พยายามทุกวิถีทางจะกลับมาหาพวกท่านอีก¹⁸ เรามีความต้องการ อยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าผู้มีชื่อว่า เปาโลอยากมาหลายครั้งแล้ว แต่มารได้ขัดขวางเราไว้¹⁹ เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฏแห่งความชื่นชมยินดีของเรา ต่อหน้าพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา เมื่อพระองค์จะกลับมา ก็ไม่ใช่ท่านทั้งหลายดอกหรือ?²⁰ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นศักดิ์ศรี และความชื่นชมยินดีของเรา

1 เธสะโลนิกา 3

เปาโลบอกถึงแผนงานแก่ชาวเธสะโลนิกา

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

เราจึงเห็นชอบที่จะให้เขาปล่อยเราไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง² และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าในเรื่องบารมีของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคงในเรื่องความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่าน และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่าน³ เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น⁴ เพราะว่าเมื่อเราได้อยู่กับพวกท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นที่แน่นอนจริงๆ ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว⁵ เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ล่องใจท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานที่เราตรากตรำมาก็จะเป็นงานที่ไม่มีประโยชน์อะไร

ข่าวดีที่เปาโลได้รับ

6 แต่บัดนี้ทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อ และพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเรา เหมือนกับเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านเหมือนกัน 7 พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่าน ได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยาก และความลำบากของเรา 8 เพราะว่าเมื่อท่านมั่นคงอยู่ในพระเจ้าผู้เป็นนาย ชีวิตของเราก็สดชื่น 9 เราจะขอบคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกก็จะเหมาะสม สำหรับความชื่นชมยินดี ซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน ต่อหน้าพระเจ้าของเรา 10 เราอธิษฐานสวดอ้อนวอนทั้งกลางคืนกลางวัน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์

คำขอของเปาโลเพื่อชาวเธสะโลนิกา

11 บัดนี้พระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ได้นำทางเราไปถึงท่าน 12 และขอพระเจ้าผู้เป็นนายได้ให้พวกท่านทั้งหลายเจริญ และบริบูรณ์ไปด้วยพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อกันและกัน และแก่คนทั้งหลาย เหมือนกับเรามีต่อท่านทั้งหลายนั้น 13 เพื่อพระองค์ได้เสริมสร้างจิตใจของท่านให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิตีความต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ในเมื่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราจะเสด็จมากับวิมุตติชนทั้งหลายของพระองค์

1 เธสะโลนิกา 4

ชีวิตที่พระเจ้าพอใจ

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอน และเตือนสติท่านในพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนายว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะประพฤติอย่างไร จึงจะเป็นที่พอใจของพระเจ้า ท่านกำลังประพฤติเช่นนั้นอยู่แล้ว ขอให้ท่านประพฤติยิ่งขึ้นไป 2 เพราะพวกท่านทั้งหลายรู้คำแนะนำซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่าน โดยพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนายแล้ว 3 เพราะนี่แหละเป็นความประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง เว้นเสียจากการล่วงประเวณี 4 ให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะมีภรรยาในทางที่บริสุทธิ์ และมีเกียรติ 5 ไม่ใช่ด้วยกามราคะ ตัณหาเหมือนกันกับคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า 6 และอย่าให้ผู้ใดล่วงเกิน และทำผิดต่อพี่น้องในเรื่องนี้เลย เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นนาย เป็นผู้ลงโทษต่อคนทั้งหลายที่ทำเช่นนั้น เหมือนกับที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้ว 7 เพราะพระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้เป็นคนลามก

แต่เรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง⁸ เหตุฉะนั้นคนที่ปักกฏนี้ทิ้ง ไม่ได้ปิดมณุษย์ทิ้ง แต่ได้ปิดพระเจ้าทิ้ง และพระองค์เป็นผู้ประทานพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ให้แก่ท่าน

คำวิงวอนของเปาโลต่อชาวเธสะโลนิกา

9 ส่วนเรื่องการใช้พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะพระเจ้าสอนให้ท่านมีต่อกันเองอยู่แล้ว¹⁰ ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วมณฑลมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีพรหมวิหารสี่มากขึ้นอีก¹¹ และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนตัว และทำการงานด้วยมือของตัวเอง เหมือนอย่างที่เราได้บอกท่านแล้ว¹² เพื่อท่านจะได้เป็นที่นับถือของคนภายนอก และท่านจะไม่ต้องพึ่งอาศัยใครเลย

คนเป็นและคนตายในมือที่พระเยซูมา

13 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านไม่รู้ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้า เหมือนกันกับคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง¹⁴ เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูตายแล้ว และเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยพระเยซูนั้นพระเจ้าจะนำคนทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้วนั้นมากับพระองค์¹⁵ ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านรู้ตามพระคำของพระเจ้าผู้เป็นนายว่า เราผู้ยังเป็นอยู่ และรอคอยพระเจ้าผู้เป็นนายเสด็จมา จะไม่มีใครล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว¹⁶ เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นนายจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงดังกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของหัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ตายแล้วในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะเป็นขึ้นมาก่อน

จงเตรียมพร้อมเมื่อพระเยซูเสด็จมา

17 หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบกับพระเจ้าผู้เป็นนายในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะได้อยู่กับพระเจ้าผู้เป็นนายตลอดไปเป็นนิรันดร์¹⁸ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

1 เธสะโลนิกา 5

วันเวลาที่พระเยซูจะกลับมา

1 พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่พระได้กำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้² เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันของพระเจ้าผู้เป็นนายจะมาเหมือนกับขโมยที่มาในเวลากลางคืน³ เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” วันนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที

เหมือนกันกับความเจ็บปวดมาถึงผู้หญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนักก็ไม่พ้น⁴ แต่พี่น้องทั้งหลาย
ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว วันนั้นจะมาถึงท่านอย่างขโมยมา⁵
พวกท่านทั้งหลายเป็นลูกของความสว่าง และเป็นลูกของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน
หรือของความมืด

การเตรียมตัวขณะรอคอยการกลับมาของพระเยซู

6 เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับ เหมือนกับคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวัง และไม่ดื่มเหล้าเมาสุรา⁷
เพราะว่าคนนอนหลับก็หลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ยอมเมาในเวลากลางคืน⁸
แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวมความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า กับพรหมวิหารสี่
อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาเป็นเกราะป้องกันอก
และสวมความหวังที่จะได้ความหลุดพ้นในความหลุดพ้นขั้นที่สามเป็นหมวกเหล็ก⁹
เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้กำหนดเราไว้สำหรับการลงโทษ แต่สำหรับให้ได้รับความหลุดพ้น
ในความหลุดพ้นขั้นที่สาม โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา¹⁰ ผู้ได้ตายเพื่อเรา
เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์¹¹ เหตุฉะนั้นจงให้กำลังใจกัน
และต่างคนต่างจงเสริมสร้างกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น

คำวิงวอนในตอนสุดท้าย

12 พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน
และรับใช้ท่านในพระเจ้าผู้เป็นนาย และตักเตือนท่าน¹³ จงเคารพ
และรักนับถือเขาให้มากเพราะการงานที่เขาได้ทำอยู่ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน¹⁴
และพี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตักเตือนคนที่เกียจคร้าน ให้กำลังใจผู้ที่ท้อใจ
ช่วยเหลือคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสู้ออกคนทั้งหลาย¹⁵
ระวังให้ต้อย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่ว แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง
และต่อคนทั้งหลายด้วย¹⁶ จงเบิกบานอยู่เสมอ¹⁷ จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอ¹⁸
จงขอบคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นความประสงค์ของพระเจ้า
ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เพื่อท่านทั้งหลาย¹⁹ อย่าดับพระวิญญาณ²⁰
อย่าหมิ่นประมาทคำพยากรณ์²¹ จงพิสูจน์ทุกอย่าง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น²²
จงเว้นจากสิ่งที่ชั่วร้ายทุกอย่าง

คำอวยพรในตอนสุดท้าย

23

และขอให้พระเจ้าแห่งสันติภาพและสันติสุขให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจดความหลุดพ้นขั้นที่สอง
และขอให้ทั้งจิตวิญญาณ จิตใจ และร่างกายของท่านปราศจากการติเตียน

จนถึงวันที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราเสด็จมา²⁴
พระองค์ผู้เรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะให้สำเร็จ

คำแนะนำให้อ่านจดหมาย

²⁵ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเราด้วย²⁶

จงทักทายกันกับพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียมไปลามาไหว้²⁷

ข้าพเจ้าสั่งท่านทั้งหลายโดยพระเจ้าผู้เป็นนาย ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง²⁸
ขอให้พระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

2 เธสะโลนิกา

2 เธสะโลนิกา 1

คำนำและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้เขียนโดย เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เขียนถึง
ชุมชนของพระเจ้าแห่งเมืองเธสะโลนิกา ในพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราและพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
พระเจ้าผู้เป็นนาย² ขอให้พระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา
และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย ดำรงอยู่กับเจ้าทั้งหลายเถิด

สาเหตุที่เปาโลขอบพระคุณของพระเจ้า

³ พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ ซึ่งเป็นการสมควร
เพราะความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านก็เจริญหลายขึ้น และพรหมิวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา
มุทิตา อุเบกขาของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นอย่างมากมาย⁴ ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลาย
ต่อชุมชนของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่าน
ในยามที่ท่านถูกข่มเหงหลายสิ่งหลายอย่าง และที่ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากนั้น

การพิพากษาเมื่อพระเยซูกลับมา

⁵ เรื่องนี้แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันยุติธรรมของพระเจ้า
ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า
เพราะเห็นแก่อาณาจักรนั้นท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่⁶ เพราะว่าพระเจ้าเห็นว่า

เป็นการยุติธรรมแล้วที่พระองค์จะเอาความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย⁷
และที่พระองค์จะให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับการบรรเทาด้วยกันกับเรา
เมื่อพระเยซูเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ปรากฏตัวในเปลวไฟ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์⁸
และพระองค์จะลงโทษต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า
และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังบารมีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา⁹
คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาสนิรันดร์ และพ้นไปจากหน้าของพระเจ้าผู้เป็นนาย
และพ้นจากสง่าราศีแห่งอุทยานุภาพของพระองค์¹⁰ ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติยศ
เพราะพวกวิมุตติชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ยอสรรยใจแก่คนทั้งหลาย ที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเราแล้ว

สาเหตุที่เปาโลอธิษฐานเพื่อชาวเธสะโลนิกา

11 เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ
ขอให้พระเจ้าของเราถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้เรียกมานั้น
และได้บันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความตั้งใจดีทุกอย่าง
และกิจการแห่งความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าทุกอย่างสำเร็จ¹²
เพื่อพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราจะได้เกียรติยศเพราะท่านทั้งหลาย
และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนาย

2 เธสะโลนิกา 2

ความจริงเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซู

1 บัดนี้พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเราจะเสด็จกลับมา และที่พระองค์รวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น
เราขอวิงวอนท่านว่า² อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือตื่นตระหนกตกใจ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม
หรือทางคำพูด หรือทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์มาถึงแล้ว³
อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง
เว้นแต่จะมีการทรยศเสียก่อน และคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัว เขาคือลูกแห่งความพินาศ⁴
ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้ใด ๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็นเทพเจ้า หรืออะไร ๆ ที่เขากราบไหว้นั้น
แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนว่าเป็นพระเจ้าเสียเอง ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า

คนนอกกฎหมายจะปรากฏ

⁵ พวกท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านรู้แล้ว ⁶ และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหวังเหนียวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน ⁷ เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนียวเดี๋ยวนี้มันจะยังหวังเหนียวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนียวนั้นจะถูกพาออกไป ⁸ ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏโตขึ้น และพระเจ้าผู้เป็นนายจะประหารมันด้วยลมปากของพระองค์ และจะเผาผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ ⁹ คนนอกกฎหมายนั้นจะมาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ และหมายสำคัญ และการอัศจรรย์แห่งความลลอลง ¹⁰ และอุบายลลอลงทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายบໍ่ได้รับพรหมวิหารสี่แห่งความจริง อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาไว้เพื่อจะหลุดพ้นได้ ¹¹ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่ลลอลง ¹² เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการการลลอลง จะได้ถูกลงโทษทุกคน

ผู้ที่ถูกเลือกให้ได้รับความหลุดพ้น

¹³ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักของพระเจ้าผู้เป็นนาย เราจำต้องขอบคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้เลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้หลุดพ้น โดยได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ในความหลุดพ้นขั้นที่สองโดยพระวิญญาณ และโดยเชื่อฟังความจริง ¹⁴ พระเจ้าได้เรียกท่านทั้งหลายให้มาจนถึงที่หลุดพ้น โดยทางบารมีของพระเจ้าของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ¹⁵ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมันคงไว้ และยึดถือคำสั่งสอนที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา

คำขอต่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

¹⁶ บัดนี้ ขอให้พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา และพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา ผู้ที่มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเรา และได้ให้เราได้รับกำลังใจอันยั่งยืน ความร่มเย็นเป็นสุข และความหวังอันดีโดยพระคุณ ¹⁷ ส่งเสริมและเสริมสร้างจิตใจของท่านให้มันคง ในคำพูดและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

2 เธสะโลนิกา 3

จงสวดอ้อนวอนเพื่อพวกเรา

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จงอธิษฐาน สวดอ้อนวอนเพื่อเรา
เพื่อว่าบารมีของพระเจ้าผู้เป็นนายสืได้เผยแพร่ออกไป
และจะได้รับเกียรติยศเหมือนกับที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว ²
และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่า ไม่ใช่ทุกคนจะเชื่อ ³
แต่ว่าพระเจ้าผู้เป็นนายเป็นผู้สัตย์ซื่อ จะเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย
⁴ เรามีความมั่นใจในพระเจ้าผู้เป็นนายเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติ
และจะประพฤติต่อไปตามที่เราได้บอกท่าน ⁵
ขอพระเจ้าผู้เป็นนายทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าถึงพระวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขาของพระเจ้า และถึงความมั่นคงของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

คำสั่งสอนเรื่องการประกอบอาชีพ

6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอบอกท่านในนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเราว่า จงปลีกตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกียจคร้าน
และไม่ประพฤติตามคำสอนซึ่งเขาได้รับจากเรา ⁷
เพราะว่าพวกท่านเองก็รู้ว่าท่านควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเราไม่ได้เกียจคร้านเลย
เมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน ⁸ และเราไม่ได้กินอาหารผู้ใดฟรี ๆ
แต่เราได้ทำงานหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน
เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน ⁹ ไม่ใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์
แต่ว่าเพื่อทำให้เป็นแบบอย่างของท่านทั้งหลายให้ทำตามเรา ¹⁰ แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน
เราก็ได้บอกท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน ¹¹ เพราะเราได้ยินว่า
มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกียจคร้าน ไม่ทำการงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น ¹²
เราจึงบอกและเตือนสติคนแบบนั้น โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราว่า
ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และหากินด้วยตัวเอง ¹³ พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะทำการดีเลย

14 ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำพูดของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้
อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย ¹⁵ อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง

คำอวยพร

16 บัดนี้ ขอให้พระเจ้าผู้เป็นนายแห่งสันติภาพ และสันติสุข
โปรดประทานสันติภาพและสันติสุขให้กับท่านทั้งหลายทุกเวลา และทุกทาง
ขอให้พระเจ้าผู้เป็นนายดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด

17 คำส่งท้ายนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า ผู้มีชื่อว่า เปาโล เป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ
ข้าพเจ้าเขียนอย่างนี้ 18 ขอให้พระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

1 ทิโมธี

1 ทิโมธี 1

คำนำและคำอวยพร

1 จดหมายนี้ เขียนโดยเปาโล อัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ตามคำสั่งของพระเจ้า
ผู้เป็นพระเจ้าผู้ทำให้เรา และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นความหวังของเรา 2 เขียนถึง
ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ขอพระคุณและพระกรุณา
สันติภาพและสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำตักเตือนเรื่องหลักคำสอนเท็จ

3 เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังมณฑลมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส
เพื่อท่านจะได้บอกบางคนไม่ให้เขาสอนแตกต่างออกไป 4
ทั้งไม่ให้เขาเอาใจใส่ในเรื่องนิยายปรัมปราต่างๆ และเรื่องล่ำคับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ
ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความเข้าใจในแผนการของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ 5
แต่จุดประสงค์แห่งคำบอกนั้นก็คือ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา
อุเบกขาซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ 6
บางคนก็ได้ผิดไปจากจุดประสงค์เสี่ยงไปจากสิ่งเหล่านี้ หลงไปในทางพูดเหลวไหล 7
และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขากล่าว ทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังต้องการอยากเป็นครูสอนธรรมบัญญัติ

เหตุที่มีบัญญัติหรือศีล

8 บัดนี้ เราทั้งหลายรู้ว่าบัญญัติหรือศีลนั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง⁹ คือโดยรู้ว่าบัญญัติหรือศีลนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับคนบุญ แต่มีไว้สำหรับคนที่ชอบฝ่าฝืน คนถือด้าน คนผิด คนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆ่าพ่อฆ่าแม่ คนฆ่าคน¹⁰ คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายค้ำคน คนโกหก คนทวนสบท และอะไรที่ขัดกับคำสอนอันมีหลัก¹¹ ตามที่มีอยู่ในบารมีของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือบารมีของพระเจ้าที่ได้มอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

เหตุที่เปาโลได้รับพระกรุณา

12 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ผู้เสริมกำลังของข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงตั้งข้าพเจ้าให้ทำงานของพระองค์¹³ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ช่มเหง และเป็นผู้ทำความหยาบช้า แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้ทำไปเช่นนั้นด้วยความเชื่ออย่างโง่เขลา¹⁴ และพระคุณของพระเจ้าผู้เป็นนายของเรานั้นมีอย่างมากมาย พร้อมด้วยความเชื่อ และพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาซึ่งมีอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁵ คำนี้เป็นความจริง และสมควรที่คนทั้งหลายรับเอาไว้ คือว่าพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้เข้ามาในโลกเพื่อจะได้ช่วยคนบาป ที่อยู่ที่ไต่อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาให้หลุดพ้น และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นคนบาป ที่อยู่ที่ไต่อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชามากกว่าคนอื่น¹⁶ แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์จะได้สำแดงความอดกลั้นใจทุกอย่าง ให้เห็นในตัวของข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนบาป ที่อยู่ที่ไต่อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชามากกว่าคนอื่นนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งหลายที่จะเชื่อพระองค์ในภายหลังแล้วได้รับชีวิตเข้าสู่นิพพาน¹⁷ ขอเกียรติยศและสง่าราศีจงมีแก่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่ตลอดไป ผู้เป็นอมตะ เป็นผู้ที่ไม่ได้ปราศจากแก่ตา เป็นพระเจ้าองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ สาธุ

คำเตือนส่วนโตต่อทิโมธี

18 ทิโมธีผู้เป็นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย คำบอกนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งอ้างอิงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นจะเป็นแรงใจให้ท่านสู้รบได้ดี¹⁹ จงยึดความเชื่อเพียงอาศัยในพระเจ้าไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ทิ้งไปแล้ว ความเชื่อของเขาจึงพังทลายลง²⁰ คนเหล่านั้นก็มีฮีเมเนอัส และอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบเขาไว้กับมารแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาทพระเจ้า

1 ทิโมธี 2

คำแนะนำเกี่ยวกับการอธิษฐานสวดอ้อนวอน

1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้อธิษฐานสวดอ้อนวอน สวดภาวนา และขอบคุณเพื่อคนทั้งหลาย 2 เพื่อกษัตริย์ทั้งหลาย และคนทั้งหลายที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้อำนาจในชีวิตอย่างเจียมๆและสงบสุข อย่างอ่อนน้อมในทางของพระเจ้า 3 เพราะว่าการทำเช่นนี้เป็นการดี และเป็นการถูกต้องในสายตาของพระเจ้า พระผู้ทำความหลุดพ้นให้เรา 4 ผู้มีความประสงค์ให้คนทั้งหลายหลุดพ้น และให้รู้ความจริงนั้น 5 เพราะเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางเพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ผู้มีสภาพเป็นมนุษย์ 6 ผู้สละตัวของพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งหลาย เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาที่เหมาะสม 7 และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงถูกตั้งไว้เป็นประกาศผู้เผยแพร่งและเป็นผู้ประกาศ (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์และไม่ได้โกหกเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อ และความจริงแก่คนต่างชาติ

คำแนะนำเรื่องการดำเนินชีวิต

8 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าอยากให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานสวดอ้อนวอนในที่ทุกแห่ง โดยใจบริสุทธิ์ปราศจากโทโสโมโห และการโต้เถียงกัน 9 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย พร้อมด้วยความรู้จักกาย และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทอง และไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง 10 แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า 11 ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเจียมๆ และด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง 12 ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่งๆอยู่ 13 เพราะว่าพระเจ้าได้ปั้นอาดัมขึ้นมาก่อน แล้วจึงได้ปั้นเอวาขึ้นมา 14 และอาดัมไม่ได้ถูกล่อลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกล่อลวงจึงได้ฝ่าฝืน 15 แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะหลุดพ้นได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อฟังอาศัย ในพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา และในความบริสุทธิ์ โดยการมีสติสัมปชัญญะ

1 ทิโมธี 3

คุณลักษณะของผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณ

1 คำนี้เป็นคำจริง
คือว่าถ้าชายคนใดอยากมีหน้าที่เป็นผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณในชุมชนของพระเจ้า

คนนั้นก็ต้องการกิจการงานที่ดี² ผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณนั้นต้องเป็นคนที่ไม่มีใครตำหนิได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนสง่าเรียบร้อย มีอัธยาศัยรับรองแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู³ ไม่ดื่มเหล้าเมามาย ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนมักทะเลาะวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน⁴ ต้องเป็นคนจัดการบ้านเรือนของตนเองได้ดี อบรมลูกๆทั้งหลายให้อยู่ในคำสั่งสอน และมีใจนอบน้อม⁵ เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรจัดการบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลชุมชนของพระเจ้าได้อย่างไร?⁶ คนที่เป็นผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณนี้ จะต้องไม่เป็นผู้ที่กลับใจใหม่ๆ เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนกันกับมารนั้น⁷ นอกจากนั้นเขาจะต้องเป็นที่นับถือของคนภายนอก ถ้าไม่เช่นนั้นจะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงของมาร

คุณลักษณะของผู้รับใช้ฝ่ายกิจกรรม

⁸ ฝ่ายผู้รับใช้ฝ่ายกิจกรรมนั้นก็เหมือนกัน คือต้องเป็นคนเอาการเอางาน ไม่เป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก ไม่ดื่มเหล้าเมามาย ไม่เป็นคนโลภมากได้⁹ และเป็นคนยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อพึ่งอาศัยด้วยจิตสำนึกผิดชอบอันบริสุทธิ์¹⁰ จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อน และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้รับใช้ฝ่ายกิจกรรม¹¹ ฝ่ายพวกผู้หญิงที่เป็นภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนเอาการเอางาน ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตนในการกินดื่ม และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง¹² ผู้รับใช้ฝ่ายกิจกรรมนั้นต้องเป็นสามีของหญิงคนเดียว และอบรมสั่งสอนบุตรธิดาของตน และจัดการบ้านเรือนของตนได้ดี¹³ เพราะว่าคนที่ทำหน้าที่ผู้รับใช้ฝ่ายกิจกรรมได้ดี ก็มีหน้ามีตา และมีใจกล้าหาญอย่างมากมายในความเชื่อที่มีในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

ความล้าลึกแห่งบารมีของพระเจ้า

¹⁴ ข้าพเจ้าหวังว่าอีกไม่นานจะมาหาท่าน แต่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่าน ก็เพื่อว่า¹⁵ หากข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้ว่ารู้ว่าควรทำอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือชุมชนของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เป็นหลักและรากแห่งความจริง¹⁶ เราต้องยอมรับว่า ข้อล้าลึกแห่งบารมีของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ก็คือว่า “พระเจ้าปรากฏเป็นมนุษย์ พระวิญญาณได้พิสูจน์แล้ว เหล่าทูตสวรรค์ทั้งหลายก็เห็น และมีผู้เผยแพร่ว่าพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ถูกรับขึ้นไปในสง่าราศีของพระเจ้า”

1 ทิโมธี 4

คำพยากรณ์เรื่องคนจะทิ้งความเชื่อ

1 บัดนี้ พระวิญญาณได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า
ต่อไปภายหน้าจะมีบางคนทิ้งความเชื่อเพื่อง่ายในพระเจ้า โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลง
และฟังคำสอนของพวกเขาผิดสาธิต² ซึ่งมาจากการหันข้อใจคดของคนที่โกหก
คือคนที่มีจิตสำนึกเป็นทาสของมาร³ คนเหล่านี้ เขาห้ามไม่ให้มีการแต่งงาน
ห้ามกินอาหารบางชนิดซึ่งพระเจ้าสร้างไว้ให้ผู้เชื่อและรู้จักความจริง กินด้วยขอบพระคุณ⁴
เพราะว่าสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้สร้างไว้เป็นของดี ถ้ากินด้วยขอบคุณ ก็ไม่ห้ามเลยแม้แต่สิ่งเดียว⁵
เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระคำของพระเจ้าและคำอธิษฐานสวดอ้อนวอน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์

6 ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้
ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เจริญด้วยคำสอนแห่งความเชื่อเพื่อง่าย
และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น⁷ อย่าเอาใจใส่กับเทพนิยายอันหาสาระไม่ได้
จงฝึกตัวเองในทางของพระเจ้า⁸ เพราะว่าถ้าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง
ทางของพระเจ้านั้นมีประโยชน์ในทุกทาง เพราะพระองค์ให้ประโยชน์สำหรับชีวิตในปัจจุบัน
และอนาคตด้วย⁹ ข้อความต่อไปนี้เป็นความจริง และสมควรที่จะรับไว้¹⁰
เหตุที่เราตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะว่าเรามีความหวังในพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่
พระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นให้คนทั้งหลาย โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อเพื่อง่ายในพระองค์

คำเตือนต่อทิโมธีในการรับใช้

11 จงสั่งและสอนสิ่งเหล่านี้¹² อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนักแน่นของท่าน
แต่จงเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งหลายที่เชื่อเพื่อง่ายในพระเจ้า ทั้งในทางคำพูด การประพฤติ พรหมวิหารสี่
อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา การมีน้ำใจ ความเชื่อ และความบริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง
¹³ จงเอาใจใส่ในการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม การเทศนาสั่งสอน จนกว่าเราจะมา¹⁴
อย่ามองข้ามของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์
เมื่อคณะผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณได้รับรองท่าน¹⁵ จงทำหน้าที่เหล่านี้ โดยถือเป็นชีวิตจิตใจ
เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งหลาย¹⁶ จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่าน และคำสอนของท่าน
จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อทำเช่นนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเอง
และคนทั้งหลายที่ฟังท่านให้หลุดพ้นได้

1 ทิโมธี 5

การปฏิบัติตัวต่อผู้อาวุโส

1 ในการตักเตือนนั้น อย่าตำหนิชายผู้อาวุโส แต่จงขอร้องท่านเหล่านั้นให้เหมือนกับเป็นบิดาของเรา จงถือว่าคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเหมือนกันกับพี่หรือน้อง² และผู้หญิงที่มีอายุเป็นเหมือนกับเป็นแม่ของเรา ส่วนผู้หญิงสาวๆก็ให้เป็นเหมือนกับพี่สาวน้องสาว ให้มีใจบริสุทธิ์ต่อเขาเหมือนกัน

การปฏิบัติตัวต่อแม่ม่ายและผู้หญิงอื่นๆ

3 จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไร้ที่พึ่งพา⁴ ถ้าแม่ม่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้น ฝึกหัดทำหน้าที่ในทางของพระเจ้าต่อคนในครอบครัวของตัวเองก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดา เพราะว่าการทำเช่นนี้เป็นการดี และเป็นทีพอใจของพระเจ้า⁵ ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ม่ายที่ไร้ที่พึ่งพา และอยู่เพียงลำพังผู้เดียวนั้น ก็ได้วางใจในพระเจ้า และอธิษฐานสวดอ่อนนวย สวดภาวนาทั้งกลางคืนและกลางวัน⁶ ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวนั้น ก็ตายทั้งเป็น⁷ จงบอกข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกติเตียน⁸ ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศาคณาญาติของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตัว ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าเสียอีก

ข้อควรปฏิบัติต่อผู้ที่ เป็นแม่ม่าย

9 อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี หรือผู้ที่ได้แต่งงานมากกว่าหนึ่งครั้ง ไปลงชื่อในทะเบียนแม่ม่าย¹⁰ และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้ทำความดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าให้วิมุตติชน สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณงามความดีทุกอย่าง¹¹ แต่แม่ม่ายสาวๆนั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะถ้าเมื่อเขาหลงระเรีงห่างจากพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ไปแล้ว ก็จะอยากแต่งงานอีก¹² เขาจะต้องถูกติเตียน เพราะเขาได้ละเมิดคำปฏิญาณเดิมของเขา¹³ นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนี้บ้านนั้น และไม่ใช้แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอนด้วย และเทียวยุ่งกับเรื่องของคนอื่น พุคสิ่งที่ไม่ควรจะทำ

ความประสงค์ของเปาโลที่มีต่อหญิงม่าย

14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าอยากให้พวกแม่ม่ายสาวๆนั้นมีสามี มีลูก และดูแลบ้านเรือน เพื่อไม่ให้ศัตรูมีช่องทางนินทาได้¹⁵ เพราะว่ามีบางคนได้หลงตามมารไปแล้ว¹⁶ ถ้าผู้หญิงที่มีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าคนใดมีญาติพี่น้องเป็นแม่ม่าย ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู

อย่าให้เป็นภาระแก่ชุมชนของพระเจ้าเลย

เพื่อชุมชนของพระเจ้าจะได้สงเคราะห์คนที่เป็นม่ายที่ไร้ที่พึ่งจริงๆ

การปฏิบัติตัวต่อผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณ

17 จงถือว่าผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณที่เอาใจใส่ดูแลนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณที่ทำงานหนักในการประกาศเผยแผ่และสั่งสอน 18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “อย่าเอาตะกร้อครอบปากัว ขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่” และ “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้าง” 19 อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามปาก 20 สำหรับผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณที่ยังคงทำผิดบาป จงบอกกล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งหลาย เพื่อผู้อื่นจะได้ยำเกรง 21 ข้าพเจ้าบอกท่านต่อหน้าพระเจ้า พระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ได้เลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษากฎเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่ทำอะไรด้วยใจลำเอียง

หลักในการแต่งตั้งผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณ

22 อย่าได้ด่วนแต่งตั้งผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง 23 อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงดื่มเหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่าน และโรคที่เกิดกับท่านอยู่เสมอ 24 การทำผิดบาปของบางคนก็ปรากฏชัดขึ้น ทำให้เขาไปสู่พิพากษา แต่การทำผิดบาปของคนอื่นนั้นจะปรากฏภายหลัง 25 ส่วนการทำดีนั้นก็ปรากฏชัดเหมือนกัน และถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏชัด แต่ก็จะถูกปิดบังไว้ไม่ได้

1 ทิโมธี 6

คำสั่งเรื่องทาสและนายทาส

1 จงให้คนทั้งหลายที่ตกอยู่ในการเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้า และคำสอนของพระองค์จะไม่ได้ถูกเหยียดหยาม 2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า ก็อย่าให้เขาดูหมิ่นเหยียดหยามนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่มากกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการรับใช้ของเขานั้น เป็นผู้ที่มีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า และเป็นที่ยรัก

คำสั่งเรื่องคนที่ไม่สอนตามพระคำของพระเจ้า

จงสั่งสอนและสนับสนุนให้เขาทำตามหน้าที่เหล่านี้³ ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับหลักพระคำของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า⁴ ผู้นั้นก็เป็นคนจองหองและไม่รู้อะไร แต่ชอบโต้เถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การนินทา การไม่ไว้วางใจกัน⁵ และการด่าทอกันของผู้มีใจต่ำทราม และไม่มีความจริง ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์⁶ จงอยู่ เราได้รับประโยชน์อย่างมากมายจากทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจ

จงพอใจในสิ่งที่มีอยู่

⁷ เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น (ซึ่งตรงกับสำนวนที่ว่า “มาตัวเปล่า ก็ไปตัวเปล่า” เช่นกัน)⁸ แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด⁹ ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการล่องใจ และติดบ่วงแร้วในกิเลส ตัณหาหลายอย่างอันโง่งม และเป็นภัยแก่ตัวเอง ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป¹⁰ เพราะว่าการบูชาเงินเป็นพระเจ้านั้น เป็นต้นเหตุแห่งความชั่วทั้งหลาย และเพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้น และตรอมใจด้วยความทุกข์

การต่อสู้เกี่ยวกับความเชื่ออย่างเต็มกำลัง

¹¹ แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ จงตั้งเป้าหมายอยู่ในความถูกต้อง ในทางของพระเจ้า ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ในพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ในความอดทน และความสุภาพ¹² จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า จงยึดชีวิตเข้าสู่นิพพานไว้ ซึ่งพระเจ้าเรียกให้ท่านไปรับ ในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน¹³ ข้าพเจ้าบอกท่านต่อหน้าพระเจ้า ผู้ให้ชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้ได้เป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทิอัส ปีลาต¹⁴ ให้ท่านรักษาคำสั่งนี้ไว้อย่าให้บกพร่อง และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเราจะเสด็จกลับมา¹⁵ ซึ่งพระเจ้าผู้เสวยสุข และมีฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งหลาย จะสำแดงในเวลาอันควร¹⁶ พระองค์ผู้เดียวเป็นอมตะ และสถิตอยู่ในความสว่างที่ซึ่งไม่มีผู้ใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจงมีแก่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ สาธุ

คำสั่งเกี่ยวกับคนร้าย

17 จงบอกคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงบอกเขาอย่าให้เขาถือว่าตัวดี อย่าให้เขามุ่งหวังอยู่ในความร้ายที่ไม่เที่ยงนั้น แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ผู้ประทานสิ่งสารพัดเพื่อความสะดวกสบายของเรา 18 จงบอกเขาให้ทำดี ทำดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว 19 ถ้าทำอย่างนี้จึงจะเป็นการวางรากฐานอันดีไว้สำหรับตัวเองในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิต ซึ่งเป็นชีวิตที่จะเข้าสู่นิพพาน

20 ทิโมธีเอ๋ย สิ่งที่ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว จงรักษาให้ดี จงหลีกเลี่ยงการพูดที่ไม่มีประโยชน์ และการขัดแย้งในความเห็นซึ่งสำคัญผิดว่าเป็นความรู้²¹ ซึ่งบางคนสำคัญผิดเช่นนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด

2 ทิโมธี

2 ทิโมธี 1

คำนำและคำอวยพร

1 จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล อัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศิโรอารีย์ โดยความประสงค์ของพระเจ้า ตามคำสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูผู้เป็นพระศิโรอารีย์² เขียนถึง ทิโมธี ลูกที่รัก ขอพระคุณ ความเมตตา สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และพระเยซูผู้เป็นพระศิโรอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา จงดดำรงอยู่กับท่านเถิด

เปาโลให้กำลังใจแก่ทิโมธี

3 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานสวดอ่อนน้อมของข้าพเจ้าอยู่เสมอ⁴ ขณะข้าพเจ้าระลึกถึงน้ำตาของท่าน ข้าพเจ้าก็มีความปรารถนาทั้งกลางคืนกลางวันที่จะได้พบท่าน ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้ายินดีอย่างเต็มเปี่ยม⁵ ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า อันแท้จริงของท่าน อันเป็นความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ซึ่งเมื่อก่อนมีอยู่ในโลอิสายของท่าน และอยู่ในยูนิสแม่มของท่าน และบัดนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีอยู่ในท่าน⁶ อันเป็นของประทานของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในท่าน โดยที่ข้าพเจ้าได้เอามือประกบไปที่ท่านนั้น

ขอเตือนว่าท่านจงทำให้รุ่งเรืองขึ้นเถิด ⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานจิตที่ฉลาดกลัวให้เรา แต่ได้ประทานจิตที่ประกอบด้วยฤทธิ์อำนาจ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา และการบังคับตัวเองให้แก่เรา

อย่าละอายที่จะเป็นพยานฝ่ายพระเจ้า

⁸ อย่าละอายที่จะเป็นพยานฝ่ายพระเจ้าผู้เป็นนายของเรา หรือฝ่ายตัวของข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่บารมีของพระเจ้า โดยอาศัยฤทธิ์เดชของพระองค์ ⁹ ผู้ทำความหลุดพ้นให้เรา และให้เราได้มาเป็นผู้รับใช้พระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่ความดีที่เราทำ แต่เพราะเห็นแก่ความประสงค์ของพระองค์เอง และพระคุณที่ได้ประทานแก่เราในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มานั้น ¹⁰ แต่บัดนี้ได้สำแดงให้รู้แล้วโดยการที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระผู้ทำความหลุดพ้นให้เราเสด็จมา ผู้ได้กำจัดความตายให้สูญไป และได้นำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างโดยบารมีของพระเจ้า

หน้าที่ที่เปาโลได้รับจากพระเจ้า

¹¹ สำหรับบารมีของพระเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศเผยแผ่ เป็นอัครทูต และเป็นครู ¹² เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงขนาดนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์มีฤทธิ์สามารถป้องกันสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้นได้ ¹³ จงประพฤติตามแบบแห่งคำสอนที่ถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า และพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ¹⁴ จงรักษาความจริงที่ได้มอบไว้กับท่านโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา

คำแนะนำเรื่องส่วนตัว

¹⁵ ท่านก็รู้แล้วว่า คนทั้งหลายที่อยู่ในมณฑลเอเชีย้นต่างก็หนีไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัส และเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย ¹⁶ ขอพระเจ้าผู้เป็นนายเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้ทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อย ๆ และเขาไม่อายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย ¹⁷ แต่ขณะที่เขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตสาหะสืบหาข้าพเจ้าจนพบ ¹⁸ และเคยได้รับใช้ข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากมาย ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขอพระเจ้าผู้เป็นนายประทานความเมตตาแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

2 ทิโมธี 2

ทหารที่ดีของพระเยซู

1 เหตุฉะนั้นลูกเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์² จงมอบคำสอนเหล่านั้นที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย³

จงทนการยากลำบากเหมือนกันกับทหารที่ดีของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์⁴ ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปวิตกกังวลกับการทำมาหากินของเขา

เพราะว่าเขาต่อสู้ที่จะทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ⁵ นักกีฬาจะไม่ได้รับเหรียญทอง

ถ้าเขาไม่ได้แข่งตามกติกา⁶ ชาวไร่ชาวนาผู้ทำงานหนักก็ควรเป็นคนแรกที่ได้รับผล⁷

จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเถิด

เพราะว่าพระเจ้าผู้เป็นนายจะประทานความเข้าใจให้กับท่านในทุกสิ่ง

คำสอนสำคัญที่เป็นความจริง

8 จงระลึกถึงพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ผู้สืบเชื้อสายจากกษัตริย์ดาวิด

ได้ถูกบันดาลให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ตามบารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าประกาศเผยแพร่ไปนั้น⁹

และเพราะเหตุบารมีของพระเจ้านั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่ามโซ่เหมือนเป็นผู้ร้าย

แต่พระคำของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้¹⁰ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง

เพราะเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้แล้ว เพื่อเขาจะได้รับ ความหลุดพ้น ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์

พร้อมทั้งศักดิ์ศรีนิรันดร์¹¹ คำนี้เป็นคำจริง คือถ้าเราตายกับพระองค์

เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เหมือนกัน¹² ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน

เราก็จะได้ครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเหมือนกัน¹³

ถ้าเราไม่สัตย์ซื่อ พระองค์ก็ยิ่งสัตย์ซื่ออยู่เสมอ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้

คนงานที่พระเจ้าพอใจ

14 จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และบอกเขาต่อหน้าของพระเจ้าผู้เป็นนาย

ไม่让他โต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย มีแต่เป็นเหตุให้คนที่ฟังหลงไป¹⁵

จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตัวให้เป็นที่ชอบใจของพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย

แยกแยะพระคำแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง¹⁶ จงหลีกเลี่ยงจากคำสอนที่ไม่มีคุณธรรม

เพราะคำสอนเช่นนั้นทำให้เกิดความชั่วมากยิ่งขึ้น¹⁷

และคำพูดของเขาจะกระจายออกไปเหมือนกับแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น¹⁸

คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยไปพูดว่าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

เขากำลังทำให้ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของบางคนหันเหไป¹⁹
แต่ว่ารากฐานที่พระเจ้าได้วางไว้นั้นมีตราประทับไว้ว่า “
พระเจ้าผู้เป็นนายรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” และ “
ให้ทุกคนที่ออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นนายทิ้งความชั่วช้าเสีย”

คำแนะนำในการประพฤติ

²⁰ ในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ๆ ไม่ได้มีแต่ภาชนะทองคำ และเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้
และภาชนะดินด้วย บางอันก็มีเกียรติ และบางอันก็ไม่มีเกียรติ²¹
เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีความหมาย เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีค่า ซึ่งชำระให้บริสุทธิ์
เหมาะที่เจ้าของเรือจะใช้ให้เป็นประโยชน์ พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง²²
ดังนั้นจงหลีกเลี่ยงจากการระคายเคืองของคนหนุ่ม แต่จงเอาใจใส่ในความถูกต้อง
ในความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา สันติภาพ
และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามของพระเจ้าผู้เป็นนายด้วยใจบริสุทธิ์²³
อย่าเกี่ยวข้องกับปัญหาอันโง่เขลา และไม่เป็นสาระ
เพราะรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน

ลักษณะคนรับใช้ที่ดีของพระเจ้า

²⁴ ฝ่ายผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นนายต้องไม่เป็นคนที่มักทะเลาะวิวาท
แต่ต้องมีใจเมตตาต่อคนทั้งหลาย เหมาะที่จะเป็นครู และมีความอดทน²⁵
ชี้แจงให้ฝ่ายตรงกันข้ามเข้าใจด้วยความสุภาพ ว่าพระเจ้าอาจจะให้เขากลับใจมารับความจริง²⁶
และพวกเขาอาจหลุดพ้นจากบ่วงแร้วของมาร ผู้ซึ่งดักจับพวกเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

2 ทิโมธี 3

ลักษณะของมนุษย์ยุคสุดท้าย

¹ แต่จงเข้าใจข้อนี้เถิด คือว่าในสมัยจะสิ้นยุค จะเกิดเหตุการณ์ก่อกวน²
เพราะมนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงินทอง อวดตัว เย่อหยิ่ง จงหอง ชอบด่าว่า
ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดา ออกตัญญู ไม่มีศีลธรรม³ ไม่มีมนุษยธรรม ไม่ให้อภัยกัน ใส่ร้ายกัน
ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ คุร้าย เกลียดชังความดี⁴ ทระยศ มุทะลุ หัวสูง รักความสนุกสนานมากกว่าพระเจ้า⁵
ถือศาสนาแต่เปลือกนอก ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ คนเช่นนี้ท่านอย่าคบ

การประพาศิของมนุษย์ยุคสุดท้าย

6 เพราะในคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำผู้หญิงที่บาปัญญาหน้าด้วยบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ที่หลงใหลในกิเลส ตัณหาต่าง ๆ ไปเป็นเฉลย⁷ ผู้หญิงพวกนี้ก็จะฟังทุกคนที่พูด แต่ไม่อาจจะเข้าถึงหลักแห่งความจริงได้⁸ เหมือนกับ ยันเนสกับยัมเบรสที่ได้ต่อต้านโมเสสฉันทใจ คนเหล่านี้ก็จะต่อต้านความจริงฉันทใจ เขาเป็นคนใจชั่ว และในเรื่องความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้านั้นเขาใช้ไม่ได้เลย⁹ แต่เขาจะไปไม่ได้ก็น้ำหรวด เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งหลาย เหมือนกันกับความโง่ของชายสองคนนั้น

สิ่งสำคัญที่เปาโลบอกทิโมธี

10 บัดนี้ ท่านก็รู้แจ้งอยู่แล้วในคำสอน การประพาศิ ความมุ่งหมาย ความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ความอดทน พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ความเพียร¹¹ การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า และสิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ที่เมืองอันทิโอก เมืองอีโคเนียม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงขนาดนั้นก็ดี พระเจ้าผู้เป็นนายได้ให้ข้าพเจ้าปลอดภัยจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ยุคสุดท้าย

สิ่งที่จะเกิดกับผู้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

12 แท้จริงทุกคนที่อยากจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ จะถูกกดขี่ข่มเหง¹³ ขณะที่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากกว่าเดิม ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย¹⁴ แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ได้เรียนรู้แล้ว และได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าอย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าได้เรียนมาจากผู้ใด¹⁵ และตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถสอนท่านให้ถึงความหลุดพ้น โดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์¹⁶ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการใส่ใจจากพระเจ้า ให้เป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น และการอบรมในเรื่องความถูกต้อง¹⁷ เพื่อคนของพระเจ้าจะได้เตรียมพร้อม ที่จะทำการดีทุกอย่าง

2 ทิโมธี 4

คำสั่งให้ทำการประกาศเผยแผ่

1 ข้าพเจ้าบอกท่านต่อหน้าพระเจ้า และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้จะพิพากษาคนเป็นและคนตาย ในการมาปรากฏ และการตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า²

จงประกาศเผยแผ่พระคำขอพระเจ้า ให้เอาใจใส่ที่จะทำทั้งที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส
จงชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติ และตักเตือนด้วยความอดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน

ลักษณะของคนในวาระจะสิ้นยุค

3 เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้

แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาอยากฟัง เพื่อบรรเทาความอยาก⁴ เขาจะเลิกฟังความจริง
และจะหันไปฟังนิยายต่าง ๆ⁵ ฝ่ายท่านจงหนักแน่นมั่นคง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก
จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศเผยแผ่บารมีของพระเจ้า และจงทำการรับใช้ให้สำเร็จ

เปาโลพร้อมแล้วที่จะเป็นเครื่องบูชา

6 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว

และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว⁷ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง
ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าไว้แล้ว⁸ ตั้งแต่นี้ต่อไป
มงกุฎแห่งการเป็นคนบุญก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นนาย ผู้พิพากษาที่ชอบธรรม
จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และไม่ใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น
แต่จะประทานแก่คนทั้งหลายที่ยินดีในการเสด็จมาของพระองค์

คำแนะนำเรื่องส่วนตัว

9 จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว¹⁰ เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว
และได้ทิ้งข้าพเจ้าแล้วหนีไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังมณฑลกาลาเทีย
ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย¹¹ ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโก
และนำเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้¹²
ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว¹³ เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุม
ซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับการบัสที่เมืองโตรัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่าง ๆ
และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง¹⁴
อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ทำร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส “
พระเจ้าผู้เป็นนายจะตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา”

การบอกให้รู้สภาพของเปาโล

15 ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง¹⁶
ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าแม้แต่คนเดียว เขาได้ทิ้งข้าพเจ้าไปหมด
ข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าว่า ขออย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย¹⁷
แต่พระเจ้าผู้เป็นนายอยู่กับข้าพเจ้า และได้ประทานกำลังให้แก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงประกาศเผยแผ่พระคำของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งหลายได้ยิน

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปลอดภัยจากปากสิงโตนั้น 18

พระเจ้าผู้เป็นนายจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง

และจะช่วยให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจึงมีแก่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ สาธุ

คำฝากความคิดถึง

19 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศากับอาควิลลา และคนในครอบครัวของไอเนสิโพรัสด้วย 20

เอรัสทัสยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมัสที่เมืองมิเลทัสนั้น เขายังป่วยอยู่ 21

ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเคนส์ ลินัส คลาวเดีย

และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมาหาท่าน 22 ขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้านาย สถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด สาธุ

ทิฐัส

ทิฐัส 1

คำนำและคำอวยพร

1 จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ เพื่อส่งเสริมความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้เลือกสรรไว้ และให้มีความรู้ในความจริงตามทางของพระเจ้า 2 โดยหวังว่าจะได้ชีวิตเข้าสู่นิพพาน ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่เคยพูดเท็จ ได้สัญญาไว้ตั้งแต่ครั้งโบราณกาล 3 แต่ในเวลาทีพระองค์กำหนดไว้ ก็ได้ให้พระธรรมของพระองค์ปรากฏด้วยการประกาศเผยแผ่ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ช่วยเราทั้งหลายให้หลุดพ้น 4 เขียนจดหมายนี้ถึง ทิฐัส ผู้เป็นลูกชายแท้ ๆ ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ และสันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระผู้ทำความหลุดพ้นของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

สาเหตุที่ให้ทิฐัสยังอยู่ที่เกาะคริต

5 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงให้ท่านอยู่ที่เกาะคริตก่อน ก็เพื่อท่านได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย

และตั้งผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้บอกท่านแล้ว⁶ คือตั้งคนที่ไม่มีข้อตำหนิ มีภรรยาผู้เดียว มีลูกที่มีความเชื่อ และไม่มีผู้ใดกล่าวหาว่าลูกนั้นเป็นนักเลง หรือเป็นคนต่อต้าน

คุณสมบัติของผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณ

⁷ เพราะว่าผู้รับใช้ฝ่ายจิตวิญญาณนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบภาระจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเลียดร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้⁸ แต่เป็นคนมีน้ำใจรับรองแขกดี เป็นผู้รักความดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนยุติธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง⁹ และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันแท้จริงตามที่ได้เรียนรู้มาแล้ว เพื่อจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันมีหลัก และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น

ลักษณะของพวกที่เข้าสู่หน้ต

¹⁰ เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ต่อต้าน พุดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะคนทั้งหลายที่เข้าสู่หน้ต¹¹ จำเป็นต้องให้เขาสงบปากสงบคำ เพราะเขาพลิกบ้านคว่ำเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กแก่น้อย¹² ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า “ชาวคริสตเป็นคนที่พุดโกหกอยู่เสมอ เป็นเหมือนกันกับสัตว์ร้าย และเป็นคนเกียจคร้านกินเติบโต”

คำแนะนำให้จัดการกับพวกที่เข้าสู่หน้ต

¹³ คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรง ๆ เพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันมีหลัก¹⁴ และจะไม่ได้สนใจในนิยายของพวกยิว และบทบัญญัติของมนุษย์ที่ไม่ความจริง

ความแตกต่างระหว่างคน 2 จำพวก

¹⁵ สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่มี ความเชื่อ นั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็เสื่อมทรามไป¹⁶ เขาแสดงตัวว่ารู้จักพระเจ้า แต่ว่าการกระทำของเขานั้นปฏิเสธพระองค์ เขาเป็นคนน่ารังเกียจ ไม่เชื่อฟังผู้ใด และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใด ๆ เลย

ที่ตัส 2

หลักการสอนผู้สูงอายุทั้งชายและหญิง

¹ ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันมีหลัก² การสอนผู้ชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณในการกินดื่ม ให้เอาจริงเอาจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ

ให้มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา และความอดทนตามสมควร³ ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีความยำเกรงพระเจ้า อย่าเป็นคนส่อเสียด อย่าเป็นคนกินเหล้าเมาสุรา แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม⁴ เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาว ๆ ให้รู้จักลูกธรรมา และบุตรธิดาของตน⁵ ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน มีความเมตตา และเชื่อฟังสามีของตน ถ้าทำอย่างนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระคำของพระเจ้าได้

หลักการสอนคนหนุ่ม

⁶ ส่วนชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ⁷ ท่านจงประพฤติให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกอย่าง ในการสอน จงแสดงความซื่อสัตย์สุจริต และมีใจสูง⁸ และใช้คำพูดอันมีหลัก ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายศัตรูจะได้อาย ไม่มีสิ่งใดจะตำหนิเราได้

หลักการสอนผู้ที่เป็นทาส

⁹ จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ถูกต้องในนายทุกประการ อย่าได้โต้เถียงเลย¹⁰ อย่าให้ขี้เกียจ แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งหลายนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติหลักคำสอนของพระเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นของเรา¹¹ เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว เพื่อช่วยคนทั้งหลายให้หลุดพ้น¹² สอนให้เราถึงความซื่อสัตย์สุจริตตามทำนองคลองธรรมของพระเจ้า¹³ คอยความสุข ซึ่งจะได้รับโดยความหวัง ได้แก่การปรากฏอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระผู้ทำความหลุดพ้นของเรา¹⁴ ผู้ได้ประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อให้เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และชำระเราให้บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สอง เพื่อให้เป็นชนชาติพิเศษของพระองค์ และเป็นคนที่กระตือรือร้นที่จะกระทำความดี¹⁵ ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้สั่งสอน ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทท่านได้

ที่ตัส 3

หลักในการดำเนินชีวิตในบ้านเมือง

¹ จงเตือนคนเหล่านั้นให้มอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมือง และผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังและพร้อมที่จะทำการดีทุกอย่าง² อย่าให้เขาว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาท แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงอัธยาศัยไมตรีอันดีงามต่อคนทั้งหลาย

สภาพของผู้เชื่อพระเจ้าเมื่อก่อนและตอนนี้

3 เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นเราเองก็โง่ ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา และการเริงสำราญต่าง ๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชัง และเกลียดชังกัน⁴ แต่เมื่อความเมตตา และพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระเจ้า พระผู้ทำความหลุดพ้นของเราปรากฏแล้ว⁵ พระองค์ได้ช่วยเราให้หลุดพ้น ไม่ใช่เพราะการกระทำที่ถูกต้องของเราเอง แต่พระองค์กรุณาชำระให้เราจิตใจใหม่ และสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญูญาณศักดิ์สิทธิ์

ความเมตตาของพระเจ้า

6 พระองค์นั้นได้ประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระผู้ทำความหลุดพ้นของเรา⁷ เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนบุญในความหลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง โดยพระคุณของพระองค์แล้ว เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังนั้นคือชีวิตเข้าสู่นิพพาน

ความประสงค์ของท่านเปาโล

8 คำนี้เป็นคำจริง ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตสาหะทำความดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย⁹ แต่จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาโง่เขลาที่โต้เถียงกัน จากการลำดัดบวงศ์ตระกูล และการเถียงกัน การทะเลาะกันเรื่องบัญญัติหรือศีล เพราะว่าการทำเช่นนั้นไม่มีประโยชน์อะไร และไม่เป็นเรื่องเป็นราว¹⁰ คนใด ๆ ที่ยุแหย่ให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาครั้งหนึ่งสองครั้งแล้ว ก็อย่าเกี่ยวข้องกับเขาเลย¹¹ เพราะรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มนอกทาง และบาปหนา เต็มไปด้วย กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา เขาปรับโทษตัวเขาเอง

คำแนะนำเรื่องส่วนตัว

12 เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อาร์เทมาส หรือทีกัสมาหาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว¹³ ท่านจงช่วยส่งเสนาสผู้เป็นทนายความกับบอลโลไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใดเลย¹⁴ ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะทำความดีด้วย เพื่อจะเป็นประโยชน์เมื่อถึงคราวจำเป็น และเพื่อพวกเราจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล

คำอวยพร

15 คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมาหาท่านด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งหลายที่ระราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด สาธุ

ฟีเลโมน

ฟีเลโมน 1

คำนำและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้เขียนโดยเปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ กับทิโมธีน้องชายของเรา เขียนจดหมายนี้ถึง ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา ² และถึงนางอับเฟียผู้เป็นน้องสาว และอารคิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในบ้านของท่าน ³ ขอพระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนาย จงดำรงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด

พรหมวิหารสี่ และความเชื่อของฟีเลโมน

⁴ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานสวดอ่อนนวอน ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ ⁵ เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา และความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าของท่านที่มีต่อพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นนาย และต่อวิมุตติชนทั้งหลาย ⁶ และข้าพเจ้าอธิษฐานสวดอ่อนนวอนขอให้การที่ท่านร่วมเชื่อกับพวกเรานั้น จงเพิ่มพูนความรู้ในการดีทั้งหลายของพวกเรา ซึ่งมีในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ⁷ น้องเอ๋ย พรหมวิหารสี่ของท่านทำให้เรามีความยินดี และเป็นสุขใจอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของบรรดาวิมุตติชนก็ชื่นบานขึ้นเพราะท่าน

เปาโลขอร้องฟีเลโมนเรื่องโอเนสิมัส

⁸ เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำในสิ่งที่ควรทำได้ ⁹ แต่เพราะเห็นแก่พรหมวิหารสี่ ข้าพเจ้าขออ่อนนวอนท่านดีกว่า คืออ่อนนวอนอย่างเปาโล ผู้มีอายุมากแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ¹⁰ ข้าพเจ้าขออ่อนนวอนท่านเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ ¹¹ เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า ¹² ข้าพเจ้าส่งเขามาหาท่าน ซึ่งเท่ากับส่งดวงใจของช้อยมาเลยแหละ ¹³ ข้าพเจ้าอยากจะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า

เพื่อเขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะเห็นแก่บาปมีของพระเจ้านั้น
14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย
เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านทำนั้นจะไม่ใช่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง

เปาโลบอกถึงสาเหตุที่โอเนสิมัสต้องจากฟีเลโมน

15 อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง
เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป 16 บัดนี้เขาไม่ได้เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าการเป็นทาส
คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากกว่านั้นอีก
ทั้งในฐานะเป็นคนธรรมดา และเป็นคนในพระเจ้าผู้เป็นนาย 17
เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง 18
ถ้าเขาได้ทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ก็ขอให้ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด 19
ข้าพเจ้าผู้มีชื่อว่า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยลายมือของข้อยเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ทั้งหมด
ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย

เปาโลบอกถึงสาเหตุที่เขียนจดหมายมา

20 น้องเอ๋ย ในตอนนี้ จงให้ข้าพเจ้าได้ประโยชน์ในพระเจ้าผู้เป็นนาย เพราะท่านด้วยเถิด
จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ 21 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านจะเชื่อฟัง
จึงได้เขียนจดหมายมาถึงท่าน เพราะรู้ว่าคุณจะทำมากกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก 22 อีกประการหนึ่ง
ขอให้ท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีก
ตามคำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของท่าน

23 เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้า เพื่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
ได้ฝากความคิดถึงมาถึงท่าน 24 มาร์โก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า
ก็ฝากความคิดถึงมาหาท่านด้วย

25 ขอพระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา
จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของเถิด สาธุ

ฮีบรู

ฮีบรู 1

พระเจ้าพูดผ่านทางพระเยซูผู้เป็นพระโอรส

¹ ในโบราณกาลพระเจ้าได้พูดกับบรรพบุรุษของเรา ด้วยวิธีต่าง ๆ มากมาย ผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ ² แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้พูดกับเราทั้งหลายทางพระโอรส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ตั้งให้เป็นผู้รับสรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้สร้างจักรวาลโดยพระโอรส ³ พระโอรสเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และมีสภาพเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และคำจุนสิ่งทั้งปวงไว้โดยพระคำ อันมีฤทธานุภาพของพระองค์ เมื่อพระโอรสได้ล้างบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้นั่งเบื้องขวาของพระเจ้าเบื้องบน ⁴ พระองค์ยิ่งใหญ่กว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ได้รับนามที่ดีกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก

พระโอรสมีความสำคัญกว่าทูตสวรรค์

⁵ เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้พูดกับเขาในเวลาใดว่า “เจ้าเองเป็นลูกชายของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว” และยังพูดอีกว่า “เราจะเป็นพ่อของเจ้า และเจ้าจะเป็นลูกของเรา” ⁶ และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์นำพระโอรสองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ก็พูดว่า “ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านั้สการพระโอรส” ⁷ ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์พูดว่า “พระองค์บันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจสายลม และบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวไฟ” ⁸ แต่ส่วนพระโอรสนั้น พระองค์พูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ไม่เท่าแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นไม้เท้าที่เที่ยงธรรม

⁹ พระองค์รักความชอบธรรม และเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้แต่งตั้งพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันหอมแห่งความยินดี ยิ่งกว่าเพื่อนทั้งปวงของพระองค์” ¹⁰ และ “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นนาย เมื่อแรกเริ่มเดิมทีพระองค์วางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานการสร้างของพระองค์ ¹¹ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม ¹² พระองค์จะม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านี้ก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” ¹³ แต่จะมีทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้พูดในเวลาใดว่า “จงนั่งที่ขวาของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า” ¹⁴

ทศสววรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญูณที่รับใช้พระเจ้า
ที่พระองค์ส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความทุกข์เป็นมรคมิใช่หรือ?

ฮีบรู 2

ความทุกข์อันยิ่งใหญ่

¹ เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้น ที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมิฉะนั้น
ในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น ²
ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทศสววรรค์ได้กล่าวไว้นั้นปรากฏเป็นความจริง
และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบสนองตามความยุติธรรมแล้ว ³ ดังนั้น
ถ้าเราละเลยความทุกข์อันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะทุกข์ได้อย่างไร
ความทุกข์นั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศของพระเจ้าผู้เป็นนาย และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์
ก็ได้รับรองว่าเป็นความจริง ⁴ ทั้งนี้พระเจ้ายกเป็นพยานด้วย โดยแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์
และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ และโดยของประทานจากพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์
ตามความประสงค์ของพระองค์

ความสำคัญของมนุษย์ในสายตาของพระเจ้า

⁵ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้มอบโลกใหม่ ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทศสววรรค์ ⁶
แต่มีคนกล่าวเป็นพยานในบางแห่งว่า “มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ระลึกถึงเขา
และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์เยี่ยมเยียนเขา ⁷
พระองค์ทำให้เขาต่ำกว่าพวกทศสววรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง และพระองค์มอบสง่าราศี
กับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา ⁸ พระองค์มอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา”
ในการซึ่งพระองค์มอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา
และขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าคุณอยู่ใต้อำนาจของเขา ⁹ แต่เราก็เห็นพระเยซู
ผู้ซึ่งพระเจ้าทำให้พระองค์ต่ำกว่าทศสววรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่งนั้น
พระองค์ได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ตายด้วยความทุกข์ทรมาน
ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ¹⁰
ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะพาลูกชายลูกหญิงเป็นอันมากถึงศักดิ์ศรีนั้น
ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสรรพ และผู้บันดาลให้สิ่งสรรพเกิดขึ้น
จะให้ผู้ที่เป็มนายแห่งความทุกข์ของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน ¹¹
เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ในความทุกข์ขั้นที่สอง
และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน
เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้อง

ความสำคัญของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์

12 ดังที่พระองค์กล่าวว่า “เราจะประกาศนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมชน”¹³ และกล่าวอีกว่า “เราจะไว้วางใจในพระองค์” ทั้งกล่าวอีกว่า “คูเถิด ตัวเรากับลูกของเรา ซึ่งพระเจ้าประทานแก่เราอยู่ที่นี้แล้ว”¹⁴ เหตุฉะนั้น ครั้นลูกทั้งหลายมีเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้มีเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายนั้น พระองค์จะได้ทำลายมารผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย¹⁵ และจะได้ปลดปล่อยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสตลอดชีวิต เนื่องจากกลัวความตาย¹⁶ ความจริง พระองค์ไม่ได้ช่วยบรรดาทูตสวรรค์ แต่ช่วยพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม¹⁷ เหตุฉะนั้น พระองค์จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อจะได้เป็นมหาบุโรहित ผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา และความซื่อสัตย์ ในการกระทำทุกอย่างต่อพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปของประชาชน¹⁸ เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทนทุกข์ทรมาน และถูกทดลอง พระองค์จึงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองได้

ฮีบรู 3

พระเยซูเป็นใหญ่กว่าโมเสส

1 เหตุฉะนั้น พี่น้องที่เป็นวิมุตติชนทั้งหลาย ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาดูพระเยซู และผู้เป็นมหาบุโรहितที่เราเราประกาศว่าเชื่อ² พระองค์สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้แต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในชุมชนของพระเจ้า³ แต่ถึงกระนั้นพระเยซูก็สมควรได้รับเกียรติมากกว่าโมเสส เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น⁴ เพราะว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ผู้สร้างสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า⁵ ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในชุมชนทั้งสิ้นของพระเจ้า ในฐานะผู้รับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานในเรื่องต่าง ๆ ที่พระเจ้ากล่าวในภายหลัง⁶ แต่พระผู้เป็นพระศรีอารีย์นั้นในฐานะที่เป็นพระโอรส ผู้มีอำนาจเหนือชุมชนของพระเจ้า และเราก็เป็นชุมชนนั้น หากเพียงแต่เราจะยึดความมั่นใจ และความภูมิใจในความหวังนั้นไว้

คำตักเตือนของผู้เขียนที่มีต่อชาวฮีบรู

7 เหตุฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์กล่าวว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงของพระองค์⁸ อย่าให้จิตใจของท่านคือรั้นไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น ในวันที่ถูกทดสอบในถิ่นทุรกันดาร⁹ เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดสอบเรา โดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี¹⁰ เพราะเหตุนั้นเราจึงโกรธคนในยุคนี้” และว่า “

ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ พวกเขาไม่รู้จักทางของเรา” 11

ดังนั้นเราจึงให้คำมั่นสัญญาด้วยความโกรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของเรา” 12 นี่แน่ะ
พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ

แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ 13 ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า วัน
นี้ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจคือร้อนไปเพราะเล่ห์กลของบาป ที่อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา
อุปาทาน และอวิชชา 14 เพราะเรามีส่วนร่วมกับพระผู้เป็นพระศรีอารีย์
ถ้าเราเพียงแต่ยึดความมั่นใจที่เรามีอยู่ ในตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

15 ดังมีคำกล่าวที่ว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงของพระองค์
อย่าให้จิตใจของท่านคือร้อนไปอย่างในการกบฏครั้งนั้น” 16 ใครเล่าที่ได้ยินแล้วแต่ยังกบฏ? ก็คือ
ทุกคนที่โมเสสนำออกจากอียิปต์มิใช่หรือ? 17 และใครเล่าที่พระองค์ได้โกรธตลอดสี่สิบปีนั้น
ก็คนเหล่านั้นที่ทำบาป และซากศพของเขาก็ถูกทิ้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ? 18
และแก่ใครเล่าที่พระองค์ได้ให้คำมั่นสัญญาว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์
ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ? 19 เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่การหยุดพักนั้นได้
เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อ

ฮีบรู 4

พระสัญญาที่จะให้เข้าสู่การหยุดพัก

1 เหตุฉะนั้น เมื่อมีคำสัญญาที่ให้ไว้แล้วว่า จะให้เข้าสู่การหยุดพักของพระองค์
ก็ให้เราทั้งหลายระมัดระวัง มิฉะนั้นอาจจะมีบางคนในพวกท่านไปไม่ถึง 2
เพราะว่าเราได้รับข่าวดีเช่นเดียวกับพวกเขา แต่ข่าวที่ได้ยินนั้นไม่เป็นประโยชน์แก่เขา
เพราะพวกเขาไม่เชื่อ 3 ส่วนเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็ได้เข้าสู่การหยุดพัก ดังที่พระองค์ได้กล่าวว่า “
ตามที่เราได้ให้คำมั่นสัญญาด้วยความโกรธว่า พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของเรา”
แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่สร้างโลก 4 และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้กล่าวถึงวันที่เจ็ดตั้งนี้ว่า “
ในวันที่เจ็ดพระเจ้าพักการทำงานทั้งสิ้นของพระองค์” 5 และในข้อนั้นก็กล่าวอีกว่า “
เขาจะไม่ได้เข้าสู่การหยุดพักของเรา” 6 ที่จริงยังมีทางให้บางคนเข้าสู่การหยุดพักนั้น
แต่คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวดีคราก่อนไม่ได้เข้า เพราะเขาไม่เชื่อฟัง 7
ดังนั้นพระองค์ได้กำหนดไว้อีกวันหนึ่งคือ วันนี้ ตามที่พระองค์ได้กล่าวทางดาวิดในเวลาหลายปีต่อมา
ถึงข้อที่เคยอ้างมาแล้วว่า “วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินเสียงของพระองค์อย่าให้จิตใจของท่านคือร้อน” 8
เพราะว่าถ้าโยชูวาได้พาพวกเขาเข้าสู่การหยุดพักนั้นแล้ว พระองค์ก็คงไม่ได้กล่าวในภายหลังถึงวันอื่นอีก
9 ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักในวันสี่สำหรับประชากรของพระเจ้า 10

เพราะว่าคนใดที่ได้เข้าไปสู่การหยุดพักของพระองค์แล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้หยุดจากพระราชกิจของพระองค์

ความสำคัญของพระคำของพระเจ้า

11 เหตุฉะนั้น ขอให้เราพยายามเข้าสู่การหยุดพักนั้น เพื่อจะไม่มีผู้คนหนึ่งคนใดพลาดไป ทำตามอย่างคนที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้น 12 เพราะว่า พระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิต และฤทธานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ แทะทะลุกระทั้งแยกจิต และวิญญาณ ทั้งข้อกระดูก และไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิด และความมุ่งหมายในใจด้วย 13 ไม่มีสิ่งทรงสร้างใดใดถูกปิดซ่อนไว้จากพระองค์ แต่ตรงกันข้ามทุกสิ่งก็ปรากฏแจ่มต่อสายตาของพระองค์ ผู้ซึ่งเราต้องถวายรายงานด้วยด้วย

พระเยซูคือมหาปุโรหิตไม่มีความบาป

14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระโอรสของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ 15 เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ถูกทดสอบเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่มีความบาป 16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับความเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้เราต้องการ

ฮีบรู 5

หน้าที่ของมหาปุโรหิตที่เป็นมนุษย์

1 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ ได้แต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการ และเครื่องบูชาถวายเพราะความบาป 2 ท่านผู้นั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่ และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย 3 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงจันใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยจันนั้น 4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองเป็นปุโรหิตได้นอกจากพระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างเรียกอาโรน

พระเจ้าเป็นผู้แต่งตั้งพระเยซูเป็นมหาบุโรหิต

⁵ ในทำนองเดียวกัน พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ก็ไม่ได้ยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาบุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้กล่าวกับพระองค์ว่า “เจ้าเป็นลูกของเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้าแล้ว” ⁶ เหมือนพระองค์ได้กล่าวไว้อีกแห่งหนึ่งว่า “เจ้าเป็นบุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”

สภาพที่แท้จริงของพระเยซู

⁷ ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์อยู่ในสภาพของเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้อธิษฐานและสวดอ้อนวอนด้วยน้ำตาไหล ต่อพระเจ้าผู้สามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ยิน เพราะพระองค์ได้เกรงกลัวต่อพระเจ้า ⁸ ถึงแม้ว่าพระองค์เป็นพระโอรส พระองค์ก็เรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทนเอา ⁹ และเมื่อพระเยซูถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เป็นแหล่งกำเนิดความหลุดพ้นตลอดไปชั่วนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ ¹⁰ โดยพระเจ้าได้ตั้งพระเยซูให้เป็นมหาบุโรหิต ตามอย่างของเมลคีเซเดค ¹¹ เรื่องเกี่ยวกับมหาบุโรหิตนั้นมีมาก และยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว ¹² ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระคำของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง ¹³ เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้นก็ยังไม่เข้าใจในพระคำแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นเด็กอยู่ ¹⁴ แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าอะไรคืออะไร

ฮีบรู 6

ผู้เชื่อในพระเจ้าคือผู้ที่ผ่านหลักคำสอนเบื้องต้นแล้ว

¹ เหตุฉะนั้นให้เราผ่านหลักคำสอนเบื้องต้นของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ไว้ และให้เราก้าวไปให้ถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจใหม่จากการประพฤติที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า ² และคำสอนว่าด้วยพิธีมุดน้ำ และการปรกมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น ³ ถ้าพระเจ้าจะอนุญาต เราก็จะกระทำอย่างนี้ได้ ⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์ ⁵ และได้รู้รสของความดีงามแห่งพระคำของพระเจ้า และฤทธิเดชแห่งยุคที่จะมานั้น ⁶ ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจใหม่อีกได้

เพราะตัวเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ชายหน้าต่อคนเป็นอันมาก
7 ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้คูตคิมน้ำฝนที่ตกลงมาเนื่อง ๆ

และงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า⁸
แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาบแช่งแล้ว
ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย

ความแน่ใจในคำสัญญาของพระเจ้า

9 แต่ดูก่อนท่านที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น
และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความหลุดพ้น¹⁰ เพราะว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ จะไม่ลืมหงาน
และการทำงานหนักด้วยความเอาใจใส่ซึ่งท่านได้แสดงต่อนามของพระองค์ คือการรับใช้วิมุตติชนนั้น
และยังรับใช้อยู่¹¹ และเราอยากให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริง
ให้มั่นใจอย่างเต็มในความหวัง จนกว่าจะประสบผลสำเร็จ¹² เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยชา
แต่ให้ตามอย่างคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อ และความเพียร จึงได้รับคำสัญญาเป็นมรดก¹³
เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์
ที่พระองค์จะให้คำมั่นสัญญาได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำมั่นสัญญาแก่พระองค์เอง¹⁴
คือพระองค์กล่าวว่า “เราจะอวยพรเจ้าเป็นแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น”

ผลที่ได้จากการเชื่อในคำมั่นสัญญา

15 เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามคำสัญญานั้น¹⁶
ส่วนมนุษย์นั้นต้องให้คำมั่นสัญญาต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อทู่เถียงอะไรกันขึ้น
ก็ต้องถือคำมั่นสัญญานั้นเป็นคำยืนยันขั้นเด็ดขาด¹⁷ ฝ่ายพระเจ้า
เมื่อพระองค์ตั้งใจจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า
ความคิดของพระองค์จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ พระองค์จึงได้ให้คำมั่นสัญญาไว้ด้วย¹⁸
เพื่อสองประการนั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะพูดโกหกไม่ได้นั้น
เราซึ่งได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการให้กำลังใจอย่างจริงจัง
ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา¹⁹ ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างเสมอเรือของจิตวิญญาณ
เป็นความหวังทั้งแน และมั่นคง และได้ทอดสมอไว้ภายในม่าน²⁰
ที่พระเยซูผู้นำหน้าได้เข้าไปก่อนเพื่อเราแล้ว
เพราะพระองค์ได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างเมลคีเซเดค

ฮีบรู 7

ตำแหน่งหน้าที่ของเมลคีเซเดค

¹ เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัม ขณะที่กำลังกลับมาจากการทำสงครามกับกษัตริย์ทั้งหลายนั้น และได้ถวายพรแก่อับราฮัม ² อับราฮัมก็ได้ถวายของเป็นสิบเปอร์เซ็นต์ของสิ่งทั้งปวงแก่เมลคีเซเดค ตอนแรกเมลคีเซเดคนั้น แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วภายหลังก็เป็นกษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งคือกษัตริย์แห่งสันภาพและสันติสุข ³ พ่อแม่และตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเกิดวันตายก็เช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระโอรสของพระเจ้า เมลคีเซเดคนั้นแหละดำรงอยู่เป็นปุโรหิตตลอดไปชั่วนิรันดร์

ความสำคัญและความยิ่งใหญ่ของเมลคีเซเดค

⁴ จงคิดดูเถิด ท่านผู้ยิ่งใหญ่เพียงไร ที่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้น ยังได้นำสิบเปอร์เซ็นต์แห่งของริบนั้นมามอบให้แก่ท่าน ⁵ และแท้จริงบรรดาเชื้อสายของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้สืบเชื้อสายจากอับราฮัม ก็ยังมีคำสั่งให้รับสิบเปอร์เซ็นต์จากบรรดาประชากรตามพระบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน ⁶ แต่เมลคีเซเดคผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบเปอร์เซ็นต์จากอับราฮัม และได้ถวายพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับคำสั่งของพระเจ้า ⁷ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าคือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้นิ่ง ⁸ อีกประการหนึ่ง ในกรณีของปุโรหิตเผ่าเลวีนั้น มนุษย์ที่ต้องตายเป็นผู้รับสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ในกรณีของเมลคีเซเดคผู้รับสิบเปอร์เซ็นต์นั้น มีหลักฐานในพระคัมภีร์ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ⁹ ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวีนั้นที่รับสิบเปอร์เซ็นต์ ก็ยังได้ถวายสิบเปอร์เซ็นต์ ทางอับราฮัม ¹⁰ เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในสายเลือดของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ปุโรหิตตามแบบของเมลคีเซเดค

¹¹ อย่างไรก็ตามก็ดี ถ้าพวกปุโรหิตเผ่าเลวีนำมนุษย์มาสู่พระเจ้าได้ ด้วยว่าประชาชนได้รับธรรมบัญญัติโดยระบบนี้ โฉนจะต้องมีปุโรหิตอีกตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค แทนพวกปุโรหิตตามแบบอย่างของอาโรนแล้ว ¹² เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ธรรมบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย ¹³ เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่รับใช้ที่แทนบูชาเลย ¹⁴ เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย

ระบอบปุโรหิตตามค่างของเมลคีเซเดค

15 และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก

เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค¹⁶

ซึ่งไม่ได้ตั้งขึ้นตามบัญญัติที่เป็นเรื่องเชื้อสาย แต่เป็นเรื่องตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่เสื่อมสิ้นสลายได้เลย¹⁷ เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”¹⁸ ด้วยว่าจริง ๆ

แล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไปแล้ว เพราะขาดฤทธิ์เดชและไร้ประโยชน์¹⁹

เพราะว่าธรรมเนียมบัญญัตินั้นไม่สามารถนำมนุษย์มารู้พระเจ้าได้ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า

ที่มาของปุโรหิตตามแบบของเมลคีเซเดค

20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ตั้งขึ้นโดยคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้²¹

บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวคำมั่นสัญญา เมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง

แต่ส่วนปุโรหิตใหม่นี้มีคำมั่นสัญญาจากพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาแล้ว

และจะไม่เปลี่ยนใจของพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’”²²

พระเยซูเป็นผู้รับประกันพันธสัญญาอันดีกว่านั้นสักเพียงใด

พระเยซูเป็นผู้ดำรงตำแหน่งปุโรหิตตลอดไป

23 ส่วนปุโรหิตเผ่าเลวีเหล่านั้นก็ได้ตั้งขึ้นไว้หลายคน

เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งตลอดไป²⁴ แต่พระเยซูนี้

พระองค์ดำรงตำแหน่งปุโรหิตตลอดกาล เพราะพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์²⁵ ด้วยเหตุนี้

พระองค์จึงมีความสามารถเป็นนิตย์ ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้น ให้ได้รับความหลุดพ้น เพราะว่าพระองค์มีชีวิตอยู่เป็นนิตย์ เพื่อขอความกรุณาให้แก่คนเหล่านั้น

ความยิ่งใหญ่ของพระเยซูในการเป็นมหาปุโรหิต

26 มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน

แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์²⁷ พระองค์ไม่ต้องนำเครื่องบูชามาทุกวัน ๆ

ดังเช่นมหาปุโรหิตอื่น ๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน

แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว

คือเมื่อพระองค์ได้ถวายพระองค์เอง²⁸

ด้วยว่าธรรมเนียมบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต

แต่คำมั่นสัญญานั้นซึ่งมาภายหลังธรรมเนียมบัญญัติ ได้แต่งตั้งพระโอรสขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

ฮีบรู 8

พระเยซูเป็นมหาปุโรหิตแห่งพันธสัญญาใหม่

1 บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้นั่งอยู่เบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในสวรรค์² เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแท้ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง³ เพราะว่ามหาปุโรหิตทุกคนได้รับการแต่งตั้งให้ถวายทั้งเครื่องบูชา และของถวาย ฉะนั้นมหาปุโรหิตของคัมภีร์จึงจำเป็นต้องมีสิ่งที่จะถวายด้วย⁴ ถ้าพระองค์อยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้เป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามธรรมเนียมอยู่แล้ว⁵ ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบ และเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้สั่งแก่โมเสส เมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า “ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา”⁶ แต่ว่าพระองค์ได้เป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันยอดเยี่ยมกว่าเดิม เพราะได้ตั้งขึ้นโดยคำสัญญาอันดีกว่าเดิมเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันดีกว่าเดิมเท่านั้น⁷ เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก

พันธสัญญาใหม่ที่พระเจ้าทำกับอิสราเอล

8 ตัวอย่างพระเจ้าได้กล่าวติเขาว่า “พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าววว่า ‘ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์⁹ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้ตั้งมั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้” พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าวดังนี้แหละ¹⁰ นี่คือนิยามพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น พระเจ้าผู้เป็นนายกล่าววว่า “เราจะบรรจุนิยามของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชากรของเรา¹¹ และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระเจ้าผู้เป็นนาย’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด¹² เพราะเราจะกรุณาต่อความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป”¹³ เมื่อพระองค์กล่าวถึง “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

ฮีบรู 9

สภาพของสถานนมัสการสำหรับโลกนี้

¹ แท้จริง ถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการรับใช้ในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ ² เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีเชิงเทียน โต๊ะ และขนมปังศักดิ์สิทธิ์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ ³ และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด ⁴ ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาที่จารึกพันธสัญญา ⁵ และเหนือหีบนั้นมีรูปทูตสวรรค์แห่งสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้

หน้าที่ของปุโรหิตในการรับใช้ที่พลับพลาหรือศาลของยาห์เวห์

⁶ แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาหรือศาลของยาห์เวห์ห้องที่หนึ่งทุกครั้งที่ได้รับใช้พระเจ้า ⁷ แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย ⁸ อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ได้สำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ ⁹ พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของกำนัล และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ¹⁰ ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่าง ๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

พระเยซูเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐ

¹¹ แต่เมื่อพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้มาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐ ซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่า และสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ ¹² พระองค์ได้เข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้นำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำเลือดของพระองค์เองเข้าไป และทำการไถ่บาปให้แก่เราสำเร็จชั่ววันรันดร์ ¹³ เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถาของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ ¹⁴ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรเลือดของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ โดยพระวิญญาณนิรันดร์ได้ถวายพระองค์เอง

แต่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ชำระใจวินิจฉัยผิด
และชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการประพบัติที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่

หน้าที่ของพระเยซูในฐานะปุโรหิต

15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่
เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว
คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามคำสัญญา 16
เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพันธกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว 17
เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพันธกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่
หนังสือพันธกรรมนั้นก็ใช้ไม่ได้ 18 เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด 19
เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาประชากรตามธรรมบัญญัติแล้ว
ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัว และเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดง
และต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง 20 กล่าวว่า “นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา
ซึ่งพระเจ้าบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย” 21
แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลาทุกเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน 22
และตามธรรมบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว
ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

ความจำเป็นในการชำระล้างแบบจำลอง

23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระล้างแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้
แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาที่ดีกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น 24
เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์ไม่ได้เข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์
อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เข้าไปในสวรรค์นั่นเอง
และบัดนี้ได้ปรากฏจำเพาะพระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย 25 พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก
เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปี ๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย 26
มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อย ๆ ตั้งแต่สร้างโลกมา
แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว
เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา 27
มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีพิพากษาฉันใด 28
พระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์จึงต้องถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้รับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก
แล้วพระองค์จะปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความหลุดพ้นนั้น

ฮีบรู 10

การถวายเครื่องบูชาตามธรรมบัญญัติ

1 โดยเหตุที่ธรรมบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว ธรรมบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปี ๆ เสมอมา กระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สะอาดหมดจดไม่ได้ 2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ? เพราะถ้าผู้มัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะรู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป 3 แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปี ๆ 4 เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้

พระเจ้าไม่ประสงค์เครื่องสัตว์บูชาอีกเลย

5 ดังนั้นเมื่อพระองค์เข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้กล่าวว่า “เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ประสงค์ แต่พระองค์ได้จัดเตรียมกายสำหรับข้าฯ 6 เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่พอใจ” 7 แล้วข้าฯบอกว่า “ดูเถิด ข้าฯมาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามใจของพระองค์” (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องของข้าฯ) 8 เมื่อพระองค์กล่าวดังนี้แล้วว่า “เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชา และเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ประสงค์ และไม่พอใจ” ซึ่งเขาได้บูชาตามพระบัญญัตินั้น 9 แล้วพระองค์จึงกล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าฯมาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะทำตามใจของพระองค์” พระองค์ยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะตั้งระบบใหม่ 10 ตามใจของพระองค์นั่นเองที่เราทั้งหลายได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยการถวายร่างกายของพระเยซูผู้เป็นพระศรี

การถวายเครื่องบูชาของมหาปุโรหิต

11 ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวัน ๆ และนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่อง ๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย 12 ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็ไปอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า 13 ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รอนบาทของพระองค์ 14 เพราะว่าโดยการถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้กระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วให้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์ 15 และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้กล่าวไว้แล้วว่า 16 “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว “เราจะบรรจบบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย 17

และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป”¹⁸ ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้ว ก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป

ขอให้เราเข้ามาใกล้และยึดไว้ให้มั่น

19 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์โดยเลือดของพระเยซู
20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้เปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น
คือร่างกายของพระองค์²¹ และครั้งเรามีมหาปุโรหิตสำหรับประชากรของพระเจ้าแล้ว²²
ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม
มีใจที่ถูกชำระให้พ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำอันบริสุทธิ์²³
ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้ นั้น โดยไม่หวั่นไหว
(เพราะว่าพระองค์ผู้ประทานคำสัญญานั้นเป็นผู้สัตย์ซื่อ)²⁴ และให้เราพิจารณาดูกันและกัน
เพื่อเป็นเหตุให้มีความเมตตา และกระทำการดี²⁵ ซึ่งเราเคยประหลัดกันนั้นอย่าให้หยุด
เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน
และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

ความสัมพันธ์ของเครื่องบูชาไถ่บาปกับการกระทำ

26 เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังชินทำผิดอีก
เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย²⁷
แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง
ซึ่งจะเผาผลาญบรรดาคนที่ซัดขวางนั้นเสีย²⁸ คนที่ได้ฝ่าฝืนธรรมบัญญัติของโมเสสนั้น
ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา²⁹
ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระโอรัสของพระเจ้า
และดูหมิ่นเลือดแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า
และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด³⁰
เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้กล่าวว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้” และได้กล่าวอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาประชากรของพระองค์”
31 การตกอยู่ในอุ้งมือของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว

คำแนะนำไม่ให้ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

32 แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว
ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง³³ บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้า
และถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น³⁴ เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้า
ในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินสิ่งของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี

เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สมบัติที่ดีกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์³⁵

เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่³⁶

ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้งท่านกระทำตามใจของพระเจ้าจนกระทั่งสำเร็จได้

ท่านจะได้รับตามคำสัญญา³⁷ “เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเดินทางมาก็จะเดินทางมาและจะไม่ชักช้า

³⁸ แต่คนบุญจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และถ้าผู้ใดเสื่อมถอย

ใจของเราจะไม่มีความรักในคนนั้นเลย”³⁹

แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังถึงความพินาศ

แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่หลุดพ้น

ฮีบรู 11

คำนิยามของความเชื่อ

1 บัดนี้ ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้ที่มั่นใจว่า

สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง² โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรองจากพระเจ้า³

โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้สร้างโลกจักรวาลด้วยคำพูดของพระองค์

ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

ความเชื่อของอาเบลและเอโนค

4 โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาที่ดีกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า

เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนบุญ คือพระเจ้าเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน

โดยความเชื่อนั้น แม้ว่าอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่⁵ โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป

เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้ารับท่านไปแล้ว

ก่อนที่รับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นที่พอใจของพระเจ้า⁶ แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว

จะเป็นที่พอใจของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์มีชีวิตอยู่

และพระองค์เป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์⁷ โดยความเชื่อ

เมื่อพระเจ้าเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อनावา

เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก

และได้เป็นทายาทแห่งการเป็นคนบุญ ซึ่งเกิดมาจากความเชื่อ

ความเชื่อของอับราฮัมและนางซาราห์

8 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกเรียกให้ออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อ

ฟังและได้เดินทางออกไปโดยหารู้ไม่ว่าจะไปทางไหน⁹ โดยความเชื่อ

ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งคำสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในพิงพักกับอิสอัค

และยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในคำสัญญาอันเดียวกันนั้น 10

เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีรากฐาน ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่าง และเป็นผู้สร้างขึ้น 11 โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่นกัน จึงได้รับพลังตั้งครรภ์ และได้คลอดลูกเมื่อชรามากแล้ว

เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ใดให้คำสัญญานั้นเป็นผู้สัตย์ซื่อ 12 เหตุฉะนั้น

คนเป็นอันมากจดความบนท่อน้ำ และจุดธูปถวายที่ชายทะเล ซึ่งนับไม่ได้ ได้เกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย

ผลที่เกิดขึ้นจากความเชื่อ

13 บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามคำสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นคำสัญญาแต่ไกล 14 เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา 15 และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ 16 แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ดีกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่ได้ละอาย เมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้จัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว

โดยความเชื่ออับราฮัมจึงได้รับคำสัญญา

17 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจ ก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละผู้ได้รับคำสัญญานั้นไว้ก็ได้ถวายลูกชายคนเดียวของตน 18 คือลูกที่มีค่ากล่าวไว้ว่า “เขาจะสืบเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค” 19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้านิรมิตสามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับลูกชายคนนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าลูกนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย 20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบ และเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้านั้น 21 โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่ลูกชายทั้งสองของโยเซฟ และได้นมัสการขณะที่ค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน 22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

ความเชื่อของโมเสสและของพ่อแม่ของท่าน

23 โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสเกิดมาแล้ว พ่อแม่ได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของฟาโรห์นั้น 24 โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นโอรสของธิดาฟาโรห์ 25 ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับประชากรของพระเจ้า แทนการเรียงสำราญในความบาป 26 ท่านถือว่าความอภัยของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ดีกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น 27 โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์

โดยมิได้เกรงกลัวความกริ้วของฟาโรห์

เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ปรากฏแก่ตา²⁸ โดยความเชื่อ
ท่านได้ถือเทศกาลปัสกา และพิธีประพรมเลือด
เพื่อไม่ให้เพศฆาตผู้ประหารลูกหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้

ความเชื่อของพวกอิสราเอล

²⁹ โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง
แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามคูบ่าง ก็จมน้ำตายหมด³⁰ โดยความเชื่อ
เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง³¹ โดยความเชื่อ
นางราห์หญิงโสเภณีจึงไม่ได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อ
เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ³² และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า
เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล
และศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลาย

ผลที่เกิดจากความเชื่อที่มีต่อพวกอิสราเอล

³³ โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่าง ๆ ได้ตั้งระบบความยุติธรรม
ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต³⁴ ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ
ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม
ได้ตีกองทัพประเทศอื่น ๆ ตกพ่ายไป³⁵
พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทรมาน
แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันเป็นชีวิตที่ดีกว่า³⁶
บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย³⁷
บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกลือเป็นท่อน ๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ
บางคนเที่ยวสัตบุรุษไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ
³⁸ (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา
และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง³⁹ คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา
แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่สัญญาไว้⁴⁰ ด้วยว่าพระเจ้าจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย
เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

ฮีบรู 12

จงละทิ้งของหนักที่ถ่วงอยู่

1 เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานพร้อมอยู่รอบข้างเช่นนี้แล้ว ก็ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งถ่วงอยู่ และความผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น

ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม ² หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทนเอากางเขน ถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้อยู่เบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

ผลที่ได้จากการที่พระเจ้าทดสอบ

3 ท่านทั้งหลายจงพิจารณาคิดถึงพระองค์

ผู้ได้ทนเอาการติเตียนนินทาของคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะารู้สึกท้อถอย ⁴

ท่านทั้งหลายยังไม่ได้รับสู้กับความบาปจนถึงเลือดตกยางออกเลย ⁵ และท่านได้ลืมคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนลูกว่า “ลูกชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการทดสอบขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ติเตียนท่านนั้น ⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทดสอบผู้ที่พระองค์รัก

และเมื่อพระองค์รับผู้ใดเป็นลูก พระองค์ก็เมียนตีผู้นั้น” ⁷ ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการทดสอบ

พระเจ้าย่อมปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นลูก ด้วยว่ามีคนใดเล่าที่พ่อแม่ไม่ได้ทดสอบเขาบ้าง ⁸

แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกทดสอบเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นลูก แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ ⁹

อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีพ่อที่เป็นมนุษย์ที่ได้ทดสอบเรา และเราจึงได้นับถือพ่อนั้น ยิ่งกว่านั้นอีก

เราควรจะได้ยำเกรงบนอบต่อพ่อแห่งจิตวิญญาณและจำเรอชีวิตมิใช่หรือ ¹⁰

เพราะแท้จริงพ่อเหล่านั้นทดสอบเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น

แต่พระองค์ได้ทดสอบเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ¹¹

ดังนั้นการทดสอบทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ

แต่ภายหลังก็ทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง

คำตักเตือนมิให้เพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้า

12 เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น ¹³

และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่ายจะมีได้กำเริบขึ้น

แต่จะได้หายเป็นปกติ ¹⁴ จงอุตส่าห์ที่จะอยู่อย่างสงบสุขกับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์

ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁵

และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระคุณของพระเจ้า

และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน

และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเป็นมลทินไป¹⁶ และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณี หรือคนประมาทเหมือนอย่างเอชาน ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว¹⁷ เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอชานอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

¹⁸ ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มีมืดมืด และถึงที่ลมพายุ¹⁹ และถึงเสียงแตร และถึงเสียงพูดของพระเจ้า ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้พูดแก่เขาอีก

²⁰ (เพราะว่าข้อความที่บัญญัติไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า “ แม้แต่สัตว์ถ้าจะต้องภูเขานั้นก็ต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย”²¹ สิ่งที่เราเห็นนั้นน่ากลัวจริง ๆ จนโมเสสเองก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น”)

²² แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาไซออน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้²³ และมาถึงที่ชุมนุมที่ร่างเริ่มและมาถึงชุมนุมของลูกหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้พิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนบุญซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว²⁴ และมาถึงพระเยซูผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงเลือดพระพรที่มีเสียงร้องที่ดีกว่าเสียงเลือดของอาเบล

²⁵ จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้พูดนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้ฟังโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้เตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้ฟังโทษมากยิ่งขึ้นอีก²⁶ เสียงของพระองค์ครานั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้สัญญาไว้ว่า “ อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวาดหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย”²⁷ และถ้อยคำที่กล่าวไว้ว่า “อีกครั้งหนึ่ง” นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่สร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่²⁸ เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบใจของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง²⁹ เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นเป็นไฟที่เผาผลาญ

ฮีบรู 13

คำขอร้องให้กระทำในฐานะที่เป็นลูกของพระเจ้า

1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป² อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว³ จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจำจองอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี้ยวเชืง เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย⁴ จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และให้ที่นอนปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนที่มีก๊กนั้น พระเจ้าจะพิพากษาโทษเขา⁵ ท่านจงอย่าเป็นคนรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระเจ้าได้กล่าวไว้แล้วว่า “เราจะไม่ปล่อยเจ้าไว้หรือไม่ทอดทิ้งเจ้าเลย⁶ เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าฯ ข้าฯจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าฯได้เล่า’”

จงเอาใจใส่ผู้รับใช้ที่รับใช้ท่ามกลางเรา

7 ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่รับใช้ท่านอยู่ ผู้ซึ่งได้ประกาศพระคำของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาคุณผลงานของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา⁸ พระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ยังเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อ ๆ ไปเป็นนิจกาล⁹ อย่าหลงไปตามคำสอนต่าง ๆ ที่แปลก ๆ เพราะว่าเป็นการคืออยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย¹⁰ เรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และคนที่รับใช้ในพลับพลานั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะกินของจากแท่นนั้นได้¹¹ เพราะซากของสัตว์เหล่านั้นที่มหาปุโรหิตได้เอาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย

การกระทำของพระเยซูเพื่อคนของพระองค์

12 เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อชำระประชากรให้บริสุทธิ์ด้วยเลือดของพระองค์¹³ เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำคุณหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์¹⁴ เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในกายหน้า¹⁵ เหตุฉะนั้น ให้เราถวายค่ายกองสรรเสริญ เป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือกล่าวขอบพระคุณพระนามของพระองค์¹⁶ แต่อย่าลืมนี่ที่จะทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอใจของพระเจ้า

ข้อปฏิบัติเมื่ออยู่ร่วมกันในชุมชนของพระเจ้า

17 ท่านทั้งหลายจงยอมเชื่อฟังและยอมอยู่ในคำของคนเหล่านั้นที่รับใช้ท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูแลจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่จะต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ

เพราะที่ทำดั่งนั้นก็จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย¹⁸ จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบคืออยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง¹⁹ และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้ทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว

คำอวยพรในตอนสุดท้าย

20 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติภาพและสันติสุข

ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่

โดยเลือดแห่งพันธสัญญาวันนั้น²¹ พระองค์ได้ทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามใจของพระองค์

และทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายตาของพระองค์โดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ขอสง่าราศีจงมีแต่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ สาธุ

คำขอในตอนสุดท้าย

22 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้

เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น²³ ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ทิโมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว

ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา²⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่รับใช้ท่าน และวิมุตติชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย²⁵ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด สาธุ

ยากอบ

ยากอบ 1

คำนำของยากอบ

¹ จดหมายนี้ เขียนโดย ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ เขียนถึงคนอิสราเอลสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่นั้น

ประโยชน์ของความยากลำบาก

² พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านประสบกับความทุกข์ยากลำบากต่าง ๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี ³ เพราะว่าพวกท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดสอบความเชื่อของพวกท่านนั้น ทำให้เกิดความหนักแน่นมั่นคง ⁴ และจงให้ความหนักแน่นมั่นคงนั้น ยืนยาวตลอดไป เพื่อพวกท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่ดีพร้อม มีคุณสมบัติครบถ้วน ไม่มีสิ่งใดบกพร่องเลย

จงขอด้วยความเชื่อ

⁵ ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นขอจากพระเจ้า ผู้ประทานให้คนทั้งหลายด้วยความกรุณา และไม่ได้ตำหนิผู้ใด แล้วผู้นั้นก็จะได้รับสิ่งที่ขอนั้น ⁶ แต่จงให้ผู้นั้นขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือนกับคลื่นในทะเล ซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา ⁷ ผู้นั้นอย่าคิดว่าจะได้รับอะไรจากพระเจ้าเลย ⁸ เขาเป็นคนสองใจ ไม่มั่นคงในแนวทางที่ตนกระทำนั้น

ความเหมือนกันของคนจนและคนรวย

⁹ ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยไ้อวดที่พระเจ้ายกย่องเชิดชูเขา ¹⁰ และคนร่ำรวยก็จงไ้อวดเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องร่วงลงไปเหมือนกับดอกหญ้า ¹¹ เพราะว่าเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็จะทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็หล่นลง และความงามของมันก็หมดไป ทำนองเดียวกัน คนร่ำรวยก็จะถูกทำลายไปในขณะที่เขายู่อยู่กับธุรกิจของเขา

ผลจากการทดลอง และผลจากกิเลสตัณหา

¹² คนที่อดทนต่อการลองใจก็เป็นสุข เพราะว่าเมื่อผู้นั้นอดทนได้แล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ¹³ ถ้าผู้ใดถูกล่อลวง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า “การล่อลวงนี้มาจากพระเจ้า” เพราะว่าความชั่วจะล่อพระเจ้าไม่ได้

และพระองค์เองก็ไม่ล่องลอยผู้ใดเลย¹⁴ แต่ทุกคนถูกล่องลอย ก็เพราะว่ากิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของเขาล่องลอยและชักนำให้เขาทำตาม¹⁵ เมื่อกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดความผิดบาป และเมื่อความผิดบาปขยายตัวเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย

ความประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อเขา

16 พี่น้องที่รักทั้งหลาย อย่าได้หลงผิดไปเลย¹⁷ ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างมาจากสวรรค์ คือลงมาจากพระเจ้าผู้สร้างดวงสว่างต่าง ๆ พระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง หรือไม่มีการหมุนเวียนให้เกิดความมืด¹⁸ พระองค์ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า จะให้ชีวิตใหม่แก่เราทั้งหลายโดยพระวิญญาณแห่งความจริง เพื่อว่าพวกเราทั้งหลายจะได้เป็นหนึ่งในหรือเป็นเอกท่ามกลางสรรพสิ่งที่พระองค์ได้สร้างไว้

หลักการประพฤติในชีวิตประจำวัน

19 พี่น้องที่รักทั้งหลาย จงจดจำข้อนี้ไว้ จงเร็วในการฟัง และช้าในการพูด ก่อนจะพูดอะไรให้คิดไตร่ตรองให้ถ่วงถี่ และช้าในการโกรธ ก่อนจะโกรธก็ให้นับหนึ่งถึงสิบ²⁰ เพราะว่าการโกรธของมนุษย์ไม่ได้ทำให้ความถูกต้องของพระเจ้าเกิดขึ้น²¹ ฉะนั้นจงกำจัดความชั่วร้ายทุกอย่าง และการทำชั่วอันเป็นนิสัยให้หมดไป จงยอมจำนนต่อพระเจ้า และรับเอาพระคำของพระองค์ที่ปลุกฝังไว้ในจิตใจของพวกท่าน ซึ่งสามารถช่วยจิตใจของพวกท่านทั้งหลายให้หลุดพ้นได้

การกระทำของคนที่มีธรรมะ

22 แต่พวกท่านทั้งหลาย จงเป็นคนที่ทำตามพระคำของพระเจ้านั้น ไม่ใช่เพียงแต่เป็นผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่องลอยตัวเอง²³ เพราะว่าถ้าผู้ใดก็ตามฟังพระคำของพระเจ้าแล้ว และไม่ได้ทำตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่มองหน้าของตนเองในกระจกเงา²⁴ เมื่อดูแล้วก็หนีไป และก็ลืมในทันทีว่าตนเองเป็นอย่างไร²⁵ แต่ผู้ใดก็ตามที่พิจารณาบัญญัติหรือศีลอันบริบูรณ์ ซึ่งเป็นบัญญัติหรือศีลแห่งเสรีภาพ และยึดมั่นในบัญญัติหรือศีลนั้น ไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วก็หลงลืมหรือหนีไป แต่เป็นผู้ที่ทำตาม ผู้นั้นก็จะได้รับความสุข เพราะการทำตามนั้น²⁶ ถ้าผู้ใดเข้าใจว่าตัวเองเป็นคนมีธรรมะ และไม่ได้สงบปากสงบคำ แต่ล่องลอยตัวเอง ธรรมะของผู้นั้นก็ไม่มีประโยชน์อะไร²⁷ ธรรมะที่บริสุทธิ์ไม่มีมลทินต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อนั้น คือการเยียมเด็กกำพร้า และแม่ม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวเองให้พ้นจากความชั่วช้าของโลก

ยากอบ 2

อย่าดูคนแต่เพียงภายนอก

1 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านมีความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้ที่เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ผู้เป็นนายแห่งสง่าราศีนั้นแล้ว จงอย่าลำเอียง ² เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำ และแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของพวกท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวมอซอเข้ามาด้วย ³ และพวกท่านก็สนใจแต่คนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และพูดกับเขาด้วยเสียงอ่อนเสียงหวานว่า “เชิญมานั่งที่นี่เถิด” ในขณะที่เดียวกันท่านก็พูดกับคนยากจนนั้นด้วยน้ำเสียงที่ไม่น่าฟังว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่นแหละ” หรือ “มานั่งอยู่แทบเท้าของข้าสิ” ⁴ ถ้าทำเช่นนั้น พวกท่านไม่ได้แบ่งชั้นวรรณะ และตัดสินคนด้วยใจชั่วหรือ? ⁵ พี่น้องที่รักทั้งหลาย จงฟังดี ๆ นะ พระเจ้าได้เลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนร่ำรวยในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกที่พระองค์สัญญาไว้กับผู้รักพระองค์มิใช่หรือ? ⁶ แต่พวกท่านทั้งหลายได้ดูหมิ่นคนจน มิใช่คนร่ำรวยหรือที่กคขี่ข่มเหงพวกท่าน มิใช่คนร่ำรวยหรือที่ลากพวกท่านไปขึ้นศาล ⁷ มิใช่คนเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐ ซึ่งพระเจ้าได้มอบหมายให้แก่พวกท่าน

ปัญหาของคนที่อ้างว่าเป็นลูกพระเจ้า

8 ถ้าพวกท่านทั้งหลายทำตามบัญญัติหรือศีลจริง ๆ แล้ว ตามพระคัมภีร์ที่ว่า จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้าน เหมือนกับมีต่อตนเองแล้ว พวกท่านทั้งหลายก็ทำดีอยู่ ⁹ แต่ถ้าพวกท่านทั้งหลายลำเอียง พวกท่านก็ทำผิดบาป และถ้าจะพูดตามบัญญัติหรือศีลพวกท่านก็ทำผิด ¹⁰ เพราะว่าผู้ใดรักษาบัญญัติหรือศีลได้เป็นจำนวนมาก แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นกะก็เป็นคนที่ผิดบัญญัติหรือศีลทั้งหมด ¹¹ เพราะว่าพระเจ้าได้กล่าวว่า เจ้าอย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา แล้วก็ได้กล่าวอีกว่า เจ้าอย่าฆ่าคน ถึงแม้ว่าเจ้าไม่ได้ล่วงประเวณีแต่ได้ฆ่าคน เจ้าก็เป็นผู้ทำผิดต่อบัญญัติหรือศีลแล้ว ¹² พวกท่านทั้งหลายจงพูดและทำ เหมือนดังเป็นผู้ที่จะได้รับการพิพากษาด้วยกฎแห่งเสรีภาพ ¹³ เพราะว่าการพิพากษาจะไม่มีทางให้ความเมตตา แก่ผู้ที่ไม่แสดงความเมตตา แต่ความเมตตาก็จะมีชัยชนะเหนือการพิพากษา

ความเชื่อและการประพฤติตาม

14 พี่น้องทั้งหลาย ใครก็ตามที่บอกว่าตัวเองมีความเชื่อ แต่ไม่ได้ทำตามจะมีประโยชน์อะไร ความเชื่อที่เขามีอยู่จะช่วยเขาให้หลุดพ้นได้หรือ? ¹⁵

ถ้าพี่น้องหญิงชายคนใดขัดสนเครื่องนุ่งห่มเสื้อผ้าแพรพรรณ และข้าวกินแต่ละมื้อ¹⁶
แล้วก็มีคนใดคนหนึ่งในพวกท่านพูดกับเขาว่า “ขอเชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้เจ้าอบอุ่น และอิ่มเถิด”
และไม่ได้ทำอะไรเขาสักอย่าง จะมีประโยชน์อะไร¹⁷ ความเชื่อก็เหมือนกัน
ถ้าไม่ทำตามก็ไม่มีประโยชน์อะไร¹⁸ แต่บางคนก็จะพูดว่า “ท่านมีความเชื่อ แต่ข้าพเจ้ามีการทำตาม”
จงแสดงความเชื่อของท่าน ที่ไม่มีการทำตามให้ข้าพเจ้าดูซิ และเพราะการทำตามนั้น
ข้าพเจ้าจะแสดงให้พวกท่านทั้งหลายเห็นความเชื่อของข้าพเจ้า¹⁹
พวกท่านทั้งหลายเชื่อว่าพระเจ้าเป็นหนึ่ง นั่นก็คืออยู่แล้ว แม้แต่พวกผีปีศาจก็เชื่อ และกลัวจนตัวสั่น²⁰ โอ
คนโง่เอ๋ย พวกท่านต้องการให้หาหลักฐานหรือว่า ความเชื่อที่ไม่ทำตามนั้นไม่มีประโยชน์อะไร²¹
เมื่ออัครราชทูตบวรบุรุษของพวกเรา ได้พาอิสอัคบุตรชายของท่านมาถวายต่อพระเจ้าบนแท่นบูชา
ท่านจึงได้เป็นคนบุญ คือได้รับความหลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง เพราะท่านทำตามมิใช่หรือ?²²
พวกท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อและการประพฤติตามของท่านนั้นไปด้วยกัน
และความเชื่อของท่านนั้นจะสมบูรณ์ได้ก็เพราะท่านประพฤติตาม²³
แล้วก็เป็นความจริงตามพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า อัครราชทูตเชื่อพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งถือว่า
ความเชื่อนั้นเป็นความหลุดพ้นชั้นที่หนึ่ง ของท่าน และท่านก็ได้ชื่อว่า เป็นเพื่อนของพระเจ้า²⁴
พวกท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนบุญ หลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่งได้ ก็เพราะการประพฤติตาม
มิใช่เพราะความเชื่อเพียงอย่างเดียว²⁵ และในทำนองเดียวกัน นางราห์บที่ เป็นโสเภณี ก็ได้เป็นคนบุญ
หลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง เพราะการประพฤติตามมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น
และส่งเขาหนีไปทางอื่น²⁶ เพราะว่า ร่างกายที่ไม่มีจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด
ความเชื่อที่ไม่ได้ประพฤติตามก็เป็นเหมือนกันนั่นแหละ

ยากอบ 3

ปัญหาเรื่องปาก

1 พี่น้องทั้งหลาย อย่าได้พากันเป็นอาจารย์กันหลายคนเลย เพราะว่าพวกท่านก็รู้ว่า
เราทั้งหลายที่เป็นผู้สอนคนอื่นนั้น จะได้รับการพิพากษาที่เคร่งครัดกว่าผู้อื่น²
เพราะพวกเราทุกคนพากันทำผิดพลาดไปหลาย ๆ อย่าง ถ้าผู้ใดไม่ได้ทำผิดทางคำพูด
ผู้นั้นก็เป็นคนดีอย่างครบถ้วนแล้ว และเขาสามารถจะบังคับตัวของเขาเองได้³
ถ้าเราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนมาไหนได้⁴ จงดูเรือ
มันก็เป็นเหมือนกัน แม้ว่าจะเป็เรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป
เรือก็ยังหันไปมาได้ด้วยหางเสืออันเล็ก ๆ ตามใจของนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน? ⁵ ปากก็เหมือนกัน
ปากเป็นอวัยวะเล็ก ๆ และมักจะอวดอ้างเรื่องใหญ่ ๆ จงคิดดู
ไม้ขีดก้านเดียวอาจจะเผาป่าใหญ่ให้ไหม้ไปได้⁶ และปากนั้นก็เป็ไฟ ปากเป็นโลกที่มีแต่ความชั่วร้าย

ในบรรดาอวัยวะของเรา ปากเป็นเหตุให้ร่างกายทั้งหมดเป็นมลทินไป

ปากทำให้วงเวียนแห่งชีวิตถูกเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก⁷ เพราะว่าสัตว์เดรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็สามารถเลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว⁸ แต่ปากนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้มันเชื่องได้ ปากเป็นสิ่งชั่วร้าย ที่อยู่ไม่เป็นสุข และเต็มไปด้วยพิษร้ายทำให้ตายได้⁹ เราทั้งหลายยกย่องพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ด้วยปากนั้น และด้วยปากอันเดียวกันนั้น เราก้ใช้แข่งด่ามนุษย์ ผู้ที่พระเจ้าสร้างไว้ตามรูปลักษณะของพระองค์¹⁰ คำยกย่องและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลาย ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น¹¹ บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืด และน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากบ่อเดียวกันได้หรือ?¹² พี่น้องทั้งหลาย ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ? หรือต้นองุ่นจะออกลูกเป็นมะเดื่อได้หรือ? บ่อน้ำพุเค็มก็ทำให้เกิดน้ำจืดอีกไม่ได้เลย

ปัญญาสองอย่าง

¹³ ในพวกท่านผู้ใดเป็นคนฉลาดและมีปัญญา ก็ให้ผู้นั้นแสดงออกด้วยการทำดี ให้มีใจอ่อนโยนประกอบด้วยปัญญา¹⁴ แต่ถ้าในจิตใจของท่าน มีความอิจฉา ความขมขื่น และการมักใหญ่ใฝ่สูง ก็อย่าโอ้อวด และอย่าทรมานต่อผู้อื่นความจริง¹⁵ ปัญญาเช่นนี้ ไม่เหมือนปัญญาที่มาจากสวรรค์ แต่เป็นปัญญาของฝ่ายโลก เป็นไปตามกิเลส ตัณหา และเป็นของผีปีศาจ¹⁶ เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาริษยา และความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นจะวุ่นวาย และมีการทำความชั่วซ้ำลามากต่าง ๆ¹⁷ แต่ปัญญามาจากสวรรค์นั้นประการแรกก็คือความบริสุทธิ์ แล้วต่อมาก็เป็นความสงบสุข สุขภาพและว่านอนสอนง่าย เต็มไปด้วยความเมตตาและผลผลิตอันดี ไม่ลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด¹⁸ ผู้ที่สร้างสันติภาพและสันติสุข ก็หว่านอย่างสันติภาพและสันติสุข และผลิตผลที่เขาเก็บเกี่ยวก็คือการได้เป็นคนบุญ คือความหลุดพ้นบาปชั้นที่หนึ่ง

ยากอบ 4

ต้นเหตุแห่งการรบราฆ่าฟันกัน

¹ อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และอะไรเป็นสาเหตุของการพิศพ้องหมองใจกันในพวกท่านทั้งหลาย บ่แม่่นกิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชาของพวกท่านหรือ? ที่ทำให้พวกท่านต่อสู้กัน² พวกท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็เช่นฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและรบราฆ่าฟันกัน ท่านไม่มีก็เพราะท่านไม่ได้ขอ³ ท่านขอแล้วก็ไม่ได้รับ เพราะว่าท่านขอผิด ท่านขอไปเพื่อสนองกิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชาของตัวเอง

ผลที่ได้จากค่านิยมของโลก

4 โอ คนคิดในข้องอในกระดุกเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การทำตามค่านิยมของโลกนั้น คือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า ฉะนั้น ผู้ใดทำตามค่านิยมของโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า⁵ หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไม่มีสาระหรือ? ที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระเจ้าเป็นห่วงวิญญูณที่ได้อให้ไว้ในเราทั้งหลาย”⁶ แต่พระองค์ก็ได้ให้พระคุณเพิ่มขึ้นอีก ฉะนั้น พระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “พระเจ้าต่อสู้ผู้ที่จงหอง แต่ให้พระคุณแก่คนที่มิใจถ่อม”

หนทางที่พระเจ้าพอใจ

7 เหตุฉนั้น พวกท่านทั้งหลายจงยอมจำนนต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร และมันจะหนีจากท่านไป⁸ พวกท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์ก็จะมาใกล้ท่านเหมือนกัน คนผิดบาปทั้งหลายเอ๋ย จงล้างมือของท่านให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงล้างใจของท่านให้สะอาดบริสุทธิ์⁹ จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและร้องไห้ คนที่กำลังจะหวัระฉนั้นจงหยุด ให้โศกเศร้าไปเถอะ และคนที่มีความยินดีก็ให้มีความเศร้าโศกไปเถอะ¹⁰ พวกท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อพระเจ้า และพระองค์จะเชิดชูท่านขึ้น

อย่าใส่ร้ายพี่น้องของตน

11 พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้อง หรือตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ใส่ร้ายบัญญัติหรือศีล และตัดสินบัญญัติหรือศีลนั้น แต่ถ้าท่านตัดสินบัญญัติหรือศีล ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ทำตามบัญญัติหรือศีล แต่เป็นผู้ใส่ร้ายบัญญัติหรือศีล¹² มีแต่ผู้ตั้งบัญญัติหรือศีลเท่านั้นเป็นผู้ตัดสิน มีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นสามารถจะช่วยให้หลุดพ้นได้ และสามารถทำลายเราได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงจะตัดสินเพื่อนบ้านของท่านได้

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

13 คิดดูดี ๆ คนที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราสิเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายหากำไร”¹⁴ แต่ว่าท่านรู้เรื่องของพรุ่งนี้ ว่าชีวิตของท่านจะเป็นอย่างไร ชีวิตของท่านก็เป็นเหมือนหมอกในตอนเช้าที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่ชั่วยาม แล้วก็หายไป¹⁵ แทนที่จะพูดเช่นนั้น พวกท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเมตตา เราก็จะมีชีวิตอยู่ และก็จะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้”¹⁶ แต่ตามความเป็นจริง พวกท่านทั้งหลายโอ้อวด และคุยโม้ การโอ้อวดทุกอย่างเช่นนั้นเป็นความชั่วช้า¹⁷ เหตุฉนั้น ผู้ใดรู้ว่าอะไรเป็นความดี และไม่ได้ทำ คนนั้นก็เป็บบาบ

ยากอบ 5

คำตักเตือนคนร่ำรวย

1 ฝ่ายคนร่ำรวย จงฟังข้าพเจ้าให้ดี ๆ จงร้องไห้โอดครวญเพราะความฉิบหายจะเกิดขึ้นกับท่าน
2 ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไปแล้ว และตัวแมลงก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน³
เงินและทองของท่านก็จะเกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานต่อผู้พิพากษาท่าน
และจะเผาผลาญเลือดเนื้อท่านเหมือนกันกับไฟ ท่านได้สะสมสมบัติเงินทองไว้แล้วสำหรับมือสุดท้าย⁴
โอ พวกท่านไม่ได้จ่ายค่าจ้างให้กับลูกจ้างที่ทำงานในนาของพวกท่าน ฟังเสียงร้องทุกข์ของพวกเขาคูสิ
และเสียงร้องทุกข์ของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ไปถึงหูของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่แล้ว⁵
พวกท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือย และสนุกสนาน
ท่านได้บำรุงบำเรอจิตใจของท่านไว้เพื่อรอวันตายหมู่⁶ ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนคิมิศีลธรรม
พวกเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพวกท่าน

ความอดทน

7 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าพระเจ้าจะมาปรากฏ จงดูชามานา
ว่าเขามีความอดทนมากมายขนาดไหน? เขาคอยจนกว่าจะมีฝนต้นฤดู และฝนชุกปลายฤดู⁸
ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเหมือนกันนั้น จงตั้งอกตั้งใจให้ดี
เพราะว่าใกล้จะถึงเวลาที่พระเจ้าจะมาปรากฏแล้ว⁹ พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นว่าให้แก่กันและกัน
เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกพิพากษา จงดูพระเจ้าผู้พิพากษาพระองค์ยืนอยู่ที่ประตูแล้ว¹⁰ พี่น้องทั้งหลาย
จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์ และการอดทนของศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า
ผู้ได้พูดในนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย¹¹ พวกเราเรียกท่านว่า เป็นผู้ที่มีความสุข
เพราะพวกท่านมีความอดทน พวกท่านได้ยินถึงเรื่องความอดทนของโยบแล้ว และพวกท่านก็รู้ว่า
ในที่สุดนั้น พระเจ้าผู้เมตตากรุณาได้ให้รางวัลแก่ท่านมากมายขนาดไหน? ¹² ฟังให้คินะพี่น้องทั้งหลาย
ที่สำคัญกว่าอะไรทั้งหมด ก็คือ อย่าสาบาน อย่าอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือสิ่งอื่น ๆ
แต่ที่ใช่ก็ให้ว่าใช่ ไม่ใช่ก็ให้ว่าไม่ใช่ เพื่อท่านจะไม่ได้ถูกลงโทษ

การอธิษฐานสวดอ้อนวอน

13 ในพวกท่านมีผู้ใดทุกข์ยากลำบากหรือ? ก็ให้ผู้นั้นอธิษฐานสวดอ้อนวอน
ผู้ใดมีความร่ำรวยยินดีหรือ? ก็ให้ผู้นั้นร้องเพลงยกย่องพระเจ้า¹⁴ ในพวกท่านมีผู้ใดเจ็บป่วยหรือ?
ก็ให้ผู้นั้นเชิญพวกผู้อาวุโสแห่งชุมชนของพระเจ้ามา และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อเขา
และเจิมเขาด้วยน้ำมัน ในนามของพระเจ้าผู้เป็นนาย¹⁵
และการอธิษฐานสวดอ้อนวอนด้วยความเชื่อก็จะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิตได้

และพระเจ้าผู้เป็นนายก็จะช่วยให้เขาหายโรคได้ และถ้าเขาได้ทำผิดบาป พระองค์ก็จะอภัยให้เขา¹⁶ ฉะนั้นพวกท่านทั้งหลาย จงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานสวดอ้อนวอนเพื่อกันและกัน เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บ คำอธิษฐานสวดอ้อนวอนของคนบุญ ที่พึ่งอาศัยในพระเจ้านั้นก็มีพลังทำให้เกิดผล¹⁷ เอลิยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า ก็เป็นคนเหมือนกับเราทั้งหลายนี้แหละ และท่านได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนด้วยความเชื่ออันแรงกล้าขอไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาสามปีกับหกเดือน¹⁸ แลท่านก็ได้อธิษฐานสวดอ้อนวอนขออีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ก็ได้ประทานฝนให้ตกลงมา และแผ่นดินก็ได้ผลิตพืชผลต่าง ๆ นานา¹⁹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดคนหนึ่งเผลอหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงให้เขากลับหลังหันจากความผิดบาปนั้นได้²⁰ ก็จงให้ผู้นั้นรู้ไว้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขานั้น ก็ได้ช่วยจิตวิญญาณของเขาให้หลุดพ้นจากความตาย และได้ทำให้บาปต่าง ๆ ได้รับการอภัย

1 เปโตร

1 เปโตร 1

คำขึ้นต้นของจดหมาย

¹ จดหมายนี้ เขียนโดยเปโตร อัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เขียนไปถึงบรรดาผู้เชื่อพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคับปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย² ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าผู้เป็นพ่อได้เลือกไว้ และกำหนดไว้แล้ว และพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ได้ชำระแล้ว เพื่อให้มีการยอมเชื่อพึ่งอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ และให้ได้รับการประพรมด้วยเลือดของพระองค์ ขอพระคุณ สันติภาพและสันติสุข จงบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายด้วยเถิด

การยกย่องพระเจ้าผู้เป็นพ่อ

³ สาธุการแด่พระเจ้าผู้เป็นพ่อแห่งพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ผู้เป็นเจ้านายของเรา ผู้มีเมตตา กรุณาแก่เรา โปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่

โดยการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์⁴ และเพื่อให้ได้รับมรดก ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า
ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรย ซึ่งได้เตรียมไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย⁵
ซึ่งเป็นผู้ที่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้คุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความหลุดพ้นในชั้นที่หนึ่ง
ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย

ผลที่จะได้รับเนื่องมาจากเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

⁶ ในความหลุดพ้นในชั้นที่หนึ่งนั้น ท่านทั้งหลายชื่นชมยินดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้
จำเป็นที่ท่านจะต้องทนทุกข์ทรมานชั่วขณะหนึ่ง ในการถูกทดลองต่างๆ⁷ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน
อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำ ซึ่งแม้เสียไปได้ก็ยังถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ
เกิดศักดิ์ศรีและเกียรติยศ ในเวลาที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์จะมาปรากฏ⁸
พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์
แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้⁹
แล้ววิญญูณจิตของท่านทั้งหลายจึงได้รับความหลุดพ้นในชั้นที่หนึ่ง อันเป็นผลแห่งความเชื่อ

การทนทุกข์นี้ได้รับการพยากรณ์ไว้ก่อนแล้ว

¹⁰ บรรดาผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า
ผู้ได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้สืบค้น
และสอบถามเกี่ยวกับเรื่องความหลุดพ้นทั้งสามขั้นนี้¹¹ พวกเขาได้สืบค้นหาบุคคลและเวลา
ซึ่งพระวิญญูณของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ผู้สถิตอยู่ในตัวพวกเขาได้บังไว้
เมื่อพวกเขาได้ทำนายถึงความทุกข์ทรมานของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอารีย์ และสง่าราศีที่จะมาภายหลัง¹²
ก็โปรดเผยให้ผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าเหล่านั้นทราบ
ที่พวกเขาเหล่านั้นได้รับใช้ในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเองแต่สำหรับท่านทั้งหลาย
บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศบารมีของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้ว
โดยพระวิญญูณอันศักดิ์สิทธิ์ที่ประทานมาจากสวรรค์
เป็นสิ่งที่พวกเขาทูลสรรเสริญด้วยความปรารถนาอยากจะได้ดู

คำแนะนำให้ดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์

¹³ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ
ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณ คือพระคุณซึ่งประทานแก่ท่าน
เมื่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์จะสำแดงพระองค์¹⁴ โดยที่ท่านเป็นลูกที่เชื่อฟังอาศัย
ขอย้ำได้ประพจน์ตามกิเลส ตัณหา อย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน¹⁵
แต่เพราะพระองค์ผู้เรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจงประพจน์ให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ
¹⁶ ดังที่มีพระคำเขียนไว้แล้วว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์¹⁷

และถ้าท่านสวดอ้อนวอนขอต่อพระองค์ เรียกพระองค์ว่า พ่อผู้พิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขา โดยไม่มีอคติ จงประพடுத்தินด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้

ความรู้ความเข้าใจของผู้เชื่อเกี่ยวกับพระเยซู

18 ท่านรู้ว่าพระองค์ได้ไถ่ท่านทั้งหลายจากการกระทำอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิใช่ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง¹⁹ แต่ไถ่ด้วยเลือดอันประเสริฐของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพริ้ว²⁰ แท้จริงพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์สูงสุดได้กำหนดพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้นไว้ก่อนสร้างโลก แต่ให้พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย²¹ เพราะพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ท่านจึงวางใจในพระเจ้า ผู้ชุบพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และประทานเกียรติยศแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อฟังอาศัย และความหวังของท่านอยู่ในพระเจ้า²² ที่ท่านทั้งหลายได้รับการชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังอาศัยความจริง จนมีใจรักเมตตาพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงแสดงความเมตตาต่อกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง

สภาพที่แท้จริงของผู้เชื่อในพระเจ้า

23 ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากสิ่งที่เป็นอนิจจัง แต่จากสิ่งที่ไม่ตาย คือด้วยพระคำของพระเจ้าอันมีชีวิตและดำรงอยู่²⁴ เพราะว่ บรรดาเนื้อหนังร่างกายก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาศักดิ์ศรีของพวกเขาก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป²⁵ แต่พระคำของพระเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดร์ พระคำนั้นคือบารมีของพระเจ้าที่ได้ประกาศเผยแพร์ให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

1 เปโตร 2

หินผาที่ให้ชีวิตและชนชาติที่บริสุทธิ์

1 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละความชั่วทั้งปวง การอุบายต่างๆความไม่จริงใจ ความริษยาอาฆาต และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย² เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมฝ่ายวิญญูณอันบริสุทธิ์ เพื่อโดยน้ำมนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเจริญขึ้น สู่ความหลุดพ้นทั้งสามขั้นนั้น³ เพราะท่านได้ลิ้มรสความเมตตากรุณาคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴ จงมาหาพระองค์ ผู้เป็นหินผาที่ให้ชีวิต ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าตามความคิดของพระเจ้านั้น พระองค์เป็นหินผาที่เลือกไว้ และมีคำอันประเสริฐ

5 และท่านทั้งหลายก็เป็นเสมือนหินผาที่ให้ชีวิต ที่กำลังก่อสร้างเป็นวิหารฝ่ายพระวิญญูญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายการบูชาฝ่ายวิญญูญาณ ที่ขอบใจของพระเจ้าโดยทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์⁶ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วว่า “ดูก่อน เรารวางหินผาก่อนหนึ่งลงในไซออน เป็นหินผาหัวมุมที่เลือกแล้ว และเป็นหินผาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อฟังอาศัยในพระองค์ ก็จะไม่ได้รับความอับอาย”⁷ พระองค์มีค่าอันประเสริฐ สำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อฟังอาศัย แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังอาศัยนั้น “หินผาที่ช่างก่อสร้างทิ้งเสียแล้วนั้น ได้กลับกลายเป็นหินผามุมเอกแล้ว”⁸ และเป็นหินผาที่ทำให้คนสะดุด และเป็นที่ทำให้คนหกล้ม” ที่พวกเขาสะดุดนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า ตามที่พวกเขาถูกกำหนดให้กระทำเช่นนั้น⁹ แต่ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติที่พระองค์เลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศบารมีของพระองค์ ผู้ได้เรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์¹⁰ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่มีชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่ได้รับความเมตตา แต่บัดนี้ท่านได้รับความเมตตากรุณาแล้ว

จงดำเนินชีวิตอย่างผู้รับใช้ของพระเจ้า

11 ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน ให้เว้นจาก กิเลส ตัณหา ซึ่งเป็นศัตรูต่อจิตวิญญาณของท่าน¹² จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว พวกเขาจะได้เห็นการดีของพวกท่าน และพวกเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้า ในวันที่พระองค์กลับมาครั้งที่สอง¹³ ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชา ที่มีมนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นจักรพรรดิผู้มีอำนาจยิ่ง¹⁴ หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากจักรพรรดิ ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี¹⁵ เพราะเป็นความประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโง่ด้วยการประพฤติดี¹⁶ จงดำเนินชีวิตอย่างคนมีเสรีภาพ แต่อย่าใช้เสรีภาพนั้น เป็นข้ออ้างเพื่อจะทำความชั่ว แต่จงดำเนินชีวิตอย่างผู้รับใช้ของพระเจ้า¹⁷ จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักเมตตาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้าและจงถวายเกียรติแด่จักรพรรดิ

พระเยซูเป็นแบบอย่างของการทนทุกข์

18 ท่านทั้งหลายที่เป็นทาสรับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดี และสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย¹⁹ เพราะว่าผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อพวกเขาเห็นแก่พระเจ้า และยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม²⁰ เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไรถ้าท่านทำความชั่ว และท่านถูกเขียนเพราะการกระทำชั่วนั้น

แม้ท่านจะอดทนต่อการถูกเขียนด้วยความอดกลั้น แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาเมื่อตกทุกข์ได้ยาก เพราะการดีนั้น ท่านก็จะเป็นที่พอใจของพระเจ้า²¹ เพราะพระเจ้าใช้ท่านสำหรับเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์ก็ได้ทนทุกข์ทรมานเพื่อท่านทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยเท้าของพระองค์

การกระทำของพระเยซู

22 พระองค์ไม่ได้กระทำความบาปเลย และไม่ได้พูดเท็จเลย²³

เมื่อพวกเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้กล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้อาฆาตมาดร้าย

แต่ยอมเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้พิพากษาอย่างยุติธรรม²⁴

พระองค์เองได้รับแบกบาปของเราไว้ในร่างกายของพระองค์ ที่ต้นไม้นั้น

เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาป ที่ได้อำนาจของกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ได้

และดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรม ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย

25 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่หลงฝูงไป

แต่บัดนี้ได้กลับมาหาผู้เลี้ยงและผู้พิทักษ์จิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

1 เปโตร 3

ภรรยาและสามี

1 ฝ่ายท่านทั้งหลายผู้เป็นภรรยาก็เช่นกัน

จงเชื่อฟังผู้เป็นสามีเพื่อว่าสามีบางคนจะไม่เชื่อฟังคำของพระเจ้า

แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจงใจเขาได้ โดยไม่ต้องพูดเลยสักคำเดียว²

คือเมื่อเขาได้เห็นการประพฤติ ที่นอบน้อมถ่อมตนและดีงามของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยา³

การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก ด้วยการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ

และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม⁴ แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้ร่วงโรย

คือด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งในสายตาพระเจ้า

คำแนะนำให้ภรรยาสามีปฏิบัติต่อกัน

5 บรรดาผู้หญิงที่ดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า ในครั้งโบราณนั้น ก็ได้ประดับกายเช่นนั้น

และเชื่อฟังสามีของตน⁶ เช่นนางซาราห์เชื่อฟังอับราฮัม และเรียกสามีของนางว่านาย

ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มี ความหวาดกลัวสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง⁷

ท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เช่นกัน จงอยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าใจในเธอ จงให้เกียรติแก่นาง

เพราะเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า และเพราะทั้งสองได้รับชีวิตอันเป็นพระคุณเป็นมรดก
เพื่อว่าคำสวดอ้อนวอนของท่านจะไม่มีอุปสรรคขัดขวาง

คำแนะนำในการพูดจากต่อกัน

8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง
มีจิตใจอ่อนโยนและอ่อนน้อม⁹ อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้าม
จงอวยพรแก่พวกเขา ด้วยว่าพระองค์ได้เรียกให้ท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพร¹⁰ เพราะว่า
ผู้ที่รักชีวิต และปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นยับยั้งปากของตนไม่พูดในสิ่งชั่ว
และห้ามปากไม่ให้พูดเป็นอุบายล่อลวง¹¹ ให้พวกเขาละความชั่วและกระทำความดี
ให้พวกเขาใฝ่หาสันติภาพและสันติสุขและมุ่งดำเนินไป¹²
เพราะว่าสายตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูคนบุญ และสายหูของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของพวกเขา
แต่หน้าตาของพระองค์ไม่เป็นมิตรกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว

คำแนะนำเรื่องการปฏิบัติตัวต่อผู้อื่น

13 ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ผู้ใดจะทำร้ายท่าน¹⁴
แต่ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุประพฤติดังถูกต้อง ท่านก็เป็นสุข อย่างกลัวเขา
และอย่าคิดวิตกไปเลย¹⁵ แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือ พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ว่าเป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า
ท่านมีความหวังเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพ และด้วยความนับถือ¹⁶
และให้ความสำคัญผิดของท่านไม่เป็นเหตุตีท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้าย
คนที่กล่าวร้ายความประพฤติดีของท่านในพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ จะต้องได้รับความอับอาย

คำชี้แจงเรื่องการกระทำของพระเยซู

17 เพราะว่าการได้รับความทุกข์ เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบใจของพระเจ้า
ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว¹⁸ ด้วยว่าพระผู้เป็นพระศรีอารีย์ก็ได้ตาย
ครั้งเดียวเท่านั้นเพราะความผิดบาป ที่อยู่ในอำนาจของ กิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชา
คือพระองค์ผู้เป็นคนบุญเพื่อผู้เป็นคนบาป เพื่อจะได้นำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า
ฝ่ายร่างกายพระองค์จึงตาย แต่ฝ่ายวิญญาณเป็นขึ้นจากตาย¹⁹ และโดยทางวิญญาณ
พระองค์ได้ไปประกาศพระคำแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่²⁰ ซึ่งในกาลก่อนไม่ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า
คราวเมื่อพระเจ้าโปรดดโทษไว้ในสมัยโนอาห์ ขณะที่เขากำลังต่อเรือใหญ่ในนั้นมีน้อยคน คือทางน้ำนั้น
แปดคนรอดชีวิตจากน้ำท่วม

ความหมายของพิธีมุน้ำ

21 บัดนี้พิธีมุน้ำก็ช่วยท่านทั้งหลายให้รู้ว่าได้รับความหลุดพ้นในทั้งสามชั้นเช่นเดียวกัน มิใช่เป็นการชำระมลทินทางร่างกาย แต่ให้มีจิตสำนึกว่าชอบต่อหน้าพระเจ้า โดยที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ได้เป็นขึ้นมาจากความตาย²² พระองค์ได้ไปสู่สวรรค์ และสถิตอยู่เบื้องขวามือของพระเจ้าแล้ว มีพวกทูตสวรรค์และทูตผีที่ครอบครอง และทูตผีที่มีฤทธิ์เดชทั้งหลายอยู่ใต้อำนาจของพระองค์ทั้งสิ้น

1 เปโตร 4

คำแนะนำเรื่องการดำเนินชีวิต

1 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระผู้เป็นพระศรีอารีย์ได้ทนทุกข์ทรมานทางร่างกายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกัน ไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานทางร่างกายเช่นนี้ก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว² เพื่อจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในโลกตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามความประสงค์ของพระเจ้า³ จงให้เวลาที่ผ่านมาไปแล้วนั้น เพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติชอบกระทำ คือประพฤติตัวตาม กิเลส ตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาสุรายาเมา เลี้ยงกันอย่างถึงใจ กินเหล้ารุ่มรวยกัน และการไหว้รูปเคารพอันน่ารังเกียจ⁴ พวกเขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติชั่วเหมือนอย่างเขา และพวกเขาก็กล่าวร้ายท่าน⁵ คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ ผู้พร้อมแล้วที่จะพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย⁶ ด้วยเหตุนี้เอง บารมีของพระเจ้าจึงได้ประกาศแก่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อพวกเขาจะมีชีวิตทางจิตวิญญาณเช่นพระเจ้า แม้ว่าเมื่อพวกเขายังอยู่ในโลกนี้ พวกเขาถูกพิพากษาลงโทษเหมือนอย่างมนุษย์ทั่วไป⁷ อวสานของสิ่งทั้งปวงก็ใกล้จะมาถึงแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงมีสติสัมปชัญญะ และจงรู้จักสงบใจ เพื่อแก่การสวดอ้อนวอน⁸ ที่สำคัญยิ่งกว่าอะไรหมดก็คือ จงรักเมตตาซึ่งกันและกันให้มาก เพราะว่าการรักความเมตตาบดบังความผิดมากมายได้

คำแนะนำเรื่องการต้อนรับกันและกัน

9 ท่านทั้งหลาย จงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น¹⁰ ตามซึ่งทุกคนได้รับพรสวรรค์ที่ประทานให้แล้ว ก็ให้ใช้พรสวรรค์นั้นเพื่อประโยชน์แก่กันและกัน เป็นผู้รับผิดชอบที่ดี ที่แจกและสำแดงพระคุณนานาประการของพระเจ้า¹¹ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะพูด ก็ให้พูดเหมือนหนึ่งพูดสุภาพของพระเจ้า ถ้าคนใดกระทำบริการ ก็จงให้บริการตามกำลัง ซึ่งพระเจ้าโปรดประทาน เพื่อว่าพระเจ้าจะได้เกียรติยศในการทั้งปวง โดยทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระสิริหรือสง่าราศีและฤทธานุภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ สาธุ

คำชี้แจงเรื่องผลที่จะเกิดขึ้นเนื่องจากเชื่อพระเจ้า

12 คุณก่อนท่านที่รัก อย่าประหลาดใจ ที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส เป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน¹³ แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดี ในการที่ท่านได้มีส่วนร่วม ในความทุกข์ยากของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย¹⁴ ถ้าท่านถูกตำว่าเพราะชื่อของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน¹⁵ แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นผู้ฆ่าคน หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของคนอื่น¹⁶ แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะมีชื่อว่าเป็นผู้เชื่อในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้ถวายพระเกียรติแก่พระเจ้าเพราะชื่อนั้น¹⁷ ด้วยว่าถึงเวลาแล้ว ที่การพิพากษาจะต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้น ที่ไม่เชื่อฟังอาศัยในบารมีของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร¹⁸ และ ถ้าคนบุญจะหลุดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนที่ไม่เคารพพระเจ้า และคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน¹⁹ เหตุฉะนั้น ขอให้คนทั้งหลายที่ทนทุกข์ทรมานตามความประสงค์ของพระเจ้า จงประพฤติชอบ และฝากวิญญาณจิตของตนไว้กับองค์พระผู้สร้าง ผู้เที่ยงธรรมนั้นเถิด

1 เปโตร 5

คำตักเตือนต่อผู้อาวุโส

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้อาวุโสในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้อาวุโสคนหนึ่ง และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ และมีส่วนที่จะรับศักดิ์ศรีอันจะมาปรากฏภายหลัง² จงเลี้ยงดูคนของพระเจ้า ที่อยู่ในความดูแลของท่าน ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต แต่ด้วยใจสุจริต³ และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่คนของพระเจ้า⁴ และเมื่อพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฎที่ร่วงโรยไม่ได้เลย

คำตักเตือนต่อผู้อ่อนอาวุโส

5 ในทำนองเดียวกันท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงเชื่อฟังคำของพวกผู้อาวุโสกว่า อันที่จริง ให้ท่านทุกคนมีความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าเป็นปฏิปักษ์กับคนเหล่านั้น ที่ถือตัวจองหงอน แต่พระองค์สำแดงพระคุณ แก่คนที่อ่อนน้อมถ่อมตน⁶ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย

จงถ่อมใจลงภายใต้อำนาจอันฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร⁷
จงปลงความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ห่วงใยท่านทั้งหลาย⁸
ท่านทั้งหลายจงสงบใจ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมาร มันวนเวียนอยู่รอบๆตัว
ดุจสิงห์คำรามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้⁹ จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยใจมั่นคงในความเชื่อฟังอาศัย
เพราะว่าพวกพี่น้องทั้งหลายของท่านทั่วโลก ก็ประสบความทุกข์ลำบากอย่างเดียวกัน¹⁰
และเมื่อท่านทั้งหลายได้ทนทุกข์อยู่ชั่วขณะหนึ่งแล้ว พระเจ้าผู้มีพระคุณล้ำเลิศ
ผู้ได้เรียกให้ท่านทั้งหลายเข้าในศักดิ์ศรีนิรันดร์ในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
พระองค์เองก็จะโปรดปรับปรุงท่านให้มั่นคง และมีกำลังขึ้น

คำเตือนสติผู้รับจดหมายในตอนท้าย

¹¹ ขออุทยานภาพ จงมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิത്യ สาธุ¹²
ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส
ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง ข้าพเจ้าเตือนสติ และเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า
พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณนั้น¹³
ชุมชนของพระเจ้าที่เมืองบาบิโลน ซึ่งพระเจ้าได้เลือกไว้เช่นเดียวกัน ฝากความคิดถึงมายังท่าน
และมาระโก ลูกชายของข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย¹⁴
จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมไปลามาไหว้ อันแสดงความรักเมตตาต่อกัน
ขอให้สันติภาพและสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่เชื่อฟังอาศัยในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์เถิด

2 เปโตร

2 เปโตร 1

คำขึ้นต้นของจดหมาย

¹ จดหมายนี้ เขียนโดยซีโมนเปโตร ผู้รับใช้ของพระเจ้า
และอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เรียนท่านทั้งหลายที่มีความเชื่อฟังอาศัยเท่าเทียมกับเรา
ด้วยบุญบารมีแห่งพระเจ้าของเราทั้งหลาย คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้เป็นเจ้านาย
พระผู้ทำความหลุดพ้นให้เรา² ขอพระคุณ สันติภาพและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย
โดยซาบซึ้งในพระเจ้า และพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้านายของเรา³ ด้วยเห็นแล้วว่า
ฤทธิ์เดชของพระองค์ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เรา ที่จะให้เรามีชีวิตและมีธรรมะ โดยรู้จักพระองค์

ผู้ใดทรงเรียกเราด้วยสง่าราศี และความล้ำเลิศของพระองค์⁴

พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันประเสริฐ และใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยเหตุเหล่านี้
ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรม ที่มีอยู่ในโลกนี้ เพราะ กิเลส ตัณหา

และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์⁵ เพราะเหตุนี้เอง ท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลัง ที่จะเอาธรรมะ
เพิ่มความเชื่อฟังอาศัย เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม⁶ เอาการยับยั้งชั่งใจเพิ่มความรู้

เอาความอดทนเพิ่มการบังคับตนเอง และเอาธรรมะเพิ่มความอดทน⁷

เอาความรักเมตตาแก่กันฉันพี่น้องเพิ่มธรรมะ

และเอาความรักเมตตาคนทั่วไปเพิ่มความรักเมตตาแก่กันฉันพี่น้อง

คำแนะนำในการดำเนินชีวิต

8 ถ้าท่านทั้งหลายเพียบพร้อมด้วยพรสวรรค์เหล่านี้แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านเกิดประโยชน์
และเกิดผลที่ได้ซาบซึ้งในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ของเรา⁹ เพราะว่าผู้ใดที่ขาดธรรมะเหล่านี้
พวกเขาก็เป็นคนตาบอดตาสั้น

และลืมไปว่าตนเองได้รับการชำระให้พ้นความผิดบาปแล้วในความหลุดพ้นขั้นที่สอง¹⁰ เพราะฉะนั้น
พี่น้องทั้งหลาย จงยังอุตส่าห์กระทำตน ให้เป็นไปตามที่พระเจ้าที่เรียกและเลือกท่านไว้แล้วนั้น

เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่พลาดจากทางที่นำไปสู่ความหลุดพ้น¹¹

ดังนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์
พระเจ้าผู้ทำความหลุดพ้นให้เรา¹² เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้ และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงแล้วก็ดี

ข้าพเจ้าก็พร้อมอยู่เสมอที่จะเตือนสติท่านทั้งหลาย ให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้¹³

ตราบไต่ที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควร

ที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านั้น¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้า

ข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งร่างกาย ของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์

ของเราได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว¹⁵ และข้าพเจ้าจะหาทางให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ได้
เมื่อข้าพเจ้าจากโลกนี้ไปแล้ว

คำแนะนำให้รู้ว่าพระเยซูเป็นใคร

16

เพราะว่าเมื่อเราได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ของเรา
และการที่พระองค์จะกลับมาครั้งที่สองนั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาแต่งขึ้นอย่างชาญฉลาด
แต่เราเป็นพยานผู้รู้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁷

เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้รับเกียรติและสง่าราศีจากพระบิดา

และเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ กล่าวแก่พระองค์ว่า “คนผู้นี้เป็นลูกชายที่รักของเรา
เราชอบใจเขาผู้นี้มาก”¹⁸ เราก็ได้ยินเสียงนี้จากสวรรค์ เพราะว่าเราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาบาริสสุทธุ์นั้น

19 และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือนแสงสว่างที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงรุ่งอรุณจะขึ้น

และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย 20 ท่านทั้งหลายต้องเข้าใจข้อนี้ก่อน คือผู้หนึ่งผู้ใด จะตีความหมายคำของผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าในพระคัมภีร์เอาเองไม่ได้ 21 เพราะว่าคำของผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้านั้น ไม่ได้มาจากความคิดในจิตใจของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ได้คลใจเขา

2 เปโตร 2

คำแนะนำเรื่องคนสอนผิด

1 แต่กว่า ได้มีคนทีปปลอมตัวเป็นผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าเกิดขึ้นในชนชาตินั้น เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนผิดเกิดขึ้นในพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งจะลอบเอาลัทธิสอนผิด อันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสี้ยมสอน จนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ได้ไถ่เขาไว้ ซึ่งจะทำให้เขาพินาศโดยเร็วพลัน 2 จะมีคนหลายคนประพฤติชั่วตามอย่างเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย 3 และด้วยใจโลภ พวกเขาจะกล่าวตลบตะแลง คำกำไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้ว จะไม่เนิ่นช้า และความวิบัติที่จะเกิดกับพวกเขาก็หาสลายไปไม่ 4 เพราะว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้ยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ผลักเขาลงไปสู่ธรณี และได้ขังเขาไว้ในขุมนรกมืด คুমไว้จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา 5 และไม่ได้ยกเว้นมนุษย์โลกครึ่งโบราณ แต่ได้ช่วยโนอาห์ผู้ประกาศถึงบุญกับคนอื่นอีกเจ็ดคน เมื่อคราวที่พระองค์ได้บันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนบาป 6 และได้ลงโทษเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ ให้พินาศเป็นถ้ำถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนทั้งหลายที่กระทำความบาป 7 และได้ช่วยโลทผู้เป็นคนบุญให้หลุดพ้น ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวง เพราะการประพฤติลามกของคนชั่วเหล่านั้น 8 (เพราะเมื่อคนบุญอยู่ในหมู่คนบาป ความประพฤติของคนบาปที่ท่านได้เห็นและได้ยิน ทำให้จิตใจที่ถูกต้องของท่านรุ่มร้อนเป็นทุกข์ทุกวันคืน)

วิธีการของพระเจ้าที่จะช่วยคนบุญ

9 ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงรู้ว่า จะช่วยคนบุญให้หลุดพ้นจากการทดลองได้อย่างไร และรู้วิธีกักขังคนบาปไว้ ให้รับโทษเมื่อถึงวันพิพากษา 10 โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวหลงระเริงไปตามกิเลส ตัณหา และหมิ่นประมาทอำนาจของผู้อาวุโส คนเหล่านี้กล้าและประพฤติตามอำเภอใจ พวกเขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามญาติที่ครอบครอง

ผลที่คนบาปจะได้รับ

11 แต่ฝ่ายทูตสวรรค์ แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า

ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าที่นั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่¹² แต่ว่าคนเหล่านั้น เป็นเหมือนสัตว์เดียรัจฉาน ที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า พวกเขาถือว่าประณามสิ่งที่พวกเขาไม่เข้าใจเลย

พวกเขาจะต้องพินาศอย่างสัตว์ร้ายนั้น¹³ พวกเขาจะได้รับทุกข์ เป็นโทษแห่งการชั่วของพวกเขา พวกเขาทั้งหลายถือการเสเพลเฮฮา ในเวลากลางวันเป็นความเปลือยเปลือย พวกเขาต่างพร้อมและมลทิน และประพฤติกการเสเพลเฮฮา เมื่อกำลังกินเลี้ยงร่วมกับท่านทั้งหลาย¹⁴

ตาของเขามีแววที่เปี่ยมด้วยความใคร่ในการล่วงประเวณี ไม่สิ้นความกระหายในบาป พวกเขาล่องลอยคนที่ไม่มั่นคง ใจของพวกเขาชินกับการโลก

พวกเขาเหล่านั้นเป็นคนที่ถูกสาปแช่งเลยหนอ¹⁵ พวกเขาสละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาโลอัม บุตรเบโอร์ ผู้ซึ่งชอบสิ่งที่ได้มาจากความชั่วช้า¹⁶ แต่บาโลอัมก็ได้ถูกตำหนิในการที่เขาได้กระทำการละเมิดนั้น ลาไบ้ตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของผู้พยากรณ์คนนั้น¹⁷ คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นหมอกที่ถูกพายุพัดไป พระองค์เตรียมขุมนรกมืดไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้น

พฤติกรรมของคนบาป

18 เพราะว่าพวกเขาได้พูดโอ้อวดตัว และพวกเขาใช้ความปรารถนาชั่วทางกาย

ล่องลอยคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากผู้ซึ่งหลงประพฤติดิ¹⁹

พวกเขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส

แต่ตัวพวกเขาเองยังเป็นทาสของความเสื่อมทราม เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด

พวกเขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น²⁰ เพราะว่าถ้าหลังจากที่พวกเขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว

ด้วยการที่พวกเขาได้รู้จักพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ทำความหลุดพ้นให้

พวกเขากลับเกี่ยวข้องกับพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของพวกเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น²¹

เพราะว่าถ้าพวกเขาไม่ได้รู้จักทางถูกต้องนั้นเสียเลย ก็ยังจะดีกว่าที่พวกเขาได้รู้แล้ว

แต่กลับหันหลังให้บัญญัติหรือศีลอันบริสุทธิ์ที่ได้มอบให้แก่พวกเขา²²

พฤติกรรมได้เกิดกับพวกเขาตามสุภามิถ ซึ่งเป็นการจริงที่ว่า หมากลืนกินสิ่งที่มันสำรอกออกมา

และหมูที่คนล้างมันให้สะอาด แล้วกลับลุยลงไปนอนในปลักในโคลนนั้นอีก

2 เปโตร 3

คำแนะนำให้ระลึกถึงคำพยากรณ์

1 คุก่อนพวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สอง ที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันซื่อสัตย์ของท่านให้ระลึก² เพื่อท่านทั้งหลาย จะได้จดจำถ้อยคำทั้งหลาย ที่พวกผู้พยากรณ์หรือคนทรงที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และบัญญัติหรือศีลขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ทำความหลุดพ้นให้โดยบรรดาอัครทูต³ จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวาระสุดท้าย คนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้น และประพฤติตามใจปรารถนาของตน⁴ และจะถามว่า “คำที่สัญญาไว้ว่าพระองค์จะกลับมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก”

พระคำของพระเจ้าเป็นฐานของทุกสิ่ง

5 เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยพระคำของพระเจ้า ไฟสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้เกิดขึ้นจากน้ำและมีน้ำล้อมรอบทุกด้าน⁶ ด้วยน้ำนั่นเอง ชาวโลกที่มีอยู่ในขณะนั้น ก็ได้ถูกทำลายให้พินาศไปเพราะน้ำท่วม⁷ และโดยพระคำเดียวกันนั้นเอง ท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ ก็มีไว้สำหรับให้ไฟเผาผลาญ คือเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันพิพากษา และวันพิพากษาแห่งบรรดาคนชั่ว⁸ แต่คุก่อนพวกที่รัก อย่าลืมนึกความจริงข้อนี้เสีย คือวันเดียวของพระเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้อดกลั้นใจไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจใหม่¹⁰ แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมา และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่วงไปด้วย เสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในโลกนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้น

คำแนะนำในการใช้ชีวิตประจำวัน

11 เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใด ในชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม¹² จงเฝ้ารอและเร่งวันของพระเจ้าให้มาถึง ซึ่งวันนั้นท้องฟ้าจะถูกไฟเผาผลาญสลายไป และโลกธาตุก็จะถูกไฟเผาให้สลายไป¹³ แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ที่ซึ่งความถูกต้องจะดำรงอยู่¹⁴ เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงยั้งคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายมีใจสงบ ปราศจากมลทิน และข้อตำหนิ¹⁵ และจงถือว่า

การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ออกล้นใจไว้นานนั้น เป็นการช่วยเราให้หลุดพ้น
ดั่งที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลาย
ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้โปรดประทานแก่เขานั้น

คำแนะนำของเปโตรเรื่องจดหมายของเปาโล

16 ในจดหมายทุกฉบับของเขา ก็ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว
ในจดหมายเหล่านั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และมีใจไม่แน่นอนมั่นคง
ได้บิดเบือนข้อความเสีย เหมือนอย่างที่เราได้บิดเบือนข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์
อันเป็นเหตุให้ตนเองพินาศ¹⁷ เพราะเหตุนี้ คุณก่อนพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว
ท่านก็จงระวังให้ดี ท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่วเหล่านั้น
และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน¹⁸ แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ
และในความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราผู้ทำให้เรา
พระเกียรติหรือสง่าราศี จงมีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์ สาธุ

1 ยอห์น

1 ยอห์น 1

พระธรรมแห่งชีวิต

1 เราขอแจ้งเกี่ยวกับสิ่งที่มีมาตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งเราได้ยิน ได้เห็นกับตา ได้พินิจดู
และจับต้องด้วยมือของเรานั้น คือพระธรรมแห่งชีวิต² (และชีวิตที่วานี้ปรากฏขึ้น เราได้เห็น
และเป็นพยาน และประกาศชีวิตเข้าสู่นิพพานนี้กับพวกท่าน เป็นชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าผู้เป็นพ่อ
และมาปรากฏแก่เรา)³ สิ่งที่เราได้เห็นและได้ยินนั้น เราก็จึงประกาศให้พวกท่านรู้ด้วย
เพื่อท่านจะได้มีสัมพันธธรรมกับเรา และเราก็มีสัมพันธธรรมกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อ
และกับพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์พระโอรสของพระเจ้า⁴
และเราเขียนข้อความเหล่านี้เพื่อความชื่นชมยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม

พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง

5 นี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และบอกกับพวกท่าน คือว่าพระเจ้าเป็นความสว่าง
และความมืดในพระองค์ไม่มีเลย⁶ ถ้าเราจะว่า เรามีสัมพันธธรรมกับพระองค์ขณะที่ยังเดินอยู่ในความมืด

เราก็โกหก และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง⁷ แต่ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างที่พระองค์อยู่ในความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และโลหิตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์พระโอรสของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น⁸ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป ซึ่งอยู่ในอำนาจของ กิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชา เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย⁹ ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะโปรดยกบาปของเรา และจะชำระเราให้พ้นจากบาปกรรมทั้งสิ้น¹⁰ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้พูดโกหก และพระคำของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย

1 ยอห์น 2

พระผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นผู้ขอเพื่อเรา

¹ ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป ซึ่งทำตามอำนาจของ กิเลส ตัณหา อูบาทาน และอวิชชา และถ้าใครทำบาป เราก็มีผู้ช่วยทูลขอต่อพระเจ้าผู้เป็นพ่อเพื่อเรา คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น² และพระองค์เป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช้แค่บาปของเราเท่านั้น แต่บาปของคนทั้งโลกด้วย³ ถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์⁴ ผู้ที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่ไม่ได้ประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพูดโกหก และความจริงไม่ได้อยู่ในเขาเลย⁵ แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระคำของพระองค์ ความรักอากาศเป ที่มีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ คือเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาของพระเจ้า ก็บริบูรณ์อยู่ในผู้นั้นอย่างแท้จริง เพราะเหตุนี้แหละ เราจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์⁶ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์

บัญญัติหรือศีลใหม่

⁷ ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนบัญญัติหรือศีลใหม่ถึงท่านเลย แต่เป็นบัญญัติหรือศีลเก่า ซึ่งท่านเคยมีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก บัญญัติหรือศีลเก่านั้นคือคำซึ่งท่านได้ยินมาแล้ว⁸ อีกนัยหนึ่งก็กล่าวได้ว่าข้าพเจ้าเขียนบัญญัติหรือศีลใหม่ถึงพวกท่าน ซึ่งเป็นความจริงทั้งในพระองค์และในท่าน เพราะว่าความมืดนั้นกำลังจะผ่านพ้นไป และความสว่างแท้กำลังส่องอยู่แล้ว⁹ ผู้ที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง ขณะที่ยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมืด¹⁰ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และในตัวตนนั้นไม่มีอะไรทำให้สะดุด¹¹ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าตนกำลังไปไหน เพราะว่าความมืดทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว

คำตักเตือนที่มีต่อพ่อและลูก

12 ลูกทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์¹³ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านรู้จักพระองค์ผู้ทรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านได้ชนะมารร้ายนั้น¹⁴ ท่านทั้งหลายที่เป็นลูก ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะพวกท่านรู้จักพระบิดา ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านรู้จักพระองค์ผู้ทรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะพวกท่านมีกำลังมาก และพระคำของพระเจ้าอยู่ในพวกท่าน และท่านชนะมารร้ายนั้นแล้ว

คำสอนเรื่องการรักโลกหรือสิ่งของในโลก

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าใครรักโลก ความรักของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น¹⁶ เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือกิเลส ตัณหาของเนื้อหนัง และกิเลส ตัณหาของตา และความทะนงในลาภยศไม่ได้มาจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ แต่มาจากโลก¹⁷ และโลกกับสิ่งชั่วร้ายของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่คนที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

ศัตรูของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์

18 ลูกทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่พวกท่านได้ยินได้ฟังมาว่า ศัตรูของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์จะมา เดียวนี้ศัตรูของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์จำนวนมากก็มาแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว¹⁹ พวกเขาได้ออกไปจากเรา แต่เขาก็ไม่ได้เป็นของเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นของเรา เขาก็จะอยู่กับเราต่อไป แต่การที่เขาได้ออกไปนั้น แสดงให้เห็นชัดว่าเขาไม่ได้เป็นของเรา²⁰ แต่พวกท่านได้รับการชโลมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านทุกคนก็มีความรู้²¹ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงพวกท่าน ไม่ใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านรู้แล้ว และรู้ว่าคำโกหกไม่ได้มาจากความจริง²² ใครละเป็นคนโกหก ไม่ใช่ใครอื่น นอกจากคนที่ปฏิเสธว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ ผู้ที่ปฏิเสธพระเจ้าผู้เป็นพ่อและพระโอรส ผู้นั้นแหละเป็นศัตรูของพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์²³ ทุกคนที่ปฏิเสธพระโอรส ไม่มีพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้ที่ยอมรับพระโอรสก็มีพระเจ้าผู้เป็นพ่อด้วย

24 ท่านทั้งหลาย จงให้สิ่งที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นอยู่กับท่านเถิด ถ้าสิ่งที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นอยู่กับท่าน ท่านก็จะอยู่ในพระโอรสและในพระเจ้าผู้เป็นพ่อด้วย²⁵ นี่แหละเป็นสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับเรา คือชีวิตเข้าสู่นิพพาน²⁶ ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงพวกท่าน กล่าวถึงพวกที่พยายามหลอกลวงท่าน²⁷ ส่วนท่านทั้งหลาย การชโลมซึ่งท่านได้รับจากพระองค์นั้น

ก็อยู่กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนท่าน เพราะว่าการชโลมของพระองค์นั้น สอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การชโลมนั้นสอนพวกท่านแล้วอย่างไร ท่านจงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น

28 และบัดนี้ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ปรากฏ เราจะได้มีความมั่นใจ และไม่ต้องหลบหน้าพระองค์ด้วยความละอาย เมื่อพระองค์เสด็จมา 29

ถ้าพวกท่านรู้ว่าพระองค์ทรงเที่ยงธรรม

ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความเที่ยงธรรมนั้นเกิดมาจากพระองค์ด้วย

1 ยอห์น 3

บรรดาคาถุาของพระเจ้า

1 ลองคิดดู พระเจ้าผู้เป็นพ่อได้ประทานความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกษาแก่เราเพียงไร ที่เราได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า

และเราก็เป็นอย่างนั้น เหตุที่ชาวโลกไม่รู้จักเรา ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ 2 ท่านที่รักทั้งหลาย

เดี๋ยวนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราจะเป็นอย่างไรต่อไปข้างหน้าั้นเรายังไม่รู้ แต่เรารู้ว่า

ในเวลาที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราจะเป็นอย่างพระองค์

เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เป็นอยู่ 3 และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ในพระองค์

ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ในความหลุดพ้นขั้นที่สองเหมือนที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์ 4

ทุกคนที่ทำบาปก็ประพฤติผิดธรรมบัญญัติหรือศีล บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติหรือศีล 5

พวกท่านรู้อยู่แล้วว่า พระองค์ทรงปรากฏเพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป

และไม่มีบาปอยู่ในพระองค์เลย 6 ผู้ที่อยู่ในพระองค์ไม่ทำบาปอีกต่อไป ส่วนผู้ที่ทำบาปอยู่เรื่อยๆ

คนนั้นยังไม่เห็นพระองค์ และยังไม่รู้จักพระองค์ 7 ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง

ผู้ที่ประพฤติดีประพฤติชอบ ก็เป็นคนบุญหรือคนชอบธรรม เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม

8 ผู้ที่ทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามีมารก็ทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระโอรสของพระเจ้า

ได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร 9 ผู้ที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป

เพราะเชื้อของพระเจ้าอยู่ในคนนั้น และเขาทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า 10 เช่นนี้แหละ

จึงเห็นได้ว่าใครเป็นลูกของพระเจ้า และใครเป็นลูกของมาร คือผู้ที่ไม่ได้ประพฤติดีประพฤติชอบ

และไม่รักพี่น้องของตน ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า

จงรักกันและกัน

11 นี่เป็นคำสั่งสอน ที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เรารักกันและกัน 12

อย่าเป็นเหมือนอย่างคาอินที่มาจากมาร และฆ่าน้องของตนเอง ทำไมเขาถึงฆ่าน้อง?

ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องนั้นถูกต้องและชอบธรรม 13 พี่น้องเอ๋ย

อย่าประหลาดใจที่โลกนี้เกลียดชังท่าน ¹⁴ เรารู้ว่าเราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ที่ไม่รักก็ยังอยู่ในความตาย ¹⁵ ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นผู้ฆ่าคน
และพวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่า ผู้ฆ่าคนนั้นไม่มีชีวิตเข้าสู่นิพพานอยู่ในตัวเขาเลย ¹⁶
เช่นนี้แหละเราจึงรู้จักความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา
มุทิตา และอุเบกขาโดยที่พระองค์ได้ยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อเรา
และเราก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง ¹⁷ แต่ถ้าใครมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้
และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังไม่เปิดใจช่วยเหลือ ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร?
¹⁸ ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น
แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

ความมั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

¹⁹ เช่นนี้แหละ เราก็จะรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และใจเราจะหมัดกังวลต่อหน้าพระองค์ ²⁰
เมื่อใจของเรากล่าวโทษตัวเราเอง พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ²¹
ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า ²²
และเมื่อเราขอสิ่งใด ก็ได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์
และปฏิบัติตามชอบพระทัยพระองค์ ²³ และนี่เป็นพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์ คือ
ให้เราวางใจในพระนามของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์พระโอรสของพระองค์ และให้เรารักกันและกัน
ตามที่พระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่เรา ²⁴
ทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์อยู่ในคนนั้น
เช่นนี้แหละ พวกเราจึงรู้ว่าพระองค์อยู่ในเรา คือโดยพระวิญญาณที่พระองค์ประทานแก่เรา

1 ยอห์น 4

การวินิจฉัยวิญญาณต่างๆ

¹ ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อทุกๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้นๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่
เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จจำนวนมากได้ออกมาในโลก ²
พวกท่านก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้าโดยข้อนี้
คือวิญญาณทุกดวงที่ยอมรับว่าพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ได้มาเกิดเป็นมนุษย์
วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า ³ และวิญญาณทุกดวงที่ไม่ยอมรับพระเยซู
วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นศัตรูของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
ซึ่งพวกท่านได้ยืนยันว่าจะมา และขณะนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ⁴ ลูกทั้งหลายเอ๋ย ท่านอยู่ฝ่ายพระเจ้า
และชนะพวกเขาแล้ว เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในพวกท่านยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก ⁵

พวกเขาเป็นฝ่ายโลก เพราะเหตุนี้เขาจึงพูดตามโลก และโลกก็เชื่อฟังเขา ⁶ ส่วนเราอยู่ฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้ายกย่องเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้ายกย่องเรา ดังนั้นเราจึงรู้จักวิญญาณของความจริง และวิญญาณของความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁷ ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักกันและกัน เพราะว่าความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขามาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ⁸ ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ⁹ ความรักของพระเจ้ายกย่องเป็นที่ประจักษ์แก่เราโดยข้อนี้ คือพระเจ้าทรงใช้พระโอรสองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราจะได้ดำรงชีวิตโดยพระองค์ ¹⁰ ความรักที่ข้าพเจ้าพูดถึงนี้ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระโอรสของพระองค์มา เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา ¹¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้ารักเราอย่างนั้น เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย ¹² ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเรารักกันและกัน พระเจ้าก็อยู่ในเรา และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา

พลังอำนาจของความรัก

¹³ เช่นนี้แหละ เราจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์ และพระองค์อยู่ในเรา เพราะพระองค์ประทานพระวิญญาณของพระองค์เองแก่เรา ¹⁴ และเราได้เห็นและเป็นพยานว่า พระเจ้าผู้เป็นพ่อได้ใช้พระโอรสมาเป็นพระผู้ทำความหลุดพ้นให้แก่โลก ¹⁵ ผู้ที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระโอรสของพระเจ้า พระเจ้าอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า ¹⁶ ฉะนั้นเราจึงรู้ และวางใจในความรักที่พระเจ้ามมีต่อเรา พระเจ้าเป็นความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา และผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายกย่องในคนนั้น ¹⁷ ความรักของเราจึงสมบูรณ์ในข้อนี้ เพื่อเราจะมีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์เป็นเช่นไร เราในโลกนี้ก็เช่นนั้น ¹⁸ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขับไล่ความกลัวออกไปเสีย เพราะความกลัวเกี่ยวข้องกับการลงโทษ และผู้ที่กลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ ¹⁹ เรารัก ก็เพราะพระองค์รักเราก่อน ²⁰ ถ้าใครกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” แต่ใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน เขาเป็นคนพูดโกหก เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่มองเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่มองไม่เห็นไม่ได้ ²¹ พระบัญญัติหรือศีลนี้เราได้มาจากพระองค์ คือให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

1 ย่อหน้า 5

ความเชื่อมีชัยเหนือโลก

¹ คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ก็เกิดจากพระเจ้า และคนที่รักพระองค์ผู้ให้กำเนิด ก็รักคนที่เกิดจากพระองค์ด้วย ² โดยข้อนี้ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นลูกของพระเจ้า คือเมื่อเรารักพระเจ้า และประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์ ³ เพราะว่าความรักต่อพระเจ้าเป็นอย่างนี้ คือเมื่อเราประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์ และพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระหนักเกินไป ⁴ เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยเหนือโลก และความเชื่อของเราทั้งหลาย เป็นชัยชนะที่มีชัยเหนือโลก ⁵ ใครละที่มีชัยเหนือโลก? ไม่ใช่ใครอื่น คือคนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระโอรสของพระเจ้านั่นเอง

พยานเกี่ยวกับพระโอรส

⁶ นี่แหละคือผู้ที่ได้มาด้วยน้ำและโลหิต คือพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ไม่ใช่ด้วยน้ำเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและโลหิต และพระวิญญาณเป็นพยาน เพราะพระวิญญาณเป็นความจริง ⁷ มีพยานอยู่สามอย่างด้วยกัน ⁸ คือพระวิญญาณ น้ำ และโลหิต และพยานทั้งสามอย่างนี้สอดคล้องกัน ⁹ ถ้าเรายอมรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะว่าพยานหลักฐานที่พระเจ้าเป็นพยานอ้างถึงพระโอรสของพระองค์ ¹⁰ คนที่เชื่อพระโอรสของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัว คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมทำให้พระองค์เป็นผู้พูดโกหก เพราะเขาไม่ได้เชื่อคำพยานที่พระเจ้าเป็นพยานอ้างถึงพระโอรสของพระองค์ ¹¹ และพยานหลักฐานนั้นก็คือ พระเจ้าประทานชีวิตเข้าสู่นิพพานแก่เรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระโอรสของพระองค์ ¹² คนที่มีพระโอรสก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระโอรสก็ไม่มีชีวิต

ความรู้เรื่องชีวิตเข้าสู่นิพพาน

¹³ ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านทั้งหลายที่วางใจในพระนามของพระโอรสของพระเจ้า เพื่อให้ท่านรู้ว่าท่านมีชีวิตเข้าสู่นิพพาน ¹⁴ และนี่เป็นความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นความประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ฟัง ¹⁵ และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ฟังเมื่อเราทูลขอสิ่งใด เราก็รู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ทูลขอนั้นจากพระองค์ ¹⁶ ถ้าใครเห็นพี่น้องของตนทำบาปชนิดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ก็ให้คนนั้นทูลขอ และพระองค์ก็จะประทานชีวิตแก่คนที่ทำบาป ซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าจะให้อิฐฐานในเรื่องบาปอย่างนั้น ¹⁷ การความชั่วร้ายทุกอย่างเป็นบาป

แต่บาปที่ไม่นำไปสู่ความตายก็มีอยู่¹⁸ เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป
แต่พระองค์ผู้บังเกิดจากพระเจ้าคุ้มครองรักษาเขา และมารร้ายไม่แตะต้องเขา¹⁹
เรารู้ว่าเราเกิดจากพระเจ้า แต่โลกทั้งหมดอยู่ในมือของมารร้าย²⁰
และเรารู้ว่าพระโอรสของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และประทานสติปัญญาแก่เรา
เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เป็นความจริง
และเราอยู่ในพระองค์นั้นโดยอยู่ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอริย์พระโอรสของพระองค์
พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าแท้ และเป็นชีวิตเข้าสู่นิพพาน²¹ ลูกทั้งหลายเอ๋ย
จงรักษาตัวให้พ้นจากรูปเคารพทั้งปวง

2 ยอห์น

2 ยอห์น 1

การทักทาย

¹ จดหมายนี้เขียนมาจากจาก ข้าพเจ้าที่เป็นผู้อาวุโส เรียน ท่านสุภาพสตรีที่เลือกไว้ และลูก ๆ
ของท่าน ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักอย่างแท้จริง และไม่ใช้แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น ทุกคนที่รู้ความจริงก็รักด้วย²
ทั้งนี้เพราะความจริงที่อยู่ในเรา และจะดำรงอยู่กับเราชั่ววันรันดร์³ ขอพระคุณ พระเมตตา
สันติภาพและสันติสุขจากพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นพ่อ
และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอริย์พระโอรสของพระเจ้าผู้เป็นพ่อบิดา จงดำรงอยู่กับเราในความจริง
และในความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา

ความจริงและความรัก

⁴ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง ที่พบว่าลูกของท่านบางคนดำเนินชีวิตตามความจริง
ตรงตามที่เราได้รับคำสั่งจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ⁵ ท่านสุภาพสตรีที่รัก เดียวนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน
ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเขียนบัญญัติใหม่หรือศีลถึงท่าน แต่เป็นบัญญัติหรือศีลที่เรามีอยู่แล้วตั้งแต่เริ่มแรก
นั่นก็คือให้เรารักกันและกัน⁶
และความรักนั้นก็คือการที่เราประพฤติตามพระบัญญัติหรือศีลของพระองค์
ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก จงประพฤติตามนั้น⁷
เพราะว่ามีผู้ล่อลวงจำนวนมากออกมาในโลก
เป็นพวกที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูผู้เป็นพระศรีอริย์เกิดมาเป็นมนุษย์ คนประเภทนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวง

และเป็นศัตรูของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์⁸ จงระวังตัวให้ดี

เพื่อว่าพวกท่านจะไม่สูญเสียสิ่งที่ท่านทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที⁹ ผู้ที่ล่วงเกิน และไม่อยู่ในคำสั่งสอนของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ก็ไม่มีพระเจ้า

ผู้ที่อยู่ในคำสั่งสอนของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์มีทั้งพระเจ้าผู้เป็นพ่อและพระโอรส¹⁰ ถ้าใครมาหาท่าน และไม่นำคำสั่งสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในบ้าน และอย่าทักทายเขาเลย¹¹ เพราะว่าผู้ที่ทักทายเขาก็มีส่วนร่วมในการทำชั่วของเขา

คำทักทายสุดท้าย

¹² ข้าพเจ้ายังมีอีกหลายเรื่องที่จะเขียนถึงพวกท่าน แต่ไม่อยากใช้กระดาษ และน้ำหมึกเขียน ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่าน และพูดคุยกับท่านเอง เพื่อความชื่นชมยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม¹³ ลูก ๆ ของน้องสาวที่ได้พระเจ้าเลือกไว้ ก็ฝากคำทักทายมายังท่าน

3 ยอห์น

3 ยอห์น 1

การทักทาย

¹ จดหมายนี้เขียนมาจากจาก ข้าพเจ้าที่เป็นผู้อาวุโส เรียน กายอัสผู้เป็นที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักอย่างแท้จริง² ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีสุขภาพแข็งแรง และมีความสุขความเจริญทุกอย่าง ดังที่จิตวิญญาณของท่านกำลังเจริญอยู่นั้น³ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง เมื่อพี่น้องบางคนมาหา และเป็นพยานถึงชีวิตของท่านอย่างจริงจั่งว่าท่านกำลังประพฤติตามความจริง⁴ ไม่มีอะไรทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งไปกว่านี้ คือที่ได้ยินว่าลูก ๆ ของข้าพเจ้าประพฤติตามความจริง

การร่วมมือและการขัดขวาง

⁵ ท่านที่รัก เมื่อท่านทำสิ่งใดให้พี่น้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้แก่แขกแปลกหน้า ก็เป็นการแสดงความซื่อสัตย์ของท่าน⁶ แขกเหล่านั้นเป็นพยานเรื่องความรักของท่าน ต่อหน้าชุมชนของพระเจ้าแล้ว ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งพวกเขาให้สมกับที่พระเจ้าใช้เขาก็จะเป็นพระคุณยิ่ง⁷ เพราะพวกเขาเดินทางไปเพื่อรับใช้พระนามนั้น โดยไม่ได้รับสิ่งใดจากคนนอกเลย⁸

ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนี้ เพื่อเราจะเป็นผู้ร่วมงานกันเพื่อความจริง⁹

ข้าพเจ้าเคยเขียนบางสิ่งบางอย่างถึงชุมชนของพระเจ้า แต่ดิโอเตรเฟส

คนที่อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตในพวกเขา ไม่ยอมรับเรา¹⁰ เพราะเหตุนี้ ถ้าข้าพเจ้ามา
ข้าพเจ้าจะเปิดเผยพฤติกรรมของเขา ที่กล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำเลวทราม เท่านั้นยังไม่พอ
ตัวเขาเองยังไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น ทั้งยังกีดกันคนที่ต้องการจะรับรองพวกเขา
และไล่ออกจากชุมชนของพระเจ้า

¹¹ ท่านที่รัก อย่าเลียนแบบสิ่งที่ชั่ว แต่จงเลียนแบบสิ่งที่ดี คนที่ทำดีมาจากพระเจ้า
คนที่ทำชั่วไม่เคยเห็นพระเจ้า¹² ทุกคนก็เป็นพยานให้เดเมตรีอัส และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัว
เราก็คือพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง

คำท้าทายสุดท้าย

¹³ ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียนถึงท่าน แต่ไม่อยากเขียนด้วยปากกาและน้ำหมึก¹⁴
ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็ว ๆ นี้ และจะได้พูดคุยกันต่อหน้า¹⁵ ขอสันติภาพและสันติสุขจงมีแก่ท่าน
เพื่อน ๆ ฝากคำท้าทายมายังท่าน ขอฝากคำท้าทายมายังเพื่อนทีละคนทุกคน

ยูดา

ยูดา 1

การท้าทาย

¹ จดหมายฉบับนี้เขียนโดยยูดาส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์
และเป็นน้องชายของยากอบ เขียนไปถึงคนทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกให้มาเชื่อฟังอาศัยในพระองค์
และเป็นผู้ที่รักของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และได้รับการคุ้มครองรักษาไว้ เพื่อพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์²
ขอพระเมตตา สันติภาพและสันติสุข และความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับพรหมวิหารสี่ อันได้แก่
เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา จงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลายยิ่ง ๆ ขึ้นเถิด

การพิพากษาลงโทษผู้สอนเท็จ

³ ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่ง
ที่จะเขียนถึงท่านเรื่องความหลุดพ้นที่เรามีร่วมกัน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า
จำเป็นจะต้องเขียนวิงวอนท่านให้ต่อสู้

เพื่อหลักความเชื่อที่ได้มอบให้กับพวกวิมุตติชนครั้งเดียวสำหรับตลอดไป⁴
เพราะว่าบางคนได้แอบแฝงเข้ามาในหมู่ท่าน การลงโทษคนพวกนี้มีเขียนไว้นานแล้ว
พวกเขาเป็นคนไม่เชื่อในพระเจ้า ที่ถือเอาพระคุณของพระเจ้าของเรามาบิดเบือน
เป็นช่องทางทำความชั่วซ้ำลามก และได้ปฏิเสธพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ผู้ทรงเป็นเจ้านาย
และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแต่องค์เดียว

5 ถึงพวกท่านจะรู้ข้อความเหล่านี้หมดแล้ว ข้าพเจ้าก็ปรารถนาให้ท่านระลึกว่า
แม้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยชนชาติหนึ่งให้รอดพ้นจากแผ่นดินอียิปต์
แต่ภายหลังก็ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ⁶
และพวกทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละทิ้งถิ่นฐานของตน
พระองค์ก็ทรงจงจำไว้ด้วยโซ่อันไม่รู้จักสลาย ในที่มีคนจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันยิ่งใหญ่⁷
สำหรับเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ นั้นก็เช่นเดียวกัน
ได้ประพฤติผิดศีลธรรมทางเพศ และมัวเมาในกามวิตถาร จึงเป็นตัวอย่างของการรับโทษในไฟนรันดร์

8 ในทำนองเดียวกัน พวกนักเพื่อฝันเหล่านี้ ทำให้ตัวเป็นมลทิน
และปฏิเสธสิทธิอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพุดลบลู่ทោះทูตผู้มีศักดิ์ศรี⁹
แม้แต่ท่านมีคาเอลหัวหน้าทูตสวรรค์ เมื่อโต้เถียงกับมารเรื่องศพของโมเสส
ท่านเองก็ยังไม่บังอาจพุดลบลู่มารเลย แต่พุดเพียงว่า “ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดูว่าเจ้าเถิด”¹⁰
แต่ว่าคนเหล่านี้พุดลบลู่สิ่งที่เขาเองไม่เข้าใจ และดังนั้นโดยสิ่งที่พวกเขาทำตามสัญญา
อย่างสัตว์ที่ไร้เหตุผล เขาจึงถูกทำลาย¹¹ วิบัติมีแก่พวกเขา เพราะเขาทำตามทางของคาอิน
และปล่อยตัวทำตามความผิดพลาดของบาลาอัม เพราะเห็นแก่ได้ ฉะนั้นจึงพินาศไปอย่างกบฏของโคราห์

12 คนเหล่านี้เป็นพวกที่ทำให้งานเลี้ยงเชื่อมความรักสามัคคีของพวกท่านเสื่อมเสียไป
ขณะที่พวกเขาร่วมกินเลี้ยงกับพวกท่านโดยปราศจากความยำเกรง เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เลี้ยงแต่ตัวเอง
เป็นเมฆที่ไม่มีน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ไร้ผลในฤดูที่ออกผล
และตายมาสองหนแล้วเพราะถูกถอนออกทิ้งราก¹³
เป็นคลื่นรุนแรงในทะเลที่ซัดฟองแห่งความบัดสีของตนเองขึ้นมา เป็นดวงดาวที่พลัดออกไปนอวงโคจร
ความมืดมิดถูกสงวนไว้สำหรับพวกเขาตลอดกาล

14 คนเหล่านี้แหละที่เอโนค ซึ่งเป็นคนชั่วอายุที่เจ็ดนับจากอาดัมพยากรณ์ไว้ว่า นี่แน่ะ
องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับเป็นหมื่น ๆ¹⁵
เพื่อทำการพิพากษาทุกคน และเพื่อทำให้คนไม่เชื่อในพระเจ้าทุกคน
สำนึกตัวถึงการไม่เชื่อในพระเจ้าทุกอย่าง ที่พวกเขาทำไปตามวิถีทางไม่เชื่อพระเจ้านั้น
และสำนึกตัวถึงความหยาบช้ำทั้งหมด ที่คนบาบชั่วได้กล่าวร้ายต่อพระองค์¹⁶

คนเหล่านี้เป็นพวกช่างบ่นช่างติ ดำเนินชีวิตตามความปรารถนาชั่วของตัวเอง และปากของพวกเขาคุยโวโอ้อวด และยกยอผู้อื่น เพื่อหวังประโยชน์ของตน

คำตักเตือนและคำแนะนำ

17 แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย

พึงระลึกถึงคำพยากรณ์ของพวกอัครทูตของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 18 ท่านเหล่านั้นบอกท่านว่า “ในวาระสุดท้าย จะมีคนที่ชอบเยาะเย้ยเกิดขึ้น ที่ดำเนินชีวิตตามความปรารถนาชั่วของตัวเอง” 19 คนเหล่านี้คือคนที่ก่อให้เกิดความแตกแยก หมกมุ่นอยู่ในโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญาณ 20 แต่ท่านที่รักทั้งหลาย จงสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ที่สุดของท่าน และจงอธิษฐานสวดภาวนาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 จงรักษาตัวให้อยู่ในความรักของพระเจ้า ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ขณะคอยให้พระเมตตาของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นำท่านไปสู่ชีวิตเข้าสู่นิพพาน 22 และจงมีใจเมตตาคนที่ยังสงสัยอยู่ 23 จงช่วยคนให้หลุดพ้นด้วยการฉุดเขาออกจากไฟ และจงเมตตาผู้อื่นด้วยความยำเกรงพระเจ้า และจงรังเกียจแม้แต่เสื้อผ้าที่เประอะเปื้อนด้วยกายที่เป็นมลทิน

คำถวายพระพร

24 แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถปกป้องพวกท่าน ไม่ให้สะดุดล้ม และทรงตั้งพวกท่านอยู่เบื้องหน้าพระสิริ หรือสง่าราศีของพระองค์ โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดี 25 ขอพระเกียรติ ความยิ่งใหญ่ อานุภาพ และสิทธิอำนาจ จงมีแต่พระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระผู้ทำความหลุดพ้นให้เรา โดยทางพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งในอดีตกาล ปัจจุบันกาล และในกาลต่อ ๆ ไปเป็นนิตย์ สาธุ

วิจารณ์

วิจารณ์ 1

บทนำ และการทักทาย

¹ การเปิดเผยหรือการสำแดงของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ ที่พระเจ้าประทานแก่พระองค์ เพื่อสำแดงต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้ และพระองค์ใช้ท้าวทูตของพระองค์ ไปแจ้งกับยอห์นทาสรับใช้ของพระองค์ ² ยอห์นเป็นพยานให้กับพระคำของพระเจ้า และให้กับคำพยานของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ คือทุกสิ่งที่ท่านเห็น ³ ความสุขุมแก่ผู้ที่อ่าน และแก่บรรดาผู้ที่ฟังคำพยากรณ์ แล้วประพฤติตามสิ่งต่าง ๆ ที่เขียนไว้ในนั้น เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

⁴ จดหมายนี้เขียนจากยอห์น เขียนถึงชุมชนของพระเจ้าทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายได้รับพระคุณ สันติภาพและสันติสุขจากพระองค์ผู้มีชีวิตอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ และผู้ที่เสด็จมาและจากพระวิญญาณทั้งเจ็ด ที่เฝ้าอยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ ⁵ และจากพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์พยานผู้ซื่อสัตย์ ซึ่งเป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากความตาย และเป็นผู้ครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ในโลก พระองค์ทรงรักเรา นั้นหมายความว่า พระองค์เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขาต่อเรา ทรงปลดปล่อยเราจากบาปของเรา ด้วยเลือดของพระองค์ ⁶ และทรงตั้งเราให้เป็นอาณาจักร และเป็นพวกบุโรहितของพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ขอพระเกียรติ สง่าราศี และอำนาจจงมีแก่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ สาธุ

⁷ นี่แน่ะ พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนทั้งหลายที่แทงพระองค์ และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะคร่ำครวญเพราะพระองค์ จะเป็นไปอย่างนั้น สาธุ

⁸ พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ที่จะเสด็จมา และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด กล่าวว่า “เราเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย”

นิมิตเกี่ยวกับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์

⁹ ข้าพเจ้าคือยอห์นพี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้มีส่วนร่วมในความยากลำบาก และในอาณาจักร และในความทรหดอดทนในพระเยซู ข้าพเจ้ามาอยู่ที่เกาะปัทมอส เพราะเหตุพระคำของพระเจ้า และคำพยานของพระเยซู ¹⁰ พระวิญญาณทรงตรึงใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังเหมือนอย่างเสียงแตรมาจากข้างหลังข้าพเจ้า¹¹ กล่าวว่า “
สิ่งที่เจ้าเห็นนั้นจงเขียนไว้ในหนังสือม้วน และส่งไปให้ชุมชนของพระเจ้าทั้งเจ็ด
คือชุมชนของพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัส เมืองสเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทิรา เมืองซาร์ดีส
เมืองฟีลาเดลเฟียและเมืองเลาดีเซีย”

¹² แล้วข้าพเจ้าก็หันกลับมาดูตรงที่เสียงกล่าวกับข้าพเจ้านั้น และเมื่อหันกลับมาแล้ว
ข้าพเจ้าก็เห็นเชิงเทียนทองคำเจ็ดคัน¹³ ในท่ามกลางเชิงเทียนเหล่านั้น มีผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์
สวมเสื้อผ้ายาวคลุมถึงเท้า และคาดแถบทองคำที่อก¹⁴
ศิระและผมของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างปุยสำลี
ดวงตาของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ¹⁵ เท้าของพระองค์เหมือนทองคำสัมฤทธิ์
ประหนึ่งหลอมบริสุทธิ์แล้วในเตาไฟ เสียงของพระองค์เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย¹⁶
มือขวาของพระองค์ถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีดาบสองคมที่คมกริบออกมาจากปากของพระองค์
และดวงหน้าของพระองค์เหมือนอย่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแรงกล้า

¹⁷ เมื่อข้าพเจ้าเห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบเท้าของพระองค์เหมือนอย่างคนตาย
และพระองค์วางมือขวาบนตัวข้าพเจ้า แล้วกล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้น และเป็นเบื้องปลาย¹⁸
เป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ขณะนี้ เรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์
และเราถือลูกกุญแจทั้งหลายแห่งความตาย และแห่งแดนคนตาย¹⁹ เพราะฉะนั้น
จงเขียนสิ่งที่เจ้าเห็นแล้ว คือสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้²⁰
ส่วนความล้าลึกของดาวทั้งเจ็ดดวง ซึ่งเจ้าเห็นในมือขวาของเรา และของเชิงเทียนทองคำทั้งเจ็ดนั้น
ดาวเจ็ดดวงก็คือบรรดาเทวะทูตของชุมชนทั้งเจ็ดของพระเจ้า
และเชิงเทียนเจ็ดคันนั้นก็คือชุมชนทั้งเจ็ดของพระเจ้า

วิวรณ์ 2

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัส

¹ จงเขียนถึงเทวะทูตของชุมชนพระเจ้าที่เมืองเอเฟซัสว่า “พระองค์ผู้ถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในมือขวา
และดำเนินอยู่ท่ามกลางเชิงเทียนทองคำทั้งเจ็ดนั้นกล่าวดังนี้ว่า² เรารู้จักความประพฤติของเจ้า
รู้เรื่องการทรากตรำ และความทรหดอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่ยอมทนต่อพวกคนชั่ว
เจ้าทดสอบพวกที่อ้างตัวว่าเป็นอัครทูต แต่ไม่ได้เป็น และเจ้าก็พบว่าพวกเขาโกหก³
เราทราบว่าพวกเจ้ามีความทรหดอดทน และยอมทนเพราะนามของเรา และไม่ได้อ่อนระอา⁴
แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักครั้งแรกของเจ้า ซึ่งมีหมายความว่า ว่าความเมตตา
กรุณา มุทิตา และอุเบกษา⁵ เพราะฉะนั้นจงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าตกลงมาแล้วนั้น จงกลับใจใหม่

และทำตามที่ประพฤติในตอนแรก มิฉะนั้นเราจะมาหาเจ้า และจะย้ายเชิงเทียนของเจ้าออกจากที่ของมัน นอกจากว่าเจ้าจะกลับใจใหม่⁶ แต่ว่าเจ้ายังมีข้อคืออยู่ คือว่าเจ้าเกลียดชังความประพฤติของพวกนิโคเลาส์ที่เราเองก็เกลียดชัง⁷ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญูณพุดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า คนที่ชนะเราจะให้เขากินผลจากต้นไม้ที่ให้ชีวิต ที่อยู่ในสวนสวรรค์ของพระเจ้า”

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าที่เมืองสมอร์นา

⁸ จงเขียนถึงเทวะทูตของชุมชนพระเจ้าที่เมืองสมอร์นาว่า “ พระองค์ผู้เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ผู้ซึ่งตายไปแล้ว และกลับมีชีวิตอีก กล่าวดังนี้ว่า⁹ เราารู้เรื่องความยากลำบาก และยากจนของเจ้า (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการกล่าวร้ายของพวกที่อ้างตัวว่าเป็นยิว แต่ไม่ได้เป็น แต่เป็นธรรมศาลาของซาตาน¹⁰ อย่ากลัวการทรมานทุกข์ที่เจ้าจะได้รับนั้น นี่แน่ะ มารจะชังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อทดลองพวกเจ้า และเจ้าทั้งหลาย จะได้รับความยากลำบากถึงสิบวัน แต่เจ้าจงซื้อสัตย์จวบจนวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า¹¹ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญูณพุดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า คนที่ชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย”

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าเมืองเปอร์กัมม

¹² จงเขียนถึงเทวะทูตของชุมชนของพระเจ้าที่เมืองเปอร์กัมมว่า “ พระองค์ผู้ถือดาบสองคมที่คมกริบกล่าวดังนี้ว่า¹³ เรา รู้จักที่อยู่ของเจ้า ที่ซึ่งเป็นที่นั่งของซาตาน ถึงกระนั้นเจ้าก็ยึดมั่นในนามของเรา และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาอันที่พาส (Antipas) พยานผู้ซื้อสัตย์ของเราต้องถูกฆ่าท่ามกลางพวกเจ้า ในที่ซึ่งซาตานอยู่นั้น¹⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าสองสามข้อ คือเจ้ามีบางคนที่ยึดถือคำสอนของบาลาอัมอยู่ที่นั่น ผู้ซึ่งสอนบาลาคให้วางสิ่งสะดุดต่อหน้าพวกอิสราเอล คือให้พวกเขากินอาหารที่บูชารูปเคารพ และล่วงประเวณี¹⁵ เช่นเดียวกันเจ้าก็มีคนที่ยึดถือคำสอนของพวกนิโคเลาส์ด้วย¹⁶ เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่ มิฉะนั้นเราจะมาหาเจ้าโดยเร็ว และจะต่อสู้กับพวกเขาด้วยดาบในปากของเรา¹⁷ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญูณพุดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า เราจะให้อาหารจากสวรรค์ที่ซ่อนอยู่แก่คนที่ชนะ และจะให้หินสีขาวแก่เขาด้วย และบนหินนั้นจะมีชื่อใหม่จารึกไว้ ซึ่งไม่มีใครรู้เลยนอกจากผู้ที่ได้รับ”

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าเมืองธียาทிர

¹⁸ จงเขียนถึงเทวะทูตสวรรค์ของชุมชนของพระเจ้า ที่เมืองธียาทிரว่า “ พระองค์ผู้เป็นพระโอรสของพระเจ้า ผู้มีดวงตาเหมือนอย่างเปลวไฟ และมีเท้าเหมือนทองสัมฤทธิ์ ได้กล่าวดังนี้ว่า¹⁹ เรา รู้จักความประพฤติของเจ้า รู้เรื่องความรัก ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันกับ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ความเชื่อฟังอาศัย การปรนนิบัติรับใช้

และความทรหดอดทนของเจ้า และรู้ว่าความประพฤตินั้นดีกว่าตอนต้น²⁰
 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือเจ้าทนฟังนางเยเซเบล
 ผู้หญิงที่อ้างตัวเป็นผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้า
 นางสอนและล่อลวงบรรดาผู้รับใช้ของเราให้ล่วงประเวณี และกินอาหารที่บูชารูปเคารพ²¹
 เราให้โอกาสนางเพื่อจะได้กลับใจใหม่ แต่นางก็ไม่ประสงค์จะกลับใจจากการล่วงประเวณี²² นี่แน่ะ
 เราจะโยนนางไว้บนเตียงคนไข้ และโยนพวกที่ล่วงประเวณีกับนาง ไว้ในความยากลำบากยิ่งใหญ่นอกจากว่าพวกเขาจะกลับใจจากการประพฤติชั่วของนาง²³ เราจะประหารลูก ๆ ของนางให้ตาย
 แล้วชุมชนของพระเจ้าทั้งหมดจะรู้ว่าเราเป็นผู้ตรวจสอบความคิดและจิตใจ
 และเราจะให้กับเจ้าทั้งหลาย แต่ละคนตามความประพฤติของพวกเขา²⁴
 สำหรับพวกเจ้าที่เหลืออยู่ในเมืองธียาทิราที่ไม่ถือคำสอนนี้
 และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่าความล้าลึกของซาตาน เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นแก่พวกเจ้า²⁵
 ถึงอย่างไรก็ดี จงยึดมั่นสิ่งที่มีอยู่จนกว่าเราจะมา²⁶ และคนที่ชนะและปฏิบัติงานของเราจนถึงที่สุด
 เราจะประทานสิทธิอำนาจเหนือบรรดาประชาชาติให้แก่เขา²⁷
 และเขาจะปกครองดูแลคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนอย่างหม้อกระเบื้องที่ถูกตีแตกเป็นเสี่ยง ๆ²⁸
 เหมือนอย่างที่เราได้รับอำนาจจากพระบิดาของเราแล้ว และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้กับเขาด้วย²⁹
 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณพูดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า”

วิจารณ์ 3

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าเมืองซาร์ดิส

¹ จงเขียนถึงเทวะทูตของชุมชนของพระเจ้า ที่เมืองซาร์ดิสว่า “
 พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาวเจ็ดดวงนั้น กล่าวดังนี้ว่า
 เรา รู้จักความประพฤติของเจ้า คือเจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าตายแล้ว²
 เจ้าจืดจางและจงเสริมกำลังให้กับส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายแล้วนั้น
 เพราะว่าเราไม่พบความประพฤติที่ครบบริบูรณ์ของเจ้าเฉพาะหน้าของพระเจ้า³
 เหตุฉะนั้นเจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงถือรักษาและจงกลับใจใหม่ เพราะถ้าเจ้าไม่ตื่นขึ้น
 เราจะมาเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าชั่วโมงไหน⁴
 แต่เจ้าก็ยังมีสองสามคนในเมืองซาร์ดิสที่ไม่ได้ทำให้เสื้อผ้าของตนเป็นมลทิน
 และพวกเขาจะดำเนินไปกับเราในชุดสีขาว เพราะว่าเขาเป็นคนที่คู่ควร⁵ เช่นเดียวกัน
 คนที่ชนะก็จะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต
 เราจะรับรองชื่อของเขาต่อหน้าพระบิดาของเรา และต่อหน้าบรรดาเทวะทูตของพระองค์⁶
 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณพูดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า”

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าเมืองฟีลาเดลเฟีย

7 จงเขียนถึงเทวะทูตสวรรค์ของชุมชนพระเจ้าที่เมืองฟีลาเดลเฟียว่า “พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง ผู้ทรงมีลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีใครปิดได้ ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีใครเปิดได้นั้น กล่าวดังนี้ว่า 8 เรารู้จักความประพฤติของเจ้า นี่แน่ะ เราจัดวางประตูที่เปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครสามารถปิดได้ เราเห็นว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ถือรักษาคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา 9 นี่แน่ะ เราจะเป็นเหตุให้พวกธรรมศาลาของซาตานที่กล่าวอ้างว่า พวกเขาคือเป็นยิว และไม่ได้เป็น แต่กลับโกหกกันนั้น เราจะทำให้พวกเขามากกราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่าเรารักเจ้า 10 เพราะว่าเจ้าถือรักษาคำของเรา คือมีความทรหดอดทน เราจะไม่ปล่อยให้พวกเจ้าให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งการทดสอบ ซึ่งจะมาถึงคนทั่วทั้งโลก เพื่อจะทดสอบคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก 11 เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อจะไม่ให้ใครชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ 12 คนที่ชนะ เราจะตั้งให้เขาเป็นเสาหลักอยู่ในพระวิหารของพระเจ้าของเรา และเขาจะไม่ออกไปจากพระวิหารอีกเลย และบนตัวเขา เราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเรา และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือนครเยรูซาเล็มใหม่ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราด้วย 13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณพูดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า”

ถ้อยคำถึงชุมชนของพระเจ้าเมืองเลาดีเซีย

14 จงเขียนถึงเทวะทูตของชุมชนของพระเจ้าที่เมืองเลาดีเซียว่า “พระองค์ผู้เป็นพระที่เป็นตามที่เป็น ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ และสัตย์จริง และทรงเป็นต้นกำเนิดของสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น กล่าวดังนี้ว่า 15 เรารู้จักความประพฤติของเจ้า คือว่าเจ้าไม่เย็นและไม่ร้อน เราอยากให้เจ้าเย็นหรือร้อน 16 เพราะว่าเจ้าเป็นแต่อุ่น ๆ ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา 17 เพราะเจ้าพูดว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย 18 เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมด้วยไฟจากเรา เพื่อเจ้าจะได้มี และให้ซื้อเสื้อผ้านีขาว เพื่อจะได้สวมให้พ้นจากความอับอายที่ต้องเปลือยกาย และซื้อยาหยอดตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้เห็น 19 เรารักใครเราก็ตักเตือน และติสอนเขา เพราะฉะนั้นจึงมีความกระตือรือร้น และกลับใจใหม่ 20 นี่แน่ะ เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขา และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา 21 คนที่ชนะ เราจะให้นั่งกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา เหมือนอย่างที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ 22 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความที่พระวิญญาณได้พูดกับชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า”

วิจารณ์ 4

การนมัสการในสวรรค์

1 หลังจากนั้นข้าพเจ้าเห็นประตูที่เปิดอ้าอยู่ในสวรรค์ และเสียงแรกที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้น พุดกับข้าพเจ้าเหมือนอย่างเสียงแต่ว่า “จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากนี้” 2 ในทันใดนั้น พระวิญญูณก็ทรงคลี่ใจข้าพเจ้า และนี่แน่ะ มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านผู้หนึ่งนั่งบนพระที่นั่งนั้น 3 และท่านที่นั่งบนพระที่นั่งนั้นปรากฏเหมือนหินแจสเปอร์ และหินคาร์เนเลียน และมีรุ้งรอบ ๆ พระที่นั่งนั้น ปรากฏเหมือนมรกต 4 และรอบพระที่นั่งนั้นมีบัลลังก์อีกยี่สิบสี่บัลลังก์ มีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น ทุกคนสวมเสื้อผ้าสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของพวกเขา 5 และมีฟ้าแลบ เสียงกริ่ง ๆ และฟ้าร้อง ดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีคบบเพลิงเจ็ดอันจุดอยู่ตรงหน้าพระที่นั่ง คบบเพลิงเหล่านั้นคือพระวิญญูณทั้งเจ็ดของพระเจ้า 6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นเป็นเหมือนอย่างทะเลแก้วที่ใสเหมือนแก้วผลึก และบริเวณรอบพระที่นั่งทั้งสองข้างนั้น มีสิ่งมีชีวิตสี่ตนที่มีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง 7 สิ่งมีชีวิตที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สิ่งมีชีวิตที่สองนั้นเหมือนวัว สิ่งมีชีวิตที่สามนั้นมีหน้าเหมือนอย่างมนุษย์ และสิ่งมีชีวิตที่สี่เหมือนนกอินทรีที่บินอยู่ 8 สิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น แต่ละตนมีปีกหกปีก และมีตาอยู่รอบ ๆ และข้างในเต็มไปหมด และพวกเขาร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลยว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงเคยเป็นอยู่ ผู้ทรงเป็นอยู่ และผู้ที่จะเสด็จมา”

การตอบสนองในการนมัสการ

9 เมื่อใดก็ตามที่สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นถวายสง่าราศี พระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้หนึ่งบนพระที่นั่ง และผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์นั้น 10 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนก็ทรุดตัวลงต่อหน้าพระองค์ผู้หนึ่งบนพระที่นั่งนั้น และกราบไว้พระองค์ผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฎออกวางตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า 11 “องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับสง่าราศี พระเกียรติและฤทธานุภาพ เพราะว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งก็ดำรงอยู่ และถูกสร้างขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์”

วิจารณ์ 5

หนังสือม้วนและพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า

1 และในมือขวาของพระองค์ผู้นั่งบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าเห็นหนังสือม้วนหนึ่ง ซึ่งเขียนไว้ทั้งข้างใน และข้างนอก และมีตราผนึกอยู่เจ็ดดวง 2 และข้าพเจ้าได้เห็นเทวทูตที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงดังว่า “ใครเป็นผู้ที่สมควรเปิดหนังสือม้วน และแกะตราของมันออก?” 3 และไม่มีใครในสวรรค์ หรือบนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลก ที่สามารถเปิดหนังสือม้วนหรือดูหนังสือนั้น 4 แล้วข้าพเจ้าก็ร้องไห้อย่างมาก เพราะไม่พบใครที่สมควรจะเปิดหนังสือม้วนหรือดูหนังสือนั้น 5 แล้วมีคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสบอกกับข้าพเจ้าว่า “อย่าร้องไห้เลย นี่แน่ะ สิ่งใดแห่งเผ่ายูดาห์ ซึ่งเป็นรากเหง้าของดาวิดทรงมีชัยชนะแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถเปิดหนังสือและแกะตราทั้งเจ็ดดวงได้”

ผู้ที่ยอห์นเห็นคือพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า

6 และระหว่างพระที่นั่งกับสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าทรงยืนอยู่ เหมือนดังถูกฆ่าให้ตายแล้ว พระองค์มีเขาเจ็ดเขาและมีดวงตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่พระเจ้าส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลกแล้ว 7 และพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าเข้ามา และรับม้วนหนังสือจากมือขวาของพระองค์ผู้นั่งบนพระที่นั่งนั้น 8 เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือนั้นแล้ว สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้น ก็ทรุดตัวลงต่อหน้าพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า แต่ละคนถือพิณและถือขามทองคำบรรจุกีตาร์เครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของบรรดาวิมุตติชน 9 และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ ว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะรับม้วนหนังสือ และทรงแกะตราหนังสือนั้นออก เพราะพระองค์ถูกฆ่าให้ตายแล้ว และทรงไถ่คนด้วยเลือดเพื่อถวายพระเจ้า คือคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติและทุกประชาชาติ 10 พระองค์ทรงทำให้เขาเป็นอาณาจักร และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก”

ผู้ที่ยอห์นเห็นคือเทวทูตมากมายของพระเจ้า

11 แล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็น และได้ยินเสียงของเทวทูตมากมายนับจำนวนเป็นแสน ๆ เป็นล้าน ๆ ที่อยู่รอบพระที่นั่ง รอบพวกสิ่งมีชีวิต และรอบบรรดาผู้อาวุโส 12 ร้องเสียงดังว่า “พระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าผู้ถูกฆ่าให้ตายแล้วนั้น สมควรได้รับฤทธานุภาพ ทรัพย์สมบัติ พระปัญญา พระกำลัง พระเกียรติ สง่าราศี และคำยกย่องสรรเสริญ” 13 แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งซึ่งทรงสร้างทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และทุกสิ่งซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า “ขอให้คำยกย่องสรรเสริญ พระเกียรติ สง่าราศี และอำนาจ จงมีแด่พระองค์ผู้นั่งบนพระที่นั่ง

และแต่พระองค์เป็นผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์”¹⁴ และสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า “สาธุ”
และบรรดาผู้อาวุโสก็ทรุดตัวลงและกราบไหว้พระองค์

วิวรณ์ 6

ดวงตราที่ 1-4

¹ และข้าพเจ้าเห็นพระองค์เป็นผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าแกะตราดวงหนึ่งในเจ็ดดวงนั้น
และข้าพเจ้าได้ยินสิ่งมีชีวิตคนหนึ่งโน้มนำร้องเสียงดัง เหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องว่า “มาเถอะ”²
ข้าพเจ้าก็เห็น และนี่แน่ะ ม้าสีขาวยาวตัวหนึ่งออกมา ผู้ที่ขี่ม้าตัวนั้นถือธนู และได้รับมอบมงกุฎ
แล้วท่านก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อจะได้ชัยชนะ³ เมื่อพระองค์แกะตราดวงที่สอง
ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตที่สองร้องว่า “มาเถอะ”⁴ และม้าอีกตัวหนึ่งเข้ามา เป็นม้าสีแดงสด
ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ได้รับมอบหมายให้เอาสันติภาพไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนรบราฆ่าฟันกัน
และท่านผู้นี้ได้รับมอบดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ดวงตราที่ 3-4

⁵ เมื่อพระองค์แกะตราดวงที่สาม ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งมีชีวิตที่สามร้องว่า “มาเถอะ”
แล้วข้าพเจ้าเห็น และนี่แน่ะ ม้าสีดำตัวหนึ่งเข้ามา และผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้ถือตราชู⁶
แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเหมือนอย่างเสียงพูดดังออกมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้นว่า “
ข้าวสาวิราคาลิธรละสามร้อยบาท ข้าวบาร์เลย์สามลิตรต่อสามร้อยบาท แต่เจ้า⁷
เมื่อพระองค์แกะตราดวงที่สี่ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตที่สี่ร้องว่า “มาเถอะ”⁸ แล้วข้าพเจ้าเห็น
และนี่แน่ะ ม้าสีกะเลียวคือสีเขียวมอมดำตัวหนึ่ง ผู้ที่ขี่ม้าตัวนี้มีชื่อว่ามัจจุราช
และแดนคนตายก็ติดตามมาด้วย พระองค์ทรงให้ทั้งสองนี้มีอำนาจเหนือแผ่นดินโลกหนึ่งในสี่ส่วน
ที่จะทำลายได้ด้วยคมดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยโรคระบาด และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ดวงตราที่ 5-6

⁹ เมื่อพระองค์แกะตราดวงที่ห้า ข้าพเจ้าก็เห็นดวงวิญญาณทั้งหลายที่ได้แทนบูชา
ซึ่งเป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระคำของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือนั้น¹⁰
เขาทั้งหลายร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย ผู้บริสุทธิ และสัตย์จริง
อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และแก้แค้นต่อคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก
ซึ่งหลังเลือดของเรา”¹¹ แล้วพระองค์ประทานเสื้อคลุมสีขาวแก่พวกเขาแต่ละคน
และบอกให้พักต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง
จนกว่าผู้ร่วมรับใช้และพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนอย่างพวกเขาครบจำนวน

ผลที่เกิดขึ้นหลังจากแกะตราทั้งหก

12 เมื่อพระองค์แกะตราดวงที่หก ข้าพเจ้าเห็นแผ่นดินไหวยิ่งใหญ่ ดวงอาทิตย์กลายเป็นสีดำมืด เหมือนกับเสื้อผ้าขนสัตว์ที่ใช้ไว้ทุกข์ และดวงจันทร์วันเพ็ญก็กลายเป็นเหมือนกับสีเลือด¹³ และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงมาบนพื้นดิน

เหมือนกับต้นมะเดื่อที่ถูกลมแรงพัดจนผลที่ยังไม่สุกหล่นลงมา¹⁴

ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่ถูกม้วนเก็บ และภูเขาทุกลูก

และเกาะทุกเกาะก็ถูกเคลื่อนไปจากที่เดิม¹⁵ แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต

บรรดานายทหารใหญ่ พวกเศรษฐี พวกผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสหรือเสรีชน

ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา¹⁶ พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า “จงลี้ภัยให้เราเถิด จงซ่อนเราไว้ ให้พ้นจากหน้าของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง

และจากความโกรธของพระองค์ผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า¹⁷

เพราะว่าวันสำคัญแห่งความโกรธกริ้วของพระองค์มาถึงแล้ว และใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า”

วิจารณ์ 7

คนอิสราเอล หนึ่งในแสนสี่หมื่นสี่พันคนรับการประทับตรา

1 หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นเทวะทูตสี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก

ยับยั้งลมทั้งสี่ของแผ่นดินโลกไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก บนทะเลหรือบนต้นไม้ทุกต้น²

แล้วข้าพเจ้าเห็นเทวะทูตอีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือตราประทับของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และท่านร้องด้วยเสียงดังต่อทูตทั้งสี่ ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น³ ว่า “จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเล หรือต้นไม้

จนกว่าเราจะได้ประทับตราบนหน้าผากของบรรดาทาสรับใช้ของพระเจ้าของเรา”⁴

และข้าพเจ้าได้ยินว่าจำนวนผู้ที่ได้รับการประทับตรามี 144 000 คน

พวกที่ได้รับการประทับตราแล้วนั้นมาจากทุกเผ่าในอิสราเอล

⁵ พวกที่มาจากเผ่ายูดาห์

ที่ได้รับการประทับตรามี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่ารูเบนมี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่ากาดมี 12 000 คน

⁶ พวกที่มาจากเผ่าอาเซอร์มี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่าเนฟทาลีมี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่ามนัสเสห์มี 12 000 คน

7 พวกที่มาจากเผ่าสิเมโอนมี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่าเลวีมี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่าอิสสาคารมี 12 000 คน

8 พวกที่มาจากเผ่าเศบูลุนมี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่าโยเซฟมี 12 000 คน

พวกที่มาจากเผ่าเบนยามิน

ที่ได้รับการประทับตรา มี 12 000 คน

มหาชนจากทุกประชาชาติ

9 หลังจากนั้นมา ข้าพเจ้าเห็น และนี่แน่ะ มหาชนที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ ที่มาจากทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกชนชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่หน้าพระที่นั่งและต่อหน้าพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า พวกเขาสวมเสื้อผ้าสีขาว และถือใบตาลอยู่ในมือ ¹⁰ พวกเขาร้องเสียงดังว่า “ความหลุดพ้นขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเรา ผู้นั่งบนพระที่นั่ง และขึ้นอยู่กับพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า” ¹¹ และเทวะทูตทั้งหมดที่ยืนอยู่รอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้นนั้น ก็ทรุดตัวลงหน้าพระที่นั่ง และกราบไหว้พระเจ้า ¹² และกล่าวว่า “สาธุ คำยกย่องสรรเสริญ สง่าราศี พระปัญญา คำขอบพระคุณ พระเกียรติ ฤทธานุภาพ และ พระกำลัง จงมีแต่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ สาธุ”

¹³ แล้วคนหนึ่ง ในพวกผู้อาวุโสนั้น ถามข้าพเจ้าว่า “คนที่สวมเสื้อผ้าสีขาวเหล่านี้คือใคร? และมาจากไหน?” ¹⁴ ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านเองก็ทราบอยู่แล้ว” ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านี้เป็นคนที่มาจากความยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาชำระล้างเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าจนขาวสะอาด ¹⁵ เพราะเหตุนี้ เขาทั้งหลายจึงได้ออยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในพระวิหารของพระองค์ ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้นั่งบนพระที่นั่งจะคุ้มครองพวกเขา ¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย ดวงอาทิตย์ และความร้อนจะไม่แผดเผาเขาอีกต่อไป ¹⁷ เพราะว่าพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าผู้อยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะเลี้ยงดูพวกเขา และจะนำเขาไปยังน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาทั้งหลาย”

วิจารณ์ 8

ตราดวงที่เจ็ดและกระถางไฟทองคำ

1 และเมื่อพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าแกะตราดวงที่เจ็ด
ในสวรรค์ก็เกิดความเจ็บขึ้นประมาณครึ่งชั่วโมง 2
แล้วข้าพเจ้าเห็นเทวะทูตทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้านั้น ได้รับมอบตราเจ็ดคัน 3
และเทวะทูตอีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมา และยืนอยู่ที่แท่นบูชา
พระเจ้าประทานเครื่องหอมมากมายแก่ทูตองค์นั้น
เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิมุตติชนทั้งหมดบนแท่นบูชาทองคำ ที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น 4
และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิมุตติชนทั้งหลาย
จากมือเทวะทูตสู่เบื้องหน้าของพระเจ้า 5 แล้วเทวะทูตองค์นั้นก็นำกระถางไฟไป
และเอาไฟจากแท่นบูชามาใส่จนเต็ม แล้วโยนลงบนแผ่นดินโลกทำให้เกิดฟ้าร้องเสียงครืน ๆ
ฟ้าแลบและแผ่นดินไหว

ตราทั้งเจ็ด

6 และเทวะทูตเจ็ดองค์ที่ถือตราทั้งเจ็ดนั้น ต่างก็เตรียมพร้อมเพื่อที่จะเป่า 7
เมื่อเทวะทูตองค์แรกเป่าตราขึ้น ลูกเห็บและไฟ ที่ปนด้วยเลือดก็ตกลงมาบนแผ่นดินโลก
แผ่นดินโลกก็ถูกเผาไปหนึ่งส่วนสาม ต้นไม้ถูกเผาไปหนึ่งส่วนสาม และหญ้าเขียวสดถูกเผาไปทั้งหมด 8
เมื่อเทวะทูตองค์ที่สองเป่าตราขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนอย่างภูเขาลูกใหญ่ที่กำลังลุกเป็นไฟ
ถูกโยนลงไปในทะเล แล้วหนึ่งส่วนสามของทะเลกลายเป็นเลือด 9
บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตในทะเลนั้นตายไปหนึ่งส่วนสาม และเรือต่าง ๆ ถูกทำลายไปหนึ่งส่วนสาม 10
เมื่อเทวะทูตองค์ที่สามเป่าตราขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งที่ลุกไหม้เหมือนอย่างคบเพลิงตกลงมาจากท้องฟ้า
ดาวดวงนั้นตกลงไปในหนึ่งส่วนสามของแม่น้ำทั้งหลาย และตกลงไปในบ่อน้ำพุทั้งหลาย 11
ดาวดวงนี้มีชื่อว่า “บอระเพ็ด” น้ำปริมาณหนึ่งส่วนสามก็กลายเป็นรสขม
และคนมากมายตายไปเพราะเหตุนี้ถูกทำให้ขม

12 เมื่อเทวะทูตองค์ที่สี่เป่าตราขึ้น หนึ่งส่วนสามของดวงอาทิตย์ ของดวงจันทร์วันเพ็ญ
และของดวงดาวทั้งหลายก็ถูกทำลายไป ทำให้หนึ่งส่วนสามของสิ่งเหล่านั้นมืดไป
กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งส่วนสาม และกลางคืนก็เช่นเดียวกัน 13
แล้วข้าพเจ้าเห็นและได้ยินนกกอินทรีตัวหนึ่งที่บินอยู่บนท้องฟ้าร้องเสียงดังว่า “วิบัติ วิบัติ วิบัติ
จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงของตราที่เหลืออยู่ซึ่งเทวะทูตทั้งสามองค์กำลังจะเป่า”

วิจารณ์ 9

ผลเกิดจากท้าวทูตองค์ที่ห้าเป่าแตร

1 เมื่อท้าวทูตองค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น

ข้าพเจ้าเห็นดาวดวงหนึ่งที่ได้ตกจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลกแล้ว

พระเจ้าประทานลูกกุญแจสำหรับช่องของบาดาลลึกให้แก่ดาวดวงนั้น 2 เมื่อท่านเปิดช่องของบาดาลนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจากช่องนั้น เหมือนอย่างควันของเตาใหญ่

ดวงอาทิตย์และอากาศก็มีดับไปด้วยควันจากช่องนั้น 3 และมีฝูงต๊กแตนออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก

พระเจ้าประทานอำนาจกับต๊กแตนพวกนั้นเหมือนอย่างอำนาจของพวกแมงป่องแห่งแผ่นดินโลก 4

พระองค์บอกพวกมันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้

แต่ให้ทำร้ายเฉพาะคนทั้งหลาย ที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขา 5 พระองค์ไม่ให้ฆ่าคนพวกนั้น

แต่ให้ทรมาณเขาห้าเดือน ความทรมาณของพวกเขานั้นเป็นเหมือนอย่างความทรมาณเมื่อถูกแมงป่องต่อย

6 ตลอดระยะเวลาอันนั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตาย แต่จะไม่พบ เขาอยากจะตาย

แต่ความตายจะหนีจากพวกเขาไป

รูปร่างลักษณะของต๊กแตน

7 ต๊กแตนพวกนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม

บนหัวของมันมีสิ่งที่ดูเหมือนอย่างมงกุฎทองคำ และหน้าของพวกมันเหมือนอย่างหน้าของมนุษย์ 8

พวกมันมีผมเหมือนอย่างผมของผู้หญิง ฟันของมันเหมือนอย่างฟันของสิงโต 9

พวกมันมีเกราะป้องกันอกเหมือนอย่างเกราะเหล็ก เสียงปีกของมันเหมือนอย่างเสียงของรถ

และม้ามากมายที่กรูเข้าสู่สงคราม 10 พวกมันมีหางและมีเหล็กในเหมือนแมงป่อง

หางของมันนั้นมียาที่จะทำให้ร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน 11

พวกมันมีหูของบาดาลลึกเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือมัน ทูตผู้หนึ่งมีชื่อภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน

และในภาษากรีกว่า อปอลลิโยน 12 วิบัติที่หนึ่งผ่านไปแล้ว นี่แน่ะ

ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะตามมาหลังจากนี้

ผลเกิดจากท้าวทูตองค์ที่หกเป่าแตร

13 เมื่อท้าวทูตองค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงหนึ่งออกมาจากเชิงอนมูมทั้งสี่

ของแท่นบูชาทองคำ ที่อยู่ต่อหน้าพระเจ้า 14 เสียงนั้นกล่าวกับท้าวทูตองค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า “

จงปล่อยท้าวทูตทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติสนั้น” 15 แล้วท้าวทูตทั้งสี่ก็ถูกปล่อย

พวกเขาได้รับการเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือนและปี เพื่อจะฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งส่วนสาม 16

จำนวนกองทหารม้าคือสองร้อยล้าน ข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของพวกเขา 17 ในนิมิตนั้น

ข้าพเจ้าเห็นม้าทั้งหลายเป็นอย่างนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้าพวกนั้นมีเกราะป้องกันอกสีแดงเพลิง
สีน้ำเงินคราม และสีเหลืองกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายเหมือนอย่างหัวสิงโต มีไฟ ควัน

และกำมะถันพุ่งออกจากปากของมัน¹⁸ มนุษย์ถูกฆ่าหนึ่งส่วนสามด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟ ควัน
และกำมะถันที่พุ่งออกจากปากของมัน¹⁹ เพราะว่าอำนาจของมันนั้นอยู่ที่ปาก และที่หางของมัน
เพราะหางของพวกมันเหมือนงูที่มีหัวซึ่งพวกมันใช้ทำร้ายคนได้

มนุษย์ที่เหลืออยู่

²⁰ มนุษย์ที่เหลืออยู่ที่ไม่ได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้
ไม่ได้กลับใจจากการกระทำที่เกิดจากน้ำมือของพวกเขา ไม่ได้เลิกบูชาผีและรูปเคารพต่าง ๆ
ที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ ซึ่งไม่สามารถดู หรือฟัง หรือเดิน²¹
และพวกเขาก็ไม่ได้กลับใจจากการฆาตกรรม หรือจากการใช้เวทมนตร์ หรือจากการล่วงประเวณี
หรือจากการลักขโมย

วิวรณ์ 10

เทวะทูตและหนังสือม้วนเล็ก

¹ และข้าพเจ้าเห็นเทวะทูตที่มีฤทธิ์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆห่อหุ้มตัวท่าน
และมีรุ่งบนศีรษะของท่าน หน้าของท่านเหมือนอย่างดวงอาทิตย์ และขาของท่านเหมือนอย่างเสาเพลิง²
ท่านถือหนังสือม้วนเล็ก ๆ ที่เปิดอยู่ในมือของท่าน เท้าขวาของท่านยืนอยู่บนทะเล
เท้าซ้ายของท่านยืนอยู่บนบก³ ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้อง
เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดก็พุดขึ้นมา⁴ และเมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดพุดขึ้นมา ข้าพเจ้าก็เริ่มลงมือเขียน
แต่ข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์บอกว่า “จงฉีกตราปิดข้อความที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดพุดออกมานั้น
อย่าเขียนลงไป”

⁵ แล้วเทวะทูตองค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น ยกมือขวาขึ้นสู่ท้องฟ้า⁶
และสาบานโดยอ้างพระองค์ผู้มีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งที่อยู่ในสวรรค์
ผู้ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลก ผู้ทรงสร้างทะเลและสรรพสิ่งที่อยู่ในทะเล
ว่าจะไม่มีการเนิ่นนานอีกต่อไป⁷ แต่ในวันเวลาที่มีเสียงแตรจากเทวะทูตองค์ที่เจ็ดที่กำลังจะเป่าแตรนั้น
ความล้าลึกของพระเจ้าจะเสร็จสมบูรณ์
เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงประกาศแก่บรรดาผู้พยากรณ์หรือคนทรงของพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

เทวะทูตบอกให้ไปรับหนังสือม้วน

⁸ และเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้น กล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า “
จงไปรับหนังสือม้วนที่เปิดอยู่ในมือของเทวะทูตองค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น”⁹

ข้าพเจ้าจึงไปหาเทวะทูตองค์นั้น และขอให้มอบหนังสือม้วนเล็กแก่ข้าพเจ้า ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “เอาไปเถิด แล้วกินให้หมด มันจะทำให้ท้องของเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้ามันจะหวานเหมือนอย่างน้ำผึ้ง”¹⁰ ข้าพเจ้าจึงรับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือของเทวะทูตแล้วก็กินจนหมด ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนอย่างน้ำผึ้ง แต่เมื่อกินเข้าไปแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ขม¹¹ แล้วมีผู้บอกข้าพเจ้าว่า “เจ้าต้องพยากรณ์อีกครั้งหนึ่ง เกี่ยวกับชนชาติต่าง ๆ ประชาชาติต่าง ๆ ภาษาต่าง ๆ และกษัตริย์จำนวนมาก”

วิจารณ์ 11

พยานทั้งสอง

¹ แล้วข้าพเจ้าได้รับมอบไม้ธูปหนึ่งรูปร่างเหมือนไม้วัด และได้รับคำสั่งว่า “จงลุกขึ้น และไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแทนบูชา และคำนวณคนที่กราบไหว้บูชาพระเจ้าในนั้น² แต่ลานชั้นนอกของพระวิหารนั้นให้เว้นไว้ไม่ต้องวัด เพราะว่าที่นั่นได้มอบให้กับคนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำนครอันศักดิ์สิทธิ์ตลอดสี่สิบสองเดือน³ เราจะให้อุทยานภาพแก่พยานทั้งสองของเรา และทั้งสองจะพยากรณ์ตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยแต่งตัวด้วยผ้ากระสอบ

⁴ “พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกสองต้น และเชิงเทียนสองอันที่ตั้งอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลก⁵ ถ้าใครคิดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากของทั้งสอง และเผาผลาญศัตรูเหล่านั้น ใครที่คิดทำร้ายพยานทั้งสองก็ต้องตายอย่างนั้น⁶ พยานทั้งสองมีสิทธิอำนาจที่จะปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีสิทธิอำนาจเหนือน้ำที่จะเปลี่ยนมันเป็นเลือดได้ และมีสิทธิอำนาจกระหน่ำแผ่นดินโลกด้วยภัยพิบัติทุกอย่างก็ครั้งก็ได้ตามที่ต้องการ⁷ และเมื่อเขาทั้งสองเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากบาดาลลึก ก็จะต่อสู้กับเขา มันจะชนะและฆ่าเขาทั้งสองเสีย⁸ และศพของเขาทั้งสองจะอยู่บนถนนในมหานครนั้น ที่เรียกตามภาษาเบรียบเทียบว่าโสโดม และอียิปต์ซึ่งเป็นเมืองที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาถูกตรึงกางเขน⁹ คนจากชนชาติต่าง ๆ เผ่าต่าง ๆ ภาษาต่าง ๆ และประชาชาติต่าง ๆ จะมองดูศพเขาทั้งสองตลอดสามวันครึ่ง และไม่ยอมให้เอาศพไปวางไว้ในอุโมงค์เลย

¹⁰ คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก จะยินดีด้วยเรื่องเขาทั้งสอง พวกเขาจะรื่นเริงและจะให้ของขวัญแก่กันและกัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองคนนี้ได้ทรมานคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก”¹¹ หลังจากนั้นสามวันครึ่ง ลมปราณจากพระเจาก็เข้าสู่ศพของเขา

และเขาทั้งสองก็ลุกขึ้นยืนด้วยขาตัวเอง คนทั้งหลายที่เห็นก็ตกอยู่ในความกลัวอย่างยิ่ง¹²
แล้วเขาทั้งสองได้ยินเสียงดังจากสวรรค์กล่าวว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด”

พวกศัตรูก็เห็นเขาทั้งสองขึ้นสู่สวรรค์ด้วยเมฆ¹³ และในเวลานั้นเองก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่ง
เมืองนั้นก็ถล่มลงมาเสียหนึ่งส่วนสิบ มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน

และคนที่เหลืออยู่นั้นก็เกิดความหวาดกลัว และถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์¹⁴
วิบัติอย่างที่สองผ่านไปแล้ว นี่แน่ะ วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงในเร็ว ๆ นี้

แตรคันที่เจ็ด

¹⁵ แล้วทเวทูตองค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลาย ๆ เสียงกล่าวขึ้นดัง ๆ ในสวรรค์ว่า “
อาณาจักรของโลกนี้ก็กลับกลายเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว

และเป็นของพระผู้เป็นพระเมสสิยาห์ และพระองค์จะครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์”¹⁶

และผู้อาวุโสสี่สิบสี่คนซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนต่อหน้าพระเจ้า ก็ทรุดตัวซบหน้าลงนมัสการพระเจ้า¹⁷
และทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ที่ทรงเป็นอยู่และผู้ที่ทรงเคยเป็นอยู่
พวกข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์

เพราะพระองค์ทรงถือครองฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์แล้ว และทรงเริ่มครอบครอง¹⁸
บรรดาประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว

ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไป

และถึงเวลาที่จะประทานบำเหน็จแก่บรรดาทาสรับใช้ของพระองค์ คือพวกผู้พยากรณ์ และพวกวิมุตติชน
และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต และถึงเวลาแล้ว

ที่พระองค์จะทำลายพวกที่ทำลายแผ่นดินโลก”¹⁹ แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก
และหีบพันธสัญญาของพระองค์ก็ปรากฏในพระวิหารนั้น แล้วก็เกิดฟ้าแลบ เสียงกริ่ง ๆ ฟ้าร้อง
และแผ่นดินไหว ทั้งลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

วิวรณ์ 12

ผู้หญิงและพญานาค

¹ และมีหมายสำคัญยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์
คือผู้หญิงคนหนึ่งสวมดวงอาทิตย์เป็นเสื้อผ้า และมีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้าของนาง

บนศีรษะของนางมีมงกุฎที่เป็นดาวสิบสองดวง² หญิงนั้นมีครรภ์

และร้องด้วยความทรมานเพราะเจ็บครรภ์³ และหมายสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็ปรากฏในสวรรค์ นี่แน่ะ

มีพญานาคสีแดงตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา และบนหัวทั้งเจ็ดมีมงกุฎเจ็ดอัน⁴

และหางของพญานาคตัวดวงดาวหนึ่งส่วนสามในท้องฟ้า แล้วทิ้งลงมาบนแผ่นดินโลก

และพญานาคตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างหน้าหญิงที่กำลังจะคลอดบุตร

เพื่อจะกินบุตรของนางทันทีที่บุตรนั้นคลอดออกมา⁵ แล้วนางก็คลอดบุตรชาย
ผู้ที่จะครอบครองประชาชาติทั้งหมดด้วยคทาเหล็ก

แต่บุตรของนางถูกนำตัวไปเฝ้าพระเจ้ายังพระที่นั่งของพระองค์⁶
และหญิงคนนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นนางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าจัดเตรียมไว้
เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน

สงครามในสวรรค์

⁷ ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอล กับบรรดาเทวะทูตของท่านต่อสู้กับพญานาค
และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้⁸

แต่มันพ่ายแพ้และพบว่าไม่มีที่อยู่สำหรับพวกมันในสวรรค์อีกต่อไป⁹
พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูศึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่ามาร และซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก
มันถูกโยนลงไปที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมากับมันด้วย¹⁰
และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังในสวรรค์กล่าวว่า “บัดนี้ความหลุดพ้น และฤทธิเดช
และอาณาจักรของพระเจ้าของเรา และสิทธิอำนาจของพระผู้เป็นพระเมสสิยาห์มาถึงแล้ว
เพราะว่าผู้กล่าวหาพี่น้องของเรา ถูกโยนลงไปแล้ว
คือผู้ที่กล่าวหาพวกเขาต่อหน้าพระเจ้าของเราทั้งกลางวัน และกลางคืนนั้น

¹¹ พวกเขาชนะมารด้วยเลือดของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า
และด้วยคำพยานของพวกเขาเอง และพวกเขาไม่ได้รักตัวกลัวตาย¹² เพราะเหตุนี้จึงเริ่มเรียงยิบตีเกิด
สวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์ แต่วิบัติจะมีแก่แผ่นดินโลกและทะเล
เพราะว่ามารได้ลงมาหาเจ้าทั้งหลาย ด้วยความเดือดดาลอย่างยิ่ง เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

พญานาคโดนลงทัณฑ์

¹³ เมื่อพญานาคตัวนั้นเห็นว่ามันถูกโยนลงไปที่แผ่นดินโลกแล้ว
มันก็ไล่ตามหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น¹⁴ แต่พระเจ้าประทานปีกของนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงคนนั้น
เพื่อว่านางจะบินเข้าไปในถิ่นทุรกันดารให้พ้นหน้างูตัวนั้น
ไปยังสถานที่ของนางที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดูตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ¹⁵
งูตัวนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนอย่างแม่น้ำไหลตามหญิงคนนั้น เพื่อจะทำให้นางถูกน้ำซัดไป¹⁶
แต่แผ่นดินช่วยหญิงคนนั้นไว้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วกลืนน้ำที่พญานาคพ่นออกจากปาก¹⁷
และพญานาคก็โกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับวงศ์พันธุ์ที่เหลืออยู่ของนาง
คือคนทั้งหลายที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซู¹⁸
และมันก็ไปยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล

วิจารณ์ 13

สัตว์ร้ายสองตัว

1 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีลิบเขาและเจ็ดหัว และมีมงกุฎสิบอันอยู่บนเขาเหล่านั้นของมัน และมีชื่อต่าง ๆ ที่หมิ่นประมาทพระเจ้าจาริกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน 2 สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นเหมือนเสือดาว ตีนของมันเหมือนอย่างตีนหมี และปากของมันเหมือนอย่างปากสิงโต และพญานาคให้ฤทธิ์เดช บัลลังก์ และสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้ายนั้น 3 หัวหนึ่งของมันเหมือนอย่างถูกฟันปางตาย แต่บาดแผลฉกรรจ์นั้นได้รับการรักษาให้หายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ 4 เขาทั้งหลายบูชาพญานาค เพราะมันให้สิทธิอำนาจแก่สัตว์ร้าย พวกเขาบูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า “ใครจะเหมือนสัตว์ร้ายนี้? และใครจะสามารถต่อสู้กับมันได้?”

5 พระเจ้าทรงอนุญาตให้สัตว์ร้ายนั้นใช้ปากพุดจาใหญ่โต และหมิ่นประมาทพระเจ้า และทรงอนุญาตให้มันใช้สิทธิอำนาจทำการสี่สิบสองเดือน 6 มันเปิดปากของมันพุดหมิ่นประมาทพระเจ้า พุดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อสถานที่สถิตของพระองค์ และต่อพวกที่อยู่ในสวรรค์ 7 และทรงอนุญาตให้มันทำสงครามกับบรรดาวิมุตติชนและชนะพวกเขา และประทานให้มันมีสิทธิอำนาจเหนือทุกเผ่า ทุกชนชาติ ทุกภาษา และทุกประชาชาติ 8 และคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า ผู้ถูกฆ่าให้ตายตั้งแต่แรกสร้างโลก

9 ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด 10 คนใดที่กำหนดไว้ให้เป็นเชลย คนนั้นก็จะเป็นเชลย คนใดที่กำหนดไว้ให้ถูกฆ่าด้วยดาบ คนนั้นก็จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความทรหดอดทน และความเชื่อที่วิมุตติชนทั้งหลายจะต้องมี

สัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่ง

11 แล้วข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพุดเหมือนอย่างพญานาค 12 มันใช้สิทธิอำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรกต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลฉกรรจ์ ซึ่งได้รับการรักษาแล้ว 13 มันทำหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ถึงขั้นทำให้ไฟตกจากฟ้าลงมายังแผ่นดินโลกต่อหน้าคนทั้งหลาย 14 มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกด้วยหมายสำคัญต่าง ๆ ที่ทรงอนุญาตให้มันทำต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก สร้างรูปจำลองรูปหนึ่งให้กับสัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลจากดาบ แต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น 15

และทรงอนุญาตให้มันสามารถให้ลมหายใจแก่รูปของสัตว์ร้าย เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นพูดได้

และทำให้พวกที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตาย¹⁶ และมันยังบังคับทุกคน ทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต คนมั่งมีและคนยากจน

เสรีชนและทาสให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของพวกเขา¹⁷

เพื่อไม่ให้ใครสามารถซื้อหรือขายได้ ถ้าหากไม่มีเครื่องหมายที่เป็นชื่อของสัตว์ร้าย

หรือเป็นตัวเลขของชื่อมัน¹⁸ ในเรื่องนี้ต้องใช้สติปัญญาให้ดี ถ้าใครมีความเข้าใจ

ก็จงคิดคำนวณเลขของสัตว์ร้ายตัวนั้น เพราะว่าเป็นเลขของคนผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

วิจารณ์ 14

เพลงของคน หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

1 แล้วข้าพเจ้าเห็น หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน พระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้ายืนอยู่บนภูเขาไซออน และพวกที่อยู่กับพระองค์ซึ่งมีจำนวน 144 000 คนนั้น เป็นผู้ที่มีพระนามของพระองค์ และพระนามของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของพระองค์เขียนไว้บนหน้าผากของพวกเขา² และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย และเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องดังสนั่น และเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้นเหมือนอย่างเสียงที่พวกคิดพิณกำลังเล่นพิณของเขาอยู่³ เขาทั้งหลายร้องเพลงบทใหม่หน้าพระที่นั่ง และต่อหน้าสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น และพวกผู้อ่าวูโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นนอกจากคน 144 000 คน ที่ได้รับการไถ่แล้วจากแผ่นดินโลก⁴ คนเหล่านี้เป็นคนที่ไม่มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าพวกเขาเป็นพรหมจารี เป็นพวกที่ติดตามพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับการไถ่แล้วจากมวลมนุษย์ เพื่อเป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้า และแด่พระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า⁵ และในปากของพวกเขาไม่พบความเท็จ เขาเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ

ถ้อยคำของเทวะทูตทั้งสาม

6 แล้วข้าพเจ้าเห็นเทวะทูตอีกองค์หนึ่งเหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศบาปมีนินร์แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชนชาติ⁷ ท่านประกาศเสียงดังว่า “จงเกรงกลัวพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะพิพากษาแล้ว จงกราบไหว้พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย”

8 เทวะทูตอีกองค์หนึ่งซึ่งเป็นองค์ที่สองตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหานครนั้นพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว นครที่ให้ทุกประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่วงประเวณีของนาง”

9 และท้าวทูตอีกองค์หนึ่งซึ่งเป็นองค์ที่สามก็ตามไปประกาศด้วยเสียงดังว่า “ถ้าใครบูชาสัตว์ร้าย และรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผาก หรือที่มือของเขา 10 คนนั้นจะต้องคืบคลานแห่งความกริ้วของพระเจ้าที่ทรงในถ้ำแห่งพระพิโรธของพระองค์ โดยไม่เจือปนสิ่งใด และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟ และกำมะถัน ต่อหน้าบรรดาท้าวทูตบริสุทธิ และต่อหน้าพระเจ้าผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า 11 และวันแห่งการทรมานของเขาจะพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ พวกที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และใครที่รับเครื่องหมายซึ่งเป็นชื่อของมัน จะไม่ได้หยุดพักเลยทั้งกลางวันและกลางคืน”

12 นี่แหละคือความทรหดอดทนที่พวกวิมุตติชนจะต้องมี คือพวกที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู 13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้ไป คนทั้งหลายที่ตายในองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าก็เป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น พวกเขาจะได้หยุดพักจากการตรากตรำของเขา เพราะการงานที่พวกเขาได้ทำนั้นจะติดตามเขาไป”

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

14 และข้าพเจ้าเห็น นี่แน่ะ มีเมฆสีขาว และผู้หนึ่งประทับอยู่บนเมฆนั้นเหมือนบุตรมนุษย์ มีมงกุฎทองคำอยู่บนศีรษะของพระองค์ และมีเกี้ยวอันคมกริบอยู่ในมือของพระองค์ 15 และมีท้าวทูตอีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหาร ร้องทูลพระองค์ผู้ประทับอยู่บนเมฆนั้นด้วยเสียงดังว่า “จงใช้เกี้ยวของพระองค์เก็บเกี่ยวเถิด เพราะถึงเวลาเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่ต้องเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลกสุกงอมแล้ว” 16 และพระองค์ผู้ประทับอยู่บนเมฆ ก็ทรงตัวตเดียวไปบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ถูกเก็บเกี่ยว

17 และท้าวทูตอีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารในสวรรค์ และท่านก็มีเกี้ยวอันคมกริบเช่นกัน 18 แล้วท้าวทูตอีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟก็ออกมาจากแท่นบูชา และร้องเสียงดังบอกท้าวทูตที่มีเกี้ยวคมกริบว่า “จงใช้เกี้ยวคมกริบของท่านเก็บรวบรวมรวงอู่จากเถาอู่ของแผ่นดินโลก เพราะผลอู่เหล่านั้นสุกแล้ว” 19 ท้าวทูตนั้นก็ตัวตเดียวไปบนแผ่นดินโลก และเก็บรวบรวมเถาอู่ของแผ่นดินโลก และทรงไปมอบอู่อู่ใหญ่แห่งความกริ้วของพระเจ้า 20 บ่อยอู่อู่ก็ถูกย่ำภายนอกเมือง และเลือดไหลออกจากบ่อยอู่อู่เหล่านั้น สูงถึงบึงเหียนม้าและไหลไปไกลประมาณสามร้อยกิโลเมตร

วิจารณ์ 15

เทวะทูตและภัยพิบัติสุดท้าย

1 แล้วข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ และอัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง คือมีเทวะทูตเจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง ซึ่งเป็นภัยพิบัติสุดท้าย เพราะว่าความกริ้วของพระเจ้าจะสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น² และข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่เป็เหมือนอย่างทะเลแก้วปนไฟ และเห็นบรรดาคนที่มีชัยชนะต่อสัตว์ร้าย และต่อรูปของมัน และต่อตัวเลขของชื่อมัน เขาทั้งหลายยืนอยู่ริมทะเลแก้ว และถือพิณของพระเจ้า³ เขาร้องเพลงของโมเสสทาสรับใช้ของพระเจ้า และร้องเพลงของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ยิ่งใหญ่และอัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์ของบรรดาประชาชาติ บรรดาหนทางของพระองค์ยุติธรรมและสัตย์จริง⁴ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีใครบ้างไม่เกรงกลัวพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งหมดจะมา กราบไหว้ต่อหน้าพระองค์ เพราะว่าพระราชกิจอันชอบธรรมของพระองค์ปรากฏให้เห็นแล้ว”

5 หลังจากนั้น ข้าพเจ้าเห็นพระวิหารคือศาลแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก⁶ และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งหม่มผ้าป่านสะอาดสุกใส และคาดแถบทองคำที่อก⁷ และหนึ่งในสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนนั้น มอบชามทองคำเจ็ดใบที่เต็มด้วยความกริ้วของพระเจ้า ผู้ทรงมีชีวิตเป็นอยู่เป็นนิรันดร์ ให้แก่เทวะทูตทั้งเจ็ดองค์นั้น⁸ และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากธรมีของพระเจ้า และมาจากพระฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีใครสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของเทวะทูตเจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง

วิจารณ์ 16

การกระทำของเทวะทูตองค์ที่ 1

1 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งเทวะทูตทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า “จงไปเกิด แล้วเอาชามแห่งความกริ้วของพระเจ้าทั้งเจ็ดใบเทลงบนแผ่นดินโลก”² เทวะทูตองค์แรกจึงออกไป และเทชามของตนลงบนแผ่นดินโลก แล้วคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และพวกที่บูชารูปของมันก็มิแพ้ร้ายที่เจ็บปวดเกิดขึ้นตามตัว³ ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทชามของตนลงในทะเล แล้วทะเลก็กลายเป็นเลือดเหมือนอย่างเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งมีชีวิตซึ่งอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

การกระทำของเทวะทูตองค์ที่ 3

4 เทวะทูตองค์ที่สาม เทชามของตนลงไปยังแม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งหลาย และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด⁵ และข้าพเจ้าได้ยินเทวะทูตแห่งน่านน้ำต่าง ๆ ร้องว่า “พระองค์ทรงยุติธรรม ผู้ที่ทรงเป็นอยู่และทรงเคยเป็นอยู่ และทรงบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ได้ทรงพิพากษาสิ่งเหล่านี้แล้ว⁶ เพราะพวกเขาทำให้เลือดของบรรดาวิมุตติชนและผู้พยากรณ์ไหลออก และพระองค์จึงให้เขาดื่มเลือด ซึ่งเป็นสิ่งที่สมควรแล้ว”⁷ และข้าพเจ้าได้ยินแทนบุชาร้องว่า “ถูกแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและยุติธรรม”

การกระทำของเทวะทูตองค์ที่ 4

8 เทวะทูตองค์ที่สี่ เทชามของตนลงไปที่ดวงอาทิตย์ และให้ดวงอาทิตย์แผดเผามนุษย์ด้วยไฟ⁹ ความร้อนแรงกล้าก็แผดเผามนุษย์ พวกเขา ก็สาบแช่งพระนามพระเจ้าผู้ทรงมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านี้ และเขาไม่ยอมกลับใจและไม่ยอมถวายพระเกียรติแด่พระองค์¹⁰ เทวะทูตองค์ที่ห้า เทชามของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย แล้วอาณาจักรของมันก็มีดไป พวกเขาของมันก็ก่อกวนของตนด้วยความเจ็บปวด¹¹ และสาบแช่งพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดนั้น และเพราะแผลตามตัวของเขา แต่ไม่ยอมกลับใจจากการประพฤติของตน

การกระทำของเทวะทูตองค์ที่ 6

12 เทวะทูตองค์ที่หก เทชามของตนลงไปแม่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้ง เพื่อเตรียมทางไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก¹³ และข้าพเจ้าเห็นวิญญาณโสโครกสามดวงรูปร่างเหมือนอย่างกบออกจากปากพญานาค จากปากสัตว์ร้าย และจากปากผู้พยากรณ์เท็จ¹⁴ เพราะว่าวิญญาณเหล่านี้เป็นผีที่ทำหมายสำคัญ พวกมันออกไปหากษัตริย์ทั้งหลายทั่วโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์เหล่านั้นไปทำสงคราม ในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด¹⁵ (นี่แน่ะ เรากำลังมาเหมือนอย่างขโมย คนที่ตื่นอยู่และรักษาเสื้อผ้าของตนไว้ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาไม่ต้องเดินเปลือยกายให้คนทั้งหลายเห็นสภาพอันน่าอับอาย)¹⁶ และวิญญาณทั้งสามได้รวบรวมกษัตริย์ทั้งหลาย ไปยังสถานที่หนึ่ง ซึ่งเรียกตามภาษาฮีบรูว่า อาร์มาเก็ดดอน

การกระทำของเทวะทูตองค์ที่ 7

17 เทวะทูตองค์ที่เจ็ด เทชามของตนลงไปในอากาศ แล้วมีเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารนั้นว่า “สำเร็จแล้ว”¹⁸ และเกิดฟ้าแลบ เสียงกริ่ง ๆ และฟ้าร้อง แล้วเกิดแผ่นดินไหวรุนแรง ซึ่งตั้งแต่มนุษย์เกิดขึ้นมาบนแผ่นดินโลก

ไม่เคยเกิดแผ่นดินไหวรุนแรงน่ากลัวอย่างนั้นเลย¹⁹ มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และเมืองทั้งหลายของนานาชาติก็พังทลายลง และพระเจ้าจตุรบาลนครบาบิโลน พระองค์ให้ถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระองค์แก่คนนั้น²⁰ แล้วเกาะทั้งหมดก็หายไป และภูเขาทั้งหมดก็ไม่มีใครหาเจอ²¹ และลูกเห็บใหญ่ก็ตกจากฟ้าลงมาบนตัวคนทั้งหลาย แต่ละก่อนหน้าก็ประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงสาปแช่งพระเจ้าเนื่องด้วยภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะภัยพิบัตินั้นรุนแรงมาก

วิวรณ์ 17

ภาพที่เทวะทูตสีแดงแก่ยอห์น

¹ แล้วเทวะทูตองค์หนึ่งในเจ็ดองค์ ที่ถือขามเจ็ดใบนั้น ก็มาและพูดกับข้าพเจ้าว่า “มานี่ซี เราจะให้เจ้าดูการลงโทษหญิงแพศยาตัวเอ้ที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย² คือหญิงที่บรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกก็เมามายด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง”³ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญูญาณ และข้าพเจ้าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทพระเจ้า มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา

คุณลักษณะของหญิงคนนั้น

⁴ หญิงคนนั้นนุ่งห่มสวมชุดสีม่วง และสีแดงเข้ม และประดับด้วยทองคำ อัญมณีต่าง ๆ และไข่มุก ในมือของนางมีถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียน และของโสโครกจากการล่วงประเวณีของตน⁵ และบนหน้าผากของนางมีชื่อที่เป็นความลึกลับเขียนไว้ว่า “บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่ของบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก”⁶ และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิมูตติชน และโลหิตของบรรดาพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นนางแล้วก็อัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง

⁷ เทวะทูตองค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า “ทำไมเจ้าจึงอัศจรรย์ใจ? เราจะบอกให้เจ้ารู้ความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของนาง⁸ สัตว์ร้ายที่ท่านเห็นนั้น มันเคยเป็นอยู่ แต่ไม่ได้เป็นอยู่ในปัจจุบัน มันจวนจะขึ้นมาจากบาดาลลึกเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกสร้างโลก ก็จักอัศจรรย์ใจเมื่อเห็นสัตว์ร้ายซึ่งเคยเป็นอยู่ แต่ไม่ได้เป็นอยู่ในปัจจุบัน และจะมาอีกนั้น⁹ นี่ต้องใช้ความคืดอย่างมีปัญญา

หัวทั้งเจ็ดนั้นคือเนินเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ และคือกษัตริย์เจ็ดองค์¹⁰ หัวองค์ล่องไปแล้ว และองค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ ส่วนอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่มา และถ้ามาแล้วก็ต้องอยู่เพียงระยะสั้น ๆ

สภาพของสัตว์ร้ายที่เคยเป็นอยู่

11 ส่วนสัตว์ร้ายที่เคยเป็นอยู่ แต่ไม่ได้เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้นเป็นองค์ที่แปด แต่ก็ยังเป็นหนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และกำลังไปสู่ความพินาศ¹² เขาทั้งสิบเขาที่ท่านเห็นนั้น คือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้รับราชอาณาจักร แต่จะรับสิทธิอำนาจเหมือนอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายตัวนั้นหนึ่งชั่วโมง¹³ กษัตริย์เหล่านี้ทรงมีความเห็นอย่างเดียวกัน และจะทรงมอบแสนยานุภาพ และสิทธิอำนาจของตนแก่สัตว์ร้ายนั้น¹⁴ พวกเขาจะต่อสู้กับพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า และพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าจะทรงชนะเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และพวกที่อยู่กับพระองค์นั้น ก็เป็นพวกที่ได้รับการทรงเรียกและได้รับการทรงเลือก และเป็นพวกที่ชื่อสัตย์”

สิ่งที่เทวะทูตบอกแก่ยอห์น

15 และเทวะทูตองค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “น้ำมากหลายที่เจ้าเห็นซึ่งหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น คือชนชาติต่าง ๆ ผุ้ชนต่าง ๆ ประชาชาติต่าง ๆ และภาษาต่าง ๆ¹⁶ เขาสิบเขาที่ท่านเห็นและสัตว์ร้ายนั้น จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น พวกมันจะทำให้นางร้างเปล่า และเปลือยกาย และจะกินเนื้อของนาง และเอาไฟเผานาง¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าบันดาลใจพวกมันให้ทำตามพระคำริของพระองค์ โดยทำให้พวกมันมีความเห็นอย่างเดียวกันในการมอบอาณาจักรให้แก่สัตว์ร้าย จนกว่าจะสำเร็จตามพระคำของพระเจ้า¹⁸ และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นคือมหานครที่ครอบครองอยู่เหนือกษัตริย์ทั้งหลายของแผ่นดินโลก”

วิวรณ์ 18

นครบาบิโลนล่มสลาย

1 หลังจากนั้นข้าพเจ้าเห็นเทวะทูตอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ และรัศมีของท่านทำให้แผ่นดินโลกสว่าง² ท่านร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า “บาบิโลนมหานครพังทลายแล้ว พังทลายแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของพวกผี เป็นที่อยู่ของวิญญาณทุกชนิดที่โสโครก เป็นที่อยู่ของนกทุกชนิดที่โสโครก และเป็นที่อยู่ของสัตว์ร้ายทุกชนิดที่โสโครก และนำเกลียดน่าชัง³ เพราะประชาชาติทั้งหมดต่างได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งราคะในการล่องประเวณีของนครนั้น

และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น

และพวกพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกก็มั่งมีขึ้นจากความฟุ่มเฟือยอย่างยิ่งของนครนั้น

สภาพของนครบาบิโลน

4 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า “จงออกมาจากนครนั้นเกิดชนชาติของเราเอ๋ย เพื่อเจ้าจะไม่มีส่วนกับบาปของนครนั้น

และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่ต้องรับภัยพิบัติของนครนั้น 5 เพราะบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าทรงจดจำความชั่วช้าของนครนั้นแล้ว 6

จงทำกับนครนั้นเหมือนอย่างทีนครนั้นเคยทำกับคนอื่น

และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยทีนครนั้นได้ผสมไว้

ก็จงผสมเหล้าลงไปเป็นสองเท่า 7 นครนั้นให้เกียรติตัวเอง และอยู่อย่างฟุ่มเฟือยมากเพียงไร

ก็จงมอบความทรमान และความโศกเศร้าแก่นครนั้นมากเพียงนั้น เพราะนครนั้นรำพึงในใจว่า ‘

เรานั่งอยู่ในตำแหน่งราชินี เราไม่ใช่หญิงม่าย และเราจะไม่ประสบความโศกเศร้าเลย’ 8

เพราะเหตุนี้ภัยพิบัติต่าง ๆ จะมาถึงนครนั้นภายในวันเดียว คือโรคระบาด ความโศกเศร้า

และการกัณดารอาหาร และไฟจะเผาผลาญนครนั้น

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงพิพากษานครนั้นทรงฤทธิ์” 9

บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ล่วงประเวณีกับนครนั้น และอยู่ด้วยกันอย่างฟุ่มเฟือย

เมื่อเห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็จะร้องไห้ และทุกข์โศก 10 พวกเขาจะยืนห่าง ๆ

เพราะกลัวภัยจากการทรमानนครนั้น และจะกล่าวว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว นครที่ยิ่งใหญ่

นครบาบิโลนที่แข็งแกร่ง เพราะการพิพากษามาถึงเจ้าแล้วภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น”

สภาพของคนในโลก

11 พวกพ่อค้าบนแผ่นดินโลกจะร้องไห้ และโศกเศร้าเนื่องจากนครนั้น

เพราะไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาอีกต่อไปแล้ว 12 สินค้าเหล่านั้นได้แก่ ทองคำ เงิน อัญมณีต่าง ๆ ไข่มุก

ผ้าปานเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด สิ่งของทุกอย่างที่ทำจากงาช้าง

สิ่งของทุกอย่างที่ทำจากไม้ราคาแพง จากทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และหินอ่อน 13 ออบเชย เครื่องเทศ

เครื่องหอม มดยอบ กำยาน เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก แบ่งอย่างดี ข้าวสาลี โค แกะ ม้า รถม้า ทาส

และเชลยศึก

14 ผลที่จิตใจของเจ้าอยากได้นั้น ก็หายไปจากเจ้า ทุกสิ่งที่รุกรานและงามตระการตา

ก็สูญสิ้นไปจากเจ้า และเจ้าจะไม่ได้พบเห็นอีกเลย 15 พวกพ่อค้าที่ขายสิ่งเหล่านี้

และเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่ห่าง ๆ เพราะกลัวภัยจากการทรमानนคร

พวกเขาจะร้องไห้และโศกเศร้า 16 กล่าวว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว นครที่ยิ่งใหญ่

นครที่สวมใส่ผ้าปานเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วงและผ้าสีแดงเข้ม นครที่ประดับด้วยทองคำ
อัญมณีและไข่มุก’

17 เพราะภายในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติที่มากมายเช่นนี้ก็ยิ่งสูญสิ้นไป” และกัปตันเรือทุกคน
ผู้โดยสารทั้งหมด พวกกะลาสีและคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเลก็ยืนอยู่ห่าง ๆ 18
และส่งเสียงร้องเมื่อเห็นควันไฟที่ไหม้ครานั้น กล่าวว่า “นครใดจะเหมือนมหานครนี้” 19
และเขาทั้งหลายก็ไปรยผงคลิลงบนศีรษะของตน ส่งเสียงร้องให้โศกเศร้า กล่าวว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้ว
นครที่ยิ่งใหญ่ นครซึ่งทุกคนที่มีเรือเดินทะเลต่างเคยมั่งมีจากความมั่งคั่งของนครนั้น
เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็สูญสิ้น”

นครบาบิโลนจะถูกทุ้มลง

20 จงรื่นเริงเพราะนครนั้นเกิด เมืองสวรรค์ ทั้งบรรดาวิมุตติชน อัครทูตทั้งหลาย
และพวกผู้พยากรณ์ เพราะพระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษนครนั้นให้กับเจ้าทั้งหลายแล้ว 21
และทเวะทูตองค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก
ก็ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนอย่างหินโมใหญ่ทุ้มลงไปในทะเลแล้วกล่าวว่า “บาบิโลนนครที่ยิ่งใหญ่
จะถูกทุ้มลงอย่างแรงเช่นนี้แหละ และจะไม่มีใครพบเห็นนครนั้นอีกเลย 22 และจะไม่มีใครได้ยินเสียง
นักคิดพิน นักดนตรี นักเป่าขลุ่ยและนักเป่าแตรในตัวเจ้าอีกต่อไป และจะไม่มีใครพบเห็น ช่างแขนงใด ๆ
ในตัวเจ้าอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยิน เสียงโม่แป้งในตัวเจ้าอีกต่อไป 23
และจะไม่มีใครแสงสว่างของประทีป ส่องแสงในตัวเจ้าอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยิน
เสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในตัวเจ้าอีกต่อไป เพราะพวกพ่อค้าของเจ้าล้วนเป็นคนใหญ่โตบนแผ่นดินโลก
และเพราะทุกประชาชาติก็ถูกล่อลวงด้วยเวทมนตร์ของเจ้า 24
และในตัวเจ้าเขาก็พบเลือดของบรรดาผู้พยากรณ์ของพวกวิมุตติชน
และของทุกคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก”

วิวรณ์ 19

การนมัสการพระเจ้าบนสวรรค์

1 หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนกับเสียงของมหาชนที่ตั้งสนั่นอยู่ในสวรรค์ กล่าวว่า “
สรรเสริญพระเจ้า ความหลุดพ้น สง่าราศี และฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้าของเรา 2
เพราะการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและยุติธรรม พระองค์ทรงพิพากษาหญิงแพศยาตัวเอ้
ผู้ทำให้แผ่นดินโลกเสื่อมทรามด้วยการลวงประเวณีของนาง และพระองค์ทรงแก้แค้นหญิงคนนั้น
ในเรื่องเลือดของบรรดาทาสรับใช้ของพระองค์” 3 คนเหล่านั้นร้องอีกเป็นครั้งที่สองว่า “สรรเสริญพระเจ้า
ควันไฟของนครนั้นพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์”

4 และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสิ่งมีชีวิตทั้งสิ้น

ก็ทรุดตัวลงกราบไว้พระเจ้าพระเจ้าผู้นั่งบนพระที่นั่ง และร้องว่า “สาธุ สรรเสริญพระเจ้า”⁵ และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า “ทาสรับใช้ทุกคนของพระเจ้า และบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ ทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา”⁶

แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนอย่างเสียงมหาชน เหมือนอย่างเสียงน้ำมากหลาย และเหมือนอย่างเสียงฟ้าร้องก็ยกก้องว่า “สรรเสริญพระเจ้า เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่ คือพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด⁷ ขอให้เรายินดีและเปรมปรีดี และถวายพระเกียรติแต่พระองค์ เพราะงานมงคลสมรสของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า มาถึงแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว⁸ และโปรดให้เจ้าสาวสวมใส่ ผ้าป่านเนื้อละเอียด มันระยับและสะอาด เพราะว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นคือการประพฤติอันชอบธรรมของวิมุตติชน”

9 และทูตทูตองค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “จงเขียนลงไปว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลาย ที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงในงานมงคลสมรสของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า” และท่านบอกอีกว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่สัตย์จริงของพระเจ้า”¹⁰

แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะกราบไหว้ท่าน แต่ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “อย่าทำแบบนี้ เราเป็นผู้ร่วมรับใช้เช่นเดียวกับเจ้าและพี่น้องของเจ้าที่ยึดถือคำพยาณของพระเยซู จงกราบไหว้พระเจ้าเถิด” เพราะว่าคำพยาณของพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการพยากรณ์

ผู้ทรงม้าสีขาว

11 แล้วข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และ นี่แน่ะ มีม้าสีขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “ชื่อสัตย์ และสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษา และทรงต่อสู้ด้วยความถูกต้องชอบธรรม¹² ดวงตาของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ และบนศีรษะของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน พระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ ซึ่งไม่มีใครรู้จักเลยนอกจากพระองค์เอง¹³ พระองค์สวมเสื้อผ้าที่ได้จุ่มในเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระธรรมของพระเจ้า”¹⁴

กองทัพทั้งหลายในสวรรค์นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด สีขาวสะอาด ชี่ม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป¹⁵ มีพระแสงดาบคมกริบออกมาจากปากของพระองค์ เพื่อพระองค์จะใช้มันฟาดฟันประชาชาติต่าง ๆ และพระองค์จะครอบครองเขาทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก

พระองค์จะยับยั้งอย่างรุนแรงพระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด¹⁶ พระองค์มีพระนามจารึกที่เสื้อผ้าของพระองค์ และที่ต้นขาของพระองค์ว่า “กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย”

คำเชิญชวนของท้าวทูต

17 แล้วข้าพเจ้าเห็นท้าวทูตองค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์
ท่านร้องประกาศเสียงดังแก่คนทั้งหมดที่บินอยู่ในท้องฟ้าว่า “มาเถิด
มาชุมนุมกันในงานเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้า” 18 เพื่อจะกินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนที่มีกำลังมาก
เนื้อม้า เนื้อของคนทั้งหลายที่นั่งบนหลังของมัน และเนื้อของทุกคน ทั้งคนที่เป็นเสรีชน และเป็นทาส
ทั้งคนเล็กน้อยและคนใหญ่โต” 19 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้าย และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก
พร้อมทั้งกองทัพของกษัตริย์เหล่านั้น มาชุมนุมกันเพื่อทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า
และกับกองทัพของพระองค์ 20
แต่สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมกับผู้พยากรณ์จอมปลอมผู้ที่ทำหมายสำคัญต่อหน้ามัน
และใช้หมายสำคัญนั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย
และคนทั้งหลายที่บูชารูปของมัน ทั้งสองถูกโยนลงไปที่นั่นในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน 21
และคนที่เหลืออยู่ก็ถูกฆ่าด้วย พระแสงดาบที่ออกมาจากปากของพระองค์ผู้ทรงม้า
และคนทั้งหมดก็อ้อมด้วยเนื้อของคนเหล่านั้น

วิวรณ์ 20

เหตุการณ์ยุคพันปี

1 แล้วข้าพเจ้าเห็นท้าวทูตองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของบาดาลลึก
และถือโซ่เส้นใหญ่ในมือของท่าน 2 และท่านจับพญานาคที่เป็นงูศึกดำบรรพ์ผู้ซึ่งเป็นมารและซาตาน
แล้วมัดมันไว้หนึ่งพันปี 3 แล้วโยนมันลงไปในบาดาลลึกนั้น ใส่กุญแจ และประทับตราไว้
เพื่อไม่ให้มันล่อลวงประชาชาติต่าง ๆ ได้อีกต่อไป จนครบหนึ่งพันปี
หลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง

4 ข้าพเจ้าเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งอยู่บนนั้นได้รับมอบอำนาจในการพิพากษา
ข้าพเจ้าเห็นดวงวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกตัดศีรษะเพราะการเป็นพยานถึงพระเยซู
และเพราะพระคำของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายหรือรูปของมัน
และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา เขาทั้งหลายกลับมีชีวิตขึ้นอีก
และครอบครองร่วมกับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นเวลาหนึ่งพันปี 5 (ส่วนคนอื่น ๆ
ที่ตายไปแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตขึ้นอีกจนกว่าจะครบหนึ่งพันปี) นี่แหละคือการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก 6
ใครที่มีส่วนในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์
ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือเขาทั้งหลาย
แต่เขาจะเป็นปुरुโฑของพระเจ้าและของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์
และจะครอบครองร่วมกับพระองค์หนึ่งพันปี

7 เมื่อครบหนึ่งพันปีแล้ว ชาตานจะถูกปล่อยออกจากคุกที่ขังมัน 8
และมันจะออกไปล่องวงประชาชาติต่าง ๆ ทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก ให้มาชุมนุมกัน
เพื่อเข้าสู่สงคราม จำนวนของเขาทั้งหลายเหมือนอย่างเม็ดทรายที่ทะเล 9
และพวกเขายกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิมุตติชน
และนครอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญคนเหล่านั้น 10
ส่วนมารที่ล่องวงเขาทั้งหลายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน
ที่ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์จอมปลอมอยู่นั้น
และพวกมันจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษาหน้าพระที่นั่งใหญ่สีขาว

11 แล้วข้าพเจ้าเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้นั่งบนพระที่นั่งนั้น
แผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ก็หายไปจากหน้าของพระองค์ และไม่มีใครพบเห็นที่อยู่ของพวกมันอีกเลย 12
ข้าพเจ้ายังเห็นบรรดาคนตาย ทั้งคนใหญ่โตและคนเล็กน้อยยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น แล้วหนังสือต่าง ๆ
ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกเล่มหนึ่งก็ถูกเปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต
คนตายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของเขาทั้งหลายที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น 13
ทะเลก็ส่งคืนคนตายที่อยู่ในทะเล ความตายและแดนคนตายก็ส่งคืนคนตายที่อยู่ในนั้น
แต่ละคนก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตน 14 แล้วความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟ
บึงไฟนี้แหละคือความตายครั้งที่สอง 15 และถ้าพบว่าใครไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต
เขาก็จะถูกโยนลงไปในบึงไฟ

วิวรณ์ 21

ฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

1 และข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่
เพราะว่าฟ้าสวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกต่อไป 2
และข้าพเจ้าได้เห็นนครบริสุทธิ คือนครเยรูซาเล็มใหม่ลอยลงมาจากสวรรค์ และจากพระเจ้า
นครนี้เตรียมพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับเจ้าบ่าว 3 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า
“นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย
พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะอยู่กับเขา และจะเป็นพระเจ้าของเขา 4
พระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า
การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว”

5 แล้วพระองค์ผู้นั่งบนพระที่นั่งกล่าวว่า “นี่แน่ะ เราสร้างทุกสิ่งขึ้นใหม่” และกล่าวอีกว่า “จงเขียนลงไปเถิด เพราะว่าคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง” 6 แล้วพระองค์พูดกับข้าพเจ้าว่า “สำเร็จแล้ว เราเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน ใครที่กระหาย เราจะให้เขาดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย 7 คนที่ชนะจะได้รับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา 8 แต่พวกที่ซี้ซลาด พวกที่ไม่เชื่อ พวกที่ประพฤติอย่างน่าสะอิดสะเอียน พวกฆาตกร พวกล่วงประเวณี พวกใช้เวทมนตร์ พวกบุชารูปเคารพ และทุกคนที่โกหกนั้น มรดกของพวกเขาอยู่ในบึงที่ไฟ และกำมะถันกำลังลุกไหม้อยู่ ซึ่งเป็นความตายครั้งที่สอง”

นครเยรูซาเล็มใหม่

9 แล้วเทวะทูตองค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขามเจ็ดใบเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่างนั้น มาและพูดกับข้าพเจ้าว่า “มานี่ซี เราจะให้เจ้าดูเจ้าสาวที่เป็นเมียของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า” 10 แล้วท่านนำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธิคือเยรูซาเล็ม ซึ่งลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า 11 นครนั้นเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ใสสว่างเหมือนอย่างอัญมณีมณี เหมือนอย่างหินแจสเปอร์ที่ใสดั่งแก้วผลึก 12 นครนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีเทวะทูตสิบสององค์ บนประตูมีชื่อเผ่าของอิสราเอลสิบสองเผ่าจารึกไว้ 13 ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตูและทางด้านตะวันตกมีสามประตู 14 กำแพงของนครนั้นมีฐานหินผาสิบสองฐาน และบนฐานเหล่านั้นมีชื่ออัครทูตสิบสองคนของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า

สภาพของนครเยรูซาเล็มใหม่

15 เทวะทูตองค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น มีไม้วัดที่ทำด้วยทองคำเพื่อจะวัดตัวนคร ประตูและกำแพงของนครนั้น 16 นครนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวเท่ากัน และท่านวัดนครนั้นด้วยไม้วัดได้ 12 000 สหาคิโอน ความยาว ความกว้างและความสูงเท่ากัน 17 ท่านวัดกำแพงนครนั้นได้ , 144 ศอก ตามมาตราวัดของมนุษย์ที่เทวะทูตก็ใช้ 18 กำแพงนครนั้นสร้างขึ้นด้วยหินแจสเปอร์ และนครนั้นสร้างด้วยทองคำเนื้อบริสุทธิ์เหมือนแก้วที่ใสสะอาด 19 ฐานหินผาต่าง ๆ ของกำแพงนครนั้นประดับด้วยอัญมณีทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นหินแจสเปอร์ ที่สองไพไลน ที่สามเป็นโมรา ที่สี่เป็นมรกต 20 ที่ห้าโอนิคซ์ ที่หกหินคาร์เนเลียน ที่เจ็ดเพอริโด ที่แปดเบริล ที่เก้าโทแพซ ที่สิบคริโซเพรส ที่สิบเอ็ดเพทาย ที่สิบสองแอมเมทิสต์ 21 ประตูทั้งสิบสองประตุนั้นทำด้วยไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในนครนั้นเป็นทองคำเนื้อบริสุทธิ์เหมือนอย่างแก้วโปร่งใส

22 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในนครนั้น

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าทรงฤทธานุภาพสูงสุด

และพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าเป็นพระวิหารในนครนั้น 23

นครนั้นไม่จำเป็นต้องมีแสงจากดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์

เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของนครนั้น

และพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าทรงเป็นแสงสว่างของนครนั้น 24 ประชาชาติต่าง ๆ

จะเดินโดยอาศัยแสงสว่างของนครนั้น

และกษัตริย์ทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะนำศักดิ์ศรีของตนเข้ามาในนครนั้น 25 ประตูต่าง ๆ

ของนครจะไม่ปิดในเวลากลางวัน และจะไม่มีเวลากลางคืนในนั้น 26 คนทั้งหลายจะนำศักดิ์ศรี

และเกียรติของประชาชาติต่าง ๆ เข้ามา 27 และไม่มีสิ่งใดที่เป็นมลทิน

หรือคนใดที่ประพฤติอย่างน่าสะอิดสะเอียน หรือประพฤติกาลอกลวงจะเข้าไปในนครนั้นได้

นอกจากพวกที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือชีวิตของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าเท่านั้น

วิวรณ์ 22

สภาพภายในของนครเยรูซาเล็มใหม่

1 และท่านสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนอย่างแก้วผลึก

ไหลมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้า 2 ไปที่กลางถนนของนครนั้น

และริมแม่น้ำทั้งสองฝั่งมีต้นไม้แห่งชีวิต ที่ออกผลสิบสองชนิด มันออกผลทุกเดือน

และใบของต้นไม้ นั้นใช้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ 3 ทุกสิ่งที่ถูกสาปแช่งจะไม่มีอีกต่อไป

พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระผู้เป็นลูกแกะของพระเจ้าจะตั้งอยู่ที่นั่น

และบรรดาทาสรับใช้ของพระองค์จะกราบไหว้พระองค์ 4 พวกเขาจะเห็นหน้าของพระองค์

และพระนามของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของเขาทั้งหลาย 5 กลางคืนจะไม่มีอีกต่อไป

เขาไม่จำเป็นต้องมีแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าจะเป็นแสงสว่างของเขาทั้งหลาย

และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

คำยืนยันของเทวะทูตเรื่องพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา

6 และเทวะทูตองค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เชื่อถือได้และสัตย์จริง

และองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าแห่งหัวใจของการพยากรณ์

ได้ส่งเทวะทูตของพระองค์มาสำแดงถึงสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้าแก่บรรดาทาสรับใช้ของพระองค์” 7 “

นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ ความสุขมีแก่คนที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้” 8 ข้าพเจ้าคือยอห์น

เป็นผู้ที่ได้ยิน และได้เห็นเหตุการณ์เหล่านี้ และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว

ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบไหว้แทบเท้าท้าวท้าวที่สำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า⁹ แต่ท่านกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “อย่าทำแบบนี้ เราเป็นทาสร่วมรับใช้เช่นเดียวกับเจ้าและพวกพี่น้องของเจ้า ซึ่งเป็นพวกผู้พยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงกราบไหว้พระเจ้าเถิด”

¹⁰ และท่านบอกข้าพเจ้าอีกว่า “อย่าผินกตรูปคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว¹¹ จงให้คนที่ไม่เชื่อในพระเจ้าประพาศชั่วช้าลามกต่อไป จงให้คนโสมมประพาศการโสมมต่อไป จงให้คนชอบธรรม ทำการชอบธรรมต่อไป และจงให้คนบริสุทธิ์เป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป”¹² “นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนตามการกระทำของแต่ละคน¹³ เราคือผู้แรกเริ่มและผู้สุดท้าย เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน”

เมื่อพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา

¹⁴ คนทั้งหลายที่ชำระล้างเสื้อผ้าของตนก็เป็นสุข เพื่อว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเข้าไปในนครนั้นโดยทางประตูได้¹⁵ ภายนอกเป็นที่ของพวกสุนัข พวกใช้เวทมนตร์ พวกล่วงประเวณี พวกฆาตกร พวกบวชารูปเคารพ และพวกที่รักและประพาศการหลอกลวงทุกคน¹⁶ “เราคือเยชูผู้ใช้ท้าวท้าวของเราไปเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ต่อเจ้าเพื่อชุมชนทั้งหลายของพระเจ้า เราเป็นรากเหง้า และเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส”¹⁷ พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า “เชิญเสด็จมาเถิด” และให้คนที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญเสด็จมาเถิด” “คนที่กระหายเชิญเข้ามา ใครที่มีใจปรารถนา จงมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย”

คำตักเตือนของยอห์นต่อผู้อ่าน

¹⁸ ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าใครเพิ่มเติมสิ่งใดเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มเติมภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้แก่คนนั้น¹⁹ และถ้าใครตัดถ้อยคำอะไรออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงตัดส่วนแบ่งของเขาที่มีอยู่ในต้นไม้แห่งชีวิต และในนครบริสุทธิ์ ตามที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ไปเสีย²⁰ พระองค์ผู้เป็นพยานในเหตุการณ์เหล่านี้พูดว่า “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้แน่นอน” สาธุ พระเยซูของข้าพเจ้าผู้เป็นเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด²¹ ขอพระคุณของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า จงอยู่กับทุกคนเถิด สาธุ